ARTHUR HAILEY

Mânuitorii de bani

ARTHUR HAILEY

MÂNUITORII DE BANI

TRADUCERE DE MARIANA CEAUŞU

Arthur Hailey
1975
THE MONEYCHANGERS
Editura NEMIRA & Co
1996

ISBN:
973-9177-54-3

Vă amintiţi de fascinanta minuţiozitate a detaliilor din *Hotelul, Aeroportul* sau *Suprasarcina*? Ei bine, în *Mânuitorii de bani* Hailey s-a întrecut pe sine însuşi. (*San Francisco Chronicle*).

Romanele lui Hailey sunt la fel de actuale ca titlurile ziarelor de mâine. Semnul lor distinctiv este pregătirea documentara meticuloasa şi completa. (*The Nassau Guardian*).

Partea întâi

UNU

Mulţi îşi vor aminti vreme îndelungată, cu mare limpezime şi durere, cele două zile din prima săptămână a lui octombrie.

Era într-o marţi, în acea săptămână când bătrânul Ben Rosselli, preşedintele Băncii First Mercantile American[1] şi nepot al fondatorului, a făcut o comunicare – copleşitoare şi sumbră – care a răzbătut până în toate colţurile băncii şi chiar mult mai departe. Iar a doua zi, miercuri, filiala de la sediul central al băncii a descoperit prezenţa unui hoţ; s-a declanşat astfel o serie de evenimente pe care puţini ar fi putut să le prevadă şi care au dus la prăbuşire financiară, suferinţe omeneşti şi moarte.

Comunicarea preşedintelui băncii a avut loc fără avertisment şi este remarcabil faptul că nu a fost precedată de zvonuri. Dis-de-dimineaţă, Ben Rosselli a telefonat câtorva dintre directorii săi principali, prinzându-i pe unii la micul dejun, iar pe alţii imediat după sosirea lor la birou. Erau şi câţiva pe care bătrânul Ben îi considera prieteni, însă nu erau directori, ci numai vechi funcţionari ai băncii.

Mesajul era acelaşi pentru fiecare: Vă rog să veniţi în sala de consiliu din blocul turn al FMA la ora 11.

Acum toţi, în afară de Ben, se aflau în sala de consiliu, cam vreo douăzeci la număr, vorbind liniştit în grupuri şi aşteptând. Stăteau cu toţii în picioare; nimeni nu voise să fie primul care să tragă un fotoliu dintre cele aflate în jurul mesei strălucitoare de consiliu, mai lungă decât un teren de squash[2], la care se puteau aşeza patruzeci de persoane.

Un glas străbătu tăios convorbirile:

— Cine a aprobat asta?

Toate capetele se întoarseră. Roscoe Heyward, vicepreşedinte activ şi inspector, se adresase unui chelner cu veston alb de la bufetul funcţionarilor superiori. Acesta adusese câteva carafe cu

sherry din care turna în pahare.

Heyward, auster şi având un cuvânt greu la Banca FMA, era un abstinent zelos. Îşi privi ostentativ ceasul cu un gest care spunea limpede: „Nu numai băutură, dar şi la ora asta!” Câţiva dintre cei care se pregăteau să ia un pahar îşi retraseră mâinile.

— Din ordinul domnului Rosselli, domnule, spuse chelnerul. Şi a comandat cel mai bun sherry.

Un bărbat viguros, purtând un costum elegant gri-deschis, se întoarse şi spuse calm:

— Indiferent de oră, nu are rost să renunţăm la ceva atât de bun.

Alex Vandervoort, un blond cu ochi albaştri, puţin albit la tâmple, era, de asemenea, vicepreşedinte activ. Simpatic şi comunicativ, manierele sale degajate erau în contradicţie cu dârzenia deciziilor ce se ascundeau sub ele. Cei doi oameni – Heyward şi Vandervoort – constituiau a doua treaptă a conducerii, imediat după preşedinte şi cu toate că fiecare era destoinic şi capabil să colaboreze cu celălalt, în multe privinţe erau rivali. Rivalitatea şi punctele lor de vedere diferite pătrunseseră în bancă până la treptele cele mai de jos, în jurul fiecăruia formându-se un grup de susţinători.

Alex luă două pahare cu sherry, oferind unul Edwinei D’Orsey, o brunetă sculpturală, directorul feminin al personalului FMA.

Edwina văzu că Heyward o privea dezaprobator. „Ei bine, ce importanţă are, gândi ea. Roscoe ştie că sunt o adeptă loială a taberei lui Vandervoort.”

— Mulţumesc, Alex, spuse ea şi luă paharul.

Un moment de încordare, după care ceilalţi îi urmară exemplul.

Figura lui Roscoe Heyward se crispă de supărare. Părea că e gata să mai spună ceva, apoi se răzgândi.

În uşa sălii de consiliu, vicepreşedintele responsabil cu securitatea, Nolan Wainwright, un bărbat înalt semănând cu Othello, unul dintre cei doi directori negri prezenţi, ridică glasul:

— Doamnă D’Orsey şi domnilor – domnul Rosselli.

Zumzetul convorbirilor încetă.

Ben Rosselli se şi afla acolo, zâmbind uşor în timp ce privirea i se muta de la un grup la altul. Ca totdeauna, înfăţişarea sa părea a fi aceea a unui părinte binevoitor şi totodată a unui om de afaceri solid, puternic, căruia mii de concetăţeni i-au încredinţat banii spre păstrare. Îmbrăcămintea îi reprezenta pe amândoi: jacheta neagră tipică a bancherului, nelipsita jiletcă cu buzunar pentru ceas, peste

care atârna un lanţ subţire din aur. Era surprinzător cât de mult semăna acest om cu primul Rosselli – Giovanni – care, acum o sută de ani, înfiinţase banca în subsolul unei băcănii. Capul de patrician al lui Giovanni, cu părul argintiu revărsat şi cu mustaţa deasă, era acela pe care banca îl reproducea pe carnetele de conturi şi pe cecurile de călătorie, ca simbol al cinstei, iar bustul lui împodobea piaţa alăturată ce-i purta numele.

Rosselli cel de acum avea părul argintiu şi mustaţa aproape la fel de deasă. În decursul secolului, moda se schimbase pe de-a-ntregul. Ceea ce nu se vedea însă în nici o reproducere era energia care îi stăpânise pe toţi Rosselli, energie care, însoţită de ingeniozitate şi de un nelimitat elan, a ridicat Banca FMA la rangul ei actual. Totuşi, astăzi lui Ben Rosselli îi lipsea parcă vioiciunea obişnuită. Mergea sprijinindu-se în baston. Până atunci, nimeni dintre cei prezenţi nu-l văzuse mergând astfel.

Întinse mâna ca şi când ar fi dorit să tragă spre el unul din fotoliile grele. Însă Nolan Wainwright, care se afla în imediata apropiere, i-o luă înainte. Şeful securităţii întoarse repede fotoliul cu spetează înaltă spre masa de consiliu. Şoptind o mulţumire, preşedintele se aşeză.

Ben Rosselli făcu un gest către ceilalţi:

— O simplă comunicare. Nu durează mult. Dacă doriţi, luaţi loc. A, mulţumesc.

Ultima remarcă se adresa chelnerului, de la care acceptă un pahar cu sherry. Omul plecă, închizând uşile sălii de consiliu în urma sa.

Cineva îi oferi un fotoliu Edwinei D'Orsey şi câţiva se aşezară, însă cei mai mulţi rămaseră în picioare.

Alex Vandervoort fu acela care zise:

— Desigur, ne aflăm aici ca să sărbătorim ceva, presupuse el, arătând paharul cu sherry. Întrebarea este – ce?

Ben Rosselli schiţă iarăşi un zâmbet fugar.

— Aş dori să fie o sărbătoare, Alex. Este doar o împrejurare în care socoteam că o băutură ne poate fi de folos.

Se opri şi, brusc, o nouă nelinişte se răspândi în încăpere. Toţi îşi dădeau seama acum că nu era o întrunire obişnuită. Feţele reflectau nesiguranţă, îngrijorare.

— Sunt pe moarte, zise Ben Rosselli. Doctorii mi-au spus că nu mai am mult de trăit. M-am gândit că ar trebui să o ştiţi cu toţii.

Îşi ridică paharul, îl contemplă şi sorbi o înghiţitură de sherry.

Oricât de liniştită fusese până atunci sala de consiliu, acum tăcerea era absolută. Nimeni nu se mişca, nu vorbea. Sunetele de afară pătrundeau slab; ţăcănitul înfundat al unei maşini de scris, bâzâitul aerului condiţionat; undeva, departe, huruitul unui avion cu reacţie se răspândea peste oraş.

Bătrânul Ben se aplecă, sprijinindu-se în baston.

— Ei, să nu ne pierdem cu firea. Cu toţii suntem prieteni vechi; de aceea v-am chemat aici. Şi… a! Da, ca să vă scutesc de întrebări, ceea ce v-am spus este sigur; dacă aş fi crezut că există vreo şansă ca să nu fie aşa, aş mai fi aşteptat. Cealaltă întrebare pe care v-o puteţi pune – e vorba de un cancer pulmonar, mult avansat, mi s-a spus. Probabil că n-am să apuc Crăciunul.

Se opri şi deodată se văzu cât era de slăbit şi de obosit. Adăugă mai încet:

— Acum că ştiţi, puteţi să le comunicaţi şi celorlalţi, dacă şi când veţi găsi de cuviinţă.

Edwina D'Orsey credea că nu o să fie nevoie de ales momentul, în clipa în care sala de consiliu se va goli, ceea ce au auzit acum se va răspândi în bancă şi în afara ei, ca focul în prerie. Ştirile îi vor afecta pe mulţi: pe unii sentimental, pe alţii mai prozaic. Ea era însă mai ales uluită şi simţea că şi ceilalţi erau la fel.

— Domnule Ben, începu unul dintre cei bătrâni, Pop Monroe, şef de birou din departamentul de credit şi glasul îi tremura. Domnule Ben, ne-ai pus bine la pământ. Cred că nimeni nu ştie ce naiba să mai spună.

Se auzi un murmur, aproape o rumoare de aprobare şi simpatie.

Atunci interveni, calm, Roscoe Heyward:

— Ceea ce putem spune şi chiar trebuie să spunem – şi în glasul inspectorului era o urmă de mustrare, ca şi cum ceilalţi ar fi trebuit să aştepte spre a-l lăsa pe el să vorbească primul – este că, deşi această ştire teribilă ne-a surprins şi ne-a întristat, ne rugăm să survină poate cu timpul o modificare, o nădejde. Afirmaţiile medicilor, aşa cum ştim cei mai mulţi dintre noi, sunt rareori exacte. Iar ştiinţa medicală poate realiza foarte mult în privinţa opririi bolii, chiar a vindecării…

— Roscoe, am spus că am verificat totul, zise Ben Rosselli, arătând primul semn de supărare. Iar în privinţa medicilor, i-am avut pe cei mai buni. Sau nu crezi?

— Ba da, cred, zise Heyward. Însă ar trebui să ne reamintim că există o forţă mai mare decât medicii şi că este de datoria noastră a

tuturor – şi privi cu subînţeles de jur-împrejur – să ne rugăm Domnului pentru îndurare, sau cel puţin pentru o prelungire mai mare decât vă aşteptaţi.

Bătrânul zise, crispat:

— Am impresia că Dumnezeu s-a şi hotărât în această privinţă.

Alex Vandervoort interveni:

— Ben, suntem cu toţii uluiţi. Iar mie, mai ales, îmi pare rău de ceea ce am spus mai înainte.

— De sărbătorire? N-are importanţă, nu ştiai. (Şi bătrânul chicoti.) Şi, în definitiv, de ce nu? Am avut o viaţă frumoasă; nu o are oricine, aşa că desigur acesta este un motiv de sărbătorire. (Îşi pipăi buzunarele vestonului, apoi se uită împrejur.) Are cineva o ţigară? Doctorii ăia m-au oprit.

Apărură mai multe pachete. Roscoe Heyward se interesă:

— Sunteţi sigur că faceţi bine?

Ben Rosselli îl privi ironic, dar nu răspunse. Nu era un secret pentru nimeni că, deşi bătrânul aprecia talentele de bancher ale lui Heyward, cei doi nu ajunseseră niciodată la o adevărată intimitate.

Alex Vandervoort aprinse ţigara pe care o luase preşedintele băncii. Ochii lui Alex, ca şi ai celorlalţi din încăpere, erau umezi.

— Într-un moment ca acesta, sunt şi câteva motive care să te bucure, zise Ben. Unul dintre ele este faptul că ţi se dă un mic avertisment, adică ocazia de a rezolva lucrurile neterminate. (Fumul ţigării îl învăluia.) Desigur, pe de altă parte, sunt părerile de rău pentru modul în care s-au desfăşurat unele întâmplări. Te tot gândeşti la ele.

Nimeni nu avea nevoie să i se spună care era una din părerile de rău: Ben Rosselli nu avea urmaşi. Singurul lui fiu fusese ucis în luptă, în al doilea război mondial; mai de curând, un nepot care promitea foarte mult, murise în acţiunea nesăbuită din Vietnam.

Pe bătrân îl apucă un acces de tuse. Nolan Wainwright, care se afla alături, întinse mâna, apucă ţigara dintre degetele tremurătoare şi o stinse. Acum devenise într-adevăr vizibil cât era de slăbit Ben Rosselli, cât de mult îl obosise efortul făcut azi.

Deşi nimeni nu o ştia, era pentru ultima dată când mai venea la bancă.

Trecură fiecare să-i strângă uşor mâna, căutând cuvintele pe care să i le spună. Când veni rândul Edwinei D'Orsey, aceasta îl sărută cu gingăşie pe obraz şi el clipi.

DOI

Roscoe Heyward părăsi printre primii sala de consiliu. Vicepreşedintele avea două probleme urgente de rezolvat, ca urmare a celor aflate.

Una dintre ele era aceea de a asigura o tranziţie lină a puterii, după moartea lui Ben Rosselli. A doua, să-şi asigure numirea ca preşedinte şi director general.

Heyward era de pe acum un candidat important. Tot astfel era Alex Vandervoort şi exista posibilitatea ca, în bancă, Alex să aibă popularitatea cea mai mare. Totuşi, Heyward credea că el era mai susţinut în consiliul de administraţie, pe al cărui sprijin putea să conteze cel mai mult.

Priceput în strategia băncii şi având o minte disciplinată, oţetită, Heyward începu să-şi facă planuri în legătură cu campania sa chiar în timpul desfăşurării şedinţei de azi-dimineaţă din sala de consiliu. Acum el se îndreptă către încăperile din care se compunea biroul său, camere cu lambriuri cafenii şi cu o vedere largă, uluitoare, care îţi tăia răsuflarea, asupra oraşului aflat cu mult mai jos. Aşezat la biroul său, o chemă pe şefa celor două secretare ale lui, doamna Callaghan şi îi dădu câteva instrucţiuni fulger.

Prima dintre ele era aceea de a-i face legătura prin telefon cu fiecare dintre consilierii externi cu care Roscoe Heyward dorea să vorbească pe rând. Pe birou, în faţa lui, avea o listă a membrilor consiliului. Ceru să nu fie deranjat decât pentru comunicări speciale.

O altă instrucţiune era aceea de a închide uşa din afară a biroului după ce ieşea din cameră, instrucţiune neobişnuită în sine, întrucât directorii de la FMA respectau tradiţia uşilor neînchise, începută cu un secol în urmă şi păstrată cu stricteţe de Ben Rosselli. Acesta era unul dintre obiceiurile care urmau să dispară. În clipa de faţă, izolarea era esenţială.

La întrunirea de azi-dimineaţă, Heyward observase imediat că erau prezenţi numai doi membri ai consiliului de administraţie al FMA care nu făceau parte din personalul superior de conducere al băncii. Ambii consilieri erau prieteni personali ai lui Ben Rosselli şi

acesta era fără îndoială motivul pentru care fuseseră invitaţi. Urma deci că cincisprezece membri ai consiliului nu erau la curent până acum cu moartea iminentă a preşedintelui. Heyward îi va informa personal pe toţi cei cincisprezece.

El întrevăzu două posibilităţi: prima – faptele erau atât de neaşteptate şi surprinzătoare, încât s-ar stabili o apropiere spontană între cel care primea ştirea şi acela care i-o împărtăşea. În al doilea rând, unii consilieri ar putea să fie jigniţi de faptul că nu au fost informaţi din timp, mai ales înaintea unora dintre salariaţii FMA care au auzit comunicarea în sala de consiliu. Roscoe Heyward intenţiona să se folosească de acest resentiment.

Se auzi un bâzâit. Ridică receptorul, stabilind prima legătură şi începu să vorbească. Urmă un alt apel, apoi altul. Mulţi consilieri erau plecaţi din oraş, însă Dora Callaghan, o secretară experimentată şi loială, le dădu de urmă.

O jumătate de oră după ce începuse să telefoneze, Roscoe Heyward îl informă cu un ton grav pe Onorabilul Harold Austin:

— Suntem, bineînţeles, copleşiţi de emoţie şi de amărăciune, aici la bancă. Pur şi simplu nu ni se pare posibil sau real ceea ce ne-a spus Ben.

— Dumnezeule mare! (Glasul celuilalt vădea că nu-şi revenise încă din uluiala de acum câteva clipe.) Şi să trebuiască s-o aduci tu însuţi la cunoştinţă!

Harold Austin era unul din stâlpii oraşului, a treia generaţie a unei străvechi familii. Cu multă vreme înainte, în decursul unei sesiuni, făcuse parte din Congres, fapt pentru care i se atribuia titlul de Onorabil, o deprindere pe care el o încuraja. Acum poseda cea mai mare agenţie de publicitate din stat şi era un vechi consilier, având un cuvânt greu în consiliul de administraţie.

Comentariul cu privire la anunţarea personală a ştirii îi prilejui lui Heyward introducerea de care avea nevoie.

— Înţeleg perfect ce părere ai despre modul acesta de a aduce la cunoştinţă o asemenea ştire şi, sincer vorbind, pare neobişnuit. Ceea ce m-a afectat pe mine în cel mai înalt grad este faptul că n-au fost informaţi în primul rând consilierii. Sunt de părere că aşa ar fi trebuit să se procedeze. Dar, cum nu s-a făcut aşa, găsesc că este de datoria mea să te anunţ imediat pe dumneata, ca şi pe ceilalţi.

Figura austeră, cu trăsături acviline, a lui Heyward exprima concentrare; în dosul ochelarilor fără ramă, ochii săi cenuşii erau reci.

— Sunt de acord cu tine, Roscoe, rosti glasul de la telefon. Cred că ar fi trebuit să ni se spună şi apreciez faptul că te-ai gândit la acest lucru.

— Îţi mulţumesc, Harold. Într-un moment ca acesta nu se ştie sigur cum e mai bine să procedezi. Singurul lucru cert este faptul că cineva trebuie să preia conducerea.

Folosirea prenumelor îi venea la îndemână lui Heyward. El însuşi făcea parte dintr-o veche familie, ştia să se descurce printre cei mai mari magnaţi ai statului şi avea o poziţie bună în ceea ce englezii numesc „casta celor vechi". Relaţiile sale personale depăşeau cu mult limitele statului, ajungând până la Washington şi mai departe. Heyward era mândru de situaţia sa socială şi de prieteniile sus-puse. Îi plăcea, de asemenea, să amintească oamenilor despre propria sa descendenţă directă, care mergea până la unul dintre semnatarii Declaraţiei de Independenţă.

Acum el insinuă:

— Un alt motiv pentru a-i informa pe membrii consiliului este acela că trista veste cu privire la Ben va avea o influenţă extraordinară şi se va răspândi repede.

— Fără îndoială, îşi dădu asentimentul Onorabilul Harold. Este foarte probabil ca, începând de mâine, presa să afle şi să înceapă a pune întrebări.

— Întocmai. Şi o asemenea publicitate nepotrivită ar putea nelinişti pe depunători şi totodată ar putea duce la scăderea valorii acţiunilor noastre.

— Hmm!

Roscoe Heyward avea impresia că vede rotiţele învârtindu-se în mintea colegului consilier. Creditul Familial Austin, pe care îl reprezenta Onorabilul Harold, deţinea un mare pachet de acţiuni ale Băncii FMA.

Heyward interveni:

— Desigur, în cazul în care consiliul de administraţie acţionează energic ca să dea asigurări acţionarilor şi depunătorilor, precum şi marelui public, efectul în ansamblu ar putea fi neglijabil.

— Cu excepţia prietenilor lui Ben Rosselli, îi aminti cu răceală Harold Austin.

— Vorbeam cu totul în afara sentimentelor personale. Pot să te asigur că durerea mea este la fel de profundă ca a oricui.

— De fapt, cam ce îţi trece prin cap, Roscoe?

— În general, Harold, ideea unei continuităţi a puterii. Mai

precis, ar trebui ca postul de director general să nu rămână vacant nici măcar o singură zi. Heyward continuă: Cu tot respectul foarte mare pe care i-l port lui Ben şi cu toată profunda noastră afecţiune pentru el, banca aceasta a fost prea multă vreme socotită o instituţie aparţinând unui singur om. Desigur, vreme de mulţi ani, lucrurile s-au petrecut astfel; dar nici o bancă nu-şi poate dobândi un loc printre cele douăzeci situate în fruntea naţiunii, fiind, totuşi, condusă de o singură persoană. Există însă unii din afară care socotesc că aşa ceva este posibil. De aceea, oricât de tristă este situaţia actuală, consilierii au ocazia să intervină pentru a înlătura această legendă.

Heyward îl simţi pe celălalt şovăind înainte de a-i da replica. Putea să-l vadă de asemenea în imaginaţie pe Austin – un tip de playboy tomnatic, încă frumos, îmbrăcat ţipător, cu părul cenuşiu, pletos şi ondulat. Probabil că fuma, ca de obicei, un trabuc. Totuşi, pe Onorabilul Harold nu-l păcălea nimeni şi avea reputaţia unui om de afaceri abil şi plin de succes. În cele din urmă, spuse:

— Cred că e just punctul tău de vedere privind continuitatea. Şi sunt de acord cu tine că trebuie să se hotărască succesorul lui Ben Rosselli, iar numele să-i fie comunicat poate înaintea morţii lui Ben.

Heyward asculta cu încordare. În vremea aceasta celălalt continuă:

— Cred că tu eşti omul acela, Roscoe. O gândesc de multă vreme. Ai calităţile necesare, experienţă şi totodată duritate, aşa încât sunt dispus să-ţi acord sprijinul; sunt şi alţi membri ai consiliului pe care îi pot convinge să mă urmeze. Presupun că ai dori-o.

— Desigur, îţi sunt recunoscător…

— În schimb, pot să-ţi cer fără îndoială un *quid pro quod* ocazional.

— Este logic.

— Bine! Deci, ne-am înţeles.

Conversaţia, decise Roscoe Heyward când puse microreceptorul în furcă, fusese extrem de satisfăcătoare. Harold Austin era un om de o desăvârşită loialitate, care se ţinea de cuvânt.

Convorbirile telefonice anterioare fuseseră de asemenea încununate de succes.

Vorbind imediat după aceea cu un alt consilier, Philip Johannsen, preşedintele companiei *MidContinent Rubber*, i se ivi o altă ocazie. Johannsen recunoscu sincer că nu s-a împăcat niciodată

cu Alex Vandervoort, ale cărui concepţii i se părea că sunt neortodoxe.

— Alex este neortodox, spuse Heyward. Are, desigur, unele probleme personale. Nu sunt sigur în ce măsură se împacă cele două lucruri.

— Ce fel de probleme?

— De fapt, e vorba de femei. Nu e plăcut să…

— Asta-i important, Roscoe. Totodată e şi confidenţial. Spune mai departe.

— Mă rog, în primul rând, Alex are dificultăţi matrimoniale. În al doilea rând, este încurcat şi cu o altă femeie. În al treilea rând, ea este o extremistă de stânga, care apare frecvent în ziare şi nu într-un context ce ar putea fi de folos băncii. Uneori mă întreb cât de mare este influenţa ei asupra lui Alex. Aşa cum am spus, nu e plăcut să…

— Ai făcut bine că mi-ai spus-o, Roscoe, zise Johannsen. E un fapt pe care consilierii ar trebui să-l ştie. De stânga, zici?

— Da. Numele ei este Margot Bracken.

— Mi se pare că am auzit de ea. Şi ceea ce am auzit nu mi-a plăcut.

Heyward surâse.

Rămase, totuşi, mai puţin mulţumit când, după alte două convorbiri, dădu de un consilier din zona suburbană, Leonard L. Kingswood, preşedintele consiliului de administraţie al companiei *Northam Steel.*

Kingswood, care-şi începuse viaţa de slujbaş ca turnător într-o uzină de oţel, spuse:

— Nu mă lua pe mine cu rahaturile astea, Roscoe, răspunzându-i astfel lui Heyward atunci când acesta sugeră că ar fi trebuit să fi fost înştiinţaţi din timp consilierii băncii cu privire la comunicarea făcută de Ben Rosselli. Ben a procedat aşa cum aş fi procedat şi eu: Spune-o mai întâi oamenilor care îţi sunt cei mai apropiaţi, apoi consilierilor, iar celorlalte gulere scrobite, mai târziu.

Cât priveşte posibilitatea de a se produce o scădere a preţului acţiunilor FMA, reacţia lui Len Kingswood a fost:

— Ei şi ce-i cu asta? Sigur, adăugă el, FMA va pierde un punct sau două la bursă atunci când vestea se va împrăştia. Asta se va întâmpla pentru că cele mai multe tranzacţii privind stocul de acţiuni se efectuează în numele unor mitocani nervoşi, care nu pot să facă distincţie între isterie şi fapte. Dar este la fel de sigur că

acţiunile se vor reface în decurs de o săptămână, deoarece au valoare intrinsecă, iar banca este sigură şi noi toţi cei dinăuntru o ştim.

Iar mai târziu, în cursul convorbirii:

— Roscoe, ocupaţia asta a ta, traficul de influenţă, este la fel de străvezie ca o fereastră proaspăt spălată, aşa încât am să-mi spun pe şleau punctul de vedere, fapt care ne-ar economisi timpul la amândoi. Eşti un inspector contabil de mâna întâi, cel mai bun specialist în matematică şi finanţe pe care l-am cunoscut vreodată. Şi oricând vei simţi dorinţa de a te transfera aici, la Northam, pentru un salariu mai gras şi participare la acţiuni, o să le dau papucii oamenilor mei şi te voi pune în fruntea treburilor financiare. Asta-i o ofertă şi o promisiune; vorbesc serios.

Preşedintele companiei *Northam Steel* trecu peste murmurul de mulţumire al lui Heyward şi continuă:

— Dar oricât ai fi de bun, Roscoe, ceea ce vreau să precizez este că nu eşti un conducător desăvârşit. Cel puţin aşa văd eu lucrurile şi aşa voi declara când se întruneşte consiliul pentru a hotărî cine îi va urma lui Ben. Un alt lucru pe care pot, de asemenea, să ţi-l spun este că cel ales de mine este Vandervoort. Cred că ar trebui să o ştii…

Heyward răspunse pe un ton impersonal:

— Îţi sunt recunoscător pentru sinceritatea dumitale, Leonard.

— Bine. Şi dacă vreodată te gândeşti serios la cealaltă ofertă, sună-mă oricând.

Roscoe Heyward nu avea nici o intenţie să lucreze pentru *Northam Steel.* Deşi banii erau importanţi pentru el, mândria nu i-ar fi permis aşa ceva după causticul verdict pe care i-l dăduse mai înainte Leonard Kingswood. În afară de asta, avea deplină încredere că, totuşi, va obţine postul cel mai înalt la Banca FMA.

Telefonul bâzâi din nou. Când ridică receptorul, Dora Callaghan îl anunţă că încă un consilier se afla pe fir:

— Este domnul Floyd LeBerre.

— Floyd, începu Heyward pe un ton jos şi grav, sunt profund îndurerat că eu voi fi acela care îţi va transmite nişte veşti triste, tragice.

TREI

Nu toţi cei care participaseră la neaşteptata şedinţă din sala de consiliu părăsiră încăperea atât de repede ca Roscoe Heyward. Câţiva dintre ei mai zăboviră pe afară, aflaţi încă sub impresia şocului, stând de vorbă cu glas domol.

Vechiul funcţionar de la departamentul de credit; Pop Monroe, îi spuse încet Edwinei D'Orsey:

— Tristă zi, tristă.

Edwina încuviinţă dând din cap, încă incapabilă să vorbească. Ben Rosselli îi fusese un prieten preţios şi se arătase mândru de ascensiunea ei într-un post mai înalt la bancă.

Alex Vandervoort se opri lângă Edwina, apoi arătă către birourile sale, aflate cu câteva uşi mai departe.

— Vrei să te destinzi puţin?

— Da, cu plăcere, zise ea recunoscătoare.

Birourile directorilor din conducerea băncii se aflau la acelaşi etaj cu sala de consiliu – al treizeci şi şaselea – din blocul turn al sediului FMA. Încăperile ocupate de Alex Vandervoort, asemenea altora de aici, cuprindeau şi o sală pentru consfătuiri de lucru. Edwina îşi turnă o cafea dintr-un Silex. Vandervoort scoase pipa şi o aprinse. Ea băgă de seamă că degetele i se mişcau cu îndemânare, fără gesturi inutile. Braţele lui semănau cu trupul, scurte şi grase, iar degetele boante se terminau cu unghii pătrate, dar îngrijite.

Camaraderia dintre cei doi era foarte veche. Deşi Edwina, care conducea principala filială din centru a Băncii FMA, ocupa o poziţie cu câteva trepte mai jos decât Alex în ierarhia băncii, el o tratase totdeauna ca pe un egal şi deseori, în problemele referitoare la această filială, lucra direct cu ea, ocolind treptele administrative intermediare.

— Alex, zise Edwina, aveam de gând să-ţi spun că arăţi ca un schelet.

Un zâmbet cald lumină faţa lui netedă, rotundă.

— Arăt, zici?

Alex Vandervoort era un petrecăreţ notoriu şi îi plăceau mâncarea şi vinurile de bună calitate. Din nefericire, se îngrăşa

repede. Din când în când, ca acum, făcea o cură de slăbire.

Printr-un consens nerostit, ei evitară deocamdată subiectul care îi preocupa cel mai mult.

— Cum merg treburile luna aceasta la filială? o întrebă el.

— Excelent. Şi sunt optimistă în ceea ce priveşte anul viitor.

— Apropo de anul viitor, cum îl întrevede Lewis?

Lewis D'Orsey, soţul Edwinei, era proprietarul unei publicaţii financiare foarte citite.

— Sumbru. Anticipează o creştere temporară a valorii dolarului, urmată de o scădere substanţială, mai semnificativă chiar decât cea a lirei britanice. Afirmă în continuare că cei din Washington care susţin „depăşirea" recesiunii economice nu sunt decât nişte bieţi visători; aceiaşi falşi profeţi care au văzut „lumina de la capătul tunelului din Vietnam".

— Sunt de acord cu el, zise Alex gânditor. Ştii, Edwina, unul dintre eşecurile sistemului bancar american este acela că nu ne-am încurajat niciodată clienţii să deschidă conturi în monedă străină – franci elveţieni, mărci germane şi altele – aşa cum fac bancherii europeni. O! Facem servicii marilor corporaţii. Pentru că ele se pricep îndeajuns să insiste; însă băncile americane au profituri substanţiale în valută străină, pentru ele însele, dar rareori, dacă nu niciodată, pentru depunătorii mici sau mijlocii. Dacă am fi încurajat, de acum zece sau chiar cinci ani, conturile în valută europeană, unii dintre clienţii noştri ar fi câştigat în loc să piardă din devalorizarea dolarului.

— Trezoreria Statelor Unite n-ar fi făcut oare obiecţii?

— Probabil, însă ar fi cedat sub presiunea publicului. Totdeauna cedează.

Edwina întrebă:

— Ai pus vreodată în discuţie ideea ca mai multă lume să aibă conturi în valută străină?

— Am încercat o dată. Am fost însă învins. Oricât ar fi de slab dolarul, el este sacru pentru noi, bancherii americani. E o politică a struţului pe care am impus-o publicului şi ea îl costă bani. Doar câţiva chiţibuşari au avut intuiţia să-şi deschidă conturi la o bancă elveţiană înainte de devalorizarea dolarului.

— M-am gândit deseori la asta, zise Edwina. De fiecare dată când s-a întâmplat, bancherii au ştiut dinainte că devalorizarea era inevitabilă. Totuşi, cu excepţia unui mic număr de clienţi favorizaţi, noi nu-i preveneam şi nici nu le sugeram să vândă dolarii.

— Lucrul acesta era socotit drept o lipsă de patriotism. Chiar şi Ben…

Alex se opri. Rămaseră câteva clipe tăcuţi.

Prin ferestrele mari cât peretele, care formau latura de răsărit a biroului lui Alex, vedeau întinzându-se sub ochii lor cartierul central Midwest. Foarte aproape se înălţau canioanele sediilor de afaceri din centrul comercial, clădirile mai mari fiind doar cu puţin mai joase decât blocul turn al sediului FMA. Dincolo de centrul comercial, răsucit ca un dublu S, se afla râul lat, cu trafic intens. Culoarea sa, astăzi ca totdeauna, era cenuşie-poluată. O reţea încâlcită de poduri, căi ferate şi şosele se întindea în afară ca nişte panglici, spre complexele industriale şi suburbiile îndepărtate, acestea din urmă mai curând presimţite decât văzute, în ceaţa ce invadase totul. Mai aproape însă decât industria şi suburbiile, dar dincolo de râu, se afla partea centrală a cartierului de locuit: un labirint în care predominau locuinţele nesupuse nici unei norme, calificate de unii drept ruşinea oraşului.

În centrul acestei ultime zone se profila pe cer o clădire nouă, înaltă şi alături scheletul metalic al unei alte clădiri.

Edwina arătă spre clădire şi spre scheletul metalic.

— Dacă aş fi în situaţia în care este Ben acum, zise ea şi aş dori să-mi rămână amintirea prin ceva, acel ceva aş dori să fie *Forum East*.

— Cred că ai dreptate şi privirea lui Alex se îndreptă către locul unde se uita Edwina. Desigur, fără el ar fi rămas o idee şi nimic altceva.

Forum East era un proiect ambiţios de dezvoltare urbană, obiectivul său fiind acela de a reabilita cartierul central al oraşului. Ben Rosselli angajase din punct de vedere financiar Banca FMA în acest proiect şi Alex Vandervoort era direct însărcinat cu investiţiile băncii. Importanta filială din centru, condusă de Edwina, dirija împrumuturile pentru construcţii şi detaliile legate de ipoteci.

— Mă gândeam, zise Edwina, la schimbările care se vor petrece aici. Era să adauge: *După ce Ben va muri…*

— Vor fi schimbări, desigur, probabil mari. Sper că nici una nu va afecta *Forum East*.

Ea oftă.

— Nu a trecut nici o oră de când ne-a spus Ben…

— Şi noi discutăm viitoarele afaceri ale băncii înainte de a i se fi săpat groapa. Ei bine, trebuie s-o facem, Edwina. Asta ar aştepta

Ben de la noi. Unele decizii importante trebuie să fie luate imediat.

— Inclusiv cine va urma la preşedinţie.

— Aceasta este una dintre decizii.

— Mulţi dintre noi, cei din bancă, sperăm că vei fi tu.

— Aşa sper şi eu, ţi-o spun deschis.

Ceea ce nu spuseră nici unul, nici altul era faptul că Alex Vandervoort fusese privit până astăzi drept urmaşul preferat al lui Ben Rosselli. Dar nu aşa de curând. Alex se afla la Banca FMA numai de doi ani. Mai înainte, el fusese funcţionar la Rezerva Federală. Ben Rosselli însuşi îl convinsese să se transfere în vederea unei eventuale promovări la conducere.

— Peste cinci ani sau cam aşa ceva, îi spusese pe vremea aceea bătrânul Ben lui Alex, doresc să predau conducerea cuiva care să poată mânui în mod eficace sume mari şi să dea rezultate profitabile, căci acesta este singurul mod în care un bancher îşi demonstrează forţa. Dar el trebuie să fie mai mult decât un simplu profesionist de frunte. Genul de om care vreau să conducă această bancă va trebui să nu uite vreodată că micii depunători – consideraţi fiecare în parte – au fost totdeauna puternica noastră temelie. Ceea ce este neplăcut astăzi la bancheri e faptul că ei s-au izolat prea mult.

Ben Rosselli arătase limpede că nu făcea o promisiune precisă, dar adăugase:

— Am impresia, Alex, că tu eşti omul de care avem nevoie. Hai să lucrăm un timp împreună şi o să vedem.

Astfel Alex se angajă la bancă aducându-şi experienţa, o intuiţie specială pentru noua tehnologie şi, datorită acestora, îşi stabili un renume. Cât priveşte principiile de conducere, descoperi că împărtăşea multe din vederile lui Ben.

Tatăl lui Alex, un emigrant olandez care devenise fermier în Minnesota, îl iniţiase cu mult timp înainte pe Alex în afacerile bancare. Pieter Vandervoort se împovărase cu un împrumut de la bancă şi, pentru a-şi plăti dobânzile, s-a spetit muncind din zori până în noapte, de obicei şapte zile pe săptămână. În cele din urmă a murit în sărăcie de prea multă muncă, iar după aceea banca i-a vândut pământul, recuperând nu numai restanţele dobânzilor, dar şi investiţia iniţială. Experienţa tatălui său i-a arătat lui Alex – prin durerea pe care a încercat-o – că locul unde trebuie să te afli este de cealaltă parte a unui ghişeu de bancă. Până la urmă, orientarea tânărului Alex către afacerile bancare s-a făcut printr-o bursă la

Harvard şi o licenţă în studii economice.

— Totul poate fi încă valabil, zise Edwina D'Orsey. Cred că alegerea preşedintelui o va face consiliul de administraţie.

— Da, răspunse Alex, puţin distrat.

Se gândise la Ben Rosselli şi la tatăl său. Amintirile lui despre amândoi erau împletite în chip ciudat.

— Vechimea în serviciu nu este totul.

— Dar ea contează.

Alex cântărea în minte probabilităţile. Ştia că avea talentul şi experienţa de a conduce Banca FMA, dar exista posibilitatea ca membrii consiliului să prefere pe cineva care fusese de mai multă vreme cu ei.

Roscoe Heyward, de pildă, lucra la bancă de aproape douăzeci de ani şi, cu toate că nu avusese raporturi continue cu Ben Rosselli, avea o influenţă însemnată asupra consiliului de administraţie.

Ieri, şansele îl favorizau pe Alex. Astăzi, situaţia se inversase.

Se ridică şi îşi scutură pipa.

— Trebuie să mă întorc la lucru.

— Şi eu.

Dar, de îndată ce fii singur, Alex rămase un timp pe gânduri, în tăcere.

Edwina luă un ascensor rapid de la etajul directorilor către holul de la parter al blocului turn al Băncii FMA – o combinaţie arhitecturală ce se situa între Centrul Lincoln şi Capela Sixtină. Holul era plin de oameni: funcţionari de bancă grăbiţi, curieri, vizitatori, gură-cască. Răspunse la salutul prietenos al unui paznic.

Prin geamul curbat de la intrare, Edwina zări afară Piaţa Rosselli, cu copacii săi, băncile, rondul cu statuile şi fântâna arteziană. Vara, piaţa era un loc de întâlnire, iar salariaţii de la filiala din centrul oraşului luau acolo prânzul. Acum însă părea pustie şi neprimitoare. O rafală aspră de vânt tomnatic răscolea frunzele şi praful în vârtejuri mici şi îi silea pe trecători să o zbughească spre căldura de acasă.

Edwina reflectă că era acea perioadă a anului care îi plăcea mai puţin decât toate. Ea sugera sosirea grabnică a iernii, melancolie, moarte.

Se înfioră fără să vrea, apoi se îndreptă spre „tunelul" aşternut cu mochetă, slab luminat, care unea sediul băncii cu filiala principală din centru, o construcţie monumentală, fără etaj.

Acela era domeniul ei.

PATRU

La filiala principală din centru, ziua de miercuri începu cu activitatea obişnuită.

În săptămâna aceea, Edwina D'Orsey era ofiţer de serviciu la filială şi sosi la ora 830 fix, cu o jumătate de oră înainte ca porţile grele de bronz ale băncii să se deschidă pentru public.

Ca director al filialei-model a Băncii FMA, precum şi în calitate de vicepreşedinte responsabil al băncii, nu trebuia să îndeplinească sarcina de ofiţer de serviciu. În felul acesta, arăta însă că nu aşteaptă privilegii speciale pentru faptul că era femeie, lucru de care avusese totdeauna grijă de-a lungul celor cincisprezece ani de serviciu la Banca FMA. De altfel, îi venea rândul doar o dată la zece săptămâni.

Ajunsă la uşa laterală a clădirii, scotoci după cheie în geanta cafenie Gucci şi o găsi într-un talmeş-balmeş de ruj, portofel, cărţi de credit, pudră compactă, pieptene, listă de cumpărături şi alte articole. Poşeta ei era totdeauna într-o dezordine care nu o caracteriza. Apoi, înainte de a folosi cheia, verifică semnalul „nu există pericol". Semnalul se afla acolo unde trebuia să fie: un cartonaş galben aşezat fără să bată la ochi, într-o fereastră. Cartonaşul trebuia să fie pus acolo cu câteva minute înainte, de către un portar a cărui sarcină era de a sosi în fiecare zi primul la filiala principală. Dacă înăuntru totul era în ordine, el aşeza semnalul acolo unde putea fi văzut de personalul care sosea. Dar dacă hoţii ar fi făcut o spargere în timpul nopţii şi ar fi aşteptat să ia ostatici – pe portar în primul rând – nu se mai punea nici un semnal, astfel încât absenta lui ar fi fost un avertisment. În felul acesta, personalul care venea mai târziu nu numai că nu intra, dar cerea îndată ajutor.

Din cauza numărului tot mai mare de furturi de toate felurile, cele mai multe bănci foloseau în prezent semnalul „nu există pericol", schimbând des natura acestuia şi locul unde era pus.

După ce intră în bancă, Edwina se îndreptă imediat către o nişă din perete şi îi deschise uşa. Înăuntru se afla un buton de sonerie pe care îl apăsă conform unui cod: de două ori lung, o dată scurt, o

dată lung. În camera centrală de comandă a securităţii din blocul turn se ştia acum că soneria de alarmă, pe care o acţionase cu o clipă mai înainte intrarea Edwinei, putea să nu fie luată în. Seamă şi că un funcţionar autorizat se afla în bancă. Atunci când intrase şi portarul îşi semnalase propriul cod.

Primind semnale asemănătoare şi de la alte filiale ale Băncii FMA, camera de comandă avea să comute sistemul de alarmă al clădirii de la „alarmă" la „oprire".

Dacă fie Edwina, ca ofiţer de serviciu, fie portarul, nu şi-ar fi semnalat corect codul, camera de comandă ar fi dat alarma la poliţie şi, peste câteva minute, filiala băncii ar fi fost înconjurată.

Ca şi la alte sisteme, codurile erau deseori schimbate.

Pretutindeni, securitatea băncilor se realiza prin transmitere de semnale atunci când totul era în ordine şi prin lipsă de semnale dacă intervenea ceva deosebit. Astfel, un funcţionar de bancă luat ostatic putea transmite un avertisment pur şi simplu fără să facă nimic.

Între timp, intrară în bancă alţi membri ai personalului de conducere şi salariaţi care erau controlaţi de portarul în uniformă, postat la uşa laterală.

— Bună dimineaţa, doamnă D'Orsey.

Tottenhoe, un veteran al băncii, cu părul alb, o întâmpină pe Edwina. Era supraveghetor de operaţiuni bancare, însărcinat cu urmărirea activităţii curente a personalului filialei. Faţa lui prelungă şi lugubră îl făcea să semene cu un cangur bătrân. Ursuzenia-i obişnuită şi pesimismul îi crescuseră pe măsură ce se apropia de inevitabila pensionare; îi părea rău că îmbătrâneşte şi avea aerul că-i învinuieşte pe ceilalţi pentru asta. Edwina şi Tottenhoe traversară împreună holul de la parter, apoi coborâră pe o scară cu mochetă care ducea către camera blindată. Supravegherea deschiderii şi închiderii acesteia era sarcina ofiţerului de serviciu.

În vreme ce aşteptau la uşa camerei blindate ca încuietoarea să fie deschisă, Tottenhoe spuse posomorât:

— Umblă un zvon că domnul Rosselli moare. E adevărat?

— Mă tem că da.

Şi îi povesti pe scurt şedinţa de ieri.

Edwina aproape că nu se gândise la altceva în noaptea trecută, dar în dimineaţa aceasta era hotărâtă să se concentreze asupra treburilor băncii. Asta ar fi fost şi dorinţa lui Ben.

Tottenhoe mormăi ceva posomorât, dar ea nu-l înţelese.

Edwina se uită la ceas: 8.40. Câteva clipe mai târziu, un clinchet slab în uşa masivă de oţel cromat anunţa că se deschisese încuietoarea de peste noapte, reglată în seara precedentă înainte ca banca să-şi fi încheiat activitatea. Acum putea fi formată combinaţia încuietorii camerei blindate; mai înainte nu se putea.

Folosind un alt buton secret, Edwina semnală centralei de comandă a securităţii că era pe punctul de a se deschide camera blindată. O deschidere normală, nu sub constrângere.

Stând unul lângă altul la uşă, Edwina şi Tottenhoe potriviră fiecare în parte cifrul secret. Nici unul nu ştia cifrul celuilalt, astfel că nici unul nu putea să deschidă singur camera blindată.

Îşi făcu apoi apariţia un supraveghetor adjunct, Miles Eastin. Bărbat tânăr, frumos, cu o înfăţişare îngrijită, el era totdeauna bine dispus, contrastând plăcut cu invariabilul aer posac al lui Tottenhoe. Edwina îl simpatiza pe Eastin. Împreună cu el se afla şi un casier-şef al camerei blindate, care urma să supravegheze intrarea şi ieşirea banilor de aici în tot restul zilei. În următoarele şase ore de lucru se va afla sub controlul său aproape un milion de dolari numai în numerar, în bancnote şi monede.

Cecurile care aveau să treacă, în acelaşi interval de timp, prin filiala principală a băncii vor totaliza alte douăzeci de milioane.

În vreme ce Edwina stătea în spatele lor, casierul-şef, împreună cu Miles Eastin, deschiseră uşa uriaşă cu mecanisme precise şi complicate, care urma să rămână aşa până seara, la încheierea activităţii.

— Am primit chiar acum un mesaj telefonic, îl informă Eastin pe supraveghetor. Mai şterge pe ziua de azi încă doi casieri.

Privirea morocănoasă a lui Tottenhoe deveni şi mai morocănoasă.

— Gripă? întrebă Edwina.

O epidemie bântuia în oraş în ultimele zece zile, reducând personalul băncii, mai ales casierii.

— Da, gripă, răspunse Miles Eastin.

Tottenhoe se văită:

— Dacă m-aş molipsi şi eu, aş putea să mă duc acasă şi să mă bag în pat; să las pe altul să-şi bată capul cum să asigure personal pentru ghişee. O întrebă pe Edwina: Insistaţi să deschidem astăzi?

— Se pare că asta se aşteaptă să facem.

— Atunci, o să ridicăm şi noi de pe scaunele lor unu sau doi şefi.

Eşti primul la rând, îi spuse lui Miles Eastin, aşa că ia-ţi un fişet cu numerar şi fii gata pentru public. Mai ştii să numeri?

— Până la douăzeci, zise Eastin, cu condiţia să pot lucra desculţ.

Edwina zâmbi. Nu-şi făcea griji în privinţa tânărului Eastin; pe ce punea mâna, ieşea bine. Când Tottenhoe va ieşi la pensie, la anul, mai mult ca sigur că Miles Eastin va fi ales de ea ca supraveghetor al operaţiilor bancare.

El îi răspunse cu un zâmbet.

— Nu vă faceţi griji, doamnă D'Orsey. Sunt destul de bun la orice. De altfel, ieri seară am jucat handbal vreme de trei ore şi am reuşit să ţin socoteala golurilor.

— Dar ai şi câştigat?

— Când am ţinut eu socoteala? Bineînţeles.

Edwina era la curent şi cu o altă pasiune a lui Eastin, una care se dovedise folositoare pentru bancă: studierea şi colecţionarea bancnotelor şi a monedelor. Miles Eastin era acela care îi instruia pe noii angajaţi ai filialei şi îi plăcea să răscolească diferite ciudăţenii ale istoriei, ca de pildă faptul că atât banii de hârtie, cât şi inflaţia s-au inventat în China. Primul caz de inflaţie menţionat, explica el, s-a petrecut în secolul al XIII-lea, când împăratul mongol Kublai Khan n-a fost în stare să-şi plătească soldaţii cu monedă, aşa încât a folosit o ştampilă de lemn pentru a tipări bani militari. Din păcate s-au tipărit atât de mulţi, încât şi-au pierdut repede valoarea. Unii oameni, glumea tânărul Eastin, cred că dolarul este pe punctul de a se „mongoliza". Prin studiile sale, Eastin a devenit de asemenea expert local în bani falşi, iar bancnotele suspecte care intrau în bancă îi erau trimise pentru a-şi spune părerea.

Cei trei – Edwina, Eastin, Tottenhoe – urcară scările care duceau de la camera blindată la parter.

De afară, dintr-un camion blindat, se aduceau saci de pânză groasă cu numerar, banii fiind însoţiţi de doi paznici înarmaţi.

Numerarul sosea totdeauna la prima oră a dimineţii, după ce încă mai devreme fusese transferat de la Rezerva Federală în camera blindată centrală de numerar a Băncii FMA. Motivul programării zilnice era simplu. Surplusul de numerar în camera blindată nu aducea nici un folos, existând şi riscul pierderilor sau al furturilor.

Pentru orice director de bancă, problema era să nu rămână niciodată fără numerar, dar nici să aibă prea mult.

O filială a unei bănci mari, aşa cum era filiala principală a Băncii

FMA, păstra un numerar flotant de rulaj în valoare de o jumătate de milion de dolari. Banii care soseau acum – alt sfert de milion – constituiau diferenţa de care era nevoie pentru o zi obişnuită de operaţiuni bancare.

Tottenhoe mormăi, adresându-se paznicilor care aduseseră banii:

— Sper că ne-aţi adus bani ceva mai curaţi decât ultima dată.

— Le-am transmis băieţilor de la depozitul central de numerar protestul dumneavoastră, domnule Tottenhoe, zise un paznic.

Era un tinerel cu plete lungi, negre, ce ieşeau de sub cascheta de uniformă, revărsându-se peste guler. Edwina privi în jos, întrebându-se dacă purta pantofi. Într-adevăr, purta.

— Ei ziceau că le-aţi şi telefonat, adăugă paznicul. În ce mă priveşte pe mine, eu primesc şi bani curaţi şi bani murdari.

— Din păcate, zise supraveghetorul operaţiunilor bancare, unii dintre clienţii noştri nu-i acceptă.

Banii noi, care veneau de la serviciul de imprimare şi gravură prin – Rezerva Federală, erau foarte căutaţi de bănci. Un număr surprinzător de mare de clienţi, despre care se spune că formează „clientela selectă”, refuzau bancnotele murdare şi cerea unele noi, sau cel puţin hârtii curate cărora bancherii le spuneau „decente”. Din fericire, existau şi clienţi cărora pur şi simplu puţin le păsa, iar casierii erau instruiţi ca banii cei mai murdari să-i dea acolo unde puteau să scape de ei, păstrând bancnotele noi şi foşnitoare pentru cei care le cereau.

— Am auzit că există multă marfă din asta foarte bine falsificată. Cine ştie, poate că vă strecurăm şi vouă un pachet şi al doilea gardian îi făcu cu ochiul colegului său.

Edwina îi spuse:

— Putem să ne lipsim de un asemenea ajutor. L-am primit de prea multe ori.

Nu mai departe decât săptămâna trecută, banca descoperise aproape o mie de dolari în bancnote false, bani care intraseră în bancă fără să li se cunoască provenienţa. Era foarte probabil să fi fost introduşi prin numeroşii depunători, unii care fuseseră şi ei păcăliţi şi trecuseră pierderea asupra băncii; alţii care nici nu avuseseră habar că bancnotele erau false, ceea ce nu era de mirare de vreme ce calitatea lor era deosebit de bună.

Agenţii Serviciului Secret al Statelor Unite, care discutaseră problema cu Edwina şi cu Miles Eastin, erau sincer îngrijoraţi. „Banii falşi pe care îi avem în faţă nu au fost niciodată de o editate

atât de bună şi niciodată atât de mulţi în circulaţie”, admise unul dintre ei. „O estimare modestă arată că anul trecut se fabricaseră bani falşi în valoare de treizeci de milioane dolari. Şi mulţi alţii n-au fost niciodată descoperiţi.”

Anglia şi Canada erau principalele surse furnizoare de bancnote SUA false. Agenţii semnalau de asemenea că o cantitate incredibil de mare circula în Europa. „Acolo nu e la fel de uşor să-i descoperi, aşa că preveniţi-vă prietenii care se duc în Europa să nu accepte niciodată bancnote americane. Este foarte probabil ca ele să fie lipsite de valoare.”

Primul paznic înarmat ridică sacii pe umeri.

— Nu vă faceţi griji, oameni buni! Astea sunt hârtii veritabile de un dolar.

Amândoi paznicii coborâră apoi scările către camera blindată.

Edwina se duse la biroul ei de pe podium. Activitatea în bancă se înteţi. Uşile principale de la intrare fură deschise şi primii clienţi pătrunseră înăuntru.

Podiumul unde lucrau, conform tradiţiei, funcţionarii superiori era ceva mai ridicat decât nivelul parterului şi acoperit cu covoare de culoare cărămizie. Biroul Edwinei, cel mai mare şi mai impunător, era încadrat de două drapele; în spatele ei, în partea dreaptă, drapelul SUA, iar în stânga, drapelul statului. Uneori, atunci când stătea acolo, i se părea că se află la televiziune pe punctul de a face o comunicare solemnă, în vreme ce aparatele de filmat bâzâiau.

Impozantul sediu al filialei principale era modern. Reconstruit cu un an sau doi mai înainte, atunci când se ridica alături blocul turn destinat sediului din centru al Băncii FMA, construcţia avusese la bază un proiect special şi costase o avere. Rezultatul, dominat de cărămiziu şi culoarea mahonului, înviorate de sclipiri aurii armonios alese, forma un ansamblu plăcut pentru ochiul clienţilor, oferea condiţii excelente de lucru, dând, totodată, o impresie de bogăţie nebătătoare la ochi. Uneori, recunoştea Edwina în sinea ei, opulenţa părea să fie avantajoasă.

În timp ce Edwina, cu silueta ei înaltă, mlădioasă, se aşeza degajată la birou pe un scaun rotativ cu spetează înaltă, ea îşi netezi părul scurt – gest inutil de fapt, căci acesta era, ca de obicei, impecabil pieptănat.

Edwina luă un vraf de dosare conţinând cereri de împrumut pentru sume mai mari decât aveau competenţa să aprobe alţi

funcţionari din sucursală.

Propria ei competenţă de a aproba împrumuturi ajungea până la un milion de dolari pentru fiecare caz în parte, cu condiţia să-şi dea acordul şi alţi doi funcţionari ai filialei. Ei erau totdeauna de acord. Sumele mai mari erau comunicate la secţia de politică a creditelor de la direcţia generală a băncii.

La Banca FMA, ca în orice sistem bancar, valoarea împrumutului pe care un funcţionar avea autoritatea de a-l aproba constituia o imagine, tacit recunoscută, a prestigiului său. Ea determina, de asemenea, poziţia acestuia în ierarhia nescrisă a organizaţiei şi se vorbea despre ea numind-o „autoritatea parafei”, căci parafa personală marca acceptarea finală pe orice propunere de împrumut.

Fiind directoare, autoritatea parafei Edwinei era neobişnuit de mare, deşi ea reflecta de fapt răspunderea sa în conducerea importantei filiale a Băncii FMA. Un director al unei filiale mai mici putea să aprobe împrumuturi de la zece mii la o jumătate de milion de dolari, în funcţie de priceperea şi vechimea lui. Pe Edwina o amuza totdeauna faptul că această autoritate a parafei încuraja un sistem de castă cu ifose şi privilegii corespunzătoare. În secţia de politică a creditelor de la direcţia generală, un inspector adjunct pentru împrumuturi, a cărui autoritate era limitată doar la cincizeci de mii dolari, lucra la un birou. Neimpozant, împreună cu alţii, într-o mare încăpere comună. Următorul, în ordinea ifoselor, un inspector pentru împrumuturi a cărui parafă era valabilă pentru un sfert de milion de dolari, ocupa un birou mai mare într-o boxă cu pereţi de sticlă.

Un birou în adevăratul înţeles al cuvântului, cu uşă şi fereastră, îi revenea unui inspector general adjunct pentru împrumuturi a cărui autoritate de parafă se extindea până la o jumătate de milion de dolari. Şi el ocupa un birou spaţios, având pe perete un tablou în ulei, blocnotes tipărit cu numele său, un exemplar gratuit zilnic din *The Wall Street Journal* şi în plus avea dreptul la o lustruire a pantofilor în fiecare dimineaţă. Avea o secretară împreună cu un alt inspector general adjunct.

În sfârşit, un vicepreşedinte responsabil cu împrumuturile, a cărui parafa era valabilă pentru un milion de dolari, lucra într-un birou de colţ cu *două* ferestre, *două* picturi în ulei şi o secretară personală. Pe blocnotes, numele său era imprimat în *relief*. Şi el avea dreptul la o lustruire gratuită a pantofilor şi la un ziar, plus reviste şi gazete, precum şi la folosirea unei maşini a întreprinderii

în interes de serviciu, iar la prânz avea acces la sufrageria funcţionarilor superiori.

Edwina avea dreptul la aproape toate prerogativele care ţineau de autoritatea parafei. Nu folosise însă niciodată lustruirea pantofilor.

În dimineaţa aceasta, ea studie două cereri de împrumut; aprobă una şi însemnă pe alta câteva întrebări. A treia cerere o făcu să încremenească.

Uimită şi având sentimentul unei coincidenţe bizare, după experienţa de ieri, ea reciti întregul dosar.

Funcţionarul de la împrumuturi care întocmise dosarul răspunse la apelul Edwinei prin interfon.

— Aici Castleman.

— Cliff, vino, te rog, până la mine.

— Imediat.

Funcţionarul de la împrumuturi, care se afla doar cu şase birouri mai departe, păru să ghicească ce voia de la el.

— Pun rămăşag că ştiu de ce mă chemaţi.

Câteva minute mai târziu, în timp ce se aşeza pe scaun lângă biroul ei, aruncă o privire în dosarul deschis.

— Am avut dreptate! Nu-i aşa că am dat peste o trăsnaie?

Cliff Castleman era un tip conştiincios, mic de statură, cu o faţă rotundă trandafirie şi un zâmbet blând. Clienţii îl simpatizau pentru că ştia să-i asculte cu bunăvoinţă. Era totodată un specialist competent în împrumuturi, cu o judecată sănătoasă.

— Speram, zise Edwina, că aceasta cerere este un fel de glumă proastă, ba chiar sinistră.

— Vampirică ar fi mai potrivit, doamnă D'Orsey. Şi cu toate că întreaga afacere are ceva normal în ea, vă asigur că este adevărată. Castleman arătă spre dosar: Am inclus toate faptele pentru că ştiam că veţi avea nevoie. Fără îndoială că aţi citit raportul. Şi recomandarea mea.

— Eşti serios când propui să împrumutăm atât de mulţi bani pentru un *astfel* de scop?

— Sunt mortal de serios. (Funcţionarul de la împrumuturi se opri brusc.) Mă scuzaţi. N-am vrut să fie un umor macabru. Cred însă că ar trebui să aprobaţi împrumutul.

Totul era trecut în dosar. Un vânzător dintr-o farmacie, în vârstă de patruzeci şi trei de ani, numit Gosburne, angajat local, solicita un împrumut de douăzeci şi cinci de mii de dolari. Era însurat – o

primă căsătorie care durase şaptesprezece ani – iar soţii Gosburne erau proprietarii unei locuinţe suburbane asupra căreia mai aveau o mică ipotecă. Avuseseră cont curent la Banca FMA. Timp de opt ani, fără nici o problemă. Un împrumut anterior acordat de bancă, deşi mai mic, fusese restituit. Situaţia lui Gosburne la serviciu şi alte probleme financiare erau sigure.

Scopul noului împrumut era cumpărarea unui mare sicriu ermetic de oţel inoxidabil, în care urma să fie aşezat corpul fiicei lui Gosburne, Andrea. Fata murise în urmă cu şase zile, în vârstă de cincisprezece ani, de un cancer al rinichiului. Corpul ei se afla acum la întreprinderea de pompe funebre, păstrat în zăpadă carbonică. Sângele fusese scos imediat după moarte şi înlocuit cu o soluţie de sânge artificial „antigel”, numită – dimetilsulfoxid.

Sicriul de oţel era conceput astfel încât să conţină azot lichid la temperatură joasă. Corpul, înfăşurat în foaie de aluminiu, urma să fie scufundat în acest lichid.

Un asemenea sicriu – ca o sticlă uriaşă, purtând numele de „cryo-crypt” – putea fi procurat la Los Angeles, de unde urma să fie expediat cu avionul dacă banca aproba împrumutul. Cam o treime din împrumutul solicitat era destinată achitării anticipate a chiriei pentru locul din cavoul unde se va depune sicriul, ca şi pentru înlocuirea azotului lichid la fiecare patru luni.

Castleman o întrebă pe Edwina:

— Aţi auzit de întreprinderi cryogenice?

— Vag. Este ceva pseudoştiinţific. Nu prea onorabil.

— Nu prea. Şi, într-adevăr, pseudo. De fapt însă aceste grupări cryogenice au mulţi adepţi, care i-au convins pe Gosburne şi pe soţia lui că, de îndată ce ştiinţa medicală va fi mai avansată – să zicem peste cincizeci sau o sută de ani – Andrea va putea fi dezgheţată, readusă la viaţă şi vindecată. Apropo, cryofilii au un moto: *Îngheaţă – Aşteaptă – Reanimează.*

— Oribil, spuse Edwina.

Funcţionarul de la împrumuturi fu de acord cu ea:

— Cu totul de părerea dumneavoastră. Dar priviţi situaţia din punctul lor de vedere. Ei cred în asta. Şi sunt oameni maturi, destul de inteligenţi, profund religioşi. Aşa că cine suntem noi, bancherii, ca să ne luăm rolul de judecători şi juraţi? După cum văd eu lucrurile, se pune o singură întrebare: poate Gosburne să restituie împrumutul? Am controlat cifrele şi afirm că are posibilitatea şi că va achita. Individul poate fi un aiurit, dar registrele arată că este un

aiurit care îşi achită poliţele.

Edwina examină în silă contul de venituri şi cheltuieli.

— Va fi o povară financiară teribil de grea pentru el.

— Tipul ştie asta, dar susţine că e în stare s-o scoată la capăt. Îşi ia lucrări suplimentare, iar soţia lui caută o slujbă.

Edwina spuse:

— Au patru copii mai mici..

— Da.

— Le-a atras oare cineva atenţia că ceilalţi copii – cei în viaţă – vor avea curând nevoie de bani pentru colegiu sau altceva şi că douăzeci şi cinci de mii de dolari ar putea fi folosiţi mai bine pentru ei?

— Eu am fost acela, zise Castleman. Am avut două întrevederi lungi cu Gosburne. Dar, după cum afirmă el, problema a fost dezbătută de întreaga familie şi s-au hotărât. Ei cred că sacrificiile pe care le vor avea de făcut merită riscul, pentru a o putea readuce într-o bună zi pe Andrea la viaţă. Copiii mai spun că, atunci când vor fi mari, vor prelua răspunderea pentru corpul ei.

— Oh, Doamne!

Gândurile Edwinei se întoarseră din nou la ziua de ieri. Moartea lui Rosselli, oricând ar avea loc, ar fi plină de demnitate. Cazul de acum făcea moartea urâtă şi ridicolă. Ar trebui oare ca banii băncii – în parte ai lui Ben – să fie folosiţi într-un asemenea scop?

— Doamnă D'Orsey, zise funcţionarul de la împrumuturi, două zile am ţinut pe biroul meu actele acestea. Prima mea impresie a fost ca şi a dumneavoastră: toată chestia asta e aiurită. Dar am reflectat apoi şi m-am răzgândit. După părerea mea, este un risc acceptabil.

Risc acceptabil. În fond, recunoscu Edwina, Cliff Castleman avea dreptate, pentru că riscurile acceptabile erau pâinea cea de toate zilele a băncilor. Avea, de asemenea, dreptate când afirma că, în cele mai personale probleme, o bancă ar trebui să nu fie judecător şi jurat.

Desigur, în situaţia de faţă riscul ar putea să nu dea rezultate bune, cu toate că şi în cazul unui eşec Castleman nu ar fi fost învinuit. Activitatea lui bună, „reuşitele" lui erau cu mult mai mari decât pierderile. De fapt, o activitate având numai reuşite era privită cu neîncredere, căci era de aşteptat ca un funcţionar însărcinat cu împrumuturi minore să aibă împrumuturi aprobate care să iasă prost. Ba chiar era obligatoriu, altfel putea să aibă

neplăceri atunci când o situaţie emisă de calculatorul electronic avertiza conducerea că scăpa ocazii din cauza prudenţei excesive.

— Bine, zise Edwina, propunerea mă înspăimântă, dar mă bizui pe aprecierea dumitale.

Şi îşi puse parafa. Castleman se înapoie în biroul său.

Astfel, în afară de un împrumut pentru o fiică pusă la congelat, ziua începuse la fel ca oricare alta.

Şi a rămas aşa până în primele ore ale după-amiezii.

În zilele când prânzea singură, Edwina obişnuia să se ducă la bufetul expres situat la subsolul blocului de la sediul Băncii FMA. Locul era zgomotos, mâncarea aproximativă, însă serviciul era prompt şi ea putea să isprăvească masa în cincisprezece minute.

Astăzi, totuşi, invitase un client şi se folosi de privilegiul ei de vicepreşedinte ca să-l aducă în sufrageria rezervată funcţionarilor superiori de la etajul de sus din blocul turn al sediului. Invitatul era directorul comercial al celui mai mare magazin departamental din centrul oraşului şi avea nevoie de un împrumut de trei milioane, de dolari, pe termen scurt, ca să acopere un deficit de numerar provocat de o uşoară scădere a vânzărilor şi de achiziţionarea unor mărfuri pentru Crăciun, ceva mai scumpe decât de obicei.

— Blestemata asta de inflaţie, se plânse directorul comercial la sufleul de spanac. Apoi, lingându-şi buzele, adăugă: Dar o să ne recuperăm banii în următoarele două luni şi chiar vom câştiga ceva în plus. Moş Crăciun e totdeauna bun cu noi.

Contul magazinului departamental era unul dintre cele importante; totuşi Edwina purtă discuţii aprige, pentru clauze favorabile băncii. După câteva proteste din partea clientului, până când ajunseră la desertul cu *Peches Melba,* condiţiile fură acceptate. Cele trei milioane de dolari depăşeau competenţa personală a Edwinei, deşi ea prevedea că nu va întâmpina dificultăţi pentru a obţine aprobare din partea direcţiei generale. La nevoie, pentru a grăbi lucrurile, ar vorbi cu Alex Vandervoort, care sprijinise şi în trecut aprecierile ei.

În timp ce erau la cafea, o chelneriţă veni la masa lor cu o comunicare.

Doamnă D'Orsey, zise fata, un domn Tottenhoe vă pofteşte la telefon. Spune că e urgent.

Edwina se scuză şi se duse la telefonul din camera alăturată.

Glasul supraveghetorului de la filiala ei se plânse:

— Am încercat să vă găsesc.

— Acum m-ai găsit. Ce este?

— Avem o lipsă de numerar importantă în casă. Şi continuă să explice: Acum o jumătate de oră, o casieră a semnalat lipsa. De atunci se fac mereu verificări.

Edwina simţi spaimă şi deprimare în glasul lui Tottenhoe. Întrebă la ce sumă se ridică lipsa. Îl auzi înghiţind în sec.

— Şase mii de dolari.

— Vin îndată.

În mai puţin de un minut, după ce se scuzase faţă de invitatul afla în ascensorul rapid, în drum spre parter.

CINCI

— După cât îmi pot da seama, zise Tottenhoe morocănos, singurul fapt de care suntem siguri cu toţii este că şase mii de dolari în numerar nu se află acolo unde ar trebui să fie.

Supraveghetorul era unul din cei patru oameni care şedeau în jurul biroului Edwinei D'Orsey. Ceilalţi erau Edwina, tânărul Miles Eastin, adjunctul lui Tottenhoe şi o casieră numită Juanita Nunez.

Lipsa de bani provenea din fişetul cu numerar al Juanitei Nunez.

Trecuse o jumătate de oră de când Edwina se înapoiase la filiala principală. Acum, când ceilalţi erau în faţa biroului ei, Edwina îi răspunse lui Tottenhoe:

— Ceea ce spui este adevărat, dar putem face mai mult. Doresc să reluăm totul din nou, pe încetul şi cu atenţie.

Era trecut de ora trei după-amiază. Clienţii plecaseră. Uşile exterioare erau închise.

La filială activitatea continua, ca de obicei, deşi Edwina băgă de seamă privirile furişe îndreptate spre podiumul lor de către ceilalţi salariaţi, care acum ştiau că se întâmplase ceva grav.

Îşi aminti că era important să rămână calmă, scrutătoare, să ţină seama de cea mai mică informaţie. Dorea să urmărească atent nuanţele vorbirii şi atitudinile, mai ales acelea ale doamnei Nunez.

Edwina era conştientă, de asemenea, că foarte curând trebuia să comunice la conducerea băncii această importantă lipsă aparentă de numerar; după care ar urma să intervină serviciul de securitate al direcţiei generale şi probabil FBI-ul. Atât timp cât exista însă o posibilitate de a găsi o soluţie în mod paşnic, fără a recurge la artileria grea, dorea să încerce.

— Dacă doriţi, doamnă D'Orsey, voi începe eu, deoarece am fost primul căruia i s-a adresat Juanita, zise Miles Eastin, răspândind în jurul său obişnuita lui voie bună.

Edwina încuviinţă.

Posibilitatea unei lipse de numerar, îi informă Eastin pe ceilalţi, îi fusese semnalată cu câteva minute înainte de ora paisprezece. În acel moment, Juanita Nunez venise la el şi-i împărtăşise impresia că din fişetul ei cu numerar lipseau şase mii de dolari.

Miles Eastin lucra el însuşi la un ghişeu de casierie, aşa cum procedase în cea mai mare parte a zilei din cauza lipsei de casieri. De fapt, Eastin se afla cu două ghişee mai departe de Juanita Nunez şi ea se duse să-l anunţe după ce îşi încuiase fişetul înainte de a pleca.

Eastin îşi încuie atunci propriul său fişet şi se duse la Tottenhoe.

Mai posomorât decât de obicei, Tottenhoe continuă relatarea faptelor.

Se dusese imediat la doamna Nunez şi vorbise cu ea. La început nu crezuse că o sumă atât de mare – şase mii de dolari – putea să lipsească, întrucât, chiar şi în cazul că ea bănuia dispariţia *unor* bani, era practic imposibil să ştie cât anume lipsea.

Supraveghetorul preciză: „Juanita Nunez lucrase toată ziua, începându-şi dimineaţa cu ceva mai mult de zece mii de dolari numerar, ridicaţi din camera blindată şi făcuse încasări şi plăţi încă de la ora 9 când s-a deschis banca. Aceasta însemna că lucrase aproape cinci ore, în afară de întreruperea de trei sferturi de oră pentru prânz şi în tot acest timp banca a fost aglomerată, toţi casierii fiind în plină activitate. În plus, depunerile de numerar fuseseră azi mai mari decât de obicei; de aceea, suma de bani din fişetul ei – exclusiv cecurile – putea să fi crescut până la douăzeci sau douăzeci şi cinci de mii de dolari.” Şi atunci, deduse Tottenhoe, cum putea doamna Nunez să fie sigură nu numai că lipseau bani, dar să ştie atât de precis şi suma?

Edwina dădu din cap. Aceeaşi întrebare şi-o pusese şi ea.

Fără a fi observată, Edwina o studie pe tânăra femeie. Era mărunţică, slabă, măslinie, nu chiar drăguţă, însă atrăgătoare în felul ei. Părea o portoricană – ceea ce şi era – şi avea un accent pronunţat. Vorbise puţin până atunci, răspunzând doar pe scurt când i se adresa cineva.

Era greu să-ţi dai bine seama de atitudinea Juanitei Nunez. Desigur, nu era binevoitoare, cel puţin pe faţă, gândi Edwina. Fata nu a dat nici o altă lămurire, în afară de prima ei declaraţie. De când au început discuţia, faţa casierei părea să exprime îmbufnare sau ostilitate. Uneori atenţia i se împrăştia, de parcă ar fi fost sâcâită şi ar fi considerat ancheta pierdere de timp. Dar totodată era nervoasă, după cum o arătau mâinile crispate şi învârtirea continuă a unei verighete înguste din aur.

Edwina D'Orsey ştia, din fişa personală ce se afla pe biroul ei, că Juanita Nunez avea douăzeci şi cinci de ani, era căsătorită, însă

despărţită şi avea un copil de trei ani. Lucra la Banca FMA de aproape doi ani, de la început în actuala ei funcţie. Ceea ce nu era trecut în fişă, dar Edwina îşi amintea că auzise, era faptul că tânăra Nunez îşi întreţinea singură copilul şi că avusese – şi poate mai avea – dificultăţi financiare din cauza datoriilor rămase de la soţul ei care o părăsise.

Deşi se îndoia că doamna Nunez ar fi putut să ştie câţi bani lipseau, continuă Tottenhoe, a retras-o de la ghişeu şi apoi a fost imediat „încuiată împreună cu numerarul său".

A fi „încuiat" constituia o protejare a funcţionarului în cauză şi era totodată o procedură normală în asemenea situaţii. Aceasta însemna pur şi simplu că un casier era încuiat singur, într-un mic birou, împreună cu fişetul şi cu o maşină de calculat, cerându-i-se să verifice toate operaţiunile făcute în acea zi.

Tottenhoe aştepta afară.

Curând după aceea, ea îl chemă pe supraveghetor înăuntru.

Numerarul nu corespundea, îi spuse ea. Lipseau şase mii de dolari.

Tottenhoe îl chemă pe Miles Eastin şi, împreună, făcură o a doua verificare, urmăriţi de Juanita Nunez. Găsiră că afirmaţia ei era corectă. Fără îndoială, exista o lipsă de numerar şi exact suma pe care o declasase ea mereu.

Atunci Tottenhoe îi telefonase Edwinei.

— Asta ne readuce de unde am pornit, zise Edwina. I-a venit cuiva vreo altă idee?

Miles Eastin interveni:

— Aş dori să-i mai pun Juanitei câteva întrebări, dacă nu se supără.

Edwina aprobă.

— Gândeşte-te bine, Juanita, zise Eastin. Ai făcut cumva un TX cu un alt casier?

Aşa cum ştiau cu toţii, TX însemna un schimb între casieri. În timpul serviciului, deseori se întâmpla ca un casier să aibă nevoie de bancnote sau monede de o anumită valoare şi dacă situaţia se producea când era aglomeraţie, în loc să se ducă la casieria din camera blindată, casierii se ajutau reciproc, „cumpărând" sau „vânzând" numerar. Pentru evidenţă se completa un formular TX. Dar uneori, din grabă sau neatenţie, se făceau greşeli, astfel încât la sfârşitul zilei de lucru un casier avea minusuri şi altul plusuri de numerar. Totuşi, ar fi greu de crezut că astfel de diferenţe puteau să

se ridice până la şase mii de dolari.

— Nu, spuse casiera. Nici un schimb. Nu astăzi.

Miles Eastin stărui:

— Ai observat pe altcineva din personal care, în cursul zilei, aflându-se în apropierea fişetului, ar fi putut să ia ceva?

— Nu.

— Când ai venit întâi la mine, Juanita, zise Eastin şi mi-ai spus că îţi lipsesc nişte bani, de când ştiai asta?

— De câteva minute.

Edwina interveni:

— Cât timp trecuse după pauza dumitale de prânz, doamnă Nunez?

Tânăra şovăi, părând mai puţin sigură de ea.

— Cam douăzeci de minute.

— Să vorbim despre ce a fost înainte de a pleca la prânz, zise Edwina. Crezi că banii lipseau atunci?

Juanita Nunez negă, clătinând din cap.

— Cum poţi fi sigură?

— Ştiu.

Răspunsurile monosilabice, neconcludente, începeau să o irite pe Edwina. Iar ostilitatea morocănoasă pe care o simţise mai înainte părea şi mai accentuată.

Tottenhoe repetă întrebarea esenţială:

— După prânz, cum de erai sigură nu numai că lipseau banii, dar şi de suma exactă?

Figura ei mică se crispă.

— Ştiam.

Urmă o tăcere suspicioasă.

— Crezi că se putea ca, în cursul zilei, să fi plătit din greşeală unui client şase mii de dolari?

— Nu.

Miles Eastin întrebă:

— Când ai plecat de la ghişeu, înainte de prânz, Juanita, ai dus fişetul în camera blindată, l-ai încuiat cu cifrul secret şi l-ai lăsat acolo. Aşa e?

— Da.

— Eşti sigură că l-ai încuiat?

Tânăra dădu din cap afirmativ.

— Dar broasca supraveghetorului de la camera blindată era încuiată?

— Nu, a rămas descuiată.

Şi asta era normal. De îndată ce cifrul supraveghetorului era pus în poziţia „deschis” în fiecare dimineaţă, se obişnuia să rămână aşa tot restul zilei.

— Dar când te-ai înapoiat de la masă, fişetul se afla tot în camera blindată şi tot încuiat?

— Da.

— Ştia altcineva cifrul fişetului? L-ai spus vreodată?

— Nu.

Deocamdată, nu se mai puseră întrebări. Ceilalţi din jurul biroului, presupunea Edwina, îşi recapitulau în gând operaţiunile din camera blindată cu numerar a filialei.

Fişetul despre care vorbise Miles Eastin era în realitate o casă de fier portativă, aşezată pe un suport înalt prevăzut cu roţi şi nu prea greu ca să poată fi împins oriunde cu uşurinţă. Unele bănci îl numeau căruciorul cu numerar. Fiecărui casier îi era atribuit câte un cărucior cu numerar şi fiecare fişet sau cărucior, vizibil numerotat, era folosit de obicei de către aceeaşi persoană. Existau câteva rezerve, pentru utilizări speciale. Miles Eastin folosise astăzi unul dintre acestea.

La intrarea şi ieşirea din camera blindată, toate cărucioarele cu bani erau controlate de casierul-şef al camerei blindate, care ţinea o evidenţă a ridicării şi restituirii lor. Era imposibil să scoţi sau să introduci un fişet fără a fi controlat de casierul camerei blindate, sau să-l iei pe al altuia, intenţionat ori din eroare. În timpul nopţii şi al sfârşitului de săptămână, masiva cameră blindată era mai inaccesibilă decât mormântul unui faraon.

Fiecare cărucior avea două broaşte cu cifru care nu puteau fi forţate. Una dintre ele era acţionată personal de casier, cealaltă de supraveghetor sau de adjunctul său. Astfel, în fiecare dimineaţă când se deschidea un fişet, operaţiunea se făcea în prezenţa a două persoane: casierul şi un supraveghetor.

Casierilor li se spunea să-şi memoreze cifrurile şi să nu le încredinţeze nimănui, cu toate că un cifru putea să fie schimbat oricând dorea casierul. Singura consemnare în scris a cifrului unui casier se afla într-un plic sigilat, purtând două semnături. Acesta se păstra într-un seif împreună cu celelalte plicuri, tot sub dublu control. Sigiliul plicului se rupea numai în cazul morţii casierului, la îmbolnăvirea lui sau când îi înceta angajarea la bancă.

Cu toate aceste măsuri, numai cel ce folosea efectiv fişetul

cunoştea cifrul cu care putea fi deschis, iar casierul, ca şi banca, erau astfel apăraţi împotriva furtului.

O altă caracteristică a complicatului fişet era un sistem de alarmă încorporat. Atunci când era adus la ghişeul unui casier, se stabilea o legătură electrică între fiecare fişet şi o reţea de intercomunicaţie bancară. Un întreruptor de alarmă era ascuns în fişet sub un teanc de bancnote cu aspect nevinovat, cunoscut sub numele de „bani de momeală".

Casierii erau preveniţi să nu folosească niciodată banii de momeală pentru operaţiunile curente, iar în cazul unui atac al băncii, să predea mai întâi aceşti bani. Simpla ridicare a banilor deconecta fără zgomot un întreruptor invizibil. Acesta, la rândul său, alarma personalul serviciului de securitate al băncii, precum şi poliţia, care de obicei sosea la faţa locului în câteva minute; de asemenea, întreruptorul acţiona camere de luat vederi ascunse, fixate de plafon. Seriile banilor de momeală erau înregistrate, ca să servească mai târziu drept dovadă.

Edwina îl întrebă pe Tottenhoe:

— Banii de momeală se află printre cei şase mii de dolari lipsă?

— Nu, răspunse supraveghetorul. Banii de momeală sunt neatinşi. Am verificat.

Ea gândi: „Nu există deci o speranţă de indicii în privinţa asta."

Miles Eastin se adresă din nou casierei:

— Juanita, există ceva care să te facă să crezi că cineva, *oricine altul*, ar fi putut să scoată banii din fişetul tău?

— Nu, răspunse Juanita Nunez.

Urmărind-o atent în timp ce răspundea, Edwina avu impresia că observă la ea semne de frică. Ei bine, dacă era aşa, avea un motiv serios, căci nici o bancă nu renunţă cu uşurinţă atunci când e vorba de o pierdere atât de mare.

Edwina nu mai avea nici o îndoială cu privire la ceea ce se întâmplase cu banii care lipseau: tânăra Nunez îi furase. Nu era posibilă nici o altă explicaţie. Dificultatea era de a stabili: cum?

O posibilitate era ca Juanita Nunez să-i fi dat la ghişeu unui complice. Nimeni nu ar fi observat. Într-o zi cu activitate intensă, ar fi părut o retragere obişnuită de numerar. Pe de altă parte, tânăra ar fi putut să ascundă banii şi să-i scoată din bancă în timpul pauzei de prânz, deşi în cazul acesta riscul ar fi fost mai mare.

Un lucru de care Nunez trebuie să-şi fi dat seama era faptul că ea îşi va pierde slujba, indiferent dacă se dovedea că a furat banii sau

nu. E adevărat că li se admiteau casierilor nepotriviri ocazionale; astfel de erori erau normale şi te puteai aştepta la ele. Pentru majoritatea casierilor, o diferenţă de opt „plusuri” sau „minusuri” în medie pe an era admisă, cu condiţia ca fiecare eroare să nu depăşească douăzeci şi cinci de dolari. În asemenea cazuri nu se lua nici o măsură. Însă casierii ştiau că nici unul dintre cei care au avut o lipsă mai mare de bani n-a rămas în slujbă.

Desigur, Juanita Nunez putea să fi ţinut seama de asta, hotărând că şase mii de dolari în mână compensau pierderea slujbei, chiar dacă ar fi întâmpinat dificultăţi în obţinerea alteia. Oricum, Edwinei îi părea rău de tânăra femeie. Evident, trebuie să fi fost disperată. Poate că nevoia ei de bani era în legătură cu copilul?

— Cred că deocamdată nu mai putem face altceva, le spuse Edwina celorlalţi. Va trebui să înştiinţez direcţia generală. Vor prelua ei investigaţiile.

Când cei trei se ridicară să plece, adăugă:

— Doamnă Nunez, rămâi, te rog.

Tânăra se aşeză la loc. Când ceilalţi nu le mai puteau auzi, Edwina folosi intenţionat un ton mai intim:

— Juanita, cred că acum ar fi momentul să vorbim sincer amândouă ca nişte prietene. (Edwina alungase orice urmă a iritării ei de la început; îşi dădea seama că ochii negri ai tinerei îi fixează cu încordare pe ai ei.) Sunt sigură că trebuie să-ţi fi dat seama de două lucruri. Primul, că va urma o cercetare amănunţită a acestui caz şi că va interveni FBI-ul, pentru că banca noastră are o asigurare federală. Al doilea, nu există nici o posibilitate ca bănuiala să nu cadă asupra dumitale. (Edwina făcu o pauză.) Uite, am să fiu sinceră cu dumneata în privinţa asta. Înţelegi?

— Înţeleg. Dar eu n-am luat nici un ban.

Edwina observă că tânăra femeie continua să-şi răsucească nervos verigheta. Atunci îşi alese cu grijă vorbele, dându-şi seama că trebuie să evite atent o acuzaţie directă, care ar putea aduce băncii, mai târziu, complicaţii juridice.

— Oricât de mult vor dura cercetările, Juanita, este aproape sigur că dreptatea va ieşi la iveală, dacă nu din altă cauză, măcar pentru că aşa se întâmplă de obicei. Anchetatorii sunt scrupuloşi şi au multă experienţă. Nu vor renunţa.

Tânăra repetă, mai apăsat:

— Eu nu am luat banii.

— N-am spus că i-ai luat, însă vreau să spun că dacă, din

întâmplare, ştii ceva mai mult decât ai declarat mai înainte, acum este momentul să vorbeşti, să-mi povesteşti în timp ce stăm aici liniştite de vorbă. După asta nu vor mai exista alte ocazii. Va fi prea târziu.

Juanita Nunez păru gata să vorbească din nou. Edwina ridică mâna.

— Nu, ascultă-mă. Uite, promit, dacă banii ar fi înapoiaţi băncii, să zicem cel mai târziu mâine, nu va avea loc nici o acţiune legală, nici o urmărire. Vorbind cinstit, trebuie să afirm că acela care a luat banii nu va putea să mai lucreze aici. Dar nimic altceva nu se va întâmpla. Asta o garantez eu. Juanita, ai ceva să-mi spui?

— Nu, nu, nu! *Te lo juro, por mi hija!*[3] (Ochii tinerei femei scânteiau, faţa i se aprinse de mânie.) Vă spun că nu am luat nici un ban, acum sau altă dată.

Edwina suspină.

— Bine, asta-i deocamdată. Dar te rog să nu pleci de la bancă înainte de a trece pe la mine.

Juanita Nunez părea că e gata să dea alt răspuns violent. Dar se răzgândi şi, cu o uşoară ridicare din umeri, se sculă şi plecă.

De la biroul ei mai înălţat, Edwina urmărea activitatea din jur; era micul ei univers, răspunderea ei personală. Operaţiunile zilnice ale filialei încă se confruntau şi se înregistrau, deşi un control preliminar arătase că nici un casier – aşa cum se sperase la început – nu avea un plus de şase mii de dolari.

În clădirea modernă zgomotele erau înăbuşite; se auzea murmur de glasuri înfundate, hârtiile foşneau, monedele zornăiau, calculatoarele ţăcăneau. Ea urmărea totul în treacăt, aducându-şi aminte că era o săptămână pe care nu o va uita din două motive. Apoi, ştiind ce avea de făcut, ridică microreceptorul şi formă un număr interior.

Răspunse un glas de femeie:

— Departamentul securităţii.

— Cu domnul Wainwright, zise Edwina.

ŞASE

Lui Nolan Wainwright îi fusese greu, încă de ieri, să se concentreze asupra lucrărilor curente de la bancă.

Şeful securităţii fusese profund afectat de întrunirea de marţi dimineaţă din sala de consiliu şi nu numai pentru că de peste un deceniu între el şi Ben Rosselli se stabilise atât o prietenie, cât şi un respect reciproc.

Nu fusese întotdeauna aşa.

Ieri, întorcându-se de la etajul din blocul turn unde se afla direcţia generală, în propria sa cameră mai modestă, care dădea într-o curte interioară, Wainwright rugase secretara ca deocamdată să nu-l deranjeze. Se aşeză apoi la birou, trist, deprimat, reamintindu-şi timpul când a avut prima sa ciocnire cu Rosselli.

Se petrecuse acum zece ani. Nolan Wainwright fusese de curând numit şeful poliţiei unui orăşel din nord. Mai înainte fusese detectiv cu o activitate remarcabilă în poliţia unui mare oraş. Poseda aptitudinea necesară funcţiei de şef şi, în conjunctura acelor timpuri, faptul că era negru contribuise probabil la promovarea lui.

Curând după numirea lui Wainwright ca şef, Ben Rosselli străbătu cu automobilul periferia orăşelului cu o sută douăzeci şi opt kilometri pe oră. Poliţistul de la circulaţie îi înmână un aviz, cu somaţia de a se prezenta la instanţa de judecată.

Poate din cauză că viaţa lui era cumpătată în alte privinţe, lui Ben Rosselli i-au plăcut totdeauna maşinile rapide şi le conducea aşa cum le-au conceput proiectanţii lor: cu piciorul drept apăsat aproape până la fund.

O contravenţie pentru exces de viteză era ceva obişnuit la el. Revenit la sediul Băncii FMA, o trimise, ca de obicei, la departamentul securităţii băncii, cu indicaţia de a aranja lucrurile. Pentru cel mai puternic bancher din stat, multe lucruri se puteau aranja şi deseori se aranjau.

Somaţia era expediată prin curier în ziua următoare la directorul filialei FMA din oraşul unde fusese emisă. S-a întâmplat însă că directorul filialei să fie tocmai consilierul urban care jucase un rol important în numirea lui Nolan Wainwright ca şef al poliţiei.

Directorul băncii se duse la sediul poliţiei să anuleze contravenţia rutieră. Se arătă amical; Nolan Wainwright, intransigent.

Mai puţin amical, consilierul urban îi atrase atenţia lui Wainwright că era nou venit acolo, că avea nevoie de prieteni şi că a nu fi înţelegător nu era o modalitate de a şi-i câştiga. Wainwright refuză, totuşi, să facă ceva în privinţa contravenţiei.

Consilierul reveni la rolul său de bancher şi aminti şefului poliţiei de cererea pe care acesta o adresase Băncii FMA pentru obţinerea unui împrumut, cu ipotecă asupra casei, care i-ar fi dat posibilitatea lui Wainwright să-şi aducă soţia şi familia în oraş. Domnul Rosselli, adăugă oarecum în treacăt directorul filialei, era preşedintele Băncii FMA.

Nolan Wainwright zise că nu vedea nici o legătură între o cerere de împrumut şi o contravenţie de circulaţie.

La timpul cuvenit, domnul Rosselli, pentru care se prezentă un avocat în instanţă, primi o amendă usturătoare pentru conducere imprudentă, fiind şi sancţionat cu trei puncte negative, care urmau să fie trecute în permisul de conducere. Era furios la culme.

Tot la timpul cuvenit, cererea de ipotecă a lui Nolan Wainwright fu respinsă de Banca FMA.

În mai puţin de o săptămână, Wainwright se prezentă în persoană la biroul domnului Rosselli de la etajul treizeci şi şase din blocul turn al direcţiei generale FMA, profitând de accesibilitatea cu care se mândrea preşedintele băncii.

Când află cine este vizitatorul său, Ben Rosselli fu surprins că era un negru. Nimeni nu-i pomenise de aşa ceva. Faptul acesta n-ar fi avut vreo importanţă pentru furia abia înăbuşită a bancherului, provocată de înscrierea sa umilitoare în dosarul de la circulaţie – prima din viaţă.

Wainwright îi vorbi cu răceală. Spre cinstea lui, Ben Rosselli nu ştiuse nimic despre cererea de împrumut pe ipotecă a şefului poliţiei sau de respingerea ei; asemenea probleme se tratau la un nivel mai mic decât al lui. Dar simţi că era ceva incorect şi trimise imediat după dosarul împrumutului, pe care îl cercetă în timp ce Nolan Wainwright aştepta.

— Sunt curios, spuse Ben Rosselli când termină de citit, ce ai de gând să faci dacă nu acordăm acest împrumut?

De data asta, răspunsul lui Wainwright fu rece.

— Să lupt. Voi angaja un avocat şi vom merge mai întâi la

Comisia Drepturilor Civile. Dacă nu reuşim acolo, voi face tot ce este posibil ca să vă pricinuiesc necazuri.

Era evident că vorbea serios şi bancherul îl repezi:

— Nu răspund la ameninţări.

— Eu nu vă ameninţ. Mi-aţi pus o întrebare şi v-am răspuns.

Ben Rosselli şovăi, apoi îşi puse semnătura. Fără să zâmbească, zise:

— Cererea este aprobată.

Înainte de a pleca Wainwright, bancherul îl întrebă:

— Şi acum, ce se va întâmpla dacă voi fi prins că am depăşit viteza în oraşul vostru?

— Vă vom sancţiona conform regulamentului. Dacă este o nouă contravenţie de conducere imprudentă, probabil că veţi intra la închisoare.

Uitându-se la poliţistul care pleca, Ben Rosselli gândi (aşa cum îi destăinui lui Wainwright peste mulţi ani): „Ticălosule, o să pun eu într-o zi mâna pe tine."

Nu o puse niciodată – într-un fel. În altul însă, da.

Doi ani mai târziu, când banca era în căutarea unui director general al securităţii care – aşa cum spunea şeful personalului – ar trebui să fie neclintit de dârz şi absolut incoruptibil, Ben Rosselli spuse: „Ştiu un astfel de om."

Curând după aceea i se făcu lui Nolan Wainwright o ofertă, se semnă un contract şi Wainwright se prezentă să lucreze la FMA.

De atunci, Ben Rosselli şi Wainwright nu se mai înfruntaseră. Noul şef al securităţii îşi îndeplinea misiunea cu competenţă şi îşi îmbogăţi cunoştinţele frecventând o şcoală serală de cursuri despre teoria bancară, în ceea ce îl privea, Rosselli nu-i ceru niciodată lui Wainwright să-şi calce principiile sale rigide de conduită, bancherul rezolvându-şi contravenţiile pentru exces de viteză în alt mod decât prin serviciul securităţii şi crezând că Wainwright habar nu avea, cu toate că de obicei el le ştia. În tot acest timp, prietenia lor se întărea până când, după moartea soţiei lui Ben Rosselli, Wainwright lua deseori cina împreună cu bătrânul şi apoi jucau şah până noaptea târziu.

Într-un fel, fusese o consolare şi pentru Wainwright, căci menajul lui se terminase cu un divorţ curând după ce intrase în serviciu la Banca FMA. Noile sale răspunderi şi serile petrecute cu bătrânul Ben contribuiau la acoperirea golului rămas.

În acele ocazii, schimbau păreri personale, influenţându-se unul

pe celălalt, uneori conştient, alteori fără să-şi dea seama. Şi Wainwright a fost acela – chiar dacă numai ei doi au ştiut-o – care a reuşit să-l facă pe preşedintele băncii să-şi folosească influenţa personală şi banii Băncii FMA în scopul dezvoltării cartierului *Forum East* din acea parte oropsită a oraşului unde Wainwright se născuse şi îşi petrecuse anii adolescenţei.

Astfel, asemenea multora din bancă, Nolan Wainwright îşi avea propriile sale amintiri despre Ben Rosselli şi propriile sale supărări.

Azi, starea sa de deprimare nu se risipise. Şi, după o dimineaţă petrecută în cea mai mare parte a timpului în biroul său, evitând oamenii pe care nu era nevoit să-i vadă, Wainwright plecă singur la masă. Se duse la o cafenea mică, din cealaltă parte a oraşului, pe care o frecventa uneori când dorea să se simtă puţin timp departe de FMA şi de afacerile băncii. Se înapoie la timp pentru întâlnirea pe care o avea cu Vandervoort.

Locul întâlnirii era departamentul cărţilor de credit Keycharge, situat în blocul turn al direcţiei generale a băncii.

Sistemul cărţilor bancare Keycharge fusese iniţiat de către FMA şi era acum folosit deopotrivă de un puternic grup de bănci din SUA, Canada şi din străinătate. Ca amploare, Keycharge venea imediat după BankAmericard şi MasterCharge. În cadrul Băncii FMA, Alex Vandervoort avea răspunderea integrală a acestui departament.

Vandervoort venise devreme şi, când sosi Nolan Wainwright, el se şi afla la centrul de aprobări Keycharge, urmărind operaţiunile. Şeful securităţii băncii îl găsi acolo.

— Totdeauna îmi place să asist la asta, zise Alex. Cel mai bun spectacol gratuit din oraş.

Într-o încăpere mare, ca o sală de conferinţe, luminată slab, cu pereţi şi tavan care înăbuşă sunetele, aproape cincizeci de operatori – în mare parte femei – erau aşezaţi la o serie de pupitre. Fiecare pupitru cuprindea un tub cu raze catodice, asemănător cu un ecran de televiziune, având o claviatură sub el.

Posesorii cărţilor de credit Keycharge primeau aici aprobarea sau respingerea creditului solicitat.

Atunci când o carte de credit Keycharge era prezentată undeva pentru achitarea unor bunuri sau prestaţii, vânzătorul putea să accepte cartea fără nici o obiecţie, dacă suma în cauză era mai mică decât o valoare limită convenită. Limita varia, dar de obicei era cuprinsă între douăzeci şi cinci şi cincizeci de dolari. Pentru

cumpărături mai mari era nevoie de aprobare, dar obţinerea ei dura doar câteva secunde.

Apelurile soseau la centrul de aprobări timp de douăzeci şi patru de ore pe zi, în fiecare din cele şapte zile ale săptămânii. Ele veneau din fiecare stat al SUA şi din fiecare provincie canadiană, în timp ce un şir de maşini telex ţăcănitoare primeau întrebări din treizeci de ţări străine. Aşa cum făuritorii imperiului britanic aclamau odinioară cu mândrie culorile „roşu, alb şi albastru", tot aşa creatorii imperiului economic Keycharge susţineau cu egală tărie „albastru, verde şi auriu", culorile internaţionale ale cărţilor de credit Keycharge.

Operaţiunile de aprobare se desfăşurau cu viteză supersonică.

Oriunde s-ar fi aflat, comercianţii şi alţi solicitatori formau direct, prin liniile WATS, numărul de apel al centralei Keycharge, situată în blocul turn al direcţiei generale a Băncii FMA. În mod automat, fiecare apel era îndrumat la un operator disponibil, ale cărui prime cuvinte erau: „Care este numărul dumneavoastră comercial?"

În timp ce primea răspunsul, operatorul forma la claviatură numărul care apărea totdeauna pe ecranul catodic. Urma apoi numărul cărţii de credit şi suma solicitată, ambele fiind, de asemenea, formate la claviatură şi afişate.

Operatorul apăsa o clapă, transferând informaţia la un calculator electronic care semnala imediat „ACCEPTAT" sau „RESPINS". Primul răspuns însemna că soldul creditelor era valabil şi cumpărătura aprobată, al doilea însemna că deţinătorul cărţii încerca să inducă în eroare şi creditul fusese suprimat. Întrucât criteriile pentru acordarea de credite erau îngăduitoare, iar băncile din acest sistem aveau interes să acorde împrumuturi, acceptările depăşeau cu mult respingerile. Operatorul îl înştiinţa pe comerciant în timp ce calculatorul electronic înregistra tranzacţia. În cursul unei zile normale de lucru se primeau câte cincisprezece mii de apeluri.

Atât Alex Vandervoort cât şi Nolan Wainwright îşi puseseră căşti, aşa încât puteau să asculte convorbirile dintre solicitanţi şi operatori.

Şeful securităţii atinse braţul lui Alex ca să-i atragă atenţia, apoi mută fişele de la căştile lor. Pupitrul indicat de Wainwright purta un mesaj luminos, trimis de calculatorul electronic: „CARTE DE CREDIT FURATĂ".

Operatorul, vorbind calm aşa cum fusese instruit, răspundea: „Cartea de credit ce vi s-a prezentat a fost semnalată ca fiind furată. Dacă puteţi, reţineţi persoana care a prezentat-o şi chemaţi poliţia locală. Păstraţi cartea de credit. Keycharge vă va plăti treizeci de dolari pentru restituirea ei."

Auziră o convorbire în şoaptă, apoi un glas comunică: „Ticălosul a fugit chiar acum din prăvălie. Dar am pus mâna pe blestemata aia de carte de credit din plastic. V-o trimit prin poştă."

Patronul părea încântat de perspectiva unui câştig de treizeci de dolari. Pentru sistemul Keycharge, era, de asemenea, o afacere bună, deoarece cartea de credit rămasă în circulaţie ar fi putut să fie folosită în mod fraudulos pentru sume mult mai mari.

Wainwright îşi scoase casca; la fel şi Alex Vandervoort.

— Totul merge bine, zise Wainwright, atunci când obţinem informaţii şi putem programa calculatorul electronic. Din păcate, cele mai multe fraude au loc înainte de a se comunica pierderea unei cărţi de credit.

— Dar nu-i aşa că se mai obişnuieşte să fim avertizaţi când se fac cumpărături prea multe?

— Exact. Dacă se fac zece cumpărături într-o zi, calculatorul electronic ne atrage atenţia.

Puţini posesori de cărţi de credit, aşa cum o ştiau amândoi, făceau mai mult de şase sau opt cumpărături într-o singură zi. Astfel, o carte putea să fie semnalată ca „PROBABIL FRAUDULOASĂ" chiar dacă adevăratul ei posesor nu-şi dăduse seama de pierderea ei.

În ciuda sistemelor de avertizare, o carte Keycharge pierdută sau furată, dacă era folosită cu precauţie, putea fi încă utilizată cam o săptămână pentru cumpărături frauduloase în valoare de douăzeci de mii de dolari, după care majoritatea furturilor de cărţi de credit era semnalată. Cumpărăturile cele mai des folosite de hoţii cărţilor de credit erau biletele de avion pentru zboruri de lungă distanţă, ca şi lăzile cu băuturi. Ambele se revindeau apoi cu preţuri de ocazie. O altă afacere era să închirieze un automobil – de preferinţă unul scump – folosind o carte de credit furată sau falsificată. Automobilul era dus în alt oraş, unde i se dădeau numere noi şi acte false, după care era vândut sau exportat. Agenţia de închirieri nu mai vedea niciodată automobilul ori pe client. O altă escrocherie era cumpărarea de bijuterii în Europa pe baza unei cărţi de credit frauduloase, confirmată de un paşaport falsificat şi apoi

introducerea lor prin contrabandă în Statele Unite pentru a fi revândute. În toate aceste cazuri, paguba era suportată până la urmă de instituţia care emisese cartea de credit.

Aşa cum bine ştiau Vandervoort şi Wainwright, escrocii foloseau diferite procedee pentru a afla dacă o carte de credit pe care o posedau putea să mai fie folosită, sau dacă „frigea”. Se prefera procedeul de a se da ospătarului-şef douăzeci şi cinci de dolari ca să verifice o carte de credit. El putea obţine răspunsul cu uşurinţă, consultând „lista preventivă” confidenţială pe care societatea emiţătoare a cărţilor de credit o trimitea săptămânal comercianţilor şi restaurantelor. Dacă respectiva carte nu era semnalată drept una care „frige”, ea era folosită pentru o nouă serie de cumpărături.

— În ultima vreme am pierdut o groază de bani prin fraude, zise Nolan Wainwright. Mult mai mult decât de obicei. Acesta este unul dintre motivele pentru care doream să stăm de vorbă.

Se duseră într-o încăpere a securităţii din departamentul Keycharge, pe care Wainwright o reţinuse pentru acea după-amiază. Sub aspect fizic, cei doi bărbaţi contrastau mult: Vandervoort, blond, scund, îndesat, lipsit de alură sportivă, cu un aer de moliciune; Wainwright, negru, înalt, fercheş, aspru şi voinic. Se deosebeau şi ca personalitate, cu toate că raporturile lor erau bune.

— Iată un concurs fără premii, se adresă Nolan Wainwright vicepreşedintelui, punând pe birou opt cărţi de credit Keycharge de plastic.

Le etală pe rând câte una, ca un jucător de pocher.

— Patru din aceste cărţi sunt falsificate, anunţă şeful securităţii. Puteţi să le separaţi pe cele bune de cele rele?

— Desigur. E uşor. Cele falsificate folosesc totdeauna caractere diferite pentru imprimarea în relief a numelui posesorului şi... (Vandervoort se opri, scrutând grămada de cărţi.) Pe naiba! La astea nu. Caracterele sunt aceleaşi la toate.

— Aproape la fel. Dacă ştii să cauţi, poţi observa mici deosebiri, dar numai privind cu o lupă.

Wainwright scoase o lupă şi, despărţind cărţile în două grupuri, arătă deosebirile dintre imprimările în relief la cele patru cărţi de credit autentice şi la celelalte. Vandervoort spuse:

— Văd deosebirea, deşi n-aş fi văzut-o fără lupă. Cum arată falsurile în lumină ultravioletă?

— Exact la fel ca cele originale.

— Asta e rău.

Cu câteva luni mai înainte, urmând exemplul iniţiat de American Express, un semn secret fusese imprimat pe faţa tuturor cărţilor de credit Keycharge autentice. Acesta devenea vizibil numai în lumină ultravioletă. Scopul era să se ofere o verificare simplă, rapidă a autenticităţii oricărei cărţi de credit. Acum fusese dejucată şi această precauţie.

— E rău, desigur, se arătă de acord Wainwright. Şi astea sunt doar mostre. Posed încă patru duzini, interceptate după ce fuseseră folosite cu succes în localuri, restaurante, pentru bilete de avion, băuturi şi altele. Toate sunt cele mai bune falsuri care au apărut până acum.

— Arestări?

— Deocamdată nu. Când oamenii îşi dau seama că o carte suspectă este verificată la telefon, pleacă din magazin, de la ghişeul liniilor aeriene sau de unde se află, aşa cum s-a întâmplat chiar acum câteva minute. (Făcu un gest spre camera de avizare.) Şi, în afară de asta, chiar dacă am aresta pe câţiva dintre cei care le folosesc, nu înseamnă că ne vom apropia de sursa cărţilor de credit false: de obicei sunt vândute şi revândute cu multă grijă pentru ca să li se piardă urma.

Alex Vandervoort apucă una dintre cărţile false şi o întoarse.

— Şi plasticul pare să fie identic.

— Sunt făcute din foi de plastic autentice, care au fost furate. Pentru a fi atât de reuşite, trebuie să fi fost furate. Şeful securităţii continuă: Credem că am aflat provenienţa acestor cărţi de credit. Acum patru luni s-a făcut o spargere la unul din furnizorii noştri. Hoţii au pătruns în depozitul blindat unde se păstrează foile de plastic finisate. Au dispărut trei sute de foi.

Vandervoort fluieră încetişor. Dintr-o singură foaie de plastic se puteau scoate şaizeci şi şase de cărţi de credit Keycharge, ceea ce însemna aproape douăzeci de mii de cărţi false.

Wainwright spuse:

— Am şi făcut socoteala. (Arătă spre cărţile falsificate de pe birou.) Acesta este numai vârful unui aisberg. Deci, cărţile de credit suspecte despre care ştim, sau credem că ştim, pot însemna pierderi de zece milioane de dolari, retraşi înainte de a putea scoate din circulaţie aceste cărţi de credit. Dar ce se întâmplă cu altele de care încă nu am auzit? Ar putea să existe de zece ori mai multe.

— Îmi dau seama de situaţie.

Alex Vandervoort se plimba prin încăperea micuţă, în timp ce

gândurile începeau să prindă formă.

Îşi spunea că încă de pe când au fost introduse cărţile de credit bancar, toate băncile care le-au emis au cunoscut pacostea unor pierderi grele prin fraude. La început s-au furat saci poştali plini cu cărţi de credit, care au fost utilizate de hoţi pentru chefuri, în contul băncii. S-au jefuit transporturi poştale pentru care s-a cerut răscumpărare. Băncile au plătit banii de răscumpărare, ştiind că pierderea ar fi fost mult mai mare dacă aceste cărţi erau distribuite prin lumea interlopă şi apoi folosite.

Culmea ironiei, compania Pan American a fost aspru criticată în 1974 în presă şi de către public, după ce a recunoscut că a dat bani unor hoţi pentru a-i restitui mari cantităţi de bilete de călătorie în alb. Scopul companiei de aviaţie era evitarea unor pierderi enorme din cauza folosirii lor abuzive. Totuşi, fără ştiinţa celor care au criticat-o, câteva din cele mai mari bănci ale ţării au procedat la fel, pe tăcute, ani la rând.

Până la urmă, furturile de colete cu cărţi de credit s-au redus, însă pe vremea aceea escrocii adoptaseră alte metode, mai ingenioase. Una era falsificarea. Primele cărţi de credit erau grosolan falsificate, uşor de recunoscut, însă de atunci calitatea lor s-a îmbunătăţit, astfel încât acum – aşa cum arătase Wainwright – era nevoie de un expert ca să vadă deosebirea.

Pe măsură ce se născoceau noi mijloace de asigurare a cărţilor de credit, abilitatea răufăcătorilor le dejuca, ori ataca alte locuri vulnerabile. Spre exemplu, un nou tip de carte de credit lansată acum pe piaţă folosea o fotografie „în cod” a posesorului cărţii. Pentru un privitor oarecare, fotografia prezenta o imagine confuză, însă dacă era introdusă într-un dispozitiv de decodare, devenea clar vizibilă şi identifica pe posesorul ei. Deocamdată sistemul părea promiţător, însă Alex nu avea nici cea mai mică îndoială că cei care erau organizaţi să comită fraude vor găsi în curând un mod de a reproduce fidel fotografiile codate.

Arestările şi condamnările celor care foloseau cărţi de credit furate ori falsificate erau puţine faţă de totalul operaţiunilor. Problema principală, în ceea ce privea băncile, era lipsa de personal care să facă investigaţii şi să acţioneze. Cel existent pur şi simplu nu putea face faţă.

Alex se opri din mers.

— Să fie oare posibil, se interesă el, ca în dosul acestor din urmă falsificări să existe un fel de bandă?

— Nu numai că este posibil, este chiar sigur. Pentru ca rezultatul final să fie aşa de bun, trebuie să existe o organizaţie. Şi asta cere bani, aparate, specialişti pricepuţi, un sistem de distribuire. În plus, există şi alte indicii care duc la aceleaşi concluzii.

— Ca de pildă?

— După cum ştiţi, zise Wainwright, eu ţin legătura cu organele juridice. De curând s-a constatat în întregul Midwest o creştere exagerată de bancnote, cecuri de călătorii şi cărţi de credit falsificate, ale altora ca şi ale noastre. De asemenea, se practică un trafic mai intens decât cel obişnuit cu hârtii de valoare furate şi falsificate.

— Şi crezi că toate astea au vreo legătură cu pierderile noastre la cărţile de credit Keycharge?

— Să zicem că e posibil.

— Securitatea ce face?

— Tot ce putem. Orice carte de credit Keycharge pierdută sau lipsă, care se dovedeşte a fi falsă, este verificată şi, dacă e posibil, i se urmăreşte sursa. Cărţile de credit recuperate şi urmărirea fraudelor au crescut anul acesta în fiecare lună; cifrele au fost menţionate în rapoarte, însă un asemenea lucru reclamă o investigare pe scară mare şi nu am nici personalul, nici bugetul necesar.

Alex Vandervoort zâmbi cu tristeţe:

— Mă aşteptam să ajungem iarăşi la buget.

Bănuia ce va urma acum. Cunoştea problemele cu care se zbătea Wainwright.

Acesta, ca vicepreşedinte al Băncii FMA, era răspunzător pentru toate problemele de securitate din blocul turn al direcţiei generale şi de la filiale. Departamentul de securitate al cărţilor de credit era doar una din atribuţiile sale. În ultimii ani, importanţa securităţii în cadrul băncii crescuse, fondurile sale operative fuseseră mărite, deşi suma de bani ce i s-a atribuit era tot insuficientă. Întreaga conducere o ştia. Totuşi, pentru că securitatea nu era o unitate productivă, locul ocupat de ea pe lista priorităţilor în vederea suplimentării fondurilor era printre ultimele.

— Presupun că ai făcut propuneri şi estimări. Totdeauna procedezi astfel, Nolan.

Wainwright îi arătă o mapă pe care o adusese cu el.

— Totul este indicat aici. Cerinţa cea mai urgentă este angajarea permanentă a încă doi investigatori pentru departamentul cărţilor

de credit. Mai cer fonduri pentru un agent secret, a cărui sarcină ar fi să depisteze provenienţa cărţilor falsificate şi să descopere locul din bancă de unde se fac divulgările.

Vandervoort păru surprins.

— Crezi că poţi găsi pe cineva?

De data asta Wainwright zâmbi.

— Ei bine, nu o să încep cu un anunţ în coloana „oferte de serviciu”. Dar vreau să încerc.

— Voi examina cu atenţie ceea ce propui şi o să fac tot ce-mi stă în putinţă. Altceva nu pot să-ţi promit. Pot să păstrez cărţile astea?

Şeful securităţii încuviinţă, dând din cap.

— Te mai gândeşti la altceva?

— Doar atât: cred că nimeni de pe aici, inclusiv dumneata, Alex, nu priveşte destul de serios problema falsificării cărţilor de credit. Ei bine, noi ne felicităm că am reuşit să menţinem pierderile la trei sferturi din 1% al cifrei totale de afaceri, însă afacerile au crescut enorm în timp ce procentajul a rămas acelaşi, ba chiar s-a mărit. După câte ştiu, se presupune că operaţiunile cu cărţile de credit Keycharge vor fi de trei miliarde de dolari anul viitor.

— Aşa sperăm şi noi.

— Atunci, la acelaşi procentaj, pierderile prin fraude ar putea depăşi douăzeci şi două de milioane.

Vandervoort spuse pe un ton sec:

— Preferăm să ne exprimăm în procente. În felul acesta, nu pare aşa de mult şi consilierii nu se vor alarma.

— Asta e cinism curat.

— Da, cred că aşa este.

Şi, totuşi, reflectă Alex, era o atitudine pe care băncile – toate băncile – o adoptau. Ele neglijau, în mod intenţionat, fraudele la cărţile de credit, acceptând aceste pierderi drept preţ al operaţiunilor. Dacă oricare alt departament al băncii ar mărturisi o pierdere de milioane de dolari într-un singur an, s-ar dezlănţui iadul în consiliul de administraţie. Dar în ceea ce priveşte cărţile de credit, „trei sferturi din unu la sută” pentru escrocherii erau acceptate ori ignorate din comoditate. Alternativa – o luptă generală împotriva fraudelor – ar fi fost cu mult mai costisitoare. S-ar putea spune, desigur, că atitudinea bancherilor era nejustificată, căci până la urmă tot clienţii – posesorii cărţilor de credit – suportau paguba prin costuri mărite. Însă din punct de vedere financiar, pentru afaceri, atitudinea era de înţeles.

— Uneori, zise Alex, sistemul cărţilor de credit îmi stă în gât, sau mai curând unele aspecte ale lui. Dar mă menţin între limitele a ceea ce cred că pot să fac în materie de modificări şi ceea ce ştiu că nu pot. La fel şi pentru priorităţile bugetare.

Luând mapa pe care Wainwright o pusese pe birou, spuse:

— Lasă-mi-o mie. Ţi-am promis doar că o să fac tot ce pot.

— Dacă nu-mi dai nici un semn, o să vin să bat cu pumnul în masă.

Alex Vandervoort plecă, însă Nolan Wainwright fu reţinut de o comunicare. Se cerea ca şeful securităţii să ia imediat legătura cu doamna D'Orsey, directoarea filialei principale din centrul oraşului.

ŞAPTE

— Am vorbit cu FBI-ul, o anunţă Wainwright pe Edwina D'Orsey. Vor trimite mâine aici doi agenţi speciali.

— De ce nu azi?

Wainwright zâmbi ironic.

— Nu avem nici un cadavru; nu au fost nici măcar împuşcături, în plus, cei de acolo au o problemă. Ceva care se numeşte lipsă de oameni.

— N-avem toţi aceeaşi problemă?

— Atunci, pot lăsa personalul să se ducă acasă? întrebă Miles Eastin.

Wainwright răspunse:

— Toţi, afară de fată. Aş dori să vorbesc din nou cu ea.

Era spre seară, două ore după ce Wainwright răspunsese convocării făcute de Edwina şi preluase cercetarea lipsei banilor. În acest timp, examinase aceleaşi fapte importante pe care le cercetaseră mai înainte funcţionarii sucursalei, interogând-o pe casiera Juanita Nunez, pe Edwina D'Orsey, pe supraveghetorul Tottenhoe şi pe tânărul Miles Eastin, adjunctul supraveghetorului.

Vorbise, de asemenea, cu alţi casieri care lucraseră lângă tânăra Nunez.

Dorind să nu fie în centrul atenţiei pe podium, Wainwright se dusese într-o cameră de conferinţe situată în partea din spate a băncii. Acum se afla acolo, împreună cu Edwina D'Orsey şi Miles Eastin.

Nimic nou nu apăruse, afară de faptul că cel mai probabil era vorba de furt; de aceea, conform legilor federale, trebuia să fie anunţat FBI-ul.

În astfel de împrejurări, legea nu se aplica totdeauna în mod riguros, aşa cum bine ştia Wainwright. Banca FMA, ca şi alte bănci, obişnuia deseori să denumească aceste furturi „dispariţii misterioase", aşa încât incidentele de felul acesta puteau fi rezolvate la faţa locului, evitând urmărirea în justiţie şi publicitatea. Astfel, un membru al personalului băncii suspectat de furt putea să fie doar concediat, aparent pentru un alt motiv. Şi cum cei vinovaţi nu erau

dispuşi să vorbească, un număr surprinzător de mare de furturi rămâneau secrete chiar pentru cei din bancă.

Dar pierderea actuală – presupunând că ar fi un furt – era prea mare şi prea flagrantă ca să poată fi ascunsă.

Nici aşteptarea, în speranţa obţinerii mai multor informaţii, nu era o idee bună. Wainwright ştia că FBI-ul ar fi nemulţumit dacă era chemat după mai multe zile de la întâmplare, ca să cerceteze nişte urme vechi. Până la venirea agenţilor de la FBI, avea de gând să se descurce singur.

În timp ce Edwina şi Miles Eastin părăseau mica încăpere, adjunctul supraveghetorului spuse cu solicitudine:

— Am să o trimit aici pe doamna Nunez.

După o clipă, figura mică, slabă a Juanitei Nunez apăru în uşa biroului.

— Intră, spuse Nolan Wainwright. Închide uşa. Stai jos.

Folosea un ton oficial, de afaceri. Instinctul îl prevenise că o atitudine fals prietenoasă nu ar păcăli-o pe această tânără.

— Doresc să aud din nou întreaga dumitale poveste. O vom lua pas cu pas.

Juanita Nunez părea ursuză şi sfidătoare, aşa cum fusese mai înainte, însă acum arăta urme de oboseală. Totuşi, cu o bruscă izbucnire, protestă:

— Am mai făcut-o de trei ori. De la cap la coadă.

— Poate că de celelalte dăţi ai uitat ceva.

— N-am uitat nimic!

— Atunci asta va fi a patra oară şi când va sosi FBI-ul va fi a cincea şi poate că pe urmă a şasea.

O privea fix în ochi şi îşi păstra tonul autoritar, dar nu ridică glasul. Dacă ar fi fost ofiţer de poliţie, gândi Wainwright, ar fi trebuit să o prevină în privinţa drepturilor ei. Însă el nu era şi nu o va face. Uneori, în împrejurări ca aceasta, personalul securităţii avea avantaje care nu erau îngăduite poliţiei.

— Ştiu la ce vă gândiţi, spuse tânăra. Credeţi că de data asta voi spune altceva, ca să puteţi dovedi că am minţit.

— Şi chiar *ai minţit*?

— Nu.

— Atunci de ce te îngrijorează asta?

Glasul ei tremura:

— Pentru că sunt obosită. Aş vrea să plec.

— Şi eu aş vrea. Şi dacă n-ar fi cei şase mii de dolari care lipsesc

– şi pe care recunoşti că i-ai avut mai înainte – aş fi terminat şi eu lucrul pe ziua de azi şi m-aş fi dus acasă. Dar banii *au dispărut* şi vrem să-i găsim. Aşa că povesteşte-mi din nou totul despre după-amiaza asta, din momentul când spui că ai observat prima dată că ceva nu este în regulă.

— A fost aşa cum v-am spus – la douăzeci de minute după masa de prânz.

În ochii ei citi dispreţ. Mai înainte, când a început să-i pună întrebări, simţise că atitudinea tinerei era mai degajată faţă de el decât faţă de ceilalţi. Fără îndoială, el fiind negru şi ea portoricană, presupunea că ar putea fi aliaţi, sau dacă nu, că el ar avea o comportare mai blajină. Ceea ce fata nu ştia era faptul că, în privinţa investigaţiilor, Wainwright era insensibil la culoare. Şi nici nu-l interesau eventualele probleme personale pe care le putea avea tânăra. Edwina D'Orsey i le menţionase, însă din punctul de vedere al lui Wainwright, nici o situaţie personală nu justifica vreodată furtul sau necinstea.

Tânăra Nunez avusese desigur dreptate în ceea ce priveşte dorinţa lui de a o prinde cu altă versiune a povestirii ei. Şi asta se putea întâmpla, împotriva evidentei sale precauţii. Se plânsese că este obosită. Ca anchetator experimentat, Wainwright ştia că vinovaţii, când sunt obosiţi, pot să facă greşeli în timpul interogatoriului; la început una mică, apoi alta şi alta, până ce se împotmolesc într-o reţea de minciuni şi contradicţii.

Întrebându-se dacă şi acum se va întâmpla aşa ceva, continuă să o ţină sub presiune.

Timp de trei sferturi de oră, relatarea de către Juanita Nunez a celor întâmplate a rămas absolut neschimbată faţă de ceea ce declarase la început. Cu toate că era dezamăgit de a nu fi descoperit nimic nou, pe Wainwright nu-l impresiona în mod deosebit consecvenţa tinerei. Experienţa căpătată în poliţie îl făcea să-şi dea seama că o astfel de exactitate putea fi interpretată în două moduri: ori spune adevărul, ori îşi repetase povestea atât de atent, încât o ştia perfect. Ultima părea probabilă, căci nevinovaţii aveau de obicei mici deosebiri între o versiune şi următoarea. Era un indiciu pe care detectivii învăţaseră să-l caute.

La sfârşit, Wainwright spuse:

— Bine, asta e tot deocamdată. Mâine poţi face proba cu detectorul de minciuni. Banca o să aranjeze asta.

Făcu această comunicare în treacăt, deşi pândea o reacţie. Nu se

aşteptase însă la o reacţie atât de bruscă, sau atât de sălbatică.

Figura mică, oacheşă a tinerei se înroşi toată. Sări în picioare de pe scaun.

— Nu, nu vreau! Nu vreau să fac o astfel de probă!

— De ce?

— Pentru că este o insultă!

— Nu este o insultă. O mulţime de oameni o acceptă. Dacă eşti nevinovată, maşina o va dovedi.

— Nu am încredere într-o astfel de maşină. Şi nici în dumneata. *Basta con mi palabra!*{4}

El nu luă în seamă exprimarea în spaniolă, bănuind că este insultătoare.

— Nu ai nici un motiv să nu te încrezi în mine. Tot ce mă interesează este să aflu adevărul.

— Ai auzit adevărul! Nu l-ai recunoscut! Dumneata, ca şi ceilalţi, crezi că eu am luat banii. Este inutil să-ţi spun că nu i-am luat.

Wainwright se ridică în picioare. Deschise uşa cămăruţei, pentru ca tânăra să plece.

— Până mâine, o sfătui el, propun să-ţi schimbi părerea în privinţa acestei probe. Dacă o refuzi, va fi spre răul dumitale.

Ea îl privi în ochi.

— Nu sunt obligată să fac această probă, nu-i aşa?

— Nu.

— Atunci n-o fac.

Plecă din cameră cu paşi mici, repezi. După o clipă, fără grabă, Wainwright o urmă.

Deşi câţiva funcţionari se mai aflau la birouri în sectorul principal de lucru al băncii, majoritatea plecaseră şi iluminatul general era redus. Afară, întunericul se lăsase peste ziua umedă de toamnă.

Juanita Nunez se duse la dulapul în care îşi ţinea hainele de oraş şi se înapoie. Nu-l băgă în seamă pe Wainwright. Miles Eastin, care aşteptase cu cheia, o lăsă să iasă prin uşa principală care dădea în stradă.

— Juanita, spuse Eastin, pot face ceva pentru tine? Să te duc cu maşina acasă?

Ea refuză, clătinând din cap fără o vorbă şi plecă.

Nolan Wainwright, urmărind-o de la o fereastră, o văzu ducându-se la o staţie de autobuz de peste drum. Dacă ar fi avut un personal de securitate mai numeros, gândi el, ar fi pus să o urmărească, deşi

se îndoia că ar fi servit la ceva. Doamna Nunez era abilă şi nu s-ar fi trădat nici predând în public banii, nici depozitându-i într-un loc previzibil.

Era convins că tânăra nu avea banii la ea. Era prea şireată ca să-şi asume acest risc; de asemenea, cantitatea de numerar era prea voluminoasă ca să fie ascunsă. O privise atent în timpul convorbirii şi după aceea, observând că hainele erau strânse pe corpul ei micuţ şi că nu se vedeau umflături suspecte. Poşeta pe care o luase de la bancă era mică. Nu avea pachete.

Wainwright era aproape sigur că exista un complice.

Nu mai stăruia în el aproape nici o îndoială că Juanita Nunez era vinovată. Refuzul ei de a accepta proba cu detectorul de minciuni, împreună cu toate celelalte fapte şi indicii, îl convinseseră. Amintindu-şi de izbucnirea ei plină de emoţie de acum câteva minute, îşi zise că era plănuită, poate chiar exersată. Funcţionarii băncii ştiau bine că, în cazul unor bănuieli de furt, se folosea detectorul de minciuni; era probabil ca tânăra Nunez să fi ştiut şi asta. De aceea putea să fi bănuit că se va pune problema şi să se fi pregătit.

Amintindu-şi cum îl privise cu dispreţ şi, înainte de asta, cum presupusese în chip nemărturisit o înţelegere din partea lui Wainwright, simţi o pornire de mânie. Descoperi cu o intensitate neobişnuită că nădăjduia ca a doua zi FBI-ul să-i facă mizerii şi să o scuture bine. Dar nu va fi uşor. Era dârză.

Miles Eastin încuie uşa principală de la stradă şi se înapoie.

— Ei bine, zise voios, e timpul să ne ducem la duşuri.

Şeful securităţii aprobă.

— A fost o zi plină.

Eastin păru gata să mai spună ceva, dar se răzgândi.

Wainwright îl întrebă:

— Ţi-a trecut ceva prin minte?

Eastin şovăi iarăşi, apoi recunoscu:

— Ei bine, da, e ceva. E un lucru pe care nu l-am spus nimănui, deoarece putea să fie doar o pistă greşită.

— Are cumva vreo legătură cu banii dispăruţi?

— Presupun că ar fi posibil.

Wainwright spuse cu asprime:

— Atunci, fie că eşti sau nu sigur, trebuie să-mi spui.

Supraveghetorul adjunct aprobă:

— Bine.

Wainwright aştepta.

— Vi s-a menţionat – mi se pare de către doamna D'Orsey – că Juanita Nunez este măritată. Soţul a părăsit-o. A lăsat-o cu copilul lor.

— Îmi amintesc.

— Pe vremea când mai erau împreună, soţul Juanitei obişnuia să vină din când în când aici. Ca să o vadă, îmi închipui. Am vorbit cu el de câteva ori.

— Ce e cu el?

— Cred că astăzi a fost la bancă.

Wainwright întrebă brusc:

— Destul de sigur, deşi nu într-atât ca să pot jura în instanţă. Am observat doar pe cineva, am crezut că este el, apoi nu m-am mai gândit. Am fost ocupat. Nu era nici un motiv să mă gândesc la asta – cel puţin nu atunci – doar mult mai târziu.

— În ce moment al zilei l-ai văzut?

— Cam pe la mijlocul dimineţii.

— Omul acesta, pe care îl credeai soţul tinerei Nunez, l-ai văzut ducându-se la ghişeul unde lucra ea?

— Nu, nu l-am văzut. (Figura tânără, frumoasă a lui Eastin se tulbură.) Cum spuneam, nu m-am gândit mult la asta. Singurul fapt este că, dacă l-am văzut, nu putea să fi fost prea departe de Juanita.

— Şi asta e tot?

— Asta e.

Miles Eastin adăugă, scuzându-se:

— Îmi pare rău că nu este mai mult.

— Ai făcut bine că mi-ai spus. Ar putea fi important.

Dacă Eastin avea dreptate, gândi Wainwright, prezenţa soţului putea să se încadreze în teoria lui despre un complice din afară. Era posibil ca Juanita şi soţul ei să fie iarăşi împreună, sau dacă nu, să fi avut o înţelegere oarecare. Poate că ea îi dăduse banii la ghişeu şi el îi scosese din bancă spre a-i împărţi cu ea mai târziu. Această posibilitate constituia desigur un subiect de care să se ocupe FBI-ul.

— Lăsând deoparte lipsa banilor, zise Eastin, tot personalul băncii vorbeşte de domnul Rosselli; am auzit despre comunicarea de ieri, de boala lui. Cei mai mulţi dintre noi suntem foarte întristaţi.

În timp ce Wainwright îl privea pe tânărul de obicei atât de hazliu şi jovial, amintirea acestui fapt îl năpădi brusc, dureros. În acel moment, şeful securităţii remarcă întristarea din ochii lui Eastin.

Wainwright realiză că ancheta alungase din mintea sa orice gând despre Rosselli. Acum, reamintindu-şi, se înfurie că furtul îşi imprimase pecetea lui oribilă într-o astfel de împrejurare.

Cu o încuviinţare şoptită şi cu un noapte bună adresat lui Eastin, trecu prin tunelul de la filială folosind cheia sa universală, pentru a reveni la blocul turn al direcţiei generale FMA.

OPT

Pe celălalt trotuar, Juanita Nunez – o siluetă micuţă ce se profila pe complexul de blocuri al Băncii FMA din centrul oraşului şi din Piaţa Rosselli – îşi aştepta încă autobuzul.

Văzuse figura funcţionarului de securitate pândind-o de la o fereastră a băncii şi se simţi uşurată când faţa aceea dispăru, deşi bunul simţ îi spunea că această uşurare era doar provizorie şi că nenorocirea de azi va reîncepe mâine şi va fi tot aşa de rea, sau chiar mai rea.

Un vânt rece, tăios, străbătea străzile centrale, pătrunzând prin jacheta subţire cu care era îmbrăcată şi făcând-o să tremure în timp ce aştepta. Autobuzul ei obişnuit trecuse. Spera că altul va veni în curând.

Juanita ştia că tremuratul se datora în parte fricii, căci în clipa asta era mai înfricoşată, mai înspăimântată decât fusese vreodată în viaţa ei.

Înfricoşată şi nedumerită.

Nedumerită pentru că nu-şi putea explica modul cum dispăruseră banii. Juanita ştia că nici nu furase banii, nici nu-i dăduse din greşeală la ghişeu, nici nu-i înstrăinase în vreun alt chip.

Nenorocirea era că nimeni nu o putea crede.

Îşi dădu seama că în alte împrejurări nici ea singură nu s-ar fi crezut.

Cum era *posibil* ca şase mii de dolari să se fi evaporat? Era imposibil, *imposibil*. Şi, totuşi, dispăruseră.

De nenumărate ori în după-amiaza asta îşi scotocise amintirile din acea zi, clipă de clipă, ca să găsească vreo explicaţie. Nu exista nici una. Se gândise din nou la schimburile de numerar de la ghişeu din cursul dimineţii şi de la începutul după-amiezii, folosind memoria excepţională pe care ştia că o posedă, dar nu găsi nici o soluţie. Nici cea mai extravagantă presupunere nu era valabilă.

Era sigură, de asemenea, că încuiase bine fişetul înainte de a-l duce în camera blindată, atunci când plecase la masă şi că era tot încuiat când revenise. Cât priveşte cifrul, pe care Juanita îl alesese şi îl aplicase singură, nu-l comunicase altcuiva şi nici nu-l scrisese

vreodată, bazându-se ca de obicei pe memoria ei.

Într-un fel, chiar memoria ei îi adusese necazuri în plus.

Juanita ştia că nu fusese crezută nici de doamna D'Orsey, nici de domnul Tottenhoe şi nici de Miles, care cel puţin fusese mai prietenos decât ceilalţi, atunci când ea pretinsese, la ora paisprezece, că ştie suma exactă de bani care lipsea. Ei ziceau că e imposibil să o poată şti.

Dar ea ştiuse. Întocmai aşa cum ştia întotdeauna cât numerar avea atunci când lucra în funcţia de casieră, deşi îi era imposibil să explice altora cum şi de ce se petreceau astfel lucrurile.

Nici măcar ea nu-şi dădea bine seama cum de făcea în minte asemenea socoteli. Pur şi simplu aşa se întâmplau lucrurile. O făcea fără efort, astfel că abia dacă era conştientă de efectuarea calculelor. După cât îşi putea aduce aminte Juanita, adunarea, scăderea, înmulţirea şi împărţirea păreau a fi tot aşa de uşoare şi de naturale ca respiraţia.

Operaţiunile le făcea automat la ghişeu, în timp ce primea sau plătea bani clienţilor. Şi se învăţase să-şi arunce privirea la fişet, verificând dacă numerarul aflat acolo era cel care trebuia să fie, dacă bancnotele de diferite valori erau aşezate la rând şi în cantitate suficientă. Chiar în ceea ce priveşte monedele, cu toate că nu ştia atât de precis totalul, putea să aprecieze oricând suma cu destulă exactitate, întâmplător, la sfârşitul unei zile încărcate când îşi făcea numerarul, suma pe care o avea în minte se dovedea a fi diferită cu câţiva dolari, însă niciodată cu mai mulţi.

De unde îi venise această însuşire? Nu-şi dădea seama. În şcoală nu se remarcase niciodată. La cursurile urmate sporadic la liceu, în New York, rareori depăşise o medie mică la cele mai multe discipline. Chiar la matematică nu pătrundea cu adevărat principiile, ci doar poseda o îndemânare de a calcula cu o iuţeală fulgerătoare şi de a memora numere.

În sfârşit, autobuzul sosi cu mare zgomot şi miros de gaze arse. Juanita se urcă împreună cu ceilalţi care aşteptau. Nici un scaun nu era liber şi intervalul era aglomerat. Reuşi să se agaţe de un mâner şi continuă să reflecteze, făcând efortul de a-şi reaminti totul, în timp ce autobuzul se strecura prin străzile din centru.

Ce se va întâmpla mâine? Miles îi spusese că vor veni cei de la FBI. Acest gând o umplu de o nouă spaimă şi figura i se crispă căpătând paloarea fricii, aceeaşi expresie pe care Edwina D'Orsey şi Nolan Wainwright o luaseră drept ostilitate.

Va spune cât mai puţin posibil, tot aşa cum făcuse azi, după ce-şi dăduse seama că nu o va crede nimeni.

Cât despre detectorul de minciuni, îl va refuza. Nu ştia nimic despre modul cum funcţionează o astfel de maşină, dar dacă nimeni nu o înţelege, nu o crede sau nu o ajută, de ce o maşină – maşina băncii – s-ar comporta altfel?

Grădiniţa unde o lăsase pe Estela azi-dimineaţă în drum spre serviciu se afla la o distanţă de trei blocuri de la autobuz. Juanita se grăbi, ştiind că întârziase.

Fetiţa alergă înaintea ei când intră în mica încăpere de joacă de la subsolul unei case particulare. Deşi casa, la fel ca celelalte din cartier, era veche şi dărăpănată, încăperile grădiniţei erau curate şi vesele. Acesta era motivul pentru care Juanita alesese acea grădiniţă în locul altora, cu toate că pentru ea era un efort să suporte costul ei mai ridicat.

Estela era entuziasmată şi plină de vioiciune ca întotdeauna.

— Mami, mami! Uite ce-am pictat. E un tren şi îl arătă cu un deget mânjit de vopsea. Acolo este un gavon de serviciu. Ăla e un *om* înăuntru.

Era un copil destul de mic, chiar pentru trei ani, oacheşă ca Juanita, cu ochii mari, limpezi, reflectând uimire faţă de orice noutate care o interesa, faţă de orice descoperire neaşteptată pe care o făcea zilnic.

Juanita o strânse cu drag la piept şi o corectă blând:

— Vagon de serviciu, *amorcito!*{5}

Liniştea de la grădiniţă arăta evident că toţi ceilalţi copii plecaseră.

Domnişoara Ferroe, proprietara şi directoarea grădiniţei, veni strâmbând din nas şi încruntându-se. Se uită cu înţeles la ceas.

— Doamnă Nunez, v-am făcut o favoarea specială când am acceptat ca Estela să rămână după ceilalţi, dar acum este cam prea târziu…

— Îmi pare grozav de rău, domnişoară Ferroe. S-a întâmplat ceva la bancă.

— Am şi eu obligaţii personale. Iar ceilalţi părinţi respectă ora de închidere a grădiniţei.

— Vă promit că nu se va repeta.

— Foarte bine. Dar pentru că sunteţi aici, doamnă Nunez, pot să vă amintesc că plata pe luna trecută pentru Estela nu a fost achitată.

— O voi achita vineri. Atunci îmi primesc cecul de salariu.

— Îmi pare rău că a trebuit să vă atrag atenţia, ştiţi, Estela este o fetiţă dulce şi ne pare bine că e la noi. Însă, am plăţi de făcut…

— Sigur că înţeleg. Rămâne neapărat pentru vineri. Promit.

— Aţi făcut două promisiuni, doamnă Nunez.

— Da, ştiu.

— Atunci, noapte bună. Noapte bună, dragă Estela.

Cu toată rigiditatea ei, domnişoara Ferroe conducea o excelentă grădiniţă şi Estela era fericită acolo. Banii pentru grădiniţă, hotărî Juanita, va trebui să-i ia din leafa pe săptămâna asta, aşa cum spusese. Şi într-un fel trebuia să se descurce până la leafa viitoare. Nu ştia sigur cum. Leafa ei de casieră era de nouăzeci şi opt de dolari pe săptămână; după reţinerea pentru impozit şi asigurările sociale, îi rămâneau în mână optzeci şi trei de dolari. Din aceştia trebuia să cumpere hrană pentru ele două, să plătească taxa la grădiniţă, plus chiria pentru micul apartament din casa fără ascensor unde locuiau, în *Forum East*; banca de credit va cere şi ea o rată, căci nu o achitase pe ultima.

Acum un an, înainte ca soţul ei Carlos să o părăsească pur şi simplu, ieşind pe uşă şi dispărând, Juanita fusese atât de naivă încât semnase împreună cu el un contract de împrumut. El îşi cumpărase costume de haine, un automobil de ocazie, un televizor în culori, luându-le pe toate cu el. Juanita însă tot mai plătea ratele care păreau că se întind la nesfârşit.

Ar trebui să se ducă la biroul băncii de credit, gândi ea şi să le ofere mai puţin. Fără îndoială că ei vor fi scârboşi, aşa cum au mai fost, dar va trebui să îndure şi asta.

În drum spre casă, Estela ţopăia fericită, cu mâna ei mică într-a Juanitei. În cealaltă mână, Juanita ducea desenul colorat al Estelei, înfăşurat cu grijă. După puţin timp îşi vor lua masa de seară în apartament. Apoi, ca de obicei, se vor juca şi vor râde împreună. Dar în seara asta, Juanitei i-ar fi greu să râdă.

Spaima de mai înainte se adânci când, pentru prima dată, îşi dădu seama ce s-ar putea întâmpla dacă şi-ar pierde slujba. Realiză că probabilitatea era foarte mare.

Ştia, de asemenea, că ar fi foarte greu să găsească de lucru în altă parte. Nici o altă bancă nu ar fi angajat-o, iar alţi patroni ar dori să ştie unde lucrase mai înainte, apoi ar afla de banii dispăruţi şi ar refuza-o.

Fără o slujbă ce s-ar face? Cum ar putea să o ţină pe Estela?

Brusc, oprindu-se pe stradă, Juanita se aplecă şi îşi îmbrăţişă strâns fiica. Se rugă ca a doua zi să fie cineva care să creadă, să recunoască adevărul.

Cineva, *cineva.*

Dar cine?

NOUĂ

Alex Vandervoort se afla şi el în oraş.

La începutul după-amiezii, înapoindu-se de la întâlnirea cu Nolan Wainwright, Alex se plimbase prin încăperile biroului său, căutând să plaseze evenimentele în adevărata lor perspectivă. Comunicarea făcută ieri de Ben Rosselli îi dădea mult de gândit. La fel şi situaţia creată pentru bancă. Tot aşa se întâmpla şi cu schimbările din ultimele luni în viaţa personală a lui Alex.

Plimbarea în sus şi în jos – doisprezece paşi într-un sens, doisprezece în celălalt – era un vechi obicei al lui. O dată sau de două ori se oprise, examinând din nou cărţile de credit Keycharge false pe care şeful securităţii i le încredinţase. Creditul şi cărţile de credit se adăugau şi ele la preocupările sale – nu numai cărţile false, dar şi cele autentice.

Cărţile de credit originale se aflau acum răspândite pe masă, mostre pentru reclamă. Fuseseră elaborate de către agenţia de publicitate Austin şi scopul lor era de a-i încuraja pe posesorii cărţilor de credit Keycharge să-şi folosească din ce în ce mai mult creditul şi cărţile lor de credit.

O reclamă îndemna:

De ce să vă necăjiţi pentru bani?
Folosiţi cartea de credit Keycharge.
Şi!
Lăsaţi să ne necăjim NOI pentru dumneavoastră!

Alta proclama:

Facturile nu sunt dureroase
Dacă spuneţi
„Trece-le pe Keycharge-ul meu!”

A treia sfătuia:

De ce să aştepţi?

Visul de mâine îl POŢI realiza
Astăzi!
Foloseşte Keycharge-ul tău
ACUM!

O altă jumătate de duzină trata aceleaşi teme.

Alex Vandervoort nu era mulţumit de nici una.

Nu va avea nevoie să-şi traducă în fapte nemulţumirea. Reclama care fusese aprobată de către departamentul Keycharge al băncii i-a fost trimisă lui Alex doar pentru informare. De asemenea, maniera de abordare fusese acceptată acum câteva săptămâni de comitetul de conducere al băncii, drept un mijloc de a mări profitul adus de cărţile de credit Keycharge care – la fel ca toate programele cărţilor de credit – suferiseră pierderi în primii ani de lansare.

Dar Alex se întreba: „Comitetul de conducere a avut oare în vedere lansarea unei campanii chiar atât de intenţionat agresive?"

Strânse la un loc toate modelele de reclame şi le băgă în mapa cu care îi fuseseră trimise. Diseară, acasă, le va examina din nou şi va asculta o a doua părere, gândi – probabil una convingătoare – aceea a lui Margot.

Margot.

Amintirea ei se contopea cu destăinuirea de ieri a lui Ben Rosselli. Ceea ce se spusese atunci îi reamintea lui Alex nestatornicia vieţii, răgazul scurt ce-i mai rămânea, sfârşitul inevitabil, un avertisment al neprevăzutului totdeauna la îndemână. Fusese emoţionat şi întristat pentru Ben, dar în acelaşi timp, neintenţionat, bătrânul reînviase încă o dată o întrebare ce revenea deseori: ar trebui oare ca Alex să înceapă o viaţă nouă cu Margot? Sau ar trebui să aştepte? Şi pentru ce anume să aştepte?

Pentru Celia?

Şi această întrebare şi-o pusese singur de o mie de ori.

Alex îşi îndreptă privirile spre partea din oraş unde ştia că se află Celia. Se întrebă ce o fi făcând, cum se simţea.

Exista un mijloc simplu de a afla.

Se înapoie la birou şi formă un număr de telefon pe care îl ştia pe de rost.

Un glas feminin îi răspunse:

— Centrul de Refacere.

Îşi spuse numele şi adăugă:

— Aş dori să vorbesc cu doctorul McCartney.

După câteva clipe, un glas bărbătesc, cu ton ferm, liniştit, se interesă:

— Unde te afli, Alex?

— La birou. Stăteam aici întrebându-mă ce face soţia mea.

— Te-am întrebat pentru că aveam de gând să te chem azi şi să-ţi propun să-i faci o vizită Celiei.

— Ultima dată când am vorbit mi-ai spus că nu doreşti aşa ceva.

Psihiatrul îl corectă cu blândeţe:

— Ţi-am spus că pentru un timp socotisem unele vizite de nedorit. Cele câteva de mai înainte, îţi aminteşti, păreau că o tulbură pe soţia ta, în loc să o ajute.

— Îmi amintesc. Alex şovăi, apoi întrebă: S-a produs vreo schimbare?

— Da, există o schimbare. Aş dori să pot spune că e spre binele ei.

Fuseseră atât de multe schimbări, încât devenise insensibil la ele.

— Ce fel de schimbare?

— Soţia ta a devenit şi mai retrasă. Desprinderea ei de realitate este aproape totală. De aceea, cred că o vizită a ta ar putea să-i facă bine. Psihiatrul se corectă: Cel puţin ar trebui să nu-i facă rău.

— Foarte bine. Voi veni diseară.

— Oricând, Alex; şi treci pe la mine când vii. După cum ştii, aici nu avem ore de vizită şi foarte puţine restricţii.

— Da, ştiu.

Lipsa de formalităţi, gândi în timp ce punea la loc microreceptorul, era un motiv pentru care alesese Centrul de Refacere, atunci când fusese pus în situaţia de a lua decizia aceea disperată, acum aproape patru ani, în ce o priveşte pe Celia. Atmosfera era intenţionat neoficială. Surorile nu purtau uniforme. Atât cât era posibil, pacienţii se deplasau liber şi erai sfătuiţi să ia singuri hotărâri. Afară de unele excepţii ocazionale, prietenii şi familiile erau bineveniţi oricând. Chiar şi numele de Centru de Refacere fusese ales în mod intenţionat, în loc de acela mai neplăcut de „spital psihiatric". Un alt motiv era faptul că doctorul Timothy McCartney, tânăr, strălucit şi plin de idei noi, conducea o echipă de specialişti care obţinuseră vindecări ale unor boli mintale la care tratamentele obişnuite eşuaseră.

Centrul era mic. Numărul de pacienţi nu trecea de o sută cincizeci, deşi, comparativ, personalul era numeros. Într-un fel, era ca o şcoală cu clase mici, unde elevilor li se acorda o atenţie

personală pe care nu ar fi putut-o dobândi în altă parte.

Clădirea modernă şi grădinile spaţioase erau atât de plăcute pe cât puteau să le realizeze banii şi fantezia.

Clinica era particulară. De asemenea, era înspăimântător de scumpă, însă Alex fusese hotărât – şi încă mai era – că orice s-ar fi întâmplat, Celia trebuia să aibă cea mai bună îngrijire. Era, gândi el, cel mai neînsemnat lucru pe care putea să-l facă.

În restul după-amiezii se ocupă de afacerile băncii. Curând după ora 18 plecă de la sediul FMA, dând şoferului adresa Centrului de Refacere şi citi ziarele de seară în timp ce se strecurau prin şuvoiul de maşini. O limuzină cu şofer, din parcul de maşini al băncii, aflată oricând la dispoziţie, era unul din avantajele suplimentare ale funcţiei de vicepreşedinte şi Alex beneficia de el.

Ca aspect, Centrul de Refacere avea faţada unei locuinţe particulare mari, fără nimic altceva în exterior decât numărul pentru identificarea casei.

O blondă simpatică, purtând o rochie dintr-un material imprimat, îi deschise uşa. Îşi dădu seama că este o soră după insigna mică prinsă cu un ac aproape de umărul stâng. Era singura deosebire îngăduită ca îmbrăcăminte între personal şi pacienţi.

— Doctorul ne-a spus că veţi veni, domnule Vandervoort. Vă voi conduce la soţia dumneavoastră.

Merse împreună cu ea pe un coridor cu aspect plăcut. Predominau culorile galben şi verde. În firide de-a lungul pereţilor se aflau flori proaspete.

— Am înţeles, zise el, că starea soţiei mele nu s-a îmbunătăţit.

— Într-adevăr, mă tem că nu.

Sora îi aruncă o privire piezişă şi el citi milă în ochii ei. Dar pentru cine? Ca întotdeauna când venea aici, simţea că voioşia lui naturală îl părăsea.

Se aflau într-o aripă, una din cele trei care porneau din holul central de primire. Sora se opri la o uşă.

— Soţia dumneavoastră se află în camera ei, domnule Vandervoort. A avut o zi proastă. Încercaţi să nu uitaţi, dacă ea n-o să…

Lăsă fraza neterminată, îi atinse uşor braţul, apoi intră înaintea lui.

Centrul de Refacere îşi plasa pacienţii în camere comune ori separate, după influenţa pe care compania celorlalţi o exercita asupra stării lor. La început, când a venit, Celia a stat într-o cameră

de două persoane, dar nu s-a adaptat; acum stătea singură. Deşi mică, era o încăpere confortabilă, plăcută şi intimă. Avea un divan, un fotoliu adânc şi o sofa, o masă şi etajere. Gravuri impresioniste împodobeau pereţii.

— Doamnă Vandervoort, spuse cu blândeţe sora, soţul dumneavoastră a venit să vă vadă.

Nici un semn de înţelegere, nici o mişcare sau vorbă din partea persoanei din cameră.

Trecuse o lună şi jumătate de când Alex o văzuse pe Celia şi, cu toate că se aşteptase la o înrăutăţire, înfăţişarea ei actuală îl descurajă.

Ea stătea – dacă poziţia ei putea fi descrisă astfel – pe divan. Se aşezase pe o parte, cu spatele spre uşă. Umerii erau aduşi înainte, capul aplecat şi braţele încrucişate în faţă, fiecare mână strângând celălalt umăr. Corpul era de asemenea chircit şi picioarele trase către bărbie, cu genunchii alăturaţi. Stătea perfect nemişcată.

El se îndreptă către ea şi îi puse mâna pe umăr.

— Bună, Celia. Sunt eu, Alex. M-am gândit la tine, aşa că am venit să te văd.

Ea spuse cu glas stins, fără expresie:

— Da.

Nu se mişcă.

El o strânse mai tare de umăr.

— N-ai vrea să te întorci şi să te uiţi la mine? Am putea să stăm astfel împreună şi să vorbim.

Singurul răspuns fu o vizibilă înţepenire, o crispare a poziţiei în care se chircise.

Alex observă că pielea îi era pătată, iar părul blond, pieptănat neglijent. Chiar şi acum frumuseţea ei, gingaşă, nu dispăruse de tot, deşi se vedea limpede că nu va trece mult timp până la pierderea ei.

— Starea asta durează de mult? o întrebă calm pe soră.

— Toată ziua de azi şi o parte din cea de ieri, ca şi în alte zile. Şi adăugă cu indiferenţă: Se simte mai bine în felul acesta, aşa că e preferabil să nu băgaţi de seamă; staţi jos şi vorbiţi-i.

Alex încuviinţă. Pe când se îndrepta către singurul fotoliu unde se aşeză, sora ieşi în vârful picioarelor, închizând binişor uşa în urma ei.

— Săptămâna trecută am fost la balet, Celia, zise Alex. S-a reprezentat *Coppelia*. Solistă era Natalia Makarova, iar Ivan Nagy era Frantz. Amândoi au fost formidabili, iar muzica, bineînţeles,

minunată. Mi-a reamintit cât de mult îţi plăcea *Coppelia;* era unul dintre baletele tale favorite. Îţi aminteşti de seara aceea, curând după ce ne-am căsătorit, când tu şi cu mine…

Era în stare să-şi amintească limpede, chiar şi azi, cum arătase Celia în seara aceea – într-o rochie lungă cu volănaşe verde-pal, cu paiete mici care străluceau reflectând lumina. Fusese ca de obicei de o frumuseţe eterică, suplă şi ireală, ca şi cum o adiere putea să o răpească dacă el ar fi privit în altă parte. Pe vremea aceea, rareori se întâmpla aşa ceva. Erau căsătoriţi de şase luni şi ea încă era sfioasă când întâlnea prietenii lui Alex, aşa că uneori, când erau în grup, îl ţinea strâns de braţ. Ea fiind cu zece ani mai tânără decât el, faptul acesta nu l-a deranjat. La început, timiditatea Celiei fusese unul din motivele pentru care se îndrăgostise de ea şi era mândru că trăia prin el. Abia mult mai târziu, când ea a rămas tot timidă şi lipsită de încredere – prosteşte, cum i se părea lui – nerăbdarea şi până la urmă supărarea lui ieşiră la iveală.

Ce puţin, ce tragic de puţin o înţelesese pe Celia! Cu mai mult discernământ şi-ar fi dat seama că educaţia ei dinainte de a se fi întâlnit era atât de diferită de a lui, încât nimic nu o pregătise pentru viaţa socială şi casnică pe care el o accepta ca ceva de la sine înţeles. Pentru Celia, totul era nou şi uluitor, uneori alarmant. Era singurul copil al unor părinţi care duseseră o viaţă retrasă, cu mijloace modeste; urmase şcoala la maici, nu cunoscuse niciodată influenţa, cu rol transformator, a vieţii din colegiu. Înainte ca Celia să-l fi întâlnit pe Alex, nu avusese nici o răspundere; experienţa ei socială era nulă. Căsătoria i-a accentuat nervozitatea naturală; totodată, lipsa de încredere în sine şi stările de încordare au crescut în asemenea măsură că, până la urmă – aşa cum au explicat psihiatrii – povara vinovăţiei acestui eşec a declanşat un şoc psihic. Privind înapoi, Alex se socoti vinovat. Mai târziu reflectă cât de uşor ar fi putut să o ajute pe Celia, să o sfătuiască, să-i uşureze încordarea, să-i redea siguranţa. Însă în situaţiile de cea mai mare importanţă nu o făcuse niciodată. Fusese prea nechibzuit, prea ocupat, prea ambiţios.

…aşa că spectacolul de săptămâna trecută, Celia, m-a făcut să-mi pară rău că nu l-am văzut împreună…

De fapt, la Coppelia *fusese împreună cu Margot, pe care Alex o cunoscuse acum un an şi jumătate şi care, cu mult elan, completase un gol din viaţa lui atât de mult timp searbădă. Margot, sau oricare alta, fusese necesară – aşa cum singur gândea uneori – pentru ca Alex, un om în carne şi oase, să nu devină şi el un caz de alienare mintală. Sau era o autoamăgire pentru a-şi linişti vinovăţia?*

În orice caz, nu era nici momentul, nici locul spre a pomeni numele lui Margot.

— Ah, da şi nu de mult, Celia, i-am văzut pe Harringtoni. Îţi aminteşti de John şi de Elise? Mi-au spus că au fost în Scandinavia să-i vadă pe părinţii Elisei.

— Da, spuse Celia indiferentă.

Încă nu-şi schimbase poziţia ghemuită, dar era evident că ascultase, aşa încât el, cu jumătate de atenţie, continuă să vorbească, pe când cu cealaltă jumătate se întreba: „Cum s-a întâmplat asta? De ce?”

— În ultima vreme am fost ocupaţi la bancă, Celia.

Un motiv, presupunea el, fusese preocuparea pentru munca lui, ore nenumărate în decursul cărora – pe măsură ce căsătoria lor se destrăma – o lăsase singură pe Celia. Asta, aşa cum îşi dădea seama acum, se întâmpla atunci când ea avusese cea mai mare nevoie de el. În situaţia aceea, Celia acceptase absenţele lui fără a se plânge, însă devenise din ce în ce mai retrasă şi mai timidă, îngropându-se în cărţi sau privind la nesfârşit plantele şi florile, părând că le urmăreşte cum cresc, deşi ocazional – prin contrast şi fără motiv aparent – se însufleţea, vorbind neîncetat şi uneori fără şir. Acelea erau perioade în care Celia părea să aibă o energie excepţională. Apoi, tot aşa de neaşteptat, energia dispărea, lăsând-o deprimată şi din nou retrasă. Şi în tot acest timp, convorbirile şi prietenia lor scădeau.

Era pe vremea când – gândul îl ruşina acum – el propusese să divorţeze. Celia păruse distrusă şi el nu mai reluase subiectul, nădăjduind că situaţia se va îndrepta. Însă nu s-a îndreptat.

Doar cu timpul, când îi venise gândul că Celia ar putea să aibă nevoie de o îngrijire psihiatrică şi el trebuia să i-o asigure, i s-a limpezit adevărul despre boala ei. Un timp, suferinţa şi neliniştea i-au redeşteptat iubirea. În momentul acela însă era prea târziu.

Uneori făcea presupuneri: poate că totdeauna fusese prea târziu. Poate că nici o bunăvoinţă sau înţelegere mai adâncă nu ar fi fost de folos. Dar asta n-o s-o ştie niciodată. Nu era câtuşi de puţin în stare să se convingă că a făcut tot ce putea să facă şi din cauza asta nu reuşea să alunge sentimentul de vinovăţie care îl obseda.

— Se pare că toţi se gândesc la bani – să-i cheltuiască, să se împrumute, să-i dea cu împrumut, deşi îmi vine să cred că nu este ceva neobişnuit şi că pentru asta există bănci. Ieri s-a întâmplat, totuşi, ceva trist. Ben Rosselli, preşedintele nostru, ne-a spus că este pe moarte. A convocat o şedinţă şi…

Alex continuă, descriind scena din sala de consiliu şi ce a urmat după aceea, apoi se opri brusc.

Celia începuse să tremure. Corpul ei se legăna înainte şi înapoi. Se auzi un murmur, aproape o tânguire.

Oare a tulburat-o faptul că a pomenit de bancă? – *banca unde îşi consumase toată energia, adâncind prăpastia dintre ei. Pe atunci era altă bancă, Rezerva Federală, însă pentru Celia, toate băncile erau la fel. Ori erau cele spuse despre Rosselli?*

Ben o să moară în curând. *Câţi ani până când o să moară Celia? Mulţi, poate.*

Alex reflectă: Ea ar putea cu uşurinţă să reziste mai mult decât el, ar putea continua să trăiască în halul ăsta.

Arată ca un animal!

Mila i se risipi. Îl cuprinse furia, neliniştea mânioasă care le stricase căsătoria.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Celia, stăpâneşte-te!

Tremuratul şi gemetele continuau.

O ura! Nu mai era om, totuşi rămânea un obstacol între el şi o viaţă liberă.

Ridicându-se, Alex apăsă tare butonul soneriei, din perete, ştiind că astfel apelează la ajutor. Totodată, se repezi la uşă ca să plece.

Privi înapoi. La Celia, soţia pe care o iubise odinioară; la ceea ce ajunsese acum; la prăpastia dintre ei, peste care nu se va putea arunca niciodată o punte. Se opri şi începu să plângă.

Plângea de milă, de tristeţe, de vinovăţie, cu furia de o clipă topită, cu ura tulburată.

Se înapoie la divan şi, în genunchi, în faţa ei, cerşi: *Celia, iartă-mă! Oh, Doamne, iartă-mă!*

Simţi o mână uşoară pe umăr şi auzi glasul infirmierei:

— Domnule Vandervoort, cred că ar trebui să plecaţi acum.

— Apă sau sifon, Alex?

— Sifon.

Doctorul McCartney luă o sticlă din micul frigider aflat în camera de consultaţii şi folosi un deschizător ca să scoată dopul. Turnă într-un pahar în care se afla o porţie generoasă de whisky şi adăugă gheaţă. Aduse lui Alex paharul, apoi îşi turnă doar restul de sifon.

Pentru un om voinic – Tim McCartney avea un metru şi nouăzeci şi doi înălţime, piept şi umeri de fotbalist şi mâini enorme –

mişcările lui erau deosebit de agere. Deşi directorul clinicii era tânăr, cam treizeci şi cinci de ani după presupunerea lui Alex, comportarea şi glasul lui păreau mai vârstnice, iar părul castaniu, pieptănat peste cap, era încărunţit la tâmple. Probabil din cauza multelor întrevederi ca aceasta, gândi Alex. Sorbi din whisky încet, cu recunoştinţă.

Camera cu lambriuri era luminată discret, nuanţele culorilor fiind mai atenuate decât pe coridoare sau în celelalte încăperi. Un perete era ocupat de rafturi şi etajere pentru cărţi şi ziare, lucrările lui Freud, Adler, Jung şi Rogers fiind la vedere.

Alex era încă zdruncinat în urma întâlnirii cu Celia, totuşi, grozăvia ei i se părea oarecum ireală.

Doctorul McCartney se întoarse la scaunul biroului, rotindu-l pentru a avea în faţa ochilor canapeaua pe care stătea Alex.

— Pentru început, trebuie să-ţi spun că diagnosticul principal al soţiei tale rămâne acelaşi – schizofrenie, forma catatonică. Îţi aminteşti discuţiile anterioare.

— Da, îmi amintesc toţi termenii.

— Cred că n-o să te mai menajez.

Alex învârti gheaţa din pahar şi bău iarăşi; scotchul îl încălzise.

— Spune-mi care e starea Celiei acum.

— Chiar dacă n-o să-ţi vină să crezi, exceptând felul în care arată, soţia ta e aproximativ fericită.

— Da, răspunse Alex. Greu de crezut.

Psihiatrul continuă cu glas scăzut:

— Pentru oricare din noi, fericirea e relativă. Celia se simte oarecum în siguranţă, debarasată de responsabilităţi sau de nevoia de comunicare cu ceilalţi. Se poate retrage în sine cât vrea şi când vrea. După cum ai văzut, poziţia adoptată este cea tipic fetală. Îi dă o stare de siguranţă, dar, pentru binele stării ei fizice, imediat ce va fi posibil vom încerca s-o convingem să renunţe.

— Siguranţă sau nu, zise Alex, esenţialul e că după patru ani cu cel mai bun tratament, starea soţiei mele continuă să se agraveze. Privi drept în ochii medicului: Am dreptate sau nu?

— Din nefericire, ai.

— Există vreo şansă minimă de vindecare astfel încât Celia să reia o viaţă normală sau aproape normală?

— Posibilităţile medicinei sunt nebănuite…

— Am zis o şansă *minimă!*

Doctorul îl privi clătinând din cap:

— Nu.

— Mulţumesc pentru onestitatea răspunsului. Făcu o pauză, apoi continuă: Din câte am priceput, Celia a devenit „incurabilă”. Parcă acesta e termenul, nu? Nu mai aparţine rasei umane. Nu mai ştie şi nici nu-i mai pasă de nimic din afara ei.

— În ce priveşte „incurabilă”, ai dreptate, dar în rest te înşeli, răspunse psihiatrul. Soţia ta nu e complet absentă, cel puţin nu încă. Posedă în continuare o vagă percepţie a exteriorului. De asemenea, ştie că are un soţ; am discutat despre tine. Dar e convinsă că poţi săţi porţi singur de grijă, fără ajutorul ei.

— Nu-şi face griji?

— În ansamblu, nu.

— Cum s-ar simţi dacă ar afla că soţul ei a divorţat şi s-a recăsătorit?

Doctorul McCartney avu o ezitare, apoi răspunse:

— S-ar rupe ultima legătură cu exteriorul. Alienarea ar deveni completă.

Se lăsă o linişte apăsătoare. Alex se ghemui, cu capul în mâini. Îşi reveni ridicând privirea. Cu o urmă de ironie, spuse:

— Cred că dacă ţi se cer răspunsuri oneste, ştii cum să le dai.

Psihiatrul, cu o mină serioasă, îl aprobă.

— Spunându-ţi adevărul ţi-am făcut un compliment. Nu-mi permit să fiu la fel de franc cu oricine. Însă, pot să adaug, s-ar putea să mă înşel.

— Tim, *ce naiba trebuie să facă un bărbat?*

— E o întrebare retorică? Sau o întrebare?

— O întrebare. Poţi să mi-o adaugi la notă.

— Nu-i loc de notă în seara asta. Tânărul zâmbi scurt continuând: M-ai întrebat *ce poate să facă un bărbat în situaţia ta.* Păi, să începem, în principiu, poate avea tot ce-şi doreşte. Aşa, cum ai tu. Apoi trebuie să ia decizii corecte atât faţă de el, cât şi faţă de ceilalţi. Dar în timp ce-şi frământă mintea, trebuie să-şi amintească două lucruri. Primul – dacă e un tip cu picioarele pe pământ, sentimentele de vinovăţie sunt probabil exagerate, deoarece conştiinţa tinde spre o autopedepsire în ritm ascendent. Celălalt – prea puţini oameni au înclinaţii către sfinţenie. Pentru cei mai mulţi dintre noi e un capitol deficitar.

Alex întrebă:

— Şi mai departe? Nu vrei să fii mai clar?

— Numai tu poţi să iei hotărârea. Fiecare din noi facem singuri

aceşti ultimi paşi.

Psihiatrul se uită la ceas şi se ridică. Câteva clipe mai târziu îşi strânseră mâinile şi îşi spuseră noapte bună.

La ieşirea din Centrul de Refacere, şoferul şi limuzina lui Alex – cu motorul în funcţiune şi interiorul cald şi confortabil – îl aşteptau.

ZECE

— Fără îndoială, declară Margot Bracken, asta este o colecţie scârboasă de sofisticări şi minciuni sfruntate.

Privea în jos, cu mâinile pe şolduri, cu mijlocul zvelt, cu coatele agresiv ieşite în afară şi cu capul mic şi dârz împins înainte. Era provocatoare, gândi Alex Vandervoort, „o fetişcană" cu trăsături plăcut accentuate, bărbia proeminentă şi agresivă şi buzele subţiri, deşi gura avea un aer senzual. Ochii lui Margot erau ceea ce avea ea mai atrăgător: mari, verzi cu puncte aurii, cu gene lungi şi dese. Acum ochii aceştia scăpărau scântei. Supărarea şi impetuozitatea sa îl aţâţau.

Obiectul criticii ei era sortimentul de mostre de reclamă pentru cărţile de credit Keycharge, pe care Alex le adusese acasă de la Banca FMA şi care erau acum răspândite pe covorul din camera de zi a apartamentului său. Prezenţa şi vioiciunea lui Margot ofereau, de asemenea, un contrast necesar chinului său de acum câteva ore.

El îi spuse:

— M-am gândit, Bracken, că poate ţie n-or să-ţi placă subiectele reclamelor acelea.

— Auzi, să nu-mi placă! *Le dispreţuiesc.*

— De ce?

Ea îşi dădu peste cap părul lung, castaniu, cu un gest bine cunoscut, deşi lipsit de intenţie. Cu o oră înainte, Margot îşi zvârlise pantofii şi acum stătea în picioare în ciorapi, cât era de înaltă – un metru cincizeci şi opt.

— Ei bine, uită-te la ăla! Îi arătă anunţul care începea: DE CE SA AŞTEPŢI? VISUL TĂU DE MÂINE ÎL *POŢI* ÎNFĂPTUI AZI! Ce-i altceva decât o neruşinată porcărie? O vânzare agresivă şi silită de obligaţii – scornită astfel încât să-i prindă pe creduli. Visul de mâine va fi categoric costisitor. De aceea şi este vis. Şi *nimeni* nu şi-l poate îngădui dacă nu are bani acum sau siguranţa că-i va avea în curând.

— N-ar trebui oare ca oamenii să-şi facă singuri socoteala asta?

— Nu, nu oamenii care vor fi influenţaţi de această reclamă perfidă, aceia pe care *încercaţi* să-i influenţaţi. Sunt oameni simpli, uşor influenţabili, care cred că ceea ce văd tipărit este adevărat.

Ştiu. Am o grămadă de clienţi de felul ăsta în profesia mea de avocat. Profesia mea nerentabilă.

— Poate că nu fac parte dintre oamenii care posedă cărţile noastre de credit Keycharge.

— La naiba, Alex, ştii bine că nu-i adevărat! Cei mai incredibili oameni posedă actualmente cărţi de credit, pentru că i-aţi împins cu de-a sila la aşa ceva. Singurul lucru pe care nu l-aţi făcut este să plasaţi cărţi de credit pe la colţuri de stradă şi nu m-ar surprinde dacă aţi începe s-o faceţi în curând.

Alex zâmbi ironic. Îi plăceau aceste discuţii cu Margot şi căuta să le provoace.

— O să le spun la ai noştri să se gândească la asta, Bracken.

— La ceea ce aş vrea eu să se gândească ceilalţi este dobânda cămătărească de optsprezece la sută pe care toate băncile o percep pentru cărţile de credit.

— Am mai discutat asta.

— Da, am discutat. Şi n-am auzit niciodată o explicaţie care să mă mulţumească.

El o contrazise cu violenţă:

— Poate că nu eşti atentă.

Fie că era plăcută în discuţie sau nu, Margot avea un talent special să-l irite. Uneori discuţiile lor ajungeau la păruială.

— Ţi-am spus că aceste cărţi de credit cuprind un ansamblu de avantaje, oferind o serie de servicii, stărui Alex. Dacă ţii seama de toate acele servicii, dobânda noastră nu este exagerată.

— Ba este a naibii de exagerată, dacă tu eşti acela care o plăteşti.

— Nimeni *nu e obligat* să plătească. Pentru că nimeni *nu e obligat* să se împrumute.

— Te aud foarte bine. Nu trebuie să strigi.

— Perfect.

Respiră adânc, hotărât să nu lase să-i scape din mână discuţia asta. În plus, în timp ce discuta cu Margot unele păreri ale ei, care în materie de economie socială, politică şi orice altceva erau orientate spre stânga, constată că modul ei de a gândi era ajutat de corectitudinea şi ascuţimea minţii ei de juristă. Profesiunea sa îi asigura, de asemenea, relaţii directe – de care el era lipsit – cu cei săraci şi oropsiţi din oraş, cărora ea le închina cea mai mare parte a activităţii sale juridice.

Alex întrebă:

— Încă un coniac?

— Da, te rog.

Era aproape miezul nopţii. Butucii, care mai înainte ardeau cu flacără vie, se preschimbaseră în jar, în căminul din camera confortabilă a micului său apartament de burlac.

Cu o oră şi jumătate mai înainte luaseră cina aici, adusă de la un restaurant aflat la parterul blocului cu apartamente. Mâncarea era însoţită de un vin de Bordeaux excelent – Château Gruaud-Larosse ’66 – ales de Alex.

În afară de porţiunea unde fuseseră împrăştiate reclamele pentru Keycharge, apartamentul era slab luminat.

După ce umplu din nou paharele cu coniac, Alex reluă discuţia:

— Dacă oamenii plătesc costul cărţilor de credit atunci când le primesc, nu se ia nici o dobândă.

— Adică, dacă se achită integral costul lor?

— Exact.

— Dar câţi procedează aşa? Cei mai mulţi posesori ai cărţilor de credit nu achită oare acel „minimum convenabil” menţionat în prospecte?

— Destul de mulţi plătesc suma minimă, e adevărat.

— Şi restul rămâne în continuare ca datorie, adică tocmai ceea ce de fapt doriţi voi bancherii. Nu-i aşa?

Alex încuviinţă:

— Da, este adevărat. Dar băncile trebuie să aibă un profit, de undeva.

— De-aia nu pot eu să dorm nopţi în şir, zise Margot, că mă frământ dacă băncile câştigă suficient.

În timp ce el râdea, Margot continuă cu seriozitate:

— Uite, Alex, mii de oameni, care nu ar trebui s-o facă, îngrămădesc la datorii pe termen lung folosind cărţi de credit. Deseori ca să cumpere fleacuri de la magazinul universal, plăci de gramofon, articole casnice, cărţi, alimente şi alte mărunţişuri; şi asta o fac atât din nesocotinţă, cât şi pentru că astfel de credite mici se obţin uşor. Iar acele sume mici, care ar trebui să fie plătite în numerar, se adaugă la datoriile lor copleşitoare, împovărându-i pentru mulţi ani pe cei imprudenţi.

Alex îşi răsuci în mâini paharul cu coniac ca să-l încălzească, sorbi, apoi se ridică şi puse un alt butuc în foc. Protestă:

— Te îngrijorezi prea mult şi problema nu e chiar aşa de gravă.

Şi totuşi, recunoscu în sinea lui, ceva din ceea ce spunea Margot era adevărat. Acolo unde altădată – aşa cum zicea un vechi cântec –

minerii „îşi datorau până şi sufletele magazinului întreprinderii”, apăruse o nouă speţă de datornici care îşi ipotecau cu naivitate viaţa şi veniturile viitoare unei „bănci prietene învecinate”. Un motiv era introducerea cărţilor de credit, care au înlocuit într-o mare măsură micile împrumuturi. Odinioară se obişnuia ca indivizii să fie sfătuiţi să nu facă împrumuturi excesive, însă acum îşi hotărau ei singuri împrumuturile, deseori nechibzuite. Unii observatori, Alex o ştia, credeau că sistemul pervertise moralitatea americană.

Bineînţeles, aplicarea procedeului cărţilor de credit era mult mai economică pentru bancă; de asemenea, clientul care făcea împrumuturi mici, folosind metoda cărţilor de credit, plătea o dobândă apreciabil mai mare decât în cazul unui împrumut obişnuit. De fapt, dobânda *totală* pe care o primea banca ajungea deseori până la douăzeci şi patru la sută, deoarece negustorii care onorau cărţile de credit plăteau băncii în plus comisionul lor, variind de la doi la sută la şase la sută.

Acestea erau motivele pentru care bănci ca FMA se bizuiau pe utilizarea cărţilor de credit ca să-şi mărească câştigurile şi să le dezvolte în anii următori. Într-adevăr, la început pierderile cu diferite sisteme de cărţi de credit fuseseră substanţiale, aşa că era normal ca bancherii să spună: „Am făcut un duş rece.” Dar aceiaşi bancheri erau convinşi că aveau la îndemână o comoară care va depăşi ca profituri majoritatea altor genuri de tranzacţii bancare.

Un alt lucru de care bancherii îşi dădeau seama era faptul că sistemul cărţilor de credit era un pas necesar pe drumul spre EFTS[6] – sistemul electronic de transferare a fondurilor – care într-un deceniu şi jumătate va înlocui avalanşa actuală de documente bancare şi va face ca cecurile şi libretele existente să fie învechite.

— Destul, zise Margot. Începem să semănăm cu o întrunire de acţionari.

Se duse la el şi-l sărută pe gură.

Discuţia aprinsă de mai înainte îl stârnise, aşa cum deseori se întâmpla în conflictele lui cu Margot. Prima lor întâlnire începuse în felul acesta. Uneori se părea că, pe măsură ce se supărau mai tare, pasiunea lor fizică se mărea. După un timp, el şopti:

— Declar închisă întrunirea acţionarilor.

— Bine…

Margot se îndepărtă şi îl privi şmechereşte.

— Dar mai este o problemă neterminată, reclama aceea, dragul

meu. Doar n-o să laşi să se publice aşa cum este acum?

— Nu, zise el, cred că nu.

Reclama pentru Keycharge era o mare păcăleală – prea mare – şi el îşi va folosi autoritatea ca în dimineaţa următoare să se prevaleze de dreptul de veto. Îşi dădea seama că, oricum, avusese această intenţie; Margot îi confirmase doar părerea sa de azi după-amiază.

Butucul pe care îl băgase în foc ardea şi trosnea. Stăteau pe carpeta din faţa căminului bucurându-se de căldura lui, urmărind cum se înălţau limbile de flăcări.

Margot îşi rezemă capul de umărul lui Alex. Spuse încet:

— Pentru un vechi zaraf încuiat, nu eşti chiar aşa de rău.

El o cuprinse în braţe:

— Şi eu te iubesc, Bracken.

— Precis şi adevărat? Pe cuvânt de bancher?

— Jur pe primul salariu.

— Atunci, iubeşte-mă acum.

Şi începu să se dezbrace.

El şopti amuzat:

— Aici?

— De ce mu?

Alex oftă bucuros.

— Într-adevăr, de ce nu?

Ce minunată era senzaţia de destindere şi bucurie, în contrast cu suferinţa din timpul zilei.

Mai târziu, îmbrăţişaţi, se desfătau la căldura trupurilor lor şi a focului. În sfârşit, Margot se mişcă.

— Am spus-o altă dată şi o repet şi acum: Eşti iubitul meu adorabil.

— Şi tu eşti minunată, Bracken. Apoi o întrebă: Rămâi peste noapte?

Ea rămânea deseori, tot aşa cum Alex rămânea de multe ori în apartamentul lui Margot. Câteodată părea că e o prostie să păstreze ambele locuinţe, însă el amânase hotărârea de a le contopi, dorind mai întâi să se căsătorească cu Margot, dacă era posibil.

— Am să mai stau un timp, zise ea, dar nu toată noaptea. Mâine trebuie să fiu devreme la tribunal.

Margot se ducea deseori la tribunal şi întâlnirea lor avusese loc acum un an şi jumătate tocmai într-o astfel de împrejurare. Cu puţin înainte de prima lor întâlnire, Margot apărase o jumătate de duzină de demonstranţi ce s-au încăierat cu poliţia în timpul unei

manifestaţii care cerea amnistie totală în favoarea dezertorilor din Vietnam. Pledoaria ei energică, nu numai pentru demonstranţi, dar şi pentru cauza lor, a stârnit mult interes. Acelaşi efect l-a avut şi succesul ei: respingerea tuturor acuzaţiilor la terminarea procesului.

După câteva zile, în înghesuiala unei petreceri de la un cocteil oferit de Edwina D'Orsey şi de soţul ei Lewis, Margot fu înconjurată de admiratori şi de critici. Venise singură la petrecere. La fel şi Alex, care auzise de Margot, cu toate că abia mai târziu a descoperit că era vară primară cu Edwina. În timp ce savura excelentul Schramsberg al lui D'Orsey, ascultase un timp criticile. În curând, ceilalţi se retraseră lăsând discuţia pe seama lui Alex şi Margot, care se înfruntau ca nişte gladiatori ai cuvintelor.

La un moment dat, Margot întrebase:

— Cine naiba eşti dumneata?

— Un american de rând care crede că în militărie disciplina este necesară.

— Chiar şi într-un război imoral ca acela din Vietnam?

— Un ostaş nu poate decide asupra moralităţii. El execută ordinele. Altfel este haos.

— Oricine ai fi, vorbeşti ca un nazist. După al doilea război mondial, noi i-am executat pe germanii care au invocat această scuză.

— Situaţia era cu totul diferită.

— Nu era deloc diferită. La procesele de la Nurnberg, aliaţii au susţinut că germanii ar fi trebuit să ţină seama de conştiinţă şi să fi refuzat ordinele. Este exact ceea ce au făcut cei care au refuzat să execute ordinele şi au dezertat.

— Armata americană nu a exterminat evrei.

— Nu, doar săteni. Ca la My Lai şi în alte locuri.

— Nici un război nu este curat.

— Însă Vietnamul a fost mai murdar decât cele mai multe. Începând de la comandantul şef până jos. De aceea atât de mulţi tineri americani, cu un curaj deosebit şi-au ascultat conştiinţa şi au refuzat să ia parte la el.

— Nu vor obţine o amnistie fără rezerve.

— Dar ar trebui. Cu timpul, atunci când buna-cuviinţă va învinge, o vor obţine.

Încă mai discutau cu înverşunare când Edwina îi despărţi şi făcu prezentările. Mai târziu reluară discuţia, continuând în timp ce Alex o conducea pe Margot acasă. Acolo, la un moment dat, erau gata să

se încaiere, însă deodată şi-au dat seama că atracţia fizică era mai puternică decât orice altceva şi că ceea ce-i unea era dragostea frenetică; pătimaşă, înţelegând încă de atunci că ceva nou, vital intervenise în viaţa fiecăruia.

Ca urmare a acelei întâmplări, Alex îşi revizui mai târziu părerile înrădăcinate de odinioară, dându-şi seama, la fel ca şi alţi oameni moderaţi care şi-au pierdut iluziile, de falsitatea şi ridicolul respectării „păcii onorabile” declarate de Nixon. Iar mai târziu, când s-au dezvăluit infamiile referitoare la Watergate, a devenit clar că cei care se aflau la cel mai înalt nivel de guvernare, cei care decretaseră „nici o amnistie” erau mult mai vinovaţi de ticăloşie decât oricare dezertor din Vietnam.

După această primă întâmplare mai fuseseră şi alte situaţii în care argumentările formulate de Margot i-au modificat sau lărgit vederile.

Acum, în unicul dormitor al apartamentului, ea îşi alese o cămaşă de noapte din sertarul pe care Alex i-l rezervase. După ce se îmbrăcă, Margot stinse lampa.

Rămaseră tăcuţi în camera întunecată, într-o comuniune camaraderească. Apoi Margot zise:

— Azi ai văzut-o pe Celia, nu-i aşa?

Surprins, se întoarse spre ea:

— Cum ai ştiut?

— Se vede întotdeauna. Te consumi mult.

Apoi întrebă:

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Da, zise el. Cred că da.

— Încă te consideri vinovat, nu-i aşa?

— Da.

Îi povesti întâlnirea cu Celia, apoi convorbirea cu doctorul McCartney şi părerea psihiatrului în privinţa efectului pe care l-ar resimţi Celia când ar afla de divorţul şi recăsătorirea lui.

Margot spuse pe un ton categoric:

— Atunci, trebuie să nu divorţezi.

— Dacă nu divorţez, zise Alex, nu va putea fi nimic permanent între tine şi mine.

— Ba sigur că va putea fi! Ţi-am spus mai demult, va putea fi atât de permanent cât o vom dori amândoi. Nici căsătoria nu este mai permanentă. În zilele noastre, cine mai crede efectiv în căsătorie, afară de câţiva episcopi bătrâni?

— Eu cred, zise Alex. Îndeajuns ca să o doresc pentru noi.

— Atunci să o facem – în felul nostru. Ceea ce nu trebuie, dragul meu, este un act legal permanent, care să afirme că sunt căsătorită, căci sunt prea obişnuită cu actele legale pentru ca să mă mai impresioneze în mod deosebit. Am mai spus că voi trăi cu tine, bucuroasă şi iubitoare. Dar nu vreau să am pe conştiinţă, ori s-o împovărez pe a ta cu prăbuşirea într-o prăpastie fără fund a ceea ce a mai rămas sănătos în Celia.

— Ştiu, ştiu. Tot ce spui este just.

Răspunsul lui nu suna convingător.

Ea îl asigură cu gingăşie:

— Aşa cum suntem acum, sunt mai fericită decât am fost vreodată, în toată viaţa mea. Tu eşti acela care o doreşti mai mult, nu eu.

Alex suspină şi curând adormi.

Când se convinse că el doarme profund, Margot se îmbrăcă, îl sărută uşor şi părăsi apartamentul.

UNSPREZECE

În vreme ce Alex Vandervoort dormea singur o parte din noaptea aceea, Roscoe Heyward urma să doarmă singur toată noaptea.

Totuşi, încă nu se culcase.

Heyward era acasă, în locuinţa sa cu multe coridoare şi trei etaje din suburbia Shaker Heights. Stătea la un birou căptuşit cu piele, având hârtiile împrăştiate în faţa lui, în camera mică, mobilată raţional, pe care o folosea drept birou.

Acum două ore, soţia lui, Beatrice, se dusese sus să se culce, încuind uşa dormitorului ei, aşa cum făcuse în ultimii doisprezece ani, căci, printr-o înţelegere reciprocă, foloseau dormitoare separate.

Faptul că Beatrice încuia uşa, deşi gest caracteristic de autoritate, nu-l jignise niciodată pe Heyward. Cu mult înainte de această separaţie, raporturile lor intime deveniseră tot mai rare, pentru ca, apoi, treptat, să înceteze cu desăvârşire.

De cele mai multe ori când se gândea întâmplător la asta, Heyward presupunea că eşecul vieţii lor sexuale fusese determinat de Beatrice. Chiar în primii ani ai căsătoriei, ea îşi arătase dezgustul faţă de gesturile prea intime, deşi din când în când trupul ei le cerea. Dar sperase că, mai devreme sau mai târziu, spiritul ei viguros avea să învingă această nevoie – mai degrabă dezgustătoare – şi până la urmă a reuşit.

O dată sau de două ori, în rare momente de capriciu, lui Heyward îi trecea prin minte că singurul lor fiu, Elmer, oglindea atitudinea Beatricei faţă de actul conceperii şi naşterii sale – o invadare jignitoare, nejustificată a intimităţii ei trupeşti. Elmer, care în curând va avea treizeci de ani şi poseda un certificat de contabil autorizat, îşi arăta dezaprobarea pentru aproape orice, păşind prin viaţă ca şi cum s-ar fi ţinut de nas spre a se apăra de mirosuri urâte. Până şi Roscoe Heyward îl găsea uneori puţin cam exagerat.

Cât despre Heyward însuşi, acceptase frustrarea sexuală fără să se plângă, în parte pentru că acum doisprezece ani ajunsese la situaţia când putea să renunţe la raporturile sexuale, în parte pentru că ambiţia de a reuşi la bancă devenise pe atunci principalul său

imbold. Astfel, întocmai ca o maşină tot mai puţin folosită, nevoile sale sexuale diminuau, în clipa de faţă, ele reînviau doar rareori, făcându-l să-şi amintească, oarecum întristat, de o epocă din viaţa lui asupra căreia cortina căzuse prea devreme.

Dar în alte privinţe, recunoştea Heyward, se înţelesese bine cu Beatrice. Ea descindea dintr-o familie ireproşabilă din Boston şi în tinereţea ei „ieşise în lume” pentru prima oară aşa cum se obişnuia. La balul debutantelor, cu un Roscoe tânăr în frac şi mănuşi albe, stând ţeapăn ca un băţ, au făcut cunoştinţă oficial. Mai târziu, s-au mai întâlnit însoţiţi de câte o persoană şi, după o perioadă corespunzătoare de logodnă, s-au căsătorit la doi ani de la întâlnirea lor. La căsătorie, pe care Heyward şi-o mai amintea cu mândrie, participase cea mai selectă societate din Boston.

Atunci, ca şi acum, Beatrice a împărtăşit părerile lui Heyward cu privire la importanţa poziţiei sociale şi a respectabilităţii. Ea a ţinut seama de amândouă, desfăşurând vreme îndelungată o intensă activitate în cadrul asociaţiei „Fiicele Revoluţiei Americane”; acum era secretar general la „National Recording”. Roscoe era mândru de situaţia asta şi încântat de relaţiile sociale prestigioase pe care i le aducea. Un singur lucru îi lipsea Beatricei şi ilustrei sale familii: banii. În clipa asta, ca de multe ori până acum, Roscoe Heyward dorea fierbinte ca soţia lui să fi avut perspectiva unei moşteniri.

Grija cea mai mare a lui Roscoe şi a Beatricei era – şi fusese totdeauna – să facă în aşa fel încât să trăiască din salariul lui de la bancă.

Anul acesta, aşa cum o arătau socotelile pe care le făcuse în noaptea asta, cheltuielile soţilor Heyward aveau să întreacă mult venitul lor. În luna aprilie, va trebui să se împrumute pentru a plăti impozitul pe venit pe care îl datora, aşa cum trebuise să facă şi anul trecut, ca şi cu un an mai înainte. Tot aşa se întâmplase şi în alţi ani, cu excepţia câtorva când fusese norocos în investiţii.

Numeroşi oameni cu venituri mult mai mici ar fi fost surprinşi la gândul că un salariu anual de şaizeci şi cinci de mii de dolari nu-i era suficient unui vicepreşedinte, ca să trăiască din el şi chiar să mai facă economii. De fapt, pentru soţii Heyward nu era suficient.

În primul rând, impozitele pe venit reduceau venitul brut cu mai mult de o treime. După aceea, prima şi a doua ipotecă pentru casă cereau plata anuală a altor şaisprezece mii de dolari, în vreme ce impozitele municipale mâncau încă două mii cinci sute de dolari. Rămâneau douăzeci şi trei de mii de dolari – sau aproximativ patru

sute cincizeci de dolari săptămânal – pentru toate cheltuielile, inclusiv reparaţii, asigurări, hrană, îmbrăcăminte, o maşină pentru Beatrice (banca îi asigura lui Roscoe o maşină cu şofer din parcul de maşini al băncii atunci când avea nevoie de ea), o femeie de serviciu, donaţii de binefacere şi incredibil de multe mărunţişuri, însumând un total deprimant de mare.

Heyward îşi dădea seama totdeauna în momente ca acestea că locuinţa lor era o mare extravaganţă. De la început s-a dovedit a fi mai mare decât aveau nevoie, chiar atunci când Elmer locuia acasă, ceea ce nu se mai întâmpla acum. Vandervoort, care avea acelaşi salariu, era cu mult mai înţelept, căci ocupa un apartament şi plătea chirie. Dar Beatrice, care îndrăgea casa lor pentru mărimea şi prestigiul ei, n-ar fi acceptat niciodată să audă de aşa ceva; şi nici Roscoe.

Drept consecinţă, trebuia să se restrângă în alte domenii, operaţiune de care Beatrice refuza câteodată să ţină seama, adoptând punctul de vedere că ea *trebuia* să aibă bani; de aceea a se zbate ea însăşi pentru aşa ceva însemna o gravă ofensă. Atitudinea aceasta se reflecta în numeroasele ei comportări în legătură cu casa. N-ar fi folosit niciodată a doua oară un şervet de masă din olandă; fie că era murdar sau nu, trebuia să fie dat la spălat după fiecare folosire. Acelaşi tratament se aplica prosoapelor, aşa încât notele de plată pentru albituri şi spălătorie erau ridicate. Făcea deseori convorbiri telefonice interurbane şi internaţionale şi rareori îşi dădea silinţa să stingă luminile. Cu câteva minute mai devreme, Heyward se dusese în bucătărie să ia un pahar cu lapte şi, cu toate că Beatrice era în pat de două ore, toate luminile de la parter erau aprinse. Le stinse furios.

Totuşi, în ceea ce priveşte întreaga atitudine a Beatricei, faptele erau fapte, iar unele lucruri pur şi simplu nu şi le puteau permite. Un exemplu erau vacanţele. Soţii Heyward nu avuseseră nici o vacanţă în ultimii doi ani. Vara trecută, Roscoe le spusese colegilor de la bancă:

— Ne-am gândit la o croazieră în Mediterana, dar până la urmă am hotărât că ar fi preferabil să stăm acasă.

O altă realitate stânjenitoare era faptul că nu aveau efectiv economii – doar câteva acţiuni din stocul FMA care ar fi putut să fie în curând vândute, deşi ceea ce s-ar fi luat pe ele nu ar fi fost suficient pentru a acoperi deficitul de anul acesta.

Astă-seară, singura concluzie la care ajunsese Heyward era că,

după ce vor împrumuta bani, va trebui să-şi menţină cât vor putea mai bine un echilibru bugetar, sperând că nu peste multă vreme va surveni o redresare financiară.

Şi ar exista o soluţie pe deplin satisfăcătoare – dacă ar deveni preşedinte al Băncii FMA.

La FMA, ca şi la cele mai multe bănci, exista o prăpastie adâncă între preşedinţie şi funcţia imediat următoare. Ca preşedinte, Ben Rosselli fusese plătit cu o sută treizeci de mii de dolari anual. Era un lucru aproape sigur că succesorul său va primi aceeaşi sumă.

Şi dacă asta i s-ar întâmpla lui Roscoe Heyward, ar însemna *dublarea imediată* a salariului său actual. Chiar în cazul unor impozite mai mari, ceea ce ar rămâne ar înlătura toate problemele prezente.

Dând deoparte hârtiile, începu să viseze la această eventualitate, un vis care se prelungi de-a lungul nopţii!

DOISPREZECE

Vineri dimineaţă.

Edwina şi Lewis D'Orsey îşi luau micul dejun în vila lor situată în partea de sus a cochetului Cayman Manor, un cartier de locuinţe select aflat cam la o milă în afara oraşului.

Trecuseră trei zile de la cutremurătorul anunţ al lui Ben Rosselli în legătură cu moartea lui iminentă şi două zile de la descoperirea lipsei importante de numerar la filiala principală din centru a Băncii FMA. Din cele două evenimente, lipsa de numerar era aceea care – în momentul de faţă – o îngrijora mai mult pe Edwina.

De miercuri după-amiază nu se descoperise nimic nou. Întreaga zi de ieri, doi agenţi speciali ai FBI-ului îi interogaseră neîncetat, cu o minuţiozitate discretă, pe salariaţii sucursalei, dar fără nici un rezultat palpabil. Casiera direct implicată, Juanita Nunez, rămânea prima suspectă, dar ea nu vroia să recunoască nimic, continua să stăruie că era nevinovată şi refuza să se supună testului de detectare a minciunilor.

Refuzul ei făcea să sporească bănuiala generală cu privire la vinovăţia sa, aşa cum îi declarase Edwinei unul din agenţii de la FBI: „Noi putem s-o suspectăm mult şi bine şi chiar o suspectăm, dar nu există nici urmă de dovadă. Cât despre bani, chiar dacă sunt acum în locuinţa ei, avem nevoie de o probă puternică înainte de a căpăta mandat de percheziţie. Şi nu avem nici o probă. Natural, o vom ţine sub observaţie, deşi nu este un caz dintre acelea pe care serviciul nostru să-l poată supraveghea pe deplin." Agenţii de la FBI urmau să vină astăzi din nou la filială, deşi se părea că nu le-a mai rămas mare lucru de făcut.

Dar ceea ce putea face banca şi o va face, era să o concedieze pe Juanita Nunez. Edwina ştia că astăzi trebuia s-o dea afară pe fată.

Dar aceasta însemna să se ajungă la un rezultat nesatisfăcător.

Atenţia Edwinei se îndreptă iarăşi asupra micului dejun – ouă jumări şi pâinişoare prăjite – pe care servitoarea lor le adusese cu o clipă mai înainte.

În partea cealaltă a mesei, Lewis, ascuns în spatele ziarului *The Wall Street Journal*, bombănea ca totdeauna din cauza celei mai

recente aiureli a Washingtonului, unde un secretar general al Trezoreriei declarase în faţa comitetului senatorial că Statele Unite nu vor reveni niciodată la etalonul aur. Secretarul folosea un citat keynesian, descriind aurul ca fiind o „barbară relicvă galbenă”. Aurul, pretindea el, era lichidat ca mijloc de schimb internaţional.

— Dumnezeule! Ce incult periculos!

Privind pe deasupra ochelarilor cu lentile în semilună şi cu ramă de oţel, Lewis D’Orsey aruncă ziarul pe podea alături de *The New York Times, Chicago Tribune* şi un *Financial Times* londonez de ieri, pe care le răsfoise de la cap la coadă. Începu să tune şi să fulgere împotriva conducătorului Trezoreriei.

— Cinci secole după ce nătăfleţi ca el se vor fi preschimbat în pulbere, aurul va fi încă singura bază sănătoasă pentru bani şi valori. Cu imbecilii pe care îi avem la putere, nu există nici o speranţă pentru noi, absolut nici una!

Lewis luă ceaşca cu cafea, o ridică până în dreptul figurii sale uscăţive, încruntate şi sorbi, apoi îşi şterse buzele cu un şerveţel de olandă.

Edwina frunzărea The Christian Science Monitor. Ea îşi ridică privirea.

— Ce păcat că n-ai să mai fii aici peste cinci secole ca să zici: „Ţi-am spus-o eu!”

Lewis era un om mic de statură, cu un trup ca un lujer, făcându-l să pară plăpând şi gata să-şi dea duhul, deşi de fapt nu era nici una, nici alta. Figura se armoniza cu trupul şi era slabă, aproape cadaverică. Avea mişcări iuţi şi vorbea de cele mai multe ori agitat. Din când în când, Lewis glumea în legătură cu fizicul său care nu făcea impresie. Ciocănindu-şi fruntea, declara: „Ceea ce a omis natura să facă atunci când a lucrat la trup, a pus aici, în spatele frunţii.”

Şi era adevărat. Chiar cei care nu-l puteau suferi recunoşteau că avea o minte deosebit de ageră, mai ales atunci când se referea la bani şi la finanţe.

Mâniile lui matinale o supărau rareori pe Edwina. În primul rând, în cei paisprezece ani de căsătorie, învăţase că izbucnirile lui erau rareori îndreptate împotriva ei. În al doilea rând, îşi dădea seama că Lewis se antrena la maşina de scris pentru activitatea din dimineaţa aceea, când urma să tune şi să fulgere pe bună dreptate, furios ca Ieremia, aşa cum se aşteptau din partea lui cititorii buletinului său financiar bilunar.

Mult apreciatul buletin editat de el, conţinând sfaturile pentru investiţii ale lui Lewis D'Orsey – destinate unui număr restrâns de abonaţi internaţionali – îi asigura atât o viaţă îmbelşugată, cât şi o armă personală cu care să atace guverne, preşedinţi, prim-miniştri şi diferiţi politicieni, atunci când vreuna din măsurile lor fiscale nu-i plăcea. Aşa se întâmpla cu cele mai multe.

Mulţi financiari, inclusiv câţiva de la Banca FMA, care aderau la teorii moderne, nu puteau suferi buletinul independent, persiflant şi ultraconservator al lui Lewis D'Orsey. Nu se întâmpla acelaşi lucru cu majoritatea abonaţilor entuziaşti ai lui Lewis, care îl considerau o combinaţie de Moise cu Midas, dintr-o generaţie de aiuriţi ai finanţelor.

Şi pe bună dreptate, recunoştea Edwina. Dacă singurul tău scop în viaţă era să faci bani, atunci Lewis era omul de încredere pe care să-l asculţi. O dovedise de mai multe ori, în chip ciudat, cu sfaturi care au fost cu prisosinţă profitabile acelora care le-au urmat.

Aurul era un exemplu. Cu mult înainte de a se produce – şi în vreme ce alţii îl luau peste picior – Lewis D'Orsey prezisese o perturbare dramatică a cursului liber pe piaţă. Stăruise, de asemenea, să se facă masive cumpărări de acţiuni ale minelor de aur din Africa de Sud, care aveau un curs redus în acea vreme. De atunci, mulţi abonaţi la *The D'Orsey Newsletter* au scris că erau milionari doar mulţumită faptului că au ascultat acest sfat.

Cu aceeaşi intuiţie, el prezisese devalorizări succesive ale dolarului SUA şi îşi sfătuise cititorii ca tot numerarul pe care îl puteau realiza să-l plaseze în altă valută, cu deosebire în franci elveţieni şi mărci germane, fapt pe care mulţi l-au făcut, spre marele lor profit.

În cel mai recent număr al publicaţiei *The D'Orsey Newsletter,* scrisese:

> Dolarul SUA, valută pe vremuri apreciată şi onestă, este muribundă, ca şi naţiunea pe care o reprezintă. Sub aspect financiar, America a depăşit punctul de la care se mai putea redresa. Datorită politicii fiscale nesănătoase, prost concepută de politicieni incompetenţi şi corupţi care nu se preocupă decât de ei înşişi şi de realegerea lor, trăim în mijlocul unui dezastru financiar care nu poate decât să se înrăutăţească, întrucât conducătorii noştri sunt escroci şi imbecili, iar publicul docil rămâne total indiferent, a venit momentul să

intervină bărcile de salvare ale finanţelor. Fiecare bărbat sau femeie să se descurce cum poate!

Dacă aveţi dolari, păstraţi numai cât vă trebuie pentru călătoria cu maşina, hrană şi mărci poştale. Plus costul necesar pentru un bilet de avion către o ţară mai fericită!

Căci acela care face investiţii înţelepte este cel care părăseşte aceste State Unite, trăieşte în străinătate şi renunţă la naţionalitatea americană. În mod oficial, legea internă asupra veniturilor, paragraful 877, spune că dacă cetăţenii Statelor Unite renunţă la cetăţenia lor pentru a scăpa de impozitele pe venit (şi dacă IRS[7] poate s-o dovedească) obligaţia de a plăti impozitele rămâne în vigoare. Dar pentru cei care le ştiu, există căi legale spre a se feri de IRS (vezi *The D'Orsey Newsletter* din iulie anul trecut, unde afli cum să devii un fost cetăţean american. Exemplare disponibile se pot procura contra sumei de doisprezece dolari sau patruzeci de franci elveţieni bucata).

Motivul schimbării obligaţiilor şi a cadrului: valoarea dolarului SUA va continua să scadă în acelaşi timp cu libertatea fiscală a americanilor.

Şi chiar dacă voi nu puteţi părăsi ţara, trimiteţi-vă banii în străinătate. Schimbaţi dolarii SUA, atâta vreme cât mai puteţi (nu veţi avea mult timp!) în mărci germane, franci elveţieni, guldeni olandezi, şilingi austrieci, lire libaneze sau în orice altă monedă. Plasaţi-i apoi dincolo de sfera de acces a birocraţilor Statelor Unite, într-o bancă europeană, de preferinţă una elveţiană.

Vreme de mulţi ani, Lewis D'Orsey a trâmbiţat variaţii pe această temă. Ultimul său buletin continua cam în acelaşi fel şi încheia cu sfaturi speciale privind investiţiile recomandate. Natural, toate se refereau la altă valută decât cea a Statelor Unite.

Vânzarea la licitaţie a aurului din vistieria SUA i se părea lui Lewis un subiect la fel de infamant. „Nu mai departe peste o generaţie, când americanii se vor trezi şi vor constata că patrimoniul naţional a fost dat pe un preţ de nimic numai pentru a hrăni vanitatea băieţilor deştepţi de la Washington, cei ce se fac responsabili vor suporta judecata istoriei ca trădători de ultimă speţă", mai scria el.

Opiniile lui Lewis avuseseră un deosebit ecou în Europa, însă

Washingtonul şi presa nord-americană le ignoraseră întru totul.

Edwina continuă să citească publicaţia *Monitor*. Era acolo o dare de seamă cu privire la proiectul de lege al Camerei Reprezentanţilor, propunând introducerea unor modificări în legea impozitelor care ar reduce cotele de deprecieri admise pentru proprietatea imobiliară. Aceasta ar putea afecta sistemul de împrumut pe ipotecă al băncii şi Edwina îl întrebă pe Lewis ce părere avea despre probabilitatea ca proiectul să devină lege. El răspunse scurt:

— Nici una. Chiar dacă este admis la Cameră, nu va trece niciodată la Senat. Ieri am telefonat câtorva senatori. Ei nu iau în serios chestia asta.

Lewis avea numeroşi prieteni şi relaţii extraordinare – unul dintre multele motive ale succesului său. De asemenea, se ţinea la curent cu tot ceea ce privea impozitele, sfătuindu-şi cititorii buletinului în legătură cu situaţiile pe care le puteau exploata în avantajul lor.

Lewis însuşi plătea în fiecare an doar o sumă derizorie ca impozit pe venit, niciodată mai mult de câteva sute de dolari, se fudulea el şi, totuşi, venitul lui real se exprima prin şapte cifre. Obţinea acest rezultat utilizând orice fel de plasamente neimpozabile: investiţii în petrol, proprietate mobiliară, exploatări de cherestea, agricultură, societăţi anonime şi obligaţiuni scutite de impozite. Asemenea procedee îl ajutau să cheltuiască în deplină libertate, să trăiască splendid, deşi pretindea – pe hârtie – că în fiecare an are o pierdere personală.

Totuşi, şiretlicurile lui în legătură cu impozitele erau pe deplin legale. „Numai un nebun îşi ascunde veniturile ori trage chiulul într-un fel sau altul cu privire la impozite”, îl auzise deseori Edwina pe Lewis declarând. „De ce să-ţi asumi acest risc, când există atâtea căi legale de a scăpa de impozite, mai multe decât găuri într-un şvaiţer? Nu-ţi trebuie decât efortul de a le înţelege şi iniţiativa de a le folosi.”

Până acum, Lewis nu-şi urmase însă propriul său sfat de a trăi dincolo de ocean şi a renunţa la calitatea de cetăţean al Statelor Unite. Totuşi, detesta New York-ul unde trăise şi muncise cândva, calificându-l acum drept o „vizuină de hoţi faliţi, decăzuţi, vanitoşi, care credeau că nu există decât ei pe lume şi duhneau urât”. Era, de asemenea, o iluzie, susţinea el, „alimentată de newyorkezi aroganţi, că în acest oraş trebuie să se găsească cele mai strălucite minţi şi

nu-i adevărat”. El prefera Midwestul, unde se mutase şi unde o întâlnise pe Edwina cu cincisprezece ani în urmă.

În ciuda metodei soţului său de a scăpa de impozite, Edwina îşi păstra propria părere în această privinţă, completându-şi declaraţia individuală şi plătind mult mai mult decât Lewis, chiar pentru venitul ei mai modest. Dar Lewis era acela care se îngrijea de facturile lor – pentru vilă şi personalul de serviciu, pentru cele două maşini Mercedes identice şi alte extravaganţe.

Edwina admitea cinstit, în sinea ei, că stilul de viaţă luxos de care se bucura fusese un argument în favoarea hotărârii sale de a se mărita cu Lewis şi a adaptării ei la căsătoria lor. Şi atât acest aranjament, cât şi independenţa în cele două cariere, mergeau bine.

— Doresc, zise ea, să-ţi foloseşti intuiţia pentru a afla unde au dispărut miercuri banii aceia de la bancă.

Lewis ridică ochii de la ouăle servite la micul dejun, pe care le atacase impetuos, de parcă i-ar fi fost nişte duşmani.

— Încă lipseşte numerarul din bancă? Iarăşi n-a descoperit nimic galantul şi neîndemânaticul FBI?

— Cred că ai putea să-l numeşti şi aşa.

Şi ea îi povesti impasul în care se aflau şi îi relată hotărârea ei de a concedia casiera chiar astăzi.

— Şi după asta, presupun că nimeni altcineva n-o s-o mai angajeze.

— În mod sigur, nici o altă bancă.

— Are un copil, mi se pare că ai spus.

— Din nefericire, da.

Lewis zise posomorât:

— Încă doi candidaţi pe listele deja pline ale bunăstării.

— Oh, isprăveşte! Păstrează-ţi comentariile astea pentru cititorii tăi din Texas.

Faţa soţului ei se încreţi într-unul din rarele sale surâsuri.

— Iartă-mă. Dar nu sunt obişnuit să ai nevoie de sfaturi. Nu se întâmplă des.

Era un compliment, Edwina îşi dădu seama. Unul dintre lucrurile pe care le aprecia în căsătoria lor era faptul că Lewis o trata – şi totdeauna a făcut aşa – ca pe o persoană cu intelectul egal cu al lui. Şi cu toate că n-o spusese niciodată atât de direct, Edwina ştia că era mândru de situaţia ei de funcţionar superior la Banca FMA, situaţie neobişnuită pentru o femeie, chiar în zilele noastre, în lumea băncilor unde se practica o şovină susţinere a bărbaţilor.

— Natural, nu pot să-ţi spun unde se află banii care lipsesc, zise Lewis, de parcă s-ar fi gândit la asta. Dar îţi voi da un mic sfat, pe care l-am găsit folositor uneori în situaţii asemănătoare.

— Bine, dă-i drumul.

— Iată-l: să nu te încrezi în ceea ce este evident.

Edwina se simţi dezamăgită. În mod absurd, gândi ea, se aşteptase la un fel de soluţie-miracol. În loc de asta, Lewis îi dăduse un vechi remediu răsuflat.

Se uită la ceas. Era aproape opt fix.

— Mulţumesc, zise ea. Trebuie să plec.

— Oh, apropo, eu plec diseară în Europa, o informă el. Mă voi întoarce miercuri.

— Călătorie plăcută.

Edwina îl sărută la plecare. Vestea neaşteptată nu o surprinsese: Lewis avea birouri la Zurich şi Londra, iar venirile şi plecările lui erau neregulate.

Coborî cu ascensorul particular care lega vila lor de un garaj din interiorul clădirii.

În vreme ce conducea maşina în drum spre bancă şi în ciuda dezamăgirii ei când auzise sfatul lui Lewis, *cuvintele să nu te încrezi în ceea ce este evident* îi rămaseră sâcâitor, stăruitor în minte.

Discuţia din cursul dimineţii cu cei doi agenţi de la FBI fu scurtă şi neconcludentă.

Întâlnirea avu loc în camera de reuniuni ce se afla în partea din spate a băncii unde, în cele două zile care trecuseră, oamenii de la FBI îi interogaseră pe membrii personalului. Edwina fusese prezentă. De asemenea şi Nolan Wainwright.

Cel mai în vârstă dintre agenţi, al cărui nume era Innes şi care vorbea cu accent din Noua Anglie, le spuse Edwinei şi şefului securităţii băncii:

— Am mers cât de departe am putut cu investigaţia noastră aici. Cazul va rămâne deschis şi vom păstra legătura, dacă vor ieşi la lumină fapte noi. Desigur, dacă se întâmplă ceva aici, ne veţi aduce imediat la cunoştinţă.

— Bineînţeles, zise Edwina.

— Oh, există un denunţ negativ. (Omul de la FBI îşi consultă un carnet de notiţe.) E vorba de soţul doamnei Nunez – Carlos. Unul dintre salariaţii dumneavoastră crede că, în ziua când au dispărut banii, l-a zărit la bancă.

Wainwright zise:

— Miles Eastin m-a informat şi pe mine. Am transmis informaţia mai departe.

— Da, l-am întrebat pe Eastin în această privinţă; a recunoscut că s-ar putea să se fi înşelat. Ei bine, am dat de Carlos Nunez. Se află la Phoenix, Arizona; are acolo o slujbă de mecanic auto. Agenţii biroului nostru din Phoenix l-au interogat. S-au mulţumit să constate că miercuri a fost la lucru şi, de fapt, în fiecare zi din această săptămână, ceea ce îl absolvă de bănuiala de complicitate.

Nolan Wainwright îi conduse afară pe agenţii de la FBI. Edwina se întoarse la biroul ei de pe podium. Îl informase pe superiorul ei imediat de la direcţia generală despre lipsa de numerar, aşa cum era obligată să o facă şi vestea părea să fi ajuns până sus, la Alex Vandervoort. Ieri, spre seară, Alex telefonase, grijuliu, întrebând dacă poate face ceva pentru a-i veni în ajutor. Ea îi mulţumise, dar îi spusese că nu era nevoie, dându-şi seama că răspunderea era a ei şi că trebuia să facă singură ceea ce era de făcut.

În dimineaţa aceasta nimic nu se schimbase.

Curând după prânz, Edwina îi dădu lui Tottenhoe instrucţiunea de a înştiinţa departamentul de plăţi că angajamentul Juanitei Nunez se va încheia la sfârşitul zilei, iar lichidarea ei să fie trimisă jos, la filială. Când Edwina se înapoie de la masa de prânz, cecul, adus de un curier, se afla pe biroul ei.

Stânjenită, ezitând, Edwina învârti cecul în mână.

În momentul acela, Juanita Nunez încă mai lucra. Faptul acesta stârnise obiecţii morocănoase din partea lui Tottenhoe, care protestase:

„Cu cât vom scăpa de ea mai repede, cu atât vom fi mai siguri că nu se va repeta.” Chiar şi Miles Eastin, revenind la biroul său de supraveghetor adjunct pentru operaţiuni curente, ridicase sprâncenele, dar Edwina i-a pus la punct pe amândoi.

Se întreba pentru ce Dumnezeu se frământa atât, când era evident că venise timpul să închidă incidentul şi să nu se mai gândească la el.

Evident, să nu se mai gândească la el. Soluţia *evidentă.* Din nou îi veni în minte fraza lui Lewis: *Să nu te încrezi în ceea ce este evident.*

Dar cum? În ce fel?

Edwina îşi spuse: Reflectează încă o dată. Întoarce-te la început.

Care erau aspectele *evidente* ale incidentului, aşa cum au apărut ele? Primul fapt evident era acela că banii lipseau. *Nu exista nici o îndoială.* Al doilea fapt evident era suma de şase mii de dolari.

Aceasta fusese confirmată de patru oameni: Juanita Nunez însăşi, Tottenhoe, Miles Eastin şi, în cele din urmă, casierul de la camera blindată. *Nu erau obiecţii.* Cel de-al treilea fapt evident era declaraţia tinerei Nunez că ştia exact suma de bani care lipsea din fişetul ei cu numerar la ora 13.50, după aproape cinci ore de operaţiuni intense la ghişeu şi înainte să-şi fi făcut numerarul. Toţi ceilalţi funcţionari din filială, care ştiau de lipsa banilor, inclusiv Edwina, au fost de acord că faptul acesta era în mod evident imposibil; de la început, cunoaşterea lui fusese un argument hotărâtor al impresiei lor comune că Juanita era o hoaţă.

Cunoaştere… cunoaştere *evidentă*… în mod *evident* imposibil.

Şi, totuşi, să fi fost chiar imposibil?… O idee o străfulgera pe Edwina.

Ceasul de perete arăta ora 14.10. Observă că supraveghetorul pentru operaţiuni bancare se afla la biroul său din apropiere. Edwina se ridică.

— Domnule Tottenhoe, vrei să vii cu mine, te rog?

Împreună cu Tottenhoe, care o urmă îmbufnat, străbătu holul salutând în trecere câţiva clienţi. În filială era aglomeraţie şi activitate intensă, ca de obicei la orele de închidere a operaţiunilor dinaintea sfârşitului de săptămână. Juanita Nunez primea o depunere de bani.

Edwina zise liniştit:

— Doamnă Nunez, când termini cu acest client, te rog pune avizul „închis” şi încuie fişetul cu numerar.

Juanita Nunez nu răspunse şi nici nu vorbi atunci când termină operaţiunea, sau când puse plăcuţa de metal la ghişeu, aşa cum i se recomandase. Când se întoarse să încuie fişetul cu numerar, Edwina înţelese din ce cauză: tânăra plângea tăcut, lacrimile prelingându-i-se pe obraji.

Nu era greu de ghicit motivul. Se aşteptase să fie concediată astăzi şi apariţia neaşteptată a Edwinei îi confirmă bănuiala.

Edwina nu ţinu seama de lacrimi.

— Domnule Tottenhoe, zise ea, cred că doamna Nunez a lucrat cu numerar de când am deschis banca în dimineaţa asta. Este adevărat?

El încuviinţă:

— Da.

Perioada de timp era aproximativ aceeaşi ca şi miercuri, reflectă Edwina, deşi filiala fusese mai aglomerată astăzi.

Ea arătă spre fişetul cu numerar.

— Doamnă Nunez, ai insistat asupra faptului că ştii totdeauna numerarul pe care îl ai. Ştii câţi bani sunt acolo?

Tânăra femeie şovăi. Apoi dădu din cap, nefiind în stare să vorbească printre lacrimi.

Edwina luă o foaie de hârtie de pe ghişeu şi i-o întinse.

— Scrie aici suma.

Din nou, ezitare vizibilă. Apoi Juanita Nunez luă un stilou şi scrise *23 765 dolari*.

Edwina îi dădu foaia de hârtie lui Tottenhoe.

— Te rog, du-te cu doamna Nunez şi stai cu ea în timp ce îşi face casa pentru numerarul de astăzi. Verifică rezultatul. Compară-l cu cifra aceasta.

Tottenhoe se uită sceptic la hârtie.

— Am treabă şi dacă aş sta cu fiecare casieră…

— Stai însă cu asta, zise Edwina.

Străbătând încă o dată holul băncii, se întoarse la biroul ei.

Trei sferturi de oră mai târziu, Tottenhoe îşi făcu apariţia.

Părea nervos. Edwina văzu că mâna în care ţinea foaia de hârtie îi tremura. Puse hârtia pe biroul ei: cifra pe care o scrisese Juanita era bifată.

— Dacă nu aş fi văzut-o cu ochii mei, zise supraveghetorul, n-aş fi crezut.

Ursuzenia lui obişnuită îi trecuse, fiind înlocuită de uimire.

— Cifra este exactă?

— *Riguros* exactă.

Edwina rămase încordată, punându-şi ordine în gânduri. Brusc şi dramatic îşi dădu seama că aproape tot ce privea investigaţia se schimbase. Până în această clipă, toate presupunerile fuseseră bazate pe incapacitatea tinerei Nunez de a face ceea ce demonstrase acum în mod concludent că putea să facă.

— Chiar acum, venind încoace, mi-am amintit ceva, zise Tottenhoe. Am cunoscut odată pe cineva – era într-o mică sucursală regională din provincie, trebuie să fie douăzeci de ani şi mai bine de atunci – care avea această însuşire de a păstra în minte evidenţa numerarului. Şi îmi amintesc să fi auzit atunci că există oameni ca ea. E ca şi cum ar avea în cap o maşină de calculat.

Edwina îl repezi.

— Aş fi dorit ca miercuri să fi funcţionat mai bine memoria dumitale.

În timp ce Tottenhoe se înapoia la biroul lui, ea îşi trase în faţă un blocnotes şi însemnă pe scurt reflecţiile sale:

Nunez nu este încă absolvită, dar e mai uşor de crezut. S-ar putea oare să fie o victimă inocentă?

Dacă nu este Nunez, atunci cine este?

Cineva care cunoaşte modul cum să lucrează şi care ar putea să pândească într-un fel oarecare o ocazie.

Salariat sau angajat intern?

Dar cum?

Cum – mai târziu. Întâi de aflat motivul, apoi persoana.

Motivul? Unul care are nevoie acută de bani?

Ea repetă cu majuscule: *ARE NEVOIE DE BANI.* Şi adăugă: *Să se cerceteze conturile de cecuri şi economii ale întregului personal al filialei ASTĂ-SEARĂ!*

Edwina începu să răsfoiască repede lista de telefoane interioare a direcţiei generale a Băncii FMA, căutându-l pe şeful serviciului de revizie contabilă.

TREISPREZECE

Vineri după-amiază, toate filialele Băncii FMA rămâneau deschise trei ore peste program.

În această vineri, uşile de la filiala principală din centrul oraşului, care dădeau în stradă, au fost închise şi încuiate de un paznic la ora şase seara. Cei câţiva clienţi care se mai aflau în bancă la vremea închiderii erau lăsaţi să iasă unul câte unul de către acelaşi paznic, printr-o singură uşă cu geamuri.

La ora şase şi cinci minute precis, se auzi o serie de ciocănituri scurte, imperioase, la uşa exterioară cu geam. Atunci când, la auzul lor, paznicul întoarse capul, observă silueta unui bărbat tânăr, îmbrăcat cu un pardesiu de culoare închisă şi cu un costum de zi, având o servietă în mână. Pentru a atrage atenţia celor dinăuntru, bătuse în geam cu o monedă de cincizeci de cenţi, învelită într-o batistă.

În timp ce paznicul se apropia, omul cu servieta lipi de geam o carte de identitate. Paznicul o cercetă, descuie uşa şi tânărul păşi înăuntru.

Apoi, înainte ca paznicul să poată închide uşa, se produse o invazie pe cât de neaşteptată, pe atât de uimitoare, ca o scamatorie de iluzionist. Acolo unde fusese doar un individ cu o servietă prezentându-şi legitimaţia, apărură deodată şase, iar în spatele lor încă şase, cu o întreagă falangă după ei. Aceştia se revărsară în bancă repede, ca o inundaţie. Un om mai în vârstă decât ceilalţi, cu un aer autoritar, anunţă scurt:

— Personalul de revizie contabilă de la sediu.

— Da, domnule, zise paznicul.

Era un veteran al băncii, care mai văzuse în viaţa lui aşa ceva. Continuă să-i controleze pe ceilalţi purtători de legitimaţii. Erau douăzeci, cei mai mulţi bărbaţi, patru femei. Toţi se îndreptară imediat spre diferite birouri din bancă.

Cel mai în vârstă dintre ei, care explicase cine sunt, se îndreptă către podium şi spre biroul Edwinei. Când ea se ridică să-i întâmpine, privi cu neprefăcută surprindere năvala continuă de oameni în bancă.

— Domnule Burnside, să fie oare acesta un control general?

— Sigur că este, doamnă D'Orsey.

Şi şeful departamentului de revizori îşi scoase pardesiul şi îl atârnă în apropiere de podium.

Unii salariaţi din alte locuri ale băncii scoteau exclamaţii agitate, în vreme ce alţii bombăneau şi dădeau glas unor comentarii pline de amărăciune:

— Oh! La naiba! Dintre toate zilele, tocmai vinerea şi-au găsit!...

— Afurisită treabă, aveam o întâlnire la cină!...

— Cine e ăla care spune că revizorii sunt umani?

Cei mai mulţi erau curioşi să afle ce înseamnă această vizită a unei echipe de revizori contabili de la sediul central. Casierii ştiură că astă-seară, înainte de plecare, se va controla din nou numerarul lor, ca şi numerarul de rezervă din camera blindată. Contabililor li se va cere să rămână până când înregistrările lor vor fi examinate şi verificate. Funcţionarii superiori din conducere vor fi norocoşi dacă vor pleca la miezul nopţii.

Nou-veniţii luaseră repede şi politicos toate registrele contabile. De acum înainte, orice adaosuri sau modificări se vor afla sub control.

Edwina zise:

— Când am cerut o examinare a conturilor personalului, nu m-am aşteptat la aşa ceva.

În mod normal, un control al filialei băncii se făcea la fiecare optsprezece luni sau doi ani, dar în seara aceasta era de două ori neaşteptat, căci un control general al filialei principale din centru avusese loc cu numai opt luni înainte.

— Noi decidem cum, unde şi când să facem verificarea, doamnă D'Orsey.

Ca totdeauna, Hal Burnside păstra o distanţă rece, semnul distinctiv al unui revizor contabil de bancă. În cadrul fiecărei bănci mari, departamentul de revizie contabilă era o unitate independentă, de supraveghere, având autoritatea şi prerogativele asemănătoare Inspectoratului general al armatei. Membrii săi nu erau niciodată intimidaţi de vreo funcţie şi chiar directorii generali erau supuşi mustrărilor cu privire la neregulile constatate la o inspecţie condusă cu multă grijă – şi, în mod invariabil, acestea se găseau totdeauna.

— Ştiu, încuviinţă Edwina. Sunt surprinsă doar că aţi putut organiza toate acestea atât de repede.

Revizorul-şef surâse cu o nuanţă de îngâmfare.

— Avem metodele şi resursele noastre.

Ceea ce el nu-i destăinui însă era faptul că pentru seara aceasta fusese plănuit un control inopinat al unei alte filiale a Băncii FMA. În urma telefonului Edwinei de acum trei ore, planul iniţial a fost anulat, aranjamentele au fost revizuite rapid şi s-au convocat salariaţi în plus pentru actuala expediţie.

Asemenea metode de capă şi spadă nu erau neobişnuite. Un element esenţial în funcţia de revizor era să faci descinderi, neregulat şi fără prevenire, la oricare din filialele băncii. Se luau precauţii migăloase pentru a păstra secretul şi orice membru al personalului de revizie care îl viola se afla în serioasă dificultate. Puţini o făceau, chiar şi fără să-şi dea seama.

Pentru acţiunea de astăzi, echipa de revizori necesari se adunase cu o oră înainte, în salonul unui hotel din centrul oraşului, deşi nici măcar această destinaţie nu le fusese adusă la cunoştinţă decât în ultimul moment. Acolo au fost instruiţi, li s-au repartizat sarcinile, apoi fără să atragă atenţia s-au îndreptat în grupuri de câte doi şi trei către filiala principală din centru a Băncii FMA. Până în ultimele minute hotărâtoare, ei şi-au pierdut timpul prin holurile clădirilor învecinate, plimbându-se la întâmplare sau căscând gura pe la vitrinele magazinelor. Apoi, aşa cum era tradiţia, cel mai tânăr dintre membrii grupului a bătut la uşa băncii pentru a cere permisiunea să fie primit. De îndată ce a căpătat-o, ceilalţi – ca la adunarea unui regiment – pătrunseră înăuntru în urma lui.

În interiorul băncii, membrii echipei de revizie ocupară toate poziţiile cheie.

Prin 1970, un falsificator, salariat al unei bănci, care reuşise să ascundă vreme de douăzeci de ani marile sale fraude, remarca în vreme ce era dus la închisoare: „Controlorii obişnuiau să vină şi să nu facă nimic altceva decât să bată apa în piuă timp de patruzeci de minute. Daţi-mi jumătate din timpul acesta şi pot să ascund orice urmă.”

Departamentul de revizori al Băncii FMA, ca şi al altor mari bănci nord-americane, nu-şi asuma un asemenea risc. Nu trecură nici măcar cinci minute de la surpriza provocată de sosirea revizorilor, până când aceştia se aflară cu toţii în poziţiile dinainte indicate, urmărind tot ce se petrecea în jurul lor.

Resemnaţi, salariaţii de serviciu lucrau în continuare pentru a-şi încheia ziua de activitate şi a-i ajuta apoi pe revizori, după caz.

O dată începută, operaţiunea avea să continue săptămâna următoare şi o parte din a doua săptămână, dar faza cea mai critică a examinării avea să aibă loc în următoarele câteva ore.

— Să ne apucăm de lucru amândoi, doamnă D'Orsey, zise Burnside. O să începem cu conturile de depuneri, atât pe termen, cât şi la vedere.

Şi îşi deschise servieta pe biroul Edwinei.

Pe la ora opt seara, surpriza iniţială provocată de sosirea echipei de revizie se mai domolise. Un număr apreciabil de operaţiuni fusese efectuat şi rândurile personalului regulat al filialei se împuţinaseră. Toţi casierii plecaseră, la fel ca şi câţiva dintre contabili. Numerarul fusese verificat, examinarea altor registre era foarte avansată. Vizitatorii fuseseră politicoşi, iar în unele cazuri, de folos pentru semnalarea unor erori – toate acestea intrând în atribuţiile lor.

Din personalul superior de conducere mai rămăseseră Edwina, Tottenhoe şi Miles Eastin. Cei doi bărbaţi fuseseră ocupaţi furnizând informaţii şi răspunzând la întrebări. După toate astea, Tottenhoe părea obosit. Dar tânărul Eastin, care răspunsese până acum cu eficacitate şi vioiciune la toate întrebările, era la fel de proaspăt şi de energic ca la începutul serii. Tot el avu grijă să fie trimise sandvişuri şi cafele inspectorilor şi personalului.

Dintre cele câteva grupuri operative de inspecţie, un mic număr se concentră asupra conturilor de economii şi cecuri. Din când în când, unul dintre ei aducea la biroul Edwinei o notă scrisă pentru şeful serviciului de revizie. De fiecare dată, acesta arunca o privire asupra însemnării, dădea din cap şi punea nota respectivă alături de celelalte hârtii din servietă.

La nouă fără zece minute primi ceea ce păru să fie o notă mai lungă, împreună cu mai multe hârtii prinse de ea cu o clamă. Pe acestea Burnside le studie cu atenţie, apoi anunţă:

— Cred că doamna D'Orsey şi cu mine vom face o întrerupere. Vom pleca să ne luăm cina şi cafeaua.

Câteva minute mai târziu, o însoţi pe Edwina, trecând prin aceeaşi uşă de la stradă prin care intraseră revizorii cu aproape trei ore mai devreme.

O dată aflat în afara clădirii, revizorul-şef se scuză:

— Îmi pare rău, dar am jucat teatru. Mi-e teamă că cina noastră, dacă o vom mai lua, va trebui să aştepte.

Cum Edwina îl privea nedumerită, el adăugă:

— Dumneata şi cu mine ne ducem la o întâlnire, dar nu am vrut să se ştie.

Burnside o luă înainte, cotiră la dreapta parcurgând o distanţă cam de o jumătate de bloc de la banca încă viu luminată, apoi folosiră o alee de pietoni pentru a reveni în Piaţa Rosselli şi la blocul turn al Băncii FMA. Noaptea era rece şi Edwina îşi strânse paltonul în jurul trupului, reflectând că drumul prin tunel ar fi fost mai scurt şi mai cald. De ce tot acest mister?

Înăuntrul sediului băncii, Hal Burnside semnă într-un caiet al vizitatorilor de noapte, după care gardianul îi însoţi până la ascensor cu care urcară la etajul unsprezece. Un indicator şi o săgeată menţionau: DEPARTAMENTUL SECURITĂŢII. Nolan Wainwright şi cei doi oameni de la FBI, care se ocupaseră cu lipsa de numerar, îi aşteptau acolo.

Aproape în acelaşi timp li se alătură un alt membru al echipei de control care, în mod evident, venise de la bancă în urma Edwinei şi a lui Burnside.

Prezentările se făcură repede. Ultimul sosi un bărbat tânăr, numit Gayne, cu ochi reci, vioi, în spatele unor ochelari cu rame groase, care îl făceau să arate sever. Gayne fusese acela care îi furnizase lui Burnside mai multe note şi documente, atunci când acesta din urmă lucra în biroul Edwinei.

Acum, la sugestia lui Nolan Wainwright, se mutară cu toţii într-o cameră de conferinţe şi se aşezară în jurul unei mese rotunde.

Hal Burnside le spuse agenţilor de la FBI:

— Sper, domnilor, că ceea ce am descoperit va justifica faptul că v-am chemat la această oră a nopţii.

Edwina îşi dădu seama că reuniunea trebuie să fi fost plănuită cu câteva ore mai înainte.

— Deci, aţi descoperit ceva? îi întrebă ea.

— Din păcate, mult mai mult decât s-ar fi aşteptat oricine, doamnă D’Orsey.

La un semn afirmativ al lui Burnside, ajutorul de revizor Gayne începu să întindă hârtiile pe masă.

— În urma sugestiei dumitale, declară Burnside pe un ton de conferenţiar, s-a făcut o examinare a conturilor personale – economii şi cecuri – ale tuturor salariaţilor de la filiala principală din centru. Ceea ce căutam era vreo dovadă a unor dificultăţi financiare personale. Şi, în mod foarte concludent, am găsit-o.

„Se exprimă ca un profesor pedant”, reflectă Edwina. Dar

continuă să asculte cu încordare.

— Ar trebui poate să explic, se adresă inspectorul-şef celor doi oameni de la FBI, că cea mai mare parte a salariaţilor băncii îşi păstrează conturile personale la filiala unde lucrează. Un motiv este faptul că aceste conturi sunt „libere”, adică fără perceperea unui comision. Un alt motiv – mai important – este avantajul că salariaţilor li se aplică o dobândă specială, redusă, la împrumuturi, de obicei unu la sută sub procentul uzual.

Innes, agentul principal de la FBI, aprobă dând din cap:

— Da, ştiu asta.

— Atunci, vă daţi seama totodată că un salariat – care a profitat de creditul special pe care i l-a acordat banca lui sau ei – a luat de fapt cu împrumut până la limită şi apoi se împrumută cu alte sume dintr-o sursă exterioară, ca de pildă la o companie financiară la care cotele de dobânzi sunt bine cunoscute ca fiind mari, punându-se pe el însuşi sau pe ea însăşi într-o poziţie financiară nesigură.

Innes zise, cu o nuanţă de nerăbdare:

— Desigur.

— Se pare că avem un salariat al băncii căruia i s-a întâmplat exact lucrul acesta.

Şi făcu semn adjunctului Gayne, care întoarse mai multe cecuri anulate, aşezate până acum cu faţa în jos.

— Aşa cum vă veţi da seama, aceste cecuri sunt emise asupra a trei societăţi financiare diferite. Întâmplător, am şi luat legătura prin telefon cu două dintre societăţi şi, în ciuda plăţilor pe care le vedeţi, ambele conturi sunt grav descoperite. Este logic să presupunem că mâine dimineaţă cea de-a treia societate ne va spune aceeaşi poveste.

Gayne exclamă:

— Şi cecurile acestea sunt numai pentru luna în curs. Mâine ne vom uita la fişele microfilmate din ultimele câteva luni.

— Un alt fapt este revelator, continuă inspectorul-şef. Individul în cauză s-ar putea să nu fi făcut aceste plăţi – el arătă spre cecurile anulate – pe baza salariului de la bancă pe care îl cunoaştem. De aceea, în ultimele ore, am căutat dovada unor furturi de la bancă şi aceasta a fost găsită acum.

Adjunctul Gayne începu să aşeze alte hârtii pe masa de conferinţe…

…dovada unor furturi de la bancă… aceasta a fost găsită acum…

Edwina abia dacă mai auzea ce se vorbea; rămăsese cu ochii

fixaţi pe semnătura de pe fiecare cec anulat – o semnătură pe care o vedea în fiecare zi, familiară pentru ea, citeaţă şi limpede. Aici şi acum, vederea ei o înfricoşa şi o întrista.

Semnătura era a lui Eastin, tânărul Miles la care ţinea atât de mult, care era atât de eficient ca adjunct al supraveghetorului de operaţiuni bancare, atât de util şi neobosit, chiar astă-seară şi pe care nu mai departe de săptămâna aceasta hotărâse să-l promoveze atunci când Tottenhoe se va pensiona.

Şeful echipei de revizie continuă:

— Ceea ce a făcut vicleanul nostru hoţ a fost să mulgă conturile inactive. De îndată ce am depistat un singur sistem de falsificare la începutul acestei seri, n-a fost greu să le găsim pe celelalte.

În acelaşi stil de conferenţiar şi adresându-se oamenilor de la FBI, el defini ce este un cont inactiv. Era un cont, explică Burnside – de economii sau cecuri – care avea puţine sau nici un fel de operaţiuni. La toate băncile existau clienţi care lăsau – din motive diferite – asemenea conturi neatinse vreme îndelungată, uneori mulţi ani şi cu sume surprinzător de mari în ele. În conturile de economii, dobânzile mici desigur că se acumulau şi fără îndoială unele persoane ştiau asta, deşi altele – de necrezut, dar adevărat – abandonau în întregime conturile.

Când se observa că un cont de cecuri era inactiv, fără intrări sau plăţi, banca înceta să trimită lunar – prin poştă – extrasul de cont, înlocuindu-l cu unul anual. Din când în când, chiar şi acelea se înapoiau cu menţiunea „Mutat, adresă necunoscută”.

Se luaseră măsuri de precauţie pentru a preveni folosirea frauduloasă a conturilor inactive, continuă revizorul-şef. Înregistrările în conturi erau lăsate deoparte; apoi dacă apărea deodată o operaţiune, ea era cercetată de un supraveghetor pentru a se asigura că este autentică, în mod normal, asemenea precauţii erau eficace.

În calitatea sa de supraveghetor de operaţiuni bancare, Miles Eastin avea sarcina de a cerceta şi aproba operaţiunile efectuate la conturile inactive. El îşi folosise această atribuţie pentru a acoperi propria sa necinste: faptul că furase el însuşi din asemenea conturi.

— Eastin a fost destul de abil, alegând acele conturi care ofereau cea mai mică probabilitate de a-i aduce neplăceri. Avem aici o serie de formulare de retragere false, deşi nu sunt atât de artistic falsificate, căci există urme evidente ale scrisului său, conform cărora sumele fuseseră transferate în ceea ce părea a fi un cont

fictiv al lui, deschis pe un nume inexistent. Există, de asemenea, o neîndoielnică asemănare a scrisului, deşi bineînţeles că va fi nevoie de experţi pentru a o confirma.

Unul câte unul, examinară formularele de retragere comparând scrisul cu cel de pe cecurile la care se uitaseră mai înainte. Deşi se făcuse o încercare de a se masca falsul, asemănarea era de necontestat.

Cel de-al doilea agent de la FBI, Dalrymple, îşi luase notiţe amănunţite. Ridicând ochii, întrebă:

— Se cunoaşte cumva suma totală a banilor despre care este vorba?

Gayne răspunse:

— Atât cât am putut depista, aproape opt mii de dolari. Totuşi, mâine vom avea posibilitatea să consultăm registrele mai vechi, cu ajutorul microfilmelor şi al calculatorului electronic, care ne vor arăta mai mult.

Burnside adăugă:

— Când îl vom confrunta pe Eastin cu ceea ce am şi aflat, se poate întâmpla ca el să decidă să-şi uşureze situaţia recunoscând restul. Acesta este uneori un procedeu atunci când îi prindem pe falsificatori.

„Se bucură de situaţia asta, gândi Edwina, se bucură într-adevăr.” Se simţi în mod nelogic gata să-l apere pe Miles Eastin, apoi întrebă:

— Ştiţi cumva de câtă vreme se petrec lucrurile acestea?

— Din ceea ce s-a descoperit până acum, îi informă Gayne, pare să fie de cel puţin un an, poate mai mult.

Edwina se întoarse pentru a-l înfrunta pe Hal Burnside:

— Deci, v-a scăpat complet la ultima revizie. Verificarea conturilor inactive nu intră oare în sarcinile dumneavoastră?

Parcă ar fi înţepat un balon. Revizorul-şef se roşi până în vârful urechilor atunci când admise:

— Da, intră. Dar chiar şi nouă ne mai scapă, întâmplător, unele lucruri atunci când un hoţ şi-a acoperit bine urmele.

— Fără îndoială. Deşi aţi spus acum o clipă că scrisul constituia o demascare.

Burnside zise morocănos:

— Mă rog, acum l-am prins.

Ea îi aminti:

— Da, dar după ce v-am chemat eu.

Agentul Innes, de la FBI, sparse tăcerea care urmă:

— Nimic din toate astea nu ne ajută să înaintăm în ceea ce priveşte lipsa de numerar de miercuri.

— Cu excepţia faptului că îl face pe Eastin primul suspect, zise Burnside, părând uşurat să schimbe subiectul discuţiei. Şi poate că va recunoaşte şi acest fapt.

— Nu o va face, mormăi Nolan Wainwright. Mâţa asta este afurisit de vicleană. De altfel, de ce să o facă? Încă nu ştim cum a procedat.

Până acum, şeful securităţii băncii vorbise puţin, deşi îşi arătase surprinderea, apoi figura lui se înăsprise pe măsură ce revizorii furnizau, rând pe rând, documente şi dovezi ale vinovăţiei. Edwina se întreba dacă Wainwright îşi amintea cum o terorizaseră amândoi pe casiera Juanita Nunez, necrezând în protestele ei de nevinovăţie. Chiar acum, presupunea Edwina, exista o posibilitate ca tânăra Nunez să se fi asociat cu Eastin, dar nu părea plauzibil.

Hal Burnside se ridică să plece, închizând servieta.

— Acesta este momentul în care echipa de revizie se retrage şi locul este preluat de justiţie.

— Vom avea nevoie de aceste hârtii şi de o declaraţie scrisă, zise Innes.

— Domnul Gayne va rămâne şi va fi la dispoziţia dumneavoastră.

— Încă o întrebare: Credeţi că Eastin şi-a dat seama că a fost descoperit?

— Mă îndoiesc.

Burnside se uită la adjunctul său, care negă clătinând din cap.

— Sunt sigur că nu ştie. Am avut grijă să nu arătăm ceea ce căutam şi, pentru acoperire, am cerut multe acte de care nu aveam nevoie.

— Nici eu nu cred, zise Edwina.

Îşi aminti cu tristeţe cât de aferat şi de voios era Miles Eastin cu puţin înainte ca ea, împreună cu Burnside, să fi părăsit filiala. *De ce a făcut-o? De ce? O! De ce?*

Innes încuviinţă dând din cap.

— Deci, să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. O să-l luăm pe Eastin la interogatoriu de îndată ce vom termina aici, dar nu trebuie să fie prevenit. Se află încă la bancă?

— Da, zise Edwina. Va rămâne cel puţin până când vom reveni noi şi, în mod normal, va fi printre ultimii care vor pleca.

Nolan Wainwright interveni cu un glas neobişnuit de aspru:
— Anulaţi aceste instrucţiuni. Ţineţi-l acolo cât mai mult posibil. După aceea lăsaţi-l să se ducă acasă, convins că nu a fost descoperit.
Ceilalţi se uitară încurcaţi şi uluiţi la şeful securităţii băncii. Mai ales privirile celor doi agenţi de la FBI îi scrutau faţa. Păreau că îşi transmit un mesaj unul altuia.
Innes ezită, apoi fu de acord:
— Foarte bine! Procedaţi în modul acesta.
Câteva minute mai târziu, Edwina şi Burnside coborâră cu ascensorul.

Innes se adresă politicos celuilalt revizor:
— Înainte de a vă lua o declaraţie, n-aţi vrea să ne lăsaţi singuri o clipă?
— Desigur.
Gayne părăsi sala de conferinţe.
Cel de-al doilea agent al FBI-ului îşi închise carnetul cu însemnări şi puse stiloul jos.
Innes se uită la Wainwright.
— Aveţi ceva de gând?
— Da.
Wainwright ezita, frământându-se între ceea ce ar fi dorit să facă şi conştiinţa sa. Experienţa îi spunea că în dovezile împotriva lui Eastin existau goluri care trebuia să fie umplute. Totuşi, pentru a le umple, ar fi fost necesar ca justiţia să fie ocolită, într-un mod contrar propriilor sale principii. Îl întrebă pe omul de la FBI:
— Eşti sigur că vrei să ştii?
Cei doi se uitau unul la altul; se cunoşteau de ani de zile şi se respectau reciproc.
— Să obţii dovezi în zilele noastre este riscant, zise Innes. Nu putem să ne luăm libertăţile cu care eram obişnuiţi şi, dacă o facem, s-ar putea să se întoarcă împotriva noastră.
Urmă o tăcere, apoi cel de-al doilea agent al FBI-ului zise:
— Spuneţi-ne atâta cât socotiţi că ar fi necesar să ştim.
Wainwright îşi împreună mâinile şi le privi. Trupul lui exprima încordarea care se simţise mai înainte în glasul său.
— Foarte bine, avem suficiente dovezi ca să-l ţintuim pe Eastin pentru un caz de găinărie. Să spunem că suma furată este, mai mult sau mai puţin, opt mii de dolari. Cât credeţi că îi va da un judecător?

— Pentru o primă abatere, va obţine o condamnare cu suspendare de pedeapsă, zise Innes. Justiţia nu-şi va bate capul pentru aceşti bani. Îşi va închipui că băncile au destui şi că, oricum, sunt asigurate.

— În regulă. (Degetele lui Wainwright se crispară în mod vizibil.) Dar dacă putem să dovedim că a luat şi celălalt numerar – cei şase mii de dolari de miercurea trecută; dacă putem să arătăm că avea intenţia să arunce vina pe fată şi, la naiba, aproape că a reuşit…

Innes mormăi aprobator:

— *Dacă* puteţi să dovediţi asta, orice judecător cu scaun la cap l-ar trimite direct la închisoare. Dar puteţi să o faceţi?

— Am de gând s-o fac. Pentru că, personal, doresc să-l văd pe ticălos în spatele gratiilor.

— Ştiu ce vreţi să spuneţi, zise gânditor omul de la FBI. Şi eu aş vrea să fie aşa.

— În cazul acesta, să aplicăm soluţia mea. Să nu-l ridicăm pe Eastin la noapte; lăsaţi-mi-l mie până mâine dimineaţă.

— Nu sunt sigur, zise gânditor Innes, nu sunt sigur că pot.

Cei trei aşteptau conştienţi de ceea ce ştiau, de datoria lor şi de frământările în care se zbăteau. Ceilalţi doi bănuiau, în linii mari, la ce se gândea Wainwright. Dar când şi în ce măsură, scopul a justificat mijloacele? Ca să venim la fapte: câtă libertate îşi poate lua în zilele noastre un funcţionar care respectă legile şi acţionează în conformitate cu ele?

Totuşi, agenţii de la FBI erau implicaţi în acest caz şi împărtăşeau opinia lui Wainwright în ceea ce priveşte scopul urmărit.

— Dacă aşteptăm până mâine, îl preveni cel de-al doilea agent, nu vrem ca Eastin să fugă. Asta ar aduce neplăceri tuturor.

— Şi nici nu vreau stâlceli, zise Innes.

— Nu va fugi. Nu va fi stâlcit. O garantez.

Innes se uită la colegul lui, care ridică din umeri.

— Atunci e în regulă, zise Innes. Aşteptăm până dimineaţă. Dar să fim înţeleşi, domnule Nolan, această convorbire n-a avut loc niciodată.

Se îndreptă spre uşa sălii de conferinţe şi o deschise.

— Puteţi intra, domnule Gayne. Domnul Wainwright pleacă şi vă luăm acum declaraţia.

PAISPREZECE

Lista salariaţilor filialei băncii, păstrată la departamentul securităţii pentru cazuri de urgenţă, dădu la iveală adresa locuinţei şi numărul de telefon ale lui Miles Eastin. Nolan Wainwright le notă pe amândouă.

Ştia acum pe unde se afla domiciliul acestuia. Era o zonă de locuinţe pentru cei cu venituri mijlocii, cam la vreo două mile depărtare de centru. Adresa includea şi informaţia „apartamentul 2G”.

Plecând din clădirea sediului FMA, şeful securităţii folosi un telefon public din Piaţa Rosselli ca să formeze numărul de apel şi auzi sunetul neîntrerupt al soneriei. Ştia mai demult că Miles Eastin era burlac. De asemenea, Wainwright nădăjduia că locuia singur.

Dacă s-ar fi răspuns la telefon, Wainwright ar fi cerut scuze, invocând o greşeală, apoi şi-ar fi modificat planul. Dar astfel stând lucrurile, se îndreptă acum către maşina sa, parcată în garajul din subsolul sediului. Înainte de a părăsi garajul, deschise portbagajul maşinii şi scoase de acolo o trusă subţire din piele de căprioară pe care o puse în buzunarul interior. Apoi străbătu oraşul la volanul maşinii.

Wainwright merse pe jos agale spre blocul cu apartamente, înregistrându-i însă detaliile. O clădire cu trei etaje, având probabil o vechime de patruzeci de ani, cu urme de uzură. Bănuia că erau cam două duzini de apartamente. Nu se vedea nici un portar. În vestibul, zări un şir de cutii de scrisori şi butoane de sonerie. Din stradă se intra în vestibul prin uşi duble cu geamuri de sticlă; dincolo de ele exista o uşă mai solidă, care era fără îndoială încuiată.

Era ora zece şi jumătate noaptea. Circulaţia pe stradă se rărise. În apropierea blocului nu se vedeau alţi pietoni. Intră.

Lângă cutiile de scrisori se aflau trei rânduri de butoane şi un microfon-difuzor. Wainwright văzu numele EASTIN şi apăsă pe buton. Aşa cum se aştepta, nu i se răspunse.

Bănuind că 2G indica etajul doi, alese la întâmplare un buton de sonerie cu prefixul 3 şi apăsă. O voce de bărbat se răsti în difuzor.

— Ei, cine e acolo?

Numele de lângă buton era Appleby.

— Western Union, zise Wainwright. O telegramă pentru Appleby.

— Foarte bine, adu-o sus.

În spatele uşii grele din interior se auzi un bâzâit şi încuietoarea se deschise. Wainwright împinse uşa şi intră repede.

Drept în faţa lui se afla un ascensor pe care nu-l luă în seamă. În partea dreaptă văzu o scară şi sui, câte două trepte deodată, până la etajul doi.

În drum, Wainwright reflectă la uluitoarea inocenţă a oamenilor, în general. Spera că Appleby, oricine ar fi fost el, nu-şi va aştepta multă vreme telegrama. În noaptea aceasta, domnul Appleby nu va avea nici o neplăcere în afară de o uşoară nedumerire, poate o frustrare, deşi s-ar fi putut întâmpla mult mai rău. Totuşi, locatarii apartamentelor de pretutindeni, în ciuda repetatelor avertismente, continuau să procedeze exact la fel. Desigur, Appleby putea să devină bănuitor şi să anunţe poliţia, dar Wainwright se îndoia. În orice caz, câteva minute în plus nu mai aveau nici o importanţă.

Apartamentul 2G era aproape la capătul coridorului de la etajul doi, iar broasca se dovedi a nu fi complicată. Wainwright încercă o serie de lame subţiri din trusa de piele de căprioară pe care o pusese în buzunar, iar la a patra încercare, cilindrul broaştei se răsuci. Uşa se deschise şi el intră, închizând-o în urma sa.

Aşteptă până ce ochii i se adaptară la întuneric, apoi se îndreptă către o fereastră şi trase draperiile. Găsi un întrerupător şi aprinse lumina.

Apartamentul era mic, destinat unei singure persoane; era format dintr-o cameră cu mai multe despărţituri. Încăperea hol-sufragerie conţinea o sofa, un fotoliu, un aparat de televiziune portativ, o masă de sufragerie. În spatele unei despărţituri se afla un pat; chicineta avea uşi rabatabile. Alte două uşi pe care le controlă se dovediră a duce la baie şi la cămară. În încăpere era ordine şi curăţenie. Câteva rafturi cu cărţi şi reproduceri înrămate îi adăugau un aer personal.

Fără a pierde timpul, Wainwright începu o percheziţie sistematică, amănunţită.

În vreme ce o efectua, încerca să-şi înăbuşe sentimentul de vinovăţie ce-l frământa pentru actele ilegale pe care le comitea în noaptea asta. Nu reuşi pe deplin. Nolan Wainwright era conştient de

faptul că tot ceea ce făcuse până acum reprezenta o răsturnare a principiilor sale morale, o negare a credinţei sale în lege şi ordine. Totuşi, îl îmboldea furia. Furia şi conştiinţa eşecului pe care îl resimţise cu trei zile mai înainte.

Îşi amintea, chiar şi acum, cu o limpezime necruţătoare, implorarea mută din ochii tinerei fete portoricane, Juanita Nunez, atunci când o întâlnise pentru prima oară miercurea trecută şi începuse interogatoriul. Era o implorare care grăia neîndoios: *Dumneata şi cu mine… Dumneata eşti negru, eu sunt brună. De aceea, dintre toţi oamenii, dumneata ar trebui să-ţi dai seama că sunt singură aici, dezavantajată şi că am o nevoie disperată de ajutor şi corectitudine.* Dar deşi sesizase implorarea, o respinsese cu brutalitate, înlocuind-o după aceea cu dispreţul pe care îşi amintea a-l fi văzut şi în ochii fetei.

Această amintire, la care se adăuga ciuda de a fi fost păcălit de Miles Eastin, îl hotărî pe Wainwright să-l combată pe Eastin cu propriile lui arme, indiferent dacă astfel legea ar fi fost încălcată.

De aceea, Wainwright îşi continuă metodic percheziţia, aşa cum fusese deprins în timpul activităţii sale la poliţie, hotărât că, dacă dovezile existau, le va descoperi.

O jumătate de oră mai târziu, îşi dădu seama că rămăseseră puţine locuri în care s-ar fi putut ascunde ceva. Cercetase dulapuri, sertare şi firide, verificase mobila, deschisese geamantanele, examinase tablourile de pe pereţi şi demontase panoul din spatele televizorului. Răsfoise şi cărţile, reţinând că un întreg raft era consacrat acelei preocupări despre care cineva îi spusese că era pasiunea lui Eastin: studierea banilor de-a lungul timpului. Alături de cărţi exista o mapă conţinând schiţe şi fotografii de monede şi bancnote vechi. Dar nu găsi nici o urmă de ceva care să-l incrimineze. Către sfârşit, îngrămădi mobila într-un colţ şi întoarse covorul din camera de zi. Apoi, cu o lanternă, cercetă fiecare centimetru de duşumea.

Fără ajutorul lanternei, i-ar fi scăpat porţiunea tăiată cu grijă din duşumea, însă două linii, de o culoare mai deschisă decât o avea lemnul peste tot, trădară locul unde fuseseră făcute tăieturile. Ridică uşor bucata de duşumea cam de două palme dintre linii şi în spaţiul de sub ea găsi un carneţel negru şi bancnote de câte douăzeci de dolari.

Acţionând cu mare repeziciune, puse la loc scândura, covorul şi mobila.

Numără banii. Erau în total şase mii de dolari. Apoi cercetă repede carneţelul negru, dându-şi seama că era un registru de pariuri şi fluieră uşor la vederea sumelor înscrise acolo.

Puse carneţelul deoparte – putea fi examinat în amănunţime mai târziu – pe o masă ce se afla întâmplător la capătul sofalei şi aşeză banii lângă el.

Găsirea banilor îl surprinsese. Nu se îndoia deloc că erau cei şase mii de dolari care lipsiseră miercuri de la bancă, dar se aşteptase ca Eastin să-i fi schimbat până acum sau să-i fi dus în altă parte. Munca sa la poliţie îl învăţase că infractorii comit lucruri nesăbuite, neaşteptate – şi acesta era unul dintre ele.

Ceea ce rămăsese de aflat era modul în care Eastin luase banii şi îi adusese aici.

Wainwright aruncă o privire în apartament, după care stinse luminile. Trase apoi draperiile şi, aşezându-se confortabil pe sofa, aşteptă.

În semiobscuritate, în micul apartament luminat de reflexele felinarelor de pe stradă, se lăsă pradă gândurilor. Se gândi iarăşi la Juanita Nunez, dorind să se poată scuza într-un fel oarecare. Apoi îşi aminti de raportul făcut de FBI cu privire la soţul absent al acesteia, Carlos, care fusese depistat la Phoenix, Arizona. Lui Wainwright îi trecu prin minte că această informaţie ar putea să fie utilizată pentru a-i veni în ajutor fetei.

Desigur, povestea lui Miles Eastin cum că l-ar fi văzut pe Carlos Nunez la bancă, în ziua când a lipsit numerarul, a fost o născocire prin care intenţiona să arunce o şi mai mare suspiciune asupra Juanitei.

Ce nemernic mârşav! Ce fel de om era acesta, ca mai întâi să arunce vina asupra fetei şi apoi să o şi întărească? Şeful securităţii îşi simţi pumnii strângându-i-se, apoi se strădui să nu îngăduie sentimentelor sale să se înfierbânte prea tare.

Avertismentul era necesar şi el ştia de ce – din cauza unui incident îngropat de multă vreme în memoria sa şi pe care rareori îl dezgropa. Fără să o dorească într-adevăr, începu să şi-l reamintească.

Nolan Wainwright, care avea acum aproape cincizeci de ani, fusese crescut prin mahalalele oraşului şi de la naştere s-a lovit de adversităţile vieţii, îngrămădite în calea lui. Crescuse având zilnic de înfruntat problema supravieţuirii, iar infracţiunea – neînsemnată sau nu – era un lucru obişnuit în acel mediu. În adolescenţă se

înhăitase cu o bandă din cartier pentru care conflictele cu legea erau o dovadă de bărbăţie.

Asemenea celorlalţi care porniseră din acelaşi mediu de mahala, mai înainte şi de atunci încoace, fusese îmboldit de ambiţia de a fi cineva, de a fi remarcat în orice fel, pentru a-şi descărca astfel furia lăuntrică împotriva traiului în anonimat. Nu avea nici experienţa, nici înţelepciunea de a alege o cale de urmat, astfel că participarea la infracţiunile străzii îi păru a fi singurul drum inevitabil. Părea probabil că va obţine şi el, asemenea multora dintre cei de aceeaşi vârstă, un cazier la poliţie şi la închisoare.

Faptul că nu a ajuns aşa s-a datorat, în parte norocului, în parte lui Bufflehead Kelly.

Bufflehead era un „sticlete” din vecini, mai vârstnic, nu prea isteţ, comod, amabil, care învăţase că supravieţuirea unui poliţist într-un cartier rău famat putea fi prelungită prin abilitatea de a te afla în altă parte atunci când izbucneau tulburări şi prin intrarea în acţiune doar atunci când ele se desfăşurau chiar sub nasul tău. Superiorii lui se plângeau că avea cel mai mic număr de arestări din circumscripţie, însă, în pofida acestui fapt – după părerea lui Bufflehead – retragerea şi pensionarea se apropiau cu fiecare an, spre satisfacţia lui.

Dar adolescentul Nolan Wainwright *s-a ivit* în calea sa în noaptea când se încercase spargerea unui magazin de către o bandă pe care „sticletele”, patrulând, a deranjat-o prosteşte, în aşa fel încât toţi au luat-o la fugă, scăpând, cu excepţia lui Wainwright, care se împiedică şi căzu la picioarele lui Bufflehead.

— Maimuţă neghioabă şi neîndemânatică, se plânse Bufflehead. Uite cum o să mă obligi să fac în noaptea asta tot felul de hârtii şi de demersuri legale!

Kelly nu putea să sufere scriptologia şi înfăţişările la judecată, care reduceau în chip supărător timpul liber al unui poliţist.

În cele din urmă, ajunse la un compromis. În loc să-l aresteze şi să-l acuze pe Wainwright, îl duse în aceeaşi noapte la sala de sport a poliţiei şi, cum obişnuia să spună, „scoase untul din el” pe un ring de box.

Nolan Wainwright, plin de vânătăi, frânt şi cu un ochi grozav de umflat, neavând, totuşi, cazier, începu să-l urască. Cât mai curând posibil, o să-l cotonogească pe Bufflehead Kelly, făcându-l piftie, o năzuinţă care îl aduse înapoi în sala de sport a poliţiei – şi la Bufflehead – pentru a-l învăţa cum să-şi atingă scopul. Multă vreme

după aceea, Wainwright îşi dădu seama că aceasta era uşurarea de care avea nevoie pentru furia lui. A învăţat repede. Când veni însă momentul să-şi transforme sticletele, cam nătâng şi indolent, într-un sac de box, descoperi că dorinţa de a o face pierise. În schimb, începuse să-i placă bătrânul, sentiment surprinzător chiar pentru el însuşi.

Trecu un an în care Wainwright continuă să boxeze, urmă şcoala şi făcu în aşa fel încât să nu intre în bucluc. Apoi, într-o noapte, Bufflehead, care era de serviciu, întrerupse, din întâmplare, jefuirea unei băcănii. Fără îndoială că sticletele era mai surprins decât cei doi spărgători ocazionali şi cu siguranţă că nu i-ar fi împiedicat, deoarece amândoi erau înarmaţi. Cercetarea făcută după aceea dădu la iveală faptul că Bufflehead nici măcar nu încercase să scoată arma.

Dar unul dintre hoţi fu cuprins de panică şi, înainte de a fugi, trase cu o puşcă, din cele cu ţevi retezate, în burta lui Bufflehead.

Vestea în legătură cu împuşcarea poliţistului se răspândi repede şi se adună o grămadă de oameni. Printre aceştia se afla şi tânărul Nolan Wainwright.

Îşi va aminti totdeauna – aşa cum o făcea şi acum – înfăţişarea şi gemetele inofensivului, indolentului Bufflehead, conştient încă, zvârcolindu-se, văitându-se, strigând în agonie disperată, în vreme ce sângele şi măruntaiele se revărsau din rana adâncă, mortală.

Trecu mult timp până sosi o ambulanţă. Cu câteva clipe înainte de a veni, Bufflehead – continuând încă să se vaite – muri.

Incidentul îşi puse pentru totdeauna pecetea asupra lui Nolan Wainwright, deşi nu moartea lui Bufflehead fu aceea care îl afectase cel mai mult. Nici arestarea şi executarea ulterioară a hoţului care trăsese cu arma şi a complicelui său nu îi apărură mai mult decât o reducere a efectului scontat.

Ceea ce îl impresionă şi îl influenţă mai presus de orice fu irosirea lipsită de sens, înspăimântătoare, a unei vieţi. Delictul iniţial era minor, nebunesc, sortit eşecului; totuşi, prin faptul că nu reuşise, consecinţele grave provocate de el fuseseră exagerat de mari. În mintea tânărului Wainwright rămăsese înfipt gândul acela, raţionamentul acela prin care ajunse să considere orice crimă la fel de negativă, la fel de distructivă – şi mai târziu, ca pe un rău împotriva căruia trebuie să lupţi. Poate că, în străfundul lui, existase de la început, latent, o înclinare către puritanism. Dacă aşa stăteau lucrurile, acum ieşise la iveală.

Trecu de la tinereţe la maturitate cu principii lipsite de compromisuri şi, din cauza aceasta, deveni un fel de singuratic printre prietenii săi şi, până la urmă, ajunse „sticlete”. Dar era un „sticlete” eficient, care a învăţat, s-a ridicat repede şi era incoruptibil, aşa cum aflaseră odinioară Rosselli şi colaboratorii săi.

Mai târziu, chiar în Banca FMA, tăria de caracter a lui Wainwright nu îl părăsise.

Era posibil ca şeful securităţii să fi moţăit, dar o cheie introdusă în broasca uşii apartamentului îl avertiză. Cadranul luminos al ceasului său arăta că trecuse puţin de miezul nopţii.

O siluetă întunecată intră; fasciculul de lumină de afară îl dezvălui pe Eastin. Apoi uşa se închise şi Wainwright îl auzi căutând întrerupătorul. Lampa se aprinse.

Eastin îl văzu deodată pe Wainwright şi surpriza îl încremeni. Gura i se deschise şi sângele îi dispăru din obraji. Încercă să vorbească, dar înghiţi în sec şi nu scoase nici un cuvânt.

Wainwright se ridică în picioare, săgetându-l cu privirea. Glasul îi era tăios ca un cuţit:

— Cât ai furat astăzi?

Înainte ca Eastin să poată răspunde sau să-şi revină, Wainwright îl apucă de reverele pardesiului, îl răsuci şi îi dădu brânci. Eastin căzu lat pe sofa.

Pe măsură ce surpriza se transforma în indignare, tânărul bolborosi:

— Cine v-a dat drumul înăuntru? Ce naiba aveţi să…

Ochii i se îndreptară spre bani şi spre carneţelul negru şi tăcu.

— Asta e, zise Wainwright aspru, am venit după banii băncii, sau după ce a mai rămas din ei. (Arătă bancnotele îngrămădite pe masă). Ştim ce se află acolo: sunt banii pe care i-ai luat miercuri. Iar dacă eşti surprins, află că ştim şi de conturile inactive şi de toate celelalte.

Miles Eastin privea uluit, cu o expresie crispată, încremenită. ÎI cuprinse un tremur nervos. Pradă acestui şoc, îşi lăsă capul în jos şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Termină!

Wainwright se aplecă asupra lui, îi dădu mâinile deoparte şi îi împinse capul în sus, totuşi fără brutalitate, amintindu-şi de promisiunea făcută agentului de la FBI: „Fără stâlceli”. Adăugă:

— Ai multe de spus, aşa că hai să începem.

— Ce, nu vă mai ajunge timpul? se rugă Eastin. Lăsaţi-mă un

minut să mă gândesc.

— Nici vorbă!

Ultimul lucru pe care îl dorea Wainwright era să-i dea lui Eastin timp de gândire. Era un tânăr inteligent care putea să raţioneze, în mod corect, că cea mai înţeleaptă soluţie era tăcerea. Şeful securităţii ştia că în această clipă avea două avantaje: unul era faptul că izbutise să-l descumpănească pe Miles Eastin; celălalt, că nu era constrâns de regulamente.

Dacă agenţii de la FBI ar fi fost de faţă, ei ar fi trebuit să-i atragă atenţia lui Eastin asupra drepturilor lui legale: dreptul de a nu răspunde la întrebări şi de a se afla în prezenţa unui avocat.

Wainwright, care nu mai era poliţist, nu avea o asemenea obligaţie.

Ceea ce dorea şeful securităţii era dovada sigură prin care să-i atribuie lui Miles Eastin furtul celor şase mii de dolari în numerar. O declaraţie scrisă ar fi fost suficientă.

Wainwright se aşeză în faţa tânărului Eastin, străpungându-l cu privirea.

— Putem să folosim o cale mai lungă, brutală, sau putem să terminăm repede.

Cum nu primi nici un răspuns, Wainwright luă carneţelul negru şi îl deschise.

— Să începem cu asta.

Puse degetul pe lista de sume şi date; lângă fiecare însemnare, erau alte cifre în cod.

— Astea sunt pariuri. Nu-i aşa?

Eastin încuviinţă dând din cap, într-o stare de totală zăpăceală şi insensibilitate.

— Explică-mi-l pe ăsta de-aici.

Era un pariu de două sute cincizeci de dolari, îl lămuri mormăind Miles Eastin, referitor la rezultatul unui meci de fotbal între Texas şi Notre Dame. Îi explică şansele. Pariul fusese făcut pe Notre Dame. Câştigase Texas.

— Şi ăsta?

Un alt răspuns mormăit. Alt meci de fotbal. O altă pierdere.

— Zi-i înainte, insistă Wainwright, ţinându-l sub presiune. Răspunsurile veneau încet. Unele dintre însemnări se refereau la meciuri de baschet. Câteva pariuri erau trecute la câştiguri, dar pierderile erau mai numeroase. Cel mai mic pariu era de o sută de dolari, cel mai mare, de trei sute.

— Jucai singur sau în grup?
— În grup.
— Cine făcea parte din el?
— Alţi patru tipi. Salariaţi. Ca mine.
— Lucrau la bancă?
Eastin negă clătinând din cap.
— În alte locuri.
— Pierdeau şi ei?
— Unii. Dar pariurile lor erau în general mai bune decât ale mele.
— Care sunt numele celorlalţi patru?
Nici un răspuns. Wainwright renunţă.
— Nu făceai pariuri la curse. De ce?
— Pariam împreună. Toată lumea ştie că la cursele de cai se fac aranjamente şi câştigătorii se stabilesc dinainte. Fotbalul şi baschetul sunt corecte. Noi am elaborat un sistem. Ne-am închipuit că prin jocuri oneste puteam să ne mărim şansele.
Totalul pierderilor arăta cât fuseseră de greşite aceste socoteli.
— Pariai la un singur agent sau la mai mulţi?
— La unul.
— Numele lui?
Eastin tăcu.
— Restul de bani pe care i-ai furat de la bancă unde sunt? Colţurile gurii tânărului se lăsară în jos. Răspunse cu un aer nenorocit:
— S-au dus.
— Şi alţii, de asemenea?
O înclinare afirmativă, jalnică a capului.
— O să ajungem mai târziu la asta. Acum să vorbim de aceşti bani. (Wainwright puse mâna pe cei şase mii de dolari care se aflau între ei.) Ştiu că i-ai luat miercuri. Cum?
Eastin ezită, apoi ridică din umeri.
— Bănuiesc că puteţi să o ştiţi şi pe asta.
Wainwright zise brusc:
— Bănuieşti bine, dar îţi pierzi timpul.
— Miercurea trecută, zise Eastin, au lipsit câteva persoane din cauza gripei. În ziua aceea, am lucrat pe post de casier.
— Ştiu asta. Spune ce s-a întâmplat.
— Înainte ca banca să se fi deschis pentru public, m-am dus în camera blindată să iau un fişet cu numerar dintre cele disponibile.

Juanita Nunez era acolo – îşi descuia fişetul. Mă aflam chiar lângă ea. Fără ca Juanita să o ştie, am pândit ca să văd ce combinaţie avea broasca fişetului ei.

— Şi?

— Am memorat-o. Şi am scris-o de îndată ce am putut.

La stăruinţa lui Wainwright, faptele mârşave se acumulau.

Camera blindată a filialei principale era mare. În timpul zilei, casierul camerei lucra într-o încăpere ca o cuşcă, aflată chiar înăuntrul acesteia, aproape de uşa grea cu comandă automată. Acest casier era mereu ocupat cu număratul monedelor, cu predarea şi primirea pachetelor de bancnote, cu verificarea casierilor şi cu intrarea şi ieşirea fişetelor cu numerar. În vreme ce nimeni nu putea să treacă de casierul camerei blindate fără să fie văzut, de îndată ce erai înăuntru el nu te lua prea mult în seamă.

În dimineaţa aceea, deşi în comportarea sa exterioară era vesel, Miles se afla într-o nevoie disperată de numerar. În săptămâna precedentă avusese pierderi la pariuri şi fusese presat să-şi plătească datoriile ce se acumulau.

Wainwright interveni:

— Mai aveai un împrumut intern la bancă. Erai dator la societăţi financiare. Şi, totodată, agentului de pariuri. E adevărat?

— Adevărat.

— Mai datorai şi altcuiva ceva?

Eastin încuviinţă dând din cap.

— Unui cămătar?

Tânărul şovăi, apoi recunoscu.

— Da.

— Cămătarul te ameninţa?

Miles Eastin îşi umezi buzele.

— Da, ca şi agentul de pariuri. O fac şi acum amândoi.

Ochii i se îndreptară către cei şase mii de dolari.

Piesele jocului începeau să se îmbine. Wainwright arătă spre bani.

— Ai promis agentului de pariuri şi cămătarului să le dai banii ăştia?

— Da.

— Cât fiecăruia?

— Câte trei mii.

— Când?

— Mâine.

Eastin se uită nervos la ceasul de pe perete şi se corectă:

— Astăzi.

Wainwright îl repezi:

— Întoarce-te la ziua de miercuri. Deci, ai aflat combinaţia de la fişetul cu numerar al tinerei Nunez. Cum ai folosit-o?

Pe măsură ce Miles Eastin dezvăluia acum detaliile, totul era incredibil de simplu. După ce a lucrat toată dimineaţa şi-a luat pauza de prânz în acelaşi timp cu Juanita Nunez. Înainte de a pleca la masă, au dus fişetele cu numerar în camera blindată. Cele două fişete rămăseseră unul lângă altul, amândouă încuiate.

Eastin s-a înapoiat de la masă devreme şi s-a dus în camera blindată. Casierul acesteia a controlat intrarea lui Eastin, apoi şi-a văzut de treabă. În camera blindată nu mai era nimeni.

Miles Eastin s-a dus direct la fişetul cu numerar al Juanitei Nunez şi l-a deschis folosind cifrul pe care şi-l notase. Câteva secunde i-au fost suficiente pentru a lua trei pachete de bancnote totalizând şase mii de dolari, apoi a închis şi a încuiat fişetul la loc. A strecurat pachetele cu bani în buzunarele interioare – umflăturile abia se vedeau. Apoi, împreună cu propriul său fişet cu numerar, a părăsit camera blindată şi s-a înapoiat la lucru.

Urmă o tăcere, apoi Wainwright zise:

— Deci miercuri după-amiază, în vreme ce se desfăşură interogatoriul – o parte din el efectuat de tine – şi pe când stăteam de vorbă mai târziu, în aceeaşi zi, în tot acest timp aveai banii asupra ta?

— Da, zise Miles Eastin.

Amintindu-şi cât fusese de uşor, faţa i se încreţi într-un surâs.

Wainwright zări surâsul. Fără a şovăi şi cu o singură mişcare, se aplecă înainte şi îl pălmui puternic pe Eastin pe amândoi obrajii. Pentru prima lovitură îşi folosi palma deschisă, pentru a doua, dosul mâinii. Cele două lovituri fură atât de puternice, încât simţi că îl doare mâna. Pe faţa lui Eastin se văzură două urme roşii. Căzu pe spate pe sofa clipind, în vreme ce ochii i se umplură de lacrimi.

Şeful securităţii zise furios:

— Asta ca să ştii că nu văd nimic comic în ceea ce ai făcut la bancă, sau doamnei Nunez. Absolut nimic.

Aflase însă cu această ocazie altceva şi anume că lui Miles Eastin îi era teamă de violenţa fizică.

Băgă de seamă că era ora 1 noaptea.

— Următorul pas pe care îl avem de făcut, îl anunţă Nolan

Wainwright, este o declaraţie scrisă. Cu propriul tău scris şi conţinând absolut tot ce mi-ai spus.

— Nu! N-am să fac asta!

Eastin era prevăzător acum.

Wainwright ridică din umeri.

— În cazul ăsta, nu am nici un motiv să stau aici mai multă vreme.

Luă cei şase mii de dolari şi începu să-i îndese în buzunare.

— Nu puteţi face asta.

— Nu pot! Încearcă să mă opreşti. Îi iau să-i duc înapoi la bancă – depunere de noapte.

— Bine, dar nu puteţi dovedi…

Tânărul şovăia. Acum reflecta, amintindu-şi prea târziu că numerele de serie ale bancnotelor nu fuseseră niciodată înregistrate.

— S-ar putea să fiu în stare să dovedesc că sunt aceiaşi bani care au fost luaţi miercuri. S-ar putea să nu o pot face. Dacă n-am să reuşesc, poţi să încerci oricând să faci proces băncii să ţi-i dea înapoi.

Eastin pledă:

— Am nevoie de ei acum! Astăzi!

— Oh, desigur, unii pentru agentul de pariuri, alţii pentru cămătar, sau pentru bătăuşii pe care îi vor trimite. Mă rog, poţi încerca să le explici cum i-ai pierdut, deşi mă îndoiesc că te vor crede.

Şeful securităţii se uită pentru prima oară la Eastin cu o expresie de veselie drăcească.

— Cu adevărat eşti la ananghie. Poate că vin împreună şi o să-ţi frângă fiecare câte un braţ şi câte un picior. Sunt în stare să facă lucruri de-astea. Sau poate nu ştiai?

Groază, o adevărată groază se citea în ochii lui Eastin.

— Da, ştiu. Trebuie să mă ajutaţi. Vă rog.

Wainwright spuse cu răceală din uşa apartamentului:

— Am să văd ce e de făcut. După ce îţi vei fi scris declaraţia.

Şeful securităţii băncii îi dicta, în timp ce Eastin punea, ascultător, cuvintele pe hârtie.

Subsemnatul Miles Broderick Eastin fac de bunăvoie această declaraţie. Nu am fost provocat în nici un fel ca să o fac. Nu s-a folosit nici violenţa, nici ameninţarea cu violenţa…

Mărturisesc că am furat de la Banca FMA suma de şase mii de dolari

în numerar, pe la ora 13.30, miercuri... octombrie...

Am obţinut şi am ascuns banii aceştia prin următoarele mijloace...

Cu un sfert de oră mai înainte, după ameninţarea lui Wainwright că va pleca, Miles Eastin cedase cu desăvârşire, înspăimântat şi gata să coopereze.

În vreme ce Eastin continua să-şi scrie mărturisirea, Wainwright îi telefonă acasă lui Innes, agentul de la FBI.

CINCISPREZECE

În prima săptămână a lunii noiembrie, starea sănătăţii lui Ben Rosselli se înrăutăţi. De la destăinuirea preşedintelui băncii de acum patru săptămâni cu privire la boala sa necruţătoare, puterea îi slăbise, iar trupul i se veştejise pe măsură ce, proliferând şi invadându-l, celulele canceroase puneau tot mai mult stăpânire asupra vieţii ce-i rămăsese.

Cei care l-au vizitat pe bătrânul Ben acasă – inclusiv Roscoe Heyward, Alex Vandervoort, Edwina D'Orsey, Nolan Wainwright şi diferiţi directori ai băncii – au fost impresionaţi de amploarea şi repeziciunea prăbuşirii sale. Era neîndoielnic că mai avea foarte puţin de trăit.

Apoi, pe la mijlocul lunii noiembrie, în vreme ce o furtună sălbatică, cu un vânt puternic ca un uragan bântuia oraşul, Ben Rosselli a fost transportat cu o ambulanţă în pavilionul particular de la spitalul Mount Adams. O scurtă călătorie care avea să fie ultima din viaţa lui. De atunci a fost mai tot timpul sub influenţa calmantelor, astfel încât clipele lui de luciditate şi coerenţă deveniră din zi în zi mai rare.

Ultimele pâlpâiri ale vreunei tendinţe de a conduce Banca FMA se stingeau acum şi un grup de funcţionari superiori, reunindu-se neoficial, fură de acord că trebuia să se convoace întregul consiliu de administraţie şi să se numească un succesor la preşedinţie.

Convocarea decisivă a consiliului a fost hotărâtă pentru 4 decembrie.

Consilierii începură să sosească puţin înainte de ora zece dimineaţa. Se salutară cordial, fiecare comportându-se degajat şi cu încredere în sine – deprindere pe care omul de afaceri plin de succes o are în mijlocul semenilor săi.

Cordialitatea era puţin mai reţinută decât de obicei, din deferenţă faţă de muribundul Ben Rosselli care, la o depărtare cam de o milă, se agăţa încă slab de viaţă. Totuşi, consilierii care se reuneau acum erau amirali şi feldmareşali ai comerţului, aşa cum fusese însuşi Ben; ei ştiau că orice piedică ar apărea, afacerile care înlesnesc progresul civilizaţiei trebuie să meargă mai departe.

Înfăţişarea lor părea că spune: *Motivul ce se află la baza deciziilor pe care trebuie să le luăm astăzi este regretabil, dar trebuie să ne îndeplinim datoria solemnă faţă de sistem.*

Astfel că se îndreptară hotărâţi spre sala de consiliu, tapisată cu lambriuri din lemn de nuc pe care erau atârnate tablouri şi fotografii ale câtorva predecesori iluştri, odinioară ei înşişi importanţi, acum de mult dispăruţi.

Un consiliu de administraţie al oricărei corporaţii mari seamănă cu un club exclusivist. În afară de trei sau patru directori generali care activează ca salariaţi permanenţi, consiliul cuprinde câţiva oameni de afaceri proeminenţi, de multe ori ei înşişi preşedinţi ai altor consilii sau directori în alte ramuri de activitate.

De obicei, asemenea directori din exterior sunt invitaţi să facă parte din consiliul de administraţie pentru unul sau mai multe motive: propriile realizări din alte domenii, prestigiul instituţiei pe care o reprezintă, sau o relaţie importantă – de obicei financiară – cu compania din al cărei consiliu fac parte.

Printre oamenii de afaceri se consideră drept o mare onoare să fii în consiliul de administraţie al unei companii şi cu cât aceasta este mai prestigioasă, cu atât fala lor este mai mare. Iată motivul pentru care unii indivizi colecţionează posturi de consilieri, tot aşa cum unii indieni colecţionau odinioară scalpuri. Un alt motiv este faptul că aceşti consilieri sunt trataţi cu o deferenţă care le satisface amorul propriu şi totodată cu generozitate. Marile companii plătesc fiecărui consilier între o mie şi două mii de dolari pentru fiecare şedinţă la care participă – în mod normal, zece pe an.

De un prestigiu deosebit se bucură un consilier aparţinând oricărei bănci importante. A fi invitat să faci parte din consiliul de administraţie al unei bănci de prim rang este pentru un om de afaceri aproape echivalent cu a fi ridicat la rangul de cavaler de către regina Angliei. De aceea, acolada este foarte mult căutată. FMA, ca o bancă ce se află pe bună dreptate printre cele douăzeci din fruntea naţiunii, posedă un consiliu de administraţie deosebit de impresionant.

Cel puţin aşa gândeau ei.

Alex Vandervoort, urmărindu-i pe ceilalţi consilieri în vreme ce se aşezau în jurul mesei de consiliu – lungă, ovală – îşi dădu seama că se aflau acolo mulţi oameni de paie. Existau, de asemenea, conflicte de interese, deoarece unii consilieri sau companiile pe care le reprezentau erau principalii clienţi care împrumutau bani de la

bancă. Dacă ar deveni preşedintele băncii, printre obiectivele lui pe termen lung ar fi şi acela de a face mai reprezentativ consiliul de administraţie al Băncii FMA şi mai puţin asemănător unui club intim.

Dar oare va fi el preşedintele băncii? Sau va fi Heyward?

Amândoi erau astăzi candidaţi. Amândoi, nu peste mult timp, asemenea oricărui pretendent la un post, îşi vor expune punctele de vedere. Jerome Patterton, vicepreşedintele consiliului de administraţie care va prezida şedinţa de astăzi, stătuse de vorbă cu el acum două zile. „Ştii la fel de bine ca noi toţi că vom alege între Roscoe şi tine. Amândoi sunteţi oameni capabili; nu e uşor să faci o alegere. Aşa încât, ajută-ne. Spune-ne, sub orice formă doreşti, care este atitudinea ta faţă de Banca FMA. În ce priveşte modul de prezentare şi ce anume vei spune, las la aprecierea ta."

Pentru Alex era limpede că Roscoe Heyward primise aceleaşi instrucţiuni.

Heyward se înarmase, aşa cum o făcea totdeauna, cu un text pregătit dinainte. Aşezat exact în faţa lui Alex, îşi studia acum expunerea, cu o expresie serioasă pe figura lui cu profil acvilin. Din spatele ochelarilor fără ramă, ochii cenuşii priveau cu atenţie textul dactilografiat. Printre însuşirile lui Heyward se număra intensa concentrare a minţii ascuţite ca un bisturiu, mai ales asupra cifrelor. Un coleg făcuse cândva observaţia: „Roscoe poate citi o situaţie de profit şi pierdere tot aşa cum un dirijor citeşte o partitură, sesizând nuanţe, note greşite, pasaje incomplete, crescendo-uri şi posibilităţi de interpretare care altora le scapă." Fără îndoială, cifrele vor fi incluse în tot ceea ce avea să spună Heyward astăzi.

Alex nu era sigur dacă va folosi cifre sau nu în propriile sale observaţii. Dacă le-ar folosi, o va face din memorie, întrucât nu adusese nici un fel de material.

Noaptea trecută chibzuise până târziu. În cele din urmă se hotărâse să aştepte momentul potrivit şi apoi să vorbească ascultându-şi, după cum era cazul, instinctul. Va lăsa apoi gândurile şi cuvintele să-şi ia singure locul.

Îşi aminti că tot în aceeaşi cameră, cu atât de puţin timp în urmă, Ben anunţase: „Sunt pe moarte. Doctorii mi-au spus că nu mai am mult timp de trăit." Cuvintele fuseseră şi încă erau, exprimarea credinţei că totul în viaţă avea un sfârşit. Ele îşi băteau joc de ambiţie – propria sa ambiţie, a lui Roscoe Heyward şi a altora.

Totuşi, indiferent dacă în cele din urmă ambiţia era zadarnică sau nu, el îşi dorea foarte mult preşedinţia acestei bănci. Aştepta cu nerăbdare un prilej – aşa cum făcuse şi Ben la vremea lui – ca să decidă în privinţa orientărilor, să hotărască principiile de conducere, să stabilească priorităţi şi, pe baza tuturor acestor măsuri, să lase în urma sa o contribuţie meritorie. Şi dacă toate aceste înfăptuiri, văzute în lumina unui interval mai mare de ani, prezintă mai mult sau mai puţin interes, participarea în sine – înfăptuirile, conducerea, străduinţa şi spiritul de concurenţă – ar putea fi răsplătite chiar acum.

De cealaltă parte a mesei de consiliu, la dreapta, Onorabilul Harold Austin se strecură în fotoliul său obişnuit. Purta un costum Cerruti în carouri mici, o cămaşă clasică cu gulerul răsfrânt şi o cravată frapantă. Arăta ca un manechin din paginile revistei *Playboy*. Ţinea în mână un trabuc gros, gata să-l aprindă. Alex îl văzu pe Austin şi îl salută. I se răspunse la salut, dar cu o vizibilă răceală.

Acum o săptămână, Onorabilul Harold venise să protesteze împotriva vetoului formulat de Alex cu privire la reclama pentru cărţile de credit Keycharge, concepută de agenţia Austin. „Extinderea desfacerii pe piaţă a cărţilor de credit Keycharge a fost aprobată de consiliul de administraţie, obiectase Onorabilul Harold. Mai mult, şefii de departament de la cărţile de credit Keycharge au şi încuviinţat campania publicitară specială, înainte de a v-o prezenta. Stau la îndoială dacă să aduc sau nu la cunoştinţa consiliului de administraţie acţiunea dumitale «de mână forte».”

Alex fusese tăios. „Mai întâi, ştiu precis ce au hotărât consilierii în legătură cu cărţile de credit Keycharge, pentru că eram acolo. Cu ceea ce ei *nu* au fost de acord era faptul că extinderea desfacerii pe piaţă va include o reclamă banală, rău intenţionată, pe jumătate adevărată şi care discreditează banca. Oamenii dumitale cu idei creatoare pot să realizeze lucruri mai bune decât astea. De fapt, au şi făcut-o. Am văzut şi am aprobat versiunile revizuite. Cât priveşte faptul că sunt autoritar, am luat o hotărâre de conducător chiar în cadrul competenţei ce-mi revine şi, ori de câte ori va fi nevoie, am să fac acelaşi lucru. Aşa încât, dacă intenţionezi să ridici problema în faţa consiliului de administraţie, poţi s-o faci. În eventualitatea că doreşti să ştii părerea mea, ei n-or să-ţi mulţumească pentru asta. Este mai probabil că or să-mi mulţumească mie.”

Harold Austin se încruntase, dar părea să se fi hotărât a renunţa

la subiect, poate în chip înţelept, pentru că întreprinderii de reclame Austin îi conveneau din punct de vedere financiar tot atât de bine reclamele Keycharge revizuite. Alex ştia însă că şi-a făcut un duşman. Totuşi, se întrebă dacă lucrul acesta va avea vreo importanţă astăzi, dat fiind că Onorabilul Harold îl prefera în mod evident pe Roscoe Heyward şi era probabil că îl va sprijini oricum.

Unul dintre susţinătorii săi de bază – Alex ştia acest lucru – era Leonard L. Kingswood, sincerul, energicul preşedinte al companiei *Northam Steel,* care se afla aşezat acum aproape de capul mesei, adâncit în convorbirea cu vecinul său. Len Kingswood fusese acela care îi telefonase lui Alex cu câteva săptămâni în urmă, pentru a-i atrage atenţia că Roscoe Heyward făcea presiuni intense asupra consilierilor ca să-l sprijine pentru postul de preşedinte. „Nu spun că ar trebui să faci la fel, Alex; asta rămâne să hotărăşti tu. Dar te previn că ceea ce face Roscoe poate să fie eficace. Pe mine nu mă păcăleşte. El nu este un conducător şi eu i-am spus-o. Dar are un fel de a fi convingător, care înseamnă o momeală ce poate fi înghiţită de unii.”

Alex i-a mulţumit lui Len Kingswood pentru informaţie, dar nu a făcut încercarea de a adopta tactica lui Heyward. Insistenţele ar putea să ajute în unele cazuri, dar ar putea să-i ridice împotriva lui pe alţii care, în asemenea situaţii, au obiecţii faţă de presiunile personale. De altfel, detesta ideea de a porni o campanie activă pentru postul lui Ben, atâta vreme cât bătrânul era încă în viaţă.

Dar Alex recunoştea necesitatea reuniunii de astăzi şi a deciziilor de luat în cadrul ei.

Murmurul convorbirii din sala de consiliu se linişti. Doi întârziaţi, care tocmai intraseră, se aşezară în fotolii. Jerome Patterton, din capul mesei, lovi uşor cu un ciocănel de lemn şi anunţă:

— Domnilor, şedinţa consiliului poate să înceapă.

Patterton, care se pomenise astăzi în frunte, nu era de obicei luat în seamă, iar în ierarhia conducerii băncii era un fel de conformist. Aflat cam la şaizeci de ani şi aproape de pensie, fusese acceptat acum câţiva ani cu ocazia fuziunii cu o altă bancă mai mică. De atunci, responsabilităţile sale se reduseseră tacit şi prin înţelegere reciprocă. În mod curent, se preocupa aproape în aceeaşi măsură de problemele departamentului de credit şi de jocul de golf cu clienţii săi. Golful avea prioritate în asemenea măsură, încât în oricare zi lucrătoare, Jerome Patterton se afla rareori după ora 14.30 în biroul

său. Titlul de vicepreşedinte al consiliului de administraţie era în mare măsură onorific.

La înfăţişare semăna cu un moşier. Aproape chel, cu excepţia unei coroniţe de păr alb, avea creştetul capului roz, ascuţit în mod ciudat, de parcă ar fi fost capătul ţuguiat al unui ou. Paradoxal, sprâncenele sale erau încâlcite şi creşteau sălbatic; ochii de sub ele erau cenuşii bulbucaţi şi începeau să fie urduroşi. Pentru a completa imaginea moşierului, se îmbrăca cu stofe de lână. Aprecierea lui Alex Vandervoort cu privire la Patterton era aceea că vicepreşedintele avea o minte excelentă pe care o folosise foarte puţin în ultimii ani, asemenea unui motor de rezervă.

Aşa cum era de aşteptat, Jerome Patterton începu prin a aduce un omagiu lui Ben Rosselli, după care citi cu glas tare ultimul buletin de la spital în care se relata despre „puteri din ce în ce mai slabe şi pierderi de cunoştinţă”. Printre consilieri, figuri crispate, clătinări din cap.

— Dar viaţa comunităţii noastre merge înainte şi vicepreşedintele enumeră motivele prezentei reuniuni, cu deosebire nevoia de a numi grabnic un nou conducător al Băncii FMA. Cei mai mulţi dintre dumneavoastră, domnilor, sunteţi la curent cu procedurile asupra cărora s-a convenit.

El anunţă apoi ceea ce ştiau toţi: că Roscoe Heyward şi Alex Vandervoort vor face expuneri în faţa consiliului de administraţie, după care amândoi vor părăsi reuniunea, în vreme ce candidaturile lor vor fi luate în discuţie.

— Cât priveşte ordinea vorbitorilor, ne vom folosi de tradiţia existentă încă de pe vremea când ne-am născut: ordinea alfabetică. (Ochii lui Jerome Patterton clipiră către Alex.) Uneori am tras ponosul de a fi un „P” sper că „V”-ul tău nu ţi-a fost o povară prea mare.

— Rareori, domnule preşedinte, zise Alex. În unele ocazii, îmi asigură ultimul cuvânt.

O rumoare veselă, prima în ziua aceea, făcu înconjurul mesei. Roscoe Heyward participă la ea, deşi surâsul său păru forţat.

— Roscoe, anunţă Jerome Patterton, când vrei poţi să începi.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte.

Heyward se ridică în picioare, împinse mult îndărăt fotoliul şi îi cercetă calm pe cei nouăsprezece oameni din jurul mesei. Luă o sorbitură de apă dintr-un pahar ce se afla în faţa lui, îşi drese de formă vocea şi începu să vorbească cu un glas sigur şi uniform.

— Stimaţi consilieri, deoarece această întrunire este o reuniune în cerc închis şi intimă, care nu va fi adusă la cunoştinţa presei şi nici a altor acţionari, astăzi am să fiu deschis cu dumneavoastră, subliniind ceea ce consider a fi prima răspundere a mea şi a acestui consiliu de administraţie: profitul Băncii FMA. Şi repetă, accentuând: Profitul, domnilor, prioritatea noastră numărul unu.

Heyward aruncă o privire scurtă asupra textului său.

— Îngăduiţi-mi să dezvolt această temă. După părerea mea, domnilor, prea multe decizii în domeniul bancar – şi în acela al afacerilor, în general – sunt excesiv influenţate în prezent de probleme sociale şi de alte controverse ale timpurilor noastre. Ca bancher, cred că situaţia aceasta este rea. Daţi-mi voie să accentuez faptul că nu reduc în nici un fel importanţa conştiinţei sociale a individului; propria mea conştiinţă, sper, este bine dezvoltată. Recunosc, de asemenea, că fiecare dintre noi trebuie să-şi reexamineze din timp în timp concepţiile proprii despre valoare, ajustându-le în lumina noilor idei şi aducând contribuţiile personale de care este capabil. Dar politicile corporatiste sunt altceva. Ele trebuie să nu fie supuse fiecărui curent de schimbare socială sau oricărei toane. Dacă s-ar supune, dacă s-ar îngădui ca un asemenea mod de gândire să ne conducă afacerile, ar fi periculos pentru sistemul liber american şi dezastruos pentru această bancă, prin faptul că ne slăbeşte puterea, ne întârzie dezvoltarea şi ne reduce profiturile. Pe scurt, asemenea altor instituţii, va trebui să ne ţinem încă o dată departe de scena social-politică, scenă care nu ne priveşte decât în măsura în care afectează tranzacţiile financiare ale clienţilor noştri. (Pe figura serioasă a vorbitorului se strecura un surâs fin.) Sunt de acord să admit că, dacă aceste cuvinte ar fi rostite în public, ele ar fi nediplomatice şi nepopulare. Voi merge mai departe şi voi spune că nu le-aş rosti niciodată într-un loc public. Dar aici, între noi, unde se iau adevăratele hotărâri şi se stabileşte politica de conducere, le socotesc a fi pe de-a-ntregul realiste.

Mai mulţi consilieri dădură aprobativ din cap. Unul dintre ei bătu cu pumnul în masă, entuziasmat. Alţii, inclusiv magnatul oţelului, Leonard Kingswood, rămaseră impasibili.

Alex Vandervoort reflectă: „Deci, Roscoe Heyward a decis o confruntare directă, o divergenţă totală de vederi.” Aşa cum, fără îndoială, Heyward îşi dădea seama că tot ceea ce spusese venea în contradicţie cu convingerile intime ale lui Alex, ca şi cu acelea ale

lui Ben Rosselli, aşa cum o demonstra liberalizarea crescândă a băncii din ultimii ani. Ben fusese acela care implicase Banca FMA în afaceri civile, atât la nivelul oraşului, cât şi al statului, inclusiv în proiecte ca *Forum East.* Dar Alex nu-şi făcea iluzii. Câţiva membri importanţi ai consiliului de administraţie fuseseră stânjeniţi, uneori nemulţumiţi de principiile de conducere ale lui Ben şi ar primi bine concepţia dură a lui Heyward, consacrată exclusiv afacerilor. Întrebarea era: cât de puternic ar fi grupul susţinător al concepţiei dure?

Alex era întru totul de acord cu una din declaraţiile făcute de Roscoe Heyward care spusese: *Aceasta este o reuniune în cerc închis şi intimă… unde se elaborează adevăratele hotărâri şi principii de conducere.*

Cuvântul eficace era „adevăratele".

În vreme ce acţionarii şi publicul puteau să fie hrăniţi mai târziu cu o versiune soporifică şi îndulcită cu privire la politica bancară, prin dări de seamă anuale tipărite cu deosebită îngrijire şi prin alte mijloace, aici, în spatele uşilor închise ale acestei săli de consiliu, se decideau adevăratele obiective în termeni fără echivoc. Iată motivul pentru care discreţia şi un anumit fel de tăcere sunt obligaţii ale directorului oricărei companii.

— Există o foarte mare asemănare, explică Heyward, între ceea ce am spus şi ceea ce s-a întâmplat cu biserica al cărei enoriaş sunt şi prin intermediul căreia îmi aduc unele contribuţii sociale. În anii '60, biserica noastră a consacrat bani, timp şi energie cauzelor sociale, mai ales celor care aveau în vedere progresul negrilor. În parte, aceasta s-a întâmplat din cauza presiunii din afară; totodată, unii membri ai congregaţiei noastre au privit acţiunea aceasta ca fiind „ceea ce trebuia să se facă". Biserica noastră a devenit, în multiple feluri, o agenţie socială. Totuşi, de curând, unii dintre noi am redobândit autoritatea şi am hotărât că un asemenea activism este nepotrivit şi că ar trebui să ne reîntoarcem la fundamentele credinţei creştine. În consecinţă, am înmulţit numărul ceremoniilor religioase – principalul rol al bisericii, aşa cum o concepem noi – şi am lăsat acţiunile cu implicaţii sociale guvernului şi altor instituţii cărora, după opinia noastră, le aparţin.

Alex se întreba dacă alţi consilieri găseau, asemenea lui, că este greu să te gândeşti la cauzele sociale ca fiind „nepotrivite" unei biserici.

— Vorbeam despre profit ca despre principalul nostru obiectiv,

continuă Roscoe Heyward. Există unii, îmi dau seama de asta, care vor exprima obiecţii asupra acestui punct. Ei vor argumenta că urmărirea preponderentă a profitului este o strădanie grosolană, mioapă, egoistă, urâtă şi care nu dă satisfacţie cerinţelor sociale. (Vorbitorul zâmbi tolerant.) Dumneavoastră, domnilor, sunteţi familiarizaţi cu argumentele referitoare la astfel de interpretări. Ei bine, ca bancher, sunt cu totul împotriva lor. Căutarea profitului nu este mioapă. Şi, cât priveşte această bancă sau oricare alta, valoarea socială a profitabilităţii este înaltă. Daţi-mi voie să dezvolt această temă. Toate băncile măsoară profitul în funcţie de beneficiul la acţiuni. Asemenea beneficii – care sunt un subiect de notorietate publică – sunt examinate pe larg de către acţionari, depunători, de cei care investesc şi de toţi cei care se ocupă de afaceri pe plan naţional şi internaţional. O creştere sau o scădere a beneficiilor băncii este considerată drept un semn de putere sau de slăbiciune. Atunci când beneficiile sunt mari, încrederea în tranzacţiile băncii continuă să crească. Dar, presupunând că unele bănci mari declară o reducere a beneficiilor la acţiuni, ce s-ar întâmpla? O nelinişte generală, o alunecare grabnică spre panică, o situaţie în care depunătorii şi-ar retrage fondurile, iar acţionarii investiţiile, astfel încât stocurile de acţiuni ale băncii s-ar devaloriza, băncile fiind ele însele periclitate. Pe scurt, o criză publică dintre cele mai grave. (Roscoe Heyward îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu o batistă albă de olandă.) Să nu spună nimeni: asta nu se poate întâmpla. S-a întâmplat înainte, în criza care a început în 1929, iar astăzi, băncile fiind mult mai mari, efectul ar fi, prin comparaţie, catastrofal. Acesta este motivul pentru care o bancă, asemenea băncii noastre, trebuie să rămână vigilentă în obligaţia ei de a face bani pentru sine şi pentru acţionarii săi.

În sala de consiliu se auziră din nou murmure de aprobare. Heyward mai întoarse o foaie a textului său.

— Cum realizăm, ca bancă, un maximum de profit? Am să vă spun mai întâi cum *nu*-l realizăm. Nu-l realizăm angajându-ne în proiecte care, deşi admirabile ca intenţie, sunt fie nesănătoase sub aspect financiar, fie imobilizează pentru mulţi ani fondurile băncii cu rate mici de beneficii. Mă refer, fireşte, la fondurile pentru locuinţe ieftine. În orice caz, ar trebui să nu plasăm mai mult decât o parte redusă din fondurile băncii în ipoteci pentru locuinţe de orice fel, care sunt bine cunoscute pentru profitabilitatea lor scăzută. Un alt mod de a nu realiza profituri este acela de a face

concesii şi de a uşura condiţiile de împrumut, ca de pildă în cazul aşa-numitelor împrumuturi pentru afaceri ale minorităţilor. Acesta este un domeniu în care băncile sunt supuse astăzi unor presiuni enorme şi ar trebui să le rezistăm nu cu argumente rasiale, ci cu iscusinţă în afaceri. În orice caz, să acordăm împrumuturi minorităţilor atunci când este posibil, dar să facem astfel ca termenii şi criteriile de acordare să fie la fel de stricte ca acelea pentru oricare alt solicitant de împrumuturi. Şi, ca bancă, ar trebui să nu ne preocupăm în mod nejustificat de problemele vagi ale mediului înconjurător. Nu este treaba noastră să emitem aprecieri referitoare la modul în care clienţii noştri îşi conduc afacerile în legătură cu ecologia; nu le cerem decât să aibă o situaţie financiară sănătoasă. Pe scurt, nu vom realiza profituri devenind susţinătorii aproapelui nostru – ori judecătorii sau paznicii lui. Oh, din când în când, putem sprijini prin viu grai aceste obiective publice: construcţii cu preţ redus, reabilitare civică, îmbunătăţirea mediului înconjurător, energia, conservarea şi alte probleme care apar. La urma urmei, banca aceasta are o influenţă şi un prestigiu ce pot fi împrumutate fără pierderi financiare. Putem chiar să alocăm sume simbolice şi avem un departament de relaţii cu publicul prin care să ne popularizăm contribuţiile, chicoti el şi chiar să le exagerăm în unele împrejurări. Dar pentru a obţine un profit real, ar trebui să orientăm principalul nostru efort în altă direcţie.

Alex Vandervoort reflectă: „Oricare ar fi criticile ce i-ar putea fi aduse lui Heyward, nimeni n-ar avea motiv să se plângă mai târziu că el nu şi-a exprimat clar punctele de vedere. Într-un fel, declaraţia lui era o declaraţie onestă, dar calculată cu şiretenie, chiar cu cinism."

Mulţi conducători ai afacerilor şi finanţelor – inclusiv o mare parte din consilierii aflaţi în sala de consiliu – erau iritaţi de restricţiile privitoare la libertatea lor de a face bani. Ei resimţeau, de asemenea, nevoia de a fi circumspecţi în luările lor de cuvânt publice, în caz contrar atrăgându-şi atacurile grupurilor de consumatori sau ale celor care critică lumea afacerilor. Astfel că era o uşurare pentru ei să-şi audă convingerile intime pronunţate cu glas tare şi fără echivoc.

Era limpede că Roscoe Heyward avusese în vedere aceasta. Alex era sigur că, înainte de a lua cuvântul, numărase capetele aflate în jurul mesei din sala de consiliu, calculând cine şi în ce fel va vota.

Dar Alex şi-a făcut propriile sale calcule. Credea încă în faptul că

există un oarecare număr de consilieri, formând un grup suficient de puternic, pentru a-i reorienta pe cei reuniţi aici, dinspre Heyward, spre el. Dar trebuia să fie mai întâi convinşi.

— În mod specific, declară Heyward, banca noastră ar trebui să depindă, aşa cum a depins prin tradiţie, de afacerile încheiate cu industria americană. Prin aceasta înţeleg tipul de industrie cu profituri mari care, la rândul lor, vor întări propriile noastre profituri. Cu alte cuvinte, sunt convins că în prezent Banca FMA alocă o proporţie insuficientă din fondurile sale pentru acordarea de împrumuturi industriale mari şi că ar trebui să ne angajăm imediat într-un program de dezvoltare a unor asemenea împrumuturi…

Era un subiect obişnuit, pe care Roscoe Heyward, Alex Vandervoort şi Ben Rosselli îl dezbătuseră deseori în trecut. Argumentele pe care le aducea acum Heyward nu erau noi, deşi el le prezenta cu convingere, folosind cifre şi tabele. Alex simţi cât erau de impresionaţi consilierii.

Heyward vorbi alte treizeci de minute pe tema aceasta a extinderii împrumuturilor pentru industrie, concomitent cu reducerea angajamentelor comunitare. Sfârşi prin – aşa cum l-a numit – „un apel la raţiune”.

— Lucrul de care avem nevoie acum este o conducere bancară energică. Tipul de conducere care să nu fie influenţată de sentimente sau împinsă către o folosire meschină a banilor din cauza scandalului public. Ca bancheri, trebuie să insistăm în a spune „nu” atunci când opinia noastră fiscală este negativă, „da” atunci când prevedem un profit. Nu trebuie să câştigăm niciodată o popularitate ieftină în dauna deţinătorilor de acţiuni. În loc de aceasta, ar trebui ca banii noştri şi aceia ai depunătorilor noştri să-i dăm cu împrumut numai în vederea obţinerii celui mai mare avantaj şi, dacă – în urma unei asemenea politici bancare – se va spune despre noi că suntem „bancheri încuiaţi”, n-au decât să o spună. Eu unul mă voi bucura să fiu socotit printre aceştia.

Heyward luă loc în mijlocul aplauzelor.

— Domnule preşedinte!

Magnatul oţelului, Leonard Kingswood, se aplecă înainte, ridicând mâna.

— Am mai multe întrebări şi câteva obiecţii.

De la celălalt capăt al mesei, Onorabilul Harold Austin ripostă:

— Domnule preşedinte, pentru procesul verbal, eu nu am nici o întrebare şi sunt întru totul de acord cu cele ce s-au spus până

acum.

Se auziră râsete şi un glas nou, acela al lui Philip Johannsen, preşedintele companiei *MidContinent Rubber*, adăugă:

— De aceeaşi părere cu tine, Harold. Sunt de acord că este timpul să adoptăm o linie mai dură.

Un altul interveni:

— Şi eu.

— Domnilor, domnilor şi Jerome Patterton bătu uşor în masă cu ciocănelul de lemn. Problema noastră a fost rezolvată doar în parte. Mai târziu voi acorda timp pentru întrebări. Cât priveşte dezacordurile, propun să ni le păstrăm pentru discuţii, după ce Roscoe şi Alex se vor fi retras. Deci, să-l ascultăm mai întâi pe Alex.

— Cei mai mulţi dintre dumneavoastră mă cunoaşteţi bine ca om şi bancher, începu Alex.

Stătea în picioare la masa din sala de consiliu, cu un aer firesc, relaxat şi umerii lăsaţi, ca de obicei şi aplecându-se din când în când înainte pentru a-i cuprinde cu privirea pe consilierii ce se aflau în dreapta şi în stânga sa, ca şi pe cei din faţă. Căuta să vorbească păstrând un ton firesc.

— Ştiţi, de asemenea, sau ar trebui să ştiţi că, în calitate de bancher, sunt un dur, un încuiat, dacă cineva preferă cuvântul acesta. Dovada o face şi modul cum am condus problemele financiare ale Băncii FMA, toate profitabile, nici una implicând pierderi. Fără îndoială, în acţiunile bancare, ca şi în alte afaceri, când este vorba de profitabilitate, este vorba şi de putere. Lucrul acesta se aplică oamenilor care se ocupă de probleme bancare. De aceea sunt bucuros că Roscoe a ridicat această chestiune, pentru că ea îmi dă posibilitatea să prezint propria mea părere despre profitabilitate. Ca şi despre libertate, democraţie, iubire şi maternitate.

Cineva chicoti. Alex răspunse cu un surâs, apoi împinse şi mai mult fotoliul îndărăt, pentru a-şi asigura o deplasare liberă.

— O altă observaţie referitoare la profitabilitate, aici la Banca FMA, este aceea că ea ar trebui să fie drastic înnoită. Detalii în această privinţă voi da mai târziu. În clipa de faţă prefer să vorbesc despre convingeri. Una dintre convingerile mele este că, în acest deceniu, civilizaţia se schimbă mai semnificativ şi mai repede decât oricând altă dată de la revoluţia industrială încoace. Ceea ce vedem şi împărtăşim este o revoluţie socială a conştiinţei şi a comportării. Unora nu le place această revoluţie; mie, personal, îmi place. Dar

fie că ne place sau nu, ea este aici, există, nu va da înapoi, nu va dispărea. În ceea ce priveşte forţa care o incită, aceasta constă în hotărârea unei majorităţi a omenirii de a îmbunătăţi calitatea vieţii, de a opri spolierea mediului înconjurător şi de a ocroti ceea ce a rămas bun din resursele de orice fel. Iată motivul pentru care industriei şi afacerilor li se cer norme noi, în aşa fel încât acest ansamblu să poarte numele de „răspundere socială de grup”. Mai mult, sunt efectiv realizate niveluri de răspundere mai înalte şi fără pierderi semnificative de profituri.

Alex se mişca întruna în spaţiul restrâns de lângă masa de consiliu, întrebându-se dacă ar trebui să releve alte câteva dintre provocările cu care îl înfruntase Heyward. Apoi se hotărî: da.

— În ceea ce priveşte răspunderea şi implicarea, Roscoe a expus cazul bisericii sale. El ne-a spus că aceia dintre ei care au redobândit autoritatea – aşa cum s-a exprimat el – optează şi sunt în favoarea unei politici de neamestec. Ei bine, după părerea mea, Roscoe şi enoriaşii lui merg cu hotărâre înapoi. Atitudinea lor nu este bună nici pentru creştinism, nici pentru operaţiunile bancare.

Heyward se ridică brusc. Protestă:

— Este o interpretare şi o aluzie neplăcut de personală.

Alex zise calm:

— Cred că nu este nici una, nici alta.

Harold Austin lovi puternic cu pumnul în masă.

— Domnule preşedinte, obiectez împotriva faptului că Alex recurge la probleme personale.

— Roscoe a introdus biserica lui, argumentă Alex. Nu fac decât să comentez.

— Mai bine să n-o faci. (Glasul lui Philip Johannsen interveni scurt, neplăcut, din partea cealaltă a mesei). Altminteri, am putea să vă judecăm pe amândoi din punctul de vedere al anturajului vostru, fapt care l-ar situa cu mult mai sus pe Roscoe şi biserica lui.

Alex se înroşi.

— Pot să întreb ce anume vrea să însemne asta?

Johannsen ridică din umeri.

— După cum am auzit, cea mai apropiată prietenă a dumitale, în lipsa soţiei, este o activistă de stânga. Poate că de aceea îţi place implicarea.

De data asta Jerome Patterton lovi puternic în masă cu ciocănaşul de lemn.

— Destul, domnilor. Preşedintele hotărăşte să nu se mai facă în

nici un fel referinţe de acest gen.

Johannsen zâmbi. În ciuda deciziilor luate, îşi atinsese scopul.

Alex Vandervoort, clocotind de mânie, se gândi la o declaraţie fermă în sensul că viaţa lui intimă era o problemă personală, apoi renunţă. Într-o altă ocazie ar fi fost necesară. Acum nu. Îşi dădu seama că făcuse o mare greşeală referindu-se la analogia cu biserica lui Heyward.

— Aş prefera să revin la controversa mea iniţială, zise el. Cum putem, în calitate de bancheri, să ne permitem a ignora această conjunctură schimbătoare? A încerca să procedăm astfel, înseamnă a sta în mijlocul unei furtuni pretinzând că nu bate vântul. Noi nu putem lua decizii numai în domeniile financiare, practice. După cum cei ce se află în jurul acestei mese cunosc din experienţă proprie, în afaceri nu se poate reuşi niciodată prin ignorarea schimbărilor, ci prin anticiparea lor şi prin adaptarea la ele. Astfel, ca păstrători ai banilor, sensibili la climatul schimbător al investiţiilor, vom aduce profituri în primul rând ascultând, observând cu atenţie şi adaptându-ne imediat.

Simţi că, exceptând nesocotinţa sa de mai înainte, deschiderea sa strategică prin menţionarea aspectelor practice atrăsese atenţia. Aproape fiecare consilier extern avusese de înfruntat legislaţia referitoare lă controlul poluării, la ocrotirea consumatorului, la adevărul în publicitate, la angajarea minorităţilor sau la drepturi egale pentru femei. Deseori, asemenea legi fuseseră adoptate în urma unei opoziţii violente din partea companiilor conduse de aceşti consilieri. Dar, o dată cu intrarea în vigoare a legilor, aceleaşi companii s-au deprins să activeze conform noilor norme, trâmbiţându-şi cu mândrie contribuţiile la bunăstarea publică. Unii, ca Leonard Kingswood, s-au convins că răspunderea corporatistă era bună pentru afaceri şi au adoptat-o cu hotărâre.

— În Statele Unite există paisprezece mii de bănci, le aminti Alex consilierilor Băncii FMA, care au o putere fiscală enormă în privinţa extinderii împrumuturilor. Desigur, când împrumuturile sunt acordate industriaşilor şi oamenilor de afaceri, acea putere ar trebui să includă şi răspunderi din partea noastră! Desigur, printre criteriile pentru acordarea de împrumuturi ar trebui să se numere şi modul de comportare faţă de public al celor care împrumută de la noi! Dacă trebuie să se finanţeze o fabrică, aceasta va fi oare poluantă? Dacă trebuie să se realizeze un nou produs, acesta va prezenta oare siguranţă? Cât este de adevărată reclama unei

companii? Atunci când avem fonduri ca să împrumutăm una din companiile A sau B, care dintre ele oferă cea mai mare garanţie că nu face discriminări?

Se apleacă înainte, uitându-se împrejurul mesei ovale, pentru a întâlni, pe rând, privirea fiecărui consilier.

— Este adevărat că în prezent nu se pun totdeauna aceste întrebări şi nici nu se acţionează în conformitate cu ele. Dar marile bănci încep să şi le pună, luându-le drept bază pentru tranzacţii sănătoase – un exemplu pe care Banca FMA ar fi bine să-l încurajeze. Pentru că, întocmai cum conducerea oricărei companii poate să aducă dividende mari, tot astfel conducerea tranzacţiilor bancare se va dovedi profitabilă, încă ceva la fel de important: este mai bine să facem lucrul acesta acum, în mod liber, decât să fim obligaţi să-l facem mai târziu.

Alex se retrase cu un pas, reveni, apoi întrebă:

— În care alte domenii ar trebui ca această bancă să accepte răspunderi corporatiste? Cred, împreună cu Ben Rosselli, că ar trebui să participăm la îmbunătăţirea vieţii acestui oraş şi a acestui stat. O măsură imediată este finanţarea locuinţelor cu chirii mici, un angajament pe care acest consiliu şi l-a asumat o dată cu stadiile iniţiale ale lucrărilor din *Forum East.* Cred că, pe măsură ce trece timpul, contribuţiile noastre ar trebui să fie mai mari.

Aruncă o privire către Roscoe Heyward.

— Desigur, îmi dau seama că ipotecile pe locuinţele respective nu constituie un domeniu de foarte mare profit. Totuşi, există şi căi de realizare a participării băncii care să ofere profituri excelente.

Un mijloc, le spuse el consilierilor care îl ascultau, era o extindere hotărâtă pe scară largă, a departamentului de economii al băncii.

— În mod tradiţional, fondurile pentru ipotecile pe locuinţe sunt obţinute din depunerile de economii, pentru că ipotecile sunt investiţii pe termen lung, iar economiile sunt, în mod asemănător, stabile şi pe termen lung. Vom obţine o profitabilitate cu volum mult mai mare decât volumul nostru de economii din clipa de faţă. Astfel, vom atinge un triplu obiectiv – profit, stabilitate financiară şi o contribuţie socială majoră. Doar cu puţini ani în urmă, băncile comerciale mari, ca a noastră, nu ţineau seama de afacerile consumatorilor, inclusiv de micile economii, considerându-le lipsite de importanţă. Apoi, în vreme ce noi moţăiam, asociaţiile pentru împrumuturi şi economii au profitat cu îndrăzneală de ocazia pe

care noi am ignorat-o şi ne-au luat-o înainte, astfel încât acum constituie un concurent important. În economiile personale se află, totuşi, posibilităţi enorme. Este probabil ca, în cursul unui deceniu, tranzacţiile consumatorilor să depăşească pretutindeni depunerile comerciale şi astfel să devină cea mai importantă forţă bănească existentă. Economiile, argumentă Alex, sunt doar unul din multele domenii în care interesele Băncii FMA pot să sporească în mod impresionant.

Mişcându-se în continuare fără oprire, în vreme ce vorbea, luă pe rând alte departamente ale băncii, descriind schimbările pe care le propunea. Cele mai multe figuraseră într-un raport pe care Alex Vandervoort îl întocmise la cererea lui Ben Rosselli, cu câteva săptămâni înainte de anunţul pe care preşedintele băncii îl făcuse cu privire la moartea sa iminentă. Sub presiunea evenimentelor, după câte ştia Alex, el rămăsese necitit.

O recomandare era de a deschide încă nouă sucursale ale băncii în diferite zone suburbane din tot statul. O alta cerea o drastică revizuire a organizării Băncii FMA. Alex propunea să se angajeze o întreprindere specializată în consultaţii, care să propună schimbările necesare şi Alex atrase atenţia consilierilor:

— Eficienţa noastră este mai mică decât ar trebui să fie. Maşinăria scârţâie.

Aproape de sfârşit, reveni la tema iniţială:

— Relaţiile noastre bancare cu industria ar trebui, desigur, să continue a fi strânse. Împrumuturile industriale şi afacerile comerciale rămân stâlpii activităţii noastre. Dar nu singurii stâlpi. Şi nici nu trebuie să fie cei mai mari. Şi nici noi nu trebuie să fim preocupaţi de mărimea lor, astfel încât în optica noastră, importanţa conturilor mici, inclusiv a celor individuale, să se reducă. Fondatorul a înfiinţat această bancă pentru ca să-i ajute pe cei cu mijloace modeste, cărora le erau refuzate serviciile altor bănci. În mod inevitabil, scopul băncii şi operaţiunile ei s-au amplificat de-a lungul secolului. Totuşi, atât fiul fondatorului, cât şi nepotul său n-au pierdut vreodată din vedere aceste origini şi nici n-au ignorat preceptul care spune că o cantitate mică multiplicată poate să constituie cea mai mare putere.

O creştere masivă şi imediată a economiilor mici, creştere pe care insist ca membrii consiliului de administraţie să o socotească drept un obiectiv, va face cinste acestei origini, va întări puterea noastră financiară şi – în climatul actual – va duce la creşterea

avuţiei publice, care este şi propria noastră avuţie.

Aşa cum au procedat în cazul lui Heyward, membrii consiliului îl aplaudară pe Alex în timp ce se aşeza. Alex îşi dădu seama că unele dintre aplauze erau doar politicoase; cam jumătate din consilieri păreau mai entuziaşti. Bănui că alegerea între el şi Heyward putea încă să se îndrepte fie spre unul, fie spre celălalt.

— Îţi mulţumesc, Alex.

Jerome Patterton îşi aruncă privirile în jurul mesei.

— Aveţi întrebări, domnilor?

Întrebările durară o altă jumătate de oră, după care Roscoe Heyward şi Alex Vandervoort părăsiră împreună sala de consiliu. Fiecare se întoarse la biroul său, ca să aştepte hotărârea ce se va lua.

Consilierii discutară tot restul dimineţii, dar nu izbutiră să ajungă la o înţelegere. Atunci ei o amânară, ducându-se să mănânce într-o sufragerie rezervată pentru ei, iar discuţia continuă în timpul mesei. Rezultatul reuniunii nu era încă limpede atunci când un chelner se apropie tăcut de Jerome Patterton, purtând o tăviţă de argint. Pe ea se afla o singură foaie de hârtie îndoită.

Vicepreşedintele consiliului luă hârtia, o despături şi citi. După o mică pauză, se ridică şi aşteptă până ce convorbirile din jurul mesei se domoliră.

— Domnilor şi glasul lui Patterton tremura. Vă anunţ cu durere că iubitul nostru preşedinte, Ben Rosselli, a murit acum câteva minute.

Curând după aceea, printr-un consimţământ tacit şi fără alte discuţii, şedinţa consiliului luă sfârşit.

ŞAISPREZECE

Moartea lui Ben Rosselli atrase atenţia presei internaţionale şi câţiva redactori de ştiri, umblând după formula cea mai nouă, intitulai ştirea: „Sfârşitul unei ere”.

Fie că a fost aşa sau nu, dispariţia lui semnala că ultima mare bancă americană, caracterizată prin faptul că avea un singur conducător, trecuse la structura folosită pe la mijlocul secolului al XX-lea, cu comitet şi direcţie angajată. Cât priveşte cine va fi în fruntea personalului de conducere, hotărârea fusese amânată până după funeraliile lui Rosselli, când consiliul de administraţie al băncii va fi din nou convocat.

Funeraliile avură loc miercuri, în a doua săptămână din luna decembrie.

Atât funeraliile cât şi expunerea catafalcului au fost înfrumuseţate de întregul ritual şi fast al bisericii catolice, potrivit unui cavaler apostolic şi unui mare filantrop cum a fost Ben Rosselli.

Catafalcul a fost expus timp de două zile la catedrala St. Matthew, cea mai potrivită deoarece Sfântul Matthew, odinioară Levi, cel care aduna dările, era considerat de bancheri drept patronul lor. Aproximativ două mii de oameni, inclusiv cei reprezentând preşedinţia, guvernatorul statului, ambasadori, oficialităţile obştei, funcţionarii băncii şi multe suflete mai umile, trecură prin faţa catafalcului şi îşi descoperiră capetele.

În dimineaţa înmormântării, slujba religioasă a fost oficiată împreună – pentru a preveni orice obiecţie – de către un arhiepiscop, un episcop şi un monsenior. Un cor impresionant dădea răspunsurile la rugăciuni, cu o intensitate sonoră de natură să liniştească spiritele. În catedrala plină, partea de lângă altar fusese rezervată rudelor şi prietenilor lui Rosselli. Imediat după ei se aflau consilierii şi funcţionarii superiori ai Băncii FMA.

Roscoe Heyward – îmbrăcat sobru în negru – se afla în primul rând al celor îndoliaţi de la bancă, împreună cu soţia lui, Beatrice, o femeie autoritară, înaltă şi cu fiul lor, Elmer. Heyward, care era membru al bisericii episcopale, studiase dinainte ritualul catolic

corect. Îngenunche cu eleganţă, atât înainte de a se aşeza, cât şi mai târziu, la plecare – ultimul gest fiind un exemplu de formalism exagerat pe care mulţi dintre catolici îl ignorau. Soţii Heyward cunoşteau, de asemenea, răspunsurile la slujbă, astfel că vocile lor le acopereau pe ale celorlalţi din jur, care nu le ştiau.

Alex Vandervoort, purtând un costum cenuşiu închis şi stând cu două rânduri în spatele soţilor Heyward, se afla printre cei care nu rosteau răspunsurile. Fiind un agnostic, se simţea deplasat în acest cadru. Se întreba cum ar fi privit Ben, un om esenţialmente simplu, această ceremonie excesiv de pretenţioasă.

Lângă Alex, Margot Bracken se uita în jurul ei, plină de curiozitate. La început, Margot plănuise să asiste la funeralii cu un grup din *Forum East,* dar cum în noaptea trecută rămăsese în apartamentul lui Alex, o convinsese să meargă împreună cu el. Delegaţia din *Forum East* – o delegaţie mare – se afla undeva în fundul bisericii.

Lângă Margot stăteau Edwina şi Lewis D'Orsey, ultimul arătând ca totdeauna sfrijit şi lihnit şi plictisindu-se cu sinceritate. Probabil, reflecta Alex, Lewis îşi redacta în minte viitorul număr al buletinului său pentru investiţii. Soţii D'Orsey veniseră o dată cu Margot şi Alex – cei patru fiind deseori împreună, nu pentru că Edwina şi Margot erau verişoare, ci pentru că se simţeau bine unii cu alţii. După slujba religioasă, hotărâseră să meargă cu toţii la serviciul divin de la cimitir.

În rândul din faţa lui Alex se afla preşedintele consiliului de administraţie, Jerome Patterton, cu soţia.

În ciuda dezinteresului său pentru liturghie, Alex se trezi cu ochii plini de lacrimi atunci când coşciugul trecu prin faţa lui şi fu scos din biserică. Sentimentele sale pentru Ben, aşa cum îşi dăduse seama în cele câteva zile din urmă, erau apropiate de dragoste. Într-un anumit sens, bătrânul fusese o figură de părinte; moartea lui lăsa un gol în viaţa lui Alex, care nu se va mai umple.

Margot îi căută cu delicateţe mâna şi i-o cuprinse într-a ei. În vreme ce participanţii începură să plece pe rând, el văzu că Roscoe şi Beatrice Heyward priveau spre ei. Alex dădu din cap şi i se răspunse la salut. Faţa lui Heyward se îmblânzi, ca o confirmare a durerii lor comune – lăsând la o parte, pentru moment, adversitatea dintre ei – în semn de recunoaştere că sunt muritori, la fel ca Ben.

În afara catedralei, circulaţia obişnuită fusese deviată. Coşciugul se şi afla aşezat într-un dric împodobit cu flori. Acum, rudele şi

funcţionarii băncii urmau să se urce în limuzine şi să înainteze sub îndrumarea poliţiei. O escortă de poliţişti cu motocicletele funcţionând din plin se afla în fruntea întregului cortegiu.

Ziua era cenuşie şi rece, cu rafale de vânt care ridicau vârtejuri de praf în stradă. Pe cer se profilau turnurile catedralei, cu uriaşa ei faţadă înnegrită de funinginea anilor. Mai devreme se anunţase zăpadă, dar până acum nu-şi făcuse apariţia.

În timp ce Alex făcu semn şoferului să-i aducă maşina, Lewis D'Orsey privea peste ochelarii lui cu lentile în semilună operatorii nemişcaţi de la televiziune şi cinematografie care îi filmau pe participanţii ce ieşeau din biserică. El remarcă:

— Dacă eu găsesc toate astea descurajante şi aşa le şi găsesc, atunci articolele de mâine vor descuraja şi mai mult pe deţinătorii acţiunilor FMA.

Alex murmură o încuviinţare stânjenită. Asemenea lui Lewis, era la curent cu faptul că acţiunile Băncii FMA, cotate la bursa din New York, scăzuseră cu cinci puncte şi jumătate de când s-a aflat vestea îmbolnăvirii lui Ben. Moartea ultimului Rosselli, nume care vreme de generaţii a fost sinonim cu banca, asociată cu nesiguranţa în ceea ce priveşte viitoarea conducere, provocase cea mai recentă cădere a acţiunilor. Acum, deşi nu era logic, publicitatea în legătură cu funeraliile ar putea să le scadă şi mai mult.

— Acţiunile noastre vor urca din nou, zise Alex. Beneficiile sunt bune şi, de fapt, nu s-a schimbat nimic.

— Oh, ştiu asta, încuviinţă Lewis. De aceea îmi voi exprima în scris, mâine după-amiază, sfatul referitor la vânzarea lor fără acoperire.

Edwina părea şocată.

— Ai speculat vânzarea fără acoperire a acţiunilor FMA?

— Bineînţeles că aşa am făcut. Şi am sfătuit clienţii să procedeze la fel. Cât despre a o face chiar acum, asta ar aduce un profit bunicel.

Ea protestă:

— Tu ştii ca şi mine că nu am discutat niciodată ceva confidenţial cu tine, Lewis. Alţii însă nu o ştiu. Ai putea fi acuzat că faci uz de divulgări.

Alex negă clătinând din cap.

— Nu în cazul acesta, Edwina. Boala lui Ben era de notorietate publică.

— Când vom termina în cele din urmă cu sistemul capitalist, zise

Margot, specularea fără acoperire a acţiunilor la bursă va fi unul dintre primele lucruri pe care o să-l suprimăm.

Lewis ridică din sprâncene:

— De ce?

— Pentru că este cu totul negativă. A vinde fără acoperire la bursă înseamnă speculaţie distrugătoare, înseamnă că un altul va pierde. Este vampiric şi nu ajută la nimic. Şi nici nu produce nimic.

— Creează, mai mult sau mai puţin, un câştig de capital, spuse Lewis cu un rânjet pronunţat. (Lewis avusese de multe ori discuţii contradictorii cu Margot.) Şi aşa ceva nu-i uşor să se întâmple azi, cel puţin cu investiţiile americane.

— Continuă să nu-mi placă faptul că o faci cu acţiunile FMA, zise Edwina. Îţi sunt prea apropiate.

Lewis D'Orsey se uită cu gravitate la soţia lui.

— În acest caz, draga mea, după ce mâine îmi voi redacta sfaturile, nu voi mai negocia niciodată cu acţiunile FMA.

Margot îl privi pătrunzător.

— Ştii că vorbeşte serios, zise Alex.

Pe Alex îl mirau uneori relaţiile dintre Edwina şi soţul ei. În exterior, păreau nepotriviţi: Edwina, atrăgătoare în eleganţa ei şi stăpână pe sine; Lewis, sfrijit, nefăcând nici o impresie sub aspect fizic, introspectiv, dar nu cu cei pe care îi cunoştea bine, cu toate că reticenţele personale nu se întrezăreau niciodată în buletinul său financiar unde scotea răcnete de leu. Căsătoria lor însă părea să meargă bine şi fiecare dintre ei arăta respect şi afecţiune pentru celălalt, aşa cum o făcuse Lewis chiar acum. Poate, reflectă Alex, se dovedea astfel nu numai faptul că cei opuşi se atrag, ci şi că au tendinţa să rămână căsătoriţi.

Cadillacul lui Alex, din parcul de maşini al băncii, înainta în şirul lung din faţa catedralei şi toţi patru se îndreptară către el.

— Ar fi fost o promisiune mai civilizată, zise Margot, dacă Lewis şi-ar fi dat acordul să nu vândă nimic fără acoperire.

— Alex, zise Lewis, ce naiba ai tu în comun cu această socialistă?

— Amândoi suntem grozavi în meseria noastră, zise Margot. Asta nu-i de ajuns?

Iar Alex zise:

— Şi aş vrea să mă însor cu ea în curând.

Edwina spuse cu căldură:

— Atunci sper că ai s-o faci.

Ea şi Margot fuseseră foarte apropiate, încă din copilărie, în

ciuda unor nepotriviri de temperament şi concepţii. Aveau ceva în comun şi anume faptul că în ambele ramuri ale familiei, femeile erau puternice, cu o tradiţie a participării la viaţa publică.

Edwina îl întrebă calm pe Alex:

— E ceva nou cu Celia?

El negă clătinând din cap.

— Nu s-a schimbat nimic. Dacă se poate spune ceva, Celia este mai rău.

Se aflau lângă maşină. Alex îi făcu semn şoferului să rămână pe loc, apoi deschise portiera din spate pentru ceilalţi şi îi urmă. Înăuntru, geamul care separa şoferul de pasageri era închis. Se aşezară, în vreme ce cortegiul, care încă se forma, înainta la pas.

Pentru Alex, pomenirea Celiei accentuă amărăciunea acestei clipe; îşi reaminti, cu remuşcare, că ar trebui să se mai ducă pe la ea în curând. De la vizita făcută la Centrul de Recuperare, la începutul lui octombrie, vizită care îl deprimase atât de mult, se mai dusese o dată la ea, dar Celia fusese şi mai închisă, fără să dea cel mai mic semn de recunoaştere, plângând tot timpul în tăcere. Multe zile după aceea el rămăsese abătut şi se temea să repete scena.

Gândul care îl bântuia acum era acela că Ben Rosselli, aflat acolo în faţă, în coşciug, a fost mai favorizat decât Celia pentru că viaţa lui s-a sfârşit definitiv. *Măcar dacă ar muri Celia…* Alex înăbuşi, ruşinat, acest gând.

Nici între el şi Margot nu se întâmplase nimic nou, întrucât ea rămânea ferm hotărâtă împotriva unui divorţ, cel puţin până când devenea limpede că pe Celia n-ar fi afectat-o. Margot părea să fie dispusă a păstra indefinit legătura lor în forma ei actuală. Alex era mai puţin resemnat.

Lewis se adresă Edwinei:

— Vroiam să te întreb care este ultima ştire în privinţa tânărului tău funcţionar. Cel care a fost prins cu mâna în sertarul cu numerar. Cum îl cheamă?

— Miles Eastin, răspunse Edwina. Se va înfăţişa în faţa curţii de justiţie săptămâna viitoare şi trebuie să fiu martoră. Nu mă bucur deloc.

— Cel puţin vina a căzut acolo unde trebuia, zise Alex. (Citise raportul revizorului-şef în legătură cu falsificarea şi pierderea de numerar; îl citise şi pe acela al lui Nolan Wainwright.) Ce s-a întâmplat cu casiera care fusese implicată, doamna Nunez? Totul e în ordine cu ea?

— Aşa se pare. Mi-e teamă că am făcut-o pe Juanita să treacă prin momente grele. Pe nedrept, aşa cum s-a dovedit până la urmă.

Margot, care asculta doar pe jumătate, îşi încordă atenţia.

— Cunosc o Juanita Nunez. O tânără drăguţă care locuieşte în *Forum East.* Cred că bărbatul ei a părăsit-o. Are un copil.

— Pare să fie doamna Nunez a noastră, zise Edwina. Da, acum îmi amintesc: locuieşte într-adevăr în *Forum East.*

Deşi Margot era curioasă, simţi că nu era momentul să pună alte întrebări.

Cum rămăseseră pentru scurt timp tăcuţi, Edwina îşi continua reflecţiile. Cele două evenimente recente – moartea lui Ben Rosselli şi distrugerea nebunească a vieţii lui Miles Eastin s-au petrecut prea aproape unul de altul. Amândouă au întristat-o, implicând oameni la care ţinea.

Se gândi că ar fi trebuit să fie mai îndurerată din cauza morţii lui Ben; îi datora atât de mult. Promovarea sa vertiginoasă în cadrul băncii fusese urmarea priceperii ei; totuşi, Ben nu a şovăit niciodată – aşa cum făceau mulţi patroni – să ofere unei femei aceeaşi şansă ca bărbaţilor. Edwinei îi displăceau acum strigătele de papagal ale mişcării de eliberare a femeilor. Aşa cum vedea ea lucrurile, femeile fuseseră favorizate în afaceri tocmai *din cauza* sexului lor, oferindu-le un avantaj pe care Edwina nu l-a căutat sau de care n-a avut niciodată nevoie. Tot aşa, de-a lungul anilor în care lucrase cu Ben, prezenţa lui era o garanţie de tratament egal.

Asemenea lui Alex, Edwina a fost mişcată până la lacrimi în catedrală, când trupul lui Ben porni în călătoria lui pe ultimul drum.

Gândurile îi reveniră la Miles. Era încă destul de tânăr, presupunea ea, ca să-şi făurească un alt fel de viaţă, deşi nu va fi uşor. Nici o bancă nu-l va angaja vreodată; şi n-o va face nimeni altcineva, într-o funcţie de încredere. În ciuda a ceea ce făcuse, ea spera că nu va fi trimis la închisoare.

Cu voce tare, Edwina zise:

— Totdeauna am un sentiment de jenă când, la o înmormântare, se aud convorbiri obişnuite.

— Nu avem motive s-o facem, zise Lewis. Mie, personal, la înmormântarea mea, mi-ar plăcea să cred că se vor spune lucruri serioase şi nu vor fi doar flecăreli.

— Ai putea să te asiguri de asta, sugeră Margot, publicând *The D’Orsey Newsletter* într-o ediţie de adio. Iar cioclii ar putea să

distribuie exemplare din buletin.

Lewis încuviinţă:

— Chiar că ar trebui să o fac.

Acum, cortegiul începu să înainteze mai ordonat. În faţă, escorta de motociclişti accelerase şi se mişca mai repede; doi dintre ei o porniră în viteză pentru a opri circulaţia la intersecţii. Celelalte vehicule care urmau îşi măriră viteza şi, câteva minute mai târziu, procesiunea lăsă în urmă catedrala St. Mattew, parcurgând străzile centrale ale oraşului.

Zăpada care fusese anunţată începuse să cadă uşor.

— Îmi place ideea lui Margot, murmură Lewis. Un *Bon Voyage Bulletin*. Am şi un titlu pentru el: *Înmormântează dolarul SUA o dată cu mine!* Ai putea s-o faci foarte bine – el este mort şi terminat. Apoi, în ceea ce urmează, aş stărui pentru înfiinţarea unei noi monede care să înlocuiască dolarul – „SUA D'Orsey". Fireşte, cu acoperire în aur. Apoi, mai târziu, când aceasta se va fi întâmplat, restul lumii va avea, sper, bunul-simţ să facă la fel.

— Atunci ai fi un monument de rămânere în urmă, zise Margot şi în toate fotografiile, capul tău ar trebui să fie îndreptat înapoi. În cazul etalonului aur, cea mai mare parte a bogăţiei lumii ar fi deţinută chiar de mai putini oameni decât astăzi, restul omenirii rămânând cu fundul gol!

Lewis se strâmbă.

— O perspectivă lipsită de gust – cel puţin ultima. Însă, chiar cu acest preţ, merită să ai un sistem monetar stabil.

— De ce?

Lewis îi răspunse:

— Pentru că atunci când un sistem monetar se prăbuşeşte – ceea ce se întâmplă cu al nostru – primii care au de suferit sunt săracii, cei fără posibilităţi.

Alex, stând pe o strapontină în faţa celorlalţi trei, se întoarse pe jumătate pentru a participa la conversaţie.

— Lewis, încerc să fiu obiectiv şi uneori pesimismul tău în privinţa dolarilor şi sistemului monetar este logic. Dar nu pot să-l împărtăşesc în întregime. Cred că dolarul e în stare să se redreseze. Nu pot crede că tot ce se referă la monedă se prăbuşeşte.

— Asta-i pentru că nu vrei să o crezi, i-o întoarse Lewis. Tu eşti bancher. Dacă sistemul monetar îşi dă duhul, tu şi banca ta sunteţi scoşi din pâine. Tot ce aţi putea face ar fi să vindeţi bancnotele lipsite de valoare ca tapet sau hârtie igienică.

Margot zise:

— Oh, *terminaţi!*

Edwina oftă:

— Ştii că aşa se întâmplă totdeauna când îl provoci, aşa că de ce o faci?

— Nu, nu! insistă soţul ei. Cu tot respectul, draga mea, pretind să fiu luat în serios. Nici nu am nevoie de îngăduinţă, nici nu o doresc.

Margot întrebă:

— Atunci ce doreşti?

— Vreau să se recunoască adevărul că America şi-a distrus propriul ei sistem monetar şi pe acela al lumii din cauza politicii, a lăcomiei şi a datoriilor. Vreau să se înţeleagă limpede că atât naţiunile, cât şi indivizii şi corporaţiile pot să dea faliment. Vreau să se realizeze faptul că Statele Unite *sunt* aproape de faliment pentru că, numai Dumnezeu o ştie, există destule precedente şi fapte istorice care să ne arate cum şi de ce se întâmplă asta. Devalorizarea banilor nu este nouă. Propriul nostru secol este împânzit de exemple, fiecare din ele având aceeaşi cauză: un guvern care declanşează sifilisul inflaţiei tipărind bani de hârtie, fără acoperire în aur sau în orice altă valută. Este exact ceea ce au făcut Statele Unite în ultimii cincisprezece ani.

— Se află în circulaţie mai mulţi dolari decât ar trebui să fie, admise Alex. Nici unul din cei care au oarecare bun-simţ nu se îndoieşte de asta.

Lewis încuviinţă, neînduplecat.

— Există, de asemenea, mai multe datorii decât s-ar putea plăti vreodată; datorii care cresc ca o băşică monstruoasă. Guvernele americane au cheltuit miliarde în chip sălbatic, au făcut împrumuturi nebuneşti, au îngrămădit datorii de necrezut, apoi au folosit presele de tipărit pentru a scoate mai multă hârtie monedă şi a produce inflaţie. Iar oamenii, indivizii, le-au urmat exemplul. (Lewis făcu un gest în direcţia dricului din faţă.) Bancheri ca Ben Rosselli au făcut cele mai mari blestemăţii, îngrămădind nebuneşte datorii peste datorii. Chiar şi tu, Alex, cu cărţile tale de credit inflaţioniste şi cu aprobări de împrumut acordate uşor. Când vor învăţa oamenii lecţia că *nu există* nici o datorie uşoară? Îţi spun eu: ca naţiune şi ca indivizi, americanii au pierdut ceea ce au avut cândva – sănătatea financiară.

— Dacă te miri cumva, Margot, zise Edwina, Lewis şi cu mine nu prea discutăm probleme bancare. În felul acesta, acasă avem mai

multă linişte.

Margot surâse.

— Lewis, ceea ce spui sună exact ca buletinul tău.

— Sau, zise el, ca şi când ţi-ai răci gura de pomană într-o cameră goală unde nu ascultă nimeni.

Edwina zise deodată:

— Va fi o înmormântare albă.

Se aplecă înainte, uitându-se prin geamurile aburite ale maşinii la zăpada de afară, care cădea din abundenţă. Străzile din suburbia în care ajunseseră erau acoperite uniform cu zăpada proaspăt căzută şi cortegiul îşi încetini mersul pe măsură ce escorta de motociclişti din faţă îşi reducea viteza, pentru siguranţă.

Alex îşi dădu seama că până la cimitir era doar o jumătate de milă.

Lewis D'Orsey adăugă un fel de post-scriptum:

— Aşa încât, pentru marea masă de oameni, orice speranţă s-a dus, jocul banilor s-a terminat. Economiile, pensiile şi investiţiile cu dobândă fixă devin lipsite de valoare; ceasul arată că au trecut cinci minute peste miezul nopţii. În clipa de faţă, fiecare om se ocupă de sine însuşi; suntem într-o epocă a supravieţuirii, iar pentru indivizi, a goanei după centuri de salvare financiare. Şi există căi de a profita de pe urma nenorocirii generale. Dacă te interesează, Margot, vei găsi amănunte în ultima mea carte, *Crize şi dezastre: Cum să faci bani din ele.* Întâmplător, se vinde foarte bine.

— Dacă nu te superi, zise Margot, trec peste asta. Seamănă puţin cu vaccinările forţate într-o epidemie de ciumă bubonică.

Alex se întorsese cu spatele la ceilalţi şi privea cu atenţie prin parbriz. Uneori, reflectă el, Lewis devine teatral şi merge prea departe. De obicei însă un curent insidios de bun-simţ şi de raţionament temeinic trece prin tot ceea ce spune el. Aşa s-a întâmplat şi astăzi. Şi Lewis *ar putea* să aibă dreptate în ceea ce priveşte catastrofa financiară în perspectivă. Dacă se va întâmpla aşa, ea ar fi cea mai dezastruoasă din istorie.

Şi Lewis D'Orsey nu era singurul. Câţiva înţelepţi în ale finanţelor îi împărtăşeau vederile, deşi erau nepopulari şi deseori luaţi peste picior, poate pentru că nimeni nu dorea să creadă într-un apocalips al sorţii, iar bancherii cel mai puţin dintre toţi.

Dar nu era o întâmplare faptul că unele idei ale lui Alex coincideau în ultimul timp cu două din părerile lui Lewis. Una era nevoia de o mai mare cumpătare şi economie – un motiv pentru

care Alex recomandase, în prezentarea pe care o făcuse consiliului de administraţie acum o săptămână, intensificarea depunerilor de economii. A doua era neliniştea faţă de umflarea datoriilor indivizilor, avându-şi originea în creditul care prolifera, incluzând mai ales acele cărţi de credit din plastic.

Se întoarse încă o dată, înfruntându-l pe Lewis.

— Crezând ca tine – că în curând se va petrece o prăbuşire – şi presupunând că ai fi un păstrător sau depunător obişnuit de dolari SUA, în ce fel de bancă ai dori să-ţi depui banii?

Lewis spuse fără ezitare:

— Într-o bancă mare. Când are loc o criză economică, primele care dau faliment sunt băncile mici. Aşa s-a întâmplat în anii douăzeci, când băncile mici au căzut ca popicele şi se va mai întâmpla pentru că băncile mici nu au destul numerar spre a supravieţui unei panici sau unei avalanşe de cereri. Să nu ţinem seama deocamdată de asigurarea fondului federal! Banii disponibili sunt mai puţini decât unu la sută din toate depunerile la bănci. În clipa de faţă nici pe departe suficienţi pentru a acoperi o reţea naţională de falimente ale băncilor.

Lewis reflectă puţin, apoi spuse în continuare:

— Dar data viitoare, băncile mici nu vor fi singurele care vor cădea. Câteva din cele mari se vor da şi ele la fund – cele care au prea multe milioane blocate în mari împrumuturi industriale; cele cu o proporţie prea mare de depuneri internaţionale – bani nesiguri, care se pot topi peste noapte; cele cu prea puţini bani lichizi, atunci când depunătorii speriaţi doresc numerar. Astfel, dacă eu aş fi depunătorul tău imaginar, Alex, aş studia bilanţurile băncilor mari, apoi aş alege una cu un raport împrumut/depunere mic şi o previziune cuprinzătoare pentru micii depunători.

— Bravo, asta-i bună, zise Edwina. Iată că întâmplător Banca FMA îndeplineşte toate aceste condiţii.

Alex aprobă dând din cap.

— În clipa de faţă. Dar, reflectă el, situaţia ar putea să se schimbe dacă planurile lui Roscoe Heyward în legătură cu noi împrumuturi masive acordate industriaşilor ar fi aprobate de consiliul de administraţie.

Gândul îi reaminti de reconvocarea consilierilor băncii peste două zile, pentru a relua reuniunea întreruptă de acum o săptămână.

În acest timp, maşina încetini şi se opri, înaintă încet, se opri din

nou. Ajunseseră la cimitir şi porniseră pe aleile de acces.

Se deschiseră uşile celorlalte maşini, din care ieşiră oameni cu umbrele sau ţinându-şi strâns gulerele pardesiurilor, ridicate împotriva frigului şi a ninsorii. Coşciugul fusese scos din carul mortuar. Îndată fu şi el acoperit de zăpadă.

Margot îl luă de braţ pe Alex şi, împreună cu soţii D'Orsey, se alăturară celorlalţi în procesiunea tăcută Care îl urma pe Ben Rosselli spre locul de veci.

ŞAPTESPREZECE

Printr-o înţelegere anterioară, Roscoe Heyward şi Alex Vandervoort, nu urmau să participe la noua convocare a consiliului de administraţie. Fiecare aştepta în biroul lui să fie chemat.

Convocările sosiră puţin înainte de prânz, la două ore după ce consiliul începuse discuţia. L-au chemat în sala consiliului şi pe vicepreşedintele băncii pentru relaţiile cu publicul, Dick French, care urma să dea un anunţ pentru presă cu privire la noul preşedinte al Băncii FMA. Şeful relaţiilor cu publicul pregătise deja două comunicate de presă, însoţite de fotografii.

Titlurile lor erau:

ROSCOE HEYWARD
ESTE PREŞEDINTELE PRIMEI BĂNCI AMERICANE DE COMERŢ

ALEXANDER VANDERVOORT
ESTE PREŞEDINTELE PRIMEI BĂNCI AMERICANE DE COMERŢ

Plicurile aveau adresele scrise. Curierii fuseseră mobilizaţi. Exemplare cu caracter de prioritate ale unuia sau altuia din comunicatele de presă urmau să fie distribuite în această după-amiază serviciilor de telecomunicaţii, redacţiilor ziarelor din oraş, posturilor de radio şi televiziune. Alte câteva sute urmau să fie expediate în noaptea aceasta prin curier expres.

Heyward şi Alex intrară împreună în sala de consiliu. Se strecurară în fotoliile lor obişnuite, acum libere, din jurul mesei ovale.

Vicepreşedintele pentru relaţiile cu publicul se învârtea prin spatele preşedintelui adunării, Jerome Patterton.

Consilierul cu cea mai mare vechime, Onorabilul Harold Austin, a fost acela care anunţă decizia consiliului.

— Jerome Patterton, declară el, care a fost până acum vicepreşedinte al consiliului, va deveni imediat preşedinte al Băncii

FMA.

În vreme ce se comunica anunţul, chiar cel ales părea să fie uluit.

Vicepreşedintele pentru relaţiile cu publicul mormăi pe înfundate:

— Oh, rahat!

Ceva mai târziu în aceeaşi zi, Jerome Patterton stătu de vorbă pe rând cu Heyward şi Vandervoort.

— Sunt un papă provizoriu, îl informă pe fiecare dintre ei. După cum îţi dai seama, nu am umblat după postul ăsta. Ştii, de asemenea, aşa cum ştiu şi consilierii, că mai am numai treisprezece luni până la pensionarea obligatorie. Dar consiliul a fost în impas în ce vă priveşte pe voi doi şi alegerea mea le oferă intervalul de timp de care aveau nevoie ca să hotărască. Presupunerea ta în privinţa a ceea ce se va întâmpla atunci este la fel de corectă ca a mea. Totuşi, în răstimp, intenţionez să-mi dau toată silinţa şi am nevoie de ajutorul vostru al amândurora. Ştiu că îl voi obţine, pentru că este în avantajul tău. În afară de asta, singurul lucru pe care pot să-l promit este un an interesant.

OPTSPREZECE

Chiar înainte de a se începe săpăturile, Margot Bracken se ocupase în mod intens de *Forum East*. În primul rând, era consilierul juridic al unui grup de cetăţeni care militau pentru punerea în aplicare a proiectului, iar mai târziu îndeplini acelaşi rol într-o asociaţie a locatarilor. Acordase, totodată, consultaţii juridice familiilor în devenire, care aveau nevoie de ele cu bani puţini sau pe gratis. Margot se ducea deseori la *Forum East* şi, în felul acesta, ajunsese să-i cunoască pe mulţi dintre cei care locuiau acolo, inclusiv pe Juanita Nunez.

Trei zile după funeraliile lui Rosselli – într-o sâmbătă dimineaţa – Margot o întâlni pe Juanita într-un magazin de delicatese din centrul comercial al cartierului *Forum East*.

Complexul *Forum East* fusese proiectat ca un ansamblu omogen, cu locuinţe ieftine: apartamente atrăgătoare, case de oraş şi clădiri vechi, modernizate. Existau şi terenuri sportive, un cinematograf, o sală de conferinţe, ca şi magazine şi cafenele. Clădirile terminate până acum erau legate prin alei străjuite de copaci şi trotuare suspendate, multe dintre soluţii fiind adaptate după Golden Gateway din San Francisco şi Barbican din Londra. Alte părţi ale ansamblului se aflau în construcţie, cu suplimentări în faza de proiect, aşteptând să fie finanţate.

— Bună, doamnă Nunez, zise Margot. Vrei să bem o cafea împreună?

Pe o terasă alăturată magazinului de delicatese, îşi sorbiră cafeaua şi stătură de vorbă – despre Juanita, despre fiica ei Estela, care se afla în dimineaţa asta la un curs de balet înfiinţat de comunitate şi despre progresele înfăptuite în *Forum East*. Juanita şi soţul ei Carlos fuseseră printre primii locatari ai cartierului extins, ocupând un apartament micuţ, fără ascensor, într-una dintre clădirile vechi recondiţionate, deşi la puţin timp după ce s-au mutat, Carlos a plecat spre o destinaţie necunoscută. Până acum Juanita păstrase aceeaşi locuinţă.

Dar era greu să te descurci, mărturisi ea:

— Toţi aici întâmpinăm aceleaşi greutăţi. În fiecare lună, cu

banii noştri cumpărăm mai puţin. Inflaţia asta! Unde o să ne ducă până la sfârşit?

După Lewis D'Orsey, reflectă Margot, se va sfârşi cu dezastru şi anarhie. Îşi păstră gândul pentru ea, dar îşi aduse aminte de convorbirea de acum trei zile dintre Lewis, Edwina şi Alex.

— Am auzit, zise ea, că ai avut unele necazuri la banca unde lucrezi?

Faţa Juanitei se umbri. O clipă, păru gata să izbucnească în lacrimi şi Margot se grăbi să spună:

— Îmi pare rău. Poate că n-ar fi trebuit să te întreb.

— Nu, nu! A fost doar pentru că mi-am amintit deodată… în orice caz, acum s-a sfârşit. Dar o să vă povestesc dacă doriţi.

— Un lucru pe care ar trebui să-l ştii despre noi, avocaţii, zise Margot, este faptul că suntem totdeauna băgăcioşi.

Juanita surâse, apoi deveni serioasă atunci când descrise lipsa numerarului în valoare de şase mii de dolari şi coşmarul de patruzeci şi opt de ore de suspiciuni şi interogatorii. În vreme ce Margot asculta, furia ei, care nu rămânea niciodată prea departe de suprafaţă, izbucni.

— Banca nu avea dreptul să facă presiuni asupra dumitale fără să aibă o aprobare legală. De ce nu m-ai chemat?

— Nu m-am gândit niciodată la asta, zise Juanita.

— E o mare greşeală. Cei mai mulţi oameni nevinovaţi nu se gândesc la aşa ceva. Margot chibzui, apoi adăugă: Edwina D'Orsey este verişoara mea. Am de gând să discut cu ea problema asta.

Juanita o privi surprinsă.

— N-am ştiut. Dar vă rog să n-o faceţi. La urma urmei, doamna D'Orsey a fost aceea care a aflat adevărul.

— Foarte bine, recunoscu Margot, dacă nu vrei să-i spun, n-am s-o fac. Dar am să vorbesc cu altcineva, pe care nu-l cunoşti. Şi ţine bine minte: Dacă ai să mai ai vreun necaz, *indiferent* ce necaz, cheamă-mă. Am să-ţi fiu de ajutor.

— Vă mulţumesc, zise Juanita. Dacă se va întâmpla, am s-o fac. Am s-o fac cu siguranţă.

— Dacă banca ar fi concediat-o efectiv pe Juanita Nunez, îi spuse Margot lui Alex Vandervoort în seara aceea, aş fi sfătuit-o să vă facă proces şi noi am fi fost stăpâni pe situaţie – din plin.

— Ai fi putut s-o faci, încuviinţă Alex. (Se aflau în drum către un supeu dansant şi el conducea Volkswagenul lui Margot.) Mai ales

atunci când adevărul despre omul nostru care a comis hoţia, Eastin, a ieşit la iveală – aşa cum trebuia să fie până la urmă. Din fericire, instinctul de femeie al Edwinei a funcţionat, scăpându-ne de al tău.

— Eşti neserios.

Tonul lui se schimbă.

— Ai dreptate şi ar fi trebuit să nu fiu. Adevărul este că ne-am purtat ruşinos cu tânăra Nunez şi toţi cei implicaţi în afacerea asta o ştiu. Eu o ştiu pentru că am citit tot ce avea legătură cu cazul. Aşa a făcut şi Edwina. Şi Nolan Wainwright. Dar, din fericire, până la urmă nu s-a întâmplat nimic cu adevărat rău. Doamna Nunez îşi păstrează încă postul şi banca noastră a învăţat ceva care ne va ajuta să ne comportăm mai bine pe viitor.

— Aşa mai merge, zise Margot.

Aici se opriră, fapt care – ţinând seama de plăcerea lor de a se contrazice – era o performanţă.

NOUĂSPREZECE

În săptămâna dinaintea Crăciunului, Miles Eastin apăru în faţa Curţii Federale de Justiţie, învinuit de delapidare din cinci conturi separate. Patru din capetele de acuzare se refereau la operaţiuni frauduloase în bancă, de pe urma cărora obţinuse beneficii totalizând treisprezece mii de dolari. A cincea acuzaţie se referea la furtul celor şase mii de dolari în numerar.

Procesul s-a desfăşurat în faţa unui juriu prezidat de onorabilul judecător Winslow Underwood.

La sfatul avocatului – un bine intenţionat, dar neexperimentat tânăr numit din oficiu, după ce se dovedise că Eastin nu avea nici o resursă personală – s-a pledat pentru nevinovăţie la toate capetele de acuzare. După cum s-a dovedit, sfatul era prost. Un avocat mai abil, ţinând seama de dovezi, ar fi pledat pentru vinovăţie şi poate pentru o înţelegere cu procurorul, mai curând decât să dezvăluie în instanţă unele detalii, în special tentativa lui Eastin de a da vina pe Juanita Nunez.

Aşa însă totul ieşi la iveală.

Edwina D'Orsey depuse mărturie, aşa cum făcură şi Tottenhoe, Gayne din personalul direcţiei centrale de revizie şi un alt coleg revizor. Agentul special de la FBI, Innes, prezentă ca dovadă recunoaşterea semnată a vinovăţiei lui Miles Eastin cu privire la furtul de numerar, declaraţie făcută la sediul FBI, ca urmare a mărturisirii pe care Nolan Wainwright i-o smulsese lui Eastin în apartamentul acestuia.

Cu două săptămâni înainte de proces, la procedura prezentării actelor, avocatul apărării obiectase împotriva documentului întocmit de FBI şi prezentase o moţiune preventivă, cerând scoaterea lui din dosarul dovezilor. Moţiunea fusese respinsă. Judecătorul Underwood sublime faptul că, înainte ca Eastin să-şi facă declaraţia, fusese prevenit reglementar, în prezenţa martorilor, cu privire la drepturile sale legale.

Mărturisirea anterioară obţinută de Nolan Wainwright, a cărei legalitate ar fi putut să fie contestată în mod mai eficace, nu era necesară şi, prin urmare, n-a fost prezentată la proces.

Înfăţişarea lui Miles Eastin în instanţă o deprimă pe Edwina. Arăta palid şi dezorientat, cu cearcăne la ochi. Obişnuita lui vioiciune dispăruse şi, în contrast cu înfăţişarea îngrijită pe care ea şi-o amintea, părul îi era ciufulit, iar costumul, mototolit. Părea să fi îmbătrânit din noaptea controlului de la sucursală.

Mărturia Edwinei fu scurtă, amănunţită şi plină de sinceritate. În vreme ce era interogat cu blândeţe de avocatul apărării, ea îşi aruncă privirea de mai multe ori spre Miles Eastin, dar el ţinea capul în jos şi evita să-i întâlnească ochii.

Tot o martoră a acuzării – dar refractară – era Juanita Nunez. Se simţea nervoasă şi Curtea întâmpină dificultăţi s-o audă. Judecătorul interveni de două ori, cerând Juanitei să vorbească mai tare. Intervenţia lui fu însă binevoitoare şi delicată, deoarece, până în acel moment, nevinovăţia ei – pusă la îndoială în toată această afacere – fusese dovedită.

În mărturia ei, Juanita nu exprimă duşmănie faţă de Eastin şi dădu răspunsuri scurte, aşa încât procurorul o îndemna mereu să le expună mai pe larg. Era vizibil că tot ce îşi dorea era să scape de chin.

Avocatul apărării, luând o hotărâre tardiv înţeleaptă, renunţă la dreptul de a o interoga.

Imediat după declaraţia Juanitei, sosi momentul în care avocatul apărării, consultându-se în şoaptă cu clientul său, ceru o suspendare a şedinţei pentru o consfătuire cu magistraţii. Cererea îi fu aprobată. Procurorul, judecătorul şi avocatul apărării se angajară într-o convorbire pe un ton scăzut, în timpul căreia cel din urmă ceru permisiunea să schimbe pledoaria iniţială pentru Miles Eastin din „nevinovat” în „vinovat”.

Judecătorul Underwood, un fel de patriarh cu vorba domoală, sub care se ascundea însă o voinţă de fier, îi supraveghea pe ambii jurişti. Adoptă şi el tonul lor scăzut, astfel încât juriul să nu poată auzi.

— Foarte bine, schimbarea pledoariei va fi îngăduită dacă o doreşte apărătorul. Dar îl previn pe avocatul apărării că, în stadiul în care ne aflăm acum, deosebirea este mică, dacă nu cumva inexistentă.

Scoţând juraţii din sala de şedinţă, judecătorul îl întrebă pe Eastin dacă doreşte să schimbe pledoaria şi dacă îşi dă seama de consecinţe. La toate aceste întrebări, arestatul răspunse posomorât:

— Da, domnule preşedinte.

Judecătorul rechemă juraţii în sala de judecată şi îi anunţă că pot pleca.

După o pledoarie înfocată, ţinută de tânărul avocat al apărării, care ceru îndurare amintind faptul că până acum clientul său nu a avut cazier judiciar, Miles Eastin fu încredinţat paznicului până la sentinţa de săptămâna viitoare.

Deşi nu fusese chemat ca martor, Nolan Wainwright asistase la întregul proces. Acum, când grefierul anunţă un alt caz şi grupul de pe banca martorilor ieşea din sala de judecată, şeful securităţii băncii se apropie de Juanita.

— Doamnă Nunez, aş putea să stau câteva minute de vorbă cu dumneata?

Ea îl privi cu un amestec de indiferenţă şi ostilitate, apoi refuză scuturând din cap.

— Totul s-a terminat, mă întorc din nou la lucru.

După ce ieşiră din clădirea Curţii Federale de Justiţie, care se afla la numai câteva blocuri depărtare de sediul Băncii FMA şi de filiala sa din centru, el insistă:

— Mergi către bancă? Chiar acum?

Ea încuviinţă înclinând capul.

— Te rog, aş dori să merg cu dumneata.

Juanita ridică din umeri.

— Dacă ţineţi neapărat.

Wainwright aşteptă ca Edwina D'Orsey, Tottenhoe şi cei doi revizori, care se îndreptau şi ei către bancă, să treacă de intersecţia învecinată. Rămase în mod deliberat în urmă, scăpând un semnal de trecere pentru pietoni, astfel ca ceilalţi să se îndepărteze.

— Ştii, zise Wainwright, niciodată nu mi s-a părut uşor să-mi cer scuze.

Juanita zise cu asprime:

— De ce trebuie să vă frământaţi? Este doar un cuvânt care nu reprezintă mare lucru.

— Pentru că vreau să-l spun. Aşa că o fac pentru dumneata. Îmi pare rău de necazul pe care ţi l-am provocat, pentru că nu te-am crezut atunci când spuneai adevărul şi aveai nevoie de cineva care să te ajute.

— Şi acum vă simţiţi mai bine? V-aţi înghiţit micuţa aspirină? Uşoara durere a dispărut?

— Dumneata nu mă ajuţi.

Ea se opri.

— Dar dumneavoastră aţi făcut-o?

Figura micuţă de spiriduş privea în sus spre el, ochii întunecaţi ţintuindu-i sfidători pe ai lui şi, pentru prima oară, el fu conştient de o forţă şi o independenţă ascunse. De asemenea, spre surprinderea lui, era conştient de puternica ei atracţie senzuală.

— Nu, n-am făcut-o. De aceea aş vrea să te ajut acum, dacă pot.

— Să mă ajutaţi, în ce fel?

— Să obţii întreţinerea şi pensia alimentară pentru copil de la soţul dumitale.

Îi vorbi despre cercetările FBI-ului cu privire la soţul ei plecat, Carlos şi de faptul că dăduseră de urma lui la Phoenix, Arizona.

— El are acolo o slujbă de mecanic auto şi în mod evident câştigă bine.

— Sunt bucuroasă pentru Carlos.

— Lucrul la care mă gândesc, zise Wainwright, este că ar trebui să consulţi pe unul din avocaţii noştri de la bancă. Pot să aranjez asta. El te-ar sfătui cum să acţionezi împotriva soţului dumitale şi, după aceea, o să am eu grijă ca să nu suporţi nici o cheltuială pentru proces.

— De ce faceţi asta?

— Avem această datorie faţă de dumneata.

Ea scutură din cap.

— Nu.

Wainwright se întreba dacă ea înţelesese bine.

— Asta ar însemna, zise el, că ar fi o sentinţă judecătorească şi că soţul dumitale ar trebui să-ţi trimită bani ca să te ajute să ai grijă de fetiţă.

— Şi acest lucru o să facă om din Carlos?

— Are vreo importanţă?

— Are importanţă ca el să nu fie forţat. Ştie că sunt aici şi că Estela este cu mine. Dacă dorea să primim bani de la el, mi-ar fi trimis. *Si no, para que*{8}, adăugă ea încet.

Era ca şi cum te-ai lupta cu nişte fantome. El spuse, exasperat:

— N-am să te înţeleg niciodată.

Pe neaşteptate, Juanita surâse.

— Nu este necesar să o faceţi.

Distanţa care le mai rămăsese până la bancă o parcurseră în tăcere, Wainwright rumegându-şi înfrângerea. Dorise ca ea să-i fi mulţumit pentru ofertă; dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat că cel puţin îl luase în serios. Încercă să-i ghicească raţionamentul şi

aprecierile. În mod evident, ea preţuia foarte mult independenţa. După care îşi închipui că ea accepta viaţa aşa cum era, fericită sau nefericită, cu speranţe care apar sau dorinţe care se spulberă. Într-un fel, o invidia. Din această cauză şi pentru că mai înainte fusese conştient de atracţia pe care o exercita asupra lui, dorea să o cunoască mai bine.

— Doamnă Nunez, zise Nolan Wainwright, aş vrea să te întreb ceva.

— Da.

— Dacă vei avea vreo problemă, o problemă reală, în care aş putea să te ajut, mă vei chema?

Era a doua asemenea ofertă care i se făcuse în ultimele câteva zile.

— Poate!

Aceasta – până mult mai târziu – a fost ultima convorbire dintre Wainwright şi Juanita. El simţi că făcuse tot ce putea şi mai avea alte preocupări. În primul rând, era un subiect pe care îl discutase cu Alex Vandervoort cu două luni în urmă – să plaseze un informator discret cu scopul de a da de urma sursei falsificării cărţilor de credit, care provoca încă răni financiare adânci în sistemul Keycharge.

Wainwright depistase un fost deţinut, cunoscut de el doar sub numele de „Vie" şi care era gata să-şi asume un risc considerabil în schimbul banilor. Avuseseră o reîntâlnire secretă, luându-şi precauţii minuţioase. O alta urma să aibă loc.

Speranţa fierbinte a lui Wainwright era să-i aducă pe falsificatorii cărţilor de credit în faţa justiţiei, aşa cum făcuse cu Miles Eastin.

Săptămâna următoare, când Eastin apăru încă o dată în faţa judecătorului Underwood – de data aceasta pentru comunicarea sentinţei – Nolan Wainwright era singurul reprezentant al Băncii FMA în instanţă.

În timp ce arestatul stătea în picioare, în faţa Curţii, aşa cum îi ordonase grefierul, judecătorul alese câteva hârtii fără să se grăbească şi le întinse în faţa lui, apoi îl privi cu răceală pe Eastin.

— Ai ceva de spus?

— Nu, domnule preşedinte.

Glasul abia i se auzea.

— Am primit un raport de la anchetator – judecătorul

Underwood făcu o pauză, examinând una dintre hârtiile pe care le selecţionase mai înainte – din care reiese că regreţi sincer – aşa cum l-ai convins – faptele condamnabile de care ai fost făcut vinovat.

Judecătorul rostise cuvintele „regreţi sincer”, ca şi când le-ar fi apucat cu sila între degetul mare şi arătător, făcând să reiasă clar că nu era atât de naiv încât să împărtăşească această părere, apoi continuă:

— Părerea de rău, sinceră sau nesinceră, nu numai că este tardivă, dar nu poate atenua încercarea vicioasă, josnică, de a arunca vina propriei dumitale fapte rele asupra unei persoane nevinovate şi încrezătoare – o tânără femeie – ba mai mult, una de care erai răspunzător ca funcţionar al băncii şi care avea încredere în dumneata ca în superiorul ei. Aşa cum o arată probele, este limpede că ai persistat în această atitudine chiar până la a acuza această victimă nevinovată, a o face să fie găsită vinovată şi pedepsită în locul dumitale. Din fericire, datorită vigilenţei celorlalţi, aceasta nu s-a întâmplat. Dar nu datorită vreunei răzgândiri sau unui „regret” al dumitale.

De pe scaunul său din mijlocul sălii, Nolan Wainwright vedea numai o parte a figurii lui Eastin, care se înroşise foarte tare.

Judecătorul Underwood îşi consultă din nou hârtiile, apoi îşi ridică privirea. Ochii lui îl străpunseră încă o dată pe acuzat.

— Până acum am avut de-a face cu ceea ce socotesc a fi partea cea mai vrednică de dispreţ a purtării dumitale. Se adaugă la aceasta delictul de bază – abuzul de încredere – ca funcţionar al băncii, săvârşit nu numai o dată, ci în cinci ocazii, la intervale mari unele de altele. Un singur caz de necinste de acest fel ar putea fi atribuit unui gest necugetat, dar nici un astfel de argument nu poate fi invocat în legătură cu cinci furturi planificate cu grijă şi executate cu o abilitate pervertită. O bancă, fiind o întreprindere comercială, este îndreptăţită să se aştepte la corectitudine din partea celor pe care îi alege – aşa cum ai fost ales dumneata – pe baza unei încrederi excepţionale. Dar o bancă este mult mai mult decât o instituţie comercială; este un loc de încredere publică şi, prin urmare, publicul are dreptul la ocrotire faţă de cei care abuzează de această încredere – de indivizi ca dumneata.

Privirile judecătorului se ridicară cuprinzându-l pe tânărul avocat al apărării, care aştepta, supus, lângă clientul său. Acum glasul magistratului deveni mai energic, mai ceremonios:

— Dacă acest caz ar fi fost mai obişnuit şi ţinând seama de faptul

că n-ai avut cazier, aş fi admis eliberarea sub supraveghere, aşa cum a cerut în chip elocvent săptămâna trecută avocatul apărării. Dar acesta nu este un caz obişnuit. Prin urmare, Eastin, te vei duce la puşcărie, unde vei avea timp să reflectezi asupra propriilor dumitale activităţi care te-au adus aici. Sentinţa Curţii este să fii întemniţat pentru o perioadă de doi ani.

La un semn al grefierului, un gardian înaintă.

La câteva minute după sentinţă avu loc o consfătuire într-o mică celulă încuiată şi păzită, din spatele sălii de judecată, una dintre cele câteva rezervate pentru arestaţi şi avocaţii lor.

— Primul lucru pe care să ţi-l aminteşti, îi zise tânărul avocat lui Miles Eastin, este faptul că un termen de detenţie de doi ani nu înseamnă doi ani. Vei fi eliberat condiţionat după ce ai îndeplinit a treia parte din sentinţă. Aceasta se întâmplă în mai puţin de un an.

Miles Eastin, copleşit de nenorocire şi trăind un sentiment de irealitate, dădu din cap amărât.

— Poţi, desigur, să faci recurs după sentinţă şi nu trebuie să iei acum o hotărâre în privinţa asta. Dar am să-ţi spun deschis: nu te sfătuiesc s-o faci. În primul rând, cred că nu vei fi eliberat în aşteptarea recursului. În al doilea rând, de îndată ce ai fost socotit vinovat, motivele pentru recurs sunt limitate. De asemenea, până când recursul va fi judecat, s-ar putea să fi terminat pedeapsa.

— Jocul a luat sfârşit. Nici un recurs.

— Oricum, am să păstrez contactul cu dumneata, în cazul în care îţi schimbi părerea. Şi, în legătură cu asta, îmi pare rău de felul cum au ieşit lucrurile.

Eastin încuviinţă crispat:

— Şi mie.

— Mărturisirea dumitale a fost desigur cea care ne-a făcut figura. Fără asta, cred că procurorul nu ar fi putut să dovedească acuzaţia, cel puţin furtul de şase mii de dolari în numerar, care atârna cel mai greu în faţa judecătorului. Ştiu, desigur, de ce ai semnat această a doua declaraţie – aceea de la FBI; ai crezut că prima era valabilă, aşa încât o alta n-ar fi însemnat nimic în plus. Ei bine, a însemnat. Mi-e teamă că responsabilul cu securitatea, Wainwright, te-a păcălit tot timpul.

Arestatul încuviinţă dând din cap.

— Da, acum îmi dau seama de asta.

Avocatul se uită la ceas.

— Ei bine, trebuie să plec. Am o întâlnire importantă astă-seară. Ştii cum se întâmplă.

Un gardian îi dădu drumul să iasă.

A doua zi, Miles Eastin fu transferat la o închisoare federală din afara statului.

Când ştirea despre condamnarea lui Miles Eastin ajunse la urechile celor care îl cunoşteau de la Banca FMA, unii dintre ei regretară, alţii fură de părere că avusese ceea ce meritase. O singură părere era unanimă: la bancă nu se va mai auzi niciodată ceva despre Eastin.

Doar timpul ar putea dovedi cât era de greşită această ultimă presupunere.

Partea a doua

UNU

Asemenea unei băşici care se ridică de pe fundul apei, primul semn de tulburare apăru pe la mijlocul lunii ianuarie. Era un articol într-o rubrică de scandal, *Cu urechea ciulită,* publicat în ediţia de duminică a unei gazete locale.

Ziaristul scria:

> „… Circulă prin oraş zvonuri care prezic în curând mari reduceri la *Forum East.* Se zice că teribilul proiect de reconstrucţie întâmpină dificultăţi bancare. Dar în zilele noastre, cine nu le are?”

Alex Vandervoort nu aflase despre articol până luni dimineaţa, când secretara i-l puse pe birou, încercuit cu roşu, împreună cu alte ziare.

În după-amiaza de luni, Edwina D’Orsey telefonă ca să întrebe dacă Alex aflase de zvonul acesta şi dacă ştia ce se ascundea în dosul lui. Îngrijorarea Edwinei nu era surprinzătoare. De la lansarea proiectului *Forum East,* filiala din centru se ocupase de împrumuturi pentru construcţii, de multe dintre ipotecile aferente şi de formularistica respectivă. În clipa de faţă, proiectul reprezenta o parte importantă a tranzacţiilor filialei.

— Dacă pluteşte ceva în aer, insistă Edwina, vreau să mi se spună.

— Din câte ştiu eu, o asigură Alex, nimic nu s-a schimbat.

Câteva minute mai târziu, luă din nou telefonul, intenţionând să verifice zvonul cu Jerome Patterton, apoi îşi schimbă gândul. Informaţiile false despre *Forum East* nu constituiau nimic nou. Proiectul dăduse naştere la multă publicitate; în mod inevitabil şi din aceea tendenţioasă.

N-avea rost, decise Alex, să-l piseze pe noul preşedinte al băncii

cu banalităţi inutile, mai ales atunci când dorea sprijinul lui Patterton pentru o temă importantă – o extindere pe scară largă a operaţiunilor de economii ale Băncii FMA, având intenţia să o supună acum consiliului de administraţie.

Totuşi, Alex se arătă mai îngrijorat după câteva zile, când apăru un articol mai lung, de data aceasta într-o rubrică permanentă de ştiri a cotidianului *Times Register.* Articolul preciza:

> „Se menţine îngrijorarea în legătură cu *Forum East,* datorită zvonurilor crescânde că sprijinul financiar pentru acesta va fi în curând serios redus sau chiar suprimat.
>
> Proiectul Forum East, care are drept obiectiv pe termen lung o refacere totală a părţii centrale a oraşului, atât a celei comerciale, cât şi a celei de locuit, a fost preluat de către un consorţiu având interese financiare, în frunte cu Banca FMA. Un purtător de cuvânt al băncii a confirmat astăzi zvonurile, dar nu a făcut nici un comentariu, cu excepţia frazei: «Se va face o declaraţie la momentul cuvenit».
>
> În cadrul proiectului *Forum East,* unele zone rezidenţiale din centrul oraşului au fost modernizate sau reclădite. O intensificare a dezvoltării locuinţelor ieftine a şi fost finalizată. O alta se află în curs de înfăptuire.
>
> Un plan de perspectivă pe zece ani include programe pentru îmbunătăţirea şcolilor, asistenţă acordată intereselor minorităţii, furnizarea de cursuri de pregătire profesională şi de locuri de muncă, precum şi activităţi culturale şi de recreere. Principala construcţie, începută acum doi ani şi jumătate, a rămas deocamdată în faza de proiect.”

Alex citi reportajele de dimineaţă în apartamentul său, în timpul micului dejun. Era singur. Margot fusese plecată toată săptămâna din oraş, pentru procese.

La sosirea în blocul turn al Băncii FMA, îl convocă pe Dick French. În calitatea sa de vicepreşedinte pentru relaţiile cu publicul, French, un fost redactor specialist în materie de finanţe, mătăhălos, care spunea lucrurile pe şleau, îşi conducea cu competenţă departamentul.

— În primul rând, întrebă Alex, cine a fost purtătorul de cuvânt al băncii?

— Eu am fost ăla, zise French. Şi am să ţi-o spun îndată. Nu am

fost încântat de expresia „declaraţie la momentul cuvenit”. Dar domnul Patterton mi-a indicat să folosesc acele cuvinte. El a insistat, de asemenea, că ar trebui să nu spun mai mult.

— Ce ar fi mai mult de spus?

— Tu trebuie să mi-o spui, Alex. În mod neîndoios, ceva se întâmplă şi, bun sau rău, cu cât punem mai curând lucrurile la punct, cu atât va fi mai bine.

Alex îşi reţinu furia crescândă.

— Există vreun motiv pentru ca eu să nu fi fost consultat în nici una din aceste probleme?

Şeful relaţiilor cu publicul păru surprins.

— Am crezut că ai fost. Când am vorbit ieri la telefon cu domnul Patterton, ştiu că Roscoe era cu el, pentru că i-am auzit discutând. Am presupus că erai şi tu acolo.

— Pe viitor, zise Alex, să nu mai presupui nimic.

Alex îl concedie pe French, apoi o puse pe secretară să întrebe dacă Jerome Patterton era liber. Fu informat că preşedintele nu venise încă la bancă, dar se afla pe drum şi că Alex putea să-l vadă la 11 dimineaţa. Mârâi nerăbdător şi îşi reluă lucrul la programul de extindere a economiilor.

La ora 11, Alex străbătea cei câţiva metri până la birourile preşedintelui – două camere de colţ, fiecare având vedere asupra oraşului. De când noul preşedinte îşi luase funcţia în primire, camera a doua avea uşa închisă şi pe oaspeţi nu-i invita înăuntru. Se zvonise prin secretare că Patterton o folosea ca să-şi exerseze pe covor loviturile la golf.

În dimineaţa aceea un cer de iarnă lipsit de nori îngăduia unui soare viu să strălucească străbătând prin ferestrele cât un perete, până la ţeasta roz, aproape cheală, a lui Jerome Patterton. Stătea în spatele biroului, îmbrăcat într-un costum dintr-un material uşor, o abatere de la obişnuitele sale haine de lână. Un ziar, aflat în faţa lui, era deschis la reportajul care îl adusese pe Alex aici.

În umbră, pe o sofa, se afla Roscoe Heyward.

Cei trei îşi spuseră bună dimineaţa.

Patterton zise:

— L-am rugat pe Roscoe să rămână, pentru că am bănuit care ar putea fi subiectul convorbirii noastre. Şi arătă ziarul: Ai văzut asta, desigur.

— Am văzut, zise Alex. L-am avut la mine şi pe Dick French. El îmi spune că tu şi Roscoe aţi discutat ieri întrebările puse de presă.

Aşa că prima mea întrebare este: de ce nu am fost informat? Sunt implicat la fel ca oricare altul în *Forum East.*

— Trebuia să fi fost informat, Alex. Jerome Patterton părea stânjenit. Adevărul este, cred eu, că ne speriem puţin atunci când dezvăluirile presei arată că s-a produs o indiscreţie.

— O indiscreţie, în ce privinţă?

Heyward fii acela care răspunse:

— Despre o propunere pe care o voi prezenta în faţa comitetului de politică monetară. Sugerez o reducere a actualelor angajamente ale băncii faţă de *Forum East* cu aproximativ cincizeci la sută.

Având în vedere zvonurile care ieşiseră la iveală, confirmarea nu era surprinzătoare. Ceea ce îl uimi pe Alex era proporţia reducerii propuse.

El se adresă lui Patterton:

— Jerome, trebuie să înţeleg prin asta că eşti de acord cu această incredibilă mostră de nebunie?

Faţa şi capul în formă de ou ale preşedintelui se înroşiră.

— Nu este nici adevărat, nici neadevărat. Mi-am rezervat opinia până luni. Ceea ce a făcut Roscoe – ieri şi astăzi – este o influenţare anticipată în favoarea aprobării proiectului.

— Într-adevăr, adăugă Heyward politicos. O tactică pe de-a-ntregul legitimă, Alex. Şi, în cazul în care protestezi, lasă-mă să-ţi amintesc că în numeroase ocazii îi transmiteai lui Ben propriile tale idei înainte de reuniunile de politică monetară.

— Dacă am făcut-o, zise Alex. Ele arătau, la naiba! Cu mult mai raţionale decât asta.

— Bineînţeles că numai tu ai părerea asta.

— Nu numai eu. O împărtăşesc şi alţii.

Heyward rămase netulburat.

— Părerea mea este că putem să găsim pentru banii băncii o întrebuinţare apreciabil mai bună. (Se întoarse către Patterton.) întâmplător, Jerome, zvonurile care circulă acum ar putea să ne fie de folos, dacă propunerea de reducere este acceptată. Cel puţin, hotărârea nu va veni ca o lovitură neaşteptată.

— Dacă aşa vezi lucrurile, zise Alex, s-ar putea să fi fost tu acela care ai lansat zvonurile.

— Te asigur că n-a fost aşa.

— Atunci, cum ţi le explici?

Heyward ridică din umeri.

— Coincidenţă, presupun.

Alex se întreba: „Să fi fost o coincidenţă? Sau careva, apropiat de Roscoe, a făcut un sondaj în numele său? Da. S-ar putea foarte bine să fie Harold Austin, Onorabilul Harold, care, în calitate de şef al unei agenţii de publicitate, are posibilitatea multor legături cu presa. Totuşi, nu părea probabil ca cineva să descopere vreodată adevărul.”

Jerome Patterton ridică mâinile.

— Fiecare din voi păstraţi-vă orice alte argumente până luni. Atunci le vom examina pe toate.

— Să nu ne minţim singuri, insistă Alex Vandervoort. Ceea ce vom hotărî astăzi este cât înseamnă profit raţional şi cât excesiv.

Roscoe Heyward surâse.

— Sincer vorbind, Alex, n-am considerat niciodată vreun profit drept excesiv.

— Nici eu, interveni Tom Straughan. Recunosc, totuşi, că a obţine profituri excepţional de mari este uneori necugetat şi produce tulburări. Faptul devine cunoscut şi criticat. La sfârşitul anului financiar trebuie să-l publicăm.

— Iată un alt motiv, adăugă Alex, pentru care trebuie să găsim un echilibru între obţinerea de profituri şi efectuarea de servicii.

— Profitul le face servicii acţionarilor noştri, zise Heyward. Acesta este genul de servicii pe care eu îl socotesc primordial.

Comitetul de politică monetară al băncii se afla în şedinţă, într-o sală de conferinţe. Comitetul, care avea patru membri, se întrunea lunea dimineaţa la două săptămâni, avându-l drept preşedinte pe Roscoe Heyward. Ceilalţi membri erau Alex şi doi vicepreşedinţi principali, Straughan şi Orville Young.

Scopul comitetului era de a hotărî modul de utilizare a fondurilor băncii. Principalele hotărâri erau supuse apoi consiliului de administraţie pentru confirmare, deşi acesta schimba rareori ceea ce recomandase comitetul.

Sumele discutate aici erau de puţine ori mai mici decât zecile de milioane.

Preşedintele băncii lua parte, din oficiu, la reuniunile mai importante ale comitetului, votând numai în caz de balotaj. Jerome Patterton se afla astăzi acolo, deşi până acum nu luase parte la discuţii.

În clipa de faţă, se analiza propunerea lui Roscoe Heyward de a se trece la o reducere drastică a finanţării proiectului pentru *Forum*

East în cursul viitoarelor câteva luni, dacă lucrările de la *Forum East* urmau să continue aşa cum era planificat, vor fi necesare fonduri pentru noi împrumuturi destinate construcţiilor şi pentru ipoteci. Partea ce-i revenea Băncii FMA din această finanţare era de douăzeci de milioane de dolari. Heyward propusese reducerea la jumătate a acestei sume.

El atrase atenţia:

— Vom spune clar celor interesaţi că nu optăm pentru a suprima fondul *Forum East* şi nici nu intenţionăm să o facem. Explicaţia pe care o vom da va fi pur şi simplu faptul că, datorită altor angajamente, am ajustat volumul fondurilor. Lucrarea nu va fi oprită. Ea va înainta doar mai încet decât a fost planificată.

— Dacă o privim din punctul de vedere al folosului, protestă Alex şi până acum s-a progresat mai încet decât ar fi trebuit. A întârzia şi mai mult realizarea proiectului este cel mai rău lucru pe care îl putem face, în toate privinţele.

— O privesc din punctul de vedere al folosului, zise Heyward. Al folosului băncii.

Riposta era neobişnuit de uşuratică, reflectă Alex, poate pentru că Heyward era sigur de luarea unei decizii ce se va orienta în sensul pe care îl dorea el. Alex era sigur că Tom Straughan se va alia cu el împotriva lui Heyward. Straughan era economistul-şef al băncii – tânăr, studios, cu o largă gamă de preocupări – pe care Alex personal îl promovase peste capul celorlalţi.

Dar Orville Young, trezorierul Băncii FMA, era omul lui Heyward şi cu siguranţă că va vota pentru el.

La FMA, ca în orice bancă importantă, adevăratele poziţii ale puterii se reflectau rareori în schemele organizatorice. Adevărata autoritate urma căi lăturalnice sau ocolite, în funcţie de loialitatea unor indivizi faţă de alţii, astfel încât cei care nu se hotărau să intervină în luptele pentru putere erau evitaţi sau trecuţi pe linie moartă.

Lupta pentru putere între Alex Vandervoort şi Roscoe Heyward era de pe acum bine cunoscută. Din această cauză, unii dintre directorii Băncii FMA aleseseră căi lăturalnice, bazându-şi speranţele lor de avansare pe victoria unuia sau altuia dintre adversari. Divergenţa era evidentă, de asemenea, în orientările comitetului de politică monetară.

Alex argumentă:

— Profitul nostru de anul trecut a fost de treisprezece la sută.

Rezultatul este al naibii de bun pentru orice afacere, aşa cum o ştim cu toţii. Anul acesta perspectiva este chiar mai bună – un câştig de cincisprezece, poate şaisprezece la sută la investiţii. Ar trebui oare să ne străduim a obţine mai mult?

Trezorierul Orville Young întrebă:

— De ce nu?

— Am răspuns mai înainte la asta, replică Straughan. Înseamnă lipsă de orizont.

— Să ne reamintim un lucru, stărui Alex. În afacerile bancare nu este greu să obţii profituri mari şi o bancă de orice fel care nu le obţine este condusă de oameni mărginiţi. În foarte multe direcţii, atuurile sunt în favoarea noastră. Avem condiţii favorabile, experienţă proprie şi legi bancare raţionale. Ultimele sunt probabil cele mai importante. Dar legile nu vor fi totdeauna la fel de raţionale – cu alte cuvinte, în cazul că vom continua să abuzăm de situaţie şi să abdicăm de la răspunderile faţă de comunitate.

— Nu izbutesc să văd cum reducerea fondurilor pentru *Forum East* înseamnă o abdicare, zise Roscoe Heyward. Chiar după reducerea pe care am propus-o, vom fi, totuşi, angajaţi în mod substanţial.

— Substanţial, aiurea! Minimal, poate, întocmai cum aportul social al băncilor americane a fost totdeauna minimal. Finanţând doar construcţiile cu preţ redus, poziţia acestei bănci şi a oricărei alteia este jalnică. De ce să ne păcălim singuri? Vreme de generaţii, băncile n-au ţinut seama de problemele publice. Chiar şi acum, ceea ce facem este minimul posibil cu care putem scăpa.

Economistul-şef Straughan, răsfoind hârtiile, consultă câteva note scrise de mână.

— Intenţionam să ridic problema ipotecilor pe locuinţe, Roscoe. Alex a făcut-o acum. Aş vrea să subliniez faptul că doar douăzeci şi cinci la sută din depunerile noastre la economii sunt folosite în mod curent drept împrumuturi pe ipoteci. E puţin. Putem să le urcăm la cincizeci la sută din depuneri, fără să dăunăm fondului nostru lichid. Cred că ar trebui să o facem.

— Voi sprijini această propunere, zise Alex. Directorii filialelor noastre susţin să se acorde mai mulţi bani pentru ipoteci. Câştigul la aceste investiţii este frumuşel. Ştim din experienţă că riscul în privinţa ipotecilor este neglijabil.

Orville Young obiectă:

— Îţi blochează banii pe termen lung, bani la care putem să

câştigăm oriunde procente apreciabil mai mari.

Alex lovi nerăbdător cu podul palmei în masa de conferinţă.

— Din când în când, avem obligaţia obştească de a accepta procente mai mici. Asta este ceea ce susţin eu şi de aceea am obiecţii faţă de cei ce sabotează proiectul *Forum East.*

— Mai este un motiv, adăugă Tom Straughan. Alex l-a menţionat: legislaţia. S-au şi auzit murmure în Congres. Mulţi ar fi dorit să vadă o lege asemănătoare cu aceea din Mexic, care să ceară ca un procent fix din depozitele băncii să fie folosit pentru finanţarea locuinţelor ieftine.

Heyward spuse ironic:

— N-o să îngăduim niciodată să se întâmple aşa ceva. Factorii de influenţă ai băncilor sunt cei mai puternici la Washington.

Economistul-şef clătină din cap.

— Nu m-aş bizui pe asta.

— Tom, zise Roscoe Heyward, am să-ţi fac o promisiune. De acum într-un an vom avea un nou punct de vedere asupra ipotecilor; s-ar putea să facem ceea ce pledezi tu; s-ar putea să redeschidem *Forum East*. Dar nu anul acesta. Vreau ca el să fie un an de profit neobişnuit de mare. Îşi aruncă ochii asupra preşedintelui băncii, care nu participase încă la discuţie: şi Jerome este de aceeaşi părere.

Pentru prima oară, Alex îşi dădu seama de substratul strategiei lui Heyward. Un an de profit excepţional pentru bancă ar face din Jerome Patterton, ca preşedinte, un erou faţă de acţionari şi consilieri. Tot ce-l aştepta pe Patterton era o domnie de un an, la capătul unei cariere mediocre, dar s-ar îndrepta către pensie plin de glorie şi în sunete de trompete. Şi Patterton era o fiinţă omenească. De aceea era de înţeles că ideea i-ar fi surâs.

Se putea ghici uşor care va fi scenariul în continuare: Jerome Patterton, recunoscător lui Roscoe Heyward, va sprijini ideea ca Heyward să-i fie succesor. Şi, datorită anului profitabil, Patterton ar avea o situaţie puternică pentru a-şi pune în aplicare dorinţele.

Era o combinaţie ingenioasă, concepută cu dibăcie de Heyward pe care Alex găsea că ar fi greu să o combată.

— Mai este un lucru pe care nu l-am spus, zise Heyward. Nici chiar ţie, Jerome. Ar putea să aibă o influenţă asupra deciziei noastre de astăzi.

Ceilalţi îl priviră cu o reînnoită curiozitate.

— Sper – de fapt probabilitatea este mare – că în curând vom

beneficia de o tranzacţie apreciabilă cu corporaţia Supranational. Este un alt motiv pentru care sunt reticent în a angaja fondurile în altă parte.

— Asta este o ştire fantastică, zise Orville Young.

Chiar şi Tom Straughan reacţionă cu o încuviinţare surprinsă.

Supranational – ori SuNatCo – aşa cum era denumită în emblema cunoscută în întreaga lume, era un gigant multinaţional, un *General Motors* al comunicaţiilor globale. Totodată, SuNatCo deţinea ori controla mai multe duzini de companii având legătură sau nu cu principalul său obiectiv. Influenţa prodigioasă a acesteia asupra guvernelor tuturor ţărilor, de la democraţii până la dictaturi, era semnalată ca fiind mai mare decât aceea a oricărui alt concern de afaceri din câte s-au pomenit. Observatorii spuneau uneori că SuNatCo avea o putere reală mai mare decât cele mai multe dintre statele suverane în care opera.

Până acum, SuNatCo încredinţase activitatea sa bancară în Statele Unite celor trei mari bănci: *Bank of America, First National City* şi *Chase Manhattan.* A fi admisă în acest trio exclusiv ar duce la o dezvoltare nemăsurată a prestigiului Băncii FMA.

— Este o perspectivă stimulantă, Roscoe, zise Patterton.

— Aştept să am mai multe detalii pentru următoarea noastră reuniune de politică monetară, adăugă Heyward. Pare a fi probabil ca Supranational să vrea să-i deschidem un fond substanţial de credit.

Tom Straughan a fost acela care le-a amintit:

— Tot mai avem nevoie de un vot pentru *Forum East.*

— Într-adevăr, încuviinţă Heyward.

Zâmbi mulţumit de reacţia la anunţul său şi sigur de modul în care se va lua hotărârea cu privire la *Forum East.*

Aşa cum era de prevăzut, se împărţiră în grupuri de câte doi. Alex Vandervoort şi Tom Straughan se opuneau reducerii fondurilor, Roscoe Heyward şi Orville Young erau în favoarea ei.

Capetele se întoarseră către Jerome Patterton, căruia îi revenea votul decisiv.

Preşedintele băncii ezită doar puţin timp, apoi anunţă:

— Alex, în această privinţă, am să votez cu Roscoe.

DOI

— Dacă vom sta degeaba aici şi ne vom jelui, nu vom face nici un pustiu de bine, declară Margot. Lucrul de care avem nevoie este să ne săltăm toţi fundurile şi să pornim o acţiune.

— De pildă, să dinamităm blestemata aia de bancă? întrebă careva.

— Nimic de felul ăsta. Am prieteni acolo. De altfel, nu este legal să arunci în aer bănci.

— Cine zice că trebuie să rămânem legali?

— Eu, îl repezi Margot. Şi dacă unii şmecheri gândesc altfel, puteţi să vă găsiţi singuri un alt clănţău şi o altă pilă.

Într-o joi seara, biroul de lucru al lui Margot Bracken era sediul unei reuniuni a comitetului executiv al asociaţiei locatarilor din *Forum East.* Asociaţia era unul dintre multele grupuri din centrul oraşului unde Margot era consilier juridic şi care utiliza biroul ei pentru reuniuni, o îngăduinţă ocazional plătită, dar de cele mai multe ori nu.

Din fericire, biroul ei era o combinaţie modestă – două camere în care fusese odinioară depozitul unei băcănii din împrejurimi şi unele din fostele rafturi găzduiau acum cărţile ei de drept. Restul mobilierului, în cea mai mare parte desperecheat, era compus din obiecte şi piese pe care ea le achiziţionase cu bani puţini.

O caracteristică a amplasării generale: două alte foste magazine, aflate de o parte şi de alta, fuseseră părăsite şi dezafectate. Într-o bună zi, cu oarecare noroc şi abilitate, valul de refacere a cartierului *Forum East* ar fi putut să înghită şi această zonă. Până acum n-a făcut-o.

Dar noi întâmplări în legătură cu *Forum East* îi aduseseră aici.

Alaltăieri, printr-un anunţ dat publicităţii, Banca FMA preschimbase zvonul în fapt. Finanţarea viitoarelor proiecte privind Forum East urma să fie redusă la jumătate şi hotărârea intra imediat în vigoare.

Declaraţia băncii era îmbrăcată într-un jargon funcţionăresc, cu fraze îndulcite ca „reducerea temporară a fondurilor pe termen lung” şi „se va efectua o reconsiderare periodică”, dar nimeni nu

credea ultima afirmaţie şi toţi cei dinăuntrul şi din afara băncii ştiau exact ce însemna declaraţia: o reducere simţitoare a bugetului.

Reuniunea fusese convocată acum pentru a stabili dacă şi ce anume se putea face.

Cuvântul „locatari” din denumirea asociaţiei era un termen cuprinzător. O mare parte dintre membri erau locatari în Forum East, mulţi alţii nu erau, dar sperau să fie. Întocmai cum se exprimase Deacon Euphrates, un oţelar important, care vorbise mai înainte:

— Sunt mulţi dintre noi care aşteaptă să intre în casă şi n-o vom face dacă nu ne vin biştarii.

Margot ştia că Deacon, soţia lui şi cei cinci copii trăiau într-o mansardă mică, înghesuită, făcând parte dintr-un imobil invadat de şobolani care ar fi trebuit să fie demolat cu mulţi ani în urmă. Ea făcuse nenumărate încercări de a-i ajuta să găsească alte încăperi de închiriat, dar fără succes. Speranţa cu care trăia Deacon Euphrates era aceea de a-şi muta familia într-unul din noile blocuri de locuinţe din *Forum East,* dar numele lui Euphrates figura doar la mijlocul unei lungi liste de solicitanţi şi o încetinire a construcţiilor era probabil să-l menţină în acel loc multă vreme de acum încolo.

Anunţul Băncii FMA fusese un şoc şi pentru Margot. Alex, era sigură de asta, s-ar opune în cadrul băncii la orice propunere de reducere, dar în mod neîndoielnic fusese pus în minoritate. Din acest motiv ea nu discutase încă subiectul cu el. De asemenea, cu cât Alex ştia mai puţin despre planurile care se coceau în capul lui Margot, cu atât era mai bine pentru amândoi.

— După cum văd eu afacerea asta, zise Seth Orinda, un alt membru al comitetului, orice am face, legal ori ba, nu există nici o cale, chiar nici o cale, prin care să stoarcem banii de la băncile astea. Asta-i situaţia, dacă ei şi-au pus în gând să ne astupe gura.

Seth Orinda era un profesor negru care se instalase deja în Forum East. Dar avea un simţ civic ascuţit şi se preocupa foarte mult de ceilalţi – câteva mii – din afară, care aşteptau încă plini de speranţă. Margot se bizuia în mod deosebit pe fermitatea şi pe ajutorul lui.

— Să nu fii prea sigur de asta, Seth, răspunse ea. Băncile au părţile lor slabe. Înfige harponul în locurile lor sensibile şi se pot întâmpla lucruri neaşteptate.

— Ce fel de harpon? întrebă Orinda. O manifestaţie? Un asediu? O demonstraţie?

— Nu, zise Margot. Nu te gândi la chestii de astea. Sunt răsuflate. Nimeni nu mai este impresionat de demonstraţiile obişnuite. Ele nu fac decât rău. Nu duc la nimic.

Ea urmărea grupul pe care îl avea în faţă, în biroul plin de oameni zgomotoşi care fumau. Erau cam doisprezece, albi şi negri amestecaţi, cu înfăţişări, proporţii şi moduri de a se purta diferite. Unii abia se ţineau cocoţaţi pe scaune şi cutii şubrede, alţii erau aşezaţi pe pardoseală.

— Ascultaţi toţi cu atenţie. Am spus că avem nevoie de o acţiune şi există un fel de acţiune care cred că va da roade.

— Domnişoară Bracken!

O fiinţă subţirică, aflată aproape de capătul odăii, se ridică în picioare. Era Juanita Nunez, pe care Margot o salutase când intrase înăuntru.

— Da, doamnă Nunez?

— Vreau să vă fiu de ajutor. Dar ştiţi, cred că, întrucât lucrez pentru Banca FMA, poate că n-ar trebui să aud ceea ce veţi spune celorlalţi…

Margot zise recunoscătoare:

— Nu şi ar fi trebuit să mă gândesc la asta în loc să te deranjez.

Urmă un murmur plin de înţelegere, în timpul căruia Juanita se îndreptă spre ieşire.

— Ceea ce ai auzit până acum, zise Deacon Euphrates, este secret, aşa-i?

Cum Juanita încuviinţă, dând din cap, Margot zise repede:

— Cu toţii putem avea încredere în doamna Nunez. Sper ca patronii săi să aibă un simţ moral la fel de dezvoltat ca al ei.

Când consfătuirea fu reluată, Margot se adresă membrilor care rămăseseră. Ţinuta ei era caracteristică: cu mâinile pe şoldurile mici şi coatele scoase agresiv în afară. Cu o clipă înainte, îşi aruncase pe spate părul lung, castaniu, un gest obişnuit înainte de acţiune, întocmai ca ridicarea unei cortine. Pe măsură ce vorbea, interesul devenea tot mai mare. Câţiva surâseră. La un moment dat, Seth Orinda chicoti. Către sfârşit, Deacon Euphrates şi ceilalţi rânjeau cu gura până la urechi.

— O, Doamne, Dumnezeule! zise Deacon.

— Ideea asta – a naibii de isteaţă! exclamă un altul.

Margot le reaminti:

— Pentru ca întregul plan să dea roade, avem nevoie de o grămadă de oameni, cel puţin o mie pentru început şi mai mulţi pe

măsură ce trece timpul.

O altă voce întrebă:

— Pentru cât avem nevoie de ei?

— Contăm pe o săptămână. O săptămână de operaţiuni bancare, adică cinci zile. Dacă nu reuşim în acest fel, vom lua măsuri să prelungim şi să extindem amploarea acţiunii noastre. Totuşi, sincer vorbind, cred că nu va fi nevoie. Un alt lucru: Toţi cei implicaţi trebuie să fie instruiţi cu grijă.

— Am să ajut la asta, se oferi voluntar Seth Orinda.

Urmă imediat un cor de:

— Şi eu!

Deacon Euphrates îşi ridică glasul deasupra celorlalţi:

— Eu dispun de ceva timp liber. Pe cinstea mea, am să-l folosesc. Am să-mi iau o săptămână liberă şi pot să-i trag şi pe ceilalţi după mine.

— Bine, zise Margot. Şi continuă cu hotărâre: Avem nevoie de un plan de acţiune. Îl voi avea gata mâine seară. Voi, ceilalţi, ar trebui să începeţi chiar acum recrutarea. Şi ţineţi minte: păstrarea secretului este importantă.

O jumătate de oră mai târziu, consfătuirea luă sfârşit, membrii comitetului fiind mult mai veseli şi mai optimişti decât atunci când veniseră la adunare.

La rugămintea lui Margot, Seth Orinda mai rămase. Ea îi spuse:

— Seth, am nevoie de ajutorul dumitale într-o anumită privinţă.

— Ştiţi că o să vi-l dau dacă pot, domnişoară Bracken.

— Atunci când începe orice acţiune, zise Margot, mă aflu de obicei în fruntea ei. Ştii asta.

Profesorul încuviinţă, zâmbind:

— Sigur că ştiu.

— De data asta vreau să rămân în afara ei. De asemenea, vreau ca numele meu să nu fie amintit atunci când reporterii de la ziare, televiziune şi radio vor începe să-şi transmită ştirile. Dacă lucrul acesta s-ar întâmpla, ar putea să-i incomodeze pe doi dintre bunii mei prieteni, cei de la bancă, despre care am vorbit. Vreau să evit acest lucru.

Orinda încuviinţă, dând din cap cu înţelegere.

— După câte îmi dau seama, nu văd nici o dificultate.

— Ceea ce vă cer, de fapt, insistă Margot, este ca, în cazul ăsta, dumneata şi ceilalţi să mă înlocuiţi. Am să fiu, bineînţeles, în culise. Şi, dacă va fi nevoie, poţi să mă chemi, deşi sper că nu va fi nevoie.

— Asta e o prostie, zise Seth Orinda. Cum am putea să vă chemăm, dacă nici unul dintre noi n-a auzit vreodată de numele dumneavoastră?

Sâmbătă seara, la două zile după întrunirea asociaţiei locatarilor din *Forum East,* Margot şi Alex erau invitaţi la o cină intimă oferită de prieteni, după care se duseră împreună acasă la Margot. Locuinţa se afla într-o parte a oraşului mai puţin elegantă decât apartamentul luxos al lui Alex şi era mai mică. Margot o mobilase însă plăcut, cu mobilă de epocă pe care o adunase de-a lungul anilor, la preţuri modeste. Alex se simţea bine acolo.

Apartamentul contrasta mult cu biroul de lucru al lui Margot.

— Mi-ai lipsit, Bracken, zise Alex.

El se schimbase, punându-şi o pijama şi o haină de casă pe care le ţinea la Margot şi se relaxa într-un balansoar „Queen Anne”. Margot se cuibărise pe covorul din faţă, lăsându-şi capul pe genunchii lui, în vreme ce el îi mângâia duios părul lung. Din când în când, degetele lui deveneau mai stăruitoare şi Margot ofta mulţumită. În curând se vor duce în pat. Totuşi, în vreme ce dorinţa unuia pentru celălalt creştea, găseau o rară plăcere în amânarea pe care şi-o impuneau.

Trecuse o săptămână şi jumătate de când fuseseră împreună ultima oară, programele lor de lucru diferite ţinându-i departe unul de altul.

— Ne vom răzbuna pe aceste zile pierdute, zise Margot.

— Ştii, am aşteptat toată seara să mă pui pe jăratic în legătură cu *Foram East.* În loc de asta, n-ai scos o vorbă.

Margot continua să-şi încline mai mult capul pe spate, privindu-l de jos în sus. Ea întrebă cu nevinovăţie:

— De ce ar trebui să te pun pe jăratic, dragul meu? Doar tăierea fondurilor băncii n-a fost ideea ta. (Sprânceana ei subţire se zburli.) Sau a fost?

— Ştii al naibii de bine că nu a fost.

— Sigur că ştiu, după cum am fost de asemenea sigură că te-ai opus.

— Da, m-am opus, adăugă el mâhnit. Şi la ce-au folosit toate astea?

— Ai făcut ceea ce ţi-a stat în putinţă. Este tot ce poate să-ţi ceară cineva.

Alex o privi bănuitor:

— Asta nu ţi se potriveşte.

— Nu mi se potriveşte? În ce fel?

— Tu eşti o luptătoare. Este una din trăsăturile care îmi plac la tine. Nu cedezi. Nu ai accepta cu calm înfrângerea.

— Poate că unele înfrângeri sunt definitive. În cazul ăsta nu e nimic de făcut.

Alex sări în sus.

— Tu cloceşti ceva, Bracken! Ştiu eu. Hai, spune-mi despre ce este vorba.

Margot reflectă, apoi zise încet:

— Nu recunosc nimic. Dar chiar dacă ceea ce ai spus acum ar fi adevărat, s-ar putea să existe unele lucruri pe care e mai bine să nu le ştii. Ceea ce n-am vrut niciodată să fac este să te stânjenesc.

El zâmbi cu afecţiune.

— Tot *mi-ai spus* ceva. La urmei-urmei, foarte bine, dacă nu vrei să te mai întreb nimic, n-am s-o fac. Dar am să-ţi cer să mă asiguri de ceva: că orice intenţionezi să faci este legal.

O clipă, lui Margot îi sări muştarul.

— Nu uita că eu sunt avocatul. Eu voi decide ceea ce este sau nu legal.

— Chiar şi avocaţii inteligenţi fac greşeli.

— Nu de data asta.

Margot păru pe punctul de a continua discuţia, apoi renunţă. Glasul i se îmblânzi:

— Ştii că totdeauna acţionez în cadrul legii. Şi ştii şi din ce cauză.

— Da, ştiu, zise Alex.

Destinzându-se din nou, reîncepu să o mângâie pe păr.

Ea îi făcuse mărturisiri cândva, după ce se cunoscuseră bine unul pe altul, cu privire la stilul ei de gândire, la care ajunsese cu ani în urmă drept rezultat al dramelor şi eşecurilor.

La facultatea de drept, unde era o studentă eminentă, Margot se raliase, asemenea altora în acele vremuri, acţiunilor militante şi protestatare. Era perioada implicării tot mai mari a americanilor în Vietnam şi a amarelor dezbinări ale naţiunii. Era, totodată, începutul unei perioade de frământări şi schimbări în cadrul profesiunii de jurist, o rebeliune a tineretului împotriva juriştilor bătrâni şi a administraţiei, o vreme a unei noi generaţii de avocaţi bătăioşi al căror idol popularizat şi preamărit era Ralph Nader.

Mai înainte, la liceu şi apoi la facultatea de drept, Margot se

devotase concepţiilor avangardiste şi militante împreună cu un coleg de studenţie – singurul nume pe care îl auzise Alex era Gregory – iar Gregory şi Margot trăiseră împreună, aşa cum era obiceiul.

Vreme de mai multe luni avuseseră loc conflicte între studenţi şi administraţie şi unul dintre cele mai violente începu atunci când în campusul universitar veniră în mod oficial agenţi ca să recruteze pentru armata şi marina Statelor Unite. O grupare majoritară a studenţilor, care îi includea pe Gregory şi Margot, dorea ca agenţii de recrutare să fie îndepărtaţi. Autorităţile universitare adoptară o poziţie categorică, contrară.

În chip de protest, studenţii militanţi ocupară clădirea administraţiei, baricadându-se înăuntru şi ţinându-i pe ceilalţi afară. Gregory şi Margot, antrenaţi de elanul general, se aflau împreună cu cei dinăuntru.

Începură negocieri, dar fără rezultat, faptul că studenţii prezentau „cereri de neluat în discuţie” nefiind cel mai neînsemnat motiv. După două zile, administraţia chemă poliţia locală, ulterior întărită în mod neînţelept cu Garda Naţională. Se luă cu asalt clădirea asediată. În timpul acţiunii se traseră focuri de armă şi câţiva se aleseră cu capetele sparte. Printr-o minune, împuşcăturile nu nimeriră pe nimeni. Dar, printr-un tragic ghinion, unul dintre capetele sparte a fost al lui Gregory, care suferi o hemoragie cerebrală, murind câteva ore mai târziu.

Până la urmă, din cauza indignării publice, tânărul poliţist neexperimentat şi fricos, autorul loviturii mortale, se văzu trimis în judecată, învinuirile îndreptate împotriva lui fură însă respinse.

Margot, deşi profund îndurerată şi şocată, avea suficiente cunoştinţe obiective ca studentă în drept pentru a înţelege respingerea acuzaţiei. Pregătirea sa juridică o ajută de asemenea ca, mai târziu, după liniştirea spiritelor, să-şi cântărească şi să-şi pună ordine în propriile ei convingeri. A fost un proces de conştiinţă întârziat, pe care influenţele exercitate de încordare şi de emoţie îl împiedicaseră mult prea mult timp să se producă.

Nici una dintre concepţiile politice şi sociale nu se atenuase, nici atunci, nici de atunci încoace. Dar ea avea onestitatea de a recunoaşte că fracţiunea grupării studenţeşti refuzase celorlalţi aceleaşi libertăţi pe care gruparea declarase că le apără. De asemenea, în elanul lor, încălcaseră legea, un sistem căruia îi consacraseră studiile şi, de presupus, vieţile lor.

Un singur pas mai avea de făcut Margot – şi ea îl făcu – în raţionamentul care o duse la recunoaşterea faptului că putea să se realizeze tot aşa de bine şi poate cu mult mai bine, menţinându-se în limitele legale.

După cum îi mărturisise lui Alex, în singurele momente în care vorbiseră despre această perioadă a trecutului ei, acesta a rămas principiul călăuzitor în toate acţiunile ei de atunci încoace.

Cuibărită încă mai confortabil lângă el, îl întrebă:

— Cum merg lucrurile cu banca?

— De câteva zile mă simt ca Sisif. Ţi-l aminteşti?

— Nu era grecul acela care împingea o stâncă în vârful unui deal? De fiecare dată când ajungea aproape de vârf, ea se rostogolea din nou la vale.

— El este. Ar fi trebuit să fie un director de bancă care încearcă să facă schimbări. Ştii ceva despre noi, bancherii, Bracken?

— Spune-mi tu.

— Cu toată lipsa noastră de prevedere şi imaginaţie, avem succese.

— Am voie să te citez?

— Dacă o faci, am să jur că n-am spus-o niciodată. Dar, fie vorba între noi, băncile reacţionează după ce au loc schimbările sociale; nu le anticipează niciodată. Toate problemele care ne afectează acum – mediul înconjurător, ecologia, energia, minorităţile – ne împresoară de multă vreme. Ceea ce s-a petrecut în acele domenii, fapte care să aibă repercusiuni asupra noastră – erau previzibile. Noi bancherii puteam fi în frunte. În loc de asta, venim în urma altora, mergem înainte numai când nu avem încotro, când suntem împinşi.

— Atunci, de ce să fii bancher?

— Pentru că este important. Ceea ce facem merită osteneala şi, fie că înaintăm de bunăvoie sau nu, suntem profesioniştii de care este nevoie. Sistemul monetar a devenit atât de uriaş, atât de complicat şi de sofisticat, încât numai băncile îl pot mânui.

— Astfel că lucrul de care ai cel mai mult nevoie este un ghiont din când în când. Aşa e?

El o privi intens, cu o curiozitate din nou stârnită.

— Tu pui la cale ceva în mintea ta sucită de spiriduş.

— Nu recunosc nimic.

— Orice ar fi, sper că nu se referă la closetele publice.

— Oh, Dumnezeule, nu!

La amintirea acestei întâmplări de acum un an, râseră amândoi în hohote. Fusese una dintre victoriile luptelor duse de Margot, care stârnise o mare vâlvă.

Bătălia ei fusese dusă cu comisia municipală a aeroportului care, pe vremea aceea, plătea celor câteva sute de paznici şi oameni de serviciu salarii mult mai mici decât era normal în acest sector. Sindicatul muncitorilor fiind corupt, avea un „angajament amical” cu comisia şi nu făcuse nimic pentru a-i sprijini pe muncitori. În disperare de cauză, un grup de salariaţi ai aeroportului ceru ajutorul lui Margot, care începuse să-şi câştige o reputaţie în asemenea cazuri.

O abordare frontală a comisiei de către Margot duse doar la un refuz categoric. Ea decise, în consecinţă, să atragă atenţia publicului şi un mijloc de a o face era să ridiculizeze aeroportul şi pe conducătorii săi. Pregătindu-se pentru aceasta şi lucrând cu câţiva alţi simpatizanţi care o ajutaseră şi altă dată, ea examină cu atenţie aeroportul mare şi aglomerat în timpul traficului intens de noapte.

Un element care ieşi în evidenţă din această examinare era faptul că, atunci când zborurile de seară, la care se serviseră cina şi băuturile, îşi revărsau pasagerii, mulţimea celor sosiţi se îndrepta imediat către toaletele aeroportului, solicitând la maximum folosirea closetelor timp de mai multe ore.

În următoarea noapte de vineri, atunci când circulaţia aeriană – atât în ceea ce priveşte sosirile, cât şi plecările – era cea mai intensă, câteva sute de voluntari, mai ales paznici şi oameni de serviciu care nu erau în tură, sosiră la aeroport, având-o în frunte pe Margot. Din acel moment şi până când plecară, mult mai târziu, totul se desfăşură liniştit, ordonat şi perfect legal.

Scopul lor era să ocupe, în mod continuu, de-a lungul nopţii, toate toaletele publice din aeroport. Aşa şi făcură Margot şi ajutoarele sale, care pregătiseră un plan detaliat, împreună cu voluntarii. Se duseră la locurile ce le fuseseră atribuite, unde plătiră zece cenţi şi se instalară, trecându-şi vremea cu ceva de citit şi aparate de radio portabile. Mulţi dintre ei îşi aduseseră chiar hrană. Câteva femei îşi luaseră de brodat şi de croşetat. Era ultima măsură legală la care puteau recurge.

La toaletele pentru bărbaţi, mai mulţi voluntari formară cozi lungi în faţa pisoarelor, fiecare coadă mişcându-se domol, cu o uluitoare încetineală. Dacă un bărbat care nu se afla în complot se aşeza la rând, avea nevoie de o oră ca să ajungă în faţă. Puţini, dacă

nu nici unul, aveau răbdarea să aştepte atât de mult.

Un grup mobil explica liniştit oricui vroia să-l asculte ce se întâmpla şi de ce.

Aeroportul deveni un câmp de luptă cu sute de pasageri supăraţi şi furioşi. Ei se plângeau cu necaz şi indignare companiilor aeriene care, la rândul lor, asaltară conducerea aeroportului. Aceasta din urmă se văzu incapabilă şi în imposibilitatea de a lua vreo măsură. Alţi spectatori, care nu erau implicaţi şi nici nu aveau nevoie de toalete, găsiră că situaţia era comică. Nimeni nu rămase indiferent.

Reprezentanţii mijloacelor de informare, înştiinţaţi dinainte de către Margot, erau prezenţi în număr mare. Reporterii se luau la întrecere unul cu altul să scrie reportaje, care fură transmise prin serviciile de telecomunicaţii în toată ţara, apoi repetate pe plan mondial şi folosite de ziare atât de diferite ca *Izvestia, Johannesburg Star* şi *The Times* de la Londra. Drept rezultat, a doua zi, toată lumea râdea.

În cele mai multe relatări de presă, numele lui Margot Bracken figura la loc de frunte. Se presupunea că vor urma şi alte demonstraţii.

Aşa cum prevăzuse Margot, ridicolul este una dintre armele cele mai puternice ale oricărui arsenal. În timpul sfârşitului de săptămână, comisia aeroportului se declară de acord să se organizeze discuţii cu privire la lefurile paznicilor şi ale oamenilor de serviciu şi nu peste mult timp, acestea fură mărite. O altă urmare fu aceea că sindicatul corupt a fost înlăturat şi înlocuit cu un altul, mai cinstit.

Margot se alintă, apropiindu-se mai mult de Alex, apoi îi spuse dulce:

— Ce fel de minte ai spus că am?

— Minte sucită de spiriduş.

— Asta e rău? Sau bine?

— E bine pentru mine. Înviorător. Şi, în cea mai mare parte a timpului, îmi plac cauzele pentru care lupţi.

— Dar nu tot. Timpul?

— Nu, nu totdeauna.

— Uneori, lucrurile pe care le fac produc antagonisme. Multe dintre ele. Dar dacă antagonismul se produce în legătură cu ceva în care tu nu crezi sau care nu-ţi place? Sau dacă numele noastre sunt asociate într-un moment ca ăsta, când tu n-ai dori să fii asociat cu mine?

— Am să mă învăţ cu asta. De altfel, am dreptul la o viaţă particulară, aşa cum ai şi tu.

— Aşa cum are orice femeie, zise Margot. Dar mă întreb uneori dacă poţi cu adevărat să trăieşti astfel. Adică, dacă am fi tot timpul împreună. Eu nu m-aş schimba, ştii bine; trebuie să înţelegi asta, Alex dragă. Nu pot să renunţ la independenţa mea şi nici să încetez vreodată să fiu eu însămi şi să am iniţiative.

El se gândea la Celia, care nu avusese niciodată iniţiative şi cât ar fi dorit el să le aibă. Şi îşi aminti, ca totdeauna cu remuşcări, ce devenise Celia. Totuşi, învăţase ceva de la ea: că nici un bărbat nu este întreg până ce femeia pe care o iubeşte nu este liberă şi ştie să-şi folosească libertatea, servindu-se de ea în scopul împlinirii propriei sale fiinţe.

Alex puse mâinile pe umerii lui Margot. Prin mătasea subţire a cămăşii de noapte, simţi căldura ei parfumată şi pielea catifelată. Îi spuse tandru:

— Felul tău de a fi este acela pe care îl iubesc şi îl doresc. Dacă te-ai schimba, aş angaja o altă avocată şi te-aş da în judecată pentru nerespectarea dragostei.

Mâinile lui coborâră de pe umeri, mişcându-se încet, mângâietor. Auzi respiraţia ei grăbită; o clipă mai târziu, se răsuci către el:

— Ce mai aşteptăm?

— Dumnezeu ştie, zise el. Hai să ne băgăm în pat.

TREI

Priveliştea era atât de neobişnuită, încât unul dintre funcţionarii filialei care se ocupau de împrumuturi, Cliff Castleman, se îndreptă către podium.

— Doamnă D'Orsey, nu v-aţi uitat până acum, din întâmplare, pe fereastră?

— Nu, zise Edwina, care se concentrase asupra corespondenţei de dimineaţă. De ce să mă uit?

Era într-o miercuri, la nouă fără cinci minute dimineaţa, la filiala principală din centru a Băncii FMA.

— Mă rog, credeam că s-ar putea să vă intereseze. Afară se întinde un şir de oameni cum n-am văzut niciodată până acum înainte de ora deschiderii.

Edwina ridică ochii. Mai mulţi funcţionari îşi întinseră gâturile să se uite afară. Printre salariaţi se stârnise un murmur neobişnuit la o oră atât de matinală a zilei. Simţi că o cuprinde îngrijorarea.

Părăsindu-şi biroul, Edwina făcu câţiva paşi către una din ferestrele mari care constituiau o parte a faţadei clădirii. Ceea ce văzu o ului. Un şir lung de oameni, patru sau cinci într-un rând, care se întindea de la intrarea principală de-a lungul întregii clădiri, pierzându-se dincolo de ceea ce puteai cuprinde cu privirea. Părea că toţi aşteaptă să se deschidă banca.

Ea privea neîncrezătoare.

— Ce Dumnezeu?…

— Cineva a fost chiar acum afară, o informă Castleman. Se spune că şirul de oameni se întinde până la mijlocul Pieţei Rosselli şi mereu apar alţii.

— I-a întrebat careva ce vor?

— I-a întrebat unul din paznici, după câte ştiu. Răspunsul a fost că au venit să deschidă conturi.

— Asta-i absurd! *Toţi* oamenii ăştia? Trebuie să fie vreo trei sute cei pe care pot să-i văd de aici. N-am avut niciodată atât de multe deschideri de conturi într-o singură zi.

Funcţionarul cu împrumuturile ridică din umeri.

— Vă comunic doar ce am auzit.

Tottenhoe, supraveghetorul-şef pentru operaţiunile bancare, li se alătură la fereastră, faţa lui exprimând obişnuita „ţâfnă".

— Am anunţat Securitatea Centrală, o informă el pe Edwina. Ei spun că vor trimite mai mulţi paznici şi domnul Wainwright va veni şi el. Au anunţat şi poliţia oraşului.

Edwina spuse:

— Nu există un semn vizibil de agitaţie. Toţi oamenii ăştia au un aer paşnic.

Era un grup mixt, putu ea să-şi dea seama, aproximativ două treimi femei, majoritatea fiind negri. Multe femei erau însoţite de copii. Printre bărbaţi, unii purtau salopete, ca şi când şi-ar fi părăsit lucrul ori s-ar fi îndreptat către lucru. Alţii aveau îmbrăcăminte obişnuită, puţini erau bine îmbrăcaţi.

Oamenii din şir vorbeau unii cu alţii, câţiva cu oarecare însufleţire, dar nici unul nu părea agresiv. Vreo câţiva, văzându-se observaţi, zâmbiră şi îi salutară pe funcţionarii băncii.

— Ia te uită! arătă Cliff Castleman.

Apăruse o echipă de televiziune, cu aparate de filmat. În vreme ce Edwina şi ceilalţi îi observau, ei începură să filmeze.

— Paşnici sau nu, zise funcţionarul pentru împrumuturi, trebuie – să fie un motiv în spatele tuturor acestor oameni care au sosit aici, aşa deodată.

Edwina avu brusc o intuiţie:

— E vorba de *Forum East,* zise ea. Pun rămăşag că este vorba de *Forum East.*

Alţi câţiva, ale căror birouri se aflau prin vecinătate, se apropiară şi ascultau.

Tottenhoe zise:

— Ar trebui să amânăm deschiderea până când sosesc şi ceilalţi paznici.

Toate privirile se îndreptară către un ceas de perete care arăta ora 8.59.

— Nu, hotărî Edwina şi ridică glasul astfel ca ceilalţi să poată auzi. Vom deschide ca de obicei, la timp. Toată lumea să se întoarcă la lucru, vă rog.

Tottenhoe o porni repede, iar Edwina se îndreptă spre podium şi biroul ei.

Din poziţia ei avantajoasă, urmărea cum se deschideau uşile principale şi cum intrau înăuntru primii sosiţi. Cei care fuseseră în faţă se opriră o clipă la intrare, priviră curioşi în jur, apoi înaintară

repede sub presiunea celor din spate. În câteva clipe, spaţiul din mijloc destinat publicului, din marea filială a băncii, se umpluse cu o mulţime guralivă, gălăgioasă. Clădirea, relativ liniştită cu mai puţin de un minut înainte, devenise un turn al lui Babel. Edwina văzu un negru înalt şi voinic, fluturând hârtii de câţiva dolari şi declarând cu voce tare:

— Vreau să-mi pun banii în bancă.

Paznicul îl îndrumă:

— Pentru conturile noi, acolo.

Paznicul arătă un birou la care aştepta o funcţionară – o fată tânără care părea nervoasă. Bărbatul voinic se îndreptă către ea, îi zâmbi liniştitor şi se aşeză. Imediat ceilalţi se îngrămădiră într-un şir neregulat în spatele lui, aşteptându-şi rândul.

Părea că până la urmă ştirea cu privire la cei care au venit să-şi deschidă conturi fusese exactă.

Edwina îl văzu pe bărbatul înalt lăsându-se pe spate, expansiv, ţinând încă dolarii în mână. Glasul lui se ridică deasupra zgomotului făcut de celelalte conversaţii şi ea îl auzi proclamând:

— Nu-s grăbit. Am cevaşilea să-ţi zic matale.

Alţi funcţionari fură aduşi repede la încă două ghişee. Cu aceeaşi iuţeală se formară în dreptul lor lungi şiruri de oameni.

În mod normal, trei membri ai personalului erau prea destui spre a se ocupa de conturile noi, dar acum desigur că nu erau de ajuns. Edwina îl zări pe Tottenhoe mai departe, în încăperea băncii şi îl chemă prin interfon. Îi dădu instrucţiuni:

— Foloseşte mai multe ghişee pentru deschideri de conturi şi ia-ţi tot personalul de care poţi dispune pentru a le deservi.

Chiar atunci când te aplecai mult peste interfon, era greu să auzi din cauza zgomotului.

Tottenhoe mormăi în chip de replică:

— Vă daţi seama că nu putem să-i servim astăzi pe toţi oamenii ăştia şi, oricât de mult ne-am strădui, ne vor depăşi cu totul.

— Am o idee, zise Edwina, ăsta este un lucru pus la cale de cineva. Grăbeşte operaţiunile cât poţi mai mult.

Totuşi, ştia că oricât de mult s-ar fi grăbit, tot le-ar fi luat zece până la cincisprezece minute ca să deschidă un singur cont. Atât dura totdeauna. Scriptologia cerea timp.

În primul rând, un formular de cerere pretindea detalii referitoare la adresă, slujbă, asistenţă socială şi probleme familiale. Se înregistra semnătura. Apoi era nevoie să se dovedească

identitatea. După aceea, funcţionarul pentru conturi noi urma să ducă toate documentele unui organ superior al băncii, pentru aprobare şi spre a-şi pune parafa. În cele din urmă, era întocmit un libret de economii sau se emitea un carnet de cecuri provizoriu.

Prin urmare, un funcţionar de bancă nu putea să deschidă într-o oră mai mult de cinci conturi noi, astfel că cei trei salariaţi care lucrau în prezent ar fi putut să întocmească un total de nouăzeci de conturi noi într-o zi de lucru, dacă ar fi lucrat cu cea mai mare iuţeală, lucru care nu era probabil.

Chiar triplând actualul grup de funcţionari, ar fi fost posibil să se deschidă doar cu puţin mai mult de două sute cincizeci de conturi într-o zi şi, totuşi, de pe acum, în cele câteva minute de lucru, banca era plină până la refuz cu cel puţin patru sute de oameni şi mereu pătrundeau mai mulţi înăuntru. Şirul de afară, pe care Edwina se ridică să-l verifice, părea să fie tot atât de lung ca mai înainte.

Zgomotul din bancă creştea neîncetat, devenind vacarm.

Următoarea problemă care se ivi fu aceea a mulţimii crescânde a celor intraţi în incinta băncii care împiedicau accesul celorlalţi clienţi la ghişeele casierilor. Edwina îi zări pe câţiva dintre cei de afară cum priveau consternaţi înghesuiala. În vreme ce ea îi urmărea, câţiva renunţară şi plecară.

În interiorul băncii, unii dintre nou-veniţi angajară conversaţii cu casierii, care neavând nimic altceva de făcut din cauza învălmăşelii, pălăvrăgeau cu ei.

Doi directori adjuncţi se duseră în spaţiul din mijloc al holului şi încercară să organizeze puhoiul de oameni în, aşa fel încât să facă puţin loc spre ghişee, dar nu avură prea mult succes.

Cu toate acestea, nu se semnala încă nici o ostilitate. Toţi cei care se aflau înghesuiţi în bancă şi cărora li se adresau funcţionarii răspundeau politicos şi cu un surâs. Era, gândi Edwina, ca şi când toţi cei ce se aflau aici fuseseră instruiţi să se comporte cât mai frumos.

Socoti că a venit momentul să intervină personal.

Edwina părăsi podiumul şi zona rezervată personalului băncii şi îşi croi cu greu drum prin înghesuială, îndreptându-se către uşa principală. Făcând semn celor doi paznici, care îşi făceau loc cu coatele spre ea, le dădu dispoziţii:

— Este destulă lume în bancă. Ţineţi-i pe toţi ceilalţi afară, lăsând înăuntru doar câţiva, pe măsură ce alţii pleacă. În mod

excepţional, bineînţeles, lăsaţi clienţii noştri obişnuiţi să intre de îndată ce sosesc.

Cel mai vârstnic dintre cei doi paznici îşi apropie capul de acela al Edwinei, ca să se facă auzit.

— Asta n-o să fie uşor, doamnă D'Orsey. Îi vom recunoaşte pe unii dintre clienţi, dar pe cei mai mulţi nu-i vom recunoaşte. Primim prea mulţi în fiecare zi ca să-i cunoaştem pe toţi.

— Şi altceva, interveni celălalt paznic.

— Atunci când vine cineva, cei de afară strigă: „Înapoi la coadă!” Dacă o să facem favoruri, s-ar putea să se pornească o răzmeriţă.

Edwina îl asigură:

— Nu va fi nici o răzmeriţă. Procedaţi cum puteţi mai bine.

Întorcându-se după aceea, Edwina vorbi cu câţiva dintre cei care aşteptau. Conversaţiile neîncetate din jur nu-ţi îngăduiau să fii auzit, aşa că ridică glasul:

— Eu sunt directoarea. Rog pe careva dintre dumneavoastră să-mi spună de ce aţi venit cu toţii astăzi aici?

— Deschidem conturi, zise o femeie cu un copil lângă ea şi chicoti. Nu-i nimic rău în asta, nu-i aşa?

— Şi voi, drăguţilor, ia scoateţi ce aţi pus la ciorap, interveni un alt glas. Nici o sumă nu-i prea măruntă ca s-o poţi lua din loc, aşa se spune.

— E adevărat, încuviinţă Edwina şi banca o recunoaşte. Dar trebuie să fie vreun motiv pentru care aţi hotărât cu toţii să veniţi împreună.

— S-ar putea zice, scandă un bătrân cu aspect cadaveric, că toţi suntem din *Forum East*.

Un glas mai tânăr adăugă:

— Sau vrem să fim.

— Asta, totuşi, nu-mi explică… începu Edwina.

— Poate că am să vă pot explica eu, doamnă.

Un negru de vârstă mijlocie, cu o înfăţişare distinsă, fu împins în faţă de ceilalţi oameni.

— Vă rog să o faceţi.

În acelaşi timp, Edwina deveni conştientă de apariţia unei noi persoane lângă ea. Întorcându-se, văzu că era Nolan Wainwright. Şi la intrarea principală sosiseră ceva mai mulţi paznici şi îi ajutau pe cei doi de la început, li aruncă o privire întrebătoare şefului securităţii, care o sfătui:

— Continuaţi. Procedaţi foarte bine.

Omul care fusese împins înainte zise:

— Bună dimineaţa, doamnă. Nu ştiam că există şi directoare de bancă.

— Ei bine, există, îi spuse Edwina. Şi începem să fim tot mai multe… Sper că sunteţi convins de egalitatea femeilor, domnule?…

— Orinda, Seth Orinda, doamnă. Bineînţeles că sunt convins, ca şi de multe alte lucruri, în afară de asta.

— Nu cumva unul din celelalte lucruri este cel care vă aduce astăzi aici?

— Într-un fel, aş putea să spun că da.

— În ce fel anume?

— Cred că ştiţi că toţi suntem din *Forum East.*

Ea încuviinţă:

— Mi s-a spus asta.

— Ceea ce facem ar putea fi numit un act de speranţă.

Purtătorul de cuvânt, bine îmbrăcat, pronunţa cuvintele cu grijă. Ele fuseseră puse pe hârtie şi repetate. Mai mulţi oameni se apropiară şi conversaţiile se potoliră în vreme ce ascultau.

Orinda continuă:

— Această bancă, aşa s-a spus, nu are destui bani ca să contribuie în continuare la executarea construcţiilor din *Forum East.* În orice caz, banca a redus la jumătate numerarul împrumutat şi unii dintre noi cred că cealaltă jumătate va fi de asemenea suprimată – doar dacă cineva n-o să bată toba ori o să întreprindă ceva.

Edwina zise:

— Şi să întreprindă ceva, presupun, înseamnă să paralizeze întreaga activitate a acestei filiale a băncii.

Pe măsură ce vorbea, observă mai multe figuri noi în mulţime şi carnete deschise pe care stilourile notau în fugă. Îşi dădu seama că sosiseră reporterii.

Era neîndoios că cineva avertizase presa, fapt care explica prezenţa de afară a echipei de televiziune cu aparatele de filmat. Edwina se întrebă cine o făcuse.

Seth Orinda părea îndurerat.

— Ceea ce facem noi acum, doamnă, este să aducem toţi banii pe care noi, oameni sărmani, putem să-i adunăm, pentru a ajuta banca aceasta în perioada ei dificilă.

— Aha, se amestecă un alt glas, ăsta n-o fi oare un semn că suntem buni vecini?

Nolan Wainwright izbucni:

— Absurd! Această bancă nu se află în dificultate.

— Dacă nu-i în dificultate, întrebă o femeie, atunci pen' ce face ce-i făcu lu' *Forum East?*

— Poziţia băncii a fost exprimată foarte clar în înştiinţările publicate, răspunse Edwina. Este o chestiune de priorităţi. Mai mult, banca a spus că speră să reia mai târziu întreaga finanţare.

Chiar pentru ea însăşi, cuvintele sunau găunos. În mod evident, tot aşa sunau şi pentru alţii, căci se dezlănţui un cor de exclamaţii batjocoritoare.

Era prima manifestare neplăcută de protest. Bărbatul distins, Seth Orinda, se întoarse brusc, ridicând o mână drept avertizare. Vacarmul încetă.

— Oricum vi s-ar părea că arată mulţimea aceasta, de aici, îi declară el Edwinei, fapt este că noi toţi am venit ca să depunem ceva bani în banca dumneavoastră. Asta am înţeles prin acel „act de speranţă". Ne închipuim că atunci când ne vedeţi pe toţi şi vă daţi seama de ceea ce simţim, s-ar putea să vă schimbaţi hotărârea.

— Şi dacă nu ne-o schimbăm?

— Atunci cred că ne vom duce să găsim şi mai mulţi oameni şi mai mult mărunţiş. Şi putem să o facem. Mai sunt încă multe suflete bune, care vor veni aici astăzi şi mâine şi în zilele următoare. Apoi, până la sfârşitul săptămânii, ştirea se va răspândi – el se întoarse spre reporteri – aşa încât vor fi şi alţii şi nu doar cei din *Forum East*, care ni se vor alătura săptămâna viitoare. Bineînţeles, doar ca să deschidă un cont, să ajute această biată bancă. Nimic altceva.

Mai multe glasuri adăugară vesele:

— Aşa-i, omule, o grămadă mai mare de oameni… N-avem noi multă pâine, dar de mulţi, suntem mulţi… Spuneţi prietenilor voştri să vină să ne ajute.

— Desigur, zise Orinda cu expresia lui nevinovată, unii dintre oamenii care depun astăzi bani la bancă poate că vor trebui să vină să-i scoată mâine, sau în ziua următoare, sau în săptămâna următoare. Cei mai mulţi dintre ei nu au atâta bănet ca să-l poată lăsa aici multă vreme. Dar, îndată ce vom putea, o să venim înapoi să-i depunem iarăşi. (Ochii îi străluceau şmechereşte.) Intenţionăm să vă dăm mereu de lucru.

— Da, zise Edwina, înţeleg intenţia dumneavoastră.

Unul dintre reporteri, o tânără subţirică, blondă, întrebă:

— Domnule Orinda, cât de mult veţi depune la bancă

dumneavoastră toţi?

— Nu mult, îi zise el vesel. Cei mai mulţi au venit doar cu cinci dolari. Aceasta este cea mai mică sumă pe care o poate primi banca. Nu-i aşa?

O privi pe Edwina, care încuviinţă dând din cap.

Unele bănci, aşa cum o ştiau Edwina şi cei care ascultau, cereau un minim de cincizeci de dolari pentru a deschide un libret de economii şi o sută pentru un cont de cecuri. Câteva dintre ele nu stabiliseră deloc o valoare minimă. Banca FMA – căutând să încurajeze economiile mici – ajunsese la compromisul de cinci dolari.

Şi mai era ceva – de îndată ce un cont era acceptat, cea mai mare parte a celor cinci dolari iniţiali putea fi retrasă, cu orice sold creditor suficient pentru a păstra contul deschis. Seth Orinda şi ceilalţi şi-au dat limpede seama de lucrul acesta şi şi-au propus să înece filiala din centru a băncii cu operaţiuni de intrare-ieşire. Edwina reflectă: „S-ar putea foarte bine să reuşească."

Nu fusese, totuşi, comis nici un fapt ilegal sau care putea fi dovedit drept obstrucţionist.

În ciuda răspunderilor şi a neplăcerilor ei de acum câteva clipe, Edwina fu ispitită să râdă, deşi îşi dădea seama că nu trebuia să o facă. Se uită din nou la Nolan Wainwright, care ridică din umeri şi zise calm:

— Atâta vreme cât nu există nici o perturbaţie evidentă, nu putem face nimic altceva decât să păstrăm ordinea.

Şeful securităţii băncii se întoarse spre Orinda şi zise categoric:

— Aşteptăm ca fiecare dintre dumneavoastră să ne ajute să păstrăm ordinea înăuntru şi afară. Paznicii noştri vă vor da instrucţiuni cu privire la numărul de oameni care pot intra deodată şi la locul unde ar trebui să rămână cei care aşteaptă la rând.

Celălalt încuviinţă dând din cap.

— Bineînţeles, domnule, prietenii mei şi cu mine vom face totul pentru a vă veni în ajutor. Nici noi nu dorim vreo tulburare. Dar aşteptăm ca dumneavoastră să fiţi corecţi.

— Adică, ce vreţi să spuneţi?

— Noi, cei de aici, declară Orinda, ca şi cei de afară, suntem clienţi ca oricare alţii din cei ce vin la această bancă. Şi de îndată ce suntem de acord să ne aşteptăm rândul şi să fim răbdători, nu dorim ca alţii să aibă tratament preferenţial sau să li se îngăduie să intre aici peste rând, înaintea noastră, a celor care am aşteptat. Prin

asta înţeleg că oricine ar veni, indiferent cine este, trebuie să treacă la rând.

— Vom avea noi grijă.

— Şi noi, domnule. Pentru că dacă aţi proceda altfel, ar fi un caz clar de discriminare. Nu vom întârzia să protestăm.

Edwina observă cum reporterii deja începuseră să-şi noteze.

Apoi se strecură prin mulţimea compactă înspre cele trei birouri deschise, suplimentate cu încă două, alte două fiind şi ele aproape gata să-şi primească solicitanţii.

Juanita Nunez ocupa unul dintre ele. Prinse o clipă privirea Edwinei. Îşi zâmbiră. Edwina îşi aminti pe dată că duduia Nunez locuieşte în *Forum East.* Ştiuse ea oare dinainte de invazia de azi? Apoi se linişti: nu mai conta, tot nu se putea schimba nimic.

Activitatea ghişeelor era supravegheată de doi paznici tineri. Era clar că astăzi nu se vor putea mişca de acolo.

Negrul cel mare, sosit printre primii, ajunse la oficiu o dată cu Edwina. Fata care îl servea, acum calmă, îl prezentă:

— Dânsul e domnul Euphrates. Tocmai şi-a deschis un cont.

— Deacon Euphrates. Aşa-mi zice p-aici.

Edwina strânse o mână enormă.

— Bun venit la FMA, domnule Euphrates.

— Mulţumesc, îi bine. Îi bine că m-am gândit să măresc şi eu cu încă ceva grăunţe contu' d-aci, după care scoase o mână de mărunţiş, alese o monedă de un sfert, apoi două de un cent şi le puse pe talerul ghişeului.

Edwina o întrebă pe funcţionară:

— Cât avea în cont?

— Cinci dolari.

— Foarte bine. Şi încearcă să te mişti cât poţi de repede.

— Am să încerc, domnişoară d'Orsey, însă cu dumnealui am pierdut o groază de timp deoarece mi-a pus nenumărate întrebări despre procedurile de retragere şi rata dobânzilor. Le voia trecute pe un formular.

— L-ai făcut?

— Nu.

— Probabil că şi alţii or să-ţi ceară acelaşi lucru. Alcătuieşte unul şi adu-mi-l să-l văd.

Edwina se gândi că procedând astfel ar mai salva ceva. Nu considera că vreunul din cei cu care vorbise până atunci ar fi avut un rol major în organizarea invaziei.

Trase încă o concluzie: Tentativa de a bloca banca nu se va limita doar la simpla deschidere de conturi.

Cei care deja îşi deschiseseră formau noi cozi la ghişeele casierilor achitând sau retrăgând cu viteză de melc sume insignifiante, punând întrebări sau pur şi simplu ţinând personalul de vorbă. Aşa că nu numai intrarea în bancă a clienţilor obişnuiţi era îngreunată dar, o dată ajunşi, impedimentele continuau.

Îl informă pe Nolan Wainwright despre formularele cu întrebări şi despre discuţia cu funcţionara.

Şeful securităţii o aprobă:

— Aş vrea să le consult şi eu.

O secretară îi întrerupse:

— Domnule Wainwright, la telefon!

Răspunse, iar Edwina îl auzi zicând:

— Este o manifestaţie, chiar dacă nu-i una dovedită legal. Dar e paşnică şi prin decizii pripite ne-am putea face necazuri. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este o confruntare violentă.

Edwina remarcă starea de siguranţă pe care i-o transmitea prezenţa viguroasă a lui Wainwright. Imediat ce telefonul a fost pus în furcă, ea îşi mai aminti un amănunt:

— Cineva a sugerat să chemăm poliţia.

— Când am sosit, erau aici, dar i-am trimis la plimbare. Dacă va fi nevoie, sosesc imediat. Sper că nu va fi necesar. Întinse un deget înspre telefon, apoi în direcţia sediului central al băncii: Banii au plecat. Toţi stau ca pe ace.

— Tot ce vor este înapoierea fondurilor destinate *Forum Eastului.*

Era pentru prima oară de la sosirea lui Wainwright când pe faţa lui apăru o umbră de surâs.

— Mi-ar plăcea s-o văd şi pe asta. Dar, aşa ceva nu este procedeul potrivit. Acolo unde e vorba de banii băncii, constrângerea din afară nu va avea nici o influenţă.

Edwina fu pe punctul de a spune: „Mă îndoiesc”, apoi se răzgândi, rămânând tăcută.

În vreme ce ei urmăreau atenţi desfăşurarea lucrurilor, mulţimea de oameni care pusese stăpânire pe holul băncii rămase la fel de mare, dar vacarmul, dacă se poate spune aşa, era ceva mai intens ca înainte. Afară, şirul rămăsese la fel de lung. Era ora zece fără un sfert dimineaţa.

PATRU

Tot la zece fără un sfert, la o depărtare de trei blocuri de sediul central al Băncii FMA, Margot Bracken se afla la un post de comandă într-un Volkswagen, parcat astfel încât să nu atragă atenţia.

Margot intenţionase să rămână departe de executarea acţiunii de intimidare, dar până la urmă nu fusese în stare s-o facă. Asemenea unui cal de război care loveşte pământul cu copita atunci când simte bătălia, hotărârea ei slăbise şi apoi pieri cu totul.

Totuşi, Margot continua să fie preocupată de a nu crea neplăceri lui Alex sau Edwinei şi acesta era motivul absenţei sale din prima linie a acţiunii din Piaţa Rosselli.

Dacă ea ar fi apărut, ar fi fost repede identificată de oamenii presei, despre a căror prezenţă ştia, întrucât ea aranjase să fie informaţi dinainte cei de la ziare, radio şi televiziune.

De aceea, mesagerii veneau discret la maşina ei cu ştiri despre desfăşurarea acţiunii şi se înapoiau cu instrucţiuni.

Încă din noaptea de joi, fusese realizată o parte importantă a planului de acţiune.

Vineri, în vreme ce Margot lucra la planul de ansamblu, Seth, Deacon şi mai mulţi responsabili de bloc, membri ai comitetului, recrutaseră noi persoane din Forum East şi din împrejurimi. Explicaseră doar în linii generale ceea ce urma să se facă, dar reacţia depăşise cu mult aşteptările. Aproape fiecare dorea să contribuie cu ceva la acţiune, indicând şi alte persoane pe care se putea conta.

Duminică, pe seară, atunci când se totalizară listele, ele cuprindeau o mie cinci sute de nume. Curând urmau să se adauge şi altele. Potrivit planului întocmit de Margot, ar fi fost posibil ca acţiunea să dureze cel puţin o săptămână, chiar mai mult dacă entuziasmul putea fi menţinut.

Printre oamenii aflaţi în slujbă, care se oferiră voluntar să ajute, unii ca Deacon Euphrates erau în concediul de odihnă, pe care declarară că îl vor folosi astfel. Alţii spuseră pur şi simplu că vor lipsi de la serviciu cât va fi nevoie. Din păcate, mulţi dintre cei care

se oferiră ca voluntari erau fără slujbă, numărul lor mărindu-se recent din cauza şomajului sezonier.

Femeile erau însă cele mai numeroase, în parte din cauză că erau mai libere în timpul zilei, dar şi pentru că Forum East devenise un far călăuzitor îndrăgit, care însemna o năzuinţă în vieţile lor, mai mult decât pentru bărbaţi.

Margot era conştientă de starea aceasta, atât din activitatea îndeplinită până acum de cei din jurul său, cât şi din rapoartele acestei dimineţi.

Rapoartele pe care le primise până acum erau deosebit de satisfăcătoare.

Margot fusese aceea care insistase ca totdeauna – şi mai ales în timpul contactelor directe cu reprezentanţii băncii – toţi cei care făceau parte din contingentul *Forum East* să fie prietenoşi, politicoşi şi să-şi ofere ajutorul în mod ostentativ. Acesta era motivul propoziţiei „Act de speranţă” pe care Margot bătuse monedă şi imaginea pe care conta şi anume că un grup de indivizi interesaţi – deşi cu mijloace modeste – venea în „ajutorul” unei bănci ca FMA, aflată „la ananghie”.

Ea presupunea, în chip viclean, că orice sugestie referitoare la „situaţia dificilă” în care se afla Banca FMA va atinge un punct sensibil.

Întrucât nu se va ascunde legătura cu Forum East, va trebui să nu se pronunţe nicicând ameninţări făţişe. Blocarea marii bănci ar continua însă, dacă nu vor fi restituite fondurile pentru construcţii. Aşa cum le spusese Margot lui Seth Orinda şi celorlalţi: „Lăsaţi banca să ajungă singură la această concluzie.”

La şedinţele de pregătire, ea subliniase necesitatea de a se evita orice impresie de ameninţare sau intimidare. Cei care participaseră la şedinţe luaseră note, transmiţând apoi instrucţiunile mai departe.

Încă ceva care s-a transmis au fost listele cu întrebări care urmau să fie puse de către unele persoane atunci când îşi deschideau conturile. Şi pe acestea le pregătise tot Margot. Erau sute de întrebări fireşti, pe care era logic să le pună oricine avea de-a face cu o bancă, deşi cei mai mulţi nu le puneau. Acţiunea lor secundară ar fi aceea de a încetini activitatea băncii până aproape de oprirea ei totală.

Seth Orinda urma să acţioneze ca purtător de cuvânt dacă se ivea o ocazie. Scenariul lui Margot avu nevoie de o mică repetiţie. Orinda prindea totul uşor.

Deacon Euphrates fusese desemnat să se aşeze devreme la rând şi să fie primul care să deschidă un cont.

Deacon – nimeni nu ştia dacă Deacon era o poreclă sau un titlu primit de la una dintre confesiunile extravagante din părţile locului – era acela care conducea activitatea statului major, sfătuindu-i pe voluntari unde şi când să se ducă. Lucrase cu o adevărată armată de locotenenţi, răspândindu-i ca firele unei pânze de păianjen.

La început, în dimineaţa de miercuri, fusese neapărat nevoie de o prezenţă impunătoare la bancă, pentru ca să producă o impresie puternică. Dar unii dintre participanţi trebuia să fie înlocuiţi periodic. Alţii, care nu apăruseră încă, erau ţinuţi în rezervă pentru mai târziu, în aceeaşi zi sau în alte zile.

Pentru a rezolva această problemă, fusese stabilit un sistem de comunicaţii combinate prin folosirea intensă a telefoanelor publice, supravegheate de mai multe ajutoare care staţionau pe străzi. Comunicarea funcţiona bine, cu excepţia unor mici slăbiciuni din cauza câtorva planuri neprevăzute, improvizate.

Toate acestea, precum şi alte rapoarte, erau dirijate către Margot care stătea pe bancheta din spate a Volkswagenului ei. Informarea includea numărul de oameni ce se înşirau în faţa băncii, timpul de care avea nevoie banca pentru a deschide fiecare cont şi numărul de noi ghişee de conturi în funcţiune. Ea aflase de scena cu îmbulzeala din bancă, cum şi despre schimburile de cuvinte dintre Seth Orinda şi funcţionarii băncii.

Margot făcu un calcul, apoi îl instrui pe ultimul curier, un tânăr neîndemânatic care aştepta acum pe scaunul pasagerului din faţă.

— Spune-i lui Deacon să nu mai cheme deocamdată nici un voluntar. Se pare că avem destui pentru restul zilei de astăzi. Să li se dea drumul pe moment câtorva dintre cei care stau afară – nu mai mulţi de cincizeci deodată – şi să-i prevină să se înapoieze spre a-şi lua prânzul. Şi, în ceea ce priveşte mesele de prânz, amintiţi-le din nou tuturor să nu lase gunoaie în Piaţa Rosselli şi nici să introducă în bancă mâncare şi băuturi.

Convorbirea despre prânz îi aminti lui Margot de banii care, la începutul săptămânii, constituiseră o problemă.

Luni, rapoartele care îi parveneau prin Deacon Euphrates stabiliseră precis că mulţi dintre voluntarii ce se oferiseră nu dispuneau de cinci dolari, suma minimă necesară pentru a deschide un cont la Banca FMA. Asociaţia locatarilor din Forum East nu avea practic nici un ban. O clipă, părea că proiectul lor se va nărui.

Atunci Margot avu o convorbire telefonică cu sindicatul „Federaţia americană a funcţionarilor, casierilor şi lucrătorilor din birouri”, care îi reprezenta pe paznicii şi îngrijitorii din aeroporturi ajutaţi de ea acum un an.

Ar putea oare sindicatul să-i ajute, împrumutându-i cu bani suficienţi pentru a permite acelor voluntari care nu dispuneau să participe cu câte cinci dolari?

Conducătorii sindicatului convocară o reuniune grabnică. Sindicatul răspunse afirmativ.

Marţi, funcţionarii de la sediul sindicatului îl ajutară pe Deacon Euphrates şi pe Seth Orinda să distribuie numerarul. Toţi cei interesaţi ştiau că o parte din ei nu vor fi restituiţi niciodată şi uneori cei cinci dolari distribuiţi vor fi cheltuiţi până marţi seara, destinaţia lor iniţială fiind uitată sau ignorată. Dar erau încredinţaţi că cea mai mare parte a sumelor va fi folosită aşa cum se intenţionase. Judecând după spectacolul din această dimineaţă, aveau dreptate.

Sindicatul a fost acela care se oferise să furnizeze şi să plătească prânzurile. Oferta fusese acceptată. Margot suspecta că există undeva un interes personal din partea sindicatului, dar ajunsese la concluzia că asta nu afecta obiectivul urmărit de *Forum East,* aşa încât chestiunea n-o privea pe ea.

Margot continuă să-i dea instrucţiuni ultimului curier.

— Trebuie să menţinem şirul până la închiderea băncii la ora trei fix.

Se gândise că era posibil ca ziarele să facă fotografii şi la ora de închidere, aşa încât era important ca manifestarea de forţă să dureze până la sfârşitul acelei zile.

Planurile pentru a doua zi puteau fi coordonate mai târziu, în seara aceea. În mare parte, ele ar fi o repetare a celor de astăzi.

Din fericire, vremea – o perioadă de timp blând, cu cer mai mult senin – le venea în ajutor, iar prevederile meteorologice pentru următoarele câteva zile păreau a fi bune.

— Te rog să atragi atenţia mereu, îi spuse Margot altui curier cu o jumătate de oră mai târziu, că toţi trebuie să rămână prietenoşi, prietenoşi, prietenoşi. Chiar dacă oamenii de la bancă devin duri sau nerăbdători, trebuie să li se răspundă cu un surâs.

La douăsprezece fără un sfert, Seth în persoană veni să o informeze pe Margot. Rânjea cu gura până la urechi şi îi întinse prima ediţie a unui ziar local de după-amiază.

— Oho!

Margot desfăcu larg prima pagină. Activitatea băncii ocupa cea mai mare parte a spaţiului disponibil. I se acorda multă, cu mult mai multă atenţie decât îndrăznise ea să spere.

Titlul principal menţiona:

O MARE BANCĂ IMOBILIZATĂ
DE LOCUITORII DIN FORUM EAST

Şi dedesubt:

Banca FMA la ananghie?
Mulţi i-au sărit în „ajutor”
Cu depuneri mici.

Urmau fotografii, însoţite de un articol pe două coloane, cu semnătură.

— Oh, frăţioare, exclamă Margot. Ce-o să-i mai înfurie asta pe cei de la FMA!

Într-adevăr, i-a înfuriat.

Imediat după prânz, la etajul treizeci şi şase al blocului turn de la sediul Băncii FMA a avut loc o conferinţă convocată grabnic în birourile prezidenţiale.

Jerome Patterton şi Roscoe Heyward se aflau acolo cu figurile crispate. Alex Vandervoort li se alătură. Şi el era serios, deşi, pe măsură ce discuţiile se desfăşurau, părea mai puţin implicat decât ceilalţi, figura fiindu-i mai curând gânditoare, având o dată sau de două ori câte o licărire de amuzament. Cel de al patrulea participant era Tom Straughan, tânărul şi studiosul economist-şef al băncii; al cincilea, Dick French, vicepreşedinte pentru relaţiile cu publicul.

French, mătăhălos, păşi înăuntru privind înfuriat, molfăind un trabuc stins şi ducând cu el un teanc de ziare de după-amiază, pe care le trânti unul câte unul în fata celorlalţi.

Jerome Patterton, aşezat la biroul său, deschise un ziar. Când citi cuvintele „Banca FMA la ananghie?” Îngăimă:

— E o minciună sfruntată. Acest ziar trebuie dat în judecată.

— Nu-i nimic de dat în judecată, zise French cu obişnuita lui francheţe. Ziarul nu o afirmă ca pe un fapt real. Ştirea este formulată ca o întrebare şi în orice caz citând pe altcineva. Iar

declaraţia iniţială nu era rău intenţionată.

El stătea în picioare, într-o atitudine „o crezi sau n-o crezi”, cu mâinile la spate şi cu trabucul proiectat ca o torpilă acuzatoare.

Patterton se înroşi de necaz.

— Sigur că e rău intenţionată, izbucni Roscoe Heyward. (Stătuse în picioare la fereastră, distant şi se întoarse către ceilalţi patru.) Întreaga manevră este răutăcioasă. Şi un nebun îşi poate da seama de asta.

French oftă:

— Foarte bine. Am să v-o spun pe şleau. Cel care se află în spatele acţiunii se pricepe la probleme juridice şi la relaţiile cu publicul. Manevra, cum îi spui tu, este montată cu abilitate şi concepută ca fiind prietenoasă şi utilă acestei bănci. Mă rog, noi ştim că nu este nici una, nici alta. Dar nu vei putea s-o dovedeşti niciodată şi propun să încetăm de a ne pierde timpul cu discuţii despre cum să încercăm aşa ceva.

Apucă un ziar şi îl deschise la prima pagină.

— Unul din motivele pentru care eu iau un salariu princiar este faptul că sunt expert în ştiri şi mijloace de informare. Chiar în momentul de faţă, cunoştinţele mele de expert îmi spun că însuşi acest articol – care a fost bine scris şi bine prezentat, fie că vă place sau nu – este răspândit prin toate serviciile de informare din ţară şi *va fi folosit*. De ce? Pentru că este un fel de înfruntare între David şi Goliat, mirosind a interese umane.

Tom Straughan, aşezat alături de Vandervoort, zise calm:

— Pot să confirm în parte asta. Informaţia a ajuns la agenţia de ştiri *Dow Jones* şi, puţin după aceea, acţiunile noastre au mai scăzut cu un punct.

— Un alt lucru, continuă Dick French ca şi când nu ar fi fost întrerupt; am putea la fel de bine să apelăm la tot curajul nostru pentru ştirile de la televiziune din seara asta. Vor fi desigur o mulţime la staţiile locale şi presupunerea mea de om experimentat îmi spune că vom fi în emisiune pe toate cele trei reţele importante. Totodată, dacă un scenarist va putea să reziste acestei fraze: „Banca este la ananghie?”, îmi înghit televizorul.

Heyward întrebă cu răceală:

— Ai terminat?

— Nu de tot. Aş vrea să mai spun că, dacă aş fi dorit să cheltuiesc întregul buget din acest an destinat relaţiilor cu publicul pentru un lucru, *doar pentru un singur lucru*, spre a face ca banca

asta să arate *rău,* n-aş fi reuşit să desăvârşesc dezastrul aşa cum aţi făcut-o voi, drăguţilor, fără a fi ajutaţi.

Dick French avea o teorie personală – şi anume că un bun specialist în relaţiile cu publicul ar trebui să pornească în fiecare zi la treabă pregătit să-şi ajusteze stilul de lucru. Dacă experienţa şi cunoştinţele lui îi cer să spună superiorilor lucruri neplăcute, pe care ei ar prefera să nu le audă şi să fie de o sinceritate brutală făcând acest lucru, aşa trebuie să procedeze. Francheţea face şi ea parte din relaţiile cu publicul – o ocupaţie destinată să atragă atenţia. A face mai puţin ori a umbla după favoruri prin tăcere sau şiretlicuri, ar însemna să nu faci faţă răspunderilor tale.

Unele zile cer mai multă francheţe decât de obicei. Aceasta era una dintre ele.

Roscoe Heyward întrebă încruntat:

— Ştim oare până acum cine sunt organizatorii?

— Nu în mod special, zise French. Am vorbit cu Nolan, care spune că se ocupă de asta. Dar nu cred că ar schimba ceva.

— Şi dacă te interesează ultima ştire de la filiala din centru, adăugă şi Tom Straughan, am fost acolo prin tunel chiar înainte de a veni aici. Locul este încă plin de demonstranţi. Aproape nimeni nu poate intra înăuntru să-şi rezolve operaţiunile bancare curente.

— Nu sunt demonstranţi, îl corectă Dick French. Să limpezim şi acest lucru, din moment ce discutăm despre el. Nu există nici o placardă şi nici o lozincă în mulţime, în afară de „Act de speranţă”. Sunt clienţi şi tocmai asta ne încurcă.

— Foarte bine, zise Jerome Patterton, dacă ştii atât de multe despre ei, ce propui?

Vicepreşedintele pentru relaţiile cu publicul ridică din umeri.

— Voi, drăguţilor, le-aţi luat terenul de sub picioare celor de la *Forum East.* Voi sunteţi singurii care puteţi să-l puneţi la loc.

Trăsăturile lui Roscoe Heyward se înăspriră. Patterton se întoarse către Vandervoort:

— Alex?

— Ştiţi sentimentele mele, zise Alex. (Era pentru prima oară când lua cuvântul.) Ca să încep cu începutul, am fost împotriva reducerii fondurilor. Încă mai sunt.

Heyward zise sarcastic:

— Atunci probabil că eşti încântat de ceea ce se întâmplă. Şi presupun că ai ceda cu plăcere în faţa acelor bădărani şi a intimidărilor lor.

— Nu, nu sunt câtuşi de puţin încântat. (Ochii lui Alex scânteiau de supărare.) Sunt însă stânjenit şi jignit văzând banca în poziţia în care a fost pusă. Cred că ceea ce se întâmplă ar fi putut să fie prevăzut – adică o oarecare reacţie, o oarecare opoziţie. Ceea ce contează cel mai mult în clipa de faţă este, totuşi, să rezolvăm corect situaţia.

Heyward surâse batjocoritor.

— Deci, tu ai ceda la intimidare. Aşa cum am spus.

— A ceda sau a nu ceda este lipsit de importanţă, răspunse Alex cu răceală. Problema esenţială este: Am avut sau nu dreptate reducând fondurile pentru Forum East. Dacă n-am avut dreptate, ar trebui să ne răzgândim şi să ne recunoaştem cu curaj greşeala.

Jerome Patterton observă:

— Fie că ne răzgândim sau nu, dacă dăm acum înapoi, vom apărea cu toţii grozav de neghiobi.

— În primul rând, zise Alex, nu cred că este aşa. În al doilea rând, ce importanţă are?

Dick French interveni:

— Consecinţa financiară a acestui lucru nu e treaba mea. Ştiu asta. Dar am să vă spun ceva. Dacă hotărâm acum să schimbăm politica băncii cu privire la *Forum East,* vom arăta bine, nu rău.

Roscoe Heyward îi zise acru lui Alex:

— Dacă elementul care contează aici este curajul, aş zice că eşti lipsit de aşa ceva. Ceea ce faci tu înseamnă să refuzi a înfrunta gloata.

Alex clătină capul, iritat.

— Încetează, Roscoe, să vorbeşti ca un şerif de oraş mic. Uneori lipsa de bunăvoinţă pentru a schimba o hotărâre este curată îndărătnicie, nimic altceva. De altfel, oamenii aceştia de la filiala din centru nu sunt o gloată. Toate rapoartele pe care le-am primit au precizat limpede faptul acesta.

Heyward râse bănuitor:

— Pari să ai o afinitate specială pentru ei. Ştii ceva pe care noi ceilalţi nu-l ştim?

— Nu.

— E totuna, reflectă Jerome Patterton. Nu-mi place ideea de a ceda în mod umilitor.

Tom Straughan urmărise ambele argumentări. Acum zise:

— M-am opus la reducerea fondurilor pentru *Forum East,* aşa cum o ştiu toţi. Dar nici nu-mi place să fiu îmbrâncit de cei din

afară.

Alex oftă.

— Dacă toţi gândiţi astfel, ar fi mai bine să acceptăm faptul că pentru un timp filiala din centru nu ne va fi de mare folos.

— Adunătura asta nu poate s-o ţină aşa la nesfârşit, zise Heyward. Prezic, dacă rămânem pe poziţie refuzând să fim păcăliţi sau să ne pierdem capul, că mâine întreaga manevră va cădea baltă.

— Iar eu, zise Alex, prezic că va continua toată săptămâna viitoare.

Până la urmă, ambele preziceri se dovediră greşite.

În absenţa unei atenuări a atitudinii băncii, invadarea filialei din centru de către susţinătorii *Forum Eastului* continuă în zilele de joi şi vineri, până la închiderea operaţiunilor la sfârşitul după-amiezii de vineri.

Marea filială era aproape imobilizată. Şi aşa cum prezisese Dick French, atenţia întregii naţiuni era concentrată asupra situaţiei sale dificile.

Mare parte din această atenţie era amuzată. Totuşi, cei care făceau investiţii se amuzau mai puţin, iar vineri, la închiderea bursei din New York. Acţiunile Băncii FMA scăzură cu încă două puncte şi jumătate.

Între timp, Margot Bracken, Seth Orinda, Deacon Euphrates şi alţii continuau să dirijeze acţiunea şi să recruteze oameni.

Luni dimineaţa, banca a capitulat.

Într-o conferinţă de presă convocată grabnic la zece dimineaţa, Dick French anunţă că finanţarea pentru *Forum East* va fi imediat reîntregită. În numele băncii, French exprimă speranţa bine intenţionată că mulţimea de oameni din *Forum East* şi prietenii lor, care deschiseseră conturi la banca FMA în cele câteva zile care trecuseră vor rămâne clienţii băncii.

În spatele capitulării existau mai multe motive convingătoare. Unul era faptul că luni dimineaţa, înainte de deschiderea filialei din centru, şirul din fata băncii şi din Piaţa Roselli era mai mare decât zilele trecute; astfel, deveni evident că performanţa din săptămâna trecută urma să se repete.

Mai descurajator era faptul că un al doilea şir se formase la o altă filială a Băncii FMA, în suburbia Indian Hill. Această desfăşurare a lucrurilor nu era pe de-a-ntregul neaşteptată. Extinderea activităţii celor din Forum East la noi filiale ale Băncii

FMA fusese prevăzută în câteva ziare de duminică. Când începu să se formeze şirul la Indian Hill, directorul filialei, speriat, telefonă la sediul Băncii FMA cerând ajutor.

Acesta fii însă ultimul eveniment care determină hotărârea.

Pe la sfârşitul săptămânii, sindicatul care împrumutase bani comitetului locatarilor din Forum East şi care le furnizase gratuit prânzul celor din rând – Federaţia americană a funcţionarilor, casierilor şi lucrătorilor din birouri – destăinui în mod public intervenţia sa, promiţând sprijin suplimentar. Purtătorul de cuvânt al sindicatului critică aspru Banca FMA, asemănând-o cu o maşinărie de profituri egoiste şi lacome, concepută pentru a îmbogăţi şi mai mult pe cei bogaţi pe seama celor oropsiţi. În curând se va iniţia, adăugă el, o campanie pentru înscrierea în sindicat a funcţionarilor băncii.

Sindicatul înclină astfel balanţa nu punând un pai, ci o stivă de cărămizi.

Băncile – toate băncile – se temeau de sindicate, ba chiar le urau. Conducătorii şi personalul superior al băncilor priveau sindicatele cam în felul în care un şarpe ar privi o mangustă. Ceea ce prevedeau bancherii în cazul când sindicatele ar deveni şi mai puternice era o reducere a libertăţii financiare a băncilor. Uneori frica lor nu era justificată, dar exista.

Deşi sindicatele încercaseră deseori, puţine dintre ele avuseseră cea mai mică iniţiativă în ceea ce îi privea pe funcţionarii de la bancă. În repetate rânduri, bancherii îi păcăliseră cu abilitate pe organizatorii sindicatelor şi aveau de gând să procedeze la fel şi pe viitor. Dacă situaţia din *Forum East* îngăduia să se exercite o presiune pentru formarea unui sindicat, *ipso facto* constrângerea trebuia să fie înlăturată. Jerome Patterton, sosit devreme la biroul său şi mişcându-se cu o neobişnuită repeziciune, luă hotărârea definitivă de a autoriza restituirea fondurilor pentru *Forum East.* În acelaşi timp, aprobă anunţul băncii pe care Dick French se grăbi să-l comunice.

După aceea, pentru a-şi calma nervii, Patterton suspendă orice fel de comunicări şi exersă câteva lovituri de golf pe covorul din biroul său interior.

Mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, la o şedinţă mai curând neoficială a comitetului de politică monetară, reîntregirea fondului fu înregistrată, deşi Roscoe Heyward bombănea.

— În felul acesta s-a creat un precedent şi este o renunţare pe

care o vom regreta.

Alex Vandervoort era tăcut.

Când anunţul Băncii FMA fu citit în prezenţa suporterilor de la *Forum East* la ambele filiale ale băncii, se auziră aclamaţii, după care mulţimea adunată se împrăştie în linişte. În decurs de o jumătate de oră, operaţiunile la cele două filiale reveniră la normal.

Toată afacerea asta ar fi putut să se termine aici, dacă nu ar fi survenit o indiscreţie care, privită retrospectiv, poate că era inevitabilă. Indiscreţia avu ca rezultat un comentariu ce apăru în ziar cu două zile mai târziu, la aceeaşi rubrică „Cu urechea ciulită”, unde subiectul fusese atacat pentru prima oară:

> „Vă întrebaţi oare cine se află de fapt în spatele acelor oameni din *Forum East* care au îngenuncheat săptămâna asta orgolioasa şi puternica Bancă FMA? Omul din umbră ştie. Este avocata de drept civil, feminista Margot Bracken, renumită pentru asediul toaletelor de la aeroport şi pentru alte bătălii purtate în sprijinul celor umili şi nedreptăţiţi.
>
> De data aceasta, în ciuda faptului că invadarea băncii a fost ideea ei şi că s-a zbătut să o pună în practică, domnişoara Bracken a păstrat un desăvârşit secret cu privire la activitatea sa. În vreme ce alţii luptau pe faţă, ea a rămas ascunsă vederii, evitând presa, aliatul său obişnuit. Vă miraţi cumva şi de asta? Nu vă mai miraţi! Marele şi bunul prieten al lui Margot, văzut de cele mai multe ori împreună cu ea prin oraş, este impetuosul bancher Alexander Vandervoort, vicepreşedinte al Băncii FMA. Dacă dumneavoastră aţi fi fost Margot şi aţi fi avut o asemenea legătură influentă, nu-i aşa că aţi fi stat ascunsă vederii? Ne întrebăm un singur lucru. Oare Alex să fi cunoscut şi să fi aprobat blocarea propriei sale surse de trai?”

CINCI

— La naiba, Alex, zise Margot, îmi pare rău.

— Aşa cum s-au întâmplat lucrurile şi mie.

— Aş putea să-l jupoi de viu pe păduchiosul ăla de reporter. Singurul lucru bun este că nu a menţionat rudenia mea cu Edwina.

— Puţini ştiu asta, zise Alex, chiar în bancă. Oricum, un iubit dă mai multă savoare ştirii decât o verişoară.

Era aproape miezul nopţii. Se aflau în apartamentul lui Alex, prima lor întâlnire de când începuse asediul din centru al Băncii FMA. Articolul din rubrica „Cu urechea ciulită” fusese publicat cu o zi mai înainte.

Margot venise abia de câteva minute, după ce l-a reprezentat pe un client al ei la o instanţă de noapte, un beţiv notoriu al cărui obicei de a asalta pe oricine îi apărea în faţa ochilor atunci când era ameţit făcea din el una dintre puţinele ei surse de venituri permanente.

— Redactorul ziarului şi-a făcut meseria, presupun, zise Alex. Şi este cert că numele tău ar fi ieşit oricum la iveală.

Ea zise cu părere de rău:

— Am încercat să mă asigur că n-o să se întâmple asta. Doar puţini oameni au ştiut ce am făcut şi am dorit ca lucrurile să rămână aşa.

El clătină din cap.

— Nu se putea. Nolan Wainwright mi-a spus azi-dimineaţă devreme – astea au fost cuvintele lui: „Întreaga poznă poartă semnătura lui Margot Bracken.” Şi Nolan începuse să-i preseze pe oameni. A fost detectiv în poliţie. Ştiai asta? Unul dintre ei ar fi vorbit oricum, dacă n-ar fi apărut mai întâi articolul.

— Dar ei n-ar fi trebuit să folosească numele *tău.*

— Dacă vrei să ştii adevărul, surâse Alex, chiar mi-a plăcut epitetul de „bancher impetuos”.

Dar surâsul era fals şi el simţi că Margot ştia asta. Adevărul adevărat era că articolul îl zdruncinase şi-l deprimase. Era încă deprimat în noaptea asta, deşi se bucurase atunci când Margot îi telefonase mai devreme ca să-i spună că va veni.

El întrebă:

— Ai vorbit astăzi cu Edwina?

— Da, i-am telefonat. Nu părea supărată. Cred că suntem obişnuite una cu alta. De altfel, se bucură că *Forum East* este pus din nou pe roate în întregime. Şi tu trebuie să fii bucuros.

— Tu ai ştiut totdeauna care sunt sentimentele mele în această chestiune. Ceea ce nu înseamnă însă, Bracken, că aprob metodele tale tenebroase.

Vorbise mai aspru decât avea de gând. Margot reacţionă prompt:

— Nu era nimic tenebros în ceea ce am făcut eu sau oamenii mei. Şi este mai mult decât pot să spun cu privire la blestemata ta de bancă.

El ridică mâinile în semn de apărare:

— Să nu ne certăm. Nu în noaptea asta.

— Atunci nu spune asemenea lucruri.

— Foarte bine, n-am să spun.

Supărarea lor trecătoare dispăru; Margot zise gânditoare:

— Spune-mi, atunci când a început acţiunea nu ţi-a trecut prin cap că eram implicată?

— Da. În parte, pentru că te cunosc foarte bine. Totodată, mi-am amintit că ai tăcut mâlc în legătură cu *Forum East,* în vreme ce mă aşteptam să mă sfâşii în bucăţi şi pe mine şi Banca FMA.

— Ai trecut prin momente grele – vreau să zic – în vreme ce se desfăşura invadarea băncii?

El răspunse sincer:

— Da, au fost grele. Nu eram hotărât dacă să împărtăşesc ceea ce bănuiam sau să-mi ţin gura. Dar pentru că pomenirea numelui tău nu schimba nimic din cele ce se întâmplau, am tăcut. Aşa cum s-a dovedit până la urmă, hotărârea n-a fost bună.

— Acum unii dintre ei cred că tu ai ştiut totul de la început.

— Roscoe crede asta. Poate şi Jerome. Nu sunt sigur de ceilalţi.

Urmă o tăcere în care se simţea şovăiala, înainte ca Margot să întrebe:

— Oare chestiunea asta are o importanţă aşa de mare? Îţi pare rău?

Pentru prima oară în discuţiile lor, vocea ei vădea îngrijorare. Grija îi umbrea faţa.

Alex ridică din umeri, apoi se hotărî s-o încurajeze:

— Cred că nu prea. Nu-ţi face griji. Voi supravieţui.

Dar chestiunea avea importanţă. Avea foarte mare importanţă

pentru Banca FMA, în ciuda celor afirmate mai înainte şi în momentul acela incidentul fusese de două ori nefericit.

Alex era sigur că cei mai mulţi din consilierii băncii văzuseră articolul din ziar care includea numele său şi întrebarea pertinentă*: Oare Alex să fi cunoscut şi să fi aprobat blocarea propriei sale surse de trai?* Şi dacă erau puţini cei care nu-l văzuseră, Roscoe Heyward a avut grijă ca şi ei să-l citească.

Heyward făcuse pe deplin cunoscută poziţia sa.

În dimineaţa aceasta, Alex se dusese direct la Jerome Patterton, la ora zece când sosi preşedintele. Dar Heyward, al cărui birou era mai aproape, ajunsese primul.

— Intră, Alex, zise Patterton. Am putea tot aşa de bine să avem o convorbire în trei, decât două de câte doi.

— Înainte de a sta de vorbă, Jerome, îi spuse Alex, vreau să fiu primul care să ridice o problemă. Ai văzut asta?

Puse pe biroul din faţa lor o tăietură din rubrica „Cu urechea ciulită”, din ziua precedentă.

Fără să aştepte, Heyward zise cu rea intenţie:

— Îţi închipui că există cineva în banca noastră care să n-o fi văzut?

Patterton oftă.

— Da, Alex, am văzut-o. Şi au mai fost vreo duzină de oameni care mi-au atras atenţia asupra ei şi fără îndoială vor mai fi şi alţii.

Alex zise hotărât:

— Eşti îndreptăţit să afli că ceea ce s-a scris aici este o intrigă şi nimic altceva. Ai cuvântul meu de onoare că n-am ştiut absolut nimic dinainte despre cele întâmplate la filiala din centru şi nimic mai mult decât voi ceilalţi, în vreme ce se desfăşura acţiunea.

— O mulţime de oameni, observă Roscoe Heyward, ar putea să aprecieze că, având legăturile tale – accentuă în chip sardonic cuvântul *legături* – o asemenea ignoranţă ar fi de necrezut.

— Orice explicaţii pe care le-aş da, îl repezi Alex, îi sunt adresate lui Jerome.

Heyward nu acceptă să fie dat deoparte.

— Atunci când reputaţia băncii este denigrată în public, faptul ne interesează pe toţi. Cât priveşte aşa-zisa explicaţie pe care o dai, te aştepţi într-adevăr să te creadă cineva că, de-a lungul zilelor de miercuri, joi, vineri, în timpul sfârşitului de săptămână şi până luni, nu ţi-ai dat seama, nu ţi-ai dat câtuşi de puţin seama că iubita ta era amestecată?

Patterton zise:
— Într-adevăr, Alex, ce zici?
Alex simţi cum se roşeşte. Îi era ciudă, aşa cum îi fusese începând de ieri, că Margot îl pusese în această situaţie absurdă.
Îi vorbi lui Patterton cât putu mai calm, de presupunerea lui de săptămâna trecută că Margot ar fi putut să fie amestecată şi despre hotărârea lui că nimic nu s-ar fi câştigat prin discutarea cu alţii a acestei posibilităţi. Alex preciză că nu o văzuse pe Margot de mai bine de o săptămână.
— Nolan Wainwright a avut acelaşi gând, adăugă Alex. Mi-a spus-o dis-de-dimineaţă. Dar Nolan a tăcut şi el, pentru că amândoi nu avuseserăm decât o impresie, o bănuială, până când a apărut ştirea.
— S-o găsi careva să te şi creadă, Alex, zise Roscoe Heyward.
Tonul şi expresia lui declarau: *Eu unul nu.*
— Ei, ei, Roscoe, îl admonestă cu blândeţe Patterton. Foarte bine, Alex, accept explicaţia ta. Totuşi, mă bizui pe tine că îţi vei folosi influenţa faţă de domnişoara Bracken pentru ca în viitor să-şi îndrepte atacurile în altă parte.
Heyward adăugă:
— Sau chiar mai bine, să renunţe la ele.
Ignorând ultima observaţie, Alex îi spuse preşedintelui băncii cu un zâmbet încordat, crunt:
— Poţi să contezi pe asta.
— Mulţumesc.
Alex avea certitudinea că auzise ultimul cuvânt al lui Patterton în legătură cu acest subiect şi că relaţiile lor ar putea reveni la normal, cel puţin aparent. Cât priveşte ceea ce se petrecea pe dedesubt, era mai puţin sigur în această privinţă. Probabil că în mintea lui Patterton şi a altora – inclusiv a câtorva membri ai consiliului de administraţie – pe viitor loialitatea lui Alex ar purta alături un asterisc marcând îndoiala. Dacă nu se va întâmpla aşa, ar putea să existe rezerve în privinţa discreţiei lui Alex în societatea pe care o frecventa.
În orice caz, aceste îndoieli şi rezerve ar fi prezente în mintea consilierilor până aproape de sfârşitul anului, pe măsură ce se apropia pensionarea lui Jerome Patterton şi consiliul de administraţie avea să redeschidă subiectul preşedinţiei băncii. Şi în vreme ce consilierii erau în unele privinţe oameni cu vederi largi, în altele puteau să fie meschini şi intoleranţi. Alex o ştia prea bine.

De ce? De ce se întâmplaseră toate astea *acum*.

Indispoziţia lui se accentuă în vreme ce Margot se uita la el, cu ochi întrebători care exprimau încă teamă şi nesiguranţă.

Ea zise mai serios decât înainte:

— Ţi-am făcut necazuri. Multe necazuri, cred. Aşa că sa nu mai pretindem că n-a fost aşa.

El era pe punctul de a o încuraja din nou; apoi se răzgândi, ştiind că sosise clipa sincerităţii.

— Un alt lucru care trebuie să fie spus, continuă Margot, este că noi am vorbit despre asta, ştiind că ar fi posibil să se întâmple şi întrebându-ne dacă am putea să rămânem aşa cum suntem – independenţi – şi, totuşi, să fim împreună.

— Da, îi spuse el, îmi amintesc.

— Singurul lucru, zise ea crispată, la care nu m-am aşteptat este ca totul să iasă la iveală atât de curând.

El vru s-o îmbrăţişeze, aşa cum o făcuse atât de des înainte, dar ea se îndepărtă şi refuză, clătinând din cap.

— Nu, hai să lămurim lucrurile.

Fără să o prevadă şi fără ca vreunul dintre ei să aibă intenţia, el îşi dădu seama că relaţiile lor ajunseseră la o criză.

— Se va mai întâmpla, Alex. Să nu ne minţim că nu se va mai întâmpla. Oh, nu cu banca, dar cu alte situaţii de acelaşi fel şi vreau să fiu sigură că vom putea ieşi din impas ori de câte ori s-ar întâmpla şi nu numai într-un singur caz, sperând că acela va fi ultimul.

Alex ştia că ceea ce spusese ea era adevărat. Viaţa lui Margot era o viaţă de confruntări; şi vor exista multe altele. Şi în vreme ce unele vor fi departe de propriile lui interese, altele nu vor fi.

Era totodată adevărat, aşa cum o sublime Margot, că ei vorbiseră despre asta mai înainte – abia cu o săptămână şi jumătate în urmă. Atunci însă discuţia se purtase într-un mod abstract, opţiunile fiind mai puţin limpezi şi nu atât de clar definite cum au arătat întâmplările din săptămâna trecută.

— Ceea ce am putea să facem tu şi cu mine, zise Margot, este să ne oprim acum aici, atâta vreme cât ne-a făcut plăcere, atâta vreme cât suntem încă în raporturi bune. Din nici o parte resentimente, ci o concluzie înţeleaptă. Dacă vom proceda aşa – să încetăm de a ne mai vedea unul cu altul şi să nu mai fim văzuţi împreună – vestea s-ar răspândi repede. Aşa se întâmplă totdeauna. Şi chiar dacă nu ar şterge ceea ce s-a întâmplat la bancă, ar putea să-ţi uşureze ţie

situaţia acolo.

Şi asta era adevărat, Alex o ştia. Se simţi ispitit, un moment, să accepte propunerea, să îndepărteze cu uşurinţă şi grabnic o complicaţie din viaţa lui, o complicaţie ce putea să se mărească, nu să se micşoreze, pe măsură ce treceau anii. Se întrebă încă o dată: De ce oare se adună laolaltă atât de multe probleme şi constrângeri – înrăutăţirea stării Celiei; moartea lui Ben Rosselli; înfruntarea din bancă; hărţuiala nemeritată de astăzi? Şi acum Margot şi alegerea. De ce?

Întrebarea îi reaminti de un fapt care se întâmplase cu ani în urmă, atunci când vizitase odată oraşul canadian Vancouver. O femeie tânără îşi găsise moartea aruncându-se din camera de hotel de la etajul douăzeci şi patru şi, înainte de a sări, mâzgălise cu rujul de buze pe geamul ferestrei: *De ce, oh, de ce?* Alex nu o cunoscuse niciodată şi nici nu aflase mai târziu problemele pe care le avea şi pe care le considerase de nesoluţionat. Dar locuise la acelaşi etaj al hotelului şi un director adjunct vorbăreţ îi arătase fereastra de tristă amintire, mâzgălită cu rujul de buze. Îşi aducea mereu aminte de asta.

De ce, oh, de ce facem alegerile pe care le facem? Sau de ce le face viaţa? De ce se căsătorise cu Celia? De ce înnebunise ea? De ce avea încă reţineri pentru intentarea divorţului? De ce a trebuit ca Margot să fie o activistă? De ce ar trebui acum să o piardă pe Margot? Oare cât de mult dorea să fie preşedintele Băncii FMA?

Nu prea mult!

Luă o hotărâre energică, în deplină stăpânire de sine şi îşi alungă tristeţea. *La naiba cu toate astea!* Nici Banca FMA, nici consiliile de administraţie sau ambiţia personală nu-l vor face niciodată să accepte a-şi pierde propria libertate de acţiune şi independenţa ori să renunţe la Margot.

— Faptul cel mai important, spuse el, este dacă tu vrei să ajungem la ceea ce ai numit chiar acum a fi o concluzie înţeleaptă?

Margot răspunse printre lacrimi:

— Sigur că nu.

— Atunci nici eu nu vreau, Bracken. Nu e probabil să doresc vreodată aşa ceva. Deci, să ne bucurăm că s-a întâmplat aşa, că am demonstrat ceva şi că nici unul din noi nu mai trebuie să dovedească ceva.

De data aceasta, atunci când vru s-o îmbrăţişeze, ea nu se mai feri.

ŞASE

— Roscoe, băiete, zise la telefon Onorabilul Harold Austin, părând mulţumit de el, am vorbit cu Marele George. Ne-a invitat, pe mine şi pe tine, vinerea viitoare la o partidă de golf în insulele Bahamas.

Roscoe Heyward îşi strânse buzele neîncrezător. Se afla acasă, în biroul locuinţei sale din Shaker Heights, într-o sâmbătă după-amiază din luna martie. Înainte de a fi chemat la telefon, examinase un dosar cu situaţii financiare, împreună cu alte hârtii împrăştiate pe jos în jurul fotoliului de piele.

— Nu sunt sigur că pot să plec atât de curând sau atât de departe, îi spuse Onorabilului Harold. N-am putea încerca să ne întâlnim la New York?

— Sigur că am putea încerca. Dar numai dacă am fi tâmpiţi, de vreme ce Marele George preferă Nassau; şi de vreme ce lui îi place să încheie afaceri pe un teren de golf – *genul nostru* de afaceri pe care le tratează el personal.

Nu era necesar pentru nici unul din ei să precizeze cine e „Marele George”. În această privinţă, puţini dintre aceia care lucrau în industrie, în bănci sau în funcţii publice aveau nevoie s-o facă.

G.G. Quartermain, preşedintele consiliului de administraţie şi directorul general al corporaţiei Supranational – SuNatCo – era dârz ca un taur, deţinea o putere mai mare decât mulţi şefi de stat şi o folosea ca un rege. Interesele şi influenţa sa erau de anvergură mondială, ca acelea ale corporaţiei ale cărei destine le conducea. În cadrul şi în afara corporaţiei Supranational, el era pe rând admirat, urât, curtat, idolatrizat şi temut.

Puterea lui i-o dădeau realizările sale. Cu opt ani în urmă, bazându-se pe câteva jonglerii financiare anterioare, G.G. Quartermain fusese solicitat să salveze corporaţia Supranational, apoi să o asaneze, să o scape de datorii. De atunci şi până acum, refăcuse averea corporaţiei, o mărise formând un concern spectaculos, îi triplase acţiunile şi îi cvadruplase dividendele. Acţionarii pe care Marele George îi îmbogăţise îl adorau; şi îi acordau totodată întreaga libertate de acţiune pe care şi-o dorea.

Este adevărat, câteva Casandre afirmau că făurise un imperiu de carton. Dar dările de seamă financiare ale SuNatCo şi acelea ale multora din filialele sale – pe care Roscoe Heyward le studiase când primise telefonul de la Onorabilul Harold – le contraziceau în chip răsunător.

Heyward îl întâlnise de două ori pe preşedintele SuNatCo: o dată, pentru scurtă vreme, în mijlocul unei mulţimi de oameni; a doua oară, în apartamentul hotelului din Washington, împreună cu Harold Austin.

Întâlnirea de la Washington avusese loc când Onorabilul Harold îi raportase lui Quartermain în legătură cu o misiune pe care o îndeplinise pentru Supranational. Heyward nu ştia câtuşi de puţin în ce constase însărcinarea – cei doi terminaseră cea mai mare parte a convorbirii atunci când li se alăturase – cu excepţia faptului că, într-un anumit sens, implica guvernul.

Agenţia Austin se ocupa de reclame pe plan naţional pentru *Hepplewhite Distillers,* o mare filială SuNatCo, deşi relaţiile personale ale Onorabilului Harold eu G.G. Quartermain păreau să depăşească acest cadru.

Oricare ar fi fost raportul, părea să-i fi creat Marelui George o dispoziţie jovială. Când îi fu prezentat Heyward, el remarcă:

— Harold îmi spune că este consilier la mica voastră bancă şi că amândoi aţi dori să vă înfruptaţi din banii statului. Ei bine, cândva, în curând, ne vom ocupa de chestia asta.

Şeful corporaţiei Supranational îl bătuse atunci pe spate pe Heyward şi vorbise de alte lucruri.

Convorbirea pe care o avusese la Washington cu G.G. Quartermain fu aceea care îl hotărâse pe Heyward ca pe la mijlocul lunii ianuarie – acum două luni – să informeze comitetul de politică monetară al Băncii FMA că există o probabilitate să încheie o afacere cu SuNatCo. Mai târziu îşi dădu seama că se grăbise. Acum se părea că perspectiva devenise din nou actuală.

— Bine, cedă Heyward la telefon, eventual aş putea pleca joia viitoare pentru o zi sau două.

— Aşa mai merge, îl auzi spunând pe Onorabilul Harold. Indiferent ce aveai de gând să faci, nimic nu poate fi mai important pentru bancă. Şi, oh, da, un lucru pe care nu l-am menţionat: Marele George ne trimite avionul său personal.

Heyward se învioră.

— Marele George se află aici? Şi avionul este destul de mare

pentru o călătorie rapidă?

— Este un 707. Cred că o să-ţi placă, chicoti Harold Austin. Aşa că vom pleca de aici joi la amiază, vom avea toată ziua de vineri în Bahamas şi vom fi înapoi sâmbătă. Apropo, cum arată noile dări de seamă SuNatCo?

— Le-am studiat şi Heyward îşi aruncă privirile asupra grămezii de situaţii financiare împrăştiate în jurul fotoliului său. Pacientul pare sănătos; chiar foarte sănătos.

— Dacă aşa spui tu, zise Austin, pe mine mă mulţumeşte.

Când puse telefonul în furcă, Heyward îşi îngădui un mic surâs viclean. Călătoria apropiată, obiectivul ei, faptul că se călătorea cu un avion particular, va constitui un subiect plăcut de introdus, ca din întâmplare, în convorbirile de săptămâna viitoare. De asemenea, dacă va ieşi ceva de aici, poziţia lui în consiliul de administraţie s-ar întări – un lucru pe care nu-l pierdea niciodată din vedere în situaţia actuală, amintindu-şi de natura provizorie a numirii lui Jerome Patterton ca preşedinte al Băncii FMA.

Totodată, era mulţumit de reîntoarcerea cu avionul, plănuită pentru sâmbăta viitoare. Aceasta însemna că n-ar fi obligat să lipsească la slujba din biserica lui – a Sfântului Atanasie – unde avea sarcina să citească solemn şi clar, ca în fiecare duminică în timpul slujbei, un pasaj din Scriptură.

Gândul acesta îi aminti de lectura de mâine pe care plănuise s-o revadă mai înainte, aşa cum făcea de obicei. Luă o Biblie voluminoasă de familie de pe un raft al bibliotecii şi o deschise la o pagină care fusese însemnată. Pagina se afla la „Pilde”, unde era cuprins un verset favorit al lui Heyward ce urma să fie inclus în lectura de a doua zi: „Virtutea glorifică o naţiune; dar păcatul este o imputare adresată oricărui om.”

Pentru Roscoe Heyward, excursia în Bahamas era o adevărată lecţie.

El nu era un străin de viaţa înaltei societăţi. Asemenea multor bancheri importanţi, Heyward întreţinea raporturi mondene cu clienţii şi cu alte persoane care cheltuiau uşor banii, chiar în mod ostentativ, pentru a dobândi confort şi amuzamente princiare. Aproape totdeauna, le invidia libertatea financiară.

Dar G.G. Quartermain îi întrecea pe toţi.

Un avion cu reacţie 707, marcat cu un uriaş Q plasat pe fuselaj şi pe coadă, ateriză pe aeroportul internaţional al oraşului exact în

minutul în care fusese programat, apoi rulă către o pistă particulară, unde Onorabilul Harold şi Heyward părăsiră limuzina care îi adusese din centru. Fură imediat luaţi la bord, intrând prin partea din spate a avionului.

Într-un foaier, asemănător cu holul în miniatură al unui hotel, patru persoane le urară bun sosit: un bărbat de vârstă mijlocie, încărunţit, care se purta cu acel amestec de autoritate şi deferenţă care caracterizează un majordom şi trei tinere femei.

— Fiţi bine veniţi la bord, domnilor, zise majordomul.

Heyward salută, dar abia observă bărbatul, atenţia lui fiind atrasă de femeile cam de douăzeci de ani – de o frumuseţe care îţi tăia respiraţia – ce zâmbeau plăcut. Lui Roscoe Heyward îi trecu prin minte că Organizaţia Quartermain trebuie să fi întrunit la un loc pe cele mai atrăgătoare însoţitoare de bord de la companiile de transporturi aeriene TWA, United şi American, apoi să le fi cules pe acestea trei, aşa cum scoţi caimacul din laptele cel mai gras. Una dintre fete avea părul blond ca mierea, cealaltă era o brunetă frapantă, iar a treia o roşcată cu părul lung. Aveau picioare lungi ca nişte trestii şi soarele le dăduse o culoare sănătoasă. Pielea lor bronzată contrasta cu uniformele elegante de un bej pal, dar reduse la minimum…

Uniforma majordomului era lucrată din acelaşi material elegant ca al fetelor. Toţi patru aveau pe buzunarul stâng de la piept brodat un Q.

— Bună ziua, domnule Heyward, zise cea cu părul roşu.

Vocea ei plăcut modulată era catifelată, aproape seducătoare. Ea continuă:

— Mă numesc Avril. Dacă mă urmaţi, vă voi arăta camera dumneavoastră.

În vreme ce Heyward porni după ea, surprins de referinţa la o „cameră”, Harold era primit de blondă.

Eleganta Avril mergea înaintea lui Heyward pe coridorul care se întindea de-a lungul unei laturi a avionului. Din el se deschideau mai multe uşi.

Ea anunţă peste umăr:

— Domnul Quartermain este la saună şi masaj. Vă va întâlni mai târziu în hol.

— O saună? Aici, în avion?

— Oh, da. Există una chiar în spatele cabinei de zbor. O baie de aburi, de asemenea. Domnului Quartermain îi place, oriunde s-ar

afla, să aibă fie o saună, fie o baie rusească şi propriul său maseur îl însoţeşte totdeauna. (Avril îl fulgeră cu un surâs fascinant.) Dacă veţi dori o baie sau un masaj, va fi posibil să o faceţi în timpul zborului. Aş fi bucuroasă să vă ajut.

— Nu, mulţumesc.

Fata se opri la o uşă.

— Iată camera dumneavoastră, domnule Heyward.

În vreme ce spuse aceste vorbe, avionul o porni, începând să ruleze pe pistă. La o mişcare neaşteptată, Heyward se împiedică.

— Hopa!

Avril întinse braţul, sprijinindu-l şi, o clipă, se lipiră unul de altul. El simţi degetele ei lungi, subţiri, cu unghiile vopsite în portocaliu cu nuanţe de bronz – o atingere uşoară şi fermă – şi o adiere de parfum. Fata continua să-l ţină de braţ.

— Ar fi mai bine să vă pun centura pentru decolare. Căpitanul se grăbeşte totdeauna. Domnului Quartermain nu-i place să lâncezească prin aeroporturi.

El îşi aruncă ochii repede asupra salonului mic, somptuos în care îl condusese fata, apoi fu aşezat pe un fotoliu confortabil, în vreme ce degetele – a căror prezenţă o simţise mai înainte – îi fixau cu îndemânare o centură în jurul pieptului. Chiar prin centură, era conştient de mişcarea degetelor. Senzaţia nu era neplăcută.

— S-a făcut.

Avionul rula acum repede. Avril zise:

— Dacă nu vă supăraţi, o să stau până când ne vom ridica în aer.

Şi se aşeză pe fotoliu lângă el, fixându-şi de asemenea o centură.

— Nu, zise Roscoe Heyward, care în chip absurd se simţea zăpăcit. Nu mă supăr deloc.

Privind înjur, sesiză mai multe detalii. Salonul sau cabina, aşa cum nu mai văzuse în nici un alt avion, fusese proiectat astfel încât să realizeze folosirea cât mai eficientă dar luxoasă a spaţiului. Trei pereţi erau căptuşiţi cu lemn de tek, având litera Q încrustată, stilizată şi înfrumuseţată cu frunze de aur. Cel de-al patrulea perete era aproape în întregime o oglindă, ce făcea ca încăperea să pară în chip ingenios mai mare decât era în realitate. Într-o nişă din perete, în stânga lui, se afla un birou sistematic echipat, incluzând o consolă cu un telefon şi un telex acoperit cu un capac de sticlă. Lângă el, barul micuţ era încărcat cu un şir de sticle în miniatură. În peretele oglindă, care se afla în faţa lui Heyward şi a lui Avril, se afla încastrat un ecran de televiziune cu comenzi duble, care se

puteau acţiona de pe fiecare parte a fotoliilor. O uşă pliantă în spate părea să ducă la baie.

— Vreţi să urmăriţi decolarea? întrebă Avril.

Fără să aştepte răspuns, apăsă butoanele de lângă ea ale televizorului şi o imagine clară, colorată, îşi făcu apariţia. Desigur, un aparat de filmat se afla în botul avionului, căci pe ecran se vedea pista de rulare care ducea la o pistă de decolare largă, aceasta din urmă ieşind la iveală în întregime pe măsură ce se angajau pe ea. Fără a pierde timpul, avionul înainta şi deodată pista de decolare începu să alerge pe sub ei, apoi ceea ce mai rămăsese din ea se înclină în jos, în vreme ce marele avion cu reacţie urca şi acum se aflau în aer. Roscoe Heyward avu o senzaţie de plutire şi nu numai din cauza imaginilor de pe ecran. Când văzură în faţă doar cerul şi norii, Avril închise televizorul.

— Canalele de televiziune obişnuite sunt acolo, dacă aveţi nevoie de ele, îl informă. Apoi arătă spre teleimprimator: De acolo puteţi să obţineţi Dow Jones, Associated Press, United Press International sau Telex. N-aveţi decât să telefonaţi la cabina de zbor şi cei de acolo vă vor pune la dispoziţie orice veţi cere.

Heyward remarcă precaut:

— Toate acestea nu intră în sfera experienţei mele obişnuite.

— Ştiu. Uneori ele produc aceste efecte asupra oamenilor, deşi e surprinzător cât de repede se adaptează toţi. Din nou, privirea directă şi surâsul fascinant: Avem patru asemenea cabine separate şi fiecare din ele se transformă cu destulă uşurinţă în dormitor. N-aveţi decât să apăsaţi câteva butoane. Am să vă arăt dacă vreţi.

El refuză, clătinând din cap.

— În clipa de faţă nu pare necesar.

— Cum doriţi, domnule Heyward.

Ea îşi dezlegă centura de siguranţă de la fotoliu şi se ridică.

— Dacă doriţi să-l vedeţi pe domnul Austin, este în cabina ce se află imediat în spatele dumneavoastră. În faţă este holul principal, unde sunteţi invitat să mergeţi când veţi fi gata. Apoi urmează sufrageria, dependinţele şi apartamentul particular al domnului Quartermain.

— Mulţumesc pentru indicaţiile topografice.

Heyward îşi scoase ochelarii fără ramă şi luă din buzunar batista pentru a-i şterge.

— Oh, lăsaţi-mă pe mine!

Delicat, dar ferm, Avril îi luă ochelarii din mâini, scoase un

pătrăţel de mătase şi îi lustrui. Apoi îi aşeză ochelarii la loc pe nas şi, făcând aceasta, degetele i se deplasară uşor în spatele urechilor. Heyward avu sentimentul că ar trebui să protesteze, dar nu o făcu.

— Misiunea mea în această călătorie, domnule Heyward, este de a vă purta de grijă exclusiv dumneavoastră şi de a mă asigura că aveţi tot ce vă doriţi.

Să fi fost oare o închipuire, se întrebă el, sau fata accentuase subtil cuvântul „tot”? Îi trecu brusc prin minte gândul că spera să n-o fi făcut. Dacă ar fi făcut-o, implicaţia ar fi fost şocantă.

— Alte două informaţii, zise Avril. (Superbă şi zveltă, ea se îndreptă spre uşă, pregătindu-se să plece.) Dacă doriţi să vin, indiferent pentru ce, vă rog să apăsaţi butonul cu numărul şapte de la aparatul telefonic.

— Vă mulţumesc, domnişoară, dar mă îndoiesc că o voi face.

Ea părea imperturbabilă.

— Iar cealaltă informaţie: în drum spre Bahamas, vom ateriza în curând la Washington. Vicepreşedintele ni se va alătura acolo.

— Un vicepreşedinte de la Supranational?

Ochii ei avură o lucire ironică.

— Nu, drăguţule, vicepreşedintele Statelor Unite!

Cam după un sfert de oră, Marele George Quartermain îl întrebă pe Roscoe Heyward:

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ce naiba e băutura asta pe care o bei? Lapte de mamă?

— E limonadă şi Heyward ridică paharul, cercetând lichidul insipid. Mie, totuşi, îmi place.

Preşedintele corporaţiei Supranational ridică din umerii masivi.

— Fiecare se dedă la propria lui otravă. Fetele au avut grijă de voi doi?

— Nici o plângere în această privinţă, zise cu un chicotit Onorabilul Harold Austin.

Asemenea celorlalţi, se instalase confortabil în holul principal al avionului, splendid mobilat, cu o blondă pe covor la picioarele lui, care declarase că se numeşte Rhetta.

Avril zise cu drăgălăşenie:

— Încercăm să facem cum putem mai bine.

Stătea în picioare, în spatele fotoliului lui Heyward şi-şi lăsă mâna să-i alunece uşor pe spatele lui. El îi simţi degetele zăbovind o clipă pe ceafa sa, apoi coborând pe şira spinării…

Câteva momente mai devreme, G.G. Quartermain sosise în hol, strălucind în halatul lui de casă de un roşu aprins cu buline albe şi cu inevitabilul Q brodat bătător la ochi. Asemenea unui senator roman, era însoţit de acoliţii săi – un bărbat tăcut, cu faţa aspră, într-un costum de sport alb, probabil maseurul şi încă o însoţitoare de bord într-o uniformă bej cochetă, cu trăsături delicate de japoneză. Maseurul şi fata îl urmăriră pe Marele George când se aşeză într-un fotoliu larg, de forma unui tron, rezervat în mod evident pentru el. Apoi un al treilea însoţitor – majordomul – îi prezentă ca un scamator un Martini rece, înmânându-l lui G.G. Quartermain.

Mai mult chiar decât în ocaziile anterioare când se întâlniseră, Heyward îşi dădu seama că numele de „Marele George” părea să i se potrivească în toate privinţele. Fiziceşte, gazda lor era un munte de om, cu o înălţime de cel puţin un metru nouăzeci şi cinci, având pieptul, braţele şi trunchiul unui fierar rural. Capul era o dată şi jumătate mai mare decât al celor mai mulţi oameni, iar trăsăturile feţei îi erau pe potrivă: ochii mari, bulbucaţi, care se mişcau repede şi cu viclenie sumbră, o gură puternică, cu buze groase care părea obişnuită să ordone, ca aceea a unui sergent instructor din marină, deşi o făcea în probleme mai importante. Era la fel de clar că jovialitatea sa aparentă putea să dispară deodată, sub o furie puternică.

Totuşi, îi lipsea vulgaritatea şi nici nu exista vreun semn de surplus de greutate sau de moleşeală. Pe sub halatul de casă care îl înfăşură, se vedeau muşchii încordaţi. Heyward observă de asemenea că pe figura Marelui George nu vedeai straturi de grăsime, iar bărbia lui masivă nu se prelungea cu guşă. Burta îi era suptă şi tare.

Ca şi în cazul altor oameni mari, realizările corporaţiei sale şi pofta lui de mâncare erau menţionate zilnic în presa de afaceri. Şi stilul său de viaţă la bordul acestui avion de douăsprezece milioane de dolari se asemăna în chip neruşinat cu acela al unui rege.

Maseurul şi majordomul dispărură în mod discret, fiind înlocuiţi – întocmai aşa cum pe scenă apare încă un personaj – de către un bucătar-şef: un bărbat sfrijit, palid, într-un halat de bucătar de un alb imaculat, cu o tichie înaltă care atingea tavanul cabinei. Heyward tocmai se întreba câţi salariaţi erau la bord; mai târziu află că erau în total şaisprezece.

Bucătarul-şef stătea ţeapăn lângă fotoliul Marelui George, cu o

mapă de piele mare şi neagră având imprimat pe ea un Q auriu. Marele George nu-l băgă în seamă.

— Incidentul acela de la banca dumitale, se adresă Quartermain lui Roscoe Heyward. Demonstraţii. Şi toate celelalte. S-au lămurit lucrurile? Sunteţi solvabili?

— Suntem totdeauna solvabili, răspunse Heyward. Lucrul acesta nu s-a pus niciodată în discuţie.

— Bursa nu este de aceeaşi părere.

— De când a devenit bursa un barometru precis pentru orice?

Marele George surâse uşor, apoi se întoarse către micuţa însoţitoare de bord japoneză.

— Rază de Lună, dă-mi ultima cotă a acţiunilor Băncii FMA.

— Da, Domnu' Q, zise fata şi ieşi apoi prin uşa din faţă.

Marele George făcu un semn cu capul în direcţia pe unde plecase.

— Cu limba asta a ei n-a izbutit încă să rostească numele Quartermain. Îmi spune mereu „domnu' Q”. Zâmbi cu subînţeles, adăugând: în alte privinţe se descurcă, totuşi, destul de bine.

Roscoe Heyward zise repede:

— Ştirile pe care le-aţi auzit cu privire la banca noastră se referă la un incident minor, a cărui importanţă a fost exagerată. Şi s-a petrecut şi într-o perioadă de tranziţie a conducerii.

— Dar voi, cei de la bancă, nu v-aţi ţinut tare, insistă Marele George. I-aţi lăsat pe agitatorii din afară să-şi facă mendrele. V-aţi purtat cu mănuşi şi aţi cedat.

— Da, aşa este. Dar, ca să fiu sincer, eu n-am fost de acord cu hotărârea asta. De fapt, m-am opus.

— Rezistaţi-le! Totdeauna să-i puneţi cu botul pe labe pe nemernici! Niciodată să nu vă daţi bătuţi!

Preşedintele corporaţiei Supranational dădu peste cap paharul cu Martini şi majordomul apăru din senin, luă paharul golit şi puse unul plin în mâna Marelui George. Perfecta răcire a băuturii era pusă în evidenţă de abureala paharului.

Bucătarul-şef stătea încă în picioare, aşteptând, dar Quartermain continua să nu-l ia în seamă. El se foi ca să atragă atenţia.

— Am o uzină lângă Denver care fabrică subansambluri. O mulţime de incidente de lucru. Cereri de salarii cu totul nejustificate. La începutul anului, sindicatul a lansat o grevă, cea mai recentă dintre multe altele. Le-am spus oamenilor mei – conducătorii filialei de acolo – să-i avertizeze pe nemernicii aceia că

vom închide uzina. Nimeni nu ne-a crezut. Aşa că am studiat problema şi am proiectat schimbări. Am trimis unelte şi matriţe la una din celelalte companii ale noastre, care a preluat fluxul de producţie al fabricii. La Denver, am închis. Deodată, nici tu uzină, nici tu locuri de muncă, nici tu state de salarii. Acum, o mulţime dintre ei, salariaţi, sindicat, oraşul Denver, guvernul statului – ca să le spunem pe nume – sunt la picioarele noastre, implorându-ne să redeschidem. Contemplă paharul cu Martini, apoi spuse cu mărinimie: Mă rog, am putea s-o facem. Să fabricăm alte produse, dar impunându-ne condiţiile. Însă nu am cedat.

— Bravo ţie, George! zise Onorabilul Harold. Avem nevoie de mai mulţi oameni cu o asemenea atitudine. Deşi, la banca noastră, problema a fost oarecum diferită. În anumite privinţe, suntem încă în situaţia de interimat care a început, aşa cum ştii, cu moartea lui Ben Rosselli. Dar în primăvara anului viitor, mulţi dintre noi, cei din consiliul de administraţie, sperăm să-l vedem pe Roscoe al nostru instalat în mod stabil la cârmă.

— Îmi pare bine să aud asta. Nu-mi place să am de-a face cu oameni care nu sunt în frunte. Cei cu care fac afaceri trebuie să poată decide şi apoi să nu-şi mai schimbe hotărârile.

— Te asigur, George, zise Heyward, că oricare ar fi deciziile la care ajungi tu şi cu mine, ele vor fi adoptate de bancă.

Heyward îşi dădu seama că – într-un chip abil – gazda lor îl pusese pe Harold Austin şi pe el însuşi în postura de solicitanţi: o răsturnare a rolului obişnuit ce-i revenea unui bancher. De fapt, orice împrumut acordat corporaţiei Supranational nu putea fi subiect, de îngrijorare şi ar fi, totodată, prestigios pentru Banca FMA. Alt lucru la fel de important: corporaţia Supranational ar putea fi un precursor al altor tranzacţii industriale noi, deoarece era o deschizătoare de drumuri al cărei exemplu îl urmau şi alţii.

Marele George se repezi deodată la bucătarul-şef:

— Ia spune, ce vrei?

Omul în alb intră imediat în acţiune. Întinse mapa de piele neagră pe care o ţinuse în mână încă de la sosirea sa.

— Meniul pentru prânz, monsieur. Spre aprobare.

Marele George nu făcu nici o încercare de a lua mapa, dar privi în treacăt lista care i se ţinea în faţă. Arătă cu degetul:

— Schimbă salata Waldorf cu una Caesar.

— *Oui, monsieur.*

— Şi desertul. Nu îngheţată Martinica, ci Sufle Grand Marnier.

— Desigur, *monsieur.*

Marele George îl concedie cu o mişcare a capului. Apoi, în timp ce bucătarul-şef se întoarse să plece, izbucni:

— Şi când comand friptură, cum îmi place să fie?

— *Monsieur* – şi bucătarul şef făcu un gest de implorare cu mâna liberă – am cerut de două ori scuze pentru nefericita situaţie de aseară.

— N-are importanţă. Întrebarea era: *Cum îmi place să fie?*

Bucătarul-şef recită cu accent galic, repetând parcă o lecţie învăţată:

— Friptă-bine-dar-uşor-în-sânge.

— Vezi să-ţi aminteşti!

Bucătarul-şef exclamă cu o figură disperată:

— Cum s-o uit, *monsieur!*

Şi plecă abătut.

— Încă un lucru important, le aduse la cunoştinţă Marele George oaspeţilor săi, este să nu-i laşi pe oameni să-şi facă de cap. Îl plătesc o avere pe broscoiul ăsta pentru ca mâncarea să fie exact aşa cum îmi place. A greşit aseară – nu mult, dar destul ca să-l zgâlţâi – astfel încât data viitoare o să-şi aducă aminte. Care e cursul?

Rază de Lună se întorsese cu o foaie de hârtie în mână şi citi tare, într-o engleză cu accent străin:

— Acţiunile Băncii FMA se negociază acum la patruzeci şi cinci şi trei sferturi.

— Iată, zise Roscoe Heyward, au mai crescut cu un punct.

— Dar încă nu s-au ridicat atât de mult ca înainte de a fi dat Rosselli ortul popii, zise Marele George. Deşi, atunci când se va auzi că vă aduceţi contribuţia la finanţarea corporaţiei Supranational, acţiunile voastre or să salte.

S-ar putea întâmpla, reflectă Heyward. În lumea încâlcită a finanţelor şi acţiunilor se petreceau lucruri de neexplicat. Faptul că cineva urma să împrumute bani altcuiva s-ar putea să nu pară a fi mare lucru, totuşi, bursa reacţionează.

Lucru mai important însă: Marele George declarase acum în mod explicit că *urma* să se stabilească un fel de tranzacţii între Banca FMA şi SuNatCo. Fără îndoială că în următoarele două zile vor discuta pe larg toate detaliile. Simţi cum îi creşte entuziasmul.

Deasupra capetelor se auzi sunetul uşor al unui clopoţel. Afară, zgomotul avionului cu reacţie scăzu în intensitate.

— Aha, Washington! zise Avril.

Împreună cu celelalte fete începu să-i fixeze pe bărbaţi de fotoliile lor cu centuri grele şi degete uşoare.

Timpul pe care îl petrecură pe pământ la Washington fu şi mai scurt decât cel de la oprirea anterioară. Cu un pasager foarte important, de paisprezece carate, se părea că priorităţile de vârf cu privire la aterizare, rulaj şi decolare erau axiomatice.

Astfel, în mai puţin de douăzeci de minute, reveniră la altitudinea de croazieră în drum către insulele Bahamas.

Vicepreşedintele se instalase cu ajutorul brunetei Krista, care avea grijă de el: un aranjament încuviinţat din toată inima.

Oamenii de pază ai serviciului secret fură instalaţi undeva, în spatele avionului.

Puţin după aceea, Marele George Quartermain, îmbrăcat acum într-un costum bătător la ochi, de mătase crem, dintr-o singură piesă, îi conducea jovial din hol spre sufrageria avionului – o încăpere bogat împodobită în care predominau culorile albastru regal şi argintiu. Acolo, cei patru bărbaţi se aşezară la o masă de stejar sculptat, sub un candelabru de cristal. Cu Rază de Lună, Avril, Rhetta şi Krista agitându-se delicios în spatele lor, dejunară într-o ambianţă şi cu un meniu greu de egalat de orice mare restaurant din lume.

În vreme ce îşi savura prânzul, Roscoe Heyward nu se atinse de numeroasele vinuri sau de coniacul vechi de treizeci de ani, servit la sfârşitul mesei. Observă însă că de pe cupele de coniac grele, cu margini aurite, tradiţionalul N de la Napoleon fusese eliminat în favoarea unui Q.

ŞAPTE

Un soare cald strălucea în cerul azuriu, peste pajiştea de un verde luxuriant a terenului de golf al clubului Fordly Cay din Bahamas. Terenul şi luxosul club alăturat erau printre cele şase din lume considerate a fi exclusive.

Dincolo de pajişte, o plajă de nisip albă, singuratică, împodobită cu palmieri, se întindea până departe, ca o fâşie de paradis. La marginea plajei, o mare străvezie de culoarea turcoazei o acoperea uşor cu valuri mici. La o jumătate de milă depărtare de ţărm, un şir de brizanţi se prelingeau pe recifele de corali.

De-a lungul pajiştii, un covor de flori exotice înnebunitoare – hibiscus, bougainvillea, poinsettia, frangipani – se întreceau în culori depăşind orice închipuire. Aerul proaspăt, limpede, înviorător, adus de o adiere a zefirului, mirosea a iasomie.

— Cred, observă vicepreşedintele Statelor Unite, că suntem aici atât de aproape de cer pe cât îi e posibil oricărui om politic să fie.

— Concepţia mea despre cer, vorbi Onorabilul Harold Austin, n-ar include şi izbirea strâmbă a mingii. (Rânji şi lovi greşit cu crosa.) Trebuie să existe şi o metodă de a te perfecţiona în acest joc.

Cei patru începuseră o partidă, în care Marele George şi Roscoe Heyward jucau împotriva lui Harold Austin şi a vicepreşedintelui.

— Ceea ce ar trebui să faci, Harold, îi zise vicepreşedintele Byron Stonebridge, este să reintri în Congres, apoi să-ţi croieşti drumul către funcţia mea. O dată aflat acolo, n-ai avea nimic altceva de făcut decât să joci golf; poţi să-ţi foloseşti cât de mult timp spre a-ţi îmbunătăţi jocul. Este un fapt istoriceşte recunoscut că, în ultima jumătate de secol, aproape fiecare vicepreşedinte şi-a terminat mandatul ca jucător de golf mai bun decât a fost când a intrat în funcţie.

Spre a confirma parcă cele spuse, câteva clipe mai târziu el execută cea de-a treia lovitură – o frumoasă traiectorie drept în poarta cu steguleţ.

Stonebridge, subţire şi mlădios, cu mişcări suple, desfăşura astăzi un joc spectaculos. Îşi începuse existenţa ca fiu de fermier, muncind multe ore pe mica proprietate a familiei şi îşi păstrase corpul

viguros de-a lungul anilor. Acum, în vreme ce mingea lui cădea şi se rostogolea până la mai puţin de un picior depărtare de gaură, trăsăturile lui simple de ţăran erau radioase.

— Nu e rău, încuviinţă Marele George, în vreme ce căruciorul lui înainta domol. Washingtonul nu te solicită prea mult, nu-i aşa, By?

— O, cred că n-ar trebui să mă plâng. Luna trecută am răsfoit o mapă cu tăieturi dintr-un inventar de acte administrative. Transpiraseră nişte ştiri de la Casa Albă – s-ar părea că există o şansă ca foarte curând să ascut ceva creioane pe acolo.

Ceilalţi chicotiră respectuos. Nu era un secret că Stonebridge, fost guvernator, fost lider al minorităţii în Senat, era arţăgos şi agitat în actuala sa funcţie. Înainte de alegerile care l-au împins în postul acesta, colegul său, candidat la preşedinţie, declarase că – într-o nouă eră post-Watergate – vicepreşedintele *său* va juca în guvern un rol important, activ. Ca totdeauna, după intrarea în funcţie promisiunea nu fusese respectată.

Heyward şi Quartermain intrară pe terenul de golf, apoi aşteptară ca Onorabilul Harold – care jucase distrat, căzuse, râsese, se mişcase fără vlagă, râsese din nou – să se lanseze.

Cei patru bărbaţi formau un cvartet pitoresc. G.G. Quartermain, care îi depăşea cu mult pe ceilalţi în înălţime, era îmbrăcat cu lucruri scumpe şi imaculate, pantaloni marinăreşti ecosez, o vestă Lacoste şi ghete de piele moale; purta o şapcă de golf roşie, al cărei ecuson făcea cunoscută situaţia lui de invidiat de a fi membru al clubului Fordly Cay.

Vicepreşedintele arbora o acurateţe plină de stil: pantaloni tricotaţi, o cămaşă în culori pastelate, iar încălţămintea de golf era o combinaţie de negru şi alb. Un contrast violent crea Harold Austin, cu cea mai ţipătoare îmbrăcăminte – o împerechere frapantă de roz şi albastru lavandă. Roscoe Heyward îşi dovedea eficienţa practică prin pantalonii gri închis, o cămaşă albă cu mâneci scurte şi pantofi negri, moi. Chiar şi pe terenul de golf arăta ca un bancher.

Mişcările care au urmat după prima lovitură s-au desfăşurat ca o cavalcadă. Marele George şi Heyward foloseau împreună un electrocar de golf; Stonebridge şi Onorabilul Harold utilizau un altul. Alte şase electrocare fuseseră rechiziţionate de escorta din serviciul secret al vicepreşedintelui şi acum îi înconjurau – pe două laturi, înainte şi înapoi – ca escadrila unui distrugător.

— Dacă ai avea liberă alegere, By, zise Heyward, libera alegere

de a stabili câteva priorităţi guvernamentale, care ar fi acestea?

Ieri, Heyward i se adresase în mod ceremonios lui Stonebridge cu „domnule preşedinte”, dar fusese repede convins:

— Uită formalismul; m-am plictisit de el. Ai să vezi că eu răspund mai bine la „By”.

Heyward, care adora tutuiala amicală. Cu persoanele importante, era încântat.

Stonebridge răspunse:

— Dacă aş avea posibilitatea să aleg, m-aş concentra asupra economiei – refacerea sănătăţii fiscale, o contabilitate naţională echilibrată.

G.G. Quartermain, care trăsese cu urechea, remarcă:

— Câţiva curioşi au mai încercat-o, By, dar au eşuat. Ai venit prea târziu.

— E târziu, George, dar nu prea târziu.

— O să discut asta cu tine – şi Marele George se lăsă pe vine, urmărindu-şi lovitura cu care trimisese mingea în gaură – a trecut de gaura a noua. Acum prioritatea este să o băgăm pe asta în gaură.

De când începuse jocul, Quartermain fusese mai tăcut decât ceilalţi şi mai concentrat. Îşi redusese handicapul şi juca mereu cu gândul să câştige. Să câştige sau să reducă un scor la subparitate îl încânta la fel de mult (aşa spunea el) ca achiziţionarea unei noi companii pentru Supranational.

Heyward juca foarte competent; performanţa sa nici nu strălucea prin spectaculozitate, nici nu era ceva de care să-i fie ruşine.

În vreme ce toţi patru o porniră pe jos spre a şasea ţintă, părăsindu-şi cărucioarele, Marele George îi atrase atenţia:

— Fii atent cu ochii tăi de bancher la scorul celorlalţi doi, Roscoe. Pentru un politician şi un om care se ocupă de reclamă, corectitudinea nu este o deprindere firească.

— Situaţia mea excepţională îmi impune să câştig, zise vicepreşedintele. Prin orice mijloace.

— O, ţin eu socoteala scorurilor şi Roscoe Heyward se bătu pe frunte. Toate sunt aici înăuntru. La 1, George şi By au avut patru, Harold un şase şi eu un boghi. Toţi am fost egali la 2, exceptându-l pe By cu acel incredibil „bird” al său. Desigur, Harold şi cu mine am avut şi noi acolo „birduri” nete. La 3, toţi au fost la paritate, cu excepţia lui Harold; el a avut încă un şase. Gaura a patra a fost una bună pentru noi, patru pentru George şi pentru mine (şi eu am avut o lovitură acolo), un cinci pentru By, un şapte pentru Harold. Şi,

desigur, această ultimă gaură a fost un adevărat dezastru pentru Harold, dar partenerul său a reuşit un alt „bird”. Aşa că, în ceea ce priveşte partida, în clipa de faţă suntem la egalitate.

Byron Stonebridge se holbă la el:

— Asta e de necrezut! Fir-aş al naibii!

— Mi-ai socotit greşit la prima gaură, zise Onorabilul Harold. Am avut un cinci, nu un şase.

Heyward spuse hotărât:

— Nu-i aşa, Harold. Adu-ţi aminte, ai dus căruciorul în dumbrava de palmieri şi ai lovit prea scurt.

— Are dreptate, confirmă Stonebridge. Îmi amintesc.

— Afurisit să fii, Roscoe, bombăni Harold Austin. Al cui prieten eşti tu?

— Al meu, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Marele George şi îşi puse un braţ prietenesc pe umerii lui Heyward. Începi să-mi placi, Roscoe, mai ales handicapul tău! (În timp ce Heyward se umfla în pene, Marele George scăzu glasul până la un ton confidenţial.) Totul a fost satisfăcător în noaptea trecută?

— Perfect satisfăcător, mulţumesc. Mi-a plăcut călătoria; noaptea am dormit extrem de bine.

La început, nu dormise bine. În timpul nopţii trecute, de la reşedinţa din Bahamas a lui G.G. Quartermain, devenise evident că Avril, roşcata subţirică şi drăgălaşă, era la dispoziţia lui Roscoe Heyward în orice condiţii ar fi dorit-o el. Lucrul acesta devenise evident atât din insinuările celorlalţi, cât şi pe măsură ce progresa intimitatea crescândă a lui Avril din timpul zilei, apoi din cursul serii. Nu pierdea nici un prilej de a se apleca spre Heyward în aşa fel, încât uneori părul ei mătăsos îi atingea faţa, sau de a se lipi de el cu cel mai neînsemnat pretext. Şi în vremea aceasta, el nici nu o încuraja, nici nu protesta.

La fel de clar era faptul că superba Krista îi era hărăzită lui Byron Stonebridge, iar strălucitoarea blondă Rhetta, lui Harold Austin.

Extraordinar de frumoasa fată japoneză, Rază de Lună, se afla rareori la mai mult de câţiva paşi de G.G. Quartermain.

Locuinţa lui Quartermain, una din cele şase pe care le poseda preşedintele corporaţiei Supranational în diferite ţări, se afla pe Prospero Ridge, cu mult deasupra oraşului Nassau, având o vedere panoramică a ţinutului şi a mării. Casa era situată în mijlocul unor terenuri întinse şi înconjurate de ziduri înalte de piatră. Camera lui

Heyward de la etajul doi, unde îl condusese Avril la sosire, domina împrejurimile. Ea îi îngăduia să zărească printre copaci casa unui vecin apropiat – primul-ministru – izolarea acestuia fiind ocrotită de patrulele poliţiei regale din Bahamas.

După-amiaza târziu fură serviţi cu băuturi lângă o piscină cu colonade. Urmă cina servită la lumina lumânărilor, pe o terasă exterioară. Acum fetele, care îşi schimbaseră uniformele, erau superb îmbrăcate şi îi însoţiră pe bărbaţi la masă. Chelneri cu mănuşi albe se aferau servindu-i, în vreme ce doi muzicanţi însoţeau totul cu muzică. Camaraderia şi conversaţia prindeau viaţă.

După cină, în vreme ce vicepreşedintele Stonebridge şi Krista preferară să rămână în casă, ceilalţi se îmbarcară în trei maşini Rolls-Royce – cele care îi aşteptaseră mai devreme la aeroportul Nassau – şi fură conduşi la cazinoul din Insula Paradisului. Aici, Marele George jucă tare şi păru să câştige. Austin participă mai prudent, iar Roscoe Heyward deloc. Heyward nu era de acord cu jocurile de noroc, dar îl interesa descrierea pe care o făcea Avril subtilităţilor unor jocuri ca *chemin de fer,* ruleta şi *vingt-et-un*, care erau noi pentru el. Din cauza zgomotului produs de celelalte conversaţii, Avril îşi ţinu faţa apropiată de a lui Heyward în vreme ce vorbea şi, întocmai ca mai înainte, în avion, el găsi că senzaţia nu era neplăcută.

Atunci însă, cu o promptitudine năucitoare, trupul său începu să fie şi mai conştient de Avril, astfel încât gânduri şi înclinaţii pe care le ştia condamnabile deveniră din ce în ce mai greu de înlăturat. Simţea atenţia amuzată cu care Avril îi urmărea lupta, dar atenţia ei nu izbuti să-l ajute. În cele din urmă, la uşa dormitorului său unde ea îl însoţi la ora două noaptea, doar cu un mare efort de voinţă n-o invită înăuntru, cu deosebire atunci când ea manifestă dorinţa de a zăbovi.

Înainte ca Avril să-l părăsească spre a se duce în camera ei, îşi flutură părul roşu şi îi spuse zâmbind:

— Lângă pat se află un telefon interior. Dacă există ceva, orice, pe care l-aţi dori, apăsaţi butonul cu numărul şapte şi voi veni.

De data aceasta nu exista nici o îndoială asupra a ceea ce însemna „orice”. Iar numărul şapte părea să fie un cod pentru Avril, oriunde s-ar fi aflat.

În mod inexplicabil, vocea lui se îngroşase, iar limba îi era parcă umflată atunci când spuse:

— Nu, mulţumesc, noapte bună.

Chiar şi în clipa aceea, lupta lui interioară nu se încheiase. În vreme ce se dezbrăca, gândurile îi reveniră la Avril şi, spre necazul lui, simţi că dorinţa îi submina hotărârea voinţei. Trecuse mult timp de când nu i se întâmplase asta.

Acela a fost momentul în care a căzut în genunchi şi s-a rugat lui Dumnezeu să-l ferească de păcat şi să-l izbăvească de ispită. Şi, după o clipă, părea că rugăciunea îi fusese ascultată. Trupul i se destinse, parcă frânt de oboseală. Ceva mai târziu, adormi.

Acum, în vreme ce o porniră pe cel de-al şaselea traseu de pe terenul de golf, Marele George deschise discuţia:

— Uite ce e, amice, la noapte dacă vrei am să ţi-o trimit pe Rază de Lună. Este de necrezut pentru un bărbat cât de expertă este această mică floare de lotus.

Faţa lui Heyward se împurpură. Hotărî să fie ferm.

— George, mă bucură camaraderia ta şi aş fi încântat să-ţi obţin prietenia. Dar trebuie să-ţi spun că, în anumite domenii, părerile noastre diferă.

Trăsăturile bărbatului masiv se înăspriră:

— În care domenii, mă rog?

— Cred că în cele morale.

Marele George îl privi cu o faţă impasibilă. Apoi, deodată, izbucni în ras.

— Morale – ce înseamnă asta? Şi opri căruciorul, în vreme ce Onorabilul Harold se pregătea să lovească din dreptul unui obstacol de pe teren, aflat în stânga lor. Foarte bine, Roscoe, poartă-te cum ţi-e felul. Să-mi spui doar dacă îţi schimbi părerea.

În ciuda hotărârii sale ferme, în următoarele două ore Heyward descoperi că imaginaţia lui se îndrepta către fragila şi seducătoarea tânără japoneză.

După ce ajunseră la capătul celor nouă găuri, în timpul unei pauze de răcorire, Marele George reluă discuţia pe care o avusese cu Byron Stonebridge la a cincea gaură.

— Guvernul Statelor Unite şi alte guverne, declară Marele George, sunt conduse de oameni ce nu înţeleg şi nici nu sunt capabili să înţeleagă principiile economice. Acesta este un motiv – singurul motiv – pentru care ne îndreptăm spre inflaţie. Iată de ce sistemul monetar internaţional se prăbuşeşte. Iată de ce orice raţionalizare în materie monetară nu poate decât să se înrăutăţească.

— În parte, sunt de părerea ta în această privinţă, zise Stonebridge. Modul în care Congresul îşi cheltuieşte banii te face să crezi că sursa este inepuizabilă. În Cameră şi în Senat avem oameni pe care i-am presupus înţelepţi; ei cred însă că pentru fiecare dolar intrat în pungă, poţi în mod sigur să scoţi patru sau cinci.

Marele George zise impacientat:

— Orice om de afaceri ştie asta. O ştie de o generaţie. Problema nu este dacă, ci când se va prăbuşi economia americană.

— Nu sunt convins că trebuie să se întâmple aşa ceva. Mai putem încă să o împiedicăm.

— Am putea, dar nu o vom face. Sistemul – în care se cheltuiesc bani pe care nu-i ai şi nu-i vei avea niciodată – este prea adânc înrădăcinat; astfel se ajunge la un punct în care guvernul rămâne descoperit. Nechibzuiţii îşi închipuie că aşa ceva nu se poate întâmpla. Dar se va întâmpla.

Vicepreşedintele suspină:

— În public voi nega acest adevăr. Aici, însă, între noi, în particular, nu pot s-o fac.

— Este uşor de prezis ce se va întâmpla, zise Marele George. Va fi foarte asemănător cu felul în care merg lucrurile în Chile. Destul de mulţi oameni cred că în Chile a fost altceva şi că ţara aceasta se află undeva departe. Dar nu a fost aşa. A fost un model la scară mică al Statelor Unite, al Canadei şi al Marii Britanii.

Onorabilul Harold îndrăzni să spună meditativ:

— Sunt de acord cu tine în ceea ce priveşte succesiunea. În primul rând, o democraţie solidă, recunoscută în toată lumea şi eficace. Apoi, reforme, vagi la început, dar în creştere rapidă. Bani cheltuiţi fără măsură, până când nu mai rămâne nimic. După aceea, ruină financiară, anarhie, dictatură.

— Nu contează cât de mult intrăm la apă, zise Byron Stonebridge, nu cred că vom ajunge chiar atât de departe.

— N-o să fie nevoie să ajungem, spuse Marele George. Nu, dacă unii dintre noi, care dispun de inteligenţă şi putere, se gândesc din timp şi iau măsuri. Atunci când se produce o prăbuşire financiară în Statele Unite, avem două arme puternice care să ne împiedice să ajungem la anarhie. Una este marea finanţă. Prin asta înţeleg un cartel de companii multinaţionale, ca a mea şi marile bănci – ca a ta, Roscoe, sau altele – care pot să conducă ţara din punct de vedere financiar, exercitând disciplina financiară. Noi vom fi solvabili din cauza activităţii de anvergură mondială; ne vom fi plasat propriile

resurse acolo unde inflaţia nu le va înghiţi. Cealaltă armă puternică este armata şi poliţia. Ele vor menţine ordinea, în colaborare cu marea finanţă.

Vicepreşedintele spuse sec:

— Cu alte cuvinte, un stat poliţienesc. S-ar putea să întâmpini opoziţie.

Marele George ridică din umeri.

— Oarecare opoziţie s-ar putea, dar nu multă. Oamenii vor accepta inevitabilul. Cu deosebire când aşa-numita democraţie s-a dezbinat, sistemul monetar s-a făcut fărâme, puterea de cumpărare a fiecărui individ a devenit nulă. În plus, americanii nu mai cred în instituţiile democratice. Voi, politicienii, le-aţi subminat.

Roscoe Heyward rămăsese tăcut, ascultând. Apoi spuse:

— Ceea ce prevezi tu, George, este o extindere a actualei colaborări militaro-industriale într-o guvernare elitistă.

— Exact! Şi colaborarea industrialo-militară – prefer formularea aceasta – devine tot mai puternică, pe măsură ce economia americană slăbeşte. Şi avem organizare. Este slabă, dar se întăreşte rapid.

— Eisenhower a fost primul care a recunoscut structura militaro-industrială, zise Heyward.

— Şi ne-a prevenit împotriva ei, adăugă Byron Stonebridge.

— Pe naiba, da! recunoscu Marele George. Şi mulţi îşi băteau joc de el! Dintre toţi, Ike a fost acela care trebuia să vadă posibilităţile puterii. Nu-i aşa?

Vicepreşedintele îşi sorbi punciul Planter.

— Aceasta nu intră în discuţie. Dar, într-adevăr, sunt de acord.

— Şi am să mai spun, îl asigură Marele George, că tu eşti acela care ar trebui să te asociezi cu noi.

Onorabilul Harold întrebă:

— Cât timp crezi că avem, George?

— Experţii mei îmi spun că opt până la nouă ani. După aceea, distrugerea sistemului monetar este inevitabilă.

— Ceea ce mă atrage pe mine, în calitate de bancher, zise Roscoe Heyward, este ideea disciplinei, cel puţin în ceea ce priveşte banii şi guvernul.

G.G. Quartermain semnă bonul de plată al barului şi se ridică.

— Şi o s-o vedeţi. V-o promit eu.

Merseră cu maşinile către a zecea ţintă. Marele George se adresă vicepreşedintelui:

— By, te-ai depăşit pe tine însuţi şi asta spre cinstea ta. Aşează mingea pentru prima lovitură şi hai să vedem cum arată un golf disciplinat şi economic. Eşti numai cu o gaură în avans şi există nouă găuri dificil de atins.

Marele George şi Roscoe Heyward aşteptau pe drumul de acces al cărucioarelor, în vreme ce Harold Austin cerceta terenul de lângă a paisprezecea gaură; după un control general, omul de la serviciul secret descoperi mingea lui sub un tufiş de hibiscus. Marele George se relaxase de când el şi cu Heyward nimeriseră două găuri şi aveau acum un avans de o gaură. În vreme ce stăteau în cărucioare, subiectul de discuţie pe care Heyward îl spera fii abordat. Totul se întâmplă în mod surprinzător, ca de la sine.

— Deci, banca ta ar agrea să facă o afacere cu compania Supranational.

— Ne-am gândit la asta.

Heyward încercă să imite nepăsarea celuilalt.

— Acum extind controlul corporaţiei Supranational asupra comunicaţiilor străine, achiziţionând mici companii de radiodifuziune şi telefonie manuală. Unele aparţin guvernelor, altele sunt particulare. O facem pe tăcute, plătind politicienii locali acolo unde este nevoie; în felul acesta evităm scandaluri de tip naţionalist. Corporaţia Supranational pune la dispoziţie tehnologie avansată, servicii eficiente, pe care nu şi le pot permite ţările mici, precum şi standardizare în vederea unei reţele internaţionale. Obţinem un profit bun. Peste încă trei ani vom controla, prin filialele noastre, patruzeci şi cinci la sută din reţelele de telecomunicaţii mondiale. Nimeni nu ne va întrece. Este important pentru America; va fi vital în sistemul de cooperare industrialo-militară de care am vorbit.

— Da, încuviinţă Heyward. Îmi dau seama de semnificaţia acestei acţiuni.

— De la banca ta aş dori un fond de credit de cincizeci de milioane de dolari. Desigur, la valoare nominală.

— Fireşte, tot ce am aranjat va fi la valoarea nominală.

Heyward ştiuse că orice împrumut acordat corporaţiei Supranational se va face cu cea mai mică valoare a dobânzii pe care o folosea banca. În activitatea bancară există o axiomă şi anume că cei mai bogaţi clienţi plăteau cel mai puţin pentru banii împrumutaţi; dobânzile cele mai mari le reveneau săracilor.

— Ceea ce trebuie să reexaminăm, sublinie el, sunt restricţiile

legale ale băncii în cadrul legii federale.

— La naiba cu restricţiile legale! Există procedee în legătură cu asta, metode folosite zilnic. O ştii la fel de bine ca mine.

— Da, sunt la curent cu faptul că există procedee şi mijloace.

Lucrul despre care vorbeau amândoi şi pe care îl înţelegeau pe deplin, era regulamentul Statelor Unite în ceea ce priveşte băncile, care interzicea oricărei bănci să acorde împrumuturi mai mari de zece la sută din capitalul său şi să aprobe majorări unui singur debitor. Scopul acestui regulament era să apere banca de faliment şi să-i ferească pe depunători de pierderi. În cazul Băncii FMA, un împrumut de cincizeci de milioane de dolari pentru corporaţia Supranational ar fi depăşit în mod substanţial această limită.

— Modalitatea de a ocoli acest regulament, zise Marele George, este să repartizezi împrumutul între companiile noastre afiliate. Apoi îl vom reîndruma cum şi unde avem nevoie.

Roscoe Heyward chibzui puţin:

— În felul acesta s-ar putea aranja.

Era conştient că propunerea viola spiritul legii, rămânând din punct de vedere formal în cadrul ei. Mai ştia însă şi că ceea ce spusese Marele George era adevărat: astfel de metode erau zilnic folosite de cele mai mari şi mai prestigioase bănci.

Totuşi, chiar dacă această problemă se rezolva, volumul angajamentului propus îl cutremura. Se aşteptase la douăzeci sau douăzeci şi cinci de milioane ca bază de plecare, sumă care va creşte poate pe măsură ce relaţiile dintre corporaţia Supranational şi bancă se dezvoltau.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Marele George îi spuse deschis:

— Nu tratez niciodată cu sume mici. Dacă cincizeci de milioane înseamnă mai mult decât pot mânui oamenii tăi, s-o lăsăm baltă. Am să o încredinţez Băncii Chase.

Afacerea, importantă şi nesigură, pe care Heyward sperase să pună mâna venind aici, păru să-i zboare deodată de sub nas.

El insistă:

— Nu, nu. Nu este prea mare.

Revăzu în minte alte angajamente ale Băncii FMA. Nimeni altcineva nu le ştia mai bine decât el. Da, da, s-ar putea aranja cincizeci de milioane pentru SuNatCo. Ar fi necesar să închidă anumite robinete ale băncii – să taie drastic împrumuturile şi ipotecile mici – aşa ceva s-ar putea aranja. Un singur mare împrumut pentru un client ca Supranational ar fi mult mai

profitabil decât o mulţime de împrumuturi, pe care era costisitor să le perfectezi şi să le colectezi.

— Intenţionez să recomand cu tărie acest credit consiliului nostru de administraţie, zise Heyward în mod hotărât şi sunt sigur că va fi de acord.

Partenerul lui de golf încuviinţă scurt:

— Bine.

— Desigur, poziţia mea ar fi întărită dacă aş putea să-i informez pe consilierii noştri că vom fi reprezentaţi în consiliul corporaţiei Supranational.

Marele George îşi îndreptă căruciorul de golf către mingea sa, pe care o studie înainte de a răspunde.

— Asta s-ar putea aranja. Dacă se va face, m-aş aştepta ca departamentul vostru de credit să investească masiv în stocul nostru de acţiuni. Este timpul ca o nouă achiziţionare să ridice preţul.

Heyward spuse cu o încredere crescândă:

— Subiectul ar putea fi discutat împreună cu alte teme. În mod sigur, corporaţia Supranational va avea acum la noi un cont activ şi se ridică problema unei balanţe compensatorii…

Ei îndeplineau – Heyward o ştia – un dans ritual între bancher şi client, simbol al unui fapt curent din viaţa corporaţiilor bancare. Eu te scarpin pe tine pe spate şi tu mă scarpini pe mine pe spate.

Scoţându-şi o crosă de metal din sacul său de golf, G.G. Quartermain spuse iritat:

— Nu mă bate la cap cu detalii. Specialistul meu în finanţe, Inchbeck, va fi astăzi aici. Se va întoarce mâine cu avionul, împreună cu noi. Puteţi să vă înţelegeţi amândoi.

Era limpede că scurta şedinţă de afaceri fusese închisă.

În vremea asta, jocul dezordonat al Onorabilului Harold părea să-l fi afectat pe partenerul său.

— Mă derutezi, se plânse Byron Stonebridge la marcarea unui punct. Iar la o alta: La naiba, Harold, modul cum izbeşti mingea este contagios ca variola. Orice om cu care joci ar trebui să fie vaccinat.

Şi nu se ştie de ce, rotirile, izbiturile şi poziţiile vicepreşedintelui începură să-l ducă la lovituri greşite, păgubitoare.

Întrucât Austin nu-şi îmbunătăţea jocul cu toată dojana primită la a şaptesprezecea gaură, Marele George şi micul dar vigurosul Heyward rămaseră în frunte cu un punct avans. Asta îi convenea lui G.G. Quartermain şi el îşi chibzui lovitura la a optsprezecea gaură

de la circa două sute şaptezeci de iarzi, nimerind-o drept la mijloc.

Marele George era foarte bucuros de victoria sa şi îl luă de umeri pe Byron Stonebridge.

— Bănuiesc că asta îmi va îmbunătăţi chiar mai mult decât până acum soldul creditor la Washington.

— Depinde cât de mult vrei, zise vicepreşedintele. Şi adăugă cu subînţeles: şi cât eşti de discret.

Pe când îşi sorbeau băuturile în vestiarul bărbaţilor, Onorabilul Harold şi Stonebridge plătiră fiecare lui G.G. Quartermain câte o sută de dolari – un pariu asupra căruia căzuseră de acord înainte de începerea jocului. Heyward nu pariase, aşa încât nu trebui să plătească.

Marele George fu acela care spuse cu mărinimie:

— Îmi place cum joci, partenerule. Apoi le ceru părerea şi celorlalţi: Cred că Roscoe ar trebui să primească o recompensă. Nu sunteţi de aceeaşi părere?

Cum ei încuviinţară dând din cap, Marele George îi puse mâna pe genunchi.

— Am găsit! Un loc în consiliul de administraţie al corporaţiei Supranational. Cum credeţi că s-ar potrivi aşa ceva ca recompensă?

Heyward zâmbi:

— Sunt sigur că glumeşti.

O clipă, zâmbetul se şterse de pe faţa preşedintelui corporaţiei Supranational.

— Nu glumesc niciodată când e vorba de Supranational.

Atunci Heyward îşi dădu seama că acesta era modul în care Marele George punea în aplicare convorbirea lor anterioară. Şi dacă el accepta, aceasta însemna, desigur, că acceptă şi celelalte obligaţii…

Ezitarea lui dură doar câteva secunde.

— Dacă vorbeşti serios, voi fi încântat să accept.

— Anunţul va apărea săptămâna viitoare.

Oferta era atât de bruscă şi de uluitoare, încât lui Heyward încă îi venea greu să o creadă. Se aşteptase ca altcineva dintre consilierii de la Banca FMA să fie invitat să intre în consiliul corporaţiei Supranational. Dar să fie ales el însuşi şi personal de către G.G. Quartermain, era de-a dreptul fantastic. Consiliul de administraţie al SuNatCo, aşa cum era compus acum, arăta ca un Who's Who al afacerilor şi finanţelor, decorat cu panglică albastră.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Marele George chicoti:

— Printre altele, poţi să supraveghezi puţin banii băncii tale.

Heyward văzu privirea întrebătoare pe care i-o aruncă Onorabilul Harold. Cum Heyward încuviinţă cu o uşoară înclinare a capului, colegul său din consiliul de administraţie al Băncii FMA îl privi radios.

OPT

Cea de-a doua seară petrecută la reşedinţa din insulele Bahamas a lui G.G. Quartermain s-a caracterizat printr-o atmosferă mai subtilă, diferită de prima. Era ca şi cum cele opt persoane – bărbaţi şi femei – împărtăşeau o intimitate relaxată, care lipsise în seara precedentă. Roscoe Heyward, conştient de contrast, bănuia că ştie motivul.

Intuiţia îi spunea că Rhetta petrecuse noaptea cu Harold Austin, iar Krista cu Byron Stonebridge. Spera că celor doi bărbaţi nu le trecea prin minte că acelaşi lucru se întâmplase cu el şi Avril. Era sigur că gazda lui nu-şi închipuia aşa ceva; observaţiile sale de azi-dimineaţă i-o dovediseră, probabil pentru că Marele George era ţinut la curent cu ceea ce se întâmpla, sau nu se întâmpla, în locuinţa lui.

Între timp, reuniunea de seară – din nou în jurul bazinului de înot şi pe terasă la vremea cinei – fu foarte plăcută în ceea ce îl privea. Roscoe Heyward îşi îngădui să fie un participant vesel şi relaxat.

Se bucura foarte sincer de atenţiile neîncetate pe care i le arăta Avril, aceasta nemanifestând nici un semn de jignire pentru că fusese respinsă în noaptea trecută. De îndată ce îşi dovedise sieşi că poate rezista ultimelor ei ispitiri, nu văzu nici un motiv ca să se lipsească de plăcuta camaraderie pe care i-o oferea Avril acum. Alte două motive ale dispoziţiei lui euforice erau promisiunea în legătură cu tranzacţia corporaţiei Supranational cu Banca FMA, precum şi neaşteptatul, uluitorul trofeu pe care îl căpătase: un loc pentru el în consiliul de administraţie al SuNatCo. Nu avea nici o îndoială cu privire la faptul că ambele vor mări în mod substanţial propriul său prestigiu la Banca FMA. Succesiunea la preşedinţie îi apărea de pe acum mai apropiată.

Cu puţin timp în urmă, avusese o scurtă întrevedere cu Stanley Inchbeck, inspectorul contabilităţii corporaţiei Supranational, care sosise exact aşa cum a spus Marele George. Inchbeck era un newyorkez chel, aferat, care, împreună cu Heyward, stabiliră să pună la punct detaliile împrumutului pentru SuNatCo în timpul

zborului către nord de mâine. În afară de întâlnirea cu Heyward, Inchbeck avusese convorbiri cu G.G. Quartermain în cea mai mare parte a după-amiezii. Deşi părea că locuieşte undeva în casă, Inchbeck nu-şi făcea apariţia la aperitive sau la cină.

Un alt lucru pe care Roscoe Heyward îl observase mai devreme, de la fereastra camerei sale aflate la etajul al doilea, a fost plimbarea făcută de G.G. Quartermain şi Byron Stonebridge, la începutul serii, vreme de aproape o oră, cufundaţi în discuţie. Erau prea departe de casă, dar Marele George părea să peroreze insistent, întrerupt din când în când de vicepreşedinte cu ceea ce păreau a fi întrebări. Heyward îşi aminti remarca din această dimineaţă de pe terenul de golf, cu privire la un sold creditor la Washington, întrebându-se apoi care dintre multele interese ale corporaţiei Supranational fuseseră discutate. Şi ajunse la concluzia că nu va şti niciodată.

Acum, după cină, în întunericul răcoros şi înmiresmat de afară, Marele George se arătă încă o dată o gazdă jovială. Cuprinzând în mâini cupa de coniac cu monograma Q, anunţă:

— Astă-seară, fără excursii. O să petrecem aici.

Majordomul, chelnerii şi muzicanţii se retraseră în mod discret.

Rhetta şi Avril, care beau şampanie, repetară în acelaşi timp:

— O petrecere aici!

By Stonebridge ridică vocea pentru a o uni cu acelea ale fetelor:

— Ce fel de petrecere?

— O partidă de dans, hotărî Krista, apoi se corectă singură: Nu, o partidă de înot! Vreau să înot.

Stonebridge o provocă:

— Ce te împiedică?

— Nimic, dragă By! Absolut nimic.

Cu câteva mişcări iuţi, Krista puse jos paharul cu şampanie, îşi zvârli pantofii, îşi desfăcu cordonul şi bretelele rochiei şi se scutură. Rochia verde, lungă, de seară pe care o îmbrăcase, alunecă repede la picioarele ei. Dedesubt purta un combinezon. Îl trase peste cap şi îl aruncă în lături. Sub el nu mai purta nimic altceva.

Goală, surâzătoare, cu trupul superb proporţionat, cu sânii pietroşi şi părul negru ca pana corbului, semănând cu o sculptură de Maillol în mişcare, Krista părăsi cu demnitate terasa, coborî scările către piscina luminată şi se scufundă în apă. Înotă pe toată lungimea bazinului, se întoarse şi îi chemă şi pe ceilalţi.

— E formidabil! Veniţi!

— Pe cinstea mea, exclamă Stonebridge, te cred că am să vin!

Îşi scoase cămaşa de sport, pantalonii şi pantofii şi, gol ca şi Krista, deşi mai puţin atrăgător, o porni în mers legănat şi se azvârli în apă.

Rază de Lună, cu un mic chicotit ascuţit, ca şi Rhetta, îşi scoaseră rochiile.

— Staţi aşa! strigă Harold Austin. Sportul ăsta îmi place şi mie.

Roscoe Heyward, care o urmărise pe Krista cu un amestec de indignare şi fascinaţie, se pomeni cu Avril aproape de el.

— Rossie, scumpule, trage-mi fermoarul şi se întoarse cu spatele la el.

Neîndemânatic, încercă să ajungă la fermoar stând pe scaun.

— Scoală-te în picioare, prostuţule, zise Avril.

Când se ridică în picioare, cu capul pe jumătate întors, ea se sprijini de el, învăluindu-l cu căldura şi parfumul ei.

— Nu l-ai desfăcut încă?

El întâmpina dificultăţi să se concentreze.

— Nu, parcă ar fi…

Cu îndemânare, Avril duse mâna la spate.

— Uite aici, lasă-mă pe mine.

Isprăvind ceea ce începuse el, trase fermoarul în jos. Printr-o clătinare a umerilor, rochia i se încolăci la picioare.

Apoi păşi, scuturându-şi părul roşu cu un gest pe care el începuse să-l cunoască.

— Ei, ce mai aştepţi? Desfă-mi sutienul.

Mâinile lui tremurau, ochii îi erau pironiţi asupra ei, în vreme ce executa ceea ce i se spusese. Sutienul căzu, însă mâinile lui nu.

Cu o mişcare abia simţită, graţioasă, Avril se răsuci, se apleacă şi îl sărută apăsat pe buze. Mâinile lui atingeau sânii agresivi. Parcă fără să vrea, degetele i se strânseră. Unde electrice, senzuale îl străbătură.

— Hmmm, toarse Avril. E bine aşa. Vii să înotăm?

El refuză, clătinând din cap.

— Atunci, ne vedem mai târziu.

Ea se întoarse şi se îndepărtă, în goliciunea ei, ca o zeiţă greacă, alăturându-se celorlalţi cinci care zburdau în bazin.

G.G. Quartermain rămăsese aşezat pe scaun, acum îndepărtat de masă. Îşi sorbea coniacul, privindu-l şmechereşte pe Heyward.

— Nici eu nu mă omor după înot. Deşi uneori e bine pentru un bărbat, atunci când este sigur că se află printre prieteni, să se

destindă…

— Cred că aş putea fi de acord cu asta. Şi în mod sigur mă simt printre prieteni.

Heyward se lăsă din nou să cadă în fotoliu şi, scoţându-şi ochelarii, începu să-i lustruiască. Acum îşi recăpătase stăpânirea de sine. Clipa de slăbiciune nebunească rămăsese în urmă. El continuă:

— Desigur, uneori mergi ceva mai departe decât intenţionezi. Totuşi, dacă în toate privinţele îţi păstrezi stăpânirea de sine, acesta este faptul care prezintă într-adevăr importanţă.

Marele George căscă.

În vreme ce stăteau de vorbă, ceilalţi, după ce ieşiră din apă, se ştergeau cu prosoapele şi îşi îmbrăcau halatele luate dintr-o grămadă aflată lângă piscină.

Cam după vreo două ore, la fel cum făcuse şi în noaptea trecută, Avril îl însoţi pe Roscoe Heyward până la uşa dormitorului său. La început, pe când se aflau jos, se hotărâse să insiste ca ea să nu-l însoţească; apoi se răzgândi, încrezător în tăria verificată a voinţei lui şi sigur acum că nu va ceda sălbaticelor impulsuri erotice. Se simţi chiar suficient de sigur pentru a spune vesel:

— Noapte bună, domnişoară. A, da, înainte de a mi-o spune, ştiu că numărul tău de telefon interior este şapte, dar te asigur că nu voi avea nevoie de nimic.

Avril îl privi cu un vag surâs enigmatic, apoi se întoarse şi plecă. El închise şi încuie imediat uşa dormitorului, după care începu să fredoneze uşor de unul singur, în vreme ce se pregătea de culcare.

Dar în pat, somnul îl ocoli.

Stătu treaz aproape o oră, cu aşternuturile date în lături, având sub el culcuşul moale. Prin fereastra deschisă auzea zumzetul înăbuşit al insectelor şi, în depărtare, clipocitul valurilor la ţărm.

În ciuda celor mai bune intenţii ale sale, gândurile i se concentrau asupra lui Avril.

Avril, aşa cum o văzuse şi o atinsese… tăindu-ţi respiraţia, goală şi ispititoare. Îşi mişcă degetele în mod reflex, retrăind senzaţia sânilor ei plini şi tari, cu sfârcurile agresive, aşa cum îi cuprinsese în mâinile lui.

Şi în tot acest timp… dorinţele… luptându-se, dându-i ghes… râzându-şi de corectitudinea pe care intenţiona să o aibă.

Încercă să-şi îndrepte gândurile în altă parte – afacerile băncii, împrumutul pentru Supranational, locul de consilier pe care i-l promisese G.G. Quartermain. Dar gândul la Avril revenea mai

puternic decât oricând, imposibil de alungat. Îşi aminti de picioarele ei, de coapsele, de buzele, zâmbetul dulce, căldura, parfumul… prezenţa ei.

Se sculă şi începu să umble, încercând să-şi canalizeze energia în altă direcţie. Dar ea nu se lăsa îndrumată astfel.

Oprindu-se la fereastră, observă că răsărise luna strălucitoare, aproape plină, scăldând grădina, plaja şi marea într-o lumină alburie, ireală. În vreme ce o privea, îi reveni în minte o frază de mult uitată: Noaptea e hărăzită dragostei… sub clar de lună.

Făcu din nou câţiva paşi, apoi se întoarse la fereastră şi rămase acolo, în picioare.

De două ori se îndreptă către noptiera cu telefonul interior. De două ori hotărârea şi seriozitatea îl întoarseră din drum.

A treia oară nu se mai duse la fereastră. Înşfăcând aparatul gemu – un amestec de spaimă, imputare faţă de sine, gânduri înfierbântate, divină anticipare.

Hotărât şi ferm, apăsă butonul cu numărul şapte.

NOUĂ

Nimic din experienţa sau imaginaţia lui Miles Eastin, înainte de a intra în penitenciarul Drummonburg, nu-l pregătise pentru iadul neiertător şi degradant al închisorii.

Trecuseră şase luni de la demascarea lui ca falsificator şi patru luni de la proces şi condamnare.

În rare momente, atunci când obiectivitatea îi domina mizeria fizică şi suferinţa psihică, Miles Eastin îşi spunea că, dacă societatea căutase să impună o răzbunare sălbatică, barbară unuia ca el, reuşise cu mult peste ceea ce ştiau oamenii care nu înduraseră ei înşişi purgatoriul bestial al închisorii. Şi dacă scopul unei asemenea pedepse, reflectă el mai departe, era acela de a împinge o fiinţă omenească la pierderea omeniei şi la prefacerea ei într-un animal cu cele mai josnice instincte, atunci sistemul penitenciar era o cale de a-l realiza.

Ceea ce nu făcuse închisoarea şi nu o va face niciodată – îşi spuse Miles Eastin – era să determine un om să devină un membru al societăţii mai bun decât atunci când intrase în ea. În oricare din împrejurări, închisoarea nu putea decât să-l degradeze şi să-l înrăiască, nu putea decât să-i mărească ura faţă de „sistemul” care îl trimisese acolo, nu putea decât să reducă posibilitatea ca el să devină vreodată un cetăţean bun, cu respect faţă de legi. Şi cu cât era mai lungă pedeapsa, cu atât mai mică era probabilitatea că se putea ajunge la vreo salvare morală.

Aşadar, mai presus de orice, timpul era acela care măcina şi, până la urmă, distrugea orice posibilitate de refacere pe care un condamnat ar fi putut s-o aibă atunci când intra acolo.

Chiar dacă un individ se agăţa de unele rămăşiţe de valori morale, întocmai cum un înotător ce se îneacă se agaţă de un colac de salvare, aceasta se datora forţelor proprii şi nu închisorii, ba chiar se petrecea în ciuda ei.

Miles încerca să se agaţe, străduindu-se să păstreze o oarecare asemănare cu ceea ce era mai bun din ce fusese el odinioară, căutând să nu se abrutizeze cu totul, să nu devină complet nesimţitor, disperat la culme şi plin de o sălbatică amărăciune. Era

atât de uşor să te învăluie o mantie a acestor patru stări, ca un înveliş. De păr pe care un om ar trebui să-l poarte toată viaţa. Cei mai mulţi dintre deţinuţi o păţeau. Erau fie cei care fuseseră brutalizaţi înainte de a veni acolo şi se înrăiseră pe urmă, fie cei pe care timpul petrecut în închisoare îi distrusese; timpul şi lipsa de omenie nepăsătoare a cetăţenilor din afară, indiferent care erau ororile ce se petreceau acolo sau bunele maniere ce se neglijau – totul în numele societăţii – în spatele acestor ziduri.

În avantajul lui Miles, ca şi în gândurile de care el se agăţase, exista o speranţă încurajatoare: fusese condamnat la doi ani, ceea ce făcea posibilă selectarea lui spre a fi eliberat pe cuvânt peste încă patru luni.

Eventualitatea că ar putea să nu primească eliberarea pe cuvânt era o situaţie la care nu îndrăznea să se gândească. Implicaţiile erau prea îngrozitoare. Nu putea să creadă că ar fi fost în stare să îndure doi ani de închisoare şi, totuşi, să nu se degradeze ireparabil şi la minte şi la trup.

„Nu te lăsa!” îşi spunea el în fiecare zi şi în fiecare noapte. „Nu te lăsa, în speranţa eliberării pe cuvânt!”

La început, după arestare şi detenţie, în vreme ce aştepta procesul, se gândise că închiderea sa într-o celulă îl va face să înnebunească. Îşi amintea să fi citit odată că preţuieşti rareori libertatea până nu o pierzi. Şi era adevărat că nimeni nu-şi dă seama ce mult înseamnă libertatea fizică de mişcare – chiar dacă este doar mersul dintr-o cameră în alta sau o plimbare scurtă pe afară – până când asemenea posibilităţi îţi sunt total refuzate.

Deopotrivă, în comparaţie cu condiţiile din acest penitenciar, perioada dinaintea procesului era o minunăţie.

Celula din Drummonburg în care fusese închis era o încăpere de şase pe opt picioare, făcând parte dintr-un ansamblu de patru culoare, cu celule plasate în formă de X. Atunci când fusese construită închisoarea, cu mai bine de o jumătate de secol în urmă, fiecare celulă fusese destinată unei singure persoane; în prezent, din cauza suprapopulării închisorii, cele mai multe celule, inclusiv aceea a lui Miles, adăposteau câte patru persoane. În cele mai multe zile, deţinuţii erau închişi în spaţii înguste, timp de optsprezece din douăzeci şi patru de ore.

Curând după venirea lui Miles, din cauza unor agitaţii în altă parte a închisorii, deţinuţii rămăseseră închişi – „încuiaţi şi alimentaţi”, cum spuneau autorităţile – vreme de şaptesprezece zile

şi nopţi în şir. După prima săptămână, strigătele disperate ale celor o mie două sute de oameni aproape nebuni au fost o suferinţă cumplită, adăugată celorlalte.

Celula care i se atribuise lui Miles avea patru priciuri fixate de pereţi, o chiuvetă şi un singur closet fără scaun, pe care le foloseau împreună toţi patru deţinuţii. Din cauză că presiunea apei din conductele vechi, ruginite, era redusă, apa – de obicei numai rece – care ajungea la chiuvetă, de cele mai multe ori abia picura. Din când în când însă, se oprea de tot. Din acelaşi motiv, closetul se înfunda deseori. Era destul de rău să fii închis în aceeaşi încăpere în care îşi fac nevoile patru oameni într-o totală lipsă de izolare, dar să mai stai apoi vreme îndelungată în duhoare, aşteptând să reînceapă să curgă apa, era un lucru oribil, dezgustător.

Iar săpunul, chiar folosit cu zgârcenie, nu ajungea niciodată.

O dată pe săptămână era îngăduit să faci un duş rapid, dar între timp duhoarea trupurilor se adăuga la mizeria camerelor strâmte.

Abia trecuseră două săptămâni când, la duşuri, Miles a fost victima unul viol colectiv. Rea precum toate întâmplările de acolo, aceasta se dovedi cea mai cumplită.

Curând după întemniţare, îşi dădu seama că ceilalţi deţinuţi începuseră să manifeste interes sexual faţă de el. Motivele erau tinereţea şi înfăţişarea sa plăcută. La masă ori la plimbările din curte, cei mai agresivi dintre homosexuali îl înconjurau frecându-se de el. Unii îşi permiteau să-l mângâie drăgăstos; alţii, de la distanţă, îşi ţuguiau buzele trimiţându-i sărutări. Pe primii îi îmbrâncea, pe ceilalţi îi ignora, dar devenise clar faptul că faţă de ambele categorii nervozitatea, apoi frica, atinseseră cote îngrijorătoare. Şi mai clar era faptul că restul deţinuţilor n-or să-i sară în ajutor. Simţi că paznicii aflaţi la post ştiau ce va urma. Ştiau, dar păreau cel mult amuzaţi. Deşi proporţia deţinuţilor era predominant neagră, apropourile veneau în aceeaşi măsură atât de la albi, cât şi de la negri.

Se aflau în clădirea duşurilor – o baracă din carton ondulat unde deţinuţii erau aduşi sub pază în grupuri de câte cincizeci. Se dezbrăcau, îşi lăsau hainele în nişte coşuri din sârmă, apoi goi şi tremurând mărşăluiau prin clădirea neîncălzită. Se aşezau sub duşuri aşteptând ca vreun gardian să dea drumul la apă.

Paznicul stătea sus, pe o platformă, iar dozarea temperaturii apei era la bunul său plac. Dacă deţinuţii se mişcau încet sau îi păreau gălăgioşi, putea să le trimită un jet îngheţat, generând urlete de

mânie şi proteste în timp ce nefericiţii de dedesubt săreau ca apucaţii încercând să scape. Alteori, pentru amuzament, dădea drumul celei fierbinţi, gata să-i opărească, efectul fiind identic.

Într-o dimineaţă, când un grup de cincizeci, din care făcea parte şi Miles, ieşea de la duş, iar un altul, deja dezbrăcat, aştepta să intre, acesta s-a simţit înconjurat îndeaproape de câteva trupuri. O jumătate de duzină de mâini îi imobilizară braţele şi-l îmbrânciră. O voce din spate îi ordonă:

— Mişcă-ţi curu', drăgălaşule. Ne grăbim.

Ceilalţi râseră.

Miles privi în sus, către platforma suspendată. Încercând să atragă atenţia paznicului, strigă:

— Domnule, domnule!

Paznicul, care-şi mutase privirea în altă parte, păru că nu l-a auzit.

Un pumn i se înfipse dureros în coaste. Din spate, o voce urlă:

— Gura, mă!

Urlă din nou de durere şi frică, iar acelaşi pumn de mai devreme, ori un altul îl reduse încă o dată la tăcere. I se tăie respiraţia. Durerea era cumplită. Braţele i-au fost răsucite cu sălbăticie. Scâncind, cu picioarele abia atingând podeaua, se trezi luat pe sus.

Paznicul părea că tot nu observă. Aşa stând lucrurile, Miles bănui că tipul fusese contactat şi mituit dinainte. De când lefurile gardienilor erau la cota mizeriei, mita devenise în închisoare ceva obişnuit.

Alături de ieşirea unde ceilalţi începuseră să se îmbrace exista o nişă îngustă. Încă înconjurat, Miles fu împins înăuntru. Percepu trupurile albe şi negre. În spatele său, uşa s-a închis brusc.

Interiorul strâmt era folosit ca depozit. Perii, mături, cârpe umpleau rafturile şi dulapurile. Cam în mijlocul camerei se găsea o masă pliantă unde îl trântiră pe Miles. Gura şi nasul se loviră zdravăn de suprafaţa din lemn. Simţi că-şi pierde dinţii. Ochii i se umplură cu lacrimi. Nasul începu să-i şiroiască. Tălpile îi erau încă pe podea când picioarele i-au fost depărtate violent. Luptă disperat, cu ultimul efort încercând să scape. Pădurea de mâini l-a imobilizat.

— Stai potolit, frumuşelule.

Miles a auzit un gâfâit apoi se simţi pătruns. O clipă mai târziu urla de durere, de dezgust, de oroare. Careva l-a apucat de păr şi i-a ridicat capul, trântindu-i-l apoi de tăblia mesei.

— Gura, mă!

Durerea, în valuri, îi străbătea tot corpul.

— Nu-i drăguţică? auzi ca prin vis, ca un ecou.

Penetrarea luă sfârşit. Înainte să-şi revină, începu o alta. Fără să-i pese, ştiind ce va urma, urlă din nou. Capul luă iarăşi contact cu tăblia.

În minutele ce au urmat, în timpul repetărilor monstruoase, mintea lui Miles începu să se întunece, să se înceţoşeze. Când puterile îl lăsară, aproape încetă să se zbată. Dar agonia fizică se intensifica – o anihilare a sensibilităţii, o excitare îngrozitoare a mii de terminaţii nervoase.

Trebuie că la un moment dat a leşinat, apoi şi-a revenit. Afară se auzi fluierul gardianului. Era semnalul să termine o dată cu îmbrăcatul pentru a se încolona în curte. Simţi că mâinile care-l ţineau captiv se retrag. Uşa din spate se deschise. Ceilalţi o rupseră la fugă.

Însângerat, maltratat, abia ştiind pe ce lume se află, Miles se târî afară. Cea mai mică mişcare îl făcea să sufere.

— Hei, tu de colo! îi strigă paznicul de pe platformă. Mişcă-ţi curu', bulangiu nenorocit!

Bâjbâind, dându-şi seama abia pe jumătate de ce face, Miles luă coşul cu haine, începând să se îmbrace. Cei mai mulţi din seria sa de cincizeci se aflau deja în curte. Alţi cincizeci care fuseseră sub duş se pregăteau să intre în vestiarul cu haine.

Gardianul nervos îi strigă pentru a doua oară:

— Băi, rahat! Ţi-am spus să te mişti!

Încercând să-şi tragă pantalonii aspri din dril, Miles se clătină şi ar fi căzut dacă un braţ nu ar fi intervenit sprijinindu-l.

— Uşurel, băiete, se auzi un glas baritonal. Te-ajut io.

Mâna continua să-l susţină în timp ce o a doua îl ajuta să-şi pună pantalonii.

Fluierul paznicului tăie aerul:

— Măi, cioară, n-auzi? Du dracului bulangiu' ăsta afară sau îţi fac raport!

— Sigur, şeful, sigur! Acuşica. Hai o dată, băiete!

Prin pâcla care-i acoperea privirea, Miles îl zări pe cel de alături. Un negru uriaş. Mai târziu avea să afle că îl cheamă Karl şi era condamnat pe viaţă pentru omor. Se întreba dacă făcuse parte din banda de violatori. Bănuia că da, însă nu-l întrebă niciodată, aşa că n-a avut cum să ştie cu certitudine.

Descoperi că uriaşul negru, în ciuda dimensiunilor şi ferocităţii

sale, avea o sensibilitate şi duioşie aproape feminine.

Sprijinit de Karl, clătinându-se, Miles părăsi clădirea duşurilor, întâlni câteva zâmbete batjocoritoare, însă pe chipul celor mai mulţi deţinuţi se citea compătimirea. Un bătrân scofâlcit scuipă dezgustat întorcând spatele.

La sfârşitul zilei, înapoiat în celulă, Miles îşi aminti cum nu-şi putuse înghiţi blidul cu fiertură care îl ţinea în viaţă, cum se întorsese, sprijinit tot timpul de Karl. Ceilalţi trei colegi de cameră îl ignorară ca pe un lepros. Sfârşit de durere adormi, se foi, se trezi, rămânând ore în şir cu ochii deschişi, inspirând aerul pestilenţial, adormind, trezindu-se iarăşi.

În zori, când uşa se deschise scârţâind, frica îi reveni. „Când o să se repete?” Bănuia că foarte curând.

În curte, în timpul „exerciţiului” – două ore în care deţinuţii se învârteau de colo-colo – Karl îl zări.

— Cum te simţi, băieţaş?

Miles dădu din cap deprimat:

— Groaznic. După care adaugă: Mulţumesc pentru ajutor.

Intuia că negrul cel mare îl salvase de la raport, după cum îl ameninţase paznicul de la duşuri. Ar fi însemnat câteva zile de carceră şi un raport nefavorabil la comisia de eliberare.

— Acuma-i bine, băieţaş, da’ mai rămâne o chestie. Ieri, numa’ cu o tură, băieţii a rămas nesătui. Acuma-s după tine ca câinii după căţeaua în călduri. Repede or să te agaţe.

— Ce să fac?

Frica lui Miles răzbătea din inflexiunile vocii şi din tremuratul trupului. Celălalt îi aruncă o privire vicleană.

— Tot ce-ţi trebuie e un protector. Careva care să te îngrijească. Ce-ai zice de mine?

— De ce-ai face-o?

— Tu o să devii gagica mea, io o să te-ngrijesc. Când ăilalţi o să ştie că ieşti al meu, n-or să mai puie labele pă tine. Ştiu cu cine au de-a face.

Karl îi arătă pumnul. Era cât un baros.

Deşi ştia deja răspunsul, Miles îl întrebă:

— Spune-mi ce vrei exact.

— Curul tău alb, scumpule. Negrul închise ochii începând să-şi imagineze: Trupul tău numai pentru mine. Ori de câte ori vreau. O să am grijă de toate.

Miles ar fi vrut să-l înghită pământul.

— Ce zici, scumpule? Merge?

Aşa cum şi-o mai spusese de multe ori înainte, Miles repetă: „Orice ai fi fost afară, aici nu mai valorează nimic."

Deocamdată era aici. Învăţase că închisoarea e o junglă perversă şi sălbatică – locul în care omul îşi pierde drepturile din ziua în care intră. Răspunse cu amărăciune:

— Am de ales?

— Ia-o cum a picat, cre' că vrei. O pauză, apoi: Batem palma?

Miles abia îngână:

— Cred că da…

Cu un aer satisfăcut, Karl îl cuprinse protector după umeri. Miles, tremurând pe dinăuntru, se strădui să nu se tragă-ntr-o parte.

— O să ne mişcăm niţel, puişor. La etaju' meu. Poate chiar la mine-n coteţ. Celula lui Karl se afla la un etaj inferior, în aripa opusă a clădirii în formă de X. Uriaşul îşi linse buzele: Da, omule. Mâna cu care-l cuprinsese porni să-l pipăie pofticioasă.

Karl întrebă:

— Ai relaţii?

— Nu.

Miles ştia că dacă ar fi avut bani s-ar fi descurcat. Deţinuţii care afară aveau resurse financiare şi le foloseau sufereau mai puţin decât cei fără.

— Nici io n-am firimitură, i se confesă Karl. Da' ne-om descurca cumva.

Miles îl aprobă plictisit. Îşi dădu seama că deja începuse să accepte rolul ingrat de „prietenă". Dar ştia că, în ordinea lucrurilor de aici, aranjamentul avea să-l pună la adăpost. Nu va mai exista nici un viol colectiv.

Prevederea se dovedi corectă.

Nu au mai existat atacuri, nici apropouri, nici sărutări paraşutate. Karl se bucura de reputaţia de a şti să-şi folosească pumnii. Se şoptea că acum un an ucisese un alt deţinut care-l deranjase, însă în mod oficial cazul rămăsese nesoluţionat.

Miles a fost transferat nu numai la acelaşi etaj, dar chiar în celula lui Karl. Neîndoios, transferul fusese rezultatul unui schimb de bani. Miles îl întrebă pe Karl cum de izbutise.

Uriaşul negru chicoti.

— Tipii ăia din reţeaua Mafia au pus totul la cale. Aia de acolo te plac, puişor.

— Mă plac pe mine?

Ca şi ceilalţi deţinuţi, Miles ştia de reţeaua Mafia, altfel cunoscută sub numele de colonia italiană. Ea cuprindea o parte din celulele care adăposteau principalele rotiţe ale crimei organizate, ale căror contacte de afară le făceau respectate şi chiar temute, spuneau unii, de către guvernatorul închisorii. La Drummonburg, privilegiile lor intraseră în legendă.

Asemenea privilegii includeau funcţii-cheie în închisoare, libertate de mişcare în plus şi hrană mai bună, cea din urmă fie strecurată de paznici, fie dosită din sistemul general de porţii. Cei care aparţineau reţelei Mafia, aflase Miles, se înfruptau deseori cu fripturi şi alte delicatese, găteau la grătare interzise, într-un atelier ascuns. Îşi asiguraseră, de asemenea, în celulele lor un surplus de confort, printre altele aparate de televiziune şi lămpi cu ultraviolete. Dar Miles nu intrase personal în legături cu reţeaua Mafia şi nici nu avea cunoştinţă că cineva dintre ei ar şti de existenţa lui.

— Ei zic că eşti un tip bine, îi spuse Karl.

Câteva zile mai târziu, o parte din mister fu lămurită atunci când un deţinut cu o figură de nevăstuică şi cu o burtă mare, pe nume LaRocca, păşi alături de Miles în curtea închisorii. LaRocca, deşi nu făcea parte din reţeaua Mafia, era cunoscut ca aflându-se la periferia ei şi având misiunea de curier.

El îl salută mai întâi pe Karl, recunoscând astfel dreptul de protector al uriaşului negru, apoi îi spuse lui Miles:

— Am un mesaj pentru tine de la Igor Ominsky.

Miles fu surprins şi stingherit. Igor Ominsky era cămătarul căruia îi datora – şi încă îi mai datora – cincisprezece mii de dolari. El îşi dădea seama, totodată, că dobânda datoriei trebuie să fi crescut enorm.

Cu şase luni în urmă, ameninţările lui Ominsky fuseseră acelea care îl împinseseră pe Miles să fure şase mii de dolari în numerar de la bancă, fapt în urma căruia ieşiseră la iveală furturile anterioare.

— Ominsky ştie că n-ai ciripit, zise LaRocca. Îi place cum te-ai purtat şi te consideră un tip bine.

Era adevărat că, în timpul interogatoriului dinaintea procesului, Miles nu divulgase nume, nici cel al agentului de pariuri şi nici al cămătarului, de amândoi fiindu-i teamă în momentul arestării sale. Părea că nu avea nimic de câştigat purtându-se astfel, poate doar mult de pierdut. În orice caz, nu fusese constrâns în această privinţă nici de şeful securităţii băncii, Wainwright, nici de FBI.

— Pentru că ţi-ai ţinut gura, îl informă acum LaRocca, Ominsky îmi spune să-ţi zic că a oprit ceasul atâta vreme cât eşti aici.

Miles înţelese ce însemna asta: dobânda pentru ce datora nu se mai acumula în timpul şederii lui în închisoare. Ştia destule despre cămătari ca să înţeleagă că era vorba de o mare concesie. Mesajul îi arătă, de asemenea, cum aflase reţeaua Mafia, prin legăturile ei de afară, despre existenţa lui Miles.

— Transmite-i mulţumiri domnului Ominsky, zise Miles.

Nu avea, totuşi, idee cum va plăti suma iniţială atunci când va ieşi din închisoare, sau chiar cum va putea să câştige destul ca să trăiască.

LaRocca îl asigură:

— Cineva o să ia legătura cu tine, înainte de a scăpa de aici. Poate că vom ajunge la o înţelegere.

Şi cu un salut care îi era adresat şi lui Karl, o întinse.

În săptămânile care urmară, Miles văzu de multe ori faţa de nevăstuică a lui LaRocca. Acesta îi căută de mai multe ori tovărăşia în curtea închisorii, ca şi tovărăşia lui Karl. Ceva care se dovedi a-i fascina pe LaRocca şi pe alţi deţinuţi erau cunoştinţele lui Miles despre istoria banilor. Într-un fel, ceea ce fusese odinioară o preocupare şi o plăcere, îi aduse lui Miles acel respect pe care tovarăşii de puşcărie îl au pentru cei al căror bagaj de cunoştinţe şi crime sunt cerebrale, în opoziţie cu cele care sunt doar violente. Potrivit acestei societăţi, un hoţ se află pe treapta de jos a scării sociale din închisoare, în timp ce un falsificator sau un artist puşcăriaş se află aproape de vârf.

Ceea ce îl intriga mai ales pe LaRocca era descrierea făcută de Miles unor masive falsificări ale monedelor altor ţări, executate de guverne.

— Acelea au fost totdeauna cele mai mari acţiuni de falsificare, spunea Miles într-o zi auditoriului său interesat, compus din vreo patru persoane.

Povesti cum guvernul britanic autorizase falsificarea unor mari cantităţi de asignate franceze, cu scopul de a submina revoluţia franceză. Aceasta, în ciuda faptului că aceeaşi crimă comisă de persoane particulare era pedepsită cu spânzurătoarea, o pedeapsă care a continuat să fie aplicată în Anglia până în 1821. Revoluţia americană a început cu falsificarea oficială a bancnotelor britanice. Dar cea mai mare acţiune de falsificare dintre toate, le comunică Miles, s-a petrecut în timpul celui de-al doilea război mondial, când

Germania a falsificat o sută patruzeci de milioane de lire sterline britanice şi cantităţi necunoscute de dolari SUA, toate de cea mai bună calitate. Englezii au tipărit şi ei bani germani şi s-a zvonit că la fel au făcut cei mai mulţi dintre aliaţi.

— Ca să vezi! exclamă LaRocca. Asta-i speţa de nemernici care ne-au băgat aici. Pun rămăşag că ei fac de-astea chiar şi acum.

LaRocca aprecia meritul ce-i revenea lui însuşi, ca rezultat al cunoştinţelor lui Miles. Preciză, de asemenea, că transmisese ceva din aceste informaţii şi reţelei Mafia.

— Eu şi oamenii mei vom avea grijă de tine la ieşire, îl anunţă el într-o zi, întărind promisiunea mai veche.

Miles îşi dădu seama că propria lui eliberare din închisoare, ca şi aceea a lui LaRocca, ar putea avea loc în acelaşi timp.

Conversaţia despre bani era pentru Miles o formă de destindere intelectuală care-i alunga, deşi pentru scurtă vreme, oroarea prezentului. Presupunea, de asemenea, că ar fi trebuit să se simtă uşurat de faptul că ceasul împrumutului fusese oprit. Totuşi, nici conversaţia, nici gândul la alte subiecte nu era suficient ca să înlăture, decât momentan, nenorocirea şi dezgustul de sine. Din cauza lor începu să-l bântuie ideea sinuciderii.

Toate acestea aveau ca punct de pornire relaţia cu Karl. Uriaşul îşi mărturisise dorinţa răspicat: „Vreau curul tău alb, scumpule. Te vreau numai pentru mine. Ori de câte ori o să am chef!” Iar de când bătuseră palma, tipul şi-o tot îndeplinise cu un apetit ce părea de nepotolit.

Când începuseră, Miles încercă să se mintă spunându-şi că o astfel de soluţie era preferabilă violului în bandă. Cumva, datorită bunului-simţ înnăscut al lui Karl, cam aşa şi era. Însă dezgustul şi gândurile negre continuară să-l bântuie.

Dar ce a urmat a fost şi mai rău.

Deşi în sinea sa lui Miles îi era greu să accepte, lucrurile se petrecuseră cam aşa: începuse să-i placă ceea ce îi făcea Karl. Pe deasupra, începuse să nutrească nişte sentimente faţă de noul său protector… Prietenie? Desigur… Dragoste? Ei, nu! Nu îndrăznea încă să se gândească atât de departe. Concluzia l-a zguduit de-a binelea deşi, urmând întocmai „lecţiile” lui Karl, devenea din ce în ce mai mult un homosexual autentic.

Şedinţă după şedinţă, întrebările îl asaltau agresiv. Rămăsese bărbat? Ştia că înainte fusese, dar acum nu mai era sigur. Devenise un pervertit irecuperabil? Chiar aşa să fie? Exista cale de întoarcere,

de revenire la normal, va putea ignora plăcerea şi satisfacţia care-l inundau acum? Dacă nu, merita să mai trăiască? Probabil că nu.

Sinuciderea i se părea logică – un panaceu, o încheiere, o uşurare. Deşi greu de realizat într-o închisoare plină, o putea înfăptui spânzurându-se. De cinci ori de la sosirea lui, auzise strigăte: „S-a spânzurat!" – de obicei noaptea – după care paznicii se repezeau ca trupele în alarmă, înjurând, trăgând zăvoarele ca să descuie, forţând broasca celulei, alergând să elibereze candidatul la sinucidere, înainte de a muri. În trei din cinci cazuri ajunseseră prea târziu – în strigătele răguşite şi râsetele prizonierilor. Imediat după aceea, pentru că sinuciderile constituiau o complicaţie pentru închisoare, se înmulţeau patrulele de noapte, dar elanul nu dura prea mult.

Miles ştia cum să procedeze: umezeşti o bucată de pânză sau un cearşaf astfel încât să nu se rupă, apoi îl legi de o grindă din tavan, la care se poate ajunge de pe priciul de sus. Trebuie să o faci în tăcere, atunci când ceilalţi din celulă dorm…

Până la urmă îl opri un lucru, numai un singur lucru. Nici un alt motiv nu-i slăbise hotărârea de a se spânzura.

Dorea ca atunci când se va isprăvi timpul de detenţie să-i spună Juanitei Nunez că îi părea rău.

Remuşcarea lui Miles Eastin în momentul condamnării lui fusese sinceră. Regreta că furase de la Banca FMA unde fusese tratat în mod onorabil, aducând în schimb dezonoarea. Privind retrospectiv, se întreba cum putuse să-şi înăbuşe conştiinţa aşa cum o făcuse.

Uneori, când se gândea la asta acum, i se părea că nu fusese în toate minţile. Pariurile, obligaţiile mondene, evenimentele sportive, traiul ce depăşea mijloacele sale, nebunia de a împrumuta de la un cămătar şi furtul îi apăreau ca manifestările zănatice şi dezlânate ale unei maladii. Pierduse contactul cu realitatea şi, întocmai ca o fierbinţeală în ultimele faze, mintea lui o luase razna, până la pierderea decenţei şi a principiilor morale.

Cum altfel, se întrebase el de mai multe ori, cum altfel ar fi putut să decadă atât de condamnabil, să se facă vinovat de o asemenea mârşăvie, ca aceea de a arunca vina pe Juanita Nunez pentru propria lui nelegiuire?

La proces, atât de mare îi fusese ruşinea, încât nu fii în stare să se uite la Juanita.

Acum, după şase luni, îngrijorarea lui Miles în ceea ce privea banca era mai mică. Făcuse un rău băncii, dar în închisoare îşi

plătise în întregime vina. Pentru numele lui Dumnezeu, o plătise!

Dar nici chiar închisoarea Drummonburg, cu toată grozăvia ei, nu-l răscumpărase pentru ceea ce îi datora Juanitei. Nimic nu o va putea face vreodată. De aceea trebuia să o caute şi să-i implore iertarea.

Astfel, întrucât trebuia să trăiască pentru a o face, îndura mai departe chinul acesta.

ZECE

— Aici este Banca FMA, spuse repezit şi aspru la telefon negociatorul băncii; fixase telefonul, cu o măiestrie de expert, între umăr şi urechea stângă, astfel încât mâinile să-i fie libere. Am nevoie de şase milioane de dolari imediat. Care este dobânda?

De pe coasta de vest a Californiei, se auzi vocea tărăgănată a unuia de la uriaşa Bancă a Americii.

— Treisprezece şi cinci optimi.

— Cam mult, zise omul de la Banca FMA.

— Banii se găsesc greu azi.

Negociatorul de la FMA ezită încercând să-l iscodească pe celălalt, întrebându-se în ce sens s-ar putea modifica dobânda. Din obişnuinţă, se străduia să nu audă zumzetul persistent din jurul său de la centrul de tranzacţii monetare al Băncii FMA – organul central de comandă precis şi bine păzit de securitatea din sediul central, despre care puţini dintre clienţii băncii ştiau şi doar o mână de privilegiaţi îl văzuseră vreodată. Dar în asemenea centre se realiza mult din marile profituri sau pierderi ale băncii.

Necesitatea de a face unele rezerve impunea unei bănci să-şi menţină anumite cantităţi de numerar pentru eventualele cereri, dar nici o bancă nu dorea prea mulţi sau prea puţini bani inactivi. Negociatorii băncii menţineau echilibrul acestor sume.

— Rămâneţi la telefon, vă rog, zise negociatorul Băncii FMA celui din San Francisco.

Apăsă butonul de menţinere de la aparatul său telefonic, apoi un alt buton de lângă el.

O nouă voce anunţă:

— Trustul *Manufacturers Hanover,* New York.

— Am nevoie imediat de şase milioane. Care e dobânda dumneavoastră?

— Treisprezece şi trei sferturi.

Pe coasta de est dobânda era în creştere!

— Mulţumesc nu, mulţumesc.

Negociatorul de la Banca FMA întrerupse legătura cu New York-ul şi eliberă butonul de menţinere la care aştepta San Francisco.

— Cred că am să accept.

— Şase milioane reţinute pentru dumneavoastră la treisprezece şi cinci optimi, zise omul de la Banca Americii.

— Exact.

Tranzacţia durase douăzeci de secunde. Era una din miile realizate zilnic între bănci rivale într-o competiţie de nervi şi inteligenţă, cu mize exprimate în şapte cifre. Negociatorii de bani ai băncii erau în mod invariabil tineri cam de treizeci de ani, sclipitori şi ambiţioşi, rapizi în gândire şi care nu-şi pierd capul în condiţii de încordare. Totuşi, întrucât semnalarea unui succes în negocieri putea să ducă la avansarea în carieră a unui tânăr, iar greşelile să-l nimicească, tensiunea era permanentă, astfel încât se considera că perioada maximă de activitate la pupitru a unui negociator era de trei ani. După aceea începea să se manifeste uzura.

În momentul de faţă, la San Francisco şi la Banca FMA se înregistra ultima tranzacţie, care se introducea într-un calculator electronic, apoi se transmitea la Sistemul Rezervei Federale. La „Fed”, în următoarele douăzeci şi patru de ore rezervele de la Banca Americii urmau să fie debitate cu şase milioane de dolari, iar rezervele Băncii FMA creditate cu aceeaşi sumă. Banca FMA urma să plătească Băncii Americii pentru timpul respectiv de folosire a banilor ei.

Tranzacţii asemănătoare între alte bănci aveau loc în toată ţara.

Era o miercuri, la mijlocul lunii aprilie.

Alex Vandervoort, vizitând centrul de tranzacţii monetare, o parte a domeniului său de activitate din bancă, îl salută pe negociator care stătea pe o platformă ridicată, înconjurat de asistenţi, ultimii canalizând informaţiile şi efectuând operaţiunile scrise.. Tânărul, cufundat acum într-o altă tranzacţie, îi răspunse la salut cu o fluturare de mână şi un surâs vesel.

Pretutindeni în încăpere – având dimensiunile unei săli de conferinţă şi semănând cu centrul de control al zborului dintr-un aeroport în plină activitate – se aflau alţi negociatori pentru asigurări şi obligaţiuni, flancaţi de ajutoare, contabili, secretare. Toţi erau angajaţi în circularea banilor băncii, ocupaţi să dea şi să ia împrumuturi, să investească, să vândă, să reinvestească.

În jurul negociatorilor lucrau încă şase inspectori financiari, la pupitre mai mari şi mai pluşate.

Atât negociatorii, cât şi inspectorii, stăteau cu faţa spre un panou uriaş ce se întindea pe toată lungimea centrului de tranzacţii, dând

cotele, ratele dobânzilor şi alte informaţii. Cifrele, comandate de la distanţă, se schimbau mereu pe panou.

Un negociator de acţiuni, aflat la un birou nu prea depărtat de locul unde Alex stătea în picioare, se ridică şi anunţă cu voce tare:

— Ford şi *United Auto Workers* au anunţat acum un contract pe doi ani.

Câţiva negociatori puseră mâna pe telefoane. Ştirile industriale şi politice, importante din cauza efectului lor imediat asupra cotării hârtiilor de valoare, erau totdeauna împărtăşite în acest fel de către primul din cameră care le audia.

Câteva secunde mai târziu, o lumină verde, aflată deasupra panoului cu informaţii, se stinse şi fu înlocuită cu o lumină galbenă pâlpâitoare. Era un semnal pentru negociatori să nu se angajeze pentru că vor apărea noi cotări ce vor rezulta probabil din aranjamentele industriei de automobile. Sclipirea unei lumini roşii, folosită rareori, era un avertisment pentru o schimbare catastrofală.

Cu toate acestea, pupitrul negociatorului de bani ale cărui operaţiuni fuseseră urmărite de către Alex continua să fie un element principal.

Regulamentele federale impuneau ca băncile să aibă disponibil în numerar şaptesprezece şi jumătate la sută din depunerile care puteau fi cerute. Penalizările pentru nerespectare erau severe. Totuşi, se considera la fel de greşită comportarea unei bănci de a lăsa neinvestite sume mari, chiar pentru o singură zi.

În consecinţă, băncile menţineau o continuă evidenţă a banilor care intrau şi ieşeau. Un departament special al casieriei ţinea un deget pe acest flux, întocmai cum o făcea medicul cu pulsul. Dacă într-un sistem bancar de tipul FMA, sumele depozitate erau mai mari decât se anticipase, banca, prin negociatorii săi de bani, dădea imediat cu împrumut surplusul de fonduri altor bănci cărora ar fi putut să le lipsească rezerva necesară. Invers, dacă retragerile pe care le făceau clienţii erau neobişnuit de mari, Banca FMA urma să se împrumute.

Situaţia unei bănci se schimba de la oră la oră, astfel încât acea care dimineaţa dădea cu împrumut, putea la prânz să ia cu împrumut şi să dea cu împrumut din nou înainte de terminarea activităţii. În acest fel, o bancă mare putea să facă tranzacţii de peste un miliard de dolari într-o zi.

Se pot spune încă două lucruri. În primul rând, că băncile erau de obicei mai rapide în obţinerea de câştiguri pentru ele însele

decât pentru clienţii lor. În al doilea rând, că băncile acţionau cu mult, cu mult mai bine, în sensul obţinerii de profituri pentru ele însele, decât o făceau pentru cei din afară care le încredinţau banii.

Prezenţa lui Alex Vandervoort la centrul de tranzacţii monetare avea drept scop, în parte să menţină legătura cu fluxul banilor, lucru pe care îl făcea deseori, în parte ca să discute modificările băncii care îl amărâseră în ultimele săptămâni.

Se afla acolo cu Tom Straughan, un vechi vicepreşedinte şi membru al comitetului de politică monetară al Băncii FMA. Biroul lui Straughan se găsea în imediata apropiere. El intrase cu Alex la centrul de tranzacţii monetare. Tânărul Straughan fusese acela care, în ianuarie trecut, se opusese reducerii fondurilor pentru Forum East, dar care primise bine propunerea de a se acorda împrumutul pentru corporaţia Supranational.

Ei discutau acum despre Supranational.

— Te îngrijorezi prea mult, Alex, insistă Tom Straughan. Pe lângă faptul că este o situaţie fără nici un risc, SuNatCo ne va fi de folos. Sunt convins de asta.

Alex spuse neliniştit:

— Nu există situaţie fără nici un risc. Chiar în acest caz, sunt mai puţin îngrijorat cu privire la Supranational decât în privinţa robinetelor pe care va trebui să le închidem în altă parte.

Amândoi ştiau la care robinete din cadrul Băncii FMA se referea Alex. Un memorandum cu propuneri, redactat de Roscoe Heyward şi aprobat de preşedintele băncii, Jerome Patterton, fusese distribuit membrilor comitetului de politică monetară cu câteva zile în urmă. Ca să se facă posibilă deschiderea unui credit de cincizeci de milioane de dolari pentru Supranational, se propunea o reducere drastică a micilor împrumuturi, a ipotecilor pe locuinţe şi a finanţării obligaţiunilor municipale.

— Dacă împrumutul se perfectează şi facem aceste reduceri, argumentă Tom Straughan, ele vor fi doar temporare. În trei luni, poate chiar mai puţin, fondurile noastre pot reveni la ceea ce au fost înainte.

— Tu n-ai decât să crezi asta, Tom. Eu nu o cred.

Alex era deprimat înainte de a veni aici. Convorbirea cu tânărul Straughan îl deprimă şi mai mult.

Propunerile Heyward-Patterton contraveneau nu numai convingerilor lui Alex, dar şi intuiţiilor sale financiare. Era rău, credea el, să se canalizeze fonduri atât de importante ale băncii spre

un singur împrumut industrial în dauna serviciilor publice, chiar dacă finanţarea industrială ar fi cu mult mai profitabilă. Dar chiar şi numai din punctul de vedere al afacerilor, proporţiile angajamentului băncii faţă de Supranational, prin filialele SuNatCo, îl nelinişteau.

În ceea ce priveşte ultimul punct, îşi dădu seama că era singurul care avea această părere. Toţi ceilalţi din conducerea superioară a băncii erau încântaţi de noua legătură cu corporaţia Supranational şi Roscoe Heyward fusese felicitat cu efuziune pentru a o fi realizat. Totuşi, neliniştea lui Alex persista, deşi nu era în stare să spună de ce. Desigur, corporaţia Supranational părea să fie sănătoasă sub aspect financiar; bilanţurile ei arătau un gigantic conglomerat din care emana sănătatea fiscală. Iar ca prestigiu, SuNatCo se situa alături de companii ca *General Motors, IBM, Exxon, Du Pont* şi *US Steel.*

Poate, reflectă Alex, îndoielile şi deprimarea sa îşi aveau rădăcinile în influenţa lui descrescândă în cadrul băncii. Şi ea se afla în scădere. Lucrul acesta devenise evident în ultimele săptămâni.

Prin contrast, steaua lui Roscoe Heyward se afla într-o mare ascensiune; el avea asentimentul tacit şi încrederea lui Patterton, o încredere care crescuse după succesul răsunător al deplasării de două zile a lui Heyward în insulele Bahamas împreună cu G.G. Quartermain. Rezervele lui Alex faţă de acest succes, o ştia, erau privite ca strugurii acri.

Alex simţea, de asemenea, că pierduse influenţa personală asupra lui Straughan şi a altora care se considerau odinioară ca făcând parte din tabăra lui Vandervoort.

— Trebuie să admiţi, spunea Straughan, că afacerea cu corporaţia Supranational este atrăgătoare. N-ai auzit că Roscoe i-a făcut să accepte o balanţă compensatoare de zece la sută?

O balanţă compensatoare era un aranjament la care se ajungea după târguieli aprige între bănci şi cei care se împrumutau. O bancă cere ca o parte prestabilită din orice împrumut să fie păstrată în cont curent, unde nu aducea dobândă celui care o depunea, dar rămânea la dispoziţia băncii, pentru propria sa folosinţă şi investiţie. Astfel, cel care se împrumuta nu putea să folosească în întregime împrumutul, făcând ca rata reală a dobânzii să fie substanţial mai mare decât cea aparentă. În cazul corporaţiei Supranational, aşa cum subliniase Tom Straughan, cinci milioane de

dolari ar rămâne în noile conturi de reţinere ale lui SuNatCo, ceea ce însemna un foarte mare avantaj pentru Banca FMA.

— Presupun, zise Alex, că îţi dai seama şi de reversul acestei încântătoare afaceri.

Tom Straughan păru stingherit.

— Mă rog, am fost înştiinţat că a existat o înţelegere. Nu sunt sigur că ar trebui să o denumim „revers”.

— La naiba, tocmai asta este! Ştim amândoi că SuNatCo a insistat şi Roscoe a acceptat, ca departamentul nostru de credit să investească masiv în stocul de acţiuni ale corporaţiei Supranational.

— Chiar dacă au făcut-o, nu s-a pus nimic pe hârtie.

— Sigur că nu. Nimeni nu ar fi atât de nebun să o facă. Alex îl privi stăruitor pe bărbatul mai tânăr: Tu ai acces la cifre. Cât de mult *am cumpărat* până acum?

Straughan ezită, apoi se duse la biroul unuia dintre supraveghetorii centrului de tranzacţii. Se întoarse cu o notiţă scrisă de mână pe o bucată de hârtie.

— Până astăzi, nouăzeci şi şapte de mii de acţiuni. Straughan adăugă: Ultima cotă a fost de cincizeci şi doi.

Alex spuse neînduplecat:

— Ce trebuie să-şi mai frece mâinile cei de la Supranational. Cumpărarea pe care am şi făcut-o a ridicat preţul unei acţiuni cu cinci dolari la bucată. El calculă în minte: Aşa că în ultima săptămână noi am pompat către Supranational aproape cinci milioane de dolari din banii de credit ai clienţilor. De ce?

— Este o investiţie excelentă, încercă Straughan o uşoară justificare. Vom avea câştiguri importante pentru toate văduvele şi orfanii şi fundaţiile de învăţământ de ai căror bani ne ocupăm.

— Sau îi păpăm, folosind abuziv creditul nostru. Ce ştim noi despre SuNatCo, Tom, oricare dintre noi, mai mult decât ştiam cu două săptămâni în urmă? De ce, până în această săptămână, departamentul de credit n-a cumpărat niciodată o singură acţiune Supranational?

Tânărul rămase tăcut, apoi spuse ca o justificare în apărarea sa:

— Cred că Roscoe are impresia că acum, când va fi în consiliu, poate să supravegheze mai îndeaproape corporaţia.

— Mă dezamăgeşti, Tom. Nu obişnuiai să nu fii onest faţă de tine însuţi, mai ales atunci când cunoşti la fel de bine ca mine adevăratele motive. Cum Straughan se roşi, Alex insistă: Îţi dai seama ce scandal va izbucni dacă SEC[9] va da peste asta? Există un

conflict de interese: încălcarea legii de limitare a împrumutului, folosirea fondurilor de credit pentru a influenţa propriile afaceri ale băncii; şi nu am nici cea mai mică îndoială că există o înţelegere ca stocul de acţiuni al corporaţiei Supranational să se aprobe la următoarea adunare anuală a SuNatCo.

Straughan răspunse tăios:

— Dacă aşa stau lucrurile, nu va fi pentru prima oară – chiar şi la noi.

— Din păcate, este adevărat. Dar nu înseamnă că miroase mai frumos.

Problema eticii departamentului de credit era veche. Se presupunea că băncile menţineau o barieră interioară între propriile lor interese comerciale şi investiţiile de credit. De fapt, nu o făceau.

Când o bancă avea miliarde de dolari la fondurile de credit ale clienţilor, pentru a-i investi era inevitabil ca acest cârlig oferit de ele să fie folosit pe plan comercial. Companiile în care o bancă investea masiv se presupunea că vor răspunde prin tranzacţii bancare similare. De asemenea, erau deseori silite să aibă un director al băncii în consiliile lor de administraţie. Dacă nu făceau nici una, nici alta, aceste investiţii se înlocuiau rapid cu altele în portofoliul de creanţe, dar acţiunile scădeau din cauza vânzării lor cu preţ redus, de către bancă.

Tot aşa, se aştepta ca agenţiile de bursă, care mânuiau uriaşul volum de cumpărări şi vânzări al departamentului de credit, să menţină ele însele mari conturi la bancă. Deseori o făceau; dacă nu o făceau, râvnita afacere de misit era preluată de alţii.

În ciuda propagandei făcute de bănci prin serviciul de relaţii cu publicul, interesele clienţilor departamentului de credit, incluzând proverbialele categorii de văduve şi orfani, treceau deseori pe planul al doilea faţă de propriile interese ale băncii. Era unul din motivele pentru care realizările departamentului de credit erau în general atât de slabe.

Astfel, aşa cum ştia Alex, relaţia dintre Supranational şi Banca FMA nu era unică. Tot astfel, cunoaşterea acestei situaţii nu îl făcea deloc să o agreeze mai mult.

— Alex, îl preveni Tom Straughan, pot, de asemenea, să-ţi spun că, în comitetul monetar de mâine, intenţionez să sprijin împrumutul pentru Supranational.

— Îmi pare rău că aud asta.

Dar vestea nu era neaşteptată şi Alex se întreba cât de mult timp

va mai trece până când va rămâne singur, izolat, aşa încât poziţia lui în bancă să devină de nesuportat. Lucrul acesta s-ar putea să se întâmple curând.

După întrunirea de mâine a comitetului de politică monetară, în care era sigur că propunerile privind corporaţia Supranational vor fi aprobate în majoritate, întreg consiliul de administraţie va fi convocat miercurea viitoare având înscrisă pe ordinea de zi şi corporaţia Supranational. La ambele adunări, Alex era sigur că vocea lui va fi singura care se va opune.

Urmări din nou activitatea neîntreruptă a centrului de tranzacţii monetare, dedicată bogăţiei şi profitului, cu principiile neschimbate din vremea anticelor temple ale banilor din Babilon şi Elada. Nu pentru că banii, comerţul şi profitul – reflectă el – ar fi nedemne prin ele însele. Alex se devotase celor trei obiective, nu însă orbeşte, ci cu rezerve care implicau scrupule morale, repartizarea raţională a bogăţiei şi etica bancară. Totuşi, atunci când se întrevedea un profit excepţional, aşa cum arată întreaga istorie, cei care aveau asemenea reţineri erau reduşi la tăcere şi daţi în lături.

În faţa forţelor uriaşe ale marii finanţe şi marilor afaceri – reprezentate acum de către Supranational şi de o majoritate din Banca FMA – ce putea spera să facă un individ care se opunea de unul singur? Puţin, conchise descurajat Alex Vandervoort. Poate nimic.

UNSPREZECE

Şedinţa consiliului de administraţie al Băncii FMA din a treia săptămână a lunii aprilie a fost memorabilă sub mai multe aspecte.

Două teme importante de politică bancară constituiră obiectul unei intense discuţii – una, deschiderea unui credit pentru corporaţia Supranational, cealaltă, propunerea de a se lărgi activitatea de economii a băncii şi de a se deschide mai multe filiale suburbane noi.

Chiar înainte de începerea lucrărilor, domnea o atmosferă specifică. Heyward, neobişnuit de jovial şi relaxat şi purtând un costum nou, gri deschis, foarte elegant, se înfiinţase devreme. Îi saluta pe ceilalţi consilieri la uşa sălii de consiliu, pe măsură ce soseau. Din răspunsurile cordiale, era limpede că cei mai mulţi membri ai consiliului nu numai că auziseră de înţelegerea referitoare la corporaţia Supranational prin reţeaua financiară, dar erau din toată inima în favoarea ei.

— Felicitări, Roscoe, zise Philip Johannsen, preşedintele companiei *MidContinent Rubber,* ai înălţat într-adevăr această bancă în rândul celor mari. La mai mare, amice!

Un Heyward surâzător încuviinţă:

— Apreciez sprijinul tău, Phil. Aş prefera să ştii că am în minte şi alte năzuinţe.

— Ai să le realizezi, nici o grijă.

Un consilier cu sprâncene stufoase, dintr-un stat din nord, Floyd LeBerre, preşedintele consiliului corporaţiei *General Cable and Switchgear,* îşi făcu apariţia. În trecut, LeBerre nu se arătase niciodată deosebit de amical faţă de Heyward, dar acum îi strânse mâna cu căldură.

— Sunt încântat, Roscoe, să aflu că ai să faci parte din consiliul corporaţiei Supranational. (Preşedintele corporaţiei *General Cable* scăzu glasul.) Departamentul meu pentru vânzarea de aparataje participă la unele licitaţii pentru SuNatCo. Cândva, curând, aş vrea să vorbim despre ele.

— Să o facem săptămâna viitoare, zise Heyward cu bunăvoinţă. Poţi fi sigur că am să te ajut cu tot ce pot.

LeBerre intră, cu o expresie de satisfacţie.

Harold Austin, care auzise schimbul de vorbe, îi făcu cu ochiul.

— Mica noastră călătorie a început să dea roade. Te ridici văzând cu ochii.

Onorabilul Harold semăna azi, mai mult ca oricând, cu un dandy bătrân: o haină ecosez, pantaloni cafenii, largi în partea de jos, iar la cămaşa sport de o croială excentrică purta un papion albastru ca cerul. Chica de păr alb era proaspăt pieptănată şi coafată.

— Harold, zise Heyward, dacă există ceva pe care să-l pot face în schimb…

— Da, există, îl asigură Onorabilul Harold, apoi se îndreptă către fotoliul său de la masa de consiliu.

Până şi Leonard L. Kingswood, energicul preşedinte al corporaţiei *Northam Steel* şi cel mai fervent apărător din consiliu al lui Alex Vandervoort, avu un cuvânt bun când trecu pe lângă el.

— Aud, Roscoe, că ai pus mâna pe corporaţia Supranational. Este o afacere de prima clasă.

Printre ultimii sosiţi se aflau Jerome Patterton şi Alex Vandervoort.

Preşedintele băncii, cu capul lui chel înconjurat de o coroană de păr alb, zâmbind şi arătând ca totdeauna asemenea unui fermier, se duse de-a dreptul la capătul mesei lungi de formă ovală. Alex, purtând un dosar cu hârtii, îşi ocupă fotoliul său obişnuit de la mijlocul mesei, pe partea stângă.

Patterton bătu cu ciocănelul în masă ca să atragă atenţia şi expedie la iuţeală câteva probleme de rutină. Apoi anunţă:

— Primul subiect important de afaceri: *Împrumuturi supuse consiliului spre aprobare.*

Un fâsâit de foi întoarse de jur-împrejurul mesei semnală deschiderea tradiţionalelor dosare albastre confidenţiale, pregătite pentru uzul consilierilor.

— Domnilor, ca de obicei, aveţi în faţa dumneavoastră detaliile propunerilor făcute de conducere. Ceea ce prezintă astăzi un interes deosebit este, aşa cum mulţi dintre dumneavoastră o ştiu, noua noastră tranzacţie cu corporaţia Supranational. Personal, sunt încântat de condiţiile negociate şi o recomand cu căldură spre aprobare. Îl voi lăsa pe Roscoe, care a obţinut această nouă şi importantă afacere pentru bancă, să furnizeze elementele de bază şi să răspundă la orice întrebări.

— Mulţumesc, Jerome.

Roscoe Heyward îşi puse ochelarii fără ramă pe care îi ştersese din obişnuinţă şi se aplecă înainte în fotoliul său. Când vorbi, stilul său părea mai puţin auster ca de obicei, iar vocea, plăcută şi sigură.

— Domnilor, atunci când ne lansăm în orice mare angajament de împrumut, este prudent să ne asigurăm de sănătatea financiară a celui pe care îl împrumutăm, chiar dacă acesta are, aşa cum se întâmplă cu corporaţia Supranational, o cotă de credit triplu A. În anexa B a dosarelor dumneavoastră albastre – în jurul mesei se auzi din nou fâsâit de hârtii – veţi găsi un rezumat, pe care l-am pregătit personal, cu privire la activul şi beneficiile estimate ale grupului SuNatCo, inclusiv toate filialele sale. Acesta se bazează pe declaraţiile financiare ale reviziilor contabile, plus datele adiţionale, procurate la cererea mea de către inspectorul contabilităţii corporaţiei Supranational, domnul Stanley Inchbeck. Aşa cum puteţi vedea, cifrele sunt excelente. Riscul nostru este minim.

— Nu cunosc reputaţia lui Inchbeck, interveni un consilier. Era Wallace Sperrie, proprietarul unei companii de aparataj ştiinţific. Dar o cunosc pe a dumitale, Roscoe şi dacă dumneata aprobi aceste cifre, atunci ele sunt pentru mine un cvadruplu A.

Alţi câţiva îşi intonară aprobarea.

Alex Vandervoort mâzgălea distrat cu un creion pe un blocnotes din faţa lui.

— Îţi mulţumesc, Wally şi dumneavoastră domnilor, zise Heyward şi îşi îngădui un uşor surâs. Sper că încrederea dumneavoastră se va extinde în acelaşi timp la acţiunea pe care am recomandat-o.

Deşi recomandările erau enumerate în dosarul albastru, el le descrise totuşi: fondul de credit de cincizeci de milioane de dolari spre a fi acordat integral şi imediat corporaţiei Supranational şi filialelor sale, cu reduceri de finanţare în alte domenii ale băncii, care să intre în vigoare în acelaşi timp. Asupra reducerilor, îi asigură Heyward pe consilierii care îl ascultau, se va reveni „cât mai curând şi mai raţional posibil”, deşi prefera să nu specifice când anume.

El conchise:

— Recomand consiliului această acţiune şi promit că, în lumina ei, cifra propriilor noastre profituri va arăta într-adevăr foarte bine.

În timp ce Heyward se lăsă pe spate în fotoliu, Jerome Patterton anunţă:

— Urmează întrebări şi discuţii.

Walter Sperrie zise:
— Sincer vorbind, nu văd vreun motiv nici pentru unele, nici pentru altele. Totul este limpede. Cred că suntem martorii unei lovituri magistrale pentru bancă şi propun aprobarea ei.
Mai multe voci strigară:
— De acord!
— Propus şi aprobat, exclamă Jerome Patterton. Suntem gata pentru vot?
În mod evident, o spera. Ciocănelul lui era pregătit.
— Nu, zise liniştit Alex Vandervoort, lăsând deoparte creionul şi mâzgălitul. Nu cred că ar trebui să votăm fără să discutăm mai amănunţit.
Patterton oftă şi puse jos ciocănelul. Alex îl prevenise asupra intenţiilor sale, dar Patterton sperase că, simţind dispoziţia aproape unanimă a consiliului, îşi va schimba intenţia.
— Regret sincer, zise Alex Vandervoort, că mă aflu în faţa consiliului în conflict cu colegii mei Jerome şi Roscoe, dar nu pot, din motive de datorie şi conştiinţă, să-mi ascund îngrijorarea cu privire la acest împrumut şi opoziţia mea faţă de el.
— Care-i necazul? Iubitei tale nu-i place corporaţia Supranational?
Întrebarea usturătoare veni de la Forrest Richardson, un vechi consilier al Băncii FMA; era un om repezit, avea reputaţia unui zbir şi era regele neîncoronat al ambalajelor de carne.
Alex se înroşi de supărare. Consilierii îşi aminteau fără îndoială de legătura, devenită publică, între numele lui şi campania „de asediere” a lui Margot de acum trei luni; totodată, nu era pregătit să-şi vadă viaţa personală disecată aici. Dar îşi reţinu o replică aspră şi răspunse:
— În momentul de faţă, domnişoara Bracken şi cu mine discutăm rar despre afacerile băncii. Vă asigur că n-am discutat-o nici pe aceasta.
Un alt consilier întrebă:
— Ce anume nu-ţi place în această afacere, Alex?
— Totul.
În jurul mesei se stârni o agitaţie prelungită şi se auziră exclamaţii de surpriză iritată. Feţele care se întoarseră către Alex nu exprimau prietenie.
Jerome Patterton îi recomandă sec:
— Mai bine ţi-ai expune punctul de vedere.

— Da, o voi face.

Alex căută în dosarul pe care îl adusese şi scoase din el o singură foaie cu însemnări.

— Pentru început, am obiecţii faţă de *proporţiile* angajamentului pentru un singur cont. Aceasta nu este numai o acumulare de riscuri rău orientată, ci, după părerea mea, este şi frauduloasă faţă de paragraful 23 A din Legea Rezervelor Federale.

Roscoe Heyward sări în picioare.

— Mă opun la cuvântul „fraudulos”.

— Obiecţia nu schimbă adevărul, zise Alex calm.

— Nu este adevărul! Noi am explicat limpede că întregul angajament nu se adresează corporaţiei Supranational propriu-zise, ci filialelor sale. Ele sunt *Hepplewhite Distillers, Horizon Land, Atlas Jet Leasing, Caribbean Finance* şi *International Bakeries*. Heyward apucă un dosar albastru… Alocaţiile sunt specificate individual aici.

— Toate aceste companii sunt filiale conduse de corporaţia Supranational.

— Dar totodată companii înfiinţate de mult şi care pot trăi prin propriile lor mijloace.

— Atunci de ce, astăzi şi în toate celelalte împrejurări, am vorbit numai despre Supranational?

— Pentru simplificare şi din convenienţă, se înflăcără Heyward.

— Ştii la fel de bine ca şi mine, insistă Alex, că de îndată ce banii băncii se află în oricare din aceste filiale, G.G. Quartermain poate şi îi va mânui în orice fel ar dori.

— *Terminaţi o dată!* întreruperea venea de la Harold Austin, care se aplecase înainte, lovind cu mâna în masă ca să atragă atenţia: Marele George Quartermain este un bun prieten al meu. Nu pot să tac când aud o acuzaţie de rea-credinţă.

— Nu a fost nici un fel de acuzaţie de rea-credinţă, răspunse Alex. Lucrul de care vorbesc este un fapt de viaţă în comun. Zilnic sunt transferate şi deseori e vorba de mari sume de bani, între filialele corporaţiei Supranational; o arată bilanţurile lor. Şi faptul, confirmat de ele, este că vom împrumuta unei singure entităţi.

— Mă rog, zise Austin şi îi întoarse spatele lui Alex, adresându-se altor membri ai consiliului: Voi repeta doar că îl cunosc bine pe Quartermain şi, totodată, corporaţia Supranational. Şi cum ştiţi cei mai mulţi dintre voi, am fost responsabil cu întâlnirea din Bahamas dintre Roscoe şi Marele George, în cadrul căreia a fost aranjat acest fond de credit. Sub toate aspectele, o afirm, este o afacere

excepţional de bună pentru bancă.

Urmă o tăcere de o clipă, pe care o rupse Philip Johannsen.

— Nu cumva, Alex, întrebă preşedintele companiei *MidContinent Rubber,* eşti puţin supărat pentru că Roscoe şi nu dumneata ai fost invitat la partida de golf din Bahamas?

— Nu. Problema ridicată de mine nu are nimic de-a face cu persoanele.

Un altul spuse sceptic:

— Sigur este că nu face impresia asta.

— Domnilor, domnilor! şi Jerome Patterton lovi puternic în masă cu ciocănelul.

Alex se aşteptase la aşa ceva. Păstrându-şi sângele rece, stărui:

— Repet, împrumutul este un angajament prea mare pentru a fi acordat unui singur solicitant. Mai mult, pretinzându-se că nu este un singur solicitant care împrumută, se face o încercare dibace de a ocoli legea şi noi toţi din această încăpere o ştim.

El aruncă o privire provocatoare în jurul mesei.

— Eu n-o ştiu, zise Roscoe Heyward şi vă spun că interpretarea este deformată şi eronată.

De pe acum era limpede că această şedinţă devenise o ocazie extraordinară. Şedinţele consiliului erau în mod normal sau nişte acţiuni de aprobare formale, sau, în cazul unor uşoare neînţelegeri, consilierii schimbau între ei comentarii politicoase, manierate. Discuţiile violente, acerbe, erau de fapt necunoscute.

Leonard L. Kingswood vorbi pentru prima oară. Vocea lui era împăciuitoare.

— Alex, voi admite că e ceva adevărat în ceea ce spui, dar realitatea este că ceea ce s-a propus aici are loc mereu între băncile importante şi corporaţiile mari.

Intervenţia preşedintelui companiei *Northam Steel* era semnificativă. La ultima şedinţă din decembrie a consiliului de administraţie, Kingswood avusese iniţiativa de a susţine numirea lui Alex ca preşedinte al Băncii FMA. Acum, el continuă:

— Cinstit vorbind, dacă este ceva de care să ne simţim vinovaţi pentru acest gen de finanţare, propria mea companie s-a făcut vinovată şi ea de aşa ceva.

Cu regret, ştiind că aceasta îl va costa pierderea unui prieten, Alex negă:

— Îmi pare rău, Len, dar eu tot nu cred că este corect, cu atât mai mult cu cât socotesc că am rămâne descoperiţi faţă de o

învinuire de conflict de interese, prin intrarea lui Roscoe în consiliul de administraţie al corporaţiei Supranational.

Gura lui Leonard Kingswood se crispă. Nu mai zise nimic.

Dar Philip Johannsen o făcu. Îi spuse cu tristeţe lui Alex:

— Dacă, după această ultimă observaţie, te aştepţi ca noi să credem că aici nu este vorba de nimic personal, înseamnă că ţi-ai ieşit din minţi.

Roscoe încercă, dar nu izbuti să-şi ascundă un zâmbet.

Faţa lui Alex avea acum trăsăturile încleştate. El se întreba dacă aceasta nu era cumva ultima adunare a consiliului de administraţie al Băncii FMA la care participa – deşi, indiferent dacă va fi sau nu va fi aşa, trebuia să termine ceea ce începuse. Ignorând observaţia lui Johannsen, declară:

— Ca bancheri, se vede că tot nu învăţăm nimic. Din toate părţile – Congres, consumatori, propriii noştri clienţi, presă – suntem acuzaţi că perpetuăm conflictul de interese prin schimburi de consilieri. Dacă suntem cinstiţi faţă de noi înşine, cele mai multe acuzaţii sunt îndreptăţite. Oricare dintre cei de aici ştie că marile companii petroliere stabilesc legături strânse unele cu altele prin consiliile de administraţie ale băncilor şi acesta este numai un exemplu. Totuşi, noi continuăm şi continuăm cu acelaşi tip de intercorelaţie. *Tu vei fi în consiliul meu, eu voi fi în consiliul tău*. De îndată ce Roscoe este consilier la Supranational, care interese vor avea întâietate? Ale corporaţiei Supranational? Sau ale Băncii FMA? Şi în consiliul nostru de aici, va favoriza el oare pe SuNatCo mai mult decât alte companii, din cauza prezenţei sale în consiliul ei de administraţie? Deţinătorii de acţiuni ai ambelor companii sunt îndreptăţiţi să ceară a li se răspunde la aceste întrebări; îndreptăţiţi sunt şi legiuitorii şi publicul. Ba mai mult, dacă nu furnizăm curând câteva răspunsuri convingătoare, dacă nu încetăm să fim atât de aroganţi cum suntem, tot sistemul bancar va fi confruntat cu legi dure, restrictive. Şi noi le vom merita.

— Dacă duci logica asta până la capăt, obiectă Forrest Richardson, jumătate din membrii acestui consiliu de administraţie ar putea fi acuzaţi de conflict de interese.

— Întocmai. Şi nu mai e mult până când banca va trebui să facă faţă acestei situaţii şi să o modifice.

Richardson mârâi:

— Sunt poate şi alte păreri în această privinţă.

Propria sa companie de ambalat carne, aşa cum o ştiau cu toţii,

împrumuta mult de la Banca FMA şi Forrest Richardson participase la adunările consiliului în care fuseseră aprobate împrumuturi pentru compania sa.

Neluând în seamă atmosfera de ostilitate crescândă, Alex continuă să stăruie:

— Alte aspecte ale împrumutului pentru Supranational mă îngrijorează în aceeaşi măsură. Pentru a avea bani disponibili, va trebui să reducem împrumuturile pe ipotecă şi micile împrumuturi. Cel puţin în aceste două domenii, banca va fi în culpă faţă de obligaţiile sale publice.

Jerome Patterton zise ţâfnos:

— S-a stabilit clar că aceste reduceri sunt temporare.

— Da, încuviinţă Alex. Numai că nimeni nu va spune cât de temporare anume sau ce se întâmplă cu afacerile şi bunele intenţii pe care banca nu le va mai avea în vreme ce opreliştea rămâne în vigoare. Şi apoi, mai este un al treilea domeniu supus reducerii pe care nu l-am pomenit încă – obligaţiunile municipale. (Deschizându-şi dosarul, el consultă o a doua hârtie cu însemnări.) în următoarele şase săptămâni vor fi puse pe piaţă unsprezece emisiuni de obligaţiuni districtuale şi ale circumscripţiilor şcolare. Dacă banca noastră nu participă, cel puţin jumătate din aceste obligaţiuni vor rămâne cu siguranţă nevândute. Vocea lui Alex se înăspri: Să fie oare în intenţia consiliului de administraţie *de a renunţa atât de repede după moartea lui Ben Rosselli* la tradiţia făurită de trei generaţii Rosselli?

Pentru prima oară de la începutul şedinţei, consilierii schimbară priviri stânjenite. O linie de conduită stabilită cu multă vreme în urmă de către fondatorul băncii, Giovanni Rosselli, era ca Banca FMA să aibă întâietate în subscrierea şi vânzarea emisiunilor de obligaţiuni ale oraşelor mici din stat. Fără un astfel de ajutor de la banca cea mai mare a statului, asemenea emiteri de obligaţiuni, niciodată mari, importante sau bine cunoscute, ar putea să nu fie cotate, lăsând nesatisfăcute cerinţele financiare ale comunităţilor respective. Această tradiţie a fost respectată cu sfinţenie de fiul lui Giovanni, Lorenzo şi de nepotul său, Ben. Afacerea nu era destul de profitabilă, totuşi, nici nu constituia o piedică. Dar era un serviciu public important şi totodată făcea ca ceva din banii pe care proprii lor cetăţeni îi depuseseră la Banca FMA să se reîntoarcă la comunităţile mici.

— Jerome, sugeră Leonard Kingswood, poate că ar trebui să mai

examinezi o dată situaţia.

Urmară murmure aprobative.

Roscoe Heyward făcu o estimare rapidă a situaţiei:

— Jerome… dacă îmi permiţi.

Preşedintele băncii dădu din cap în semn de încuviinţare.

— În spiritul a ceea ce pare să aibă asentimentul consiliului, sugeră Heyward cu blândeţe, sunt sigur că putem să facem o nouă apreciere şi poate să restabilim o parte din fondul obligaţiunilor municipale, fără a impieta asupra aranjamentelor pentru corporaţia Supranational. Cred că, întrucât şi-a exprimat clar părerile, consiliul ar putea să lase detaliile pe seama lui Jerome şi a mea.

De notat că nu l-a inclus şi pe Alex.

Încuviinţările din cap şi vocile exprimau aprobare.

Alex obiectă:

— Acesta nu este angajament ferm şi nici nu face nimic ca să restabilească ipotecile pe case şi micile împrumuturi.

Ceilalţi membri ai consiliului rămaseră în mod semnificativ tăcuţi.

— Cred că am ascultat toate punctele de vedere, sugeră Jerome Patterton. Poate că este cazul să votăm acum propunerea în ansamblu.

— Nu, zise Alex, mai este o altă problemă.

Patterton şi Heyward schimbară priviri de resemnare amuzată.

— Am evidenţiat înainte conflictul de interese, începu Alex sumbru. Acum, avertizez consiliul asupra unuia şi mai mare. De la negocierea împrumutului pentru Supranational şi până ieri după-amiază, propriul nostru departament de credit a cumpărat – îşi consultă însemnările – o sută douăzeci şi trei de mii de acţiuni Supranational. În acel timp şi aproape sigur din cauza acestei cumpărări importante din fondul de credit al clienţilor noştri, preţul acţiunilor SuNatCo a crescut cu şapte puncte şi jumătate, fapt care sunt sigur că s-a intenţionat şi s-a acceptat a fi o condiţie…

Cuvintele îi fură înecate în strigătele de protest ale lui Roscoe Heyward, Jerome Patterton şi ale altor consilieri.

Heyward se ridică din nou în picioare, cu ochii scânteietori:

— Este o deformare deliberată!

Alex îi ripostă violent:

— Cumpărarea nu este o deformare.

— Dar interpretarea dumitale este. SuNatCo este o investiţie excelentă pentru conturile noastre de investiţii.

— Ce le face *deodată* să fie atât de bune?

Patterton protestă cu vehemenţă:

— Alex, tranzacţiile speciale ale departamentului de credit nu constituie subiect de discuţie aici.

Philip Johannsen se repezi:

— Sunt de acord cu asta.

Harold Austin şi câţiva alţii strigară tare:

— Şi eu!

— Fie că sunt sau nu, persistă Alex, vă avertizez pe toţi că ceea ce se întâmplă poate fi o contravenţie la legea Glass-Steagall din 1933, iar consilierii pot fi traşi la răspundere.

Încă vreo şase voci izbucniră deodată furioase. Alex îşi dădu seama că atinsese un punct sensibil. Deşi membrii consiliului erau, fără îndoială, la curent cu genul de duplicitate pe care o descrisese, preferau să nu o ştie în amănunte. Cunoaşterea implica amestec şi responsabilitate. Ei nu doreau nici una, nici alta.

Mă rog, reflectă Alex, fie că le place, fie că nu, acum o ştiu. Dominând vocile celorlalţi, continuă hotărât:

— Avertizez consiliul că, dacă ratifică împrumutul pentru Supranational cu toate consecinţele sale, o să regretăm.

Se lăsă pe spate în scaun.

— Asta e tot.

Pe când Jerome Patterton lovea cu ciocănelul, rumoarea scăzu.

Patterton, mai palid decât înainte, anunţă:

— Dacă nu mai sunt discuţii, supunem la vot.

Câteva minute mai târziu, propunerile cu privire la compania Supranational fură aprobate, Alex Vandervoort fiind singurul oponent.

DOISPREZECE

După-amiază, când consilierii îşi reluară şedinţa, răceala faţă de Vandervoort era evidentă. În mod normal, o şedinţă de dimineaţă de două ore rezolva toate treburile consiliului. Totuşi, astăzi i-a fost rezervat un timp suplimentar.

Conştient de antagonismul din cadrul consiliului, Alex îi sugerase lui Jerome Patterton, în timpul prânzului, ca prezentarea sa să fie amânată până la adunarea de luna viitoare. Dar Patterton îi spuse scurt:

— Nimic de făcut. Dacă toţi consilierii sunt indispuşi, tu i-ai făcut să fie aşa şi poţi foarte bine să-ţi încerci norocul.

Era o declaraţie extraordinar de tare pentru blândul Patterton, dar ilustra valul de adversitate care se revărsase asupra lui Alex. Aceasta îl convinse, de asemenea, că următoarea oră sau cam aşa ceva va fi o străduinţă zadarnică. Părea sigur că propunerile sale vor fi respinse din perversitate, dacă nu dintr-un alt motiv.

În vreme ce consilierii se aşezau, Philip Johannsen dădu tonul, consultându-şi ostentativ ceasul:

— Mi-am anulat până acum o întâlnire pentru după-amiaza asta, mormăi şeful companiei *MidContinent Rubber* şi am şi alte lucruri de făcut, aşa că să fim concişi.

Alţi câţiva încuviinţară dând din cap.

— Am să fiu cât mai scurt posibil, domnilor, promise Alex atunci când Jerome Patterton îi dădu în mod oficial cuvântul. Intenţia mea este să ating patru puncte. (Le enumeră pe degete în vreme ce vorbea.) Unu, banca noastră pierde afaceri importante, profitabile, scăpând cele mai multe dintre ocaziile de a-şi mări economiile. Doi, o extindere a depunerilor de economii va îmbunătăţi stabilitatea băncii. Trei, cu cât amânăm mai mult, cu atât va fi mai greu să-i ajungem din urmă pe numeroşii noştri concurenţi. Patru, există o posibilitate de a fi în frunte – fapt de care noi şi alte bănci ar trebui să ne folosim – pentru a reveni la deprinderea de a economisi individual, în grup şi pe plan naţional, deprindere prea multă vreme neglijată.

El descrise metodele prin care Banca FMA putea să aibă

precădere asupra concurenţilor săi: o cotă mai mare a dobânzii la economii, până la limita maximă legală; condiţii mai avantajoase pentru certificatele de depuneri pe unu până la cinci ani; simplificarea operaţiunilor pentru depunătorii de economii, atâta cât le permite legea bancară; bonificări pentru cei care îşi deschid noi conturi; o intensă campanie publicitară, incluzând programul de economii şi cele nouă filiale noi.

Pentru expunerea pe care o făcea, Alex părăsise fotoliul său obişnuit spre a sta în picioare la capătul mesei de consiliu. Patterton îşi trăsese fotoliul într-o parte. Alex îl adusese în şedinţă pe economistul-şef al băncii, Tom Straughan, care pregătise hărţi fixate pe trepiede, pentru a fi văzute de consilieri.

Roscoe Heyward se aplecase înainte în fotoliul său şi asculta, cu faţa lipsită de expresie.

Cum Alex făcu o pauză, Floyd LeBerre exclamă:

— Am o observaţie de făcut chiar acum.

Patterton, revenind la politeţea sa obişnuită, întrebă:

— Vrei să răspunzi la întrebări pe parcurs, Alex, ori să le lăsăm la sfârşit?

— Lui Floyd am să-i răspund acum.

— Asta nu este o întrebare, zise fără zâmbet preşedintele companiei *General Cable.* Este o chestiune de evidenţă. Sunt împotriva unei extinderi majore a economiilor pentru că, dacă o facem, ne vom tăia craca de sub picioare. Chiar acum avem depuneri mari de la băncile cu care suntem în legături de afaceri.

— Optsprezece milioane de dolari de la instituţiile de economii şi împrumut, zise Alex.

Se aşteptase la obiecţia lui LeBerre, care era justă. Puţine bănci erau independente; cele mai multe aveau legături financiare cu alte bănci şi Banca FMA nu făcea excepţie. Multe instituţii locale de economii şi împrumut menţineau depuneri mari la Banca FMA şi teama că aceste sume ar putea fi retrase împiedicase în trecut acceptarea altor tipuri de economisire propuse.

Alex declară:

— Am ţinut seama de asta.

LeBerre nu era mulţumit.

— Dar ai ţinut seama şi de faptul că, dacă intensificăm concurenţa cu propriii noştri clienţi, vom pierde această afacere până la ultima lescaie?

— Numai o parte. Nu cred că întreaga afacere. În orice caz, noile

afaceri pe care le vom lansa ar depăşi cu mult ceea ce se pierde.

— Aşa spui dumneata.

Alex insistă:

— O privesc ca pe un risc acceptabil.

Leonard Kingswood spuse liniştit:

— Erai împotriva oricărui risc, Alex, atunci când era vorba de corporaţia Supranational.

— Nu sunt împotriva riscurilor. Acesta este un risc cu mult mai mic. Cele două riscuri nu au nici o legătură.

Pe figurile din jurul mesei se reflectă scepticismul.

LeBerre zise:

— Aş vrea să aud părerea lui Roscoe.

Alţi doi repetară:

— Da, să-l auzim pe Roscoe.

Capetele se întoarseră către Heyward, care îşi studia mâinile împreunate şi spuse politicos:

— Nimeni nu doreşte să-şi torpileze un coleg.

— De ce nu? întrebă careva. Asta e ceea ce a încercat el să-ţi facă ţie.

Heyward zâmbi uşor.

— Prefer să mă ridic deasupra acestor lucruri. (Figura îi deveni serioasă.) Totuşi, sunt de părerea lui Floyd. O activitate intensă de economii din partea noastră ne-ar face să pierdem afaceri importante cu cei cu care avem legături comerciale. Nu cred că vreun câştig teoretic potenţial ne îndreptăţeşte să o facem. (Arătă spre una din hărţile lui Straughan, care indicau aşezarea geografică a noilor filiale propuse.) Membrii consiliului vor observa că cinci din filialele sugerate se vor amplasa în clădiri apropiate de asociaţiile de economii şi împrumut care sunt mari depunători la Banca FMA. Putem fi siguri că lucrul acesta nu va scăpa atenţiei lor.

— Amplasamentele, zise Alex, au fost alese cu grijă, ca rezultat al unor studii demografice. Ele sunt situate acolo unde se află *o populaţie mai numeroasă.* Este sigur că acolo s-au instalat casele de economii şi împrumuturi; în multe privinţe mai prevăzătoare decât bănci ca ale noastre. Dar asta nu înseamnă că trebuie să stăm pentru totdeauna deoparte.

Heyward ridică din umeri.

— Eu mi-am exprimat părerea. Totuşi, voi mai spune un lucru: îmi displace cu totul ideea unor filiale ca magazinele la stradă.

Alex se răsti:

— Ele vor fi magazine de bani – filialele bancare ale viitorului.

Îşi dădea seama că totul îi ieşea pe dos faţă de ceea ce intenţionase. Chiar problema filialelor, pe care o planificase pentru mai târziu. Mă rog, îşi zise că acum nu mai avea nici o importanţă.

— Din descrierea lor, zise Floyd LeBerre – citea o notiţă informativă pe care o distribuise Tom Straughan – filialele acelea se prezintă ca nişte spălătorii automate.

Heyward, citind şi el, clătină din cap.

— Nu se încadrează în stilul nostru. N-au demnitate.

— Mai bine să pierdem ceva din demnitate şi să înmulţim afacerile, declară Alex. Da, băncile la stradă seamănă cu spălătoriile automate; dar n-are importanţă, sunt genul de filiale de bănci care au viitor. Voi face un pronostic în faţa consiliului: nici noi, nici concurenţii noştri nu-şi pot permite să aibă în continuare mormintele aurite de astăzi drept filiale ale băncilor. Costul terenului şi al construcţiei le face lipsite de sens. În zece ani, cel puţin jumătate din actualele filiale ale băncilor, aşa cum le cunoaştem, vor fi încetat să existe. Vom reţine doar câteva mai importante. Restul vor fi instalate în sedii mai puţin costisitoare, total automatizate, cu casierii automate, cu monitoare de televiziune, pentru a răspunde întrebărilor, toate fiind conectate la un centru de calcul electronic. La proiectarea de noi filiale – inclusiv cele nouă pe care le susţin aici – aceasta este tranziţia ce ar trebui să o anticipăm.

— Alex are dreptate în ceea ce priveşte automatizarea, zise Leonard Kingswood. Cei mai mulţi dintre noi luăm contact cu ea în afacerile noastre şi o vedem câştigând teren mai repede decât ne-am fi aşteptat vreodată.

— Ceea ce este la fel de important, afirmă Alex, e faptul că avem ocazia să facem un salt profitabil înainte – numai dacă o facem în mod spectaculos, cu surle şi trâmbiţe. Campania de publicitate şi de lansare va avea o ilustrare masivă şi abundentă în presă. Domnilor, priviţi aceste cifre. În primul rând, actualele noastre depuneri de economii sunt substanţial mai mici decât ar trebui să fie.

Alex continuă, ajutat de hărţi şi susţinut ocazional de Tom Straughan. Ştia că cifrele şi propunerile la care el şi Straughan munciseră din greu erau sigure şi logice. Totuşi, simţea opoziţia netă a unor membri ai consiliului şi lipsa de interes din partea altora. Spre celălalt capăt al mesei, un consilier îşi duse mâna la gură, înăbuşindu-şi un căscat.

În mod neîndoios, pierduse. Planul de economii şi de extindere a filialelor va fi respins – şi va fi, de fapt, totodată, un vot de „neîncredere” pentru el. Aşa cum o făcuse mai înainte, Alex se întreba cât va mai dura poziţia pe care o deţinea la Banca FMA. Părea să nu prea aibă viitor şi nici nu putea să se vadă participant într-o administraţie dominată de ideile lui Heyward.

Hotărî să nu-şi piardă timpul.

— Foarte bine, am să mă opresc aici, domnilor. Doar dacă mai sunt întrebări.

Nu se aştepta la nici una. Mai puţin decât orice, nu se aştepta la sprijin din sursa de la care se ivi brusc, în mod surprinzător.

— Alex, zise Harold Austin surâzând şi pe un ton prietenesc, aş vrea să-ţi mulţumesc. Sincer vorbind, sunt impresionat. Nu m-am aşteptat să fiu, dar prezentarea ta a fost convingătoare. Ba mai mult, îmi place ideea acestor noi filiale ale băncii.

Din scaunul unde şedea, Heyward privi uimit, apoi îl fixă sever pe Austin. Onorabilul Harold îl ignoră şi făcu apel la ceilalţi din jurul mesei:

— Cred că ar trebui să privim aceste filiale cu receptivitate, dând la o parte neînţelegerile de astăzi dimineaţă.

Leonard Kingswood aprobă dând din cap, aşa cum făcură şi alţi câţiva. Tot mai mulţi consilieri se treziră din moţăiala de după-amiază, încordându-şi atenţia. Doar nu degeaba Austin era cel mai vechi membru al consiliului Băncii FMA. Influenţa lui era puternică. Se pricepea, de asemenea, cum să orienteze părerile celorlalţi spre punctele sale de vedere.

— Cam la începutul observaţiilor tale, Alex, zise el, ai vorbit despre revenire la economisiri personale şi la exemplul pe care ar trebui să-l dea bănci ca ale noastre.

— Da, aşa este.

— Poţi să dezvolţi această idee?

Alex şovăi.

— Cred că da.

„Oare să o fac?” Alex cântări şansele. Nu mai era surprins de intervenţie. Ştia perfect de ce întorsese Austin macazul.

Publicitatea. Înainte, când Alex sugerase „o campanie publicitară masivă”, cu o abundentă ilustrare în presă, văzuse capul lui Austin iţindu-se cu un interes evident. Din acest punct de vedere, nu era greu să vezi cam ce-i trecea prin minte. Agenţia de publicitate Austin, datorită rolului de consilier şi influenţei pe care Onorabilul

Harold le avea la Banca FMA, poseda monopolul afacerilor publicitare ale băncii. O campanie ca aceea întrevăzută de Alex va aduce un profit substanţial agenţiei Austin.

Acţiunea lui Austin era un conflict de interese în forma lui cea mai grosolană – acelaşi conflict de interese pe care îl atacase Alex în dimineaţa asta în legătură cu numirea lui Roscoe Heyward în consiliul de administraţie al corporaţiei Supranational. Alex întrebase atunci: *Care interese vor avea întâietate pentru Roscoe? Ale corporaţiei Supranational sau ale acţionarilor Băncii FMA?* Acum, o întrebare asemănătoare ar trebui să i se pună lui Austin.

Răspunsul era evident. Austin se preocupa de propriile lui interese, iar Banca FMA venea în al doilea rând. Ce importanţă avea faptul că Alex credea în plan? Sprijinul acordat – din motive egoiste – nu era moral, era un abuz de încredere.

Oare ar trebui ca Alex să o spună? Dacă ar face-o, ar stârni o furtună de proteste mai mare chiar decât cea de azi-dimineaţă şi ar pierde iarăşi. Consilierii făceau front comun, ca fraţii întru masonerie. Mai mult, o asemenea confruntare ar pune capăt, cu siguranţă, propriei eficacităţi a lui Alex la Banca FMA. Aşa că merita oare? Era oare necesar? Îi cereau oare îndatoririle sale să aibă în grijă conştiinţa consiliului? Alex nu era sigur. În timpul acesta, consilierii îl urmăreau şi aşteptau.

— Da, zise el, m-am referit, aşa cum mi-a amintit-o Harold, la economii şi la nevoia de a da exemplu. (Alex se uită la însemnările pe care cu câteva minute înainte decisese să le înlăture.) Se spune adesea, zise el consilierilor care îl ascultau, că guvernul, industria şi comerţul de toate felurile sunt bazate pe credit. Fără credit, fără să te împrumuţi, fără să acorzi împrumuturi – mici, mijlocii, masive – afacerile s-ar dezintegra şi civilizaţia o dată cu ele. Bancherii ştiu cel mai bine acest lucru. Totuşi, sunt din ce în ce mai mulţi cei care cred că faptul de a te împrumuta şi a avea o situaţie financiară deficitară înseamnă a o lua razna şi a ţi se întuneca raţiunea. Lucrul acesta este cu deosebire adevărat în ceea ce priveşte guvernele. Guvernul Statelor Unite a strâns un munte înfricoşător de datorii, cu mult peste posibilitatea noastră de a le achita vreodată. Alte guverne sunt într-o situaţie la fel de rea sau mai rea. Aceasta este adevărata raţiune a inflaţiei şi a subminării valutei străine pe plan naţional şi internaţional. Într-o măsură foarte mare, continuă Alex, datoria copleşitoare a guvernului este compensată de o datorie corporatistă uriaşă. Şi, la un nivel financiar mai scăzut, milioane de

oameni – indivizi urmând exemplele stabilite pe plan naţional – s-au încărcat cu datorii pe care nu pot să le plătească. Totalul datoriilor Statelor Unite este de două *trilioane* şi jumătate de dolari. Datoria consumului naţional se apropie acum de două sute de miliarde de dolari, în ultimii şase ani, mai bine de un milion de americani au dat faliment. Pe undeva, de-a lungul drumului – pe plan naţional, al corporaţiilor, individual – am pierdut vechiul principiu al economiei şi al chibzuielii gospodăreşti, acela de a realiza un echilibru între ceea ce cheltuim şi ceea ce câştigăm şi de a păstra între limite corecte ceea ce posedăm.

Deodată, atmosfera consiliului deveni gravă. În spiritul ei, Alex zise liniştit:

— Aş dori să pot spune că există o tendinţă de îndreptare a situaţiei pe care am descris-o. Numai că nu sunt convins că există. Dar tendinţele încep cu o acţiune hotărâtă undeva. De ce nu aici? În timpurile pe care le trăim, depunerile de economii – mai mult decât oricare alt tip de activitate monetară – înseamnă prudenţă financiară. Pe plan naţional şi individual, avem nevoie de mai multă prudenţă. Un mod de a o înfăptui este printr-o foarte mare creştere a economiilor. *Ar putea* să existe creşteri uriaşe dacă ne angajăm noi înşine şi dacă acţionăm. Cu toate că economiile personale singure nu vor putea reface pretutindeni sănătatea fiscală, ele înseamnă cel puţin o acţiune majoră îndreptată spre acest scop. Iată de ce există o ocazie de a da exemplu şi totodată de ce cred că – aici şi acum – această bancă ar trebui să facă uz de ea.

Alex se aşeză. Câteva secunde mai târziu, îşi dădu seama că nu spusese nimic despre îndoielile sale cu privire la intervenţia lui Austin.

Leonard Kingswood întrerupse scurta tăcere care urmă.

— Raţiunea şi adevărul nu fac totdeauna casă bună împreună. Dar cred că acum am auzit cu toţii aşa ceva.

Philip Johannsen mormăi, apoi zise în silă:

— Voi adopta ceva din toate astea.

— Eu voi adopta totul, zise Onorabilul Harold. După părerea mea, consiliul ar trebui să aprobe planul de economii şi de extindere a filialelor băncii, aşa cum a fost prezentat. Intenţionez să-mi dau votul pentru el. Şi recomand celorlalţi dintre dumneavoastră să facă la fel.

De data aceasta, Roscoe Heyward nu-şi manifestă jignirea, deşi faţa îi era crispată. Alex îşi închipui că şi Heyward ghicise care erau

motivele lui Harold Austin.

Vreme de alte cincisprezece minute, discuţia continuă, până când Jerome Patterton bătu cu ciocănelul în masă şi ceru să se voteze. Propunerile lui Vandervoort fură aprobate cu o majoritate convingătoare. Floyd LeBerre şi Roscoe Heyward fură singurii care se opuseră.

Pe drumul de ieşire din sala de consiliu, Alex deveni conştient de faptul că ostilitatea anterioară nu pierise. Unii consilieri arătau limpede că resimţeau încă atitudinea lui dură din această dimineaţă cu privire la Supranational. Dar ultimul şi cel mai neaşteptat rezultat îl făcu mai vesel, mai puţin pesimist în ceea ce priveşte menţinerea rolului său la Banca FMA.

Harold Austin îl abordă:

— Alex, când o să aplici planul tău de economii?

— Imediat. Dorind să nu pară nerecunoscător, adăugă: îţi mulţumesc pentru sprijinul tău.

Austin dădu din cap.

— Ceea ce aş dori să facem acum este să vin cu doi sau trei oameni de la agenţia mea pentru a discuta campania.

— Foarte bine. Săptămâna viitoare.

Astfel Austin confirmase – fără întârziere sau stânjeneală – ceea ce dedusese Alex. Deşi, ca să vorbim cinstit, reflectă Alex, agenţia de publicitate Austin făcea treabă bună şi putea fi aleasă pe merit să se ocupe de campania de economii.

Dar el gândea logic şi îşi dădea seama de faptul că păstrând tăcerea acum câteva minute, sacrificase principiul pentru a-şi atinge scopul. Se întreba ce părere ar avea Margot de slăbiciunea lui.

Onorabilul Harold zise politicos:

— Deci, am să te văd.

Roscoe Heyward, care părăsise sala de consiliu înaintea lui Alex, fu acostat de un mesager al băncii, îmbrăcat în uniformă, care îi înmână un plic sigilat. Heyward îl deschise şi scoase un bileţel împăturit. Citindu-l, se lumină la faţă în chip vizibil, îşi aruncă privirea la ceas şi surâse. Alex se întrebă de ce.

TREISPREZECE

Nota era scurtă. Dactilografiată de credincioasa secretară-şefă a lui Roscoe, Dora Callaghan, îl informă că domnişoara Deveraux telefonase, lăsând vorbă că se află în oraş şi că ar dori ca el să-i telefoneze cât mai curând posibil. Nota indica un număr de telefon şi interiorul.

Heyward recunoscu numărul. Hotelul Columbia Hilton. Domnişoara Deveraux era Avril.

Se întâlniseră de două ori după călătoria în Bahamas de acum o lună şi jumătate. În ambele cazuri, la Columbia Hilton. Şi de fiecare dată, ca şi în noaptea aceea din Nassau când el apăsase butonul nr. 7 pentru ca s-o aducă pe Avril în camera lui, ea îl purtase într-un fel de paradis, un loc de extaz a cărui existenţă n-ar fi visat-o niciodată. Avril ştia să se comporte cu un bărbat într-un mod incredibil care – în acea primă noapte – îl şocase mai întâi, iar apoi îl încântase. Mai târziu, priceperea ei trezea val după val de plăcere senzuală, până când el atingea adevărate stări de extaz. După aceea, Avril fusese cu el blândă, mângâietoare, plină de iubire şi duioşie.

El începu să-şi dea seama, cu o perspicacitate tot mai mare, cât de multe din pasiunile şi splendoarea vieţii – căutarea reciprocă, împărtăşirea, dăruirea şi primirea – nu fuseseră cunoscute niciodată de el şi de Beatrice.

Pentru Roscoe şi Beatrice, această descoperire se făcuse prea târziu, deşi poate pentru Beatrice fusese o descoperire pe care nu o dorise niciodată. Dar pentru Roscoe şi Avril era încă timp; o dovediră în ocaziile pe care le avuseseră începând de la Nassau. Se uită la ceas surâzând – surâsul pe care îl văzuse Vandervoort.

Avea să se ducă la Avril cât mai repede posibil. Însemna să-şi rearanjeze programul pentru această după-amiază şi seară, dar n-avea importanţă. Chiar acum gândul de a o vedea încă o dată îl înviora de parcă ar fi fost un tinerel.

În câteva ocazii de când începuse aventura cu Avril, conştiinţa îl frământase. În vreme ce se afla la biserică, în duminicile din urmă, textul pe care îl citise cu voce tare, înainte de a se duce în Bahamas, îi reveni în minte, obsedându-l. *Virtutea glorifică o naţiune, dar*

păcatul este o imputare adresată oricărui om. În asemenea momente, se consola cu cuvintele lui Cristos din *Evanghelia Sfântului Ioan: Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra asupra ei*… Şi: *Voi judecaţi după trup; Eu nu judec pe nimeni.*

Heyward îşi permise chiar să reflecteze – cu o siguranţă care nu cu mult în urmă l-ar fi îngrozit – că Biblia, asemenea statisticii, poate fi folosită pentru a dovedi orice.

Oricum, dezbaterea era teoretică. Beţia pe care i-o dădea Avril era mai puternică decât orice frământare a conştiinţei.

Plecând din sala de consiliu spre biroul său, aflat la acelaşi etaj, se gândea, încântat, că o şedinţă cu Avril ar încheia o zi de triumf cu propunerile sale despre Supranational aprobate şi prestigiul profesional faţă de consiliu ajuns la apogeu. Fusese, bineînţeles, dezamăgit de rezultatul din această după-amiază şi de-a dreptul supărat din cauza a ceea ce considera drept trădarea lui Harold Austin, cu toate că înţelesese imediat motivul egoist ce se ascundea în spatele lui. Totuşi, lui Heyward îi era prea puţin teamă că ideile lui Vandervoort vor câştiga teren. Influenţa sporită a profiturilor băncii din acest an, datorită propriilor sale aranjamente cu corporaţia Supranational, va fi cu mult mai mare.

Lucru care îi aminti că trebuia să ia o decizie în legătură cu jumătatea de milion de dolari adiţională, cerută de Marele George Quartermain, ca un nou împrumut pentru Investiţiile Q.

Roscoe Heyward se încruntă uşor. Bănuia că în întreaga afacere a Investiţiilor Q existau câteva mici nereguli, deşi în lumina angajamentului băncii faţă de Supranational şi viceversa, ele nu păreau prea serioase.

Ridicase problema cu o lună şi ceva în urmă, într-un memorandum confidenţial adresat lui Jerome Patterton:

> G.G. Quartermain de la Supranational mi-a telefonat de două ori ieri de la New York în legătură cu planul său personal privind acţiunile Investiţiilor Q retrase de pe piaţă. Acesta este un mic grup particular al cărui fondator este Quartermain (Marele George), având ca membru pe propriul nostru consilier, Harold Austin. Grupul a şi cumpărat avantajos pachete mari de acţiuni ale diferitelor întreprinderi Supranational. Sunt plănuite mai multe achiziţionări.
>
> Ceea ce doreşte Marele George este un împrumut de un milion şi jumătate de dolari pentru Investiţiile Q, cu aceeaşi

dobândă redusă ca şi pentru Supranational, totuşi fără nici o pretenţie de balanţă compensatoare. El subliniază faptul că balanţa compensatoare pentru SuNatCo va fi suficientă ca să acopere şi acest împrumut personal, ceea ce este adevărat, deşi nu există desigur nici o garanţie reciprocă.

Trebuie să menţionez că Harold Austin mi-a telefonat şi el pentru a stărui să se aprobe acest împrumut.

De fapt, Onorabilul Harold îi reamintise lui Heyward pe şleau de *quid pro quod,* obligaţia pentru sprijinul puternic pe care i-l dăduse Austin cu ocazia morţii lui Ben Rosselli. Era un sprijin de care Heyward va continua să aibă nevoie atunci când Patterton – Papă ad-interim – se va retrage după opt luni.

Memorandumul către Patterton continua:

Cinstit vorbind, rata dobânzii pentru acest împrumut care ne este propus e prea mică şi renunţarea la o balanţă compensatoare ar fi o mare concesie. Dar în vederea afacerilor cu corporaţia Supranational pe care Marele George ne-a înlesnit-o, cred că ar fi înţelept să acceptăm. Recomand împrumutul. Eşti de acord?

Jerome Patterton trimisese memorandumul înapoi cu un laconic *Da* scris cu creionul în dreptul ultimei întrebări. Cunoscându-l pe Patterton, Heyward se îndoia că acesta acordase întregii afaceri mai mult decât o privire fugară.

Heyward nu găsise nici un motiv pentru care trebuia să-l amestece pe Alex Vandervoort şi nici împrumutul nu era destul de mare pentru a avea nevoie de aprobarea comitetului de politică monetară. De aceea, câteva zile mai târziu, Roscoe Heyward îşi pusese parafa în chip de aprobare, fapt pe care avea autoritatea să îl facă.

Ceea ce nu avea autoritatea să facă – şi nu raportase nimănui – era tranzacţia personală dintre el şi G.G. Quartermain.

În timpul celei de-a doua convorbiri despre Investiţiile Q, Marele George, care îi telefonase de la o agenţie a corporaţiei SuNatCo din Chicago, îi spuse:

— Am vorbit despre tine, Roscoe, cu Harold Austin. Amândoi suntem de părere că a sosit momentul să faci parte din grupul nostru de investiţii. Mi-ar plăcea să te avem alături de noi. Aşa că ţi-

am destinat două mii de acţiuni, pe care le vom socoti achitate în întregime. Sunt certificate nominale, andosate în alb – sunt mai discrete astfel. Am să ţi le trimit prin poştă.

Heyward şovăi.

— Îţi mulţumesc, George, dar nu cred că ar trebui să accept.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Ar fi imoral.

Marele George pufni în râs.

— Aşa se întâmplă în realitate, Roscoe. Aceleaşi lucruri se petrec mereu între clienţi şi bancheri. O ştii şi tu. O ştiu şi eu.

Da, Heyward o ştia, aşa se întâmpla, deşi nu chiar „mereu”, cum pretindea Marele George şi Heyward nu îngăduise niciodată să se întâmple aşa ceva cu el.

Înainte de a putea să răspundă, Quartermain insistă:

— Ascultă, amice, nu fi prost! Dacă lucrul ăsta te face să te simţi mai bine, o să spunem că acţiunile sunt în schimbul unor consultaţii pentru investiţii.

Dar Heyward ştia că nu dăduse nici o astfel de consultaţie, nici atunci, nici mai târziu.

O zi sau două după aceea, certificatele pentru acţiuni ale Investiţiilor Q sosiră recomandat prin avion, într-un plic cu sigilii complicate şi cu menţiunea: STRICT PERSONAL ŞI CONFIDENŢIAL. Nici chiar Dora Callaghan nu-l deschise pe acesta.

Seara, acasă, studiind declaraţia financiară a Investiţiilor Q pe care i-o trimisese, de asemenea, Marele George, Heyward îşi dădu seama că cele două mii de acţiuni ale sale aveau o valoare netă nominală de douăzeci de mii de dolari. Mai târziu, dacă Investiţiile Q prosperau sau ieşeau pe piaţă, valoarea lor va fi cu mult mai mare.

În acea clipă avusese cele mai bune intenţii de a-i restitui lui G.G. Quartermain acţiunile; apoi, revăzându-şi propriul buget precar – nu mai bun decât fusese acum câteva luni – şovăi. În cele din urmă cedă în faţa ispitei şi mai târziu, în săptămâna aceea, puse certificatele în seiful său de la filiala din centru a Băncii FMA. Heyward raţionă că în felul acesta nu ar fi lipsit banca de bani. Nu o lipsea. De fapt, din cauza corporaţiei Supranational, era exact pe dos. Aşa că dacă Marele George se hotărâse să-i facă un dar prietenesc, de ce să fie mojic şi să-l refuze?

Dar acceptarea lui tot îl mai îngrijora puţin, mai ales de când Marele George îi telefonase la sfârşitul săptămânii trecute – de data

aceasta din Amsterdam – cerând încă o jumătate de milion pentru Investiţiile Q.

— E o şansă unică pentru grupul nostru Q să pună mâna pe un pachet de acţiuni aici, în Olanda, mai ales că se vor ridica mult. Nu-ţi pot spune totul la telefon, Roscoe, deci ai încredere în mine.

— Sigur că am încredere, George, spusese Heyward, dar banca va avea nevoie de detalii.

— Le vei primi mâine prin curier. Şi Marele George adăugase cu intenţie: Nu uita că acum eşti unul de-ai noştri.

Pe scurt, Heyward avu o a doua stare de nelinişte; s-ar putea ca G.G. Quartermain să acorde mai multă atenţie investiţiilor sale particulare decât conducerii corporaţiei Supranational. Dar veştile de a doua zi îl liniştiră. *The Wall Street Journal* şi alte ziare publicară ştiri ample cu privire la o importantă preluare industrială, pusă la cale de Quartermain, prin SuNatCo, în Europa. Era un fel de lovitură de stat comercială, care ridicase brusc acţiunile Supranational la bursele din New York şi Londra, făcând ca împrumutul acordat de Banca FMA corporaţiei gigant să pară şi mai sigur..

Când Heyward intră în anticamera biroului său, doamna Callaghan îl primi cu obişnuitul ei surâs matern.

— Celelalte mesaje sunt pe biroul dumneavoastră, domnule.

El dădu din cap, dar o dată aflat înăuntru, împinse corespondenţa deoparte. Ezită în ceea ce priveşte lucrările care fuseseră pregătite, dar nu încă aprobate, cu privire la împrumutul adiţional pentru Investiţiile Q. Apoi le îndepărtă şi pe acestea şi, folosind o linie directă, formă numărul paradisului.

— Rossie, dragostea mea, şopti Avril în timp ce îi lingea urechea cu vârful limbii. Prea te grăbeşti. Aşteaptă! Stai liniştit. Nu acum! Ai răbdare. Îi atinse umărul gol cu unghiile ascuţite şi mângâietoare în acelaşi timp, apoi i le plimbă de-a lungul spatelui.

Heyward gemu. Era un amestec de plăcere, durere şi satisfacţie amânată. Se supuse.

Ea îi şoptea din nou:

— Merită să aştepţi. Îţi promit.

Ştia că aşa va fi. De fiecare dată era aşa. Se miră iarăşi cum o fiinţă atât de tânără şi frumoasă ştia atât de multe, era atât de emancipată… de neinhibată… de o pricepere nepământeană…

— *Nu încă,* Rossie. Iubitule, *nu încă. Acolo. Aşa e bine*. Ai răbdare.

Mâinile ei meştere şi atotcunoscătoare continuară să i se prelingă pe trup. El îşi abandonă mintea şi corpul, ştiind din experienţă că astfel va obţine totul… exact cum… cum spusese şi ea.

— Ah, e *minunat,* Rossie. Nu-i grozav?

El gâfâi:

— Da. *Da!*

— Încă puţin, Rossie. *Încă puţin!*

În jurul lui Heyward, peste cele două perne din pat strâns alăturate, se revărsa părul roşu al lui Avril. Sărutările ei îl devorau. Mireasma ei ameţitoare îi umplea nările. Trupul superb, mlădios, receptiv, îl înnebunea. Acesta este, răcneau simţurile lui, lucrul cel mai bun din viaţă, de pe pământ şi din ceruri, acum şi pururea.

Singura tristeţe dulce-amăruie era că aşteptase atâţia ani pentru a o găsi.

Buzele lui Avril le căutară din nou pe ale lui şi le găsiră.

Urletul ei îl pătrunse:

— *Acum, Rossie*! Acum, iubitule! Dă-ţi drumul!

Dormitorul, aşa cum observase Heyward la sosire, era o cameră tip de hotel Hilton – curată, confortabilă, având totul la îndemână şi lipsită de personalitate. Alături se afla un salon încărcat, de acelaşi gen. În această împrejurare, ca şi în celelalte, Avril reţinuse un apartament.

Se aflau aici încă de la sfârşitul după-amiezii. După ce făcuseră dragoste, dormiseră vreme de mai bine de o oră. Acum se îmbrăcau amândoi. Ceasul lui Heyward arăta opt fix.

El se simţea zdrobit de oboseală, secătuit. Dorea mai mult decât orice să se ducă acasă şi să se urce în pat – singur. Se întreba cât de curând va putea să o şteargă în mod decent.

Avril se dusese alături în salon ca să telefoneze. Când se întoarse, spuse:

— Am comandat cina pentru noi, scumpule. O să ne-o aducă sus imediat.

— E minunat, draga mea.

Avril îşi pusese pe ea doar un combinezon străveziu. Începu să-şi perie părul lung care se ciufulise. El stătea pe pat urmărind-o, conştient, în ciuda oboselii, cât de senzuală era fiecare mişcare pe care o făcea. Comparând-o cu Beatrice, pe care era obişnuit să o vadă zilnic, Avril era atât de *tânără!* Se simţi deodată deprimant de bătrân.

Se duseră în salon, unde Avril zise:

— Să destupăm sticla de şampanie.

Se afla pe bufet, într-o găleată cu gheaţă. Heyward o observase mai înainte. În răstimp, cea mai mare parte din gheaţă se topise, dar sticla era încă rece. El se strădui neîndemânatic să desfacă sârma şi dopul.

— Nu încerca să scoţi dopul, îi spuse Avril. Apleacă sticla la patruzeci şi cinci de grade, apoi ţine dopul şi răsuceşte sticla.

A mers uşor. *Ce multe* ştia ea!

Luându-i sticla din mână, Avril turnă şampanie în două pahare. El refuză, clătinând din cap.

— Ştii că nu beau, draga mea.

— Te va face să te simţi mai tânăr.

Şi îi întinse un pahar. În vreme ce el se supuse şi îl luă, se întreba dacă ea îi citise gândul. După două pahare, când masa comandată în cameră sosi, el se *simţi* mai tânăr.

După ce chelnerul plecă, Heyward zise.

— Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să plătesc.

Cu câteva minute înainte, îşi scosese portofelul, dar Avril îi dăduse mâna deoparte şi semnase cecul.

— De ce, Rossie?

— Pentru că trebuie să-mi îngădui să-ţi înapoiez ceva din cheltuieli – nota de plată a hotelului, costul avionului de la New York până aici. (Aflase că Avril avea un apartament în Greenwich Village.) Este prea mult ca să dai tu toţi banii.

Ea îl privi curioasă, apoi izbucni într-un râs argintiu.

— Nu cumva îţi închipui că am plătit eu astea? Şi arătă cu un gest apartamentul: Să folosesc banii mei? Rossie, copilaşule, trebuie să fii nebun!

— Atunci, *cine* plăteşte?

— Bineînţeles, corporaţia Supranational, prostuţule! Totul este în contul ei – apartamentul, prânzul, călătoria mea cu avionul, timpul meu. (Şi zicând asta, se îndreptă către scaunul lui şi îl sărută; buzele îi erau pline şi umede.) Aşa că nu fi îngrijorat în privinţa asta!

El rămase nemişcat, zdrobit şi tăcut, înghiţind cu noduri şocul produs de ceea ce i se spusese. Efectul moleşitor al şampaniei îi stăpânea încă trupul, dar mintea îi rămăsese trează.

„Timpul meu.” Asta îl rănise mai mult ca orice. Până acum făcuse presupunerea că motivul pentru care Avril îi telefonase după Bahamas, propunându-i să se întâlnească, era că îl plăcea şi că se

bucura – la fel de mult ca şi el – de ceea ce se petrecea între ei.

Cum *putuse* să fie atât de naiv? Desigur, întreaga combinaţie fusese aranjată de Quartermain şi se făcuse pe cheltuiala corporaţiei Supranational. N-ar fi trebuit oare să i-o spună bunul-simţ? Sau se amăgise singur, neîntrebând mai devreme pentru că nu dorise să afle? Ceva mai mult: dacă Avril fusese plătită pentru „timpul meu”, ce însemna că era ea? O prostituată? Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci ce rol avea Roscoe Heyward? Închise ochii şi se rugă: *Dumnezeule, fii milostiv cu mine, păcătosul!*

Desigur, exista un lucru pe care putea să-l facă. Imediat. Să descopere cât de mult se cheltuise până acum şi apoi să trimită un cec personal pentru această sumă la Supranational. Începu să calculeze, apoi îşi dădu seama că nu avea idee cât costă Avril. Instinctul îi spunea că nu putea să coste puţin.

În orice caz, se îndoia de înţelepciunea unei asemenea acţiuni. Mintea sa de contabil raţiona: Cum îşi va trece corporaţia Supranational cheltuielile în registre? Mai mult decât atât, el nu dispunea de atâţia bani. Şi, în plus, ce s-ar întâmpla când ar dori-o pe Avril din nou? Ştia de pe acum că asta se va întâmpla.

Se auzi telefonul, umplând micuţul salon cu sunetul lui. Avril răspunse, vorbi scurt, apoi spuse:

— E pentru tine.

— Pentru *mine?*

Când luă receptorul, se auzi o voce răsunătoare:

— Bună, Roscoe!

Heyward întrebă răstit:

— Unde eşti, George?

— La Washington. Ce importanţă are? Am primit câteva veşti bune despre SuNatCo. Declaraţia de beneficii trimestriale. Vei citi despre asta în ziarele de mâine.

— M-ai chemat aici ca să-mi spui aşa ceva?

— Te-am întrerupt, nu-i aşa?

— Nu.

Marele George chicoti.

— Doar un telefon prietenesc, amice. O verificare dacă toate aranjamentele merg bine.

Dacă ar încerca să protesteze, îşi dădu seama Heyward, acum ar fi momentul. Dar să protesteze pentru ce? Pentru disponibilitatea generoasă a lui Avril? Sau pentru teribila lui stânjeneală?

Vocea sonoră din telefon tranşă dilema:

— Creditul acela pentru Investiţiile Q nu s-a aprobat?
— Nu chiar.
— Nu te prea grăbeşti, aşa-i?
— Nu e chiar aşa. Mai sunt unele formalităţi.
— Grăbeşte-le, sau va trebui să dau altei bănci afacerea asta şi poate că voi transfera, totodată şi ceva din acţiunile corporaţiei Supranational.
Ameninţarea era limpede. Ea nu-l surprinse pe Heyward, pentru că presiunile şi concesiile intrau în activitatea obişnuită a băncii.
— Am să fac tot ce pot, George.
O mârâială, apoi:
— Avril este încă acolo?
— Da.
— Dă-mi-o să vorbesc cu ea.
Heyward trecu telefonul lui Avril, care ascultă puţin şi zise:
— Da, am înţeles.
Zâmbi, închise telefonul şi se duse în dormitor, unde se auzi deschizându-se încuietoarea unui geamantan şi, o clipă mai târziu, apăru cu un plic mare.
— George mi-a spus să-ţi dau asta.
Era acelaşi plic, cu aceleaşi sigilii ca cel care conţinuse certificatele pentru acţiunile Investiţiilor Q.
— George mi-a zis să-ţi spun că e o amintire a timpului petrecut la Nassau.
Alte certificate de acţiuni? Se îndoia. Chibzui dacă să refuze plicul, dar curiozitatea era mai puternică.
— Nu trebuie să-l deschizi aici. Aşteaptă până când vei fi plecat.
El folosi prilejul ca să se uite la ceas.
— Oricum, trebuie să plec, draga mea.
— Şi eu. Mă întorc la noapte cu avionul la New York.
Îşi luară rămas-bun în apartament. Ar fi putut să existe o jenă la despărţire, dar felul de a fi experimentat al lui Avril împrăştie stânjeneala.
Ea îşi încolăci braţele în jurul lui şi, în vreme ce stăteau strânşi unul lângă altul, îi şopti:
— Eşti o adevărată bomboană, Rossie. Ne vom revedea curând.
În ciuda celor aflate sau a oboselii pe care o resimţea acum, pasiunea lui pentru ea nu se schimbase. Şi oricât de mult ar fi costat acel „timpul meu” – gândi el – un lucru era sigur: Avril îl merita pe deplin.

Roscoe Heyward luă un taxi de la hotel până la blocul turn al Băncii FMA. În holul central al clădirii lăsă vorbă că va avea nevoie de o maşină cu şofer peste cincisprezece minute, ca să-l ducă acasă. Apoi sui cu liftul la etajul treizeci şi şase şi trecu prin coridoarele tăcute, pe lângă birourile părăsite, îndreptându-se către încăperile sale.

Ajuns la birou, deschise plicul sigilat pe care i-l dăduse Avril. Într-un al doilea plic aflat în interior, învelite în pânză, se aflau douăsprezece fotografii mărite.

În a doua noapte în Bahamas, atunci când fetele şi bărbaţii făcuseră baie dezbrăcaţi în piscina Marelui George, fotograful rămăsese, cu discreţie, invizibil. Probabil că utilizase lentile de teleobiectiv; e posibil să fi fost şi ascuns privirilor de tufişul din grădina luxuriantă. Folosise cu siguranţă un film rapid, pentru că nu se zărise nici un flash care să-l demaşte. Dar ce importanţă mai avea?

El – sau ea – fusese acolo şi era totuna.

Fotografiile înfăţişau pe Krista, Rhetta, Rază de Lună, Avril şi Harold Austin, dezbrăcându-se şi apoi dezbrăcaţi. Roscoe Heyward apărea cu fetele goale în jurul lui; figura lui merita să fie studiată. Exista o scenă care îl înfăţişa pe Heyward ajutând-o pe Avril să se dezbrace. O alta în care ea îl săruta, iar mâinile lui se vedeau pe sânii ei. Fie din întâmplare, fie dinadins, vicepreşedintele Stonebridge putea fi văzut numai din spate.

Calitatea tehnică şi artistică a tuturor fotografiilor era excelentă şi, în mod sigur, fotograful nu fusese un amator. G.G. Quartermain, gândi Heyward, era obişnuit să plătească pentru ce era mai bun.

De notat că Marele George nu apărea în nici una dintre fotografii.

Existenţa acestor fotografii îl înspăimântă pe Heyward. De ce îi fuseseră trimise? Erau un fel de ameninţare? Sau o glumă care să-l intimideze? Unde se aflau negativele şi celelalte copii? Începu să-şi dea seama că Quartermain era un om complicat, capricios, poate chiar periculos.

Pe de altă parte, în ciuda şocului, Heyward descoperi că fotografiile îl fascinau. În vreme ce le studia, îşi umezea buzele fără să-şi dea seama. Primul său impuls a fost să le distrugă. Acum însă nu mai putea să o facă.

Fu uimit când descoperi că se afla în biroul său de aproape o

jumătate de oră.

Neîndoios, nu putea să ducă fotografiile acasă. Atunci, ce să facă? Le împachetă cu grijă, încuie plicul într-un sertar al biroului unde păstra câteva dosare personale, particulare.

Din obişnuinţă, controlă un alt sertar unde doamna Callaghan obişnuia să lase lucrările curente atunci când îi aranja biroul seara. Pe deasupra grămezii dinăuntru, se aflau cele care priveau împrumutul adiţional pentru Investiţiile Q. El reflectă: „De ce să mai amân? De ce să şovăi? Există într-adevăr vreo nevoie să-l consult pe Patterton a doua oară? Împrumutul era sigur, aşa cum era şi G.G. Quartermain şi corporaţia Supranational”.

Scoţând hârtiile, Heyward mâzgăli un Aprobat şi îşi adăugă parafa.

Câteva minute mai târziu, coborî în hol. Şoferul îl aştepta în limuzină.

PAISPREZECE

Nolan Wainwright avea acum doar rareori ocazia să se ducă la morga oraşului. Ultima dată, îşi aminti, fusese acum trei ani, când identificase cadavrul unui paznic de bancă ucis într-o luptă cu hoţii. Pe când era poliţist detectiv, vizitele la morgă şi examinarea celor care muriseră de moarte violentă constituiau o parte obligatorie şi frecventă a serviciului său. Însă chiar şi pe vremea aceea nu reuşise deloc să se obişnuiască. O morgă, oricare morgă, cu atmosfera ei de moarte şi mirosul de cavou, îl deprima şi uneori îi întorcea stomacul pe dos. Aşa se întâmplă şi acum.

Sergentul detectiv de la secţia de poliţie care îl primise după cum se înţeleseseră, mergea nepăsător alături de Wainwright, coborând printr-un coridor întunecos, unde paşii lor răsunau puternic pe pardoseala din plăci de ceramică plesnite. Paznicul de la morgă care îi preceda arăta de parcă în curând urma să fie el însuşi un client acolo; purta pantofi cu talpă de cauciuc şi îşi târşâia picioarele mergând tăcut înaintea lor.

Sergentul detectiv, care se numea Timberwell, era un tânăr voinic, ciufulit şi neras. Multe lucruri s-au schimbat, gândea Nolan Wainwright, în cei doisprezece ani de când fusese el locotenent de poliţie.

Timberwell spuse:

— Dacă tipul care a murit este omul dumneavoastră, când l-aţi văzut pentru ultima oară?

— Acum şapte săptămâni. Pe la începutul lui martie.

— Unde?

— La un mic bar din cealaltă parte a oraşului, „Easy Over”.

— Îl ştiu. Aţi mai auzit de el după aceea?

— Nu.

— Aveţi vreo idee unde locuia?

Wainwright negă clătinând capul şi zise:

— Nu voia să ştiu. Aşa că i-am respectat dorinţa.

Nolan Wainwright nu ştiuse cu certitudine nici cum se numea. I se dăduse un nume, dar aproape sigur că era fals. Din corectitudine, nu încercase să-l descopere pe cel adevărat. Tot ce ştia era că „Vie”

fusese un vechi puşcăriaş care avea nevoie de bani şi că era dispus să fie informator secret.

În octombrie trecut, la stăruinţa lui Wainwright, Alex Vandervoort îl autorizase să angajeze un informator ca să descopere sursa falsificării cărţilor de credit Keycharge, care apăreau atunci în număr îngrijorător de mare. Wainwright sondase terenul, folosind relaţiile lui în lumea interlopă şi, mai târziu, prin mai mulţi intermediari, se mijlocise o întrevedere cu Vie şi ajunseseră la o înţelegere. Asta se întâmplase în decembrie. Şeful securităţii îşi amintea bine, pentru că procesul lui Miles Eastin avusese loc în aceeaşi săptămână.

În lunile următoare mai avuseseră loc două întâlniri ale lui Vie cu Wainwright, de fiecare dată în alt bar izolat; în toate trei ocaziile, Wainwright îi dăduse bani, mizând pe faptul că mai târziu va primi contravaloarea lor. Înţelegerea cu privire la comunicările lor era unilaterală. Vie putea să-i telefoneze, stabilind un loc de întâlnire ales de el, dar Wainwright nu avea nici un mijloc să ia legătura cu Vie. Înţelesese însă motivul acestei combinaţii şi se declarase de acord.

Lui Wainwright nu-i plăcuse Vie, însă nici nu se aşteptase să-i placă. Fostul puşcăriaş era viclean, evaziv, nasul îi curgea mereu şi mai avea şi alte mărturii că folosea stupefiante. Părea să-i fie silă de orice, inclusiv de Wainwright; ţinea buza mereu răsfrântă. Însă la a treia întâlnire a lor, în martie, îi dăduse impresia că depistase o urmă.

Îi adusese la cunoştinţă un zvon: o cantitate mare de bancnote falsificate de douăzeci de dolari, perfect imitate, era gata să fie difuzată prin distribuitori şi plasatori. După unele pălăvrăgeli, undeva în umbră – în spatele distribuitorilor – exista o organizaţie foarte puternică şi competentă, cu multe activităţi printre care şi cărţile de credit. Această informaţie recentă era vagă şi Wainwright bănuia că Vie ar fi putut să o inventeze doar ca să-l mulţumească. Pe de altă parte, poate că nu era aşa.

Mai precis, Vie pretindea că i se promisese şi lui o mică participare în afacerea cu banii falsificaţi. Îşi închipuia că dacă va fi admis şi le va câştiga încrederea, ar putea să pătrundă mai adânc în organizaţie. Unul sau două amănunte pe care, după părerea lui Wainwright, Vie nu ar fi avut priceperea sau inteligenţa să le scornească, l-au convins pe şeful securităţii băncii că, în esenţă, informaţia era autentică. Planul expus era de asemenea logic.

Wainwright bănuise totdeauna că acela care fabrica în mod fraudulos cărţile de credit Keycharge false era probabil implicat şi în alte forme de falsificare. Îi spusese asta lui Vandervoort, în octombrie trecut. De un singur lucru era convins: ar fi teribil de periculos să încerci a pătrunde în organizaţie, iar un informator – dacă ar fi fost descoperit – ar fi fost un om mort. Se simţise obligat să-l prevină pe Vie, dar pentru grija lui fusese răsplătit cu un rânjet.

După întâlnirea lor, Wainwright nu mai auzise nimic de Vie.

Ieri, o scurtă notă informativă în ziarul *Times-Register* despre un cadavru pescuit din râu îi atrăsese atenţia.

— Trebuie să vă avertizez, spuse sergentul detectiv Timberwell, că tot ce a mai rămas din tipul ăsta nu e deloc plăcut. Medicii cred că a stat în apă o săptămână. De asemenea, pe râul acesta e un trafic intens şi se pare că elicea unei ambarcaţii l-a ciopârţit.

Continuând să-l urmeze pe bătrânul paznic, pătrunseră într-o cameră lungă, cu tavanul jos, luminată puternic. Aerul era rece şi mirosea a dezinfectant. Peretele din faţă era ocupat de un fel de dulap enorm, cu sertare de oţel inoxidabil, fiecare purtând un număr. Din spatele dulapului se auzea zumzetul instalaţiei frigorifice.

Paznicul se chiori la o listă pe care o avea în mână, apoi se duse la un sertar din mijlocul încăperii. Trase sertarul, care alunecă fără zgomot pe rulmenţi. Înăuntru se vedea conţinutul deformat al unui cadavru acoperit cu un cearşaf de hârtie.

— Astea sunt rămăşiţele care vă interesează, domnilor, spuse bătrânul.

Şi tot aşa de nepăsător ca şi cum ar fi dezvelit nişte castraveţi, trase cearşaful în lături.

Wainwright ar fi preferat să nu fi venit. I se făcu rău.

Cadavrul la care se uitau avusese cândva o faţă. Acum n-o mai avea. Şederea în apă, descompunerea şi încă ceva – probabil elicea unei ambarcaţii, aşa cum spunea Timberwell – nu mai lăsaseră să se vadă decât fâşii de carne sfârtecate. Din mizeria aceea ieşeau la iveală oase albe.

Examinară tăcuţi cadavrul, apoi sergentul detectiv întrebă:

— Observaţi ceva care să vă permită să-l identificaţi?

— Da, răspunse Wainwright.

Se uita cu atenţie la acea parte a capului rămasă între marginea părului şi ceafă. Pata roşie în formă de măr – desigur un semn din naştere – era încă foarte vizibilă. De fiecare dată, în cele trei ocazii

când se întâlnise cu Vie, ochiul antrenat al lui Wainwright o observase. Cu toate că buzele care rânjiseră atât de des nu mai existau, neîndoios că era cadavrul informatorului său secret. I-o spuse lui Timberwell, care aprobă dând din cap.

— Şi noi l-am identificat după amprentele digitale. Nu erau cele mai clare, însă destul de bune.

Sergentul detectiv scoase un carnet şi-l deschise.

— Numele lui adevărat, dacă ar fi s-o crezi, era Clarence Hugo Levinson. Folosea mai multe nume şi avea un dosar întreg, în mare parte conţinând delicte minore.

— Ştirile din ziar afirmau că a murit din cauza unor răni de cuţit şi nu că s-a înecat.

— Asta s-a constatat la autopsie. Mai înainte a fost torturat.

— De unde ştii?

— Avea testiculele zdrobite. Raportul patologic a arătat că au fost probabil strivite cu un fel de menghină, care le-a strâns până când au plesnit. Vreţi să vedeţi?

Fără a aştepta să i se spună, paznicul trase în lături restul cearşafului de hârtie.

Deşi organele genitale se contractaseră în timpul scufundării, autopsia înfăţişa suficiente dovezi care să confirme afirmaţia lui Timberwell. Wainwright înghiţi în sec.

— Oh, Doamne! făcu semn bătrânului: Acoperă-l. Apoi insistă pe lângă Timberwell: Hai să plecăm de aici.

Într-un mic restaurant, nu departe de morgă, cu o cafea neagră în faţă, sergentul detectiv Timberwell gândea: „Bietul nenorocit! Orice ar fi făcut, nimeni nu merită aşa ceva!” Scoase o ţigară, o aprinse şi oferi pachetul. Wainwright refuză clătinând din cap.

— Cred că ştiu cum vă simţiţi, zise Timberwell. Cu timpul, devii nepăsător la unele situaţii. Dar cu siguranţă că sunt altele care-ţi dau de gândit.

— Da.

Wainwright se gândea la propria lui răspundere pentru ceea ce i se întâmplase lui Clarence Hugo Levinson, alias Vie.

— Voi avea nevoie de o declaraţie, domnule Wainwright, în care să rezumaţi tot ce mi-aţi spus despre înţelegerea făcută cu decedatul. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, prefer să mergem la circumscripţia de poliţie şi mi-o daţi acolo, după ce terminăm aici.

— De acord.

Poliţistul suflă un rotocol de fum şi sorbi din cafea.

— Care este situaţia cărţilor de credit falsificate, în momentul de faţă?

— Se folosesc din ce în ce mai multe. În unele zile, parcă ar fi o epidemie. Bănci ca a noastră pierd o mulţime de bani.

Timberwell zise sceptic:

— Vreţi să spuneţi o grămadă de bani de ai oamenilor. Bănci ca a dumneavoastră trec pierderile astea pe seama altora. De aceea conducerea superioară a băncii nu se preocupă atât cât ar trebui.

— Nu pot să discut în privinţa asta.

Wainwright îşi amintea cum ceruse zadarnic fonduri mai mari pentru a lupta împotriva jafurilor.

— Cărţile de credit sunt de bună calitate?

— Excelentă.

Detectivul reflectă:

— Asta e tocmai ce ne-a spus Serviciul Secret despre banii falşi care circulă în oraş. Sunt o mulţime. Cred că ştiţi.

— Da, ştiu.

— Deci, tipul care a murit poate că avea dreptate presupunând că ambele probleme au aceeaşi sursă.

Tăcură amândoi, apoi detectivul spuse brusc:

— Aş vrea să vă previn despre un lucru. Poate că v-aţi şi gândit la asta.

Wainwright aşteptă.

— Când a fost torturat, cel care a făcut-o l-a silit să vorbească. L-aţi văzut cum arăta: imposibil să nu o fi făcut. Aşadar, vă închipuiţi că a ciripit despre toate, inclusiv despre înţelegerea cu dumneavoastră.

— Da, m-am gândit la asta.

Timberwell dădu din cap.

— Nu cred că vă ameninţă personal vreun pericol, însă în ceea ce îi priveşte pe asasinii lui Levinson, sunteţi otravă pentru ei. Dacă vreunul cu care lucrează ci respiră acelaşi aer ca dumneavoastră şi ei o află, e un om mort – în chip groaznic.

Wainwright era gata să vorbească, însă celălalt îi făcu semn să tacă.

— Un moment. Nu spun că n-ar trebui să trimiteţi în secret un alt tip. Asta e treaba dumneavoastră şi aş vrea să nu ştiu nimic despre ea, cel puţin nu acum. Dar iată ce vă voi spune: Dacă o faceţi, să fiţi cât se poate de atent şi să vă ţineţi departe de el. I-o

datoraţi din plin.

— Mulţumesc pentru avertisment, spuse Wainwright. (Se gândea la corpul lui Vie, aşa cum îl văzuse când fusese tras cearşaful.) Mă îndoiesc foarte mult că va mai fi vreun altul.

Partea a treia

UNU

Cu toate că îi era greu să se descurce cu salariul ei săptămânal de nouăzeci şi opt de dolari, cât se cuvenea unui casier de bancă (din care după reţineri îi rămâneau optzeci şi trei de dolari), Juanita reuşea, săptămână de săptămână, să se întreţină mulţumitor împreună cu fiica ei Estela şi să plătească taxele la grădiniţă. Ba chiar – începând din august – redusese puţin din datoria la Banca de Credit cu care o împovărase soţul ei Carlos înainte de a o părăsi. Banca reînnoise cu amabilitate contractul, reducând valoarea ratelor lunare, astfel că acum ele se repartizau pe următorii trei ani, însă cu plata unor dobânzi mai mari.

Cu toate că, după învinuirea nedreaptă ce i se adusese la bancă în octombrie trecut, Juanita fusese tratată cu consideraţie, iar personalul devenise neobişnuit de prietenos cu ea, nu legase noi prietenii adevărate. Nu-şi dezvăluia cu uşurinţă sufletul. Avea o reţinere naturală faţă de oameni, în parte înnăscută, în parte datorită experienţei. Centrul vieţii ei, apogeul către care se îndrepta fiecare zi de muncă, erau orele de seară pe care ea şi Estela le petreceau împreună.

Acum erau împreună.

În bucătăria apartamentului lor micuţ, dar confortabil, din *Forum East*, Juanita pregătea cina, ajutată şi uneori stânjenită de fetiţa de trei ani. Frământaseră şi turnaseră în forme aluatul Bisquick care urma să fie pus în cuptor, Juanita pregătise foaia pentru plăcinta cu carne, Estela manevrând cu degetele ei micuţe, aşa cum îi dicta imaginaţia, o bucăţică de aluat dosită.

— Mami, ia uită-te, am făcut un castel fermecat.

Amândouă izbucniră în râs.

— *Qu lindo, mi cielo!*[10] exclamă Juanita cu dragoste. O să băgăm castelul în cuptor împreună cu plăcinta. Apoi o să devină amândouă fermecate.

Pentru plăcintă, Juanita folosise carne de vacă fiartă în aburi, amestecând-o cu ceapă, cartofi, morcovi proaspeţi şi o conservă de mazăre. Legumele sporiră modesta cantitate de carne, singura pe care şi-o putea îngădui Juanita. Dar ea era din instinct o bucătăreasă inventivă şi plăcinta avea să fie gustoasă şi hrănitoare.

Se afla în cuptor de douăzeci de minute şi mai trebuia să stea zece, iar Juanita îi citea Estelei din Hans Andersen într-o traducere în limba spaniolă, când se auzi o bătaie la uşa apartamentului. Juanita se opri din citit, ascultând nedumerită. Musafirii veneau rar la orice oră, dar era cu totul neobişnuit ca cineva s-o caute aşa de târziu. După câteva clipe, bătăile în uşă se repetară. Juanita se ridică şi se îndreptă încet către uşă, puţin nervoasă, făcând semne Estelei să rămână acolo unde se afla.

Apartamentul ei ocupa un palier în partea de sus a ceea ce fusese odinioară o singură locuinţă, dar care fusese împărţită în spaţii de locuit închiriate separat. Constructorii cartierului *Forum East* păstraseră subîmpărţirile acestui apartament, atunci când le modernizaseră şi le separaseră. Dar modernizarea singură nu modifica faptul că *Forum East* se afla într-o regiune vestită pentru numărul mare de crime şi mai ales de hoţii şi spargeri, De aceea, deşi încăperile apartamentelor erau locuite toate, noaptea cei mai mulţi dintre ocupanţii lor se închideau cu lacătul şi se zăvorau.

Locuinţa Juanitei avea o uşă exterioară masivă la parterul clădirii, foarte bună ca s-o apere, numai că ceilalţi locatari o lăsau deseori neîncuiată.

La intrarea în apartamentul Juanitei se afla un palier la capătul unui şir de trepte. Cu urechea lipită de uşă, ea întrebă:

— Cine-i acolo?

Nici un răspuns, însă ciocănitul slab, dar insistent, se repetă.

Juanita se asigură că lanţul de siguranţă din interior se afla la locul lui, apoi descuie uşa şi o întredeschise câţiva centimetri, atât cât îi îngăduia lanţul.

La început, din cauza luminii slabe, nu putu să vadă nimic, apoi zări o figură şi auzi o voce întrebând:

— Juanita, pot să-ţi vorbesc? Trebuie, te rog! Vrei să mă laşi să intru?

Rămase uluită. Miles Eastin! Dar nici vocea şi nici figura nu erau ale lui Eastin, cel pe care îl cunoscuse. Dimpotrivă, figura pe care putea acum să o vadă mai bine era palidă, slăbită, iar glasul, nesigur, rugător.

Întârzie cu răspunsul, pentru a avea timp de gândit.
— Credeam că eşti la puşcărie.
— Am ieşit. Astăzi! Apoi se corectă: am fost eliberat pe cuvânt.
— De ce ai venit aici?
— Mi-am adus aminte unde locuieşti.
Ea clătină din cap, lăsând lanţul la uşă.
— Nu asta am întrebat. De ce să vii la *mine?*
— Pentru că singurul lucru la care m-am gândit, luni de zile, în tot timpul cât am stat închis, a fost să te văd, să-ţi vorbesc, să-ţi explic.
— Nu e nimic de explicat.
— Ba *este!* Juanita, te implor. Nu mă izgoni! Te rog!
În spatele ei, vocea limpede a Estelei întrebă:
— Mami, cine-i acolo?
— Juanita, spuse Miles Eastin, nu ai nici un motiv să te înfricoşezi nici tu, nici fetiţa. Nu am nimic la mine în afară de asta. (îi arătă un mic geamantan uzat.) Sunt lucrurile pe care mi le-au dat când am ieşit.
— Bine, zise Juanita.
În ciuda temerilor ei, curiozitatea era mai puternică. De ce voise Miles să o vadă? Întrebându-se dacă nu cumva o va regreta, închise uşor uşa şi desfăcu lanţul.
— Mulţumesc.
El intră şovăielnic, de parcă şi acum îi era teamă că Juanita şi-ar putea schimba părerea.
— Bună, zise Estela, eşti prietenul mămichii mele?
O clipă, Eastin păru descumpănit, apoi răspunse:
— N-am fost totdeauna. As vrea să fi fost.
Micuţa cu părul negru îl privi:
— Cum te cheamă?
— Miles.
Estela chicoti.
— Eşti slab.
— Da, ştiu.
Acum, când îl vedea bine, Juanita rămase şi mai surprinsă de schimbarea lui Miles. În cele opt luni de când nu-l mai văzuse, slăbise în asemenea măsură, încât obrajii îi erau scofâlciţi, gâtul subţire, trupul costeliv. Costumul mototolit îi atârna pe trup ca şi când ar fi fost croit pentru o persoană de două ori mai grasă decât el. Arăta obosit şi slab.

— Pot să stau jos?

— Da.

Juanita îi arătă un scaun de răchită, dar continuă să rămână în picioare, privindu-l. Spuse, acuzându-l în chip absurd:

— N-ai mâncat bine în închisoare.

El negă clătinând din cap şi surâzând vag pentru prima oară.

— Nu prea e locul ideal pentru un amator de mâncare. Cred că se vede.

— Da, se vede.

Estela îl întrebă:

— Ai venit la cină? Avem plăcintă făcută de mami.

El şovăi:

— Nu.

Juanita zise repede:

— Ai mâncat astăzi?

— Azi-dimineaţă. Am luat ceva în staţia autobuzului.

Aroma plăcintei aproape coapte răzbea din bucătărie. Miles întoarse capul fără să vrea.

— Atunci, rămâi cu noi.

Şi mai aşeză un tacâm la măsuţa la care mâncau ea şi Estela. O făcu în chip firesc.

În orice casă portoricană – chiar şi cea mai săracă – tradiţia cerea ca oricâtă mâncare s-ar găsi, ea să fie împărţită.

În vreme ce mâncau, Estela sporovăia şi Miles îi răspundea la întrebări; ceva din încordarea dinainte începu să-l părăsească în mod vizibil. De câteva ori se uită în jur la apartamentul mobilat simplu, dar plăcut. Juanita avea mult talent în treburile gospodăreşti. Îi plăcea să coasă, să împodobească. În holul modest se afla o sofa veche, uzată, pe care o acoperise cu un creton în desene vii, albe, roşii şi galbene. Scaunul de răchită pe care stătuse Miles mai înainte era unul din cele două pe care le cumpărase ieftin şi le vopsise cu lac roşu. La ferestre pusese draperii simple, necostisitoare, de pai galben, strălucitor. Pereţii erau împodobiţi cu o pictură primitivă şi cu afişe de călătorie.

Juanita îi asculta pe cei doi, dar nu vorbi mult, rămânând încă, în sinea ei, plină de îndoială şi bănuieli. De fapt, pentru ce o fi venit Miles? Îi va aduce oare tot atâtea necazuri cât îi adusese până acum? Experienţa o prevenea că s-ar putea. Totuşi, în clipa de faţă, părea neprimejdios. În mod sigur era slăbit fiziceşte, puţin speriat, poate chiar înfrânt. Juanita ştia din instinct să recunoască aceste

simptome.

Ceea ce *nu* simţea era duşmănia. Deşi Miles încercase să dea vina pe ea pentru furtul de bani pe care el însuşi îl înfăptuise, timpul făcuse să pălească trădarea lui. Chiar la început, când el fusese dat în vileag, sentimentul ei dominant fusese uşurarea, nu ura. Acum, tot ce-şi dorea Juanita pentru ea şi pentru Estela era să fie lăsate în pace.

Miles oftă atunci când puse farfuria deoparte. Nu mai lăsase nimic în ea.

— Mulţumesc. A fost cea mai bună masă pe care am mâncat-o de multă vreme.

Juanita întrebă:

— Ce vei face?

— Nu ştiu. Mâine încep să caut o slujbă.

Respiră adânc şi păru să fie pe punctul de a mai spune ceva, dar ea îi făcu semn să aştepte.

— *Estelita, vamos, amorcito!*{11} La culcare!

Puţin după aceea, spălată, cu părul periat şi purtând o pijama micuţă, trandafirie, Estela veni să spună noapte bună. Miles fu privit cu gravitate de nişte ochi mari, luminoşi.

— Tăticul meu a plecat. Ai să pleci şi tu?

— Da, foarte curând.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Şi îi întinse obrăjorul să i-l sărute.

După ce o culcă pe Estela, Juanita ieşi din singurul dormitor al apartamentului, închizând uşa după ea. Se aşeză şi îl privi pe Miles, cu mâinile în poală.

— Aşa. Poţi să vorbeşti.

El şovăi, umezindu-şi buzele. Acum, când sosise momentul, părea nehotărât, îi lipseau cuvintele. Apoi spuse:

— În tot acest timp de când am fost… îndepărtat… am dorit să mărturisesc că îmi pare rău. Îmi pare rău pentru tot ce am făcut, dar mai ales pentru ceea ce ţi-am făcut ţie. Mi-e ruşine. Într-un fel, nu ştiu cum s-a întâmplat. În alt fel, cred că ştiu.

Juanita ridică din umeri.

— Ceea ce s-a întâmplat a trecut. Are vreo importanţă acum?

— Pentru mine are importanţă. Te rog, Juanita, lasă-mă să-ţi povestesc totul aşa cum s-a întâmplat.

Apoi cuvintele se revărsară într-un şuvoi nestăvilit. Îi vorbi despre conştiinţa lui care se trezise, despre remuşcările lui, despre

nebunia jocurilor de noroc şi a datoriilor, care îl stăpâniseră ca o febră şi îi năruiseră principiile morale şi judecata. Privind înapoi, îi spuse Juanitei, avea impresia că altcineva îi condusese mintea şi trupul. Recunoscu vina de a fi furat de la bancă. Dar cel mai rău dintre toate, se căină el, era ceea ce îi făcuse ei, sau încercase să-i facă. Ruşinea pentru fapta lui, declară el gâtuit de emoţie, îl chinuise în fiecare zi de închisoare şi nu-l va părăsi niciodată.

Când Miles începu să vorbească, sentimentul cel mai puternic al Juanitei fu neîncrederea. Pe măsură ce el continua, aceasta nu dispăru pe de-a-ntregul; viaţa o păcălise şi o bruscase prea des pentru a-i îngădui să creadă în întregime ceva. Totuşi, în cugetul ei înclina să creadă că ceea ce îi spusese Miles era adevărat şi o cuprinse un sentiment de milă.

Se pomeni comparându-l pe Miles cu Carlos, bărbatul ei absent. Carlos fusese slab; aşa era şi Miles. Totuşi, într-un anumit sens, dorinţa lui Miles de a se întoarce şi a-şi recunoaşte vina în faţa ei pleda pentru o forţă şi o bărbăţie pe care Carlos nu le avusese niciodată.

Îşi dădu seama brusc de ironia situaţiei: Bărbaţii din viaţa ei – dintr-un motiv sau altul – erau oameni corupţi şi lipsiţi de energie. Erau, de asemenea, păguboşi, ca şi ea. Fu cât pe-aci să râdă, dar se hotărî să se abţină, pentru că Miles n-ar fi înţeles niciodată.

El spuse cu înfocare:

— Juanita, vreau să te întreb ceva. Vrei să mă ierţi?

Ea îl privi.

— Şi dacă mă ierţi, o să mi-o spui?

Râsul pe care ea izbutise să-l stăpânească îi muri pe buze; lacrimile îi umplură ochii. Ea putea înţelege asta. Se născuse catolică şi, cu toate că în prezent avea rareori de-a face cu biserica, cunoştea consolarea pe care ţi-o aduc confesiunea şi iertarea.

Se ridică în picioare.

— Miles, zise Juanita, ridică-te. Uită-te la mine.

El o ascultă şi ea spuse cu blândeţe:

— *Has sufrido bastante?*[12] Da, te iert.

Muşchii feţei lui tresăriră şi se contractară. Apoi, Juanita îl susţinu, în vreme ce el izbucni în plâns.

După ce Miles îşi reveni şi stăteau jos din nou, Juanita îi puse o întrebare practică:

— Unde o să-ţi petreci noaptea?

— Nu ştiu. O să găsesc eu un loc pe undeva.

Ea chibzui, apoi zise:

— Poţi să rămâi aici, dacă vrei.

Când văzu surprinderea lui, adăugă repede:

— Poţi să dormi aici, în camera asta, dar numai o noapte. O să stau cu Estela în dormitor. Uşa noastră va fi încuiată.

Dorea să nu fie greşit înţeleasă.

— Dacă într-adevăr n-ai nimic împotrivă, zise el, primesc. Şi nu vei avea nici un motiv de îngrijorare.

Nu-i spuse însă adevăratul motiv pentru care ea nu avea de ce să-şi facă griji: sexual şi psihic era copleşit de probleme cărora nu le putea face faţă. Tot ce ştia Miles până în momentul de faţă era că datorită actelor homosexuale repetate dintre el şi Karl, protectorul său din închisoare, dorinţa pentru femei se spulberase. Se întreba chiar dacă din punct de vedere sexual va mai fi vreodată bărbat.

Puţin după aceea, oboseala îi cuprinse pe amândoi şi Juanita se duse la Estela.

Dimineaţa, prin uşa închisă a dormitorului, îl auzi pe Miles mişcându-se devreme prin cameră. O jumătate de oră mai târziu, când ieşi din dormitor, el plecase.

Un bileţel se afla pus la vedere pe măsuţa din hol.

Juanita,
Îţi mulţumesc din toată inima!
Miles.

În vreme ce pregătea micul dejun pentru ea şi Estela, se surprinse regretând că Miles plecase.

DOI

În cele patru luni şi jumătate care trecuseră de la aprobarea planului de economii şi de extindere a filialelor Băncii FMA de către consiliul de administraţie, Alex Vandervoort acţionase repede. Dezbaterile în legătură cu planificarea şi desfăşurarea activităţii se ţinuseră aproape zilnic între personalul băncii şi consultanţii şi furnizorii din afară. Lucrul continuase în cursul nopţilor, în timpul sfârşitului de săptămână şi sărbătorilor, la insistenţa lui Alex, pentru ca programul să intre în funcţiune înainte de sfârşitul verii şi să fie în plină desfăşurare pe la mijlocul toamnei.

Reorganizarea economiilor era mai uşor de înfăptuit în acest timp. Cea mai mare parte din ceea ce vroia să realizeze Alex – inclusiv lansarea a patru noi tipuri de librete de economii cu dobânzi mărite şi adaptate diferitelor cerinţe – făcuse obiectul unor studii anterioare, efectuate la cererea lui. Rămăsese doar ca acestea să fie puse în practică. Un domeniu încă neexploatat implica un vast program de reclamă, pentru a atrage noi depunători, fapt pe care îl realiza rapid şi competent agenţia Austin – fie că exista sau nu conflict de interese. Tema campaniei de economii era:

LA PRIMA BANCĂ DE COMERŢ AMERICANĂ
VĂ VOM PLĂTI CA SĂ FIŢI ECONOMI.

Acum, la începutul lui august, ştiri difuzate pe prima pagină în ziare proclamau virtuţile economisirilor prin sistemul Băncii FMA. Ele indicau, de asemenea, cele optzeci de adrese ale filialelor băncii din stat unde se puteau oferi cadouri, cafea şi „sfaturi financiare prieteneşti” oricui deschidea un nou cont. Valoarea darului depindea de mărimea depunerii iniţiale şi de obligaţia de a nu o retrage pentru un anumit timp. Anunţuri la radio şi televiziune bombardară casele oamenilor cu o campanie asemănătoare.

În ceea ce priveşte cele nouă filiale noi – „magazinele noastre de bani”, cum le numea Alex – două fuseseră deschise în ultima săptămână a lunii iulie, încă trei în primele zile ale lui august, iar ultimele patru urmau să intre în funcţiune înainte de luna

septembrie. Toate fiind instalate în localuri închiriate, care necesitau mai curând transformări decât adăugări de construcţii, accelerarea lucrărilor fusese posibilă şi în cazul acesta.

Magazinele de bani – un nume care prinsese repede – au fost acelea care atrăgeau de la început cea mai mare atenţie. Ele făceau cu mult mai multă reclamă decât prevăzuseră Alex Vandervoort, departamentul de relaţii cu publicul al băncii sau agenţia de publicitate Austin. Şi factorul principal al tuturor acestora – care ieşea în evidenţă ca o cometă în ascensiune – era Alex.

Nu o făcuse dinadins. Pur şi simplu, aşa se întâmplase. Un reporter de la ziarul de duminică *Times Register,* însărcinat să relateze despre inaugurările noilor filiale, scormonind arhiva ziarului în căutare de subiecte, descoperise legătura subtilă a lui Alex cu „invadarea” băncii din februarie trecut de către susţinătorii cartierului Forum East. Discuţia cu redactorul de rubrică îi dăduse ideea că Alex ar putea constitui un subiect bun pentru un articol mai amplu. Lucrul se dovedise adevărat.

> Când vă gândiţi la bancherul modern (scria reporterul mai târziu), să nu vă imaginaţi funcţionarul solemn, precaut, îmbrăcat într-un costum albastru închis, la două rânduri, care strânge buzele şi spune „nu”. Gândiţi-vă în schimb la Alex Vandervoort. Domnul Vandervoort, care este vicepreşedinte activ la Banca FMA, nu arată ca un bancher, ca să începem cu asta. Hainele lui se inspiră din secţia de modă a revistei Esquirc, comportarea lui aduce cu aceea a lui Johnny Carson şi, atunci când e vorba de împrumuturi – mai ales de împrumuturi mici – este gata să spună „da”, cu rare excepţii. El crede, totodată, în cumpătare şi spune că cei mai mulţi dintre noi nu suntem la fel de chibzuiţi în privinţa banilor ca părinţii şi bunicii noştri.
>
> Un alt lucru în ceea ce-l priveşte pe Alex Vandervoort îl constituie faptul că este o somitate în tehnologia bancară modernă, care a început să fie aplicată chiar săptămâna aceasta în suburbiile oraşului nostru.
>
> Noua concepţie despre activitatea bancară este exemplificată la filialele băncii, care nu au deloc aspectul unor bănci, fapt ce pare potrivit, întrucât domnul Vandervoort, care nu arată ca un bancher – aşa cum am mai spus-o – este forţa locală ascunsă care le pune în mişcare.

Reporterul continuă să-l prezinte pe Alexander Vandervoort în cursul întregii săptămâni, descriind în mod succint ceea ce el numea „sistemul bancar al viitorului pentru clienţii ce se află acum aici”.

Şeful relaţiilor cu publicul al băncii, Dick French, aranjase interviul. Reporterul era o femeie de vârstă mijlocie, blondă, neglijentă, pe nume Jill Peacock; nu era o ziaristă care să fi primit premiul Pulitzer, dar povestea o interesa şi era prietenoasă.

Alex şi domnişoara Peacock se aflau împreună într-o nouă filială a băncii, situată în centrul comercial al unei suburbii. Filiala era aproape la fel de mare ca magazinul alăturat, luminată viu şi plăcută la înfăţişare. Două aparate de încasat automate, din oţel inoxidabil Ducotel, pe care clienţii le mânuiau singuri, formau principala mobilă, la care se adăuga un aparat de televiziune în circuit închis, instalat într-o cabină insonorizată. Aparatele de încasat automate, explică Alex, erau conectate direct la calculatoarele electronice de la sediul Băncii FMA.

— În zilele noastre, publicul are dreptul, continuă el, să se aştepte la servicii, fapt care explică de ce se cere ca băncile să fie deschise mai mult timp şi la ore mai convenabile. Magazinele de bani ca acesta vor fi deschise douăzeci şi patru de ore pe zi vreme de şapte zile pe săptămână.

— Având tot timpul personalul aici? întrebă domnişoara Peacock.

— Nu. În timpul zilei se va afla aici un funcţionar care să răspundă la întrebări. În restul timpului, nu va fi nimeni în afară de clienţi.

— Nu vă temeţi de furturi?

Alex zâmbi.

— Maşinile automate de încasat sunt construite ca nişte fortăreţe, având toate sistemele de alarmă de care dispunem în prezent. Aparatele de televiziune – câte unul în fiecare magazin de bani – sunt supravegheate de la un post de control din centrul comercial. Problema noastră imediată nu este securitatea, ci aceea de a-i face pe clienţii noştri să se adapteze noilor idei.

— Se pare, sublime domnişoara Peacock, că unii s-au şi adaptat.

Deşi era devreme – nouă şi jumătate dimineaţa – o duzină de oameni se şi aflau în micuţa bancă, iar alţii erau pe cale să sosească, majoritatea femei.

— Studiile pe care le-am făcut, spuse Alex, arată că femeile acceptă mai repede schimbările în materie de târguieli, fapt care explică probabil de ce magazinele în care se vinde cu amănuntul au fost totdeauna atât de inovatoare. Bărbaţii sunt mai înceţi, dar până la urmă femeile îi conving.

În dreptul aparatelor de încasat automate se formaseră mici şiruri, dar de fapt nu existau întârzieri. Operaţiunile se efectuau rapid, după ce fiecare client introducea o legitimaţie din plastic şi apăsa doar câteva butoane. Unii depuneau bani în numerar sau cecuri, alţii retrăgeau bani. Unul sau doi veniseră să achite cărţile de credit sau facturi de la serviciile publice. Indiferent ce scop aveau, maşina înghiţea hârtia şi mărunţişul sau le azvârlea afară într-o clipită.

Domnişoara Peacock arătă spre maşinile de încasat automate.

— Oamenii au învăţat oare să le utilizeze mai repede sau mai încet decât vă aşteptaţi?

— Mult, mult mai repede. La început e greu să convingi lumea să folosească maşinile, dar după ce a încercat o dată, e fascinată şi le îndrăgeşte.

— Se spune mereu că fiinţele omeneşti preferă să aibă de-a face mai curând cu fiinţe omeneşti decât cu maşini. De ce ar trebui să fie altfel când e vorba de operaţiuni bancare?

— Studiile de care v-am vorbit arată că această preferinţă se datoreşte discreţiei.

Într-adevăr, *există* discreţie (confirmă Jill Peacock în articolul ei din ediţia de duminică) şi nu din cauza casierilor care sunt un fel de monştri de tipul lui Frankenstein.

Stând singură într-o cabină din acelaşi magazin de bani, în faţa unui ansamblu compus din ecran şi cameră de televiziune, am deschis un cont şi am negociat un împrumut.

Altădată când împrumutam bani de la o bancă mă simţeam stânjenită. De data aceasta nu m-am simţit astfel, pentru că imaginea din faţa mea de pe ecran era impersonală. Posesorul ei – un bărbat fără trup al cărui nume nu-l ştiam – se afla la multe mile depărtare.

— La şaptesprezece mile, ca să fim exacţi, spuse Alex. Funcţionarul cu care aţi vorbit se află într-o cameră de comandă din blocul turn al sediului nostru din centru. De acolo, el ca şi alţii pot să intre în legătură cu orice filială a băncii prevăzută cu sistem de

televiziune în circuit închis.

Domnişoara Peacock reflectă:

— Cât de repede se schimbă de fapt activitatea bancară?

— Din punct de vedere tehnologic, ne dezvoltăm mai rapid decât tehnica aerospaţială. Ceea ce vedeţi aici este cea mai importantă dezvoltare de la introducerea conturilor personale. În zece ani sau mai puţin, cele mai multe afaceri bancare se vor efectua astfel.

— Vor mai exista şi câţiva casieri oameni?

— Pentru moment da, dar specia asta va dispărea repede. Destul de curând, noţiunea de a număra manual banii gheaţă, pe care să-i predai apoi la un ghişeu, va fi antediluviană – la fel de demodată ca băcanul de tip vechi care obişnuia să cântărească zahărul, mazărea şi untul, pentru ca apoi să le pună el însuşi în pungi.

— Este destul de trist, zise domnişoara Peacock.

— Progresul este deseori trist.

După aceea am întrebat o duzină de oameni, aleşi la întâmplare, cum le plac noile magazine de bani. Fără excepţie, erau entuziasmaţi.

Judecând după numărul mare de persoane care le folosesc, această părere este larg răspândită, mi-a spus domnul Vandervoort, iar popularitatea lor ajută campaniei de propagandă pentru economii.

Nu era pe deplin limpede dacă magazinele de bani ajutau campania de propagandă pentru economii sau viceversa. Ceea ce devenea clar era faptul că cele mai optimiste planuri de economii ale Băncii FMA fuseseră realizate şi depăşite cu o viteză fenomenală. Îţi făcea impresia – aşa cum îi spuse Alex lui Margot Bracken – că buna primire a publicului şi lansarea la timp de către Banca FMA coincideau în chip straniu.

— Încetează să te mai umfli-n pene şi bea-ţi sucul de portocale, îi spuse Margot.

Duminica dimineaţa era o plăcere să te afli în apartamentul lui Margot. Încă în pijama şi halat, el citise pentru prima oară articolul lui Jill Peacock din *Sunday Times Register,* în timp ce Margot pregătea pentru micul dejun ouă „a la Benedict”.

În vreme ce mânca, Alex era încă radios. Margot citi şi ea articolul din *Times Register* şi recunoscu:

— Nu e un articol rău. (Se aplecă asupra lui şui sărută.) Mă

bucur pentru tine.

— E o publicitate mai bună decât cea pe care mi-ai făcut-o tu în ultimul timp, Bracken.

Ea răspunse veselă:

— Nu poţi să ştii niciodată cum va fi. Presa dă şi presa ia. Mâine tu şi banca ta puteţi să fiţi atacaţi.

El suspină:

— Cât de des ai dreptate!

Dar de data aceasta nu avea dreptate.

O versiune condensată a articolului original fusese adoptată şi folosită de ziarele din alte patruzeci de oraşe. *Associated Press,* dându-şi seama de largul ei interes, îşi întocmise propria sa dare de seamă pentru reţeaua naţională. La fel procedase şi *United Press International. The Wall Street Journal* trimisese un reporter din redacţia sa şi, câteva zile mai târziu, publicase o prezentare a operaţiunilor de bancă automatizate de la FMA şi pe Alex Vandervoort pe prima pagină. Un studio afiliat companiei *NBC* trimisese o echipă de televiziune să-i ia un interviu lui Alex, la un magazin de bani şi video-banda rezultată fusese transmisă la ştirile de seară ale reţelei de televiziune *NBC.*

Cu fiecare explozie publicitară, campania de economii căpăta un nou avânt şi afacerea cu magazinele de bani făcea senzaţie.

Fără grabă, din înălţimea sa sfidătoare, *The New York Times* medită şi luă notă. Apoi, la jumătatea lunii august, rubrica sa duminicală de afaceri şi finanţe proclamă: *Un radical în operaţiunile bancare despre care vom mai auzi.*

Interviul ziarului *The Times* cu Alex cuprindea întrebări şi răspunsuri. Începea cu automatizarea, trecând apoi la domenii mai largi.

ÎNTREBARE: Care este cel mai mare inconvenient al activităţii bancare în prezent?

VANDERVOORT: Noi, bancherii, ne-am păstrat prea multă vreme modul nostru de a acţiona. Suntem atât de preocupaţi de bunăstarea noastră, încât acordăm prea puţină atenţie intereselor cumpărătorilor.

ÎNTREBARE: Puteţi să daţi un exemplu?

VANDERVOORT: Da. Clienţii băncilor – mai ales cei individuali – ar trebui să primească mult mai mulţi bani ca dobândă decât primesc acum.

ÎNTREBARE: În ce fel?

VANDERVOORT: în mai multe feluri pe libretele de economii; de asemenea, la depunerile pe termen ar trebui să plătim dobânzi pentru depunerile la vedere, adică la conturile personale.

ÎNTREBARE: Să luăm mai întâi economiile. Desigur că există o lege federală care fixează un plafon pentru cota dobânzilor la libretele de economii de la băncile comerciale.

VANDERVOORT: Da şi scopul ei este să apere casele de împrumut şi economii. Între altele, există o lege care opreşte băncile de împrumut şi economii să permită clienţilor respectivi de a folosi cecuri. Aceasta, pentru a ocroti băncile comerciale. Ceea ce ar trebui să se facă ar fi ca legile să nu mai protejeze băncile şi să-i protejeze în schimb pe oameni.

ÎNTREBARE: Prin „protejarea oamenilor" înţelegeţi ca cei cu economii să se bucure de dobânzi maxime şi de alte servicii pe care le va oferi orice bancă?

VANDERVOORT: Da, asta înţeleg.

ÎNTREBARE: Aţi menţionat depunerile pe termen.

VANDERVOORT: Rezerva Federală a Statelor Unite a interzis marilor bănci, ca aceea la care lucrez eu, să facă reclamă depunerilor pe termen lung cu dobânzi mari. Aceste tipuri de depuneri sunt cu deosebire bune pentru oricine se pregăteşte să iasă la pensie şi doreşte să amâne impozitul pe venit până mai târziu, pentru anii când acesta va fi mai mic. Rezerva Federală a prezentat justificări neserioase pentru această interdicţie. Dar adevăratul motiv este protejarea băncilor mici faţă de cele mari, băncile mari fiind mai eficiente şi capabile de a efectua tranzacţii mai avantajoase. Ca de obicei, publicul este ultimul de care se ţine seama, iar indivizii sunt în pierdere.

ÎNTREBARE: Să clarificăm acest subiect. Sugeraţi că banca noastră centrală – Rezerva Federală – se interesează mai mult de băncile mici decât de populaţie?

VANDERVOORT: E ai naibii de adevărat!

ÎNTREBARE: Să trecem acum la depunerile la vedere şi la conturile personale. Unii bancheri se evidenţiază spunând că s-ar bucura să plătească dobânzi la conturile personale, dar legea federală nu permite acest lucru.

VANDERVOORT: Data viitoare când un bancher vă va spune aşa ceva, întrebaţi-l când au intervenit puternicii reprezentanţi ai băncilor noastre la Washington pentru ca să se schimbe legea. Dacă a existat vreodată o strădanie în această direcţie, eu nu am auzit de

ea.

ÎNTREBARE: Sugeraţi deci că cei mai mulţi bancheri nu doresc cu adevărat ca legea să se schimbe?

VANDERVOORT: Nu sugerez asta. O ştiu. Legea care împiedică plata dobânzii la conturile personale este foarte convenabilă, dacă se întâmplă să fii proprietarul unei bănci. Ea a fost introdusă în 1933, la puţin timp după criza economică, având scopul de a consolida băncile, întrucât în anii precedenţi foarte multe dintre ele au dat faliment.

ÎNTREBARE: Şi aceasta s-a întâmplat cu mai bine de patruzeci de ani în urmă?

VANDERVOORT: Exact. Nevoia unei asemenea legi a dispărut de mult. Daţi-mi voie să vă spun ceva. Chiar în acest moment, dacă toate soldurile conturilor personale din ţară ar fi adunate la un loc, ele ar totaliza peste două sute de miliarde de dolari. Puteţi să puneţi rămăşag că băncile încasează dobânzi la aceşti bani, dar depunătorii – clienţii băncii – nu primesc o lăscaie.

ÎNTREBARE: Din moment ce dumneavoastră înşivă sunteţi bancher şi propria dumneavoastră bancă profită de pe urma legii de care vorbim, de ce susţineţi modificarea?

VANDERVOORT: Mai întâi pentru că eu cred în cinste. Apoi, activităţile bancare nu au nevoie de toate aceste cârje în chip de legi protectoare. După părerea mea, ne putem descurca mai bine fără ele. Prin aceasta înţeleg să îmbunătăţim serviciile publice şi să le facem mai profitabile.

ÎNTREBARE: Nu s-au făcut oare unele recomandări la Washington cu privire la câteva din aceste modificări despre care aţi vorbit?

VANDERVOORT: Da. Raportul Comisiei Hunt din 1971 şi legislaţia propusă ca rezultat al acestuia, care i-ar fi făcut să beneficieze pe clienţi. Dar întregul proiect a fost blocat la Congres, cu interesul evident – inclusiv al reprezentanţilor activităţii bancare – de a se frâna progresul.

ÎNTREBARE: Anticipaţi vreo părere contrară din partea altor bancheri, datorită sincerităţii pe care o arătaţi aici?

VANDERVOORT: Vă spun drept, nu m-am gândit la asta.

ÎNTREBARE: în afară de activitatea bancară, aveţi şi alte opinii generale cu privire la situaţia economică actuală?

VANDERVOORT: Da, o opinie generală ar trebui să nu fie limitată doar la economie.

ÎNTREBARE: Vă rog, exprimaţi-vă opinia şi nu o limitaţi.

VANDERVOORT: Problema noastră cea mai importantă şi deficienţa noastră cea mai mare, ca naţiune, este faptul că în ziua de azi aproape totul este orientat împotriva indivizilor şi în favoarea marilor instituţii – mari corporaţii, mari afaceri, mari trusturi, mari tranzacţii bancare, mari guverne. Astfel, un particular nu numai că întâmpină greutăţi să se ridice şi să se menţină acolo unde a ajuns, dar are deseori dificultăţi chiar pentru a supravieţui. Şi ori de câte ori se întâmplă ceva rău – inflaţie, devalorizare, criză economică, penurie, impozite mărite, chiar războaie – nu marea finanţă este păgubită – sau în orice caz nu prea mult – ci totdeauna individul.

ÎNTREBARE: Cunoaşteţi unele paralelisme istorice în această privinţă?

VANDERVOORT: Da, desigur. S-ar putea să pară ciudat că o spun, dar cred că cel mai apropiat caz este Franţa cu puţin înainte de revoluţie. În acea vreme, în ciuda nesiguranţei şi a unei economii şubrede, toţi presupuneau că se vor face afaceri ca înainte. În loc să se întâmple aşa, mulţimea – compusă din indivizii care s-au răzvrătit – i-a răsturnat pe tiranii care o oprimaseră. Nu sugerez că situaţia la noi este exact aceeaşi, dar în multe privinţe suntem foarte aproape de tiranie, încă o dată împotriva individului. Şi a spune oamenilor care nu-şi pot hrăni familiile din cauza inflaţiei: „N-aţi dus-o niciodată atât de bine”, este la fel de neplăcut ca şi când i-ai sfătui „să mănânce cozonac”. Iată de ce afirm că, dacă vrem să ocrotim aşa-zisul nostru mod de viaţă şi libertatea individuală pe care declarăm că le preţuim, ar fi mai bine să începem prin a gândi şi a acţiona din nou pentru interesele indivizilor.

ÎNTREBARE: Şi, în propriul dumneavoastră caz, aţi începe prin a face ca băncile să-i servească mai mult pe indivizi?

VANDERVOORT: Da.

— Dragul meu, e minunat! Sunt mândră de tine şi te iubesc mai mult ca niciodată, îl asigură Margot pe Alex citind şpaltul interviului, trimis cu o zi înainte de a fi publicat. E cel mai cinstit lucru pe care l-am citit vreodată. Dar ceilalţi bancheri te vor urî. Or să te mănânce de viu.

— Poate că da, zise Alex, poate că nu.

Acum însă, când văzuse întrebările şi răspunsurile tipărite şi în

ciuda valului de succes care îl înălţase, era şi el uşor îngrijorat.

TREI

— Ceea ce te-a salvat de la răstignire, Alex, peroră Lewis D'Orsey, este faptul că s-a întâmplat să scrie *The New York Times.* Dacă ai fi spus ce ai spus în orice alt ziar din ţară, consilierii băncii tale te-ar fi renegat şi te-ar fi izgonit ca pe un paria. Dar nu atunci când e vorba de *Times.* El te învăluie în respectabilitate, deşi să nu mă întrebi niciodată de ce.

— Dragă Lewis, zise Edwina D'Orsey, poţi să-ţi întrerupi discursul şi să mai torni puţin vin?

— Nu ţin un discurs.

Bărbatul ei se sculă de la masa din sufragerie şi se duse după o altă sticlă de vin Clos de Vougeot '62. În seara aceasta, Lewis arăta la fel de suferind şi de lihnit ca totdeauna. Apoi urmă:

— Vorbesc calm şi lucid despre The New York Times care, după părerea mea, este o zdreanţă radical moderată şi decadentă, iar prestigiul său e nejustificat; un monument al imbecilităţii americane.

— Are o circulaţie mai mare decât buletinul tău, zise Margot Bracken. Oare ăsta să fie motivul că nu-ţi place?

Ea şi Alex erau invitaţi la Lewis şi Edwina în eleganta vilă *Cayman Manor* a familiei D'Orsey. La masă, lumina blândă a lumânărilor, faţa de masă, cristalurile şi argintul strălucitor scânteiau. Pe o latură a sufrageriei spaţioase, o fereastră largă înrăma luminile pâlpâitoare ale oraşului aflat jos, departe. Printre lumini, o dungă sinuoasă, întunecată dezvăluia cursul râului.

Trecuse o săptămână de când se publicase controversatul interviu al lui Alex.

Lewis alese o felie de muşchi de vacă şi îi răspunse cu dispreţ lui Margot:

— Buletinul meu bilunar este de o calitate şi o ţinută intelectuală de prima mână. Cele mai multe ziare, inclusiv *Times,* sunt o maculatură vulgară.

— Isprăviţi cu ciorovăiala, voi doi de acolo! zise Edwina întorcându-se către Alex. Cel puţin douăsprezece persoane au venit la mine, la filiala din centru, în săptămâna asta şi mi-au spus că au

citit ce ai declarat şi ţi-au admirat sinceritatea. Care a fost reacţia la sediu?

— Amestecată.

— Jur că ştiu pe cineva care nu a fost de acord.

— Ai dreptate, chicoti Alex. Roscoe nu a fost în fruntea celor care mă aclamau.

De curând, atitudinea lui Heyward devenise şi mai rece decât înainte. Alex bănuia că avea resentimente nu numai pentru atenţia care i se dădea lui, dar şi din cauza succesului repurtat de propaganda pentru economii şi de magazinele de bani, amândouă lovindu-se de la început de împotrivirea lui Roscoe Heyward.

O altă prezicere neconfirmată a lui Heyward şi a susţinătorilor săi din consiliu se referea la cele optsprezece milioane de dolari depuse la casele de economii şi credit. Deşi conducerile acestor case tunaseră şi fulgeraseră, ele nu-şi retrăseseră depunerile de la Banca FMA. Şi nici – aşa cum se părea – nu aveau intenţia să o facă.

— În afară de Roscoe şi de alţi câţiva, zise Edwina, am auzit că în ultima vreme ai câştigat mulţi adepţi printre salariaţi.

— Poate că nu sunt decât un capriciu trecător, ca şi moda costumelor în dungi.

— Ori un nărav, zise Margot. Te consideră un iniţiator de stiluri de lucru.

El zâmbi. Se simţise încurajat că în tot timpul săptămânii trecute primise felicitări de la oameni pe care îi respecta, ca Tom Straughan, Orville Young, Dick French, Edwina şi alţii, inclusiv tinerii directori pe care înainte nu-i ştia pe nume. Mai mulţi consilieri telefonaseră, exprimând aprecieri laudative.

„Ai contribuit enorm la definirea conceptului de bancă”, îi spusese Leonard L. Kingswood la telefon. Şi primirea lui Alex la sediul central era uneori aproape triumfătoare, în mijlocul urărilor şi zâmbetelor călduroase ale funcţionarilor şi secretarelor.

— Vorbind despre personalul tău, Alex, zise Lewis D’Orsey, constat că ai uitat un lucru: vă lipseşte ceva în conducerea voastră superioară, Edwina. Este momentul să fie promovată. Atâta vreme cât nu este, voi sunteţi cei în pierdere.

— Pe cinstea mea, Lewis, cum *poţi* vorbi aşa?

Chiar şi la lumina lumânărilor, se putea vedea că Edwina se roşise până în vârful urechilor. Ea protestă:

— Ne aflăm la o petrecere. Şi chiar dacă n-ar fi aşa, o asemenea remarcă este cu totul nepotrivită. Alex, îţi cer scuze.

Lewis, imperturbabil, îşi privi soţia peste ochelarii în semilună.

— N-ai decât să-ţi ceri scuze, draga mea. Eu n-am s-o fac. Sunt conştient de capacitatea şi de valoarea ta; cine le poate cunoaşte mai bine? În plus, este obiceiul meu să atrag atenţia asupra oricărui lucru excepţional pe care îl văd.

— Atunci, de trei ori ura pentru tine, Lewis! zise Margot. Alex, tu ce părere ai? Când va fi promovată stimata mea verişoară în conducerea superioară a băncii?

Edwina începu să se supere.

— Încetaţi, vă rog! Mă faceţi să mă simt grozav de stânjenită.

— Nimeni nu trebuie să fie stânjenit. (Alex îşi sorbi vinul ca un cunoscător.) Mmm! 1962 a fost un an bun pentru vinul de Burgundia. Fiecare strop este la fel de bun ca al vinului din 1961. Nu crezi?

— Da, încuviinţă gazda. Din fericire, am pus deoparte destul de mult din amândouă.

— Suntem toţi patru prieteni, zise Alex, aşa că putem vorbi deschis, ştiind că rămâne între noi. Nu mă feresc să vă spun că m-am şi gândit la promovarea Edwinei şi am în minte o anumită funcţie. Cât de curând voi putea realiza asta, ca şi alte câteva schimbări, depinde de ceea ce se întâmplă în lunile următoare, aşa cum îşi dă bine seama Edwina.

— Da, zise ea, îmi dau seama.

Edwina ştia, de asemenea, că devotamentul ei pentru Alex era bine cunoscut la bancă. De la moartea lui Ben Rosselli şi chiar mai înainte, înţelesese că promovarea lui Alex la preşedinţie va duce aproape sigur la avansarea ei în funcţie. Dar dacă, în schimb, Roscoe Heyward va ocupa acest post, era de presupus că nu va căpăta o funcţie mai mare la Banca FMA.

— Un alt lucru pe care aş vrea să-l văd, zise Alex, este numirea Edwinei în consiliul de administraţie.

Margot se lumină la faţă.

— Aşa mai zic şi eu! Ar fi o avansare pe linia promovării femeilor.

— Nu, ripostă Edwina brusc. Să nu mă asociezi niciodată cu mişcarea de promovare a femeilor. Tot ce am realizat, am obţinut prin propriile mele puteri, într-o competiţie onestă cu bărbaţii. Promovarea femeilor, cuvintele de ordine ale acestei mişcări cerând favoritisme şi preferinţe *din cauză* ca eşti femeie, au făcut să dea înapoi, nu să progreseze egalitatea.

— E absurd! exclamă Margot, părând şocată. Acum îţi convine să o spui, căci ai fost o fiinţă ieşită din comun şi norocoasă.

— *N-a fost* noroc, zise Edwina. Am muncit.

— N-a fost noroc?

— Mă rog, nu mult.

Margot argumentă:

— Întrucât eşti femeie, trebuie să fi fost implicat şi norocul. De multă vreme, de când poate oricine să-şi amintească, băncile au fost o ocupaţie exclusiv bărbătească – deşi fără cel mai neînsemnat motiv.

— Experienţa n-a fost cumva un motiv? întrebă Alex.

— Nu, experienţa este o perdea de fum, creată de bărbaţi pentru a le îndepărta pe femei. Nu există nimic masculin în operaţiunile bancare. Tot ce-ţi cer aceste operaţiuni este să fii inteligent şi femeile sunt, uneori mai mult decât bărbaţii. Tot restul este pe hârtie, în cap sau în vorbă, astfel încât singura muncă fizică este încărcarea şi scoaterea banilor din automobilele blindate, pe care şi nişte paznice ar putea bineînţeles să le facă.

— Nu te voi contrazice în nimic din toate acestea, zise Edwina. Cu excepţia faptului că eşti demodată. Exclusivitatea bărbaţilor a şi început să fie destrămată – de oameni ca mine – şi continuă a fi tot mai mult. Cine are nevoie de mişcarea de eliberare a femeilor? Eu nu.

— Nu ai înţeles în adâncime totul, sări brusc Margot. Altfel te-ai afla de pe acum în conducerea superioară şi nu am vorbi doar despre ea, aşa cum o facem în seara aceasta.

Lewis D’Orsey râdea în hohote.

— Ţi-a zis-o, draga mea!

— Alţii din lumea băncilor au nevoie de promovarea femeilor, conchise Margot şi vor avea nevoie multă vreme.

Alex se lăsă pe spate, savurând ca totdeauna o discuţie în care era implicată Margot.

— Orice s-ar spune despre mesele noastre de seară, observă el, nu sunt niciodată anoste.

Lewis dădu din cap în semn de aprobare.

— Dă-mi voie să-ţi spun – ca unul care a început toată discuţia – că sunt bucuros de intenţiile pe care le ai pentru Edwina.

— Foarte bine, zise cu fermitate soţia lui şi îţi mulţumesc şi eu, Alex. Dar cu asta, basta. Să ne oprim aici.

Ceea ce şi făcură.

Margot le povesti despre o acţiune în justiţie, introdusă de ea împotriva unui magazin universal care îşi înşela în mod sistematic clienţii, încărcându-i la socoteli. Totalurile imprimate pe facturi, explică Margot, erau totdeauna cu câţiva dolari mai mari decât ar fi trebuit să fie. Dacă vreunul protesta, diferenţa era explicată drept greşeală. Dar aproape nimeni nu se plângea.

— Atunci când oamenii văd un total imprimat cu o maşină, îşi închipuie că trebuie să fie corect. Ceea ce uită sau nu ştiu este faptul că maşinile pot fi programate pentru *a include* o greşeală. În cazul în speţă, una dintre ele fusese astfel programată.

Margot adăugă că magazinul avusese profituri de zeci de mii de dolari, fapt pe care ea intenţiona să-l dovedească în instanţă.

— Noi nu programăm greşit la bancă, zise Edwina, dar ele au loc, cu sau fără maşini. De aceea, îi îndemn mereu pe oameni să-şi verifice socotelile.

În investigaţia pe care o făcuse la magazinul universal, le spuse Margot celorlalţi, fusese ajutată de un detectiv particular numit Vernon Jax. Fusese extrem de activ şi plin de ingeniozitate. Şi Margot nu mai înceta cu laudele în ceea ce îl privea.

— Îl cunosc, zise Lewis D'Orsey. El a făcut investigaţii pentru SEC – o treabă pe care o recomandasem eu cândva. Un om capabil.

Când părăsiră sufrageria, Lewis îi spuse lui Alex:

— Hai să ne retragem. Ce-ai zice să vii cu mine la un trabuc şi un coniac? Să ne ducem în biroul meu. Edwinei nu-i place fumul ţigării de foi.

Scuzându-se, bărbaţii coborâră un etaj – vila familiei D'Orsey avea două etaje – în sanctuarul sanctuarelor lui Lewis. O dată aflat înăuntru, Alex privi curios în jur.

Odaia era spaţioasă, cu rafturile bibliotecilor pe două laturi, iar pe o alta, stelaje pentru reviste şi ziare. Rafturile şi stelajele erau supraîncărcate. Se aflau acolo trei birouri, unul cu o maşină de scris electrică şi toate cu hârtii, cărţi şi dosare îngrămădite unele peste altele.

— Atunci când la un birou nu se mai poate lucra, explică Lewis, mă mut la următorul.

Printr-o uşă deschisă se zărea ceea ce era în timpul zilei biroul secretarei şi arhiva. Intrând, Lewis se întoarse cu două cupe, în care turnă coniac Courvoisier dintr-o sticlă.

— M-am întrebat deseori, reflectă Alex, ce se ascunde în spatele unui buletin financiar de succes.

— Pot să vorbesc numai despre al meu, socotit de comentatorii competenţi drept cel mai bun din câte există. Lewis îi dădu lui Alex un coniac, apoi arătă către o cutie cu trabucuri. Serveşte-te. Sunt Macanudos. Nu există altele mai bune. Şi sunt scutite de taxe.

— Cum izbuteşti?

Lewis chicoti:

— Uită-te la banda din jurul fiecărui trabuc. La un preţ de nimic, am scos banda originală şi am pus una specială pe care poţi citi: *The D'Orsey Newsletter.* E o reclamă – cheltuieli de afaceri – aşa că de fiecare dată când fumez un trabuc, am satisfacţia de a şti că o fac în contul Unchiului Sam.

Alex luă un trabuc fără comentarii şi îl mirosi admirativ. Era multă vreme de când încetase să mai facă aprecieri morale asupra evaziunilor fiscale. Congresul le făcuse posibile şi cine putea să acuze un individ că le aplica?

— Răspunzând la întrebarea ta, zise Lewis, nu fac vreun secret din scopul urmărit de *The D'Orsey Newsletter.*

Aprinse trabucul lui Alex, apoi pe al lui şi trase cu satisfacţie un fum.

— Scopul este să-i ajut pe bogaţi să devină şi mai bogaţi.

— Am observat şi eu.

După cum îşi dădea seama Alex, fiecare buletin conţinea sfaturi cum să faci bani: cumpărarea sau vânzarea de hârtii de valoare; schimbări dintr-o valută în alta; mărfuri pe care să le rulezi; burse de acţiuni străine de preferat sau de evitat; portiţe pentru cei bogaţi şi cei care se descurcă pe cont propriu pentru a reduce impozitele; sistemul de manipulare a conturilor elveţiene; informaţii politice susceptibile de a influenţa moneda; calamităţi iminente pe care cei ce cunosc dedesubturile ar putea să le preschimbe în profit. Lista era totdeauna lungă, iar tonul buletinului, autoritar şi absolut. Rareori se semnalaseră nepotriviri.

— Din păcate, adăugă Lewis, există o grămadă de falsificatori şi şarlatani în problemele unui buletin financiar, care aduc daune cititorilor serioşi şi oneşti. Unele aşa-zise buletine sunt doar rezumate din ziare şi deci lipsite de valoare; altele trag cu ochiul la stocurile de acţiuni şi iau comisioane de la samsari şi de la cei care le finanţează, deşi, până la urmă, tipul ăsta de şicană iese la iveală. Există poate o jumătate de duzină de buletine merituoase, cu al meu în frunte.

La oricare altul, gândi Alex, permanenta autoreclamă ar fi

respingătoare. La Lewis însă nu era aşa, poate pentru că el îşi justifica activitatea. Cât priveşte politica de extremă dreaptă a lui Lewis, Alex găsi că putea să nu o ia în seamă, reţinând numai aspectul financiar, care era tot aşa de limpede ca ceaiul trecut printr-o strecurătoare.

— Cred că eşti unul dintre abonaţii mei, zise Lewis.

— Da, prin bancă.

— Iată un exemplar din noul meu număr. Ia-l, chiar dacă luni ai să-l primeşti pe al tău prin poştă.

— Mulţumesc.

Alex acceptă foaia bleu litografiată, patru pagini *in quarto*, care în aparenţă nu erau prea impresionante. Originalul fusese bătut strâns la maşină, apoi fotografiat şi redus. Dar ceea ce îi lipsea buletinului ca aspect, se compensa prin valoarea preţioaselor lui informaţii privind banii. Era mândria lui Lewis că cei care îi urmau sfaturile puteau să-şi mărească orice capital ar fi avut cu un sfert până la jumătate în fiecare an şi să-l dubleze sau chiar să-l tripleze în câţiva ani.

— Care este secretul tău? întrebă Alex. Cum se face că ai atât de des dreptate?

— Am o minte ca o maşină electronică de calculat, alimentată de treizeci de ani. Lewis pufăi din trabuc, apoi îşi ciocăni fruntea cu degetul osos; fiecare parcelă de cunoştinţă financiară pe care am dobândit-o este înmagazinată aici. Pot, de asemenea, să leg un subiect de altul şi viitorul de trecut. În plus, am ceva ce nu are maşina de calculat: geniu înnăscut.

— Atunci, de ce îţi baţi capul cu un buletin? De ce nu te mulţumeşti să faci avere doar pentru tine?

— Nu găsesc nici o satisfacţie în asta. Nici o concurenţă. De altfel, zâmbi ironic Lewis, n-o duc rău.

— După cum îmi amintesc, costul abonamentului…

— Este de trei sute de dolari pe an pentru buletin. O mie de dolari ora consacrată unei consultaţii.

— Uneori m-am întrebat câţi abonaţi ai?

— Tot aşa se întreabă şi alţii. E un secret pe care îl păstrez cu grijă.

— Iartă-mă. N-am vrut să fiu indiscret.

— N-ai nici un motiv să n-o faci. În locul tău şi eu aş fi curios.

În seara asta, gândi Alex, părea mai relaxat ca oricând.

— Poate că îţi voi împărtăşi ţie secretul, zise Lewis. Oricărui om

îi place să se laude puţin. Am mai mult de cinci mii de abonaţi la buletin.

Alex făcu o socoteală în minte şi fluieră uşor. Asta însemna un venit anual de mai bine de un milion şi jumătate de dolari.

— Cam aşa ceva, mărturisi Lewis. Public o carte pe an şi dau douăzeci de consultaţii pe lună. Onorariile şi drepturile de autor acoperă toate cheltuielile, aşa încât buletinul reprezintă un profit net.

— Fantastic!

Şi, totuşi, reflectă Alex, poate că în realitate nu era. Oricine urma sfatul lui Lewis putea să-şi compenseze de sute de ori cheltuielile. Pe lângă asta, atât abonamentul la buletin, cât şi onorariile pentru consultaţii erau scutite de impozite.

— Există vreo recomandare universală pe care ai putea să o dai oamenilor care au bani de investit şi de economisit?

— Neîndoielnic: să ai singur grijă de tine.

— Dar dacă cineva nu ştie…

— Atunci să caute. Învăţătura nu este partea cea mai grea şi poate să fie amuzant să porţi de grijă propriilor tăi bani. Să ţii seama de sfaturi, bineînţeles, dar să rămâi, totuşi, sceptic şi prevăzător, selectiv în ceea ce priveşte sfatul pe care îl urmezi. După un timp, vei învăţa în cine să ai încredere şi în cine nu. Să citeşti mult, inclusiv buletine ca al meu. Dar niciodată să nu-i dai altuia dreptul de a lua hotărâri pentru tine. Asta se referă mai ales la agenţii de schimb, care reprezintă cel mai rapid mod de a pierde ceea ce ai strâns, precum şi la departamentele de credit ale băncilor.

— Nu-ţi plac departamentele de credit?

— Pe naiba, Alex, ştii foarte bine că activitatea departamentelor tale de credit, ca şi ale altor bănci, este groaznică. Conturile mari de credit aduc servicii individuale de un anumit fel. Cele medii şi mici sunt fie băgate într-o oală, fie mânuite de incompetenţi prost plătiţi care nu se pricep la nimic.

Alex făcu o strâmbătură, dar nu protestă. Ştia foarte bine că – în afara unui număr mic de excepţii onorabile – ceea ce spunea Lewis era adevărat.

Sorbindu-şi coniacul în camera plină de fum, amândoi bărbaţii tăceau. Alex întorcea filele ultimului buletin, frunzărind conţinutul pe care va avea posibilitatea să-l citească amănunţit mai târziu. Ca de obicei, unele date erau pur tehnice.

„Din punctul de vedere al graficului, nu stăm rău pe coloana a III-a a cursului în scădere. Media celor două sute de zile ale lui MGV a fost complet schimbată în toate cele trei medii ale indicelui Dow Jones, ceea ce este în perfectă concordanţă cu scăderea. Linia AD se prăbuşeşte.”

Altele arătau mai simplu:

Se recomandă un ansamblu de devize:

Franci elveţieni 40%.
Guldeni olandezi 25%.
Mărci germane 20%.
Dolari canadieni 10%.
Şilingi austrieci 5%.
Dolari SUA 0%.

Totodată, Lewis îşi sfătuise cititorii să-şi investească 40% din avere în lingouri de aur, monede de aur şi acţiuni ale minelor aurifere.

O rubrică permanentă enumera acţiunile internaţionale care puteau fi negociate sau păstrate. Ochii lui Alex urmăriră repede listele „cumpără” şi „păstrează”, apoi pe cea de „vinde”. Se opri brusc la „Supranational – „vinde imediat pe piaţă".

— Lewis, referitor la Supranational – de ce să vinzi Supranational? Şi de ce „imediat pe piaţă”? L-ai recomandat ani de zile pe lista „păstrează-l pe termen lung”.

Gazda sa chibzui înainte de a-i răspunde:

— Sunt neliniştit în legătură cu SuNatCo. Primesc prea multe informaţii defavorabile, din surse care nu au legătură între ele. Zvonuri despre pierderi mari care nu au fost comunicate. De asemenea, relatări cu privire la sistemele de decontare necinstite ale întreprinderilor afiliate. O poveste neconfirmată de la Washington că Marele George Quartermain negociază o subvenţie de tip Lockheed, toate ducând – poate că da, poate că nu – la o primejdie de înnămolire. Din precauţie prefer ca oamenii să se ţină departe.

— Dar tot ce ai spus sunt zvonuri şi bănuieli. Le auzi cu privire la orice companie. Care este baza?

— Nu există nici una. Recomandările mele pentru „vinde” sunt intuiţii. În unele momente, le iau în seamă. Aceasta este una dintre

ele.

Lewis D'Orsey stinse restul trabucului într-o scrumieră şi puse jos paharul gol.

— N-ai vrea să mergem la doamne?

— Da, zise Alex şi îl urmă.

Dar mintea îi rămase la Supranational.

PATRU

— N-aş fi crezut, zise Nolan Wainwright cu asprime, că vei avea îndrăzneala să vii aici.

— Nici eu n-am crezut. Vocea lui Miles Eastin îi trăda nervozitatea: Ieri m-am gândit să vin, apoi am hotărât să n-o fac. Astăzi m-am învârtit pe afară vreme de o jumătate de oră, ca să capăt curajul să intru.

— Chiar că poţi să-i spui curaj. Eu îi spun neruşinare. Acum, că eşti aici, ce doreşti?

Cei doi oameni se priviră, stând în picioare în biroul lui Nolan Wainwright. Exista un puternic contrast între ei: vicepreşedintele băncii pentru problemele de securitate, sever, negru, frumos, iar Eastin, fostul puşcăriaş, sfrijit, palid, şovăielnic, foarte departe de sclipitorul şi afabilul supraveghetor adjunct al operaţiunilor, care lucrase la Banca FMA cu numai unsprezece luni în urmă.

Înfăţişarea biroului era spartană în comparaţie cu cele mai multe departamente ale băncii. Aici, pereţii erau zugrăviţi simplu, iar mobila, inclusiv biroul lui Wainwright, de metal cenuşiu. Pe jos se aflau covoare, dar subţiri şi ieftine. Banca cheltuia bani pentru decorări artistice în zonele producătoare de venituri. Securitatea nu făcea parte dintre ele.

— Ei, repetă Wainwright, ce doreşti?

— Am venit să văd dacă mă veţi ajuta.

— De ce aş face-o?

Bărbatul mai tânăr ezită înainte de a răspunde, apoi zise, tot încordat:

— Ştiu că m-aţi păcălit cu acea primă mărturisire din noaptea când am fost arestat. Avocatul meu spunea că a fost ilegală, că n-ar fi putut fi folosită niciodată în instanţă. Ştiaţi asta. Dar m-aţi lăsat să cred că era o mărturisire legală, aşa încât am semnat-o şi pe cea de-a doua pentru FBI fără să ştiu că exista o deosebire între ele…

Ochii lui Wainwright se îngustară, bănuitori.

— Înainte de a răspunde la asta, vreau să ştiu ceva. Ai cumva un magnetofon?

— Nu.

— De ce ar trebui să te cred?

Miles ridică din umeri, apoi îşi duse mâinile deasupra capului, aşa cum învăţase să facă în puşcărie potrivit regulamentului de percheziţionare.

O clipă, se părea că Wainwright n-o să-l percheziţioneze, apoi îl pipăi repede cu gesturi profesionale. Miles coborî braţele.

— Sunt o vulpe bătrână, zise Wainwright. Tipi ca tine cred că pot să fie şmecheri şi să-i ducă pe alţii, ca apoi să pornească o urmărire legală. Deci ai ajuns avocat în închisoare.

— Nu. Tot ce am aflat acolo a fost despre mărturisire.

— Foarte bine. Tu ai adus vorba, aşa încât să discutăm. Desigur, am ştiut că nu are valabilitate legală. Desigur, te-am păcălit. Şi încă ceva: în aceleaşi împrejurări, aş face acelaşi lucru. Erai vinovat, nu-i aşa? Ai fost cât pe-aci s-o trimiţi pe tânăra Nunez la închisoare. La ce-ar fi servit corectitudinea?

— Am crezut doar…

— Ştiu ce-ai crezut. Ai crezut că te vei întoarce aici şi conştiinţa mea va sângera şi că voi fi o trambulină pentru vreun plan pe care îl cloceşti sau pentru orice altceva ai de gând să faci. Ei bine, nu este aşa. Eu nu sunt o trambulină.

Miles Eastin bâlbâi:

— N-am nici un plan. Îmi pare rău că am venit.

— Dar în definitiv, ce vrei?

Urmă o pauză în care se cântăriră unul pe altul. Apoi Miles spuse:

— O slujbă.

— Aici? Trebuie să fii nebun.

— De ce? Voi fi cel mai cinstit funcţionar pe care l-a avut vreodată banca.

— Până când cineva te va împinge să furi din nou.

— Asta nu se va întâmpla! O clipă, vioiciunea de odinioară a lui Eastin se ridică la suprafaţă: Nu puteţi, nu poate nimeni să creadă oare că am învăţat ceva? Că am învăţat ce se întâmplă când furi? Că am învăţat să nu mai fac niciodată aşa ceva? Să nu mai repet ce am făcut vreodată? Credeţi oare că mai există vreo ispită în lume căreia să nu-i pot rezista acum, mai curând decât să risc să intru din nou la puşcărie?

Wainwright zise brutal:

— Ceea ce cred sau nu cred nu are importanţă. Banca are principiile ei. Unul este acela de a nu angaja pe cineva care are

cazier judiciar. Chiar dacă aş dori-o, n-aş putea să schimb asta.

— Dar puteţi încerca. Există chiar şi aici slujbe pentru care un cazier judiciar nu schimbă nimic şi în care n-ai cum să fii necinstit. N-aş putea să capăt o slujbă de felul acesta?

— Nu. Apoi deveni curios: De ce ţii aşa de mult să te întorci cu orice chip tot aici?

— Pentru că oriunde în altă parte nu pot să găsesc nici un fel de slujbă, *absolut nimic*. Nici măcar ceva provizoriu; n-am nici o şansă. Vocea lui Miles deveni şovăitoare: şi pentru că sunt flămând.

— Ce eşti?

— Domnule Wainwright, au trecut trei săptămâni de când am fost eliberat pe cuvânt. Nu mai am bani de mai bine de o săptămână. De trei zile n-am mâncat. Am ajuns să fiu disperat. (Vocea, care îi fusese şovăitoare, se frânse şi slăbi.) Am venit aici… trebuia să vă văd… bănuiam ce îmi veţi spune… a fost ultima…

În vreme ce Wainwright asculta, ceva din duritatea chipului său dispăru. Îi arătă un scaun din încăpere.

— Stai jos.

Se duse afară şi îi înmână cinci dolari secretarei lui:

— Du-te la restaurant, îi dădu el instrucţiuni şi ia două sandvişuri cu friptură şi jumătate de litru de lapte.

Când se întoarse, Miles Eastin şedea încă acolo unde i se spusese, cu trupul încovoiat şi expresia apatică.

— Funcţionarul răspunzător cu eliberarea pe cuvânt nu te-a ajutat?

Miles spuse cu amărăciune:

— Avea o sută şaptezeci şi cinci de eliberaţi pe cuvânt – aşa mi-a spus. Trebuia să-l vadă pe fiecare o dată pe lună. Ce putea face? Nu există slujbe. Tot ceea ce oferă el sunt avertismente.

Wainwright ştia din experienţă ce înseamnă avertismente: să nu se asocieze cu alţi răufăcători pe care ar fi putut să-i întâlnească în închisoare, să nu frecventeze localuri unde vin infractori. Dacă proceda altfel şi era prins, însemna reîntoarcerea promptă în puşcărie. În practică însă, regulamentele erau pe cât de nerealiste, pe atât de învechite. Un deţinut fără mijloace materiale avea totul împotriva lui, aşa încât asocierea cu alţii ca el era deseori singura sa metodă de supravieţuire. Totodată, asta şi explică de ce procentul de recidive printre foştii puşcăriaşi era atât de ridicat.

Wainwright întrebă:

— Cauţi într-adevăr de lucru?

— Oriunde cred că aş putea găsi. Şi nici nu am fost pretenţios.

Singura slujbă pe care o găsise Miles în trei săptămâni de căutări fusese ca om de serviciu la bucătărie, într-un restaurant italian de categoria a treia. Locul era vacant şi proprietarul, un tip de om morocănos cu o mutră de ogar, fusese dispus să-l angajeze. Dar atunci când Miles îi adusese la cunoştinţă condamnarea lui, aşa cum ştia că trebuie să o facă, văzuse cum celălalt aruncase o privire spre casa de bani de alături. Chiar şi atunci stăpânul restaurantului mai şovăia, dar soţia lui, o femeie ca un sergent major, hotărâse:

— Nu ne putem permite să riscăm.

Stăruinţa pe lângă amândoi nu dusese la nici un rezultat.

În altă parte, situaţia sa de eliberat pe cuvânt eliminase chiar mai repede orice posibilitate.

— Dacă te-aş putea ajuta, aş face-o. (Tonul lui Wainwright se mai îmblânzise de la începutul convorbirii.) Dar nu pot. Nu există nimic aici. Crede-mă.

Miles dădu din cap posac.

— Cred că, oricum, mi-am dat seama.

— Şi atunci, ce vrei să mai încerci?

Înainte de a avea timp să răspundă, secretara se întoarse dându-i lui Wainwright o pungă de hârtie şi restul. Când fata ieşi, el scoase dinăuntru laptele şi sandvişurile şi le puse în faţa lui Eastin care, urmărindu-l, îşi linse buzele.

— Poţi să mănânci aici, dacă vrei.

Miles făcu o mişcare grăbită, îndepărtând învelitoarea primului sandviş cu degetele tremurând de nerăbdare. Orice îndoieli asupra adevărului declaraţiei sale că era flămând fură alungate, în timp ce Wainwright observa cum era devorată mâncarea în tăcere şi în mare viteză. Şi, în vreme ce şeful securităţii îl privea, o idee îi încolţi în minte.

La sfârşit, Miles goli restul de lapte dintr-o cană de carton şi îşi linse buzele. Din sandvişuri nu mai rămăsese nici o firimitură.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise Wainwright. Ce o să încerci după asta?

Eastin şovăi în chip vizibil, apoi spuse hotărât:

— Nu ştiu.

— Cred că ştii. Şi cred că minţi, pentru prima oară de când ai venit.

Miles ridică din umeri.

— Mai are vreo importanţă?

— Iată ce presupun eu, zise Wainwright, fără a lua în seamă întrebarea. Până acum te-ai ţinut departe de oamenii pe care i-ai cunoscut în închisoare. Dar pentru că nu ai căpătat nimic aici, te-ai hotărât să te duci la ei. Vei risca să fii văzut şi atunci eliberarea pe cuvânt…

— Ce altă afurisită de şansă mai există? Şi dacă ştiţi atâtea, de ce mai întrebaţi?

— Deci, *poţi* să stabileşti legături cu ei.

— Dacă spun da, zise Eastin cu dispreţ, primul lucru pe care îl veţi face după ce plec de aici va fi să telefonaţi la comisia de eliberare pe cuvânt.

— Nu, negă Wainwright clătinând din cap. Indiferent ce vom decide, îţi promit că nu voi face asta.

— Ce vreţi să spuneţi cu „indiferent ce vom decide”?

— S-ar putea să ajungem la un aranjament. Dacă ai vrea să-ţi asumi unele riscuri. Riscuri mari.

— Ce fel de riscuri?

— Să lăsăm asta acum. Dacă va fi nevoie, vom reveni la ele. Vorbeşte-mi mai întâi despre oamenii pe care i-ai cunoscut acolo şi de cei cu care poţi lua legătura acum.

Simţind că neîncrederea nu-l părăsise pe Miles, Wainwright adăugă:

— Îţi dau cuvântul meu că nu voi profita, fără acordul tău, de nimic din ceea ce îmi spui.

— Cum pot să ştiu că nu e o cursă, la fel ca aceea pe care mi-aţi întins-o odinioară?

— Nu poţi să ştii. Vei risca încrezându-te în mine. Ori faci asta, ori pleci de aici şi nu te mai întorci niciodată.

Miles rămase tăcut, reflectând, umezindu-şi din când în când buzele cu gestul nervos pe care îl avusese mai înainte. Apoi, brusc, fără să dea vreun semn că a luat o hotărâre, începu să vorbească.

Dezvălui propunerea ce i se făcuse de către emisarul reţelei Mafia, în penitenciarul Drummonburg. Mesajul transmis lui, îi spuse el lui Wainwright, avea ca punct de plecare pe cămătarul care îl împrumutase, Igor Ominsky şi se datora faptului că el, Eastin, era apreciat pentru că nu dezvăluise identitatea cămătarului sau a agentului de pariuri atunci când fusese arestat şi nici după aceea. Ca o concesie, dobânda pentru împrumutul lui Eastin va fi suprimată în timpul cât stătea în închisoare.

— Trimisul reţelei Mafia mi-a zis că Ominsky a oprit ceasul atâta

vreme cât eu mă aflam închis acolo.

— Dar acum nu mai eşti închis, sublinie Wainwright. Aşa încât ceasul merge din nou.

Miles păru îngrijorat:

— Da, ştiu.

Îşi dăduse şi el seama, dar încerca să nu se mai gândească la asta în timp ce căuta de lucru. De asemenea, nu se dusese nici la locul despre care i se vorbise, unde ar fi putut să intre în legătură cu cămătarul Ominsky şi cu ceilalţi. Era vorba de clubul sportiv Double-Seven, undeva în centrul oraşului şi informaţia îi fusese transmisă cu câteva zile înainte de a părăsi închisoarea. El o repetă acum sub privirea cercetătoare a lui Wainwright.

— Nume fictiv. Nu cunosc Double-Seven, mormăi şeful securităţii băncii, dar am auzit de el. Are reputaţia de a fi o speluncă de hoţi.

Celelalte lucruri care i se spuseseră lui Miles la Drummonburg erau că se vor găsi pentru el aranjamente, că prin legăturile pe care le va stabili va putea să câştige banii pentru existenţă şi să înceapă a-şi plăti datoriile. El nu avusese nevoie de precizări ca să-şi dea seama că „aranjamentele” vor fi în afara legii. Această certitudine şi spaima de a se întoarce la puşcărie îl ţinuseră în mod categoric departe de Double-Seven. Până acum.

— Bănuiala mea era deci adevărată. De aici, te-ai fi dus acolo.

— Oh, domnule Wainwright, n-am vrut s-o fac! Şi încă nu vreau.

— Poate că, între noi fie vorba, poţi să alegi ambele căi.

— Cum?

— Ai auzit de agenţi secreţi?

Miles Eastin păru surprins înainte de a admite:

— Da.

— Atunci, ascultă cu atenţie.

Wainwright începu să vorbească.

Cu patru luni în urmă, când şeful securităţii băncii văzuse trupul înecat şi mutilat al informatorului său, Vie, se îndoise că va mai trimite vreodată pe cineva clandestin. În clipa aceea, şocat şi trăind sentimentul unei vini personale, crezuse în ceea ce spunea şi de atunci nu făcuse nimic ca să recruteze un înlocuitor. Dar ocazia aceasta – disperarea lui Eastin şi legăturile gata făcute – era prea promiţătoare pentru a fi ignorată.

Mai ales că din ce în ce mai multe cărţi de credit Keycharge măsluite îşi făcuseră apariţia, revărsându-se şuvoi, în vreme ce sursa

lor rămânea necunoscută. Metodele obişnuite de a-i localiza pe cei ce le fabricau şi le distribuiau eşuaseră, din câte ştia Wainwright; de asemenea, ceea ce stânjenea investigaţiile era faptul că falsificarea cărţilor de credit, în cadrul legii federale, nu era socotită un delict criminal. Frauda trebuia să fie dovedită; intenţia de a comite frauda nu era suficientă. Din toate aceste motive, organele de aplicare a legilor erau mai interesate în alte forme de falsificare, aşa încât preocuparea lor pentru cărţile de credit era doar incidentală. Băncile – spre necazul unor profesionişti ca Nolan Wainwright – nu făcuseră eforturi serioase de a schimba situaţia.

Cele mai multe din aceste aspecte îi fură explicate pe larg lui Miles Eastin de către şeful securităţii. El îi dezvălui, de asemenea, un plan foarte simplu. Miles se va duce la clubul sportiv Double-Seven, stabilind ce legături va putea, va încerca să se introducă şi va folosi orice împrejurare ce i s-ar oferi pentru a câştiga ceva bani.

— Făcând acest lucru, înseamnă să-ţi asumi un dublu risc şi trebuie să fii conştient de asta, îi zise Wainwright. Dacă vei comite vreun delict şi vei fi prins, vei fi arestat şi judecat şi nimeni nu va putea să te ajute. Celălalt risc este că, chiar dacă nu eşti prins, dar comisia pentru eliberarea pe cuvânt aude ceva zvonuri, vei fi trimis în mod sigur înapoi la închisoare.

Totuşi, îi mai spuse Wainwright, dacă nu va avea ghinion, Miles va trebui să încerce a-şi lărgi legăturile, ascultând cu atenţie şi strângând informaţii. În primul rând, va trebui să se ferească de a părea curios.

— Ia-o uşurel, îl preveni Wainwright. Să nu te grăbeşti, să fii răbdător, să laşi să se răspândească ştirea şi oamenii vor veni singuri la tine.

Numai după ce Miles va fi acceptat, va căuta din toate puterile să afle mai multe. Atunci ar putea să înceapă cercetări discrete cu privire la cărţile de credit false, arătându-se interesat pentru sine şi încercând – să se apropie tot mai mult de orice loc unde erau ele negociate.

— Există totdeauna cineva, îl sfătui Wainwright, care cunoaşte pe altcineva, care ştie un alt tip ce a auzit de ceva. Acesta este modul în care te-ai putea infiltra.

Wainwright spuse că Eastin urma să-i transmită periodic rapoarte. Deşi niciodată direct.

Menţionarea rapoartelor îi aminti lui Wainwright obligaţia de a-i spune ce i s-a întâmplat lui Vie. O făcu în mod brutal, fără să omită

nici un detaliu. Pe măsură ce vorbea, văzu că Miles Eastin devenea tot mai palid şi îşi aduse aminte de noaptea aceea din apartamentul lui Eastin, de perioada de confruntări şi declaraţii, când frica instinctivă a tânărului de violenţa fizică se manifestase atât de limpede.

— Orice s-ar întâmpla, explică Wainwright sever, nu vreau să-mi spui sau să gândeşti, mai târziu, că nu te-am prevenit asupra pericolelor. Făcu o pauză, chibzuind: şi acum despre bani.

Dacă Miles accepta să fie agent secret pentru bancă, îi declară şeful securităţii, îi va garanta o leafă de cinci sute de dolari pe lună până când – într-un fel sau altul – angajarea lui va lua sfârşit. Banii ar urma să fie plătiţi printr-un intermediar.

— Voi fi funcţionar al băncii?

— În mod sigur, nu.

Răspunsul era lipsit de echivoc, categoric, definitiv. Wainwright îi dădu amănunte. Nu va exista nici un fel de amestec oficial al băncii. Dacă Miles acceptă să-şi asume rolul propus, o va face în întregime pe socoteala lui. Dacă intră în încurcături şi încearcă să implice Banca FMA, va fi renegat şi nu va fi crezut.

— De când ai fost condamnat şi ai stat la închisoare, declară Wainwright, noi n-am mai auzit nimic despre tine.

Miles rânji:

— Este o înţelegere părtinitoare.

— Al naibii de adevărat! Dar, aminteşte-ţi: Tu ai venit la noi. N-am venit eu la tine. Deci, care e răspunsul tău – da sau nu?

— Dacă aţi fi în locul meu, care ar fi răspunsul?

— Eu nu sunt în locul tău şi nici nu se poate să fiu. Dar am să-ţi spun cum văd eu situaţia: aşa cum stau lucrurile, nu ai prea mult de ales.

O clipă, vechiul umor şi firea bună ale lui Miles Eastin ieşiră la iveală.

— Dacă dau cu banul şi iese capul, pierd, dacă iese stema, pierd. Cred că am nimerit lozul păgubaşului. Daţi-mi voie să vă mai întreb ceva.

— Ce?

— Dacă totul iese bine, dacă intru în posesia – dacă dumneavoastră intraţi în posesia – dovezii de care aveţi nevoie, mă veţi ajuta după aceea să găsesc o slujbă la Banca FMA?

— Nu-ţi pot promite asta. Ţi-am spus adineauri că nu eu am întocmit regulamentele.

— Dar aveţi posibilitatea să interveniţi.

Wainwright reflectă înainte de a răspunde. Se gândi: Dacă se va ajunge acolo, ar putea să se ducă la Alex Vandervoort şi să-i prezinte cazul în numele lui Eastin. Reuşita va fi o justificare. Zise cu voce tare:

— Voi încerca. Dar asta este tot ce pot promite.

— Sunteţi un om dur, zise Miles Eastin. Bine, am s-o fac.

Discutară despre găsirea unui mijlocitor.

— De astăzi încolo, îl preveni Wainwright, tu şi cu mine nu ne vom mai întâlni direct. E prea primejdios; oricare dintre noi poate fi urmărit. Ceea ce ne trebuie este o „cutie poştală” prin care să ne transmitem mesajele în ambele sensuri, ca şi banii. Să fie cineva în care amândoi să avem o încredere deplină.

Miles spuse încet:

— Juanita Nunez. *Dacă* o să fie de acord.

Wainwright îl privi neîncrezător.

— Casiera pe care tu…

— Da. Dar m-a iertat. În vocea lui era un amestec de jubilare şi emoţie: M-am dus s-o văd şi, cerul s-o binecuvânteze, m-a iertat!

— Pe naiba!

— Întrebaţi-o *dumneavoastră,* zise Miles Eastin. Nu există nici un motiv pentru care ar trebui să accepte. Presupun doar… presupun că ar putea să accepte.

CINCI

Cât de justă era intuiţia lui Lewis D'Orsey cu privire la corporaţia Supranational? Cât era de sigură corporaţia? Această întrebare continua să-l neliniştească pe Alex Vandervoort.

Alex şi Lewis discutaseră despre SuNatCo sâmbătă seara. Până luni dimineaţa, Alex cântări recomandarea din *The D'Orsey Newsletter* de a vinde acţiuni Supranational la orice cotă s-ar fi oferit, precum şi îndoielile lui Lewis cu privire la soliditatea corporaţiei.

Subiectul, în ansamblu, era extraordinar de important, chiar vital pentru bancă. Totuşi, putea fi o situaţie delicată în care – Alex îşi dădea seama – trebuia să acţioneze cu prudenţă.

Mai întâi, corporaţia Supranational era acum un client important şi orice client ar fi fost, pe bună dreptate, cuprins de indignare dacă propriii lui bancheri ar fi difuzat despre el zvonuri defăimătoare, mai ales dacă erau false. Şi Alex nu-şi făcea iluzii. De îndată ce ar începe să pună întrebări amănunţite, orice cuvânt rostit, ca şi sursa de unde a pornit, s-ar răspândi repede.

Dar zvonurile să fie oare false? Desigur, aşa cum le aflase Lewis D'Orsey, ele nu erau întemeiate. Dar tot aşa fuseseră la început şi zvonurile despre falimente comerciale spectaculoase, cele despre *Penn Central, Equity Funding, Franklin National Bank din San Diego şi altele. A mai fost şi Lockheed,* care nu dăduse faliment, dar nici nu fusese departe, datorită ajutorului generos al guvernului Statelor Unite. Alex îşi amintea cu o limpezime îngrijorătoare referirea lui Lewis D'Orsey la preşedintele lui SuNatCo, Quartermain, care umbla la Washington după un împrumut de tip Lockheed, cu excepţia faptului că Lewis folosise cuvântul „subvenţie", care nu era departe de adevăr.

Exista desigur posibilitatea ca Supranational să sufere mai curând o lipsă temporară de numerar, situaţie în care ajung uneori chiar şi cele mai solide companii. Alex spera că acesta era adevărul, sau cam aşa ceva. Totuşi, ca funcţionar al Băncii FMA, nu-şi putea îngădui să aştepte şi să spere. Cincizeci de milioane de dolari din banii băncii fuseseră dirijaţi către SuNatCo; de asemenea, folosind

banii pe care era de datoria băncii să-i apere, departamentul de credit investise masiv în acţiuni Supranational, un fapt care încă îl făcea pe Alex să se cutremure când se gândea la el.

Hotărî că primul lucru pe care ar trebui să-l facă, în mod corect, era să-l informeze pe Roscoe Heyward.

Luni dimineaţă plecă din biroul său, pe coridorul acoperit cu mochetă de la etajul treizeci şi şase, către biroul lui Heyward. Alex luă cu el ultimul număr din *The D'Orsey Newsletter,* pe care Lewis i-l dăduse sâmbătă seara.

Heyward nu era în birou. Cu un salut prietenesc adresat secretarei-şefe, doamna Callaghan, Alex intră înăuntru şi puse buletinul chiar pe biroul lui Heyward. Încercuise articolul despre Supranational şi prinsese de el o însemnare care glăsuia:

Roscoe,
Cred că ar trebui să vezi asta.
A.

Apoi reveni în biroul său.

O jumătate de oră mai târziu, Heyward năvăli înăuntru, cu faţa congestionată, fluturând buletinul.

— Tu ai pus pe biroul meu această dezgustătoare insultă adusă inteligenţei?

Alex arătă spre însemnarea scrisă de propria lui mână.

— Cam aşa ceva.

— Atunci, fă-mi favoarea să nu-mi mai trimiţi nici o idioţenie scrisă de ignoranţi vanitoşi.

— Bine, bine. Desigur că Lewis D'Orsey este un încrezut şi îmi displace o parte din ceea ce scrie, ca şi ţie, fără îndoială. Dar nu este un ignorant şi unele din părerile lui merită cel puţin să fie cunoscute.

— N-ai decât s-o crezi tu. Alţii n-o cred. Îţi sugerez să citeşti asta – şi Heyward lovi cu palma o revistă deschisă deasupra buletinului.

Alex se uită în jos, surprins de vehemenţa celuilalt.

— *Am citit-o.*

Era revista *Forbes.* Articolul pe două pagini de care era vorba constituia un atac necruţător la adresa lui Lewis D'Orsey. Alex găsise articolul bogat în venin şi sărac în fapte. Dar scotea în relief ceea ce el ştia deja – atacurile împotriva lui *The D'Orsey Newsletter* făcute de presa financiară oficială erau frecvente. Alex sublinie:

— *The Wall Street Journal* a publicat ceva asemănător cu un an în urmă.

— Atunci, mă miră refuzul tău de a recunoaşte faptul că D'Orsey nu are absolut deloc pregătirea şi calificarea pentru a fi consilier de investiţii. Într-un fel, îmi pare rău că soţia lui lucrează pentru noi.

Alex răspunse tăios:

— Edwina şi Lewis D'Orsey îşi fac un titlu de onoare din a fi cu totul separaţi unul de altul în ceea ce priveşte ocupaţiile lor. Sunt sigur că o ştii şi tu. Cât despre calificare, îţi voi aminti că mulţi dintre experţii doldora de titluri academice nu au făcut treabă bună în materie de previziuni financiare, pe când Lewis D'Orsey a nimerit-o destul de des.

— Nu atunci când este vorba de Supranational.

— Tot mai crezi că SuNatCo este solidă?

Alex puse calm ultima întrebare, nu din spirit de contrazicere, ci în căutare de informaţii. Dar ea avu un efect aproape exploziv. Heyward îl privi prin ochelarii lui fără ramă, iar faţa i se înroşi toată şi mai intens.

— Sunt sigur că nimic nu te-ar încânta mai mult decât să vezi un obstacol în calea corporaţiei Supranational şi prin urmare, în calea mea.

— Nu, nu este…

— Lasă-mă să termin! Muşchii feţei lui Heyward se contractau pe măsură ce furia i se dezlănţuia: M-am săturat până în gât de meschinele tale maşinaţii şi bănuieli, ca aceea de a difuza gunoiul ăsta – şi arătă spre *The D'Orsey Newsletter* – şi îţi spun acum să termini şi să nu te mai amesteci. Supranational era – şi este – o corporaţie solidă, în ascensiune, având beneficiari şi o conducere bună. Realizarea tranzacţiei cu SuNatCo – oricât ai fi tu de gelos pe asta – a fost reuşita mea, este afacerea mea. Aşa că te previn: nu te mai băga!

Heyward se răsuci pe călcâie şi ieşi ţanţoş.

Vreme de câteva minute, Alex rămase tăcut, gânditor, cântărind această întâmplare. Ieşirea lui Heyward îl uluise. În cei doi ani şi jumătate de când îl cunoştea şi lucra cu el, amândoi se mai ciocniseră şi, când şi când, antipatia reciprocă ieşise la iveală. Dar niciodată până acum Heyward nu-şi pierduse cumpătul ca azi-dimineaţă.

Alex socoti că ştia de ce. Dincolo de gălăgia stârnită, Roscoe Heyward era îngrijorat. Cu cât Alex se gândea mai mult la asta, cu

atât era mai convins.

Înainte, Alex fusese şi el îngrijorat în legătură cu Supranational. Acum întrebarea se punea de la sine: Heyward era îngrijorat şi el de SuNatCo? Dacă aşa stăteau lucrurile, ce va urma?

Pe măsură ce chibzuia, îşi aduse aminte de o discuţie. Un fragment dintr-o convorbire recentă. Alex apăsă butonul de intercomunicaţie şi îi spuse secretarei:

— Vezi dacă poţi s-o prinzi pe domnişoara Bracken.

Trecură cincisprezece minute până când vocea lui Margot se auzi, plină de vioiciune:

— Nici nu ştii ce bine mi-ai făcut! M-ai scos din instanţă.

— Contează pe mine, Bracken. Şi, fără să piardă timpul, urmă: În procesul tău cu magazinul universal – cel despre care ai vorbit sâmbătă seara – ne-ai spus că ai folosit un detectiv particular.

— Da. Vernon Jax.

— Mi se pare că Lewis îl cunoaşte. Sau a auzit de el.

— E adevărat.

— Şi Lewis spunea că este un om priceput, care ar fi lucrat pentru SEC.

— Am auzit şi eu. Probabil pentru că Vernon are o licenţă în ştiinţele economice.

Alex adăugă informaţia la notele pe care le luase.

— Jax e discret? E demn de încredere?

— Total.

— Unde îl pot găsi?

— Ţi-l găsesc eu. Spune-mi unde şi când ai nevoie de el.

— În biroul meu, Bracken. Astăzi – negreşit.

Alex examină omul neglijent, chel, neaspectuos, care stătea în faţa lui în încăperea unde se ţineau consfătuirile din biroul său. Era pe la jumătatea după-amiezii.

Jax, îşi zise Alex, abia depăşise cincizeci de ani. Arăta ca un băcan de orăşel nu prea prosper. Pantofii îi erau scâlciaţi şi pe haină avea urme de mâncare. Alex aflase că Jax fusese responsabil cu investigaţiile pentru personalul de la IRS înainte de a lucra pe cont propriu.

— Mi s-a spus că ai şi o licenţă în ştiinţele economice, zise Alex.

Celălalt ridică din umeri, dezaprobator.

— La seral. Ştiţi cum este. Pe apucate…

Vocea-i slăbi treptat, lăsând explicaţia incompletă.

— Ce ştii despre operaţiunile în conturi? Ai multe cunoştinţe în acest domeniu?
— Ştiu câte ceva. Chiar acum pregătesc examenul de diplomă.
— La seral, bănuiesc.
Pe Alex începuse să-l intereseze.
— Îhî.
O vagă umbră de zâmbet.
— Domnule Jax, începu Alex.
— Cei mai mulţi oameni îmi spun Vernon.
— Vernon, mă gândesc să te angajez pentru a întreprinde o cercetare. Este necesară o discreţie absolută, iar viteza este esenţială. Ai auzit de corporaţia Supranational?
— Sigur că da.
— Doresc o investigaţie financiară a acestei corporaţii. Dar va fi – mi-e teamă că nu există alt cuvânt pentru asta – o ocupaţie de tras cu urechea.
Jax zâmbi din nou.
— Domnule Vandervoort – de data aceasta tonul lui era mai înflăcărat – este exact genul de treabă pe care o fac.
Va fi nevoie de o lună, căzură de acord amândoi, deşi un raport provizoriu îi va fi transmis lui Alex, dacă va crede că este îndreptăţit să o facă. Se va păstra o discreţie totală în ceea ce priveşte rolul de investigator al băncii. Nu se va face nimic ilegal. Plata celui care făcea investigaţia era de cincisprezece mii de dolari, plus cheltuielile rezonabile, jumătate din sumă plătibilă imediat, lichidarea după raportul final. Alex va aranja ca plata să se facă din fondurile operative ale Băncii FMA. Îşi dădea seama că s-ar putea să aibă de justificat mai târziu cheltuiala, dar se va preocupa de acest lucru când va veni timpul.
După-amiază târziu, când Jax plecase, îi telefonă Margot.
— L-ai angajat?
— Da.
— Ai fost impresionat?
Alex se hotărî să intre în joc:
— Nu tocmai.
Margot râse uşor.
— Vei fi. Ai să vezi.
Dar Alex spera să nu fie. Spera din toată inima că intuiţiile lui Lewis D'Orsey erau greşite, că Vernon Jax nu va descoperi nimic şi că zvonurile nefavorabile despre Supranational nu se vor dovedi

altceva decât zvonuri.

În seara aceea, Alex făcu una din vizitele sale periodice la Centrul de Refacere. Începuse să-i fie groază de aceste vizite făcute Celiei, căci pleca totdeauna de acolo adânc deprimat, dar le continua dintr-un simţ al datoriei. Sau nu cumva era vinovăţie? Nu ştia nici el.

Ca de obicei, în drum către camera Celiei era însoţit de o infirmieră a instituţiei. Când infirmiera plecă, Alex se aşeză şi vorbi, sporovăind de unul singur într-o conversaţie fără sens despre tot ce se întâmplase, deşi Celia nu dădea semne că îl aude, sau cel puţin că e conştientă de prezenţa lui. Altădată, cu o ocazie anterioară, îi vorbise într-un limbaj de neînţeles, doar ca să vadă dacă totala ei lipsă de expresie se schimbă. Nu se schimbase. După aceea se simţise ruşinat şi nu mai făcuse aşa ceva.

Chiar astfel stând lucrurile, luase obiceiul ca în timpul acestor vizite la Celia să sporovăiască abia ascultându-se, în vreme ce jumătate din mintea lui o lua razna în altă parte. Astă-seară spuse, printre altele:

— Celia, oamenii au astăzi tot felul de probleme la care nici unul nu s-ar fi gândit măcar acum câţiva ani. În acelaşi timp, cu fiecare lucru inteligent pe care omenirea îl descoperă sau îl inventează, apar duzini de întrebări şi hotărâri cărora înainte nu trebuise să le facem faţă niciodată. Uită-te la deschizătoarele electrice de conserve – dacă ai unul. Şi eu am unul în apartament. Se pune problema la care priză să-l pui, când să-l foloseşti, cum să-l cureţi, ce să faci când nu merge, toate probleme pe care nimeni nu le-ar fi avut dacă n-ar fi existat deschizătoarele electrice de conserve; şi la urma urmei, cine are nevoie de ele? Şi fiindcă veni vorba de probleme, am şi eu mai multe în clipa de faţă, personale şi la bancă. Una mare s-a ivit astăzi. Într-un fel este mai bine de tine că eşti aici, departe…

Alex se opri, realizând că vorbea, dacă nu într-un limbaj păsăresc, atunci aiureli. Nimeni nu o ducea mai bine aici, în acest tragic amurg de viaţă.

Totuşi, nimic nu-i mai rămăsese Celiei în ultimele luni; acest fapt devenise chiar mai limpede ca înainte. Cam în urmă cu un an, se mai vedeau urme din frumuseţea ei delicată, copilărească, dar acum dispăruseră. Părul ei, odinioară de un blond strălucitor, era întunecat şi rar. Pielea avea nuanţe cenuşii; în unele locuri, erupţiile arătau unde se zgâriase.

În vreme ce odinioară poziţia ei încovrigată, ca a unui fetus, era întâmplătoare, acum devenise ceva neîntrerupt. Cu toate că Celia era cu zece ani mai tânără decât Alex, părea o mumă a pădurii, cu douăzeci de ani mai bătrână.

Erau aproape cinci ani de când Celia intrase la Centrul de Refacere, între timp, internarea se permanentizase şi era probabil că va rămâne în continuare.

Urmărindu-şi soţia în timp ce vorbea, Alex resimţi compătimire şi tristeţe, dar nu mai simţea deloc ataşament sau afecţiune. Probabil că ar fi trebuit să mai aibă aceste sentimente, dar fiind onest cu el însuşi, recunoştea că ele dispăruseră. Totuşi, îşi dădea seama că era legat de Celia prin legături care nu se vor desface niciodată, până când unul ori altul va muri.

Îşi amintea de convorbirea cu doctorul McCartney, directorul Centrului de Refacere, cu aproape unsprezece luni în urmă, a doua zi după ce Ben Rosselli îşi anunţase atât de dramatic moartea iminentă. Răspunzând întrebării lui Alex privind influenţa pe care divorţul şi apoi recăsătorirea lui Alex le-ar avea asupra Celiei, psihiatrul spusese: „Ar putea să-i provoace o stare de demenţă totală."

Iar mai târziu, Margot declarase: „Ceea ce vreau este să nu avem pe conştiinţă – nici eu, nici tu – că am azvârlit într-o prăpastie fără fund tot ce a mai rămas sănătos în Celia."

În seara aceasta, Alex se întreba dacă sănătatea Celiei nu se şi afla într-o prăpastie fără fund. Dar chiar dacă acesta era adevărul, el nu schimba reţinerea lui de a pune în mişcare maşinăria nemiloasă a divorţului.

Şi nici nu va sta permanent cu Margot Bracken, sau ea cu el. Margot era dispusă să accepte amândouă aranjamentele, deşi Alex dorea încă să se căsătorească – lucru pe care desigur nu-l putea realiza fără să divorţeze de Celia. Mai târziu, totuşi, îşi dăduse seama de nerăbdarea lui Margot în faţa nehotărârii lui.

Ce straniu era faptul că el, obişnuit la Banca FMA să ia decizii rapide, importante, fără să şovăie, trebuia să se zbată în nehotărâre în viaţa lui particulară!

Îşi dădea seama că fondul problemei era vechea lui nesiguranţă în ceea ce priveşte vina sa proprie. Oare ar fi putut el, cu ani în urmă, printr-un efort mai mare, prin dragoste şi înţelegere, s-o fi salvat pe tânăra sa soţie, nervoasă şi şubredă, de la starea în care a ajuns? Dacă ar fi fost un soţ devotat şi un bancher mai puţin

devotat, bănuia că ar fi putut să o facă.

Acesta era motivul pentru care venea aici, pentru care continua să facă puţinul de care era în stare.

Când sosi timpul să o părăsească pe Celia, se ridică şi se îndreptă către ea, cu intenţia de a o săruta pe frunte, aşa cum făcea atunci când ea i-o îngăduia. Dar astă-seară ea se feri, încolăcindu-şi mai tare trupul, cu privirea alarmată de o frică subită. Alex oftă şi renunţă să mai încerce.

— Noapte bună, Celia, zise el.

Nu se auzi nici un răspuns şi atunci plecă, lăsându-şi soţia în lumea izolată în care îşi ducea acum viaţa.

A doua zi, Alex trimise după Nolan Wainwright. Îi spuse şefului securităţii că onorariul pentru investigaţii ce i se cuvenea lui Vernon Jax va fi achitat prin departamentul lui Wainwright. Alex va autoriza cheltuielile. Nu preciză însă – şi nici Wainwright nu întrebă – care era natura specifică a investigaţiei lui Jax. Pentru moment, decise Alex, cu cât mai puţini oameni cunoşteau scopul, cu atât era mai bine.

Nolan Wainwright avea şi el să-i raporteze ceva lui Alex. Era vorba de aranjamentul făcut cu Miles Eastin, ca acesta să devină informator secret al băncii. Reacţia lui Alex fu promptă:

— Nu, nu mai vreau să-l văd niciodată pe omul acela pe statul nostru de plată.

— Nu va figura pe statul nostru de plată, preciză Wainwright. I-am explicat că, în ceea ce priveşte banca, el nu are o situaţie oficială; banii pe care îi va primi vor fi în numerar, fără o dovadă care să indice de unde vin.

— Asta e chiţibuşărie, Nolan. Într-un fel sau în altul, va fi folosit de noi şi eu nu pot îi de acord cu asta.

— Dacă nu eşti de acord, obiectă Wainwright, îmi vei lega mâinile, nelăsându-mă să-mi fac meseria.

— A-ţi face meseria nu cere să angajezi un hoţ care a fost condamnat.

— N-ai auzit niciodată de folosirea unui hoţ pentru a-l prinde pe altul?

— Atunci, nu folosi tocmai pe unul care a adus fraude chiar acestei bănci.

Dezbătură problema pe toate feţele, uneori chiar cu înflăcărare, Până la urmă Alex acceptă în silă. Apoi întrebă:

— Oare Eastin ştie cât de mare este riscul pe care şi-l asumă?

— Ştie.

— I-ai spus de omul care a murit?

Alex aflase de Vie de la Wainwright, cu mai multe luni în urmă.

— Da.

— Tot nu-mi place chestia asta – în nici un fel.

— Îţi va plăcea şi mai puţin dacă numărul cărţilor de credit Keycharge falsificate va creşte, aşa cum se întâmplă.

Alex oftă.

— Bine. E departamentul tău şi eşti îndreptăţit să-l conduci după metoda ta – de aceea sunt de acord. Dar vreau să-ţi bag în cap un lucru: dacă îţi dai seama că Eastin se află într-un pericol imediat, scoate-l repede din această afacere.

— Asta şi intenţionez.

Wainwright era bucuros că avusese câştig de cauză, deşi fusese o discuţie mai dură decât se aşteptase. Totuşi, nu părea indicat să-i spună tocmai acum şi altceva – de pildă, speranţa lui de a o recruta pe Juanita Nunez ca intermediară. La urma urmei, reflectă el, principiul fusese stabilit, de ce să-l sâcâie pe Alex cu detaliile?

ŞASE

Juanita Nunez se zbătea între bănuială şi curiozitate. Bănuială, pentru că nu-i plăcea şi nu avea încredere în vicepreşedintele băncii pentru problemele de securitate, Nolan Wainwright; curiozitate, pentru că se întreba de ce dorea s-o vadă, după cât se pare, în secret.

Nu era vorba de nimic care s-o privească pe ea personal, o asigurase Wainwright pe Juanita la telefon ieri când o chemase de la filiala principală din centru. Nu dorea altceva, spusese el, decât să aibă o convorbire confidenţială.

— Se pune problema dacă ai vrea să ajuţi pe cineva.

— Pe dumneavoastră?

— Nu chiar.

— Atunci pe cine?

— Aş prefera să ţi-o spun între patru ochi.

Din tonul lui, Juanita simţi că Wainwright încerca să fie prietenos. Dar ea îi ocolea prietenia, amintindu-şi chiar şi acum asprimea lui lipsită de suflet, atunci când fusese bănuită de furt. Nici iertarea pe care şi-o ceruse după aceea nu ştersese această amintire. Şi se îndoia că va exista ceva care să o şteargă vreodată.

Pe de altă parte, el era în conducerea Băncii FMA, iar ea doar o funcţionară inferioară.

— Mă rog, spuse Juanita, sunt aici şi ultima dată când m-am uitat se putea trece prin tunel.

Ea presupunea fie că Wainwright va veni de la blocul turn, fie că ea va fi rugată să se ducă acolo. El însă o surprinse spunându-i:

— N-ar fi bine dacă ne-am întâlni în bancă, doamnă Nunez. Atunci când îţi voi explica, o să înţelegi de ce. Să zicem că vin să te iau astă-seară de acasă cu maşina mea şi vorbim în vreme ce mergem.

— Nu pot să fac asta.

Juanita era mai prudentă decât oricând.

— Vrei să spui că nu astă-seară?

— Da.

— Ce părere ai atunci de mâine?

Juanita încercă să câştige timp ca să se hotărască.
— Am să vă anunţ.
— Foarte bine. Sună-mă mâine cât de devreme poţi. Şi până atunci, te rog să nu spui nimănui de această convorbire.
Wainwright închise telefonul.
Acum era mâine – marţi, în a treia săptămână a lunii septembrie. Pe la mijlocul dimineţii, Juanita ştiu că, dacă nu-l va suna imediat pe Wainwright, o va suna el.
Era încă neliniştită. Uneori, reflectă ea, avea presentimentul necazurilor – şi acum le simţea. Puţin mai înainte, se gândise să-i ceară sfatul doamnei D'Orsey, pe care o vedea în partea cealaltă a holului băncii, la biroul directorului, pe platformă. Dar ezită, amintindu-şi de avertismentul lui Wainwright să nu pomenească nimănui vreo vorbă. Lucrul acesta îi îmboldise curiozitatea mai mult decât orice altceva.
Astăzi Juanita lucra la deschiderile de conturi. Alături de ea se afla un telefon. Îl privi, îl ridică şi formă interiorul Securităţii. Câteva clipe mai târziu, auzi vocea profundă a lui Nolan Wainwright, care o întrebă:
— Poţi să vii astă-seară?
Curiozitatea birui:
— Da, dar nu pentru mult timp.
Şi îi explică de ce: nu putea să o lase singură pe Estela decât o jumătate de oră, nu mai mult.
— Va fi prea de-ajuns. La ce oră şi unde?

Soarele asfinţea atunci când maşina lui Nolan Wainwright, un Mustang II, îşi făcu apariţia la cotitura de la intrarea în *Forum East,* în dreptul blocului în care locuia Juanita Nunez. Câteva minute mai târziu, ea apăru în uşa principală de la parter, închizând-o cu grijă în urma ei. Wainwright, care rămăsese la volan, întinse mâna să deschidă uşa de alături şi ea se urcă.
O ajută să-şi prindă centura de siguranţă, apoi zise:
— Îţi mulţumesc că ai venit.
— O jumătate de oră, îi aminti Juanita. Doar atât.
Nu se străduia să fie prietenoasă şi era cu adevărat îngrijorată că o lăsase pe Estela singură.
Şeful securităţii băncii făcu un semn afirmativ cu capul, în vreme ce reduse viteza la curbă, intrând în traficul străzii. Merseră în tăcere de-a lungul a două blocuri, apoi, cu un viraj la stânga, intrară

pe o arteră mai aglomerată, cu două sensuri, mărginită de magazine puternic luminate şi de restaurante expres. În vreme ce conducea încă, Wainwright zise:

— Am auzit că tânărul Eastin a venit să te vadă.

Ea răspunse repezit:

— Cum de-aţi aflat?

— El mi-a spus-o. Mi-a mai spus că l-ai iertat.

— Dacă a spus-o înseamnă că o ştiţi.

— Juanita, pot să-ţi spun aşa?

— Desigur, din moment ce ăsta mi-e numele.

Wainwright oftă.

— Juanita, ţi-am spus adineauri că îmi pare rău de modul cum s-au desfăşurat lucrurile între noi, cândva, demult. Dacă îmi mai porţi pică, nu te învinuiesc.

Ea se dezgheţă puţin.

— *Bueno,* mai bine mi-aţi spune ce doriţi.

— Aş vrea să ştiu dacă vrei să-l ajuţi pe Eastin.

— Deci, despre el e vorba.

— Da.

— De ce aş face-o? Faptul că l-am iertat nu-i destul?

— Dacă îmi ceri părerea, mai mult decât destul. Dar el a fost acela care a spus că ai putea…

Ea îl întrerupse:

— Ce fel de ajutor?

— Înainte de a ţi-o spune, aş dori să-mi promiţi că ceea ce vom vorbi astă-seară rămâne între noi.

Ea ridică din umeri.

— Nu există nimeni căruia să-i spun. Dar aveţi promisiunea mea.

— Eastin va face unele cercetări pentru bancă – dar neoficial. Dacă va izbuti, asta îl va ajuta să se reabiliteze şi e lucrul pe care el îl doreşte.

Wainwright făcu o pauză, timp în care execută manevrele necesare pentru a ocoli remorca unui tractor care mergea încet. Apoi continuă:

— Treaba este riscantă. Ar fi şi mai riscantă dacă Eastin mi-ar raporta mie direct. Avem nevoie amândoi de o persoană care să transmită mesajele în ambele sensuri – un intermediar.

— Şi aţi hotărât ca eu să fiu acela?

— Nimeni n-a hotărât. Se pune problema dacă vrei. Dacă ai vrea, asta l-ar ajuta pe Eastin să se descurce.

— L-ar ajuta doar pe Miles?
— Nu, admise Wainwright. Mă va ajuta şi pe mine şi, de asemenea, banca.
— Cam aşa ceva am bănuit şi eu.
Lăsaseră în urmă luminile strălucitoare şi traversau râul pe un pod; în înnegurarea care creştea, apa lucea întunecat, jos în depărtare. Suprafaţa drumului părea metalică şi cauciucurile maşinii fâşâiau. La capătul podului se afla intrarea pe o şosea interstatală. Wainwright intră pe ea.
— Investigaţia despre care aţi vorbit, îi reaminti Juanita. Spuneţi-mi mai mult despre ea.
Vocea ei era gravă, lipsită de expresie.
— Foarte bine.
Wainwright îi descrise cum va acţiona Miles Eastin în mod clandestin folosindu-se de legăturile făcute în închisoare, precum şi genul de dovezi pe care le căuta. Nu exista nici un motiv, decise Wainwright, ca să nu-i spună totul, căci ceea ce nu-i spunea acum, tot ar afla mai târziu. Aşa că adăugă informaţia despre omorârea lui Vie, deşi omise detaliile mai dure. Apoi adăugă:
— Nu spun că lui Eastin i se va întâmpla acelaşi lucru. Voi face tot ce va fi posibil ca să mă asigur că nu i se va întâmpla aşa ceva. Dar ţi-am spus-o ca să ştii ce riscuri îl aşteaptă. Şi el îşi dă seama de asta. Dacă l-ai ajuta, aşa cum spuneam, ar fi mai apărat.
— Şi pe mine cine mă va apăra?
— Pentru dumneata nu există de fapt nici un risc. Singura legătură pe care o vei avea va fi cu Eastin şi cu mine. Nimeni altcineva nu va şti şi nu vei fi compromisă. De lucrul acesta sunt sigur.
— Dacă sunteţi atât de sigur, de ce ne întâlnim acum în felul acesta?
— Simplă precauţie. Pentru a nu risca să fim văzuţi împreună şi ca să nu fim auziţi.
Juanita tăcu, apoi întrebă:
— Asta e tot? Nu aveţi nimic altceva să-mi spuneţi?
Wainwright zise:
— Cred că asta e tot.
Se aflau acum pe şoseaua interstatală şi el menţinea maşina la o viteză de patruzeci şi cinci de mile pe oră, rămânând pe banda din dreapta, în vreme ce alte vehicule îl depăşeau în viteză. Pe partea cealaltă a şoselei divizate, trei rânduri de faruri se îndreptau spre ei,

strecurându-se prin ceaţă. Curând după aceea, el avea să întoarcă în dreptul unei rampe de ieşire şi să revină în oraş. Între timp, Juanita stătea liniştită lângă el, cu privirile aţintite înainte.

El se întreba la ce se gândea şi care îi va fi răspunsul. Spera să fie afirmativ. Ca şi în ocaziile anterioare, găsi că această femeie mititică, asemenea unui spiriduş, era provocatoare şi avea pe vino-ncoace. Îndărătnicia ei era o atracţie, ca şi parfumul pe care îl răspândea în maşina mică, închisă. Existaseră puţine femei în viaţa lui Nolan Wainwright de la divorţul lui şi în orice altă ocazie şi-ar fi încercat norocul. Dar ceea ce dorea el acum de la Juanita era prea important ca să rişte, cedând acestui impuls.

Era cât pe-aci să rupă tăcerea, când Juanita întoarse faţa spre el. Chiar în semiobscuritate, putea să-i vadă ochii strălucind.

— Trebuie să fiţi *nebun, nebun, nebun!* (Vocea ei se înălţă înfierbântată.) Credeţi că sunt o proastă? *Una boba! Una tonta!* Nici un risc pentru mine, spuneţi! Desigur că există un risc şi eu mi-l asum în întregime. Şi pentru ce? Pentru gloria domnului Securitate Wainwright şi a băncii sale!

— Stai puţin…

Dar ea nu ţinu seama de întrerupere, continuând să protesteze. Supărarea izbucnise ca o lavă.

— Sunt oare o pradă atât de uşoară? Faptul că sunt singură şi portoricană mă califică pentru toate abuzurile acestei lumi? Nu vă pasă pe cine folosiţi, sau cum? *Duceţi-mă acasă!* Ce fel de *pendejada* este asta, la urma urmei?

— Destul! zise Wainwright. (Reacţia ei îl uimise.) Ce-i aia *pendejada?*

— Idioţie! E o *pendejada* sa sacrifici viaţa unui om pentru cărţile astea de credit care nu vă interesează decât pe voi! O *pendejada* că Miles ar fi de acord cu asta.

— El a venit la mine să-mi ceară ajutor. Nu m-am dus eu la el.

— Numiţi asta ajutor?

— Va fi plătit pentru ce face. El a dorit-o. Şi el a fost acela care te-a propus pe dumneata.

— Atunci, de ce n-a venit să mă întrebe chiar el pe mine? Să-şi fi pierdut Miles graiul? Sau îi este ruşine şi se ascunde în spatele dumneavoastră?

— Bine, bine, protestă Wainwright. Am înţeles atitudinea dumitale. Am să te duc acasă.

O rampă de ieşire se afla chiar în faţa lor. Coti spre ea, trecu

peste un loc de traversare şi o porni înapoi spre oraş.

Juanita clocotea de mânie.

La început, încercase să reflecteze calm la ceea ce îi propusese Wainwright. Dar, câtă vreme el vorbise şi ea ascultase, o asaltară îndoieli şi întrebări, apoi, după ce chibzui la fiecare dintre ele, supărarea şi emoţia îi sporiră şi în cele din urmă explodară. La izbucnirea ei, se adăuga o ură proaspătă şi dezgust pentru omul de lângă ea. Toate vechile sentimente dureroase legate de experienţa pe care o avusese în trecut cu el o năpădiră din nou, încă mai puternice. Şi era revoltată nu numai împotriva ei înseşi, ci şi din cauza modului cum îşi propuneau, Wainwright şi banca, să-l folosească pe Miles.

În acelaşi timp, Juanita era înfuriată pe Miles. De ce nu o căutase el însuşi? Nu era îndeajuns de bărbat? Îşi amintea că, în urmă cu mai puţin de trei săptămâni, admirase curajul lui de a veni la ea, de a o înfrunta pocăit şi de a-i cere iertare. Dar atitudinea lui de acum, modul cum intervenise prin altcineva, se potrivea mai bine cu înşelătoria lui dinainte, când o învinovăţise pe ea pentru propria lui fărădelege. Deodată, gândurile ei îşi schimbară cursul. Oare nu era severă, nedreaptă? Cercetându-se pe sine, Juanita se întrebă: Oare frustrarea ei din clipa de faţă nu cuprindea şi dezamăgirea că Miles nu revenise, după întâlnirea lor, în apartamentul ei? Şi nu era aici şi un resentiment – exacerbat de acea dezamăgire – că Miles, pe care ea îl plăcea, în ciuda a tot ce se întâmplase, era reprezentat în faţa ei de Nolan Wainwright, pe care nu-l plăcea?

Supărarea ei nemaifiind întreţinută, scăzu. Îi luă locul nesiguranţa, îl întrebă pe Wainwright:

— Deci, ce veţi face acum?

— Orice aş hotărî, cu siguranţă că n-am să-ţi destăinuiesc dumitale.

Tonul lui era tăios, încercarea de a fi prietenos dispăruse.

Cuprinsă de o spaimă bruscă, Juanita se întreba dacă nu fusese inutil de bătăioasă. Putea să-i fi respins propunerea fără insulte. Oare va găsi Wainwright o cale de a-i plăti cu aceeaşi monedă la bancă? Îşi pusese oare slujba în primejdie? Slujba de care depindea întreţinerea Estelei? Spaima Juanitei crescu. După toate cele întâmplate, avea sentimentul că fusese prinsă într-o capcană.

Şi altceva, cugetă ea. Dacă era cinstită – aşa cum încerca să fie – regreta că, din cauza hotărârii ei, nu-l va mai vedea deloc pe Miles.

Maşina îşi încetinise viteza. Erau aproape de ramificaţia care

ducea înapoi pe pod.

Spre propria ei surprindere, Juanita spuse cu un glas monoton:

— Foarte bine, o voi face.

— O vei ce?

— Voi fi – oricum i-ar spune – un…

— Intermediar. Wainwright o privi cu coada ochiului: Eşti sigură?

— *Si, estoy segura*. Sunt sigură.

Pentru a doua oară în seara asta, el oftă.

— Eşti o fiinţă ciudată.

— Sunt femeie.

— Da, zise el şi ceva din simpatia lui reveni. Am observat.

Cu un bloc şi jumătate înainte de *Forum East*, Wainwright opri maşina, lăsând însă motorul să meargă. Scoase două plicuri din buzunarul interior al hainei – unul mai voluminos, altul mai mic – şi pe cel gros i-l întinse Juanitei.

— Sunt banii pentru Eastin. Ţine-i până când va lua legătura cu dumneata.

Plicul, îi explică Wainwright, conţinea patru sute cincizeci de dolari bani numerar. Plata lunară asupra căreia conveniseră, mai puţin avansul de cincizeci de dolari pe care Wainwright îl dăduse săptămâna trecută lui Miles.

— Spre sfârşitul săptămânii, adăugă el, Eastin îmi va telefona şi eu îi voi comunica parola pe care am hotărât-o. Numele dumitale nu va fi menţionat. Dar va şti că trebuie să ia legătura cu dumneata, fapt pe care îl va face puţin timp după aceea.

Juanita aprobă dând din cap, concentrându-se pentru a memora informaţiile.

— După acest apel telefonic, Eastin şi cu mine nu vom mai intra niciodată direct în legătură. Mesajele noastre, în ambele sensuri, vor fi transmise prin dumneata. Va fi mai bine dacă nu le vei scrie, ci le vei memora. Din întâmplare, ştiu că memoria dumitale este bună.

Wainwright surâse rostind aceste cuvinte şi Juanita izbucni deodată în râs. Ce ironie că memoria ei remarcabilă, care fusese odinioară motivul necazurilor ei cu banca şi cu Nolan Wainwright, urma să fie lucrul pe care se bizuia acum!

— Apropo! zise el. Voi avea nevoie să ştiu numărul telefonului dumitale de acasă. N-am izbutit să-l găsesc pe listă.

— Fiindcă nu am telefon. Costă prea mult.

— Nu are importanţă, acum vei avea nevoie de el. S-ar putea ca

Eastin să dorească să te sune; şi eu, de asemenea. Dacă îţi vei instala telefon imediat, voi aranja ca banca să ţi-l ramburseze.

— Am să încerc. Dar am auzit de la alţii că în *Forum East* telefoanele nu se instalează prea repede.

— Atunci, lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Voi suna mâine la societatea de telefoane. Îţi garantez că vor acţiona rapid.

— Foarte bine.

Wainwright deschise plicul al doilea, mai mic.

— Atunci când îi dai banii lui Eastin, dă-i şi asta.

„Asta" era o carte de credit Keycharge a băncii, pe numele de H.E. LYNCOLP. Pe spatele cărţii fusese lăsat un loc liber pentru semnătură.

— Eastin să semneze cartea de credit cu acest nume, cu scrisul lui obişnuit. Spune-i că numele este fictiv, deşi, dacă observă iniţialele şi ultima literă, va vedea că ele formează cuvântul H-E-L-P{13}. La asta îi va folosi cartea de credit.

Şeful securităţii băncii spuse că programarea calculatorului fusese astfel combinată, încât atunci când această carte de credit era prezentată oriunde, i se aproba orice cumpărătură până la o sută de dolari, dar simultan se declanşa automat alarma în toată banca. Aceasta l-ar înştiinţa pe Wainwright unde se afla Eastin şi că avea nevoie de ajutor.

— Va putea folosi cartea de credit când va fi vorba de ceva urgent şi va avea nevoie de ajutor sau dacă se va afla în primejdie. În funcţie de ceea ce s-a întâmplat până atunci, voi hotărî ce să fac. Spune-i să cumpere ceva care să valoreze mai mult de cincizeci de dolari; astfel, magazinul va telefona în mod sigur pentru confirmare. După apelul telefonic al magazinului, va trebui să tergiverseze lucrurile cât de mult, ca să-mi dea răgaz să intervin.

Wainwright adăugă:

— S-ar putea să nu aibă niciodată nevoie de această carte de credit. Dar dacă va avea, e un semnal de care nu va şti nimeni altcineva.

La cererea lui Wainwright, Juanita repetă instrucţiunile sale, aproape cuvânt cu cuvânt. El o privi cu admiraţie.

— Eşti grozav de isteaţă.

— *De que me vale, muerta?*

— Ce înseamnă asta?

Ea şovăi, apoi traduse:

— La ce o să-mi folosească dacă o să fiu moartă?

— Nu mai fi îngrijorată!

Întinzând mâna spre ea în maşină, îi atinse uşor mâinile împreunate.

— Îţi promit că totul va merge bine.

În clipa aceea, încrederea lui fu molipsitoare. Dar, mai târziu, pe când se afla din nou în apartamentul ei, lângă Estela care dormea, intuiţia Juanitei în legătură cu necazurile iminente puse stăpânire pe ea cu insistenţă.

ŞAPTE

Clubul sportiv Double-Seven mirosea a abur încins, a urină stătută, a transpiraţie şi a băutură. Totuşi, după un timp, pentru oricine se afla înăuntru, diferitele efluvii se amestecau într-o singură duhoare cu care te obişnuiai în mod ciudat, astfel încât aerul curat care pătrundea când şi când înăuntru părea străin.

Clubul era un fel de cutie, o clădire cu patru etaje de cărămidă cafenie, situată într-o fundătură ponosită la marginea cartierului central. Faţada era degradată, după o jumătate de secol de uzură, neglijare şi – mai recent – de mâzgăleli. Pe acoperişul clădirii rămăsese ciotul unui băţ de drapel pe care nimeni nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată întreg. Intrarea principală se făcea printr-o singură uşă solidă, fără nici o firmă, dând direct pe trotuarul care se remarca prin crăpături, excremente, cutii de gunoi răsturnate şi nenumărate murdării de câine. Imediat după ce intrai, un hol cu zugrăveala scorojită se presupunea a fi păzit de un boxer beţiv, care îi lăsa pe membri să intre şi interzicea cu bădărănie accesul străinilor. Dar cum uneori lipsea, Miles Eastin pătrunse înăuntru fără să fie întrebat de nimeni.

Era puţin înainte de amiază, la mijlocul săptămânii şi un zgomot confuz de vociferări răzbea de undeva din spate. Miles se îndreptă după sunet, de-a lungul unui coridor de la parter, care nu excela prin curăţenie şi pe pereţii căruia atârnau fotografii îngălbenite de campioni. La capătul lui era o uşă deschisă către un bar cufundat în semiobscuritate, de unde se auzeau vocile. Miles intră.

La început, abia se putea zări ceva în întuneric şi el înaintă nesigur, aşa încât un chelner grăbit, purtând o tavă cu băuturi, se lovi de el.

Chelnerul înjură, încercând să nu răstoarne paharele şi porni mai departe. Doi oameni cocoţaţi pe scaunele de la bar întoarseră capetele. Unul spuse:

— Asta-i club particular, neamule. Dacă nu eşti membru, întinde-o!

Celălalt se văicărea:

— Puturosul ăsta de Pedro, care o tot chiuleşte. Hei, cine eşti? Ce

caţi?

Miles îi spuse:

— Îl caut pe Jules LaRocca.

— Caută-l altundeva, îi porunci primul bărbat. Nu există aşa nume p-aci.

— Hei, Miles, puştiule!

Un tip îndesat, pântecos, îşi făcu apariţia, îndreptându-se către el din întuneric. Faţa cunoscută de nevăstuică ieşi în lumină. Era LaRocca, cel care fusese emisar al reţelei Mafia în închisoarea Drummonburg şi care se ataşase mai târziu de Miles şi de protectorul său Karl. Karl se afla încă la închisoare şi se părea că va rămâne acolo. Jules LaRocca fusese eliberat pe cuvânt, cu puţin înaintea lui Miles Eastin.

— Bună, Jules, răspunse Miles.

— Hai încoa'. Să cunoşti câţiva băieţi.

LaRocca îl apucă de braţ pe Miles cu degetele lui grăsuţe.

— Ăsta mi-e amic, le spuse celor doi bărbaţi de pe scaunele de la bar, care îi întoarseră spatele indiferenţi.

— Ascultă, zise Miles. Sunt pe geantă! N-am lovele.

Alunecase uşor în argoul pe care îl învăţase la închisoare.

— Las-o baltă! Fac eu cinste cu o bere. Şi, în timp ce treceau printre mese, LaRocca întrebă: Pe unde te-ai învârtit?

— Am căutat de lucru. Sunt la pământ, Jules. Am nevoie de ajutor, înainte de a ieşi, ziceai că mă ajuţi.

— Sigur, sigur.

Se opriră la o masă, unde şedeau alţi doi bărbaţi. Unul era costeliv, cu o faţă amărâtă şi ciupit de vărsat; celălalt avea părul lung, bălai, cizme de cowboy şi purta ochelari fumurii. LaRocca trase încă un scaun.

— Ăsta-i amicul meu, Milesy.

Omul cu ochelari fumurii mormăi ceva. Celălalt zise:

— Asta-i tipul de se pricepe la biştari?

— Ăsta-i! LaRocca strigă după bere, apoi îl îndemnă pe bărbatul care vorbise primul: întreabă-l.

— Adică ce?

— Adică de bani, nătărăule, zise cel cu ochelari fumurii. (Stătu puţin pe gânduri.) Unde-a apărut primul dolar?

— Asta-i uşor, îi zise Miles. Multă lume crede că America a inventat dolarul. Ei bine, nu l-am inventat noi. A venit din Boemia, din Germania, numai că la început i s-a spus *taler*, cuvânt pe care

ceilalţi europeni nu l-au putut pronunţa, aşa încât l-au schimbat cu dolar şi aşa a rămas. O primă referire la el se află în *Macbeth*: „zece mii de dolari numai pentru noi”.

— Mac şi mai cum?

— Macrahat, zise LaRocca. N-ai vrea şi un program tipărit? Ş-apoi, mândru, le spuse celorlalţi doi: înţelegeţi ce-am vrut să vă spun? Tipul ăsta le ştie pe toate.

— Nu chiar, zise Miles, sau, în clipa de faţă, tare aş vrea să ştiu cum să fac ceva bani.

Două căni cu bere alunecară în faţa lui. LaRocca se scotoci, căutând nişte mărunţiş pentru chelner.

— Înainte de a face biştari, îi zise LaRocca lui Miles, trebuie să-l plăteşti pe Ominsky. Se aplecă spre el cu un aer conspirativ, ignorându-i pe ceilalţi doi: Ominsky ştie că ai ieşit de la pârnaie. M-a întrebat de tine.

Pomenirea cămătarului, căruia îi datora încă cel puţin trei mii de dolari, îl făcu pe Miles să-l treacă nădușelile. Mai avea o datorie – aproape aceeaşi sumă – la agentul de pariuri cu care avusese de-a face, dar posibilitatea de a plăti unuia sau altuia i se părea acum foarte îndepărtată. Ştia, totuşi, că venind aici, scoţând capul la lumină, va redeschide vechile socoteli şi că vor urma represalii sălbatice dacă nu va plăti.

Îl întrebă pe LaRocca:

— Cum pot să plătesc ce datorez dacă nu capăt de lucru?

Burtosul clătină capul.

— Mai întâi, cată de-l vezi pe Ominsky.

— Unde?

Miles ştia că Ominsky nu avea birou, ci opera pe unde putea face vreo afacere.

LaRocca îi arătă berea.

— Bea întâi şi după aia ne ducem să-l căutăm.

— Priveşte-o din punctul meu de vedere, zise bărbatul elegant, continuându-şi dejunul, în timp de mâinile lui cu inele şi diamante se mişcau îndemânatic deasupra farfuriei. Noi, dumneata şi cu mine, am aranjat împreună o afacere cu care am fost de acord. Eu mi-am respectat obligaţia. Dumneata nu ţi-ai respectat-o pe a dumitale. Te întreb: ce vrei să fac eu?

— Vedeţi, stărui Miles, ce mi s-a întâmplat. Vă mulţumesc că aţi oprit ceasul, aşa cum aţi făcut-o, dar nu pot plăti acum. Aş vrea, dar

nu pot. Vă rog, mai lăsaţi-mi timp.

Igor Ominsky clătină capul cu obrajii bărbieriţi ireproşabil. Degetele sale manichiurate atinseră obrazul roz, proaspăt ras. Era mândru de înfăţişarea sa, trăia şi se îmbrăca bine, căci îşi putea permite.

— Timpul înseamnă bani, zise el blând. Ai avut prea mult din amândouă până acum.

Stând de partea cealaltă a separeului în restaurantul unde îl dusese LaRocca, Miles se simţea ca un şoricel în faţa unei cobre. În partea sa, pe masă, nu se afla mâncare, nici măcar un pahar cu apă pe care să-l fi putut folosi, căci buzele îi erau uscate şi stomacul i se strângea de frică. Dacă ar fi putut să se ducă la Nolan Wainwright acum şi să anuleze înţelegerea lor, care îl expunea în halul ăsta, ar fi făcut-o îndată. Dar aşa cum stăteau lucrurile, el asuda, urmărindu-l pe Ominsky, care îşi continua masa, savurând fileul de şalău. Jules LaRocca o ştersese discret la barul restaurantului.

Motivul care îndreptăţea frica lui Miles era simplu: bănuia proporţiile afacerilor lui Ominsky şi ştia cât de absolută era puterea lui.

Cândva, Miles urmărise un program special la televiziune, în cadrul căruia unui mare criminalist american, Ralph Salerno, i se pusese întrebarea: Dacă ar trebui să trăiţi în ilegalitate, ce fel de infractor aţi vrea să fiţi? Răspunsul expertului sosise imediat: cămătar. Ceea ce ştia Miles, din legăturile făcute în închisoare şi dinainte, confirma acest punct de vedere.

Un cămătar ca Ominsky era un bancher care obţinea un profit uluitor, cu un risc minim, operând cu împrumuturi şi mari şi mici, nestânjenite de prevederi legale. Clienţii veneau la el; rareori îi căuta el sau avea nevoie să o facă. Nu închiria birouri scumpe şi încheia afaceri în maşină, într-un bar, sau la masă, ca acum. Menţinerea evidenţelor era dintre cele mai simple, în mod obişnuit în cod, iar tranzacţiile – cele mai multe în numerar – erau imposibil de urmărit. Pierderile pe care le avea din datoriile neachitate erau minime. Nu plătea impozite federale, la stat, sau municipale. Totuşi, ratele dobânzilor pe care le percepea erau în mod obişnuit de sută la sută pe an şi deseori şi mai mari.

Miles bănui că Ominsky avea oricând cel puţin două milioane de dolari pe piaţă. O parte din ei puteau fi banii personali ai cămătarului, restul erau investiţi prin el de către şefii crimei organizate, cărora le asigura un profit frumos, luându-şi comisionul.

Era normal ca o investiţie iniţială de o sută de mii de dolari în cămătărie să se ridice în decursul a cinci ani la un milion şi jumătate, deci un câştig imens. Nici o altă afacere din lume nu o putea egala.

Nici clienţii cămătarului nu erau totdeauna neînsemnaţi. Cu o surprinzătoare frecvenţă, nume mari şi reputate în afaceri împrumutau de la cămătar atunci când erau epuizate celelalte surse de credit. Uneori, în loc de a i se restitui banii, cămătarul putea deveni partener – sau proprietar – al unei alte afaceri. Asemenea rechinilor mării, muşcătura lui era adâncă.

Cele mai mari cheltuieli ale cămătarului erau pentru mijloacele de constrângere, pe care le menţinea la un nivel cât mai redus. Ştia că membrele fracturate şi trupurile spitalizate produceau puţini bani, dacă nu cumva deloc, dar ştia de asemenea că frica era cel mai puternic argument pentru a obţine restituirea banilor.

Totuşi, frica avea nevoie de o confirmare practică; de aceea, când vreunul dintre cei care împrumutau nu-şi ţinea promisiunea, pedeapsa aplicată de bătăuşi era rapidă şi sălbatică.

Cât despre riscurile pe care le avea un cămătar, ele erau minime în comparaţie cu alte forme de abateri de la lege. Puţini cămătari erau vreodată urmăriţi în justiţie şi încă mai puţini aduşi în faţa instanţelor de judecată. Motivul era lipsa de dovezi. Clienţii unui cămătar aveau gura legată, în parte din cauza fricii, în parte de ruşine că trebuia să recurgă la serviciile lui. Iar cei care erau maltrataţi fizic nu făceau niciodată plângere, ştiind că, în caz contrar, vor fi şi mai aspru pedepsiţi în viitor.

Aşa că Miles stătea jos, înfricoşat, în vreme ce Ominsky îşi isprăvea de mâncat fileul de şalău.

Pe neaşteptate cămătarul zise:

— Te pricepi să ţii registre?

— Evidenţă contabilă? Păi sigur, atunci când lucram la bancă…

Îi făcu semn cu mâna să tacă; ochii reci, duri, îl cântăriră.

— S-ar putea să te folosesc. Am nevoie de un contabil la Double-Seven.

— La clubul sportiv? (Miles habar n-avea că Ominsky poseda sau conducea clubul.) Am fost acolo astăzi, înainte…

Celălalt i-o reteză scurt:

— Când îţi vorbesc, taci şi ascultă; răspunde doar la întrebările pe care ţi le pun. LaRocca spune că ai nevoie de o slujbă. Dacă îţi dau de lucru, tot ce câştigi îmi revine mie, ca să-ţi plăteşti

împrumutul şi dobânzile. Cu alte cuvinte, sunt *stăpânul tău*. Vreau ca lucrul ăsta să fie bine înţeles.

— Da, domnule Ominsky.

Miles se simţi uşurat. La urma urmei, câştigase timp. Cum şi de ce, nu era important.

— Vei primi masă, casă, zise Ominsky, dar te previn asupra unui lucru: să-ţi ţii mâinile departe de sertarul cu bani. Dacă te prind vreodată că nu ţii seamă de asta, îţi vei dori să mai fi furat de la bancă, nu de la mine.

Miles se cutremură fără să vrea, mai puţin din cauza temerii că va fura – lucru pe care nu avea de gând să-l facă – cât din cauză că îşi dădea seama ce-ar face Ominsky dacă va afla că în banda lui pătrunsese un Iuda.

— Jules te va lua în primire şi te va instala. Ţi se va spune ce altceva ai de făcut. Asta e tot.

Ominsky îl concedie pe Miles cu un gest şi îi făcu semn cu capul lui LaRocca, aflat la bar. În vreme ce Miles aştepta la uşa exterioară a restaurantului, ceilalţi doi stătură de vorbă, cămătarul dând instrucţiuni şi LaRocca aprobând cu capul.

Jules LaRocca se reîntoarse apoi la Miles.

— Ai dat o lovitură straşnică, băiete. Hai s-o întindem.

Când plecară, Ominsky începu să mănânce desertul, în vreme ce un alt tip, care aştepta, se strecură pe scaunul din faţa lui.

Camera de la Double-Seven se afla la ultimul etaj şi nu era cu mult mai mare decât o odăiţă mobilată sărăcăcios. Lui Miles nu-i păsa. Ea reprezenta un palid început, o şansă de a-şi reface viaţa şi de a recâştiga ceva din ceea ce pierduse, ştiind, totuşi, că lucrul acesta va cere timp, riscuri mari şi îndrăzneală. Deocamdată, încerca să nu se gândească prea mult la rolul său dublu, străduindu-se în schimb să se facă util şi să fie acceptat, aşa cum îl sfătuise Nolan Wainwright.

În primul rând, învăţă topografia clubului. Cea mai mare parte a parterului, în afară de barul unde intrase la început, era ocupat de săli de box şi handbal. La etajul întâi erau cabinele pentru băi de aburi şi masaj. Etajul doi cuprindea dependinţele şi alte câteva camere a căror utilizare o află mai târziu. Etajul trei, mai mic decât celelalte, conţinea şi alte câteva cămăruţe ca a lui Miles, unde rămâneau uneori peste noapte membrii clubului.

Miles se acomodă uşor cu munca de contabil. Era bun pentru

treaba asta. Reexamină vechile registre, îmbunătăţind expediţia poştală care se făcea neglijent înainte. Îi dădu sugestii directorului clubului pentru întocmirea unui alt sistem de înregistrare, mai eficient, deşi avu grijă să nu pretindă în schimb vreo răsplată.

Directorul clubului, un fost antrenor de box pe nume Nathanson, care se împăca greu cu munca de birou, îi era recunoscător. Rămase şi mai încântat când Miles se oferi să facă treburi suplimentare la club, ca de pildă să pună ordine în magazii şi să facă inventarul. Nathanson, în schimb, îi îngădui lui Miles să folosească sălile de handbal în timpul său liber, fapt care îi oferi ocazii suplimentare de a se întâlni cu membrii clubului.

Aceştia, toţi numai bărbaţi, după cum observă Miles, erau împărţiţi în două mari grupuri. Unul îi cuprindea pe cei care utilizau în mod serios serviciile clubului destinate atletismului, incluzând băile de aburi şi cabinele de masaj. Aceştia veneau şi plecau separat, prea puţini părând a se cunoaşte între ei. Miles bănuia că erau muncitori salariaţi sau funcţionari în vreo întreprindere mică, care făceau parte din Double-Seven pur şi simplu pentru a se menţine în formă. Bănuia, de asemenea, că primul grup constituia o acoperire avantajoasă pentru cel de-al doilea grup, care nu folosea de obicei serviciile destinate atletismului, cu excepţia, din când în când, a băilor de aburi.

Cei din grupul al doilea se adunau cel mai adesea la bar sau în camerele de sus, de la etajul doi. Erau prezenţi în număr foarte mare noaptea târziu, când membrii amatori de gimnastică foloseau rareori clubul. Era evident pentru Miles că acest al doilea grup era cel pe care îl avea în vedere Nolan Wainwright, când spunea că Double-Seven era o vizuină de hoţi.

Încă un lucru pe care Miles Eastin îl afla repede era acela că încăperile de sus erau folosite pentru jocuri de cărţi clandestine pe mize mari şi pentru jocuri cu zaruri. Chiar din prima săptămână, câţiva dintre cei care frecventau clubul noaptea ajunseră să-l cunoască pe Miles şi se purtau degajat cu el, fiind asiguraţi de Jules LaRocca: „E un tip sigur şi băiat de treabă.”

Puţin după aceea, urmând tactica lui de a se face folositor, Miles începu să dea o mână de ajutor atunci când trebuia să fie duse băuturi şi sandvişuri la etajul doi. Prima dată când o făcu, unul din cei şase bărbaţi vânjoşi, care stăteau la intrarea în camerele de joc şi erau fără îndoială paznici, îi luă tava din mâini şi o duse el înăuntru. Dar în a doua noapte şi în nopţile următoare i se îngădui

să intre în camerele unde se juca cărţi. Miles îi îndatoră cumpărând de jos ţigări şi ducându-le sus pentru oricine avea nevoie, inclusiv paznicii, îşi dădu seama că începuseră să-l accepte. Un motiv era marea sa bunăvoinţă. Un altul era faptul că îi revenise ceva din vechea voioşie şi bună dispoziţie, în ciuda dificultăţilor şi pericolelor pe care le înfrunta aflându-se acolo. Un alt treilea motiv era că Jules LaRocca, cel care îşi băga nasul peste tot, devenise protectorul lui Miles, deşi uneori îl făcea să se simtă ca un actor de vodevil.

Ceea ce îl fascina pe LaRocca şi pe prietenii lui era priceperea lui Miles Eastin la bani şi la istoria lor care părea fără sfârşit. O temă favorită era povestea despre banii falşi tipăriţi de guverne, pe care Miles le-o descrisese în închisoare. În primele săptămâni de la angajarea la club, o repetă, la îndemnul lui LaRocca, cel puţin de douăsprezece ori. Totdeauna provoca manifestări de interes şi comentarii despre „puturoşii ăia ipocriţi” şi „afurisiţii de bandiţi din guvern”.

Pentru a suplimenta stocul său de poveşti, Miles se duse într-o zi la blocul unde locuise înainte de a fi închis şi îşi luă cărţile din care se documenta. Cea mai mare parte din puţinele lucruri pe care le avusese fusese vândută de mult, pentru a plăti restanţele la chirie; dar administratorul blocului păstrase cărţile şi îl lăsă pe Miles să le ia. Cândva, Miles avusese o colecţie de monede şi bancnote, apoi o vânduse când se înglodase rău în datorii. Într-o bună zi, spera el, ar fi putut să devină iar un colecţionar, deşi perspectiva i se părea foarte îndepărtată.

Putând acum să-şi consulte cărţile pe care le adusese, Miles începu să le povestească, lui LaRocca şi celorlalţi, despre tipurile ciudate de bani. Cei mai grei bani dintotdeauna, le spuse el, erau discurile din piatră de aragonit, folosite în insulele Yap din Pacific până la izbucnirea celui de-al doilea război mondial. Cele mai multe discuri, dădu el explicaţia, erau late de un picior, iar una dintre valorile lor avea o lăţime de douăsprezece picioare şi, atunci când erau folosite pentru cumpărături, se transportau cu prăjini.

— Cum s-o fi dat oare restul? întrebă careva în mijlocul hohotelor de râs şi Miles îi asigură că restul se dădea în discuri de piatră mai mici.

Prin contrast, relată el, banii cei mai uşori erau nişte tipuri foarte rare de pene folosite în Noile Hebride. De asemenea, vreme de secole, sarea a circulat ca monedă, cu deosebire în Etiopia, iar

romanii o foloseau ca să-şi plătească lucrătorii. De aici şi cuvântul „salariu”, care provine de la „sare”. În Borneo, chiar şi în secolul al XIX-lea, le spuse Miles, craniile omeneşti erau mijloace oficiale de plată.

Dar în mod invariabil, înainte ca asemenea şedinţe să se încheie, conversaţia revenea la falsificare.

După o asemenea discuţie, un şofer mătăhălos – care era şi gardă personală şi se tot învârtea prin club în vreme ce stăpânul său juca sus cărţi – îl luă pe Miles deoparte.

— Ei, băiete, le tot vorbeşti de bani falşi. Ia uită-te la asta şi scoase o hârtie de douăzeci de dolari, curată şi foşnitoare.

Miles luă bancnota şi o studie. Experienţa nu era nouă pentru el. Atunci când lucra la Banca FMA, i se aduceau de obicei bancnotele suspectate de a fi false, din cauza cunoştinţelor sale de specialist.

Găliganul rânjea.

— Aşa-i că-i valabilă?

— Dacă e un fals, zise Miles, este cel mai bun din câte am văzut vreodată.

— N-ai vrea să cumperi câteva? (Şoferul scoase din buzunarul interior încă nouă bancnote de douăzeci de dolari.) Atinge-mă, băiete, cu patruzeci de hârtii adevărate şi ăşti două sute de dolari sunt ai tăi.

Cam acesta era cursul obişnuit, Miles o ştia, pentru falsuri de mare clasă. Observă de asemenea că celelalte bancnote erau la fel de bune ca prima.

Ezită, fiind pe punctul de a refuza oferta. Nu avea intenţia să plaseze nici un ban fals, dar îşi dădu seama că era o dovadă pe care i-o putea trimite lui Wainwright.

— Aşteaptă-mă, zise el bărbatului vânjos şi se repezi în camera lui, unde izbuti să adune ceva mai mult de patruzeci de dolari. O parte din ei rămăseseră din suma iniţială de cincizeci de dolari de la Wainwright. Restul erau ciubucuri pe care le adunase de prin sălile de joc. Luă banii, cei mai mulţi în valori mici şi îi schimbă jos pentru cele două sute de dolari în bancnote false. Noaptea târziu, ascunse banii falsificaţi în camera lui.

A doua zi, Jules LaRocca îi spuse rânjind:

— Auzii că ai făcut o afacere.

Miles se afla în biroul lui de contabil de la etajul doi.

— Oarecum, admise el.

LaRocca îşi apropie burta de el şi, coborând glasul, îi zise:

— N-ai vrea să faci afaceri pe picior mai mare?

Miles se arătă prudent:

— Depinde ce fel de afaceri.

— Să zicem, să faci un drum până la Louisville. Să cari acolo ceva din marfa pe care ai cumpărat-o aseară.

Miles îşi simţi stomacul strângându-se, căci ştia că, dacă accepta şi era prins, nu numai că îl vor închide din nou, dar o vor face pentru mai mult timp decât înainte. Totuşi, fără să-şi asume riscuri, cum să mai obţină informaţii şi să câştige încrederea celor de aici?

— Tot ce ai de făcut e să conduci o maşină până acolo. Vei fi plătit cu două hârtii de o sută.

— Ce se va întâmpla dacă voi fi oprit? Sunt eliberat pe cuvânt şi nu am dreptul la permis de conducere.

— Un permis nu e o problemă dacă ai o fotografie din faţă şi din profil.

— Nu am, dar pot să-mi fac una.

— Fă-o la iuţeală.

În timpul pauzei de prânz, Miles se duse la staţia de autobuz din centru şi îşi făcu o fotografie la un automat. În aceeaşi după-amiază i-o dădu lui LaRocca.

Două zile mai târziu, în vreme ce îşi vedea de socoteli, o mână plasă în tăcere un mic dreptunghi de carton pe registrul din faţa lui. Văzu cu mirare că era un permis de conducere, valabil în tot statul, cu fotografia pe care i-o dăduse el.

Când se întoarse, în spatele lui stătea LaRocca, rânjind:

— Servit mai bine decât la biroul de permise, ce zici?

Miles spuse neîncrezător:

— Vrei să spui că este un fals?

— Poţi să-mi arăţi deosebirea?

— Nu, nu pot.

Se uită cu atenţie la permisul care părea să fie identic cu unul adevărat.

— Cum ai făcut rost de el?

— N-are importanţă.

— Ba da, zise Miles, fiindcă aş vrea într-adevăr să aflu. Ştii cât de mult mă interesează lucrurile de felul ăsta.

Faţa lui LaRocca se întunecă; pentru prima oară în ochi i se citi o bănuială.

— De ce oi fi vrând să ştii?

— Simplu interes, aşa cum ţi-am spus.

Miles speră să nu fie vizibilă brusca lui nervozitate.

— Unele întrebări nu sunt înţelepte. Când un tip întreabă prea multe, oamenii încep să se mire. S-ar putea s-o păţească. Şi s-ar putea s-o păţească rău.

Miles rămase tăcut, în timp ce LaRocca îl pândea. Apoi păru că momentul de suspiciune trecuse.

— E pentru mâine noapte, îl informă Jules LaRocca. O să ţi se spună ce ai de făcut şi când.

A doua zi, la căderea serii, instrucţiunile îi fură transmise de către veşnicul curier LaRocca; el îi înmână lui Miles o legătură de chei de maşină, o chitanţă de la un parcaj din centru şi un bilet de avion pentru cursa de înapoiere. Miles urma să ia maşina – un Chevrolet Impala cafeniu – să o scoată din parcaj şi să meargă toată noaptea către Louisville. La sosire, se va duce la aeroportul din Louisville, va parca maşina acolo, lăsând biletul de parcare şi cheile sub scaunul din faţă. Înainte de a părăsi maşina, va trebui să şteargă cu grijă propriile sale amprente. Apoi va veni înapoi cu prima cursă de avion.

Pentru Miles cele mai grele momente fură la început, până când identifică maşina şi o scoase din parcajul central. Se întreba încordat: „Oare Chevroletul fusese supravegheat de poliţie? Poate că cel care parcase maşina era suspect şi fusese urmărit până aici.” Dacă aşa stăteau lucrurile, acum era momentul când putea să intervină poliţia. Miles ştia că va avea de înfruntat un mare risc; altfel, unul ca el nu ar fi fost ales curier. Şi cu toate că nu era sigur, presupuse că banii falsificaţi – probabil o grămadă – se aflau în maşină.

Dar nu se întâmplă nimic, deşi el nu izbuti să se relaxeze până când nu lăsă mult în urmă locul de parcaj şi se afla aproape de marginea oraşului.

Pe şosea, o dată sau de două ori, când întâlni maşinile de control ale poliţiei statului, inima îi bătu mai repede, dar nici una nu-l opri şi ajunse la Louisville puţin înainte de răsăritul soarelui, după o călătorie fără peripeţii.

Un singur lucru se petrecu care nu fusese prevăzut: la treizeci de mile – sau cam aşa ceva – de Louisville, Miles ieşi din autostradă şi, în întuneric, cu ajutorul unei lanterne, deschise portbagajul maşinii: conţinea două geamantane grele, amândouă bine încuiate. O clipă se gândi să forţeze una din încuietori, apoi bunul-simţ îi spuse că se primejduia singur procedând astfel. Închise portbagajul, copie

numărul permisului de conducere al maşinii şi merse mai departe.

Găsi fără dificultate aeroportul din Louisville şi, după ce se conformă celorlalte instrucţiuni primite, luă un avion înapoi şi ajunse la clubul sportiv Double-Seven cu puţin înainte de ora zece dimineaţa. Nu i se puse nici o întrebare în legătură cu absenţa sa.

În restul zilei, Miles se simţi epuizat din cauza lipsei de somn, deşi făcu în aşa fel încât să lucreze în continuare. După-amiază sosi LaRocca, radios şi fumând un trabuc cât toate zilele.

— Ai făcut o treabă grozavă, Milesy. Nimeni nu a mirosit nimic. Toţi sunt mulţumiţi.

— Asta e bine, zise Miles. Când o să mi se plătească cei două sute de dolari?

— S-a şi făcut. Ominsky i-a luat în contul datoriei tale.

Miles oftă. Îşi dădu seama că ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva, deşi părea o ironie să fi riscat atât de mult doar pentru a-i face un serviciu cămătarului. Îl întrebă pe LaRocca:

— Cum de ştie Ominsky?

— Nu-s prea multe pe care să nu le ştie el.

— Cu o clipă în urmă ai zis că toţi sunt mulţumiţi. Cine sunt „toţi”? Dacă fac o treabă ca cea de ieri, aş vrea să ştiu pentru cine lucrez.

— Aşa cum îţi zisei, sunt lucruri pe care nu-i bine să le ştii sau să întrebi de ele.

— Aşa să fie.

Era limpede că nu va afla nimic în plus şi se căzni să-i surâdă lui LaRocca, deşi veselia lui Miles pierise şi îi luase locul deprimarea. Călătoria din timpul nopţii fusese un efort şi în ciuda groaznicelor riscuri prin care trecuse, îşi dădea seama cât de puţin aflase în realitate.

După vreo patruzeci şi opt de ore, încă istovit şi descurajat, îi împărtăşi Juanitei temerile sale.

OPT

Miles Eastin şi Juanita se mai întâlniseră de două ori de când începuse să lucreze la clubul sportiv Double-Seven.

Prima oară – la câteva zile după plimbarea de seară a Juanitei cu Nolan Wainwright şi acceptarea ei de a servi ca intermediar – fusese o întâlnire penibilă şi neconcludentă pentru amândoi. Deşi în apartamentul Juanitei fusese instalat imediat un telefon, aşa cum promisese Wainwright, Miles nu ştiuse de el şi sosise neanunţat, seara târziu, după ce călătorise până acolo cu autobuzul. Uitându-se atent prin uşa întredeschisă a apartamentului, Juanita se hotărî să scoată lanţul de siguranţă şi îi dădu drumul înăuntru.

— Bună, zise Estela. (Fetiţa negricioasă – Juanita în miniatură – îl privea pe Miles cu ochii ei mari, limpezi, pe deasupra unei cărţi cu poze.) Tu eşti omul ăla slab care a venit mai înainte. Acum eşti mai gras.

— Ştiu, zise Miles. Am mâncat din hrana fermecată pentru uriaşi.

Estela chicoti, dar Juanita se încruntă. El îi spuse, cerându-şi scuze:

— N-a fost chip să te previn că voi veni. Dar domnul Wainwright mi-a spus că mă aştepţi.

— Ipocritul ăla!

— Nu-ţi place?

— Îl urăsc.

— Nu este chiar imaginea pe care mi-o fac despre Moş Crăciun, zise Miles, dar nici nu-l urăsc. Bănuiesc că are o sarcină de îndeplinit.

— Atunci s-o îndeplinească *el*. Nu să se folosească de alţii.

— Dacă îl urăşti atât de tare, de ce ai acceptat?…

Juanita izbucni:

— Crezi că nu mi-am pus şi eu întrebarea? *Maldito sea el dia que lo conoci*{14}. Am promis-o într-o clipă de regretabilă nebunie.

— Nu e nevoie să o regreţi. Nimeni nu spune că nu poţi da înapoi. (Vocea lui Miles era blândă.) Am să-i explic lui Wainwright.

Făcu o mişcare către uşă, ca şi cum ar fi vrut să plece.

Juanita se aprinse:

— Dar cu tine ce-o să fie? Unde o să-ţi transmiţi mesajele? Scutură din cap, exasperată: Oare n-ai fost în toate minţile când ai acceptat o asemenea prostie?

— Nu, zise Miles. Am socotit că e o şansă; într-un fel, singura şansă. Dar nu există nici un motiv ca tu să fii implicată. Când am sugerat că s-ar putea, nu m-am gândit prea bine. Îmi pare rău.

— Mami, zise Estela, de ce eşti aşa de supărată?

Juanita se apleacă şi îşi îmbrăţişă fetiţa.

— *No te preocupes, mi cielo?*{15} Sunt supărată pe viaţă, micuţo. Pe ceea ce îşi fac oamenii unii altora. Îi spuse deodată lui Miles: Stai jos, stai jos!

— Eşti sigură?

— Sigură de ce? Că trebuie să stai jos? Nu, nici de asta nu sunt sigură. *Dar stai jos.*

El o ascultă.

— Îmi place temperamentul tău, Juanita, surâse Miles şi, o clipă, gândi ea, el arătă ca odinioară, la bancă. Miles continuă: îmi place asta şi îmi plac şi alte lucruri la tine. Dacă vrei să ştii adevărul, motivul pentru care am sugerat aranjamentul a fost că astfel voi putea să te văd.

— Bine, acum m-ai văzut, ridică din umeri Juanita. Şi bănuiesc că se va mai întâmpla. Aşa că fă-ţi raportul de agent secret şi eu îl voi transmite domnului Păianjen Wainwright, care îşi urzeşte plasa.

— Raportul meu este că nu am nici un raport. Cel puţin, nu încă.

Miles îi povesti de clubul sportiv Double-Seven, cum arăta şi a ce mirosea şi văzu cum nasul ei se încreţea a dezgust. Descrise, de asemenea, întâlnirea lui cu Jules LaRocca, apoi întrevederea cu cămătarul Ominsky şi angajarea sa la contabilitatea clubului sportiv. De vreme ce Miles lucrase doar câteva zile la Double-Seven, asta era tot ce ştia până acum.

— Dar mă aflu înăuntru, o asigură el pe Juanita. Este ceea ce voia domnul Wainwright.

— Uneori *este* uşor să intri, zise ea. Dar, ca la scoica de stridie, *este* mai greu să ieşi.

Estela ascultase cu gravitate. Acum îl întreba pe Miles:

— O să mai vii?

— Nu ştiu.

O privi întrebător pe Juanita care îi urmărea pe amândoi, apoi oftă.

— Da, *amorcito,* îi spuse ea Estelei. Da, o să mai vină.

Juanita se duse în dormitor şi se înapoie cu cele două plicuri pe care i le dăduse Nolan Wainwright. I le înmână lui Miles.

— Astea sunt pentru tine.

Plicul mai mare conţinea bani; în celălalt se afla cartea de credit Keycharge cu numele fictiv de H.E. LYNCOLP. Îi explică şi scopul cărţii de credit: un semnal de alarmă.

Miles puse în buzunar cartea de credit din plastic, dar băgă la loc banii în primul plic şi i-l înapoie Juanitei.

— Ia-l tu pe ăsta. Dacă sunt văzut cu ei, aş putea să dau de bănuit. Foloseşte-i pentru tine şi Estela. Îţi datorez asta.

Juanita ezită. Apoi, cu o voce mai blândă decât înainte zise:

— O să-i păstrez pentru tine.

A doua zi, la Banca FMA, Juanita îl chemă pe Wainwright la un telefon interior şi îi dădu raportul. Avu grijă să nu pomenească nici numele ei, nici pe al lui Miles sau al clubului sportiv Double-Seven. Wainwright ascultă, îi mulţumi şi asta fu totul.

A doua întâlnire dintre Juanita şi Miles avu loc cu o săptămână şi jumătate mai târziu, într-o sâmbătă după-amiaza. De data aceasta, Miles telefonase înainte şi, atunci când sosi, atât Juanita cât şi Estela păreau bucuroase să-l vadă. Erau pe punctul de a se duce la târguieli şi el le însoţi. Toţi trei rătăciră printr-o piaţă în aer liber, de unde Juanita cumpără cârnaţi polonezi şi varză. Apoi îi spuse:

— Sunt pentru cină. Nu vrei să rămâi cu noi?

El îi mulţumi pentru invitaţie, adăugând că nu era nevoie să se întoarcă la clubul sportiv până noaptea târziu, sau chiar a doua zi dimineaţa.

În vreme ce mergeau, Estela îi spuse deodată lui Miles:

— Îmi placi.

Şi îşi strecură mânuţa în mâna lui, lăsând-o acolo. Când Juanita băgă de seamă, surâse.

În timpul cinei domni o atmosferă de camaraderie firească. Apoi Estela îl sărută pe Miles, urându-i noapte bună şi se duse la culcare. Când rămaseră singuri, Miles îi transmise raportul pentru Nolan Wainwright. Stăteau unul lângă altul pe divan. Întorcându-se către el, după ce îşi terminase raportul. Ea îi spuse:

— Dacă vrei, poţi să rămâi aici la noapte.

— Ultima oară când am rămas, ai dormit acolo, arătă el către dormitor.

— De data aceasta, voi rămâne aici. Estela doarme adânc. Nu vom fi deranjaţi.

El se apropie de Juanita, iar ea se apleacă spre el, doritoare. Buzele ei, abia întredeschise, erau fierbinţi. Luând-o în braţe, îi auzi respiraţia tot mai sacadată şi îi simţi trupul micuţ, gingaş, tremurând cu o pasiune abia stăpânită, răspunzând propriei lui pasiuni. Cum erau tot mai apropiaţi şi mâinile lui începură să o caute, Juanita suspină adânc, în aşteptarea extazului ce va urma. Nerăbdători, desfăcură patul.

Ceea ce urmă fu un dezastru. Miles o dorise pe Juanita cu mintea, cu gândurile şi crezuse că şi trupul avea să-l asculte. Dar lunile nesfârşite de disperare din închisoare îşi spuseră cuvântul. Nu, nu izbutea să fie bărbat. Juanita încercă să-l aline.

— Miles, dragule, ai răbdare.

Dar totul fu zadarnic. Miles zăcea pe spate, gata să izbucnească în lacrimi. Ştia că închisoarea îşi pusese pecetea asupra lui. Crezuse, sperase că aceasta nu-l va împiedica să iubească, dar ajunse la o concluzie jalnică: ştia că lucrul de care îi fusese teamă se adeverise. Nu mai era bărbat.

În cele din urmă, obosiţi, nefericiţi, adormiră.

Noaptea, Miles se trezi, se zvârcoli un timp, apoi se dădu jos din pat. Juanita îl auzi şi aprinse lumina de la căpătâi. Îl întrebă:

— Ce este?

— Mă tot gândesc. Şi nu pot să adorm.

— La ce?

Atunci îi povesti totul. Se aşezase în capul oaselor, cu privirea întoarsă, aşa încât cea a Juanitei să n-o prindă pe-a sa. Îi povesti întreaga experienţă din închisoare, începând cu violul în bandă. Apoi despre „relaţia” cu Karl – un soi de autoprotejare. Despre coabitarea în celulă cu negrul cel uriaş. Despre actele repetate şi cum începuseră să-i placă. Dezvălui sentimentele ambigue faţă de Karl, de a cărui blândeţe şi gentileţe îşi amintea cu… afecţiune?… dragoste? Nu ştia sigur.

Juanita îl întrerupse:

— Termină. Am auzit destul. Îmi vine să vomit!

O întrebă:

— Dar eu cum crezi că mă simt?

— *No quiero saber!*[16] Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu. Vocea ei trăda întreaga oroare şi dezgustul care o inundaseră.

De îndată ce se lumină de ziuă, se îmbrăcă şi plecă.

Două săptămâni mai târziu. Era tot o sâmbătă după-amiază, timpul cel mai potrivit pentru Miles ca să se strecoare neobservat afară din clubul sportiv. Era însă obosit de încordarea nervoasă a călătoriei la Louisville din noaptea trecută şi descurajat de lipsa progreselor făcute.

Totodată, era preocupat de întrebarea dacă trebuia să se mai ducă la Juanita, dacă ea dorea să-l mai vadă. Dar hotărî apoi că era necesar să-i facă cel puţin încă o vizită şi, când ajunse acolo, Juanita se purtă normal, obişnuit, ca şi când ceea ce se întâmplase ultima oară nu avusese loc. Îi asculta raportul, apoi el îi mărturisi îndoielile.

— N-am aflat nimic important. Bineînţeles, o să mă ocup de Jules LaRocca şi de tipul care mi-a vândut bancnotele de douăzeci de dolari falsificate, dar amândoi sunt lipsiţi de importanţă. Totodată, când îi pun întrebări lui LaRocca – aşa cum a fost aceea de unde provenea permisul de conducere fals – el se închide ca o scoică şi devine bănuitor. Nu ştiu acum nimic mai mult decât atunci când am început să caut persoane sus-puse din bandă sau ce se petrece dincolo de clubul sportiv Double-Seven.

— Nu poţi să afli totul într-o lună, zise Juanita.

— Poate că nu este nimic de aflat – sau cel puţin nu ce vrea Wainwright.

— Poate că nu. Dar dacă este aşa, nu e vina ta. De altfel, e posibil să fi descoperit mai mult decât îţi dai seama. Mi-ai dat banii falsificaţi, numărul permisului maşinii pe care ai condus-o.

— Care a fost probabil furat.

— Lasă-l pe domnul Sherlock Holmes Wainwright să descopere asta. Juanitei îi veni brusc o idee: Dar biletul de avion? Acela pe care ţi l-au dat ca să te întorci înapoi?

— L-am folosit.

— Nu există o copie pe care ai păstrat-o?

— S-ar putea ca…

Miles îşi pipăi buzunarul hainei; purtase acelaşi costum atunci când se dusese la Louisville. Plicul agenţiei de aviaţie era acolo şi talonul biletului înăuntru.

Juanita le luă pe amândouă.

— Poate că ele vor spune cuiva ceva. Şi am să-ţi dau înapoi cei patruzeci de dolari pe care i-ai plătit pentru banii falşi.

— Ai mare grijă de mine.

— *Porque no?*{17} Cineva trebuie să aibă.

Estela, care fusese la o prietenă în apartamentul alăturat, îşi făcu apariţia.

— Bună, zise ea. Ai să mai stai?

— Nu astăzi, îi spuse el. Am să plec îndată.

Juanita îl întrebă brusc:

— De ce trebuie să pleci?

— N-am nici un motiv. M-am gândit doar…

— Deci, vei lua cina aici. Estelei îi va face plăcere.

— Bravo, exclamă Estela. Îl întrebă apoi pe Miles: Vrei să-mi citeşti o poveste?

Când el îi făgădui că o să-i citească, fetiţa aduse o carte şi se cocoţă bucuroasă pe genunchii lui.

După cină, înainte ca Estela să spună noapte bună şi să se ducă la culcare, el îi mai citi puţin.

— Eşti un om tare bun, Miles, zise Juanita, revenind din dormitor şi închizând uşa în urma ei.

Când o ajutase pe Estela să se culce, el se ridicase să plece, dar ea îi făcu semn să stea.

— Nu, rămâi. Aş dori să-ţi spun ceva.

Stăteau ca înainte, unul lângă altul, pe divanul din hol. Juanita vorbea încet alegându-şi cuvintele.

— Data trecută, după ce ai plecat, am regretat cuvintele brutale pe care le-am gândit şi ţi le-am spus atunci. Nu trebuie să-i judeci prea sever pe alţii şi, totuşi, aşa am făcut. Ştiu că în închisoare ai suferit. Nu am fost acolo, dar pot să-mi închipui cât de rău era. Cum poate cineva să-şi imagineze – în afară de cei care au fost ei înşişi acolo – ce purtare ar trebui să aibă? Cât despre tipul de care mi-ai povestit, Karl, dacă el era omenos în timp ce ceilalţi erau cruzi, nu-ţi rămânea altceva de făcut.

Juanita se opri gânditoare, apoi continuă:

— Ca femeie, mi-e greu să înţeleg cum bărbaţii se pot iubi unul pe celălalt aşa cum spui şi să-şi facă unul altuia ce ai făcut tu. Ştiu că există atât lesbiene, cât şi homosexuali, iar când toate porţile îţi sunt închise, o astfel de dragoste e mai bună decât deloc, mai bună decât ura. Deci uită, te rog, vorbele grele pe care ţi le-am spus. Eşti liber să te gândeşti la Karl, admiţând că ai fost îndrăgostit de el.

Ridică privirea uitându-se fix la Miles.

— L-ai iubit, nu-i aşa?

— Da, răspunse el cu glas tremurat. L-am iubit.

Juanita îl aprobă.

— Mai bine s-o ştim amândoi. Poate că te vei îndrăgosti de alt bărbat. Nu ştiu. Nu prea înţeleg – însă chiar şi o asemenea dragoste e bună, oricum ar fi ea.

— Mulţumesc, Juanita.

Miles văzu că ea plângea şi descoperi că propria lui faţă era umedă de lacrimi.

Rămaseră tăcuţi multă vreme, ascultând zgomotul confuz de sâmbătă seara – circulaţia maşinilor şi vocile de afară, din stradă. Apoi amândoi începură să vorbească, întocmai ca nişte prieteni mai apropiaţi decât fuseseră vreodată înainte. Vorbiră întruna, uitând de trecerea timpului şi de locul unde se aflau; vorbiră până târziu în noapte despre ei, despre încercările lor, despre ceea ce îi învăţase viaţa, despre visurile lor de odinioară, speranţele de astăzi, năzuinţele pe care ar fi putut să le mai împlinească. Vorbiră până când vocile le fură toropite de oboseală. Apoi, aflându-se încă unul lângă altul, ţinându-se de mână, fură cuprinşi de somn.

Miles se trezi primul. Trupul îi era înţepenit şi amorţit… dar se simţea cuprins de elan.

O trezi cu gingăşie pe Juanita, o trase uşurel pe covorul din faţă, presărat cu perniţe. Cu tandreţe şi cu dragoste o dezbrăcă, apoi se dezbrăcă el însuşi, sărutând-o, o ţinu strâns în braţe, acoperind-o cu trupul său. Şi în vreme ce o poseda cu toată patima adunată în el, Juanita murmură cu glasul înecat de fericire:

— Te iubesc, Miles! *Carino mio*[18], te iubesc.

NOUĂ

— Am să-ţi pun două întrebări, zise Alex Vandervoort, vorbind mai puţin tăios ca de obicei, căci era preocupat şi chiar uimit de ceea ce citise: în primul rând, pentru numele lui Dumnezeu, cum de ai căpătat toate informaţiile astea? În al doilea rând, cât sunt ele de sigure?

— Dacă nu vă supăraţi, replică Vernon Jax, vă voi răspunde în ordine inversă.

Se aflau în biroul lui Alex din blocul turn al Băncii FMA, după-amiază târziu. Afară era linişte. Cea mai mare parte a personalului de la etajul treizeci şi şase plecase acasă.

Detectivul particular, pe care Alex îl angajase cu o lună în urmă pentru a întreprinde în mod independent o cercetare privind corporaţia Supranational – „misiune de a trage cu urechea”, aşa cum conveniseră – stătuse liniştit pe scaun citindu-şi ziarul de după-amiază, în vreme ce Alex studiase raportul lui de şaptezeci de pagini, care includea o anexă cu documente fotocopiate.

Astăzi, Vernon Jax avea un aspect, dacă îi putem spune aşa şi mai neglijent decât data trecută. Costumul albastru, lustruit, pe care îl purta trebuie să fi fost donat de Armata Salvării şi apoi aruncat. Ciorapii i se încolăciseră în jurul gleznelor peste pantofii care erau şi mai scâlciaţi decât înainte. Ceea ce îi mai rămăsese din păr atârna slinos pe capul chel, care parcă ar fi fost uns din belşug cu cremă. Dar, tot ca de obicei, era evident că ceea ce îi lipsea lui Jax în stilul vestimentar era compensat de priceperea sa de a iscodi.

— Vreţi să ştiţi în ce măsură vă puteţi bizui pe aceste informaţii? În eventualitatea că mă întrebaţi dacă faptele pe care le-am enumerat pot fi utilizate, în forma lor actuală, ca o dovadă la proces, răspunsul meu este nu. Dar am satisfacţia că sunt autentice şi că nu am inclus nimic care nu a fost verificat din cel puţin două surse şi, în unele cazuri, din trei. Ş-apoi, reputaţia de a obţine adevărul este cea mai importantă calitate profesională a mea. Am o reputaţie bună şi intenţionez să mi-o păstrez.

Şi acum, să vedem în ce fel o realizez. Ei bine, în general, oamenii pentru care lucrez îmi pun de obicei această întrebare şi

cred că aveţi dreptul la o explicaţie, deşi voi păstra câteva lucruri pentru mine, dintre cele care sunt incluse la rubrica „secrete profesionale” şi „surse de nedivulgat”.

Am lucrat douăzeci de ani pentru Departamentul Trezoreriei Statelor Unite, cea mai mare parte din timp în calitate de cercetător IRS şi mi-am păstrat până acum legăturile, nu numai acolo, ci şi într-o mulţime de alte locuri. Nu o ştiu mulţi, domnule Vandervoort, dar modul de lucru al detectivilor îl cuprinde şi pe acela de a comercializa informaţii confidenţiale. În profesiunea mea, nu ştii niciodată când vei avea nevoie de altcineva sau când vor avea ei nevoie de tine. Săptămâna asta ajuţi pe unul; mai devreme sau mai târziu, te va căuta el pe tine. În acest fel, îţi creezi totodată datorii şi obligaţii, iar plăţile – în bani sau informaţii – se fac în schimb. Aşa că, în momentul în care mă angajez, nu vând doar cunoştinţele financiare, care îmi place să cred că sunt de prima calitate, ci şi o reţea de legături. Unele dintre ele ar putea să vă mire.

— Pentru astăzi, mi-au ajuns surprizele, zise Alex şi arătă cu mâna raportul din faţa lui.

— Oricum, zise Jax, acesta este felul în care am obţinut o mare parte din ceea ce figurează acolo. Restul a fost alergătură, răbdare şi cunoaşterea locurilor unde să scormoneşti.

— Înţeleg.

— Mai este un lucru pe care aş vrea să-l clarific, domnule Vandervoort şi bănuiesc că îl veţi considera drept mândrie personală. V-am urmărit cum v-aţi uitat la mine în ambele ocazii când ne-am întâlnit şi nu prea v-am plăcut. Ei bine, ăsta este felul în care prefer să fiu văzut, pentru că un om neaspectuos, îmbrăcat neglijent, are toate şansele să nu fie observat sau luat în serios de cei pe care încearcă să-i tragă de limbă. Mai este şi altceva: oamenii cu care vorbesc cred că nu sunt o persoană importantă şi nu se supraveghează. Dacă aş arăta cam cum arătaţi dumneavoastră, s-ar feri, aşa că acesta este motivul. Dar, să vă mai spun ceva: în ziua în care mă veţi invita la nunta fiicei dumneavoastră, voi veni la fel de bine îmbrăcat ca oricare alt invitat.

— Dacă voi avea vreodată o fată, zise Alex, am să-mi amintesc ce mi-ai spus.

După ce Jax plecă, studie încă o dată surprinzătorul raport. Era, gândi el, încărcat cu cele mai grave implicaţii pentru Banca FMA. Edificiul impunător al corporaţiei Supranational – SuNatCo – se

prăbuşea şi era pe punctul să se scufunde.

Lewis D'Orsey, îşi aminti Alex, vorbise de zvonuri cu privire la „mari pierderi care nu fuseseră comunicate… de metode incorecte de contabilizare la societăţile afiliate… de Marele George Quartermain care negocia o subvenţie de tip Lockheed". Vernon Jax le confirmase pe toate şi mai descoperise multe, mult mai multe lucruri.

Era prea târziu pentru a face ceva astăzi, decise Alex. Avea o noapte înaintea lui, pentru a reflecta cum ar trebui să fie folosite informaţiile.

ZECE

Faţa lui Jerome Patterton, de obicei roşie, deveni stacojie. Protestă:

— La naiba! Ceea ce îmi ceri este ridicol.

— Nu îţi cer. Îţi spun: *fă aşa!*

Vocea lui Alex Vandervoort era gâtuită de supărarea care îl frământa de ieri noapte.

— Îmi ceri, îmi spui, ce deosebire e? Îmi ceri să întreprind o acţiune arbitrară, fără un motiv concret.

— Îţi voi da nenumărate motive după aceea. Motive puternice. În momentul de faţă nu avem timp.

Se aflau în biroul preşedintelui Băncii FMA unde, în dimineaţa aceasta, Alex îl aşteptase pe Patterton să sosească.

— Bursa din New York s-a deschis de cincizeci de minute, îl preveni Alex. Am pierdut şi aşa prea mult timp şi încă o să mai pierdem. Şi eşti singurul care poate să dea o dispoziţie departamentului nostru de credit să vândă absolut toate acţiunile corporaţiei Supranational pe care le deţinem.

— Nu o voi face, zise cu voce ridicată Patterton. Şi, la urma urmei, ce dracu e asta? Cine crezi că eşti ca să faci aici gălăgie, să dai ordine?

Alex privi peste umăr. Uşa biroului era deschisă. Se duse să o închidă, apoi reveni.

— Am să-ţi spun cine sunt, Jerome. Sunt tipul care te-a prevenit pe tine şi a prevenit şi consiliul împotriva angajării noastre excesive cu SuNatCo. M-am opus ca departamentul de credit să cumpere masiv acţiuni, dar nici unul – inclusiv tu – n-a vrut să mă asculte. Acum corporaţia Supranational se prăbuşeşte. (Alex se aplecă asupra biroului şi bătu cu pumnul; faţa şi ochii îi scânteiau aproape de figura lui Patterton.) Nu înţelegi? Corporaţia Supranational poate să dărâme această bancă o dată cu ea.

Patterton păru înspăimântat. Se aşeză greoi la biroul său.

— SuNatCo *este* cu adevărat în primejdie? *Eşti sigur?*

— Dacă n-aş fi sigur, crezi că m-aş afla aici şi m-aş comporta astfel? Nu înţelegi că îţi dau ocazia să salvezi ceva din ceea ce va fi

oricum o catastrofă? Alex arătă spre ceasul de la mână: Acum a trecut o oră de când s-a deschis bursa, Jerome, ia telefonul şi dă dispoziţia aceea.

Muşchii de pe faţa preşedintelui tresăreau nervos. Niciodată nu fusese autoritar sau hotărât; mai curând reacţiona la situaţii, decât să le creeze. O influenţă puternică deseori îl clătina. Este ceea ce făcea Alex acum.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Alex, spre binele tău, sper că ştii ce faci! (Patterton apucă unul din cele două telefoane de lângă birou, ezită, apoi îl ridică.) Dă-mi-l pe Mitchell de la Credit… Da, aştept… Mitch? Aici e Jerome. Ascultă cu atenţie. Vreau să dai imediat o dispoziţie de vânzare a întregului stoc Supranational pe care îl deţinem… Da, *de vânzare.* Tot, până la ultima acţiune. Patterton ascultă, apoi zise nerăbdător: Da, ştiu ce se va întâmpla la bursă şi ştiu că preţul a şi scăzut. Am văzut cota de ieri. Vom suferi o pierdere. Totuşi, vinde… Da, ştiu că este neregulamentar. Ochii săi căutară privirile lui Alex parcă spre a fi încurajat. Mâna care ţinea telefonul îi tremura când zise: Nu e timp să ţinem şedinţe. Aşa încât dă-i drumul! Nu pierde timpul… Patterton se strâmbă, ascultând: Da, îmi iau răspunderea.

După ce închise telefonul, Patterton dădu pe gât un pahar cu apă. Apoi îi spuse lui Alex:

— Ai auzit şi tu. Acţiunile au şi scăzut. Vânzarea noastră le va face să scadă şi mai mult. Vom suferi o înfrângere grozavă.

— N-ai dreptate, îl corectă Alex. Creditorii noştri – oameni care au încredere în noi – vor accepta înfrângerea. Şi ea ar fi fost şi mai mare dacă mai aşteptam. Chiar şi acum nu suntem în afară de pericol. Timp de o săptămână de acum înainte, SEC poate respinge aceste vânzări.

— Să respingă? De ce?

— Pot să ne acuze că am avut informaţii particulare, pe care ar fi trebuit să le aducem la cunoştinţă şi care ar fi oprit negocierea acţiunilor.

— Ce fel de informaţii?

— Că Supranational se află în pragul falimentului.

— Iisuse! Patterton se ridică de la birou şi se întoarse cu spatele, şoptind pentru sine: SuNatCo! Iisuse Cristoase, SuNatCo! Întorcându-se din nou spre Alex, întrebă: Şi ce facem cu împrumutul nostru? *Cincizeci de milioane!*

— Am verificat. Aproape întregul credit a fost folosit.

— Dar balanţa compensatoare?
— S-a redus la mai puţin de un milion.
Urmă o tăcere, în timpul căreia Patterton oftă adânc. Brusc, se calmă.
— Ai spus că ai motive puternice. În mod sigur ştii ceva. Ar fi mai bine să mi le spui.
— Ar fi mai simplu dacă ai citi asta.
Şi Alex puse raportul lui Jax pe biroul preşedintelui.
— Îl voi citi mai târziu, zise Patterton. Dar acum ai să-mi spui *personal* despre ce e vorba şi ce cuprinde.
Alex îi povesti despre zvonurile cu privire la Supranational pe care i le comunicase Lewis D'Orsey şi despre hotărârea sa de a angaja un detectiv – pe Vernon Jax.
— Ceea ce a raportat Jax se potriveşte întocmai, declară Alex. Noaptea trecută şi în dimineaţa asta am dat mai multe telefoane, care au confirmat unele din declaraţiile sale izolate. Toate sunt verificate. Adevărul este că o bună parte din ceea ce s-a aflat ar fi putut să fie descoperit de oricine printr-o cercetare amănunţită, numai că nimeni n-a făcut-o sau n-a pus laolaltă cele aflate. Ba mai mult, Jax a obţinut informaţii confidenţiale, inclusiv documente, bănuiesc că prin…
Patterton îl întrerupse ţâfnos.
— Bine, bine, nu mă interesează toate astea. Spune-mi care este esenţa.
— Am să ţi-o spun în cinci cuvinte. Supranational nu mai are bani. În ultimii trei ani, corporaţia a avut pierderi enorme şi a supravieţuit prin prestigiul ei şi prin credite. S-au făcut împrumuturi înspăimântătoare pentru a plăti datoriile, noi împrumuturi pentru a plăti acele datorii, apoi împrumuturi şi mai mari şi aşa mai departe. Ceea ce le-a lipsit au fost într-adevăr banii numerar.
Patterton protestă:
— Dar SuNatCo a anunţat an de an beneficii excelente şi nu a suprimat niciodată vreun dividend.
— Acum iese la iveală faptul că puţinele dividende din trecut fuseseră plătite din împrumuturi. Restul este contabilizare fictivă. Ştim cu toţii cum poate fi făcută. Numeroase companii, din cele mai mari şi mai reputate, folosesc aceleaşi metode.
Preşedintele băncii cântări afirmaţia, apoi spuse sumbru:
— A existat o vreme în care girul unui contabil pentru o

declaraţie financiară era o dovadă de corectitudine. Acum nu mai există aşa ceva.

— Aici şi Alex arătă raportul ce se afla pe birou între ei, sunt exemple în legătură cu ceea ce am vorbit. Printre cele mai grave se numără *Horizon Land Development*, afiliată la corporaţia Supranational.

— Ştiu, ştiu.

— Atunci, trebuie de asemenea să ştii că *Horizon* posedă terenuri mari în Texas, Arizona, Canada. Cele mai multe dintre suprafeţe sunt neîngrijite, rămase în urmă poate cu o generaţie faţă de dezvoltarea actuală. Ceea ce face *Horizon* este să vândă la speculanţi, acceptând plăţi în rate mici şi amânând mult plata integrală. La două vânzări, achitarea completă, totalizând optzeci de milioane dolari, este plătibilă după patruzeci de ani de acum încolo, deci intrând cu mult în secolul al XXI-lea. Plăţile acelea s-ar putea să nu fie efectuate niciodată. Totuşi, în situaţiile de bilanţ pentru *Horizon* şi *Supranational*, cele optzeci de milioane figurează ca beneficii curente. Ele reprezintă tocmai cele două vânzări. Există şi altele, însă mai mici, care utilizează acelaşi tip de contabilizare. De asemenea, ceea ce se petrecea la o afiliată a corporaţiei Supranational s-a repetat şi la altele. Alex făcu o pauză, apoi adăugă: Bineînţeles că pe hârtie totul pare grozav, ridicând – în chip nerealist – preţul pe piaţă al acţiunilor Supranational.

— Cineva s-a umplut de bani, zise Patterton. Trist, dar din păcate nu noi. Avem vreo idee de volumul împrumuturilor făcute de SuNatCo?

— Da. Se pare că Jax a izbutit să arunce o privire asupra unor liste de impozite, care arată reduceri de dobânzi. Estimarea lui cu privire la totalul datoriilor pe termen scurt, inclusiv la societăţile afiliate, este de un miliard de dolari. Din aceştia, cinci sute de milioane par să fie împrumuturi la bănci. Restul îl constituie mai ales poliţe scadente după nouăzeci de zile, pe care ei le-au scontat.

Efectele de comerţ, aşa cum ştiau amândoi, erau poliţe cu dobândă, însă garantate numai de reputaţia celui care se împrumuta. Scontarea lor dădea naştere la încă mai multe poliţe pentru a le plăti pe cele dintâi, plus dobânzile.

— Dar sunt aproape de limitele de împrumut, zise Alex. Sau cel puţin aşa crede Jax. Ceea ce pot confirma eu este faptul că cei care scontează poliţele încep să fie îngrijoraţi.

Patterton reflectă:

— Tot aşa a căzut şi compania *Penn Central*. Toată lumea credea că societatea de căi ferate era intangibilă – cel mai sigur stoc de acţiuni de cumpărat şi de păstrat, împreună cu *IBM* şi *General Motors*. Deodată, într-o bună zi, *Penn Central* intră pe mâna portăreilor. Lichidată, terminată!

— Mai adaugă câteva nume importante de atunci încoace, îi reaminti Alex.

Acelaşi gând le trecu amândurora prin minte: după Supranational, oare nu cumva o să fie trecută pe listă şi Banca FMA?

Faţa roşcovană a lui Patterton păli. Îl întrebă pe Alex, pe un ton rugător:

— Cum stăm?

Acum nu mai avea pretenţii de conducător. Preşedintele băncii se sprijinea cu nădejde pe bărbatul mai tânăr.

— Depinde cât va mai putea să reziste corporaţia Supranational. Dacă pot s-o lungească încă vreo câteva luni, vânzarea pe care o facem noi astăzi a stocului lor de acţiuni ar putea fi ignorată şi încălcarea Legii Rezervei Federale referitoare la împrumut poate să nu fie investigată îndeaproape. Dacă prăbuşirea are loc repede, suntem într-o încurcătură serioasă – faţă de SEC pentru că nu am destăinuit ceea ce ştim, faţă de inspectorul devizelor, pentru abuz de încredere şi faţă de Rezerva Federală în privinţa împrumutului. Apoi – nu mai e nevoie să-ţi amintesc – suntem confruntaţi cu o pierdere netă de cincizeci de milioane dolari şi tu ştii ce va însemna asta pentru declaraţia de beneficii din anul în curs, astfel că acţionarii supăraţi vor cere capul cuiva. Pe deasupra, ar putea să fie deschise urmăriri judiciare împotriva consilierilor.

— *Iisuse!* repetă Patterton. Iisuse Cristoase!

Scoase o batistă şi îşi şterse faţa şi creştetul în formă de ou.

Alex continuă fără răgaz:

— Mai este un lucru de care trebuie să ţinem seamă: publicitatea. Dacă Supranational se prăbuşeşte, se vor face investigaţii. Dar chiar şi mai înainte, presa se va interesa de povestea asta şi va face propriile ei cercetări. Există reporteri specializaţi în finanţe care se pricep foarte bine la aşa ceva. Când încep întrebările, este puţin probabil ca banca noastră să treacă neobservată, iar volumul pierderilor va deveni cunoscut şi i se va face publicitate. E genul de ştiri care poate să-i îngrijoreze pe depunători şi ar putea provoca retrageri masive.

— Vrei să spui că s-ar repezi asupra băncii? Este de neconceput.

— Ba nu, nu este de neconceput. S-a mai întâmplat şi în alte părţi. Aminteşte-ţi de Banca Franklin din New York. Când eşti depunător, singurul lucru care te interesează este ca banii tăi să fie siguri. Dacă îţi închipui că n-ar putea fi, ţi-i retragi la iuţeală.

Patterton mai bău puţină apă, apoi se lăsă greoi în fotoliu. Arăta mai palid decât înainte, dacă ar fi fost posibil aşa ceva.

— Ceea ce îţi sugerez, zise Alex, este să convoci imediat comitetul de politică monetară şi în următoarele zile să ne concentrăm asupra operaţiunilor de asigurare a unui depozit de numerar maxim. În acest fel vom fi pregătiţi, dacă se va produce o bruscă retragere de numerar.

Patterton dădu din cap:

— Foarte bine.

— În afară de asta, n-avem mare lucru de făcut decât să ne rugăm. (Pentru prima oară de când venise, Alex zâmbi.) Poate că ar trebui să-l punem pe Roscoe să-şi bată capul cu chestia asta.

— *Roscoe!* zise Patterton ca şi când şi-ar fi amintit brusc. El a studiat situaţia financiară a corporaţiei Supranational, a recomandat împrumutul, ne-a asigurat că totul era grozav.

— Roscoe nu a fost singur, sublime Alex. Tu şi consiliul l-aţi susţinut. Mulţi alţii au examinat cifrele şi au ajuns la aceeaşi concluzie.

— Tu n-ai făcut-o.

— Eram neliniştit, bănuitor poate. Dar nu aveam habar că SuNatCo se afla într-o asemenea situaţie dezastruoasă.

Patterton ridică telefonul pe care îl folosise mai înainte.

— Roagă-l pe domnul Heyward să vină aici. O pauză, apoi Patterton se răsti: Nu mă interesează nici dacă *Dumnezeu* se află la el. Am nevoie de el acum.

Trânti telefonul şi îşi şterse din nou fata.

Uşa biroului se deschise fără zgomot şi Heyward intră.

— Bună dimineaţa, Jerome, spuse el şi dădu din cap, rece, spre Alex.

Patterton răcni:

— Închide uşa.

Privindu-l cu surprindere, Heyward închise uşa.

— Mi s-a spus că e urgent. Dacă nu e, aş prefera să…

— Spune-i de Supranational, Alex, zise Patterton.

Figura lui Heyward se crispă.

Încet, pe un ton sec, Alex repetă esenţa raportului lui Jax. Supărarea lui din noaptea trecută şi din dimineaţa asta – supărare provocată de prostia mioapă şi lacomă care dusese banca la marginea prăpastiei – îl părăsise acum. Îi era doar necaz că urmau să se producă pierderi atât de mari şi că se risipise atâta efort. Îşi amintea cu regret câte alte proiecte meritorii fuseseră respinse pentru ca banii să fie canalizaţi către împrumutul pentru Supranational. Cel puţin, reflectă el, prin moartea sa, Ben Rosselli fusese scutit de această clipă.

Roscoe Heyward îl uimi. Alex se aşteptase să fie contrazis, să-i facă scandal. Dar nu se petrecu nimic. Dimpotrivă, Heyward îl ascultă în linişte, punând câte o întrebare, dar nu făcu nici un comentariu. Alex bănui că ceea ce îi spunea el amplifica alte informaţii, pe care Heyward însuşi le primise ori se aşteptase la ele.

Când Alex termină, urmă o tăcere.

Patterton, care îşi recăpătase ceva din stăpânirea de sine, zise:

— Azi după-amiază o să avem o şedinţă a comitetului de politică monetară, ca să discutăm disponibilul în numerar. Între timp, Roscoe, caută să iei legătura cu corporaţia Supranational ca să vezi cât anume – dacă a mai rămas ceva – poate fi salvat din împrumutul nostru.

— Este un împrumut la cerere, zise Heyward. Putem să-l reclamăm oricând.

— Atunci, fă-o acum. Fă-o verbal astăzi şi imediat în scris. Nu e prea mare speranţă ca SuNatCo să aibă cincizeci de milioane de dolari disponibili; nici chiar o companie sănătoasă nu păstrează atâţia bani. Dar ceva trebuie să aibă, deşi nu-mi pun mari speranţe. Oricare ar fi calea, vom face tot ce se poate.

— Am să-l sun îndată pe Quartermain, zise Heyward. Pot să iau raportul?

Patterton se uită la Alex.

— Nu am nici o obiecţie, zise Alex, dar aş propune să nu se facă nici o copie. Şi cu cât sunt mai puţini cei ce ştiu despre asta, cu atât mai bine.

Heyward aprobă dând din cap. Părea agitat, nerăbdător să plece.

UNSPREZECE

Alex Vandervoort avusese în parte dreptate bănuind că Roscoe Heyward poseda el însuşi unele informaţii. Îi ajunseseră la ureche zvonuri despre dificultăţile pe care le întâmpina corporaţia Supranational şi aflase, cu câteva zile în urmă, că unele efecte comerciale emise de SuNatCo fuseseră refuzate de investitori. Heyward participase şi la o şedinţă a consiliului de administraţie al corporaţiei Supranational – pentru prima oară – şi simţise că informaţiile date consilierilor nu erau nici complete şi nici cinstite. Dar, ca „nou-venit", nu pusese întrebări, intenţionând să înceapă verificarea mai târziu. În urma şedinţei, observase o descreştere a cotei acţiunilor corporaţiei Supranational şi hotărâse, nu mai departe decât ieri, să sfătuiască departamentul de credit al băncii să „uşureze", ca precauţie, stocul de acţiuni. Din nefericire – atunci când Patterton îl convocase în dimineaţa asta – încă nu-şi pusese intenţia în aplicare. Totuşi, nimic din ceea ce auzise sau bănuise nu sugera că situaţia era atât de urgentă sau atât de gravă cum o înfăţişa raportul furnizat de Vandervoort.

Dar aflând care era esenţa raportului, Heyward nu mai obiectase nimic. Instinctul îi spunea, aşa cum se exprimase Vandervoort, că totul concorda.

Acesta era motivul pentru care Heyward rămăsese tăcut în faţa celor doi, ştiind că – în acest stadiu – erau prea puţine de spus. Dar mintea îi fusese activă, străbătută de semnale de alarmă, în vreme ce cântărea ideile, eventualităţile şi căile de ieşire posibile pentru el însuşi. Existau mai multe lucruri care trebuia să fie îndeplinite grabnic, deşi, în primul rând, se cuvenea să-şi completeze informaţiile personale, studiind raportul lui Jax. Întors în biroul său, Heyward expedie repede problema pe care o discuta cu un vizitator şi se aşternu pe citit.

Îşi dădu imediat seama că Alex Vandervoort fusese corect în rezumarea elementelor principale ale raportului şi ale documentelor doveditoare. Ceea ce nu menţionase Vandervoort erau detalii în legătură cu intervenţiile la Washington ale Marelui George Quartermain pentru obţinerea unui împrumut garantat de guvern,

spre a menţine solvabilitatea corporaţiei Supranational. Pentru un asemenea împrumut se intervenise la membrii Congresului, la Ministerul Comerţului şi la Casa Albă. Se afirma, la un moment dat, că Quartermain îl luase pe vicepreşedintele Byron Stonebridge într-o călătorie în insulele Bahamas, cu scopul de a căpăta sprijinul său pentru ideea împrumutului. Mai târziu, Stonebridge discutase posibilitatea în cadrul cabinetului, dar hotărârea fusese negativă.

Heyward reflectă cu amărăciune: Acum ştia ce discutaseră Marele George şi vicepreşedintele în noaptea când se plimbau adânciţi în conversaţie în grădina vilei din Bahamas. Şi, cum până la urmă maşinăria politică de la Washington luase una din hotărârile sale mai înţelepte, respingând împrumutul cerut de Supranational, Banca FMA – la îndemnul lui Roscoe – se grăbise să acorde împrumutul. Marele George se dovedise un maestru în tranzacţii înşelătoare. Heyward îl auzea parcă şi acum spunând: „Dacă cincizeci de milioane este o sumă mai mare decât pot oamenii tăi să mânuiască, s-o lăsăm baltă. Am s-o dau la Chase." Era un şiretlic cunoscut, iar Heyward – abilul, experimentatul bancher – căzuse în cursă.

Măcar un lucru era bun. În referinţele la călătoria vicepreşedintelui în Bahamas, detaliile erau sumare şi, fără îndoială, se ştiau prea puţine lucruri. Spre marea uşurare a lui Heyward, raportul nu se referea nici la Investiţiile Q.

Heyward se întreba dacă Jerome Patterton îşi amintise de încă un împrumut, totalizând două milioane de dolari, pe care Banca FMA îl acordase grupului de oameni de afaceri particulari, condus de Marele George, pentru Investiţiile Q. Probabil că nu. Nici Alex Vandervoort nu ştiuse nimic de el, deşi urma să afle în curând. Mai important era, totuşi, să se asigure că nu se va descoperi niciodată că Heyward primise un „comision" în acţiuni ale Investiţiilor Q. Îşi dorea din tot sufletul să le fi restituit lui G.G. Quartermain, aşa cum intenţionase la început. Mă rog, acum era prea târziu pentru aşa ceva, dar ceea ce putea face era să scoată certificatele de proprietar al acţiunilor din seiful de la bancă şi să le distrugă. Era cel mai sigur lucru. Din fericire, deşi erau nominalizate, certificatele nu purtau numele lui..

Heyward îşi dădu seama că, pentru moment, nu se mai gândea la competiţia dintre el şi Vandervoort, preocupându-se doar să supravieţuiască. Nu-şi făcea iluzii în privinţa a ceea ce ar fi putut provoca prăbuşirea corporaţiei Supranational asupra propriei sale

poziţii în bancă şi în consiliul de administraţie. Ar fi devenit un paria – ţintă a tuturor învinuirilor. Dar poate chiar şi acum, printr-o intervenţie rapidă şi cu puţin noroc, nu era prea târziu pentru a se redresa. Dacă banii împrumutaţi se recâştigau, ar putea deveni un erou.

Primul pas în această direcţie era să ia contact cu corporaţia Supranational. Dădu dispoziţie secretarei sale, doamna Callaghan, să-i obţină legătura cu G.G. Quartermain la telefon.

Câteva minute mai târziu, ea îl informă:

— Domnul Quartermain nu este în ţară. La biroul său se ştie vag unde este. Nu ne dau alte lămuriri.

Era un început de rău augur şi Heyward spuse repezit:

— Atunci, fă-mi legătura cu Inchbeck.

Avusese câteva convorbiri cu Stanley Inchbeck, inspectorul contabil al corporaţiei Supranational, după ce se întâlniseră prima oară în Bahamas.

Vocea lui Inchbeck, cu accentul lui nazal de newyorkez, se auzi vioaie în receptor:

— Roscoe, ce pot să fac pentru tine?

— Am încercat să dau de urma lui George. Salariaţii voştri par să nu…

— Este în Costa Rica.

— Aş vrea să vorbesc cu el. Există vreun număr unde să-l sun?

— Nu. A lăsat instrucţiuni că nu doreşte să fie sunat.

— E ceva urgent.

— Atunci spune-mi mie.

— Foarte bine. Cerem înapoi împrumutul. Acum te înştiinţez verbal şi mâine, cu poşta de noapte, veţi primi o confirmare scrisă.

Urmă o tăcere. Inchbeck zise:

— Cred că nu eşti serios.

— Sunt foarte serios.

— Dar *de ce?*

— Cred că poţi să bănuieşti. Cred, de asemenea, că nu ai dori să încep să dau motive la telefon.

Inchbeck tăcu – fapt semnificativ. Apoi protestă:

— Banca ta e ridicolă şi nerezonabilă. Nu mai departe decât săptămâna trecută, Marele George ne-a spus că dorea să ceară oamenilor voştri mărirea împrumutului cu cincizeci la sută.

Îndrăzneala lui îl amuţi pe Heyward până când îşi dădu seama că tot îndrăzneala îi reuşise şi data trecută corporaţiei Supranational.

Acum nu-i va mai merge.

— Dacă împrumutul va fi restituit prompt, zise Heyward, orice informaţie pe care o avem va rămâne confidenţială. Îţi garantez.

Ceea ce era limpede, reflectă el, era că Marele George, Inchbeck şi oricine dintre cei care cunoşteau adevărul despre SuNatCo erau dispuşi să tragă de timp. Dacă aşa stăteau lucrurile, Banca FMA putea să obţină în viteză un avantaj faţă de alţi creditori.

— Cincizeci de milioane de dolari! zise Inchbeck. Nu păstrăm atât de mult numerar la îndemână.

— Banca noastră ar accepta şi o plată eşalonată, cu condiţia ca ratele să se succeadă repede.

Adevărata problemă era, desigur: Unde ar putea găsi SuNatCo cincizeci de milioane, în situaţia ei actuală de lipsă de numerar? Heyward era lac de sudoare. Nervozitate, emoţie, speranţă, toate contribuiau.

— Am să vorbesc cu Marele George, zise Inchbeck. Dar te asigur că n-o să-i placă.

— Când vorbeşti cu el, spune-i că aş dori să discut şi împrumutul nostru pentru Investiţiile Q.

Heyward nu era sigur, dar atunci când puse telefonul în furcă, i se păru că aude geamătul lui Inchbeck.

În liniştea biroului, Roscoe Heyward se lăsă pe spate în fotoliul său rotitor, capitonat, încercând să se destindă. Ceea ce se întâmplase în ultima oră se prăvălise peste el ca o avalanşă. Acum, când se mai liniştise, se simţea moale, părăsit. Dorea să se poată desprinde pentru o clipă de toate.

Dacă ar fi avut de ales, ştia a cui apropiere i-ar fi bine venită. A lui Avril. Dar nu mai auzise de ea de la ultima întâlnire, care se petrecuse acum o lună. În trecut, ea îl căuta totdeauna. Niciodată nu o căutase el pe ea.

Instinctiv, deschise carneţelul cu adrese pe care îl purta totdeauna la el şi căută un număr de telefon, amintindu-şi că îl notase. Era numărul lui Avril din New York. Îl formă, folosind o linie exterioară directă.

Auzi soneria, apoi vocea blândă, plăcută a lui Avril:

— Alo.

Inima îi tresări la auzul ei.

— Bună, Rossie, zise ea când îl recunoscu.

— Nu ne-am întâlnit de o grămadă de timp. Mă întrebam când o să mai aud de tine.

Îşi dădu seama de şovăiala ei:

— Dar, Rossie, scumpule, nu mai figurezi pe listă.

— Ce listă?

Încă o dată – nesiguranţă.

— Poate că n-ar fi trebuit să-ţi spun.

— Nu, te rog, spune-mi. Rămâne între noi.

— Mă rog, este o listă foarte confidenţială a corporaţiei Supranational, în care sunt trecuţi cei ce sunt distraţi pe cheltuiala ei.

El avu brusc senzaţia unui laţ care se strângea în jurul său.

— Cui i se distribuie lista?

— Nu ştiu. Ştiu doar că noi, fetele, o primim. Nu sunt sigură dacă şi altcineva.

El se opri, reflectând iritat şi raţionă: Ce a fost, a fost. Ar fi trebuit să fie fericit că nu mai figura acum pe listă, deşi se descoperi întrebându-se, cu o urmă de gelozie, cine figura. În orice caz, spera că fuseseră distruse listele mai vechi. Cu voce tare, întrebă:

— Asta înseamnă că nu mai poţi veni să te întâlneşti cu mine?

— Nu chiar. Dar dacă vin, trebuie să plăteşti tu, Rossie.

— La cât s-ar ridica suma?

În vreme ce întreba, nu-i venea să creadă că el era cu adevărat cel care vorbea.

— Păi, drumul meu cu avionul de la New York, zise Avril cu simţ practic. Apoi plata hotelului, iar pentru mine – două sute de dolari.

Heyward îşi reaminti că se întrebase odată, mai demult, cât plătise corporaţia Supranational pentru el. Acum ştia. Rămase cu telefonul în mână, chibzuind în sinea lui: bunul-simţ împotriva dorinţei; conştiinţa împotriva amintirii a ce însemna să fii cu Avril. Banii, de asemenea, erau mai mulţi decât îşi putea îngădui. Dar el o dorea, o dorea foarte mult.

Puse din nou receptorul la gură:

— Cât de repede poţi ajunge aici?

— Marţea viitoare.

— Nu înainte?

— Mi-e teamă că nu, scumpule.

Îşi dădea seama că fusese un nebun; că de azi până marţi va sta la rând în urma altor bărbaţi, ale căror priorităţi, indiferent din ce motive, erau mai importante decât ale sale. Dar nu se putu stăpâni şi îi spuse:

— Foarte bine, marţi.

Aranjară ca Avril să tragă la *Columbia Hilton* şi să-i telefoneze de acolo. Heyward savura de pe acum deliciile ce-l aşteptau.

Îşi aminti de un alt lucru pe care îl avea de făcut – să distrugă certificatele sale de acţiuni ale investiţiilor Q.

De la etajul treizeci şi şase, luă liftul rapid pentru a coborî în holul principal, trecu apoi prin tunel la filiala de alături. Îi trebui doar câteva minute pentru a ajunge la seiful său personal şi a lua cele patru certificate, fiecare de câte cinci sute de acţiuni. Le duse sus, pentru a le introduce singur într-o maşină de distrus hârtii.

Revenit în biroul său, îşi schimbă intenţiile. Ultima dată când controlase acţiunile, ele valorau douăzeci de mii de dolari. Oare nu se grăbea? La urma urmei, dacă va fi nevoie, ar putea să distrugă certificatele într-o clipă.

Schimbându-şi hotărârea, le încuie într-un sertar din birou, împreună cu alte hârtii personale.

DOISPREZECE

Marea catastrofă avu loc atunci când Miles Eastin se aştepta cel mai puţin.

Numai cu două zile înainte, amăgit şi deprimat, convins că slugăreala lui la clubul sportiv Double-Seven nu va avea nici un alt rezultat decât să-l cufunde şi mai mult în infracţiuni, umbra reîmprospătată a închisorii se lăsă înspăimântătoare asupra lui. Miles îi mărturisise Juanitei deprimarea sa. Şi, cu toate că ea fusese pentru scurtă vreme temperată de dragostea lor, starea de spirit iniţială se menţinea.

Sâmbătă se întâlnise cu Juanita. Luni seara târziu, la Double-Seven, directorul clubului, Nate Nathanson, trimise după Miles, care ajuta ca de obicei la căratul băuturilor şi sandvişurilor la etajul doi, pentru jucătorii de cărţi şi zaruri.

Când Miles intră în biroul directorului, se mai aflau acolo alţi doi ţipi. Unul dintre ei era cămătarul Ominsky, al doilea era un bărbat voinic, cu trăsături grosolane, pe care Miles îl mai văzuse de câteva ori la club şi auzise că i se spunea Tony Marino Ursul. Numele de „Ursul" părea să i se potrivească foarte bine. Marino avea un trup greoi, puternic, mişcări degajate, lăsând impresia unei violenţe ascunse. Faptul că Tony Ursul se bucura de autoritate şi că era respectat de către ceilalţi era evident. De fiecare dată când sosea la Double-Seven, apărea într-o limuzină Cadillac cu un şofer şi un însoţitor, amândoi având în mod neîndoios şi rolul de oameni de pază.

Nathanson păru nervos când începu să vorbească:

— Le-am spus domnilor Marino şi Ominsky cât ne-ai fost de folositor aici. Ei vor să le faci un serviciu pentru…

Ominsky îi spuse brusc directorului:

— Aşteaptă afară.

— Da, domnule.

Şi Nathanson ieşi repede.

— Într-o maşină, afară, se află un bătrân, îi zise Ominsky lui Miles. Or să te ajute oamenii lui Marino. Adu-l înăuntru, dar vezi să nu vă vadă nimeni. Du-l sus într-una din camerele de lângă a ta şi

asigură-te că rămâne acolo. Nu-l părăsi mai mult decât este neapărat nevoie să o faci şi, când trebuie să pleci, încuie-l. Te fac răspunzător să nu plece de aici.

Miles întrebă neliniştit:

— Asta înseamnă că trebuie să-l ţin aici cu forţa?

— N-o să ai nevoie de forţă.

— Bătrânul ştie ce-ar păţi. Nu o să facă gălăgie, zise Tony Ursul cu o voce care pentru o persoană cu volumul său era surprinzător de subţire.

— Aminteşte-ţi că este important pentru noi, aşa că poartă-te bine cu el. Dar nu-l lăsa să bea. O să-ţi ceară. Să nu-i dai nici un strop. Ai înţeles?

— Cred că da, zise Miles. Vreţi să spuneţi că acum este inconştient?

— E beat turtă, răspunse Ominsky. A făcut un chef de o săptămână. Treaba ta este să ai grijă de el şi să-l trezeşti. Atâta vreme cât va sta aici – trei sau patru zile – cealaltă treabă a ta poate să aştepte. Şi adăugă: Achită-te bine şi te vei bucura de mai multă încredere.

— Am să fac tot ce pot, îi zise Miles. Bătrânul are vreun nume? Va trebui să-i spun într-un fel.

Cei doi se uitară unul la altul, apoi Ominsky zise:

— Danny. Asta e tot ce ai nevoie să ştii.

Câteva minute mai târziu, la intrarea în Double-Seven, şoferul, care era şi omul de pază al lui Tony Marino Ursul, scuipă cu scârbă pe trotuar şi se plânse:

— Cristosul mă-sii! Bătrânul pârţâitor miroase ca o latrină.

Se uita, împreună cu cel de-al doilea om de pază şi cu Miles Eastin la tipul nemişcat de pe bancheta din spate a unei limuzine Dodge, parcată la colţ. Uşa din spate a maşinii era deschisă.

— Am să încerc să-l spăl, zise Miles.

Chiar şi lui i se schimonosi figura la mirosul sufocant de vomă.

— Dar mai întâi va trebui să-l ducem înăuntru.

Al doilea om de pază îl grăbi.

— La naiba, să isprăvim odată!

Îl apucară şi-l traseră afară. În strada slab luminată, tot ce se putea distinge era ciuful de păr cărunt, obrajii palizi şi scofâlciţi, invadaţi de barbă, ochii închişi şi o gură moale, căscată, care dădea la iveală gingii fără dinţi. Hainele pe care le purta omul leşinat erau pătate şi descusute.

— N-o fi mort? întrebă al doilea om de pază când îl ridicară din maşină.

În momentul acela, stârnit de deplasarea trupului, omul vărsă din nou, chiar peste Miles.

Şoferul, care scăpase neatins, chicoti:

— Nu-i mort. Nu încă. Apoi, cum lui Miles îi veni şi lui să verse, zise: Mai bine să te murdărească pe tine, decât pe mine.

Cărară trupul inert în club, apoi, folosind o scară dosnică, îl urcară la etajul patru. Miles aduse cheia camerei şi descuie uşa. Era o cămăruţă asemănătoare cu a lui, în care se afla doar un pat de o persoană, un scrin cu sertare, două scaune, un lighean şi câteva etajere. De jur-împrejurul cămăruţei, pereţii erau căptuşiţi cu placaj până aproape de tavan, lăsând liberă partea de sus. Miles se uită înăuntru, apoi le spuse celorlalţi doi:

— Ţineţi-l.

În timp ce aceştia îl aşteptau, o porni pe scări în jos şi aduse o muşama din sala de sport. La întoarcere, o întinse pe pat şi aşezară bătrânul pe ea.

— Acum e al tău, Miles, zise şoferul. S-o ştergem afară înainte de a începe să borăsc.

Stăpânindu-şi scârba, Miles îl dezbrăcă pe bătrân, apoi în vreme ce acesta era încă întins pe muşama, tot fără cunoştinţă, îl spălă şi îl şterse cu un burete. Când isprăvi şi cu spălatul, Miles trase muşamaua de sub el şi acum bătrânul stătea întins în pat, curat şi mai puţin mirositor. Gemuse tot timpul şi stomacul i se contractase o dată, deşi acum nu produse decât o şuviţă de scuipat pe care Miles o îndepărtă. După ce îl acoperi cu un cearşaf şi o pătură, bătrânul păru să se odihnească liniştit.

Înainte, în vreme ce îl dezbrăca, Miles îi lăsase hainele să cadă pe pardoseala cămăruţei. Acum le strânse şi se apucă să le pună în doi saci de plastic pentru a fi trimise la spălătorie. În vreme ce făcea asta, îi goli buzunarele. Într-unul din buzunarele de la haină găsi o proteză dentară. Celelalte conţineau diferite obiecte: un pieptene, o pereche de ochelari cu lentile groase, o garnitură formată din stilou şi creion de aur, mai multe chei pe un inel, iar în buzunarul interior, trei cărţi de credit Keycharge şi un portofel burduşit cu bani.

Miles luă proteza dentară, o clăti şi o aşeză lângă pat, într-un pahar cu apă. Puse şi ochelarii lângă ea. Apoi examină cărţile de credit de la bancă şi portofelul.

Cărţile de credit erau pe numele Fred W. Riordan, RJC. Bennett şi Alfred Shaw. Fiecare carte de credit era semnată pe spate, dar în ciuda diferenţelor de nume, scrisul era acelaşi la fiecare. Miles întoarse încă o dată cărţile, controlând datele emiterii şi expirării, care arătau că toate trei erau valabile. Atât cât putea să-şi dea seama, erau autentice.

Îşi îndreptă atenţia asupra portofelului. Sub o învelitoare de plastic se afla un permis de conducere valabil în statul respectiv. Plasticul era galben şi se vedea greu prin el, astfel încât Miles scoase permisul afară, descoperind că sub el se afla al doilea permis, iar dedesubt un al treilea. Numele de pe permise corespundeau cu cele de pe cărţile de credit, dar capul şi bustul din fotografiile celor trei permise erau identice. Le examină îndeaproape. Cu diferenţe ce ţineau de data când fuseseră făcute fotografiile, erau, fără îndoială, ale bătrânului din pat.

Miles scoase banii din portofel ca să-i numere. O să-i spună lui Nate Nathanson să pună cărţile de credit şi portofelul în casa de bani a clubului, dar trebuia să ştie cât de mulţi bani ţinea în mână. Suma era neaşteptat de mare – cinci sute doisprezece dolari, aproape jumătate în bilete noi de douăzeci de dolari. Bancnotele de douăzeci îi reţinură atenţia. Se uită cu grijă la câteva dintre ele, pipăi hârtiile cu buricele degetelor. Apoi se uită la omul din pat care părea să doarmă adânc, încet, părăsi camera şi străbătu coridorul de la etajul patru, spre camera sa. Reveni câteva minute mai târziu cu o lupă de buzunar, cu care cercetă încă o dată hârtiile de douăzeci de dolari. Intuiţia sa fusese bună. Erau *false,* însă extrem de bine executate, ca şi cele pe care le cumpărase cu o săptămână în urmă aici, la Double-Seven.

El raţionă: Banii, sau mai curând jumătate din ei, erau falşi. Tot astfel erau, fără îndoială, cele trei permise de conducere şi părea plauzibil că proveneau din aceeaşi sursă ca şi permisul fals al lui Miles, pe care i-l dăduse Jules LaRocca săptămâna trecută. În consecinţă, nu era oare de presupus că şi cărţile de credit erau false? Poate că, în definitiv, era aproape de sursa cărţilor de credit Keycharge false, pe care Nolan Wainwright ţinea atât de mult să o descopere.

Miles fu cuprins de o emoţie şi o nervozitate care făcură să-i bată inima mai tare. Avea nevoie să-şi noteze această informaţie. Copie datele cărţilor de credit, ale permiselor de conducere pe un şerveţel de hârtie, asigurându-se din timp în timp că tipul din pat nu se

deşteptase.

Curând după aceea, Miles stinse lumina, încuie uşa pe din afară şi duse jos portofelul şi cărţile de credit.

În noaptea aceea, dormi pe apucate cu uşa larg deschisă, conştient de răspunderea sa pentru bătrânul din cămăruţa de pe partea cealaltă a coridorului. Îşi petrecu timpul făcând speculaţii cu privire la rolul şi identitatea bătrânului, pe care începu să-l numească Danny. Ce legătură există între Danny, Ominsky şi Tony Marino Ursul? De ce l-au adus aici? Tony Ursul declarase: *El este important pentru noi.* De ce?

Miles se trezi de îndată ce se făcu ziuă şi îşi controlă ceasul: şapte fără un sfert. Se sculă, se spălă repede, se bărbieri şi se îmbrăcă. Nici un sunet nu venea din camera de dincolo. Străbătu coridorul, băgă încet cheia în broască şi se uită înăuntru. Danny îşi schimbase poziţia peste noapte, dar dormea încă, sforăind încetişor. Miles luă sacii de plastic cu hainele, încuie uşa la loc şi coborî scările.

Douăzeci de minute mai târziu, era înapoi, purtând o tavă cu micul dejun: cafea tare, pâine prăjită şi ouă jumări.

— Danny! fi zgâlţâi Miles pe bătrân de umăr. Danny, trezeşte-te.

Nu se auzi nici un răspuns. Încercă încă o dată. În cele din urmă, doi ochi se deschiseră cu prudenţă, îl cercetară, apoi se strânseră în grabă.

— Cară-te, mormăi bătrânul, cară-te. Nu-s încă gata pentru iad.

— Nu sunt dracul, zise Miles. Sunt un prieten. Tony Ursul şi Ominsky mi-au spus să am grijă de tine.

Ochii urduroşi se redeschiseră.

— Cum de m-or fi găsit blestemaţii ăia? Mi-au luat urma, bănuiesc. Aşa fac de obicei. Faţa bătrânului se strâmbă de durere: O, Iisuse! Ce mă doare capul!

— Am adus nişte cafea. Să vedem dacă nu-ţi face bine.

Miles îl luă pe Danny de umeri, ajutându-l să stea în capul oaselor, apoi îi aduse cafeaua. Bătrânul o sorbi, strâmbându-se.

Deodată se învioră:

— Ascultă, băiete. Ce-mi trebuie mie e o duşcă bună. Ia nişte bani…

Se uită în jurul său.

— Banii dumitale sunt la păstrare, zise Miles. Se află în seiful clubului. I-am dus eu jos noaptea trecută.

— Aici e Double-Seven?

— Da.
— M-au mai adus o dată aici. Mă rog, acum ştiu că pot să plătesc, fiule, doar să te repezi jos, până la bar…
Miles zise cu fermitate:
— N-o să mă reped nicăieri. Pentru nici unul dintre noi.
— Am să fac în aşa fel încât să merite. Ochii bătrânului străluciră cu şiretenie: Să zicem, patruzeci de dolari pentru trei sticle. Ce părere ai?'
— Îmi pare rău, Danny. Am primit ordine. Miles cântări ce să spună în continuare, apoi îşi luă inima în dinţi: De altfel, dacă aş folosi hârtiile tale de douăzeci de dolari, aş putea fi arestat.
Parcă ar fi tras cu arma. Danny sări în sus, cu o expresie de alarmă şi suspiciune pe faţă.
— Cine spune că ai putea…
Se opri însă cu un geamăt şi o strâmbătură, ducându-şi o mână la capul ce-i plesnea de durere.
— Cineva trebuia să numere banii. Aşa că am făcut-o eu.
Bătrânul zise, nesigur:
— Sunt hârtii de douăzeci bune.
— Sigur că sunt, aprobă Miles. Unele dintre cele mai bune pe care le-am văzut. Aproape la fel de bune ca acelea emise de guvernul Statelor Unite.
Danny ridică ochii. Curiozitatea se lupta cu bănuiala:
— Cum de ştii atât de multe?
— Înainte de a fi închis, lucram la o bancă.
O tăcere. Apoi bătrânul întrebă:
— De ce ai fost băgat la zdup?
— Falsificare. Acum sunt eliberat pe cuvânt.
Danny se linişti în mod vizibil.
— Cred că eşti un tip de încredere. Altfel n-ai lucra pentru Tonny Ursul sau pentru Ominsky.
— Asta-i adevărat, zise Miles. Sunt în regulă. Urmează să te fac bine pe dumneata. Acum mergem la baia de aburi.
— Nu de aburi am eu nevoie. Ci de o duşcă. Numai una, băiete, se rugă Danny. Jur că asta-i tot. N-o să refuzi unui om bătrân o mică favoare.
— Încă mai avem de stors din tine ce ai băut până acum. Aşa că linge-te pe bot.
Bătrânul mormăi.
— Om lipsit de inimă! Om lipsit de inimă!

Într-un fel, Miles parcă ar fi avut grijă de un copil. Neţinând seama de protestele lui, îl înfăşură pe Danny într-un halat şi îl duse jos, apoi îl însoţi dezbrăcat prin diferite camere de aburi, îl înveli cu prosopul şi în cele din urmă îl întinse pe o masă de masaj, unde se apucă să-l frece bine şi să-l şteargă. La o oră atât de matinală, sălile de sport şi băile de aburi erau goale, căci nu sosiseră decât puţini din salariaţii clubului. Nimeni altul nu apăru atunci când Miles îl însoţi pe bătrân pe scări în sus.

Miles puse cearşafuri curate pe pat şi Danny, deocamdată liniştit şi ascultător, se culcă. Aproape imediat adormi şi, spre deosebire de noaptea trecută, păru liniştit, ca un copil. În mod ciudat, fără a-l cunoaşte cu adevărat, Miles îl simpatiza pe bătrân. În vreme ce dormea, îi puse un prosop sub cap şi îl bărbieri.

Mai târziu în aceeaşi dimineaţă, în vreme ce citea în camera sa de dincolo de coridor, Miles aţipi.

— Hei, Milesy, băieţaşule! Mişcă-ţi fundul.

Era vocea enervantă a lui Jules LaRocca.

Speriat, Miles se sculă repede şi văzu figura familiară a burtosului stând în uşă. Mâna lui Miles se întinse, căutând cheia cămăruţei de vizavi. Se linişti – ea se afla acolo unde o lăsase.

— Zdrenţele bătrânului beţivan, zise LaRocca, aducând un geamantan. Ominsky mi-a spus să ţi-l dau.

LaRocca, comisionarul universal!

— Foarte bine.

Miles se ridică şi se duse la chiuvetă, unde îşi aruncă apă rece pe faţă. Apoi, urmat de LaRocca, deschise uşa cămăruţei. Când cei doi intrară, Danny se lăfăia încântat în pat. Deşi încă tras la faţă şi palid, arăta mai bine ca oricând de la sosire. Îşi pusese proteza şi avea ochelarii pe nas.

— Hei, bătrâne beţivan netrebnic, zise LaRocca. Totdeauna le faci oamenilor o mulţime de buclucuri.

Danny se ridică, privindu-şi acuzatorul cu dispreţ.

— Ba nu sunt netrebnic, aşa cum o ştii şi tu şi ceilalţi. Cât despre pileală, fiecare om are mica lui slăbiciune. Arătă spre geamantan: Dacă mi-ai adus hainele, fă ce ţi s-a spus şi agaţă-le aici.

Imperturbabil, LaRocca rânji.

— Sună de parcă ţi-ai fi venit în fire, bătrâne pârţâitor. Bănuiesc că Miles a făcut treabă bună.

— Jules, zise Miles, vrei să stai aici până mă duc eu jos să iau o lampă de ultraviolete? Cred că o să-i facă bine lui Danny.

— Sigur.
— Dar mai întâi aş vrea să-ţi vorbesc.
Şi îi făcu semn din cap lui LaRocca, iar acesta îl urmă afară. Cu vocea coborâtă, Miles întrebă:
— Jules, spune-mi şi mie ce chestie e asta? Cine-i el?
— Doar un biet bătrân. Din când în când o întinde şi îi trage câte un chiolhan. Atunci careva trebuie să-l găsească şi să scoată băutura din el.
— De ce? Şi de unde fuge?
LaRocca se opri, privindu-l bănuitor, aşa cum făcuse cu o săptămână în urmă.
— Iar pui întrebări, băieţaş. Ce ţi-au spus Tony Ursul şi Ominsky?
— Nimic altceva decât că numele bătrânului este Danny.
— Dacă ar fi vrut ei să-ţi zică mai multe, ţi-ar fi zis. Nu eu.
Când LaRocca plecă, Miles instală lampa de ultraviolete şi îl aşeză pe Danny sub ea vreme de o jumătate de oră. În restul zilei, bătrânul stătu în pat liniştit, fie treaz, fie moţăind. Când se lăsă seara, Miles aduse de jos cina, pe care Danny o mâncă aproape în întregime – prima lui masă completă de când sosise cu douăzeci şi patru de ore în urmă.
A doua zi dimineaţă – miercuri – Miles repetă tratamentul cu baia de aburi şi lampa de ultraviolete şi, mai târziu, jucară şah amândoi. Bătrânul avea o minte ageră, îndrăzneaţă şi erau amândoi la fel de buni jucători. Acum, Danny se arătă prietenos şi relaxat, lăsând să se înţeleagă limpede că îi plăceau compania şi atenţiile lui Miles.
În cea de a doua după-amiază, bătrânul avu chef de vorbă.
— Ieri, lingăul ăla de LaRocca mi-a zis că ştii o mulţime de lucruri despre bani.
— Spune asta la toată lumea.
Miles îi explică pasiunea lui şi interesul pe care această pasiune îl trezise în închisoare.
Danny puse mai multe întrebări, apoi declară:
— Dacă nu te superi, aş vrea să-mi dai banii mei.
— Mă duc să ţi-i aduc. Dar va trebui să te încui din nou.
— Îţi faci griji cu băutura! Las-o baltă! De data asta nu-mi pasă de ea. Mi-a fost destul o beţie ca asta. S-ar putea să treacă luni de zile până să mai beau ceva.
— Mă bucur de cele ce aud.

Miles încuie totuşi uşa.

Când îşi recăpătă banii, Danny îi împrăştie pe pat, apoi îi împărţi în două grămezi. Biletele noi de douăzeci erau într-o grămadă. Restul, cei mai mulţi murdari şi de valori diferite, în cealaltă. Din a doua grămadă Danny alese trei hârtii de zece dolari şi i le înmână lui Miles.

— Asta-i pentru că te-ai gândit la câteva lucruri mărunte, băiete, cum ar fi să ai grijă de dinţii mei, să mă bărbiereşti, să-mi aduci lampa de ultraviolete. Apreciez ceea ce ai făcut.

— Uite ce e, nu e nevoie s-o faci.

— Ia-i. De altfel, este marfă autentică. Acum, spune-mi ceva.

— Dacă pot, am s-o fac.

— Cum ţi-ai dat seama că hârtiile alea de douăzeci de dolari erau false?

— La început n-am băgat de seamă. Dar dacă foloseşti o lupă, câteva din trăsăturile portretului lui Andrew Jackson sunt neclare.

Danny încuviinţă în cunoştinţă de cauză.

— Asta e deosebirea între o gravură de oţel, folosită de guvern şi o placă fotografică offset. Deşi unui mare specialist în offset poate să-i reuşească teribil de bine.

— În cazul acesta a reuşit, zise Miles. Alte părţi ale bancnotelor sunt aproape perfecte.

Pe faţa bătrânului apăru un surâs slab.

— Ce zici de hârtie?

— M-a indus în eroare. De obicei, poţi să deosebeşti o bancnotă falsă prin pipăit. Dar pe astea nu.

Danny zise cu glas domol:

— Este hârtia pe care se tipăresc obligaţiunile de douăzeci şi patru de lire. Sută la sută fibră de bumbac. Oamenii cred că nu poţi să obţii hârtie potrivită. Nu-i adevărat. Poţi, dacă ştii să cauţi.

— Dacă te interesează toate astea, zise Miles, am câteva cărţi despre bani la mine în cameră. E una la care mă gândesc, publicată de Serviciul Secret al Statelor Unite.

— Vorbeşti de *Cunoaşteţi-vă banii*?

Cum Miles îl privi surprins, bătrânul chicoti.

— Ăsta e manualul falsificatorului. Îţi spune ce să cauţi ca să descoperi o bancnotă falsă. Enumeră toate greşelile pe care le fac falsificatorii. Are chiar fotografii!

— Da, zise Miles, ştiu.

Danny zise cu glas domol:

— Şi guvernul le dă în vileag! Poţi să scrii la Washington şi ei ţi-o trimit prin poştă. Un falsificator îndrăzneţ numit Mike Landress a scris o carte. Spunea în ea că volumul *Cunoaşteţi-vă banii* ar trebui să nu-i lipsească nici unui falsificator.

— Landress a fost prins, preciză Miles.

— Asta din cauză că lucra cu nişte zăpăciţi care nu erau organizaţi.

— Pari să ştii o grămadă de lucruri în problema asta.

— Câteva.

Danny se opri, luă una dintre bancnotele bune, apoi una falsificată şi le compară. Ceea ce văzu îi făcu plăcere, căci rânji.

— Ştii tu, băiete, că banii Statelor Unite sunt cei mai uşor de copiat şi de tipărit din lume? Adevărul este că au fost astfel concepuţi, deoarece gravorii din ultimul deceniu nu puteau să-i execute cu uneltele pe care le aveau atunci la îndemână. Dar acum avem maşini perfecţionate şi fotografie offset de înaltă fidelitate, astfel încât, în zilele noastre, cu instalaţii bune, răbdare şi ceva risipă, un om îndemânatic e în stare să facă o treabă pe care o pot descoperi doar experţii.

— Am auzit ceva despre asta, zise Miles. Dar în ce măsură se aplică?

— Uite, să-ţi spun.

Danny părea să se bucure, antrenat într-o temă indiscutabil favorită.

— Nimeni nu ştie cu adevărat cât de mulţi bani falşi se tipăresc în fiecare an şi trec neobservaţi, dar sunt o grămadă. Guvernul spune că treizeci de milioane de dolari, dar numai o zecime intră în circulaţie. Acelea sunt însă cifrele oficiale. Singurul lucru de care poţi fi sigur, indiferent ce se declară, este că cifrele pot fi mai mari sau mai mici, în funcţie de ce urmăreşte guvernul. În acest caz, ei le-au vrut scăzute. Bănuiala mea este că în fiecare an sunt şaptezeci de milioane, poate până la un miliard.

— Cred că e posibil, zise Miles.

Îşi amintea cât de mulţi bani falşi fuseseră descoperiţi la bancă şi cât de mulţi trebuie să fi scăpat, totuşi, atenţiei lor.

— Ştii care sunt banii cel mai greu de reprodus?

— Nu, nu ştiu.

— Un cec de călătorie American Express. Ştii de ce?

Miles negă clătinând din cap.

— Este tipărit în albastru-azuriu, care este aproape imposibil de

fotografiat pe o placă offset. Nimeni, oricât de multe cunoştinţe ar avea, nu-şi va pierde timpul încercând, aşa încât un cec Amex este mai sigur decât banii americani.

— Sunt zvonuri, zise Miles, că se vor scoate în curând la noi bani având alte culori pentru fiecare valoare, ca în Canada.

— Nu-s doar zvonuri, zise Danny. Fapte. O mulţime de bani coloraţi au şi fost tipăriţi şi stocaţi de Trezorerie. Sunt mai greu de copiat decât tot ce s-a făcut până acum. Danny zâmbi cu şiretenie: Dar banii vechi vor mai circula. Poate atâta vreme cât mai trăiesc eu.

Miles rămase tăcut, digerând tot ce auzise. În cele din urmă, spuse:

— Mi-ai pus întrebări, Danny şi ţi-am răspuns. Acum am şi eu una pentru tine.

— Nu promit că o să-ţi răspund, fiule, dar poţi să încerci.

— Cine şi ce eşti tu?

Bătrânul chibzui, frecându-şi bărbia cu degetul mare, în vreme ce îl cântărea pe Miles. Unele din gândurile sale i se reflectau pe faţă: un imbold de a fi sincer în luptă cu prudenţa; mândrie amestecată cu discreţie. Deodată, Danny se hotărî:

— Am şaptezeci şi trei de ani, zise el şi sunt un maestru în meseria mea. Toată viaţa am fost tipograf. Încă sunt cel mai bun din câţi există. Pe lângă faptul că e o meserie, tipografia este şi o artă. Arătă spre hârtiile de douăzeci de dolari ce erau încă împrăştiate pe pat: Astea sunt opera mea. Eu am făcut placa fotografică, eu le-am tipărit.

Miles întrebă:

— Şi permisele de conducere? Şi cărţile de credit?

— În comparaţie cu tipărirea banilor, zise Danny, asta e la fel de uşor ca şi când ai urina într-un butoi. Însă aşa-i: eu le-am făcut pe toate.

TREISPREZECE

Cuprins de febra nerăbdării, Miles aştepta o ocazie să-i comunice prin Juanita lui Nolan Wainwright ceea ce aflase. Din păcate însă, se dovedi imposibil să părăsească Double-Seven, iar riscul de a transmite o informaţie atât de vitală de la telefonul clubului sportiv părea prea mare.

Joi dimineaţa – a doua zi după destăinuirile sincere ale lui Danny – bătrânul dădea toate semnele că îşi revenise cu totul din orgia lui alcoolică. Se bucurase în mod evident de tovărăşia lui Miles şi partidele de şah continuară. Tot astfel şi conversaţiile, deşi Danny era mai precaut decât fusese cu o zi înainte.

Nu era clar dacă Danny putea să-şi grăbească propria plecare în cazul în care ar fi dorit-o. Chiar dacă ar fi fost posibil, el nu se arăta înclinat să o facă. Cel puţin pentru moment, părea mulţumit de izolarea în care se afla în cămăruţa de la etajul patru.

În timpul ultimelor convorbiri – atât cele de miercuri, cât şi cele de joi – Miles încercase să capete mai multe informaţii în legătură cu activităţile de falsificare ale lui Danny şi chiar atinse în treacăt problema esenţială a sediului. Dar Danny evită cu abilitate orice altă discuţie pe această temă şi intuiţia lui Miles îi spunea că bătrânul regreta câteva din destăinuirile făcute mai înainte. Amintindu-şi de sfatul lui Wainwright: „Nu te grăbi, fii răbdător”, Miles decise să nu-şi forţeze norocul.

În ciuda elanului său, exista însă un gând care îl deprima. Tot ce descoperise va duce cu siguranţă la arestarea şi închiderea lui Danny. Miles continua să-l simpatizeze pe bătrân şi îi părea rău de ceea ce, în mod sigur, avea să urmeze. Totuşi, îşi aminti că aceasta era singura cale pentru propria lui şansă de reabilitare.

Cămătarul Ominsky şi Tony Marino Ursul erau amândoi implicaţi împreună cu Danny, deşi nu era încă limpede în ce mod. Miles nu se îngrijora pentru Ominsky şi pentru Tony Ursul, deşi o frică de moarte îl înfiora la gândul că ei vor afla – aşa cum s-ar putea eventual să se întâmple – de trădarea lui.

Joi după-amiaza târziu, Jules LaRocca îşi făcu din nou apariţia.

— Am primit un mesaj de la Tony. Îţi trimite maşina să te ia

mâine dimineaţă.

Danny dădu din cap, dar Miles fu acela care întrebă:

— Maşina ca să-l ducă unde?

Atât Danny, cât şi LaRocca îi aruncară o privire scrutătoare, fără să-i răspundă şi Miles ar fi dorit să nu fi întrebat.

În noaptea aceea, hotărând să-şi asume un risc acceptabil, Miles îi telefonă Juanitei. Aşteptă până când îl încuie pe Danny în cămăruţa lui, puţin înainte de miezul nopţii, apoi coborî pe scări pentru a folosi un telefon public de la parterul clubului. Miles introduse o monedă şi formă numărul Juanitei. La primul apel, vocea ei răspunse încet.

— Alo.

Telefonul public era un aparat de perete, fără cabină, aflat lângă bar şi Miles şopti în aşa fel încât să nu fie auzit:

— Ştii cine e. Dar nu folosi nume.

— Da, zise Juanita.

— Spune-i prietenului nostru comun că am descoperit ceva important aici. Într-adevăr important. Este cea mai mare parte din ceea ce dorea să ştie. Nu pot să-ţi spun mai mult, dar voi veni la tine mâine seară.

— Foarte bine.

Miles agăţă receptorul. În acelaşi timp, un magnetofon ascuns în subsolul clubului, care pornise automat când fusese ridicat receptorul telefonului public, se opri tot automat.

PAISPREZECE

Câteva versete din *Geneză*, întocmai ca fulgerările reclamelor, îi treceau din când în când prin minte lui Roscoe Heyward:

„Din toţi pomii din Rai poţi să mănânci, dar din pomul cunoaşterii binelui şi răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreşit!"

În ultimele zile, Heyward era preocupat de o întrebare: Oare legătura sa ascunsă cu Avril, care începuse în acea memorabilă noapte cu lună în Bahamas, nu devine propriul său pom al răului, din care va culege fructele cele mai amare? Şi toate aceste întâmplări potrivnice acum – brusca, alarmanta slăbiciune a corporaţiei Supranational, care putea zădărnici propria sa ambiţie la bancă – nu însemna oare o pedeapsă a lui Dumnezeu?

Dimpotrivă! Dacă rupea toate legăturile cu Avril, brusc şi în mod hotărât, îndepărtând-o din gândurile sale, oare Dumnezeu îl va ierta? Iar El, drept mulţumire, nu va reface oare puterea corporaţiei Supranational, redând prin aceasta avuţiile robului Său, Roscoe? Aducându-şi aminte de cartea lui Neemia… „căci Tu, Dumnezeule, eşti gata să ierţi, milostiv şi îndurător, nemânios şi nespus de bun"… Heyward credea că El ar putea s-o facă.

Partea proastă era că nu exista o cale de a fi sigur. De asemenea, printre motivele care pledau împotriva despărţirii de Avril era faptul că ea urma să vină marţi în oraş, aşa cum aranjaseră săptămâna trecută. Cu toată avalanşa de probleme care îl asaltaseră pe Heyward, îi ducea dorul lui Avril.

De-a lungul zilei de luni, ca şi marţi dis-de-dimineaţă, se frământă în biroul său, ştiind că putea să telefoneze la New York să o oprească. Dar, pe la mijlocul dimineţii de marţi, cunoscând orarul zborului de la New York, îşi dădu seama că era prea târziu şi se simţi uşurat la gândul că nu mai putea să ia nici o hotărâre.

Avril telefonă târziu după-amiază, folosind numărul care nu era trecut în lista de abonaţi şi avea legătură directă cu biroul lui.

— Bună, Rossie! Sunt la hotel. Apartamentul patru sute treizeci şi doi. Şampania e la gheaţă, iar eu te doresc fierbinte.

El ar fi voit să-i fi sugerat să ia o cameră în loc de un

apartament, întrucât el era cel care plătea. Din acelaşi motiv, şampania i se părea inutil de extravagantă şi se întreba dacă ar fi fost nepoliticos cerându-i să renunţe la ea. Îşi dădu seama că da, ar fi fost.

— Vin la tine imediat, draga mea, zise el.

Încercă să facă economie, luând maşina şi şoferul băncii ca să-l ducă la Columbia Hilton. Iar şoferului îi spuse:

— Nu mă aştepta.

Când intră în apartamentul patru sute treizeci şi doi, braţele ei îl înlănţuiră imediat, iar buzele voluptuoase i le devorau pe ale lui. O ţinu strâns în braţe, plin de dor. Îi simţea coapsele, picioarele lungi şi subţiri provocându-l şi stârnindu-i întreaga fiinţă. După câteva minute însă, Avril se desprinse, îl mângâie pe obraz şi se îndepărtă.

— Rossie, hai să terminăm mai întâi socotelile. Apoi putem să ne relaxăm, să nu ne mai facem griji.

Manifestarea atât de spontană a simţului ei practic îl şocă. Se întrebă: Oare aşa se întâmplă totdeauna – întâi banii, apoi satisfacerea dorinţelor? Totuşi, fu de părere că procedeul nu era lipsit de sens. Dacă aştepta până la sfârşit, clientul ar fi putut să nu mai fie dispus să plătească.

— Foarte bine, zise el.

Pusese două sute de dolari într-un plic, pe care i-l dădu. Avril scoase banii şi începu să-i numere. El o întrebă:

— N-ai încredere în mine?

— Să te întreb şi eu ceva, zise Avril. Presupune că mă duc cu banii la banca ta şi îi depun. Nu i-ar număra cineva?

— Sigur că i-ar număra.

— Ei bine, Roscoe, oamenii au acelaşi drept ca şi băncile să aibă grijă de ei înşişi. Termină de numărat şi zise pe un ton practic: Ăştia sunt cei două sute pentru mine. Dar mai e călătoria cu avionul şi taxiurile care se ridică la o sută douăzeci, costul apartamentului – optzeci şi cinci, iar şampania şi bacşişurile – douăzeci şi cinci. Hai să spunem încă două sute cincizeci. Cu asta se acoperă totul.

Uluit, el protestă:

— Sunt grozav de mulţi bani.

— Şi eu sunt o fată grozavă. Nu e mai mult decât plătea Supranational atunci când suporta totul şi părea să nu te fi deranjat. De altfel, dacă vrei marfă de cea mai bună calitate, atunci şi preţul este ridicat.

Glasul ei avea un ton direct, nu lipsit de logică şi el ştiu că avea

în faţă o altă Avril, mai şmecheră, mai dură decât creatura de acum câteva clipe, dornică doar să se facă plăcută. Heyward scoase în silă două sute cincizeci de dolari din portofel şi-i dădu.

Avril puse toţi banii într-o despărţi tură interioară a poşetei.

— Aşa. Socotelile s-au terminat, acum avem timp de dragoste.

Se întoarse către el şi îl sărută arzător, trecându-şi în acelaşi timp degetele prin părul lui. Foamea pentru ea începuse să reînvie.

— Rossie, scumpule, murmură Avril, când ai intrat arătai palid şi îngrijorat.

— Am avut câteva probleme în ultimul timp la bancă.

— Atunci, hai să te destinzi. Mai întâi şampanie, apoi restul.

Ea destupă cu îndemânare sticla, care se afla într-o găleată cu gheaţă şi umplu două pahare. Sorbiră împreună, de data asta Heyward nemaiostenindu-se să-şi menţioneze abstinenţa.

Curând, Avril începu să-l dezbrace. Nici ea nu mai avea haine.

Ajunşi în pat, ea nu obosi să-i şoptească încurajator, tandru:

— Ah, Rossie! Eşti atât de mare… şi viguros! Eşti un bărbat nemaipomenit! Încet, iubitule… încet… Nici în Rai nu-i mai bine… Ah, dacă ar dura la nesfârşit!

Priceperea ei nu se limita numai la a-l excita fizic, dar şi la a-l face să se simtă mai bărbat ca niciodată. Ca niciodată faţă de contactele sporadice cu Beatrice când visase la tot ce i se întâmpla acum, când avea realizarea dorinţelor sale dintotdeauna.

— Freacă-mă acolo, Rossie! Oricând doreşti… Da, iubitule… *Termină în mine!* Vreau!

Poate că unele din reacţiile lui Avril erau prefăcute. El îşi închipui că ar putea să fie aşa. Dar acum nu mai conta. Ceea ce realizase era senzualitatea adâncă, deplină, veselă pe care o descoperise în fiinţa lui.

Clipele de abandon trecură. Va rămâne, gândi Roscoe Heyward, una din amintirile cele mai plăcute. Acum stăteau întinşi pe pat, într-o dulce toropeală, în vreme ce afară amurgul se preschimba în întuneric şi luminile oraşului se aprindeau. Avril se ridică, trecu din dormitor în holul apartamentului, întorcându-se cu paharele pline de şampanie, pe care le sorbiră stând în pat. O clipă mai târziu, Avril zise:

— Rossie, vreau să-ţi cer un sfat.

— În ce privinţă?

Cărei confidenţe de fetiţă copilăroasă urma să-i fie martor?

— Să-mi vând oare stocul de acţiuni Supranational?

El întrebă surprins:
— Ai multe?
— Cinci sute de acţiuni. Ştiu că nu înseamnă mult pentru tine, dar pentru mine ele constituie aproape o treime din economiile mele.
El calculă cu repeziciune că „economiile” lui Avril erau de aproximativ şapte ori mai mari decât ale lui.
— Ce-ai auzit de SuNatCo? Ce te face să întrebi?
— Mai întâi, au tăiat mult din fondurile de distracţii şi mi s-a spus că sunt în criză de bani şi că nu-şi plătesc poliţele. Câteva din fetele celelalte au fost sfătuite să-şi vândă acţiunile. Eu nu le-am vândut pe ale mele, deoarece sunt cotate la un preţ mult mai mic decât cel cu care le-am cumpărat.
— Nu l-ai întrebat pe Quartermain?
— Nimeni din noi nu l-a văzut în ultima vreme. Rază de Lună… Ţi-o aminteşti pe Rază de Lună?
— Da!
Heyward îşi aminti că Marele George se oferise să i-o trimită pe superba japoneză în cameră. Se întrebă cum ar fi fost.
— Rază de Lună spune că Georgie s-a dus în Costa Rica şi că s-ar putea să rămână acolo. Şi spune că, înainte de a pleca, a vândut o mulţime din acţiunile sale SuNatCo.
De ce n-a căutat-o pe Avril cu câteva săptămâni în urmă, folosind-o ca sursă de informaţii?
— Dacă aş fi în locul tău, zise el, aş vinde mâine acţiunile. Chiar şi în pierdere.
Ea oftă.
— E destul de greu să pui bani deoparte. Este şi mai greu să-i păstrezi.
— Draga mea, ai enunţat acum un adevăr financiar fundamental.
Urmă o tăcere, apoi Avril spuse:
— Am să-mi amintesc de tine, Rossie, ca de un om drăguţ.
— Mulţumesc. Şi eu am să mă gândesc la tine într-un chip deosebit.
Avril se apropie de el.
— Mă iubeşti?
El închise ochii de plăcere când ea îl mângâie, gândindu-se: amândoi acceptau gândul că era ultima oară când se întâlneau. Exista un motiv de ordin practic: nu şi-o mai putea permite pe Avril. Pe lângă asta, mai era şi un presentiment referitor la unele

evenimente care se precipitau, la schimbări iminente, la o criză care va atinge punctul culminant. Cine ştie ce se va întâmpla după aceea?

Îşi aminti şi de îngrijorarea lui anterioară în legătură cu mânia lui Dumnezeu. Mă rog, poate că Dumnezeu – tatăl lui Hristos care a înţeles slăbiciunea omenească, s-a alăturat şi a vorbit păcătoşilor şi a murit cu tâlharii – ar înţelege. Ar înţelege şi ar ierta adevărul: aceste câteva momente dulci, de extremă fericire din viaţa lui Roscoe Heyward, le trăise în prezenţa unei femei uşoare.

Când părăsi hotelul, Heyward cumpără un ziar de seară. Un titlu pe două coloane, în jumătatea inferioară a primei pagini, îi atrase atenţia:

NELINIŞTE ÎN LEGĂTURĂ CU SUPRANATIONAL.
CÂT ESTE DE SOLVABIL ATOTPUTERNICUL URIAŞ?

CINCISPREZECE

Nimeni n-a ştiut vreodată ce întâmplare anume – dacă a existat vreuna – a provocat prăbuşirea finală a corporaţiei Supranational. Poate că a fost un incident. Sau ar fi putut să fie o acumulare de mai multe incidente, provocând o înclinare treptată a balanţei, ca o solicitare crescândă a stâlpilor de susţinere până când, deodată, acoperişul se prăbuşeşte.

Ca în orice dezastru financiar al unei mari companii publice, semne izolate de slăbiciune fuseseră vizibile cu săptămâni şi luni înainte. Dar numai observatorii cei mai clarvăzători, ca Lewis D'Orsey, sesizaseră că formau un ansamblu şi transmiseseră avertismente puţinilor favorizaţi.

Cei dinăuntru – incluzându-l desigur pe Marele George Quartermain, care, s-a aflat mai târziu, îşi vânduse cele mai multe din acţiunile sale printr-un intermediar al SuNatCo pe vremea când preţurile se menţineau ridicate – fuseseră bineînţeles mai avertizaţi decât oricare alţii şi se descotorosiseră de ele din vreme. Alţii, puşi la curent de iniţiaţi sau de prietenii care răspundeau la favoruri cu favoruri, căpătară aceleaşi informaţii şi procedară la fel, pe tăcute.

În al doilea rând, urmau cei ca Alex Vandervoort, care, acţionând pentru Banca FMA, obţinuseră informaţii în exclusivitate şi scăpaseră repede de toate acţiunile SuNatCo pe care le aveau, sperând că, în starea de confuzie ce va urma, manevra lor nu va fi descoperită. Alte instituţii – bănci, agenţi de investiţii, fonduri mutuale – văzând cum scade preţul acţiunilor şi ştiind cum funcţionează sistemul subteran, îşi dăduseră repede seama de situaţie şi procedaseră la fel.

Existau – pe hârtie – legi federale împotriva negocierii pe ascuns a acţiunilor. În practică, asemenea legi erau încălcate zilnic şi în mare măsură erau neoperante. Ocazional, într-o situaţie flagrantă sau pentru acoperire, o reclamaţie putea fi rezolvată cu o penalizare minoră. Dar şi cazul acesta era rar. Particularii care făceau investiţii – marele public idealist, încrezător, naiv, lovit, exploatat – era, ca totdeauna, ultimul informat că se întâmplă ceva rău.

Primul avertisment public în legătură cu dificultăţile întâmpinate

de SuNatCo a fost o ştire transmisă de *Associated Press* care a apărut în ziarele de după-amiază – aceeaşi ştire pe care Roscoe Heyward o văzuse atunci când părăsise Columbia Hilton. În dimineaţa următoare, presa furniză ceva mai multe detalii. În ziarele de dimineaţă, inclusiv *The Wall Street Journal,* apărură relatări mai ample. Chiar şi atunci, detaliile erau sumare şi multor oameni le venea greu să creadă că ceva, de o amploare ce-ţi dădea atâta siguranţă, cum era corporaţia Supranational, putea să se afle într-o dificultate serioasă.

Încrederea lor fu repede zdruncinată.

La zece dimineaţa, la bursa din New York acţiunile Supranational nu erau cotate împreună cu celelalte de pe piaţă, motivul invocat fiind un „dezechilibru de plăţi”. Aceasta însemna de fapt că negociatorul de la SuNatCo era atât de înecat cu cereri de vânzare, încât nu putea menţine o piaţă stabilă pentru acţiuni.

Negocierea acţiunilor SuNatCo se redeschise la unsprezece dimineaţa, când un mare ordin de cumpărare a cincizeci şi două de mii de acţiuni apăru pe banda teleimprimatorului. Dar până atunci stocul, care fusese negociat la patruzeci şi opt şi jumătate cu o lună înainte, scăzuse la nouăsprezece. La ora când sună clopoţelul de închidere de după-amiază, cota scăzuse la zece.

Bursa din New York ar fi oprit probabil negocierile a doua zi, numai că în noaptea aceea decizia a fost luată de sub autoritatea ei. Comisia de efecte comerciale şi schimburi anunţă cercetări cu privire la activitatea corporaţiei Supranational şi, până la terminarea cercetărilor, se suspenda orice negociere a acţiunilor SuNatCo.

Urmară cincisprezece zile pline de nelinişte pentru restul de acţionari şi creditori ai SuNatCo, ale căror investiţii şi împrumuturi depăşeau laolaltă cinci miliarde de dolari. Printre cei care aşteptau – zdruncinaţi, nervoşi şi muşcându-şi unghiile – se aflau şi salariaţii şi consilierii Băncii FMA.

Corporaţia Supranational n-a reuşit să mai reziste câteva luni, aşa cum sperau Alex Vandervoort şi Jerome Patterton. Exista, aşadar, posibilitatea ca ultimele tranzacţii – inclusiv vânzarea masivă a acţiunilor SuNatCo de către departamentul de credit al Băncii FMA – să fie revocate. Aceasta se putea petrece într-unul din următoarele două moduri: fie printr-un ordin al Comisiei de efecte comerciale şi schimburi, în urma unei plângeri, fie prin

introducerea unei acţiuni injustiţie de către cumpărătorii de acţiuni, pretinzând că Banca FMA cunoscuse adevărata situaţie de la Supranational, dar nu o adusese la cunoştinţă atunci când vânduse acţiunile. Dacă aşa se petrecuseră lucrurile, asta însemna o şi mai mare pierdere pentru creditori decât cea cu care fuseseră confruntaţi, banca fiind aproape sigur pasibilă de nerespectarea normelor de credit.

Mai exista şi o altă posibilitate de luat în consideraţie şi care era mai probabilă. Împrumutul de cincizeci de milioane de dolari, acordat corporaţiei Supranational de către Banca FMA, ar deveni un „rebut”, o pierdere netă. Dacă era aşa, pentru prima oară în istoria ei Banca FMA ar suferi o pierdere substanţială în acel an. Se ivea posibilitatea ca dividendele cuvenite acţionarilor Băncii FMA să trebuiască a fi suprimate. Şi lucrul acesta s-ar întâmpla pentru prima oară.

Deprimarea şi nesiguranţa pătrunseră până la forurile superioare ale băncii.

Vandervoort prezisese că, atunci când povestea cu corporaţia Supranational va ieşi la iveală, presa îşi va începe investigaţiile, iar Banca FMA va fi implicată. Şi în această privinţă avusese dreptate.

Reporterii, care în anii din urmă fuseseră puşi în mişcare de exemplul renumiţilor eroi în problema Watergate de la *Washington Post,* Bernstein şi Woodward, făcură cercetări amănunţite şi eforturile le fură încununate de succes. În câteva zile, ziariştii îşi înmulţiră sursele de informaţie, dinăuntrul şi din afara corporaţiei Supranational şi începură să dea în vileag măsluirile lui Quartermain. La fel se întâmplă cu datoria îngrozitor de mare a corporaţiei SuNatCo. Acelaşi efect îl avură şi alte revelaţii financiare, inclusiv împrumutul de cincizeci de milioane dolari acordat de Banca FMA.

Atunci când serviciul de informaţii Dow Jones dădu la iveală prima ştire care stabilea o legătură între Banca FMA şi Supranational, şeful relaţiilor cu publicul, Dick French, ceru şi i se acordă o consfătuire la nivel înalt, convocată în grabă. Erau prezenţi Jerome Patterton, Roscoe Heyward, Alex Vandervoort şi French cel mătăhălos, cu obişnuitul lui trabuc neaprins în colţul gurii.

Era o adunare posomorâtă. Patterton, ursuz şi prost dispus, aşa cum arăta de zile în şir; Heyward, părând obosit, distrat şi manifestând o încordare nervoasă; Alex, cu o furie interioară tot

mai mare pentru că era implicat într-un dezastru pe care el îl prevăzuse şi care ar fi trebuit să nu se întâmple niciodată.

— În decurs de o oră, poate mai puţin, începu vicepreşedintele pentru relaţiile cu publicul, voi fi hărţuit, cerându-mi-se detalii privitoare la tranzacţiile noastre cu SuNatCo. Vreau să ştiu care ne este poziţia oficială şi ce răspunsuri trebuie să dau.

Patterton întrebă:

— Suntem obligaţi să dăm un răspuns?

— Nu, zise French. Dar la fel cum nimeni nu este obligat să-şi facă harakiri.

— De ce să nu recunoaştem obligaţiile corporaţiei Supranational faţă de noi, sugeră Roscoe Heyward şi să se rămână aici?

— Pentru că nu avem de-a face cu nişte naivi, de aceea. Unii dintre cei care vor pune întrebări vor fi reporteri financiari experimentaţi, care se pricep la legislaţia bancară. Aşa încât a doua întrebare a lor va fi: „Cum s-a făcut că banca dumneavoastră a acordat atât de mulţi bani ai deponenţilor unui singur debitor?"

Heyward se repezi:

— Nu era un singur debitor. Împrumutul a fost împărţit între Supranational şi cinci întreprinderi afiliate.

— Când o s-o spun, zise French, am să încerc să o rostesc ca şi când aş crede-o. Scoase trabucul din gură, îl aşeză jos şi împinse către el un blocnotes: Foarte bine. Dă-mi detalii. Totul va ieşi oricum la iveală, dar ne vom prezenta într-o lumină mai proastă dacă o vom face gemând ca la extracţia unei măsele.

— Înainte de a merge mai departe, zise Heyward, aş vrea să-ţi amintesc că nu suntem singura bancă căreia îi datorează bani corporaţia Supranational. Mai sunt: *First National City, Bank of America* şi *Chase Manhattan*.

— Dar toate sunt în fruntea unor consorţii bancare, sublinie Alex. În felul acesta, orice pierdere este împărţită cu alte bănci. După câte ştim, banca noastră s-a ales cu cel mai mare risc individual.

Părea că nu mai are importanţă să adauge că el îi prevenise pe toţi cei implicaţi, inclusiv consiliul de administraţie, că o asemenea concentrare de riscuri era primejdioasă pentru Banca FMA şi chiar ilegală. Dar gândurile lui continuau să fie amarei întocmiră deci o declaraţie care recunoştea profunda implicare financiară a Băncii FMA cu corporaţia Supranational, admiţând că exista oarecare îngrijorare. Se exprima apoi speranţa că această corporaţie bolnavă

ar putea fi eventual însănătoşită printr-o nouă organizare pentru care ar stărui şi Banca FMA, precum şi prin pierderi reduse la minimum. Era o speranţă deşartă şi toţi o ştiau.

Lui Dick French i se dădu oarecare mână liberă, pentru a amplifica declaraţia, dacă va fi nevoie şi se conveni să rămână el singurul purtător de cuvânt pentru bancă.

French îi preveni:

— Presa va încerca să intre în legătură cu fiecare dintre voi, în parte. Dacă vreţi ca povestea noastră să rămână valabilă, trimiteţi la mine pe fiecare solicitant şi preveniţi personalul vostru să facă acelaşi lucru.

În aceeaşi zi, Alex Vandervoort revăzu planurile de urgenţă pe care le stabilise în cadrul băncii, cu scopul de a fi aplicate în anumite împrejurări.

Edwina D'Orsey declară:

— Este ceva absolut macabru în atenţia care se concentrează asupra unei bănci aflate în dificultate.

Răsfoia ziarele împrăştiate în sala de consfătuiri din biroul lui Alex Vandervoort, în blocul turn al Băncii FMA. Era joi, o zi după declaraţia dată presei de Dick French.

Ziarul local, *Times-Register*, publicase pe o singură pagină cu litere de-o şchioapă:

BANCA LOCALĂ CONFRUNTATĂ CU MARI PIERDERI
ÎN PRAGUL PRĂBUŞIRII LUI SUNATCO.

Mai reţinut, *The New York Times* îi informa pe cititori:

Banca FMA declară că este sănătoasă, în
ciuda necazurilor pe care le are cu problemele împrumutului.

Relatarea fusese preluată de programul de ştiri al televiziunii din seara trecută şi din dimineaţa următoare.

Toate ştirile conţineau o asigurare improvizată a Rezervei Federale că Banca FMA era solvabilă şi că depunătorii nu aveau nici un motiv de a se alarma. Totodată, Banca FMA se afla acum pe „lista celor cu probleme" a Rezervei Federale şi în dimineaţa aceasta îşi făcu apariţia pe tăcute o echipă de inspectori de la aceeaşi Rezervă Federală – în mod evident prima din mai multe

asemenea incursiuni întreprinse de agenţiile coordonatoare.

Tom Straughan, economistul băncii, răspunse la observaţia Edwinei:

— Nu situaţia macabră este aceea care atrage atenţia atunci când o bancă este în dificultate. Cred că cel mai mult o face frica, frica titularilor de conturi, care se tem că banca ar putea fi silită să retragă din fondurile lor, iar ei să-şi piardă banii. De asemenea, o frică mai mare că, atunci când o bancă se prăbuşeşte, altele ar putea să contracteze aceeaşi boală şi întregul sistem să se dărâme.

— Lucrul de care mă tem eu, zise Edwina, este efectul acestei publicităţi.

— Şi eu sunt neliniştit, se declară de acord Alex Vandervoort. De aceea vom continua să o urmărim îndeaproape, ca să vedem ce efecte are.

Alex convocă la prânz o reuniune strategică. Printre cei chemaţi erau şefii departamentelor care se ocupau de administrarea filialelor băncii, deoarece toţi îşi dădeau seama că orice lipsă de încredere a publicului în Banca FMA ar fi resimţită în primul rând la filiale. Tom Straughan raportase mai înainte că în ajun până seara târziu şi în dimineaţa aceea, retragerile de la filiale erau mai mari ca de obicei, iar depunerile mai mici, deşi era încă prea devreme pentru a fi siguri că se poate contura o tendinţă. Liniştitor era faptul că nu se arătaseră semne de panică printre clienţii băncii, deşi şefii tuturor celor optzeci şi patru de filiale FMA primiseră instrucţiuni să raporteze prompt dacă observă vreun semn. O bancă supravieţuieşte prin reputaţia sa şi prin încrederea celorlalţi – plante fragile pe care orice împrejurare defavorabilă şi o publicitate rău intenţionată pot să le ofilească.

Unul din scopurile reuniunii din ziua aceea fusese să se asigure că acţiunile care trebuia să fie întreprinse în cazul unei crize bruşte erau bine înţelese şi că legăturile funcţionau corespunzător. Se părea că aşa stăteau lucrurile.

— Asta e totul, deocamdată, spuse Alex celor din jur. Ne vom întâlni mâine la aceeaşi oră.

Nu mai avură timp să o facă.

A doua zi, vineri, la zece şi un sfert dimineaţa, directorul filialei FMA din Tylersville, la douăzeci de mile spre nord, telefonă la sediu şi i se dădu imediat legătura cu Alex Vandervoort.

Atunci când directorul – Fergus W. Gatwick – îşi spuse numele, Alex îl întrebă cu încordare:

— Ce s-a întâmplat?

— Aici e invazie, domnule. Locul geme de lume. Mai bine de o sută din clienţii noştri regulaţi stau la coadă cu librete şi cu cecuri şi vin mereu alţii. Retrag totul, îşi lichidează conturile, reclamând până la ultimul dolar.

Glasul directorului era acela al unui om alarmat care încearcă să-şi păstreze calmul.

Alex îngheţă. Invadarea unei bănci era un coşmar de care îi era teamă oricărui bancher; ea era totodată – în ultimele câteva zile – lucrul de care le era cel mai tare frică lui Alex şi celorlalţi din conducerea băncii. O asemenea invazie implica panică publică, declanşarea psihologiei mulţimilor, lipsa totală de încredere. Mai rău chiar, vestea despre invadarea uneia din filiale o dată răspândită, putea să se propage şi la alte filiale din sistemul FMA ca un incendiu brusc, imposibil de stăvilit, transformându-se într-o catastrofă. Nici o instituţie bancară – nici chiar cea mai mare şi mai sănătoasă – nu a avut vreodată atâţia bani lichizi încât să-i restituie imediat majorităţii depunătorilor, în cazul că toţi cereau bani numerar. Dacă invazia va persista, rezervele de numerar se vor isprăvi şi Banca FMA va fi obligată să-şi închidă uşile poate pentru totdeauna.

Se mai întâmplase înainte şi altor bănci. Un complex de factori cuprinzând o conducere greşită, neînţeleaptă şi nenoroc, poate avea loc oriunde.

Primul lucru esenţial, Alex o ştia, era să-i asigure pe cei care-şi doreau banii înapoi că îi vor primi. Al doilea era să se localizeze focarul.

Instrucţiunile pe care le dădu directorului fură concise:

— Fergus, dumneata şi tot personalul trebuie să vă comportaţi ca şi cum nu s-a întâmplat nimic deosebit. Plătiţi, fără să puneţi întrebări, tot ce vă cer oamenii şi au în conturi. Şi nu vă plimbaţi printre ei cu mutre îngrijorate. Fiţi veseli.

— N-o să fie uşor, domnule. Am să încerc.

— Să faci mai mult decât să încerci. În momentul de faţă, întreaga noastră bancă se sprijină pe umerii voştri.

— Da, domnule.

— Îţi vom trimite ajutor cât de repede vom putea. Care sunt fondurile în numerar?

— Avem circa o sută cincizeci de mii de dolari în camera blindată, zise directorul. Aşa cum evoluează situaţia la noi, vom

putea să ne menţinem o oră. Nu mai mult.

— Îţi va sosi numerarul, îl asigură Alex. Între timp, scoate banii din camera blindată şi pune-i grămadă pe birouri şi mese, unde pot fi văzuţi de toată lumea. Apoi plimbă-te printre clienţi. Vorbeşte-le. Asigură-i că banca noastră este într-o formă excelentă, în ciuda a ceea ce au citit şi spune-le că toţi îşi vor căpăta banii.

Alex închise telefonul. Îi telefonă apoi, imediat, lui Straughan.

— Tom, zise Alex, balonul a plesnit la Tylersville. Filiala de acolo are nevoie grabnică de ajutor şi de numerar. Repede. Aplică planul de urgenţă numărul unu.

ŞAISPREZECE

Municipalitatea din Tylersville, asemenea fiinţelor omeneşti, se angajase în „propria-i regăsire”.

Era o suburbie nouă – un amestec de oraş comercial zgomotos şi de sat, parţial înghiţit acum de oraşul în plină dezvoltare, dar păstrând suficiente vestigii ale originilor sale pentru a-şi menţine încă o bucată de vreme tradiţiile rurale.

Populaţia ei era o combinaţie hibridă de vechi şi nou – familii conservatoare, cu rădăcini adânci în activitatea de fermieri şi în ocupaţiile rurale, precum şi nou-veniţi, stabiliţi aici, mulţi dintre ei dezgustaţi de decăderea morală din oraşul pe care-l părăsiseră şi încercând să-şi însuşească – pentru ei înşişi şi familiile lor tot mai numeroase – ceva din obiceiurile paşnice şi rustice înainte ca acestea să dispară. Rezultatul a fost o îmbinare neobişnuită de fiinţe rurale adevărate şi de altele potenţiale, neîncrezătoare în marile afaceri şi tertipurile orăşeneşti, inclusiv cele ale băncilor.

În cazul invaziei băncii din Tylersville, elementul declanşator l-a constituit flecăreala unui factor poştal. Toată ziua de joi, în vreme ce distribuia scrisori şi pachete, el împrăştiase şi zvonul:

— Aţi auzit că Banca FMA e pe cale să dea faliment? Se spune că toţi cei care au bani acolo şi nu şi-i scot până mâine vor pierde tot.

Doar puţini din cei care îl auziseră pe factorul poştal îl şi crezuseră. Dar ştirea se împrăştie, apoi fu alimentată cu informaţii de presă, inclusiv cu cele din programul de seară al televiziunii. Peste noapte, teama crescu în asemenea măsură printre ţărani, negustori şi nou-veniţi, încât vineri dimineaţa consensul fu următorul:

— De ce să riscăm? Hai să ne luăm banii înapoi acum.

Un oraş mic are propriul său tam-tam. Ştirile despre hotărârea oamenilor circulară rapid şi, cam pe la mijlocul dimineţii, din ce în ce mai mulţi cetăţeni se îndreptau către filiala Băncii FMA. Astfel, din fire subţiri se ţes marile tapiserii.

În blocul turn al Băncii FMA, unii care abia auziseră de Tylersville aflară acum. Urmau să audă mai multe, pe măsură ce

şirul de evenimente din planul de urgenţă al lui Vandervoort se desfăşura cu toată viteza.

Conform instrucţiunilor lui Tom Straughan, cel dintâi consultat fu calculatorul electronic al băncii.

Un programator înscrise întrebarea pe claviatură: Care sunt totalurile de economii şi depuneri la vedere de la filiala Tylersville? Răspunsul sosi instantaneu, reprezentând situaţia la zi, deoarece filiala lucra curent cu calculatorul electronic:

Conturi de economii	26 170 627,54 dolari.
Depuneri la vedere	15 042 767,18 dolari.
Total	41 213 394,72 dolari.

Apoi calculatorului electronic i se ceru: Scade din acest total ceea ce aparţine conturilor inactive şi depunerilor municipale. (Era o presupunere sănătoasă aceea că nici unul din aceste două conturi nu va fi atacat, chiar în cazul unei invazii).

Calculatorul electronic răspunse:

Conturi inactive şi municipale	21 430 964,61 dolari.
Sold	19 782 430,11 dolari.

Aproximativ douăzeci de milioane de dolari, pe care depunătorii din regiunea Tylersville ar avea posibilitatea şi dreptul de a-i cere.

Un subaltern al lui Straughan alarmă de îndată Tezaurul central de numerar, o fortăreaţă subterană aflată în blocul turn al Băncii FMA. Supraveghetorul Tezaurului primi următoarea dispoziţie: „Douăzeci de milioane dolari la filiala Tylersville – fără nici o întârziere!”

Suma era chiar mai mare decât ar fi fost necesar, dar scopul – aşa cum fusese hotărât în planul elaborat de grupul lui Alex Vandervoort – era să se facă o demonstraţie de forţă, întocmai cum s-ar fi fluturat un steag. Or, aşa cum se exprimase Alex, „atunci când te lupţi cu un incendiu, asigură-te că ai mai multă apă decât îţi trebuie”.

În ultimele patruzeci şi opt de ore – anticipându-se exact ceea ce se întâmpla acum – rezerva normală de bani din Tezaurul central de numerar fusese mărită, prin retrageri speciale din Rezerva Federală. Aceasta fusese informată şi aprobase planurile de urgentă ale Băncii FMA.

O avere la fel de mare ca a lui Midas, în bancnote şi monede, gata numărată şi pusă în saci etichetaţi, fusese încărcată în camioane blindate, în vreme ce un grup de paznici înarmaţi patrulau pe rampa de încărcare, în total erau şase camioane blindate, câteva dintre ele chemate prin radio de la alte îndatoriri, fiecare urmând să meargă separat, cu escortă poliţienească – precauţie luată din cauza cantităţii neobişnuit de mari de numerar care era implicată. Totuşi, doar trei camioane urmau să aibă bani în ele. Celelalte erau goale – spre a induce în eroare – o măsură de siguranţă suplimentară împotriva furturilor.

După douăzeci de minute de la telefonul directorului filialei, primul camion blindat era gata să pornească de la sediul central şi, puţin după aceea, intră în firul de circulaţie către Tylersville.

Chiar înainte de aceasta, alţi salariaţi ai băncii o porniseră, cu maşini particulare şi limuzine.

Edwina D'Orsey era în frunte. Ei i se dăduse conducerea operaţiunii de ajutor ce se afla acum în curs de desfăşurare.

Edwina îşi părăsi imediat biroul de la filiala principală din centru, oprindu-se numai pentru a-l informa pe primul său director adjunct şi a lua cu ea trei membri ai personalului care urmau să o însoţească – un funcţionar pentru împrumuturi, Cliff Castleman şi două casiere. Uita dintre ele era Juanita Nunez.

În acelaşi timp, mici grupuri de funcţionari de la alte două filiale din oraş fuseseră instruite să se ducă direct la Tylersville unde urmau să se pună la dispoziţia Edwinei. Un element al strategiei de ansamblu era acela de a nu se descompleta foarte mult personalul nici unei filiale, pentru cazul în care o invazie ar începe în altă parte. În această situaţie, se aflau gata pregătite alte planuri de urgenţă, deşi exista o limită în ceea ce priveşte numărul celor ce puteau fi aplicate deodată. Nu mai mult de două sau trei.

Cvartetul condus de Edwina înainta cu paşi vioi prin tunelul ce lega filiala din centru cu sediul Băncii FMA. Din holul celor două clădiri alipite, luară un ascensor pentru a coborî la garajul băncii, unde le fusese rezervată o maşină condusă de Cliff Castleman.

În vreme ce se urcau în maşină, Nolan Wainwright trecu în fugă pe lângă ei, îndreptându-se către Mustangul lui parcat acolo. Şeful securităţii fusese informat de operaţiunea Tylersville şi, întrucât erau implicate douăzeci de milioane de dolari în numerar, intenţiona să supravegheze personal paza lor. Nu departe în spatele lui se afla un microbuz cu şase paznici înarmaţi ai securităţii. Poliţia

locală şi cea din Tylersville fuseseră puse în stare de alertă.

Atât Alex Vandervoort, cât şi Tom Straughan rămaseră unde se aflau, în blocul turn al Băncii FMA. Biroul lui Straughan de lângă Centrul de tranzacţii monetare devenise un post de comandă. La etajul treizeci şi şase, grija lui Alex era să menţină un contact strâns cu restul sistemului de filiale şi să afle imediat dacă izbucneau noi tulburări.

Alex îl ţinea la curent pe Patterton şi preşedintele băncii aştepta acum cu încordare, împreună cu Alex, fiecare frământându-se cu întrebări nerostite: Vor putea oare să oprească invazia din Tylersville? Va izbuti oare Banca FMA să ducă la capăt operaţiunile zilnice, fără noi tulburări în alte părţi?

Fergus W. Gatwick, directorul filialei din Tylersville, se aşteptase ca puţinii ani care îi mai rămăseseră până la pensie să fie paşnici, lipsiţi de evenimente. Avea şaizeci de ani, era un om rotofei ca un măr, cu obrajii trandafirii, ochii albaştri, părul cărunt, un membru afabil al clubului Rotary. În tinereţe fusese ambiţios, dar renunţase de multă vreme la ambiţie, hotărând în chip înţelept că rolul lui în viaţă era acela de a veni în ajutorul altora; mergea pe căi bătătorite şi nu fusese niciodată un deschizător de drumuri. Conducerea unei mici filiale de bancă se potrivea în mod ideal cu priceperea şi posibilităţile sale.

Fusese fericit la Tylersville; până acum o singură criză îi tulburase bunul mers al treburilor. Cu câţiva ani în urmă, o femeie care purta băncii o duşmănie neîndreptăţită, închirie un seif. Puse înăuntru un obiect învelit în ziar, apoi plecă în Europa fără să lase adresa. După câteva zile, banca fu invadată de un miros de putreziciune. La început, fu suspectat şi cercetat sistemul de canalizare, dar fără nici un rezultat; funcţionarilor le era greaţă. Până la urmă bănuiala căzu pe încăperea unde se aflau seifurile şi unde îngrozitorul miros părea mai puternic. Apoi se puse întrebarea crucială: care seif?

Fergus W. Gatwick fu acela care, avertizat de paznicul de serviciu, le inspectă pe toate, luându-se după miros şi se opri în cele din urmă în dreptul unuia unde mirosul era insuportabil. După aceea fu nevoie de patru zile de proceduri legale, înainte de a se obţine un ordin al tribunalului care îngăduia băncii să forţeze seiful. Înăuntru se aflau rămăşiţele unui biban de mare care fusese cândva proaspăt. Uneori, chiar şi acum, amintindu-şi de acea întâmplare,

Gatwick simţea încă mirosul înfiorător de atunci.

Dar întâmplarea de azi era, o ştia bine, mult mai cumplită decât un peşte într-un seif. Se uită la ceas. O oră şi zece minute de când telefonase la sediul central. Deşi patru casiere făceau plăţi fără încetare, numărul oamenilor îngrămădiţi în bancă se mărea întruna cu nou-veniţi, care năvăleau înăuntru şi încă nu sosise vreun ajutor.

— Domnule Gatwick! îl chemă o casieră.

— Da?

Părăsi podiumul conducerii unde lucra în mod obişnuit şi se îndreptă către ea. În faţa ghişeului din dreptul kw, la începutul unui şir de oameni care aşteptau, se afla un crescător de găini, un client obişnuit al băncii, cunoscut bine de Gatwick. Directorul i se adresă vesel:

— Bună dimineaţa, Steve.

Acesta îi răspunse cu răceală, înclinând capul, în vreme ce casiera îi arăta cecurile emise pentru două conturi pe care le prezentase crescătorul de păsări, totalizând douăzeci şi trei de mii dolari.

— Da, e în ordine, zise Gatwick şi luând cecurile, îşi puse parafa pe amândouă.

Cu voce înceată, deşi putea fi auzită de la ghişeu, casiera zise:

— Nu ne-au mai rămas destui bani ca să plătim atât de mult.

Desigur că şi el ştia asta. Scoaterea numerarului fusese neîntreruptă de la deschidere, cu multe retrageri mari. Dar observaţia nu era oportună. Se produse atunci o rumoare de nemulţumire printre cei care stăteau la rând, afirmaţia casierei fiind repetată şi transmisă din gură în gură.

— I-auzi, zic că nu mai au nici un ban!

— Pentru Dumnezeu! Şi crescătorul de păsări se apleca furios înainte, lovind cu pumnul. Ai face mai bine să achiţi cecurile astea, Gatwick, sau vin la tine şi dărâm blestemata ta de bancă.

— Nu-i nevoie să faci nimic din toate astea, Steve. Nu-i nevoie nici de ameninţări şi strigăte.

Fergus W. Gatwick ridică el însuşi glasul, străduindu-se să se facă auzit peste rumoarea provocată de această scenă neplăcută.

— Doamnelor şi domnilor, avem o temporară lipsă de numerar, din cauza cererilor excepţionale, dar vă asigur că mult mai mulţi bani se află pe drum şi vor fi în curând aici.

Ultimele cuvinte fură înecate de strigăte furioase de protest.

— Cum poate o bancă să rămână fără bani?... Să ni-i daţi

imediat!… Lăsaţi-vă de gogoşi… Unde e numerarul?… Stăm aici până când banca ne va plăti ceea ce ne datorează.

Gatwick ridică braţele.

— Încă o dată, vă asigur…

— Nu mă interesează asigurările dumitale răsuflate.

Vorbise o femeie drăguţ îmbrăcată, în care Gatwick recunoscu o nouă locuitoare a cartierului. Ea insistă:

— Vreau banii mei acum.

— Chiar aşa! strigă în spatele ei un bărbat. Asta vrem toţi.

Erau şi alţii care ieşiră în faţă; vocile se ridicau, iar feţele exprimau supărarea şi spaima. Cineva aruncă un pachet de ţigări care îl lovi pe Gatwick în faţă. Deodată, el îşi dădu seama că un grup obişnuit de cetăţeni, pe mulţi dintre ei cunoscându-i bine, se preschimbase într-o adunătură ostilă. De vină erau desigur banii, banii care acţionau într-un chip straniu asupra fiinţelor omeneşti, făcându-le lacome, speriate, transformându-le în animale. Era o spaimă autentică şi totodată posibilitatea – după cum o întrevedeau unii – de a pierde tot ce posedau, o dată cu siguranţa lor. Violenţa, care părea de neconceput cu câteva clipe în urmă, începea să se întrezărească acum. Pentru prima oară, în mulţi ani, Gatwick simţi o frică fizică.

— Vă rog, pledă el, vă rog, ascultaţi! Dar vocea îi fu înghiţită de tumultul care creştea.

Deodată, în chip neaşteptat, gălăgia scăzu. Părea că se petrece ceva afară în stradă, ceva pe care cei din şirurile aflate în faţa ghişeelor încercau să-l vadă. Apoi, uşile exterioare ale băncii se deschiseră spectaculos şi o procesiune îşi făcu apariţia.

Edwina D'Orsey era în frunte. O urmau Cliff Castleman şi două tinere casiere, una dintre ele având mutrişoara Juanitei Nunez. În spatele lor păşea o falangă de paznici ai securităţii, purtând pe umeri saci de pânză grei, escortaţi de paznici cu revolverele în mână. Alţi şase funcţionari, care veniseră de la alte filiale, urmau după paznici. În spatele tuturor – vigilent, plin de prudenţă – venea Nolan Wainwright.

Glasul Edwinei răsună limpede în banca ce gemea de lume, acum aproape tăcută:

— Bună dimineaţa, domnule Gatwick. Îmi pare rău că ne-a luat atât de mult timp tuturor, dar circulaţia era foarte intensă. Am înţeles că s-ar putea să ai nevoie de douăzeci de milioane de dolari. Circa o treime din ei au şi ajuns, restul se află pe drum.

În vreme ce Edwina vorbea, Cliff Castleman, Juanita, paznicii şi ceilalţi continuau să înainteze în zona separată cu grilaj a conducerii, din spatele ghişeelor. Unul dintre funcţionarii nou sosiţi era un casier, care luă în primire prompt numerarul adus. Îndată o mulţime de bancnote noi, foşnitoare, fură înregistrate şi distribuite casierilor.

Mulţimea din bancă se înghesuia în jurul Edwinei. Unul o întrebă:

— Este adevărat? Aveţi destui bani ca să ne plătiţi pe toţi?

— Sigur că-i adevărat. Edwina se uită peste capetele din jurul ei şi le vorbi tuturor: Sunt doamna D'Orsey şi sunt vicepreşedinta Băncii FMA. În ciuda oricăror zvonuri pe care s-ar putea să le fi auzit, banca noastră este sigură, solvabilă şi nu are probleme pe care să nu le putem rezolva. Avem mari rezerve de numerar ca să putem restitui oricărui depunător – în Tylersville sau oriunde în altă parte.

Femeia cochet îmbrăcată care vorbise mai înainte zise:

— S-ar putea să fie adevărat ori s-ar putea să spuneţi doar aşa, sperând să vă credem. Oricare ar fi situaţia, eu îmi scot banii astăzi.

— Este dreptul dumneavoastră, zise Edwina.

Urmărind scena, Fergus W. Gatwick se liniştise nemaisimţindu-se în centrul atenţiei. Îşi dădea seama totodată că atmosfera ameninţătoare de mai înainte se risipise. Se observau chiar şi câteva surâsuri la cei care aşteptau, pe măsură ce continuau să apară cantităţi tot mai mari de bani. Dar, indiferent dacă atmosfera era mai mult sau mai puţin apăsătoare, intenţia iniţială rămăsese. Deşi operaţiunile de plăţi continuau într-un ritm vioi, era clar că invadarea băncii nu fusese oprită.

În vremea asta, paznicii băncii şi escorta, care se întorseseră la camioanele lor blindate de afară, mărşăluiră – asemenea legionarilor lui Cezar – încă o dată înăuntru, cu alţi saci de pânză şi mai încărcaţi.

Nici unul din cei care au trăit acea zi în Tylersville nu va uita vreodată uriaşa cantitate de bani care, până la urmă, a fost expusă privirii publicului. Nici chiar cei care lucrau la Banca FMA nu mai văzuseră vreodată atât de mulţi bani la un loc. Conform instrucţiunilor date de Edwina şi conform planului lui Alex Vandervoort, cea mai mare parte din cele douăzeci de milioane de dolari, aduse pentru a opri invazia băncii, se aflau expuşi pentru ca să-i poată vedea oricine. În zona din spatele ghişeelor de casierie,

toate birourile fură golite şi se aduseră şi mai multe birouri şi mese din alte părţi ale băncii. Mari grămezi de bancnote şi monede erau stivuite, în vreme ce personalul suplimentar ţinea socoteala totalurilor manipulate.

Aşa cum avea să se exprime mai târziu Nolan Wainwright, întreaga operaţiune era „visul unui jefuitor de bancă şi coşmarul unui om al securităţii”. Din fericire, dacă jefuitorii au aflat ce se întâmplase, ei au prins de veste prea târziu.

Edwina, cu competenţă şi arătându-i toată consideraţia lui Fergus W. Gatwick, supraveghea totul.

Ea a fost aceea care i-a dat instrucţiuni lui Cliff Castleman să se ocupe de operaţiunile de împrumut.

Puţin înainte de prânz, în banca încă plină de lume – şirurile lungindu-se mereu – Castleman împinse un scaun şi se urcă pe el.

— Doamnelor şi domnilor, aş dori să mă prezint. Sunt responsabil cu împrumuturile la sediu, fapt care nu înseamnă cine ştie ce, doar că am împuternicirea de a aproba împrumuturi pentru sume mai mari decât cele cu care se operează de obicei la această filială. Astfel încât, dacă vreunul din dumneavoastră se gândeşte să ceară un împrumut şi ar dori să capete un răspuns rapid, acum este momentul să o facă. Obişnuiesc să examinez cu bunăvoinţă cererile şi încerc să-i ajut pe cei care au probleme. Domnul Gatwick, care în clipa de faţă are alte sarcini, a avut amabilitatea să-mi spună că pot să-i folosesc biroul. Aşa încât mă voi afla acolo. Sper că veţi veni şi veţi sta de vorbă cu mine.

Un bărbat cu un picior în ghips strigă:

— Am să fiu acolo de îndată ce o să primesc ceilalţi bani ai mei. Bănuiesc că dacă banca dă faliment, am să apuc un împrumut. N-o să trebuiască să-l mai dau înapoi niciodată.

— Aici nu e vorba de nici un fel de faliment, zise Cliff Castleman. Apoi întrebă: Ce vi s-a întâmplat la picior?

— Am căzut pe întuneric.

— După cum vă aud vorbind, sunteţi încă în întuneric. Banca noastră este într-o formă mai bună decât oricare dintre noi. În plus, dacă împrumutaţi bani, va trebui să-i daţi înapoi, sau vă vom rupe şi celălalt picior.

Se auziră câteva râsete atunci când Castleman se dădu jos de pe scaun. Mai târziu, câţiva oameni se îndreptară către biroul directorului pentru a discuta împrumuturi. Însă retragerile de bani continuau. Panica slăbi, dar se părea că nimic, nici demonstraţia de

forţă, nici asigurările sau abilitatea psihologică nu vor putea opri invadarea băncii din Tylersville.

La începutul după-amiezii, conducătorii mâhniţi ai Băncii FMA aveau impresia că trebuia să mai răspundă la o întrebare: De cât timp va avea nevoie virusul să se răspândească?

Alex Vandervoort, care vorbise de mai multe ori la telefon cu Edwina, plecă el însuşi la Tylersville către mijlocul după-amiezii. Acum era chiar mai alarmat decât dimineaţa, când sperase că invadarea băncii ar putea fi lichidată repede. Continuarea ei însemna că, până la începutul săptămânii viitoare, panica se va răspândi printre depunători, ducând sigur la invadarea în ziua de luni a altor filiale ale Băncii FMA.

Până în ziua aceea, deşi retragerile de bani de la câteva alte filiale fuseseră numeroase, nicăieri nu se înregistrase ceva comparabil cu situaţia de la Tylersville. Dar era clar că o asemenea şansă nu va dura mult.

Alex se duse la Tylersville cu o limuzină condusă de un şofer; Margot Bracken îl însoţea. Margot terminase un proces în dimineaţa asta la tribunal mai repede decât se aşteptase şi se întâlnise cu Alex ia bancă, pentru prânz. După aceea, la sugestia lui, ea rămase acolo, împărtăşind câteva din emoţiile care răzbăteau până la etajul treizeci şi şase al blocului turn.

În maşină, Alex se lăsă pe spate, savurând clipele de relaxare care – o ştia – vor fi scurte.

— Anul ăsta a fost greu pentru tine, zise Margot.

— Se vede încordarea?

Ea întinse mâna, plimbându-şi uşor degetul arătător pe fruntea lui.

— Ai mai multe riduri aici. Eşti mai cărunt la tâmple.

El se strâmbă.

— Dar sunt şi mai bătrân.

— Nu chiar aşa de bătrân.

— Asta-i preţul pe care îl plătim trăind sub presiune. Şi tu îl plăteşti, Bracken.

— Da şi eu, încuviinţă Margot. Ceea ce contează, fără îndoială, este să distingem care presiuni sunt importante şi dacă merită fărâma din fiinţa noastră pe care le-o dăruim.

— Salvarea unei bănci merită ceva încordare personală, zise Alex repede. Chiar acum, dacă n-o salvăm pe a noastră, vor fi loviţi o

mulţime de oameni dintre cei care n-ar trebui să fie.

— Dar sunt unii care ar trebui?

— Într-o operaţiune de salvare, încerci să salvezi pe toată lumea. Orice răsplată poate veni mai târziu.

Străbătuseră zece din cele douăzeci de mile până la Tylersville.

— Alex, lucrurile stau într-adevăr chiar aşa de rău?

— Dacă vom avea o invazie care nu poate fi oprită până luni, zise el, va trebui să închidem. Un consorţiu format din alte bănci se poate reuni pentru a ne lua pe cauţiune – cu un anumit preţ – după care va pune mâna pe ceea ce a rămas şi, cu timpul, cred că toţi depunătorii şi-ar recăpăta banii. Dar Banca FMA, ca entitate, va dispărea.

— Lucrul cel mai incredibil este cum de s-a putut petrece atât de brusc.

— Asta relevă un fapt, pe care mulţi oameni ar trebui să-l înţeleagă, dar nu-l înţeleg pe deplin, zise Alex. Băncile şi sistemul monetar, care comportă mari datorii şi mari împrumuturi, sunt ca o maşinărie delicată. Manevrează-le cu stângăcie, dezechilibrează serios un component din consorţiu datorită lăcomiei, sau politicii, sau simplei stupidităţi şi le periclitezi pe toate celelalte. Şi, de îndată ce ai periclitat întregul sistem – sau o singură bancă – şi dacă zvonurile se împrăştie, aşa cum se întâmplă de obicei, pierderea încrederii publicului înfăptuieşte restul. Asta este ceea ce avem acum în faţa ochilor.

— Din cele ce mi-ai spus, zise Margot şi din alte zvonuri pe care le-am auzit, lăcomia este cauza celor întâmplate la banca voastră.

Alex zise cu amărăciune:

— Da şi procentul mare de idioţi din consiliul nostru.

Fusese mai deschis ca de obicei, dar găsi o uşurare în asta.

Se lăsă o tăcere între ei, până când Alex exclamă:

— O, Dumnezeule, ce mult îmi lipseşte!

— Cine?

— Ben Rosselli.

Margot îi căută mâna.

— Oare operaţiunea de salvare pe care o întreprinzi nu este exact ceea ce ar fi făcut însuşi Ben Rosselli?

— Se poate, oftă el. Numai că nu dă rezultate. De aceea mi l-aş dori pe Ben aici.

Şoferul coborî geamul despărţitor dintre scaunul din faţă şi pasageri şi spuse peste umăr:

— Am ajuns la Tylersville, domnule.
— Noroc, Alex, zise Margot.
Cu câteva blocuri mai departe se vedea mulţimea, aşezată în şir în faţa filialei. Mereu alţii i se alăturau. În vreme ce limuzina lor se opri în faţa băncii, o maşină închisă scârţâi, oprindu-se peste drum şi mai mulţi bărbaţi şi o fată se dădură jos. Pe o latură a maşinii scria cu litere mari TV.
— Hristoase! exclamă Alex. Asta ne mai lipsea!
O dată aflaţi înăuntru în bancă, pe când Margot se uita curioasă în jur, Alex schimbă câteva cuvinte cu Edwina şi Fergus W. Gatwick, aflând de la amândoi că mai era puţin de făcut, dacă nu nimic, din câte s-ar fi putut face. Alex presupunea că fusese o călătorie inutilă, dar simţise nevoia să vină. Hotărî că nu va dăuna cu nimic şi s-ar putea chiar să ajute dacă va sta de vorbă cu câţiva dintre cei care aşteptau. Începu să se plimbe printre şirurile de oameni, declinându-şi liniştit calitatea.
Erau cel puţin două sute, un apreciabil eşantion al locuitorilor din Tylersville – bătrâni, tineri, de vârstă mijlocie, unii înstăriţi, alţii neîndoielnic mai săraci, femei cu copii, bărbaţi în haine de lucrul unii îmbrăcaţi cu grijă ca pentru o ocazie. Cei mai mulţi erau prietenoşi, câţiva nu, unul sau doi agresivi. Aproape toţi vădeau un grad anumit de nervozitate. Pe feţele celor care îşi primiseră banii şi plecau se citea uşurarea. O femeie în vârstă i se adresă lui Alex în drum spre ieşire, neştiind că era un conducător al băncii.
— Mulţumesc lui Dumnezeu, s-a sfârşit! A fost ziua cea mai îngrozitoare pe care am trăit-o vreodată. Astea sunt economiile mele – tot ce am.
Şi arătă o duzină de bancnote de cincizeci de dolari. Alţii plecau cu sume mai mari ori mai mici.
Impresia pe care o avu Alex după fiecare discuţie era aceeaşi: s-ar putea ca Banca FMA să fie sigură; s-ar putea să nu fie. Dar nimeni nu vroia să rişte şi să-şi lase banii într-o instituţie care putea să se prăbuşească. Publicitatea care asociase Banca FMA cu SuNatCo îşi făcuse efectul. Toţi ştiau că Banca FMA era cât pe-aci să piardă o mare cantitate de bani, pentru că aşa recunoscuse ea însăşi. Detaliile nu contau. Iar puţinii oameni cărora Alex le menţionă Asigurarea Depozitului Federal – nu aveau încredere nici în acest sistem. Suma acordată de asigurarea federală era limitată, subliniară câţiva şi fondurile Asigurării Depozitului Federal erau socotite neîndestulătoare în orice zguduire importantă.

Şi mai era ceva de care îşi dădu seama Alex, poate chiar un lucru mai profund: Oamenii nu mai credeau ceea ce li se spunea; totodată, se obişnuiseră să fie decepţionaţi şi minţiţi. În trecutul apropiat, fuseseră minţiţi de preşedinte şi de alte organe oficiale ale guvernului, politicieni, oameni de afaceri, industriaşi. Fuseseră minţiţi de cei care îi angajau, de sindicate. Minţiţi de reclame. Minţiţi de tranzacţiile financiare, inclusiv în ceea ce priveşte cursul acţiunilor şi al obligaţiunilor, dările de seamă ale marilor acţionari şi declaraţiile corporaţiilor de revizori contabili. Minţiţi din când în când – prin ocolirea adevărului şi omisiuni – de către mijloacele de informare. Lista era fără sfârşit. Decepţiile se adunaseră unele peste altele până când minciuna – sau, în cel mai bun caz, deformarea ori ascunderea întregului adevăr – devenise un mod de viaţă.

În cazul acesta, de ce trebuia să-l creadă pe Alex când îi asigura că Banca FMA nu era un vapor care se scufunda şi că banii lor – dacă îi lăsau acolo – se aflau în siguranţă? Pe măsură ce orele se scurgeau şi după-amiaza trecea, era limpede că nu-l credea nimeni.

Către sfârşitul după-amiezii, Alex se resemnă. Ceea ce se va întâmpla, se va întâmpla; se ajunge la un punct, reflectă el, la care indivizii, ca şi instituţiile, trebuie să accepte inevitabilul. Cam în acelaşi timp, aproape de ora cinci şi jumătate când se lăsa înserarea de octombrie, Nolan Wainwright veni să-i raporteze o nouă teamă exprimată de mulţimea aşezată la rând.

— Sunt îngrijoraţi, zise Wainwright, pentru că ora noastră de închidere este şase fix. Îşi imaginează că în jumătatea de oră care a rămas nu putem satisface cererile tuturor.

Alex şovăi. Ar fi fost simplu să închidă filiala băncii din Tylersville, conform programului, ar fi fost totodată legal şi nimeni n-ar fi putut aduce obiecţii serioase. Simţi un impuls, născut din supărare şi frustraţie, un îndemn răutăcios să spună celor care aşteptau încă: *Aţi refuzat să aveţi încredere în mine, aşa că n-aveţi decât să vă treacă năduşelile până luni şi la naiba cu voi!* Dar şovăi din cauza propriei sale firi şi a unei observaţii a lui Margot cu privire la Ben Rosselli. Ceea ce făcea Alex acum, spusese ea, era „exact ceea ce ar fi făcut însuşi Ben Rosselli”. Care ar fi fost hotărârea lui Ben Rosselli în legătură cu închiderea băncii? Alex o ştia.

— Am de făcut un anunţ, îi spuse lui Wainwright.

În primul rând, o căută pe Edwina şi îi dădu câteva instrucţiuni.

Îndreptându-se apoi către uşa de la intrarea băncii, Alex vorbi din locul din care putea fi auzit de cei dinăuntru şi de alţii care

aşteptau încă în stradă. Îşi dădea seama că aparatele de filmat ale televiziunii erau îndreptate spre el. Primei echipe de televiziune i se alăturase o a doua, de la o altă staţie şi, cu o oră în urmă, Alex le dăduse amândurora o declaraţie. Echipele de televiziune rămăseseră pe loc, unii dintre oamenii lor presupunând că vor căpăta material suplimentar pentru ştirile de sfârşit de săptămână, căci „invadarea unei bănci nu are loc în fiecare zi”.

— Doamnelor şi domnilor – vocea lui Alex era puternică şi limpede, răsunând până departe. Sunt informat că unii dintre dumneavoastră sunteţi îngrijoraţi cu privire la ora de închidere de astă-seară. Nu trebuie să fiţi. În numele conducerii acestei bănci, vă dau cuvântul meu că vom ţine banca deschisă, aici în Tylersville, până când vă vom servi pe toţi.

Se auzi un murmur de satisfacţie şi răsunară câteva aplauze.

— Totuşi, aş vrea să vă dau un sfat. Rumoarea se linişti din nou, pe măsură ce atenţia se îndrepta asupra lui Alex. El continuă: Vă sfătuiesc stăruitor ca, în timpul sfârşitului de săptămână, să nu păstraţi asupra dumneavoastră, sau în locuinţele dumneavoastră, mari sume de bani. Ar fi nesigur din mai multe motive. În consecinţă, vă sfătuiesc să alegeţi o altă bancă şi să depuneţi acolo ceea ce aţi retras de la noi. Spre a vă veni în ajutor, colega mea, doamna D’Orsey, telefonează în prezent altor bănci din zonă, rugându-le să rămână deschise mai târziu ca de obicei, cu scopul de a vă putea fi de folos.

Se auzi iarăşi un murmur de satisfacţie.

Nolan Wainwright veni la Alex, îi şopti repede ceva şi Alex anunţă:

— Sunt informat că două bănci au şi acceptat cererea noastră. Ne aflăm în legătură şi cu altele.

Printre cei care aşteptau în stradă se ridică o voce bărbătească:

— Puteţi să ne recomandaţi o bancă bună?

— Da, zise Alex. Prima, la alegerea mea, ar fi Banca FMA. Este aceea pe care o cunosc cel mai bine, aceea de care sunt cel mai sigur, iar activitatea ei a fost îndelungată şi onorabilă. Nu doresc decât ca şi dumneavoastră, toţi, să aveţi aceeaşi părere.

Pentru prima oară în glasul lui se simţi o urmă de emoţie. Câţiva oameni surâseră sau mustăciră, dar cele mai multe din figurile care îl urmăreau erau serioase.

— Şi eu aveam aceeaşi părere, interveni un glas din spatele lui Alex.

El se întoarse. Cel care vorbise era un om vârstnic, probabil mai aproape de optzeci decât de şaptezeci de ani, zbârcit, cu părul alb, gârbovit şi sprijinindu-se într-un baston. Dar ochii bătrânului erau limpezi şi vioi, vocea puternică. Lângă el se afla o femeie cam de aceeaşi vârstă. Amândoi erau îmbrăcaţi îngrijit, deşi hainele le erau demodate şi foarte uzate. Femeia avea o plasă de târguieli în care se puteau vedea pachete de bancnote. Tocmai veniseră de la ghişeu.

— Eu şi soţia mea am avut un cont la Banca FMA. Vreme de mai bine de treizeci de ani, zise bătrânul. Ne simţim foarte prost să-i retragem acum.

— Atunci de ce o faceţi?

— Nu putem să nu ţinem seama de toate zvonurile care circulă. Prea mult fum ca să nu fie ceva adevărat pe undeva.

— Este ceva adevărat şi am recunoscut-o, zise Alex. Banca noastră este pe cale de a suferi o pierdere din cauza unui împrumut acordat corporaţiei Supranational. Dar banca poate rezista acestei pierderi şi o va face.

Bătrânul se împotrivi, clătinând din cap.

— Dacă eram mai tânăr şi lucram, poate că aş fi riscat să mă iau după ceea ce spuneţi. Dar nu sunt. Tot ce se află acolo şi arătă plasa de târguieli, reprezintă ce ne-a mai rămas până când vom muri. Chiar şi aşa nu este prea mult. Dolarii de acolo nu valorează nici pe jumătate din cât făceau atunci când munceam şi câştigam.

— Aşa e, încuviinţă Alex. Inflaţia îi loveşte cel mai rău pe oamenii buni ca dumneavoastră. Dar, din nefericire, dacă schimbaţi banca nu câştigaţi nimic.

— Lasă-mă să-ţi pun o întrebare, tinere. Dacă ai fi în locul meu şi aceştia ar fi toţi banii dumitale, n-ai face acelaşi lucru pe care îl fac eu acum?

Alex îşi dădu seama că se apropiaseră şi alţii şi îl ascultau. O zări pe Margot, cu două sau trei capete mai încolo. Imediat în spatele ei, se vedeau luminile aparatelor de filmat ale televiziunii. Cineva se aplecă înainte cu un microfon.

— Da, admise el, cred că aşa aş face şi eu.

Bătrânul păru surprins.

— Eşti cinstit, n-am ce spune. Adineauri am auzit sfatul pe care l-ai dat ca să depunem la o altă bancă şi l-am apreciat. Cred că ne vom duce la una şi ne vom depune banii acolo.

— Aşteptaţi, zise Alex. Aveţi maşină?

— Da' de unde! Locuim la doi paşi de aici. O să mergem pe jos.

— Nu cu toţi banii ăştia. Aţi putea fi jefuiţi. Vă voi da pe cineva să vă ducă cu maşina la o altă bancă.

Alex îi făcu semn lui Nolan Wainwright şi îi explică despre ce era vorba.

— Acesta este şeful securităţii la noi, spuse el celor doi soţi vârstnici.

— Sunt bucuros să vă conduc eu însumi, zise Wainwright. Nu-i nici o supărare.

Bătrânul nu se mişcă. Rămase pe loc, uitându-se când la unul, când la altul.

— Aţi face asta pentru noi? Tocmai când ne-am retras banii din banca dumneavoastră? Când doar că nu v-am spus că nu mai avem încredere în dumneavoastră?

— Să zicem că face parte din obligaţiile noastre, zise Alex. În plus, fiindcă aţi lucrat cu noi treizeci de ani, trebuie să ne despărţim prieteni.

Bătrânul rămase încă pe loc, nehotărât.

— Poate că n-ar fi trebuit s-o facem. Dă-mi voie să-ţi mai pun o întrebare, ca de la om la om.

Ochii limpezi, vioi, cinstiţi, îl priviră hotărât pe Alex.

— Întrebaţi-mă.

— Mai înainte mi-ai mărturisit adevărul, tinere. Acum, mai spune-mi-l o dată, gândindu-te la bătrâneţea noastră şi ştiind ce înseamnă pentru noi aceste economii. Banii noştri sunt siguri la banca dumitale? *Absolut siguri?*

Vreme de câteva secunde, Alex cântări întrebarea şi toate implicaţiile ei. Ştia că era urmărit cu încordare nu numai de cei doi bătrâni, ci şi de mulţi alţii. Aparatele de filmat omniprezente ale televiziunii funcţionau încă. Îi aruncă o privire lui Margot; şi ea era încordată, având o expresie indescifrabilă pe figură. Se gândi la oamenii care se aflau aici şi la alţii din alte părţi, implicaţi în această situaţie; la cei care se bizuiau pe el: Jerome Patterton, Tom Straughan, consiliul de administraţie, Edwina, alţii; se gândi la ce s-ar putea întâmpla dacă Banca FMA dădea faliment, la efectul amplu şi distrugător pe care l-ar avea nu numai la Tylersville, ci mult mai departe în jur. În ciuda tuturor acestora, se ivi îndoiala. El o respinse, apoi răspunse pe un ton hotărât şi plin de încredere:

— Vă dau cuvântul meu. Această bancă este absolut sigură.

— Ce mare scofală am făcut, Freda! zise bătrânul către soţia sa. Se pare că ne-am speriat degeaba. Hai să punem la loc nenorociţii

ăştia de bani.

În toate comentariile şi discuţiile care avură loc în săptămânile următoare, un fapt rămânea indiscutabil: invadarea băncii din Tylersville luase sfârşit efectiv atunci când bătrânul şi soţia sa reveniseră la ghişeul filialei FMA şi depuseseră înapoi banii din plasa lor de târguieli. Oamenii care aşteptaseră să-şi retragă banii şi care asistaseră la schimbul de cuvinte dintre bătrân şi vicepreşedintele băncii, fie că nu se mai uitau unul în ochii celuilalt, fie, dacă o făceau, râdeau mânzeşte şi plecau. Zvonul se răspândi repede printre cei rămaşi înăuntru şi afară; şirul celor care aşteptau începu să se împrăştie destul de repede, cu aceeaşi viteză şi la fel de misterios cum se formase. Aşa cum spusese cineva mai târziu: a fost un instinct de turmă în sens invers.

După ce se efectuară plăţile pentru puţinii rămaşi în bancă, filiala se închise cu numai zece minute mai târziu decât era normal într-o seară de vineri.

Câţiva dintre salariaţii băncii de la Tylersville şi din blocul turn al sediului central erau îngrijoraţi pentru ziua de luni. Oare mulţimea va reveni, invadarea băncii va începe din nou? De fapt, asta nu se mai întâmplă.

Luni nu se semnală vreo tulburare nicăieri în altă parte. Cei mai mulţi analişti erau de acord că motivul fusese scena limpede, onestă, mişcătoare, petrecută între bătrâna pereche şi un prezentabil şi sincer vicepreşedinte al băncii, aşa cum fusese ea difuzată la rubrica de ştiri săptămânale a televiziunii. Filmul, montat şi transmis, avusese un succes atât de mare, încât staţiile de televiziune îl folosiseră de mai multe ori. Fusese socotit un exemplu de tehnică „cineverite” eficace, accesibilă, pe care televiziunea poate să o ilustreze atât de bine, dar o face rar. Mulţi dintre telespectatori erau mişcaţi până la lacrimi.

În timpul sfârşitului de săptămână, Alex Vandervoort văzu filmul la televiziune, dar îşi rezervă comentariile. Un motiv era acela că numai el ştia care îi fuseseră gândurile în momentul vital, decisiv când i se pusese întrebarea: *banii noştri… sunt absolut siguri?* Un alt motiv era că Alex cunoştea capcanele şi problemele pe care încă le mai avea de înfruntat Banca FMA.

Margot vorbi şi ea puţin despre incidentul de vineri seară; nici nu-l menţionă duminică, atunci când se afla în apartamentul lui Alex. Avea o întrebare importantă pe care dorea s-o pună, dar

decise cu înţelepciune că nu era momentul potrivit.

Printre cei din conducerea Băncii FMA, care urmăriseră emisiunea de la televiziune, se numărase şi Roscoe Heyward, deşi nu o văzuse în întregime. Deschisese televizorul după ce sosise acasă duminică de la slujba de seară la biserică, dar îl închisese furios la jumătate, cuprins de gelozie. Avea destule probleme serioase ca să nu mai dorească să-i fie amintit succesul lui Vandervoort. Şi, în afară de invadarea băncii, era probabil ca mai multe probleme să fie date în vileag în săptămâna ce va veni, fapt care îl făcea pe Heyward să fie foarte nervos.

În această seară de vineri, la Tylersville, se mai ivise un alt post-scriptum. El o privea pe Juanita Nunez.

Juanita o văzuse pe Margot Bracken sosind în timpul după-amiezii. Reflectase de curând dacă să o caute sau nu pe Margot şi să-i ceară sfatul. Acum decise să o facă. Dar, din motive personale, prefera să nu fie observată de Nolan Wainwright.

Ocazia pe care o aşteptase se ivi îndată după ce invadarea băncii se încheiase, când Wainwright era ocupat să verifice aranjamentele pentru securitatea acesteia la sfârşit de săptămână şi când încordarea de peste zi a personalului se mai micşorase. Juanita părăsi ghişeul unde o ajutase pe o casieră a filialei şi se îndreptă spre zona separată cu grilaj a conducerii. Margot stătea singură acolo, aşteptând ca Alex Vandervoort să plece.

— Domnişoară Bracken, zise Juanita vorbind încet, mi-aţi spus odată că, dacă am vreo problemă, să vin să vorbesc cu dumneavoastră.

— Desigur, Juanita. Ai vreuna acum?

Figura ei micuţă se încreţi îngrijorată.

— Cred că da.

— Ce fel de problemă?

— Dacă nu vă supăraţi, am putea vorbi în altă parte?

Juanita îl pândea pe Wainwright, care se afla lângă camera blindată, în partea cealaltă a băncii; părea să fi terminat convorbirea.

— Atunci, vino în biroul meu, zise Margot. Când ai vrea să vii?

Se înţeleseră pentru luni seara.

ŞAPTESPREZECE

Banda de magnetofon înregistrată la clubul sportiv Double-Seven se afla de şase zile pe raft, deasupra mesei de ascultare.

Wizard Wong o ascultase de mai multe ori, ezitând să şteargă ceea ce se afla imprimat pe ea, încă nehotărât dacă să transmită informaţia, în clipa de faţă era riscant să imprimi *orice* conversaţie telefonică. Dar şi mai riscant era să laşi ca banda să fie ascultată de o altă persoană.

Totuşi, Wizard era sigur că lui Marino i-ar fi plăcut foarte mult să asculte un fragment din bandă şi ar fi plătit bine acest privilegiu. Oricum ar fi fost, Tony Marino Ursul era generos când i se făcea un mare serviciu, acesta fiind unul din motivele pentru care Wizard lucra din când în când pentru el.

Marino era un escroc de profesie, o ştia. Wong însă nu era.

Wizard{19} (prenumele lui adevărat era Wayne, deşi nici unul din cei care îl cunoşteau nu-l folosise vreodată) era tânăr şi deştept. Era totodată un expert în audioelectronică, specialist în a descoperi instalaţii electronice de supraveghere. Geniul său în această privinţă îi adusese porecla.

Wong dădea garanţii unei lungi liste de clienţi că în birourile şi locuinţele lor nu se aflau astfel de instalaţii şi că telefoanele lor nu erau interceptate, că secretele nu le erau violate de aparate electronice. Cu o surprinzătoare regularitate, descoperea microfoane instalate clandestin şi atunci când se întâmpla asta, clienţii lui erau impresionaţi şi recunoscători. În ciuda asigurărilor oficiale – printre care unele recente ale preşedintelui – că nu existau interceptări şi derivaţii de ascultare, ele continuau să fie foarte răspândite şi înfloritoare în Statele Unite.

Conducătorii de companii industriale foloseau serviciile lui Wong. O făceau şi bancherii, directorii de ziare, candidaţii la preşedinţie, câţiva avocaţi renumiţi, o ambasadă sau două, un grup de senatori ai Statelor Unite, trei guvernatori de state şi Curtea Superioară de Justiţie. Apoi mai erau şi alţi şefi, ca şeful unei Mafii, consilierii săi şi diferite rotiţe la un nivel mai coborât, printre care se afla şi Tony Marino.

Pe clienţii săi care încălcau legea, Wizard Wong îi făcea să înţeleagă un lucru: nu voia să se amestece în activităţile lor ilicite, ci acţiona în cadrul legii. Totuşi, nu vedea motivul pentru care ei ar renunţa la serviciile lui, din moment ce interceptarea era aproape totdeauna ilegală şi chiar cei care încălcau legea erau îndreptăţiţi să se apere prin mijloace legale. Această lege de bază era acceptată şi acţiona bine.

Indiferent de asta, clienţii săi care comiteau ilegalităţi sistematice îl făceau să înţeleagă din când în când pe Wizard că orice informaţii utilizabile, pe care le obţinea ca rezultat al activităţii sale, ar fi apreciate şi răsplătite. În mod ocazional, el transmisese fragmente de informaţii în schimbul banilor, cedând celei mai vechi şi mai obişnuite din toate ispitele: lăcomia.

Acum, era ispitit de ea.

Cu o săptămână şi jumătate în urmă, Wizard Wong făcuse un control de rutină pentru a descoperi interceptările la speluncile şi telefoanele lui Marino. Acestea includeau clubul sportiv Double-Seven, unde Marino avea interese financiare. În timpul controlului – care arăta că totul era neatins – Wizard se amuza interceptând pentru scurt timp una din liniile telefonice ale clubului, un obicei pe care îl avea uneori, făcând raţionamentul că era obligat faţă de sine însuşi şi faţă de clienţii săi să-şi menţină îndemânarea tehnică. În acest scop, alese un telefon public din holul principal al clubului. Vreme de patruzeci şi opt de ore, Wizard lăsă un magnetofon branşat pe circuitul unui telefon public, ascunzându-l în subsolul de la Double-Seven. Era tipul de instalaţie care pornea şi se oprea singură de fiecare dată când telefonul era folosit.

Deşi acţiunea era ilegală, Wizard socotea că nu avea importanţă din moment ce nimeni altcineva în afară de el nu va asculta derularea benzii. Totuşi, atunci când ascultă banda, fu intrigat în mod deosebit de o convorbire.

Acum, sâmbătă după-amiază, fiind singur în laboratorul său, luă rola de pe raftul de deasupra mesei de ascultare, o puse la un magnetofon şi ascultă încă o dată fragmentul.

O monedă fu introdusă, se formă un număr. Sunetul formării numărului se afla pe bandă.

Un ton de apel. Un singur sunet.

O voce de femeie (blândă, cu un uşor accent): Alo.

O voce de bărbat (în şoaptă): Ştii cine este, dar nu folosi nume.

Vocea de femeie: Da.

Prima voce (tot în şoaptă): Spune prietenului nostru comun că am descoperit ceva important aici. Într-adevăr important. Este cea mai mare parte din ceea ce vrea să ştie. Nu pot să spun mai mult, dar voi veni la tine mâine seară.

O voce de femeie: Foarte bine.

Un ţăcănit.

Cel care chemase de la clubul sportiv Double-Seven închisese.

Wizard Wong nu era lămurit de ce îşi închipuia că Tony Marino Ursul va fi interesat. Pur şi simplu, avea un presentiment şi presentimentele lui fuseseră valoroase până acum. Hotărându-se, consultă un carneţel, se duse la telefon şi formă un număr.

Tony Ursul îl lăsă să înţeleagă că nu putea să-l vadă până luni după-amiază târziu. Wizard fixă o întâlnire pentru atunci şi – pe propria lui răspundere – începu să extragă mai multe informaţii de pe bandă.

O reluă şi o ascultă din nou, cu atenţie, de mai multe ori.

— Dumnezeii lui de trădător!

Trăsăturile mari, grosolane ale lui Tony Marino Ursul se contractară şi el se încruntă sălbatic. Ciudatul lui glas în falset se ridică mai sus ca de obicei:

— Ai avut banda asta blestemată şi ai stat cu fundul pe ea o săptămână înainte de a veni aici!

Wizard Wong răspunse, luându-şi apărarea:

— Sunt un tehnician, domnule Marino. Cele mai multe lucruri pe care le aud nu mă interesează. Dar după un timp mi-a venit ideea că lucrul acesta este ceva deosebit.

Într-un fel, se simţea uşurat. Până la urmă, nu declanşase nici o reacţie furioasă pentru faptul de a fi branşat o linie telefonică la Double-Seven.

— Data viitoare, lătră Marino, să gândeşti mai repede!

Astăzi era luni. Se aflau la garajul de camioane, unde Marino îşi păstrase o încăpere şi pe biroul dintre ei era aşezat un magnetofon portabil, pe care Wong tocmai îl oprise. Înainte de a veni aici, imprimase încă o dată porţiunea semnificativă din banda originală, transferând-o pe o casetă, apoi ştersese restul.

Tony Marino Ursul, în camera încărcată şi încinsă, purtând o cămaşă cu mâneci scurte, avea ca totdeauna o înfăţişare formidabilă. Umerii săi erau ai unui campion de box, pumnii şi muşchii braţelor, puternici. Se revărsa din scaunul pe care era

aşezat, dar nu prin grăsime; era numai muşchi. Wizard Wong încercă să nu se lase intimidat, nici de masivitatea lui Marino, nici de reputaţia lui de om care nu iartă. Dar, fie din cauza camerei încinse, fie din alte motive, Wong începu să transpire.

El protestă:

— Nu am pierdut tot acest timp, domnule Marino. Am aflat şi alte lucruri şi socoteam că aţi dori să le cunoaşteţi.

— Ca, de pildă?

— Pot să vă spun numărul la care s-a sunat. Ştiţi, folosind un cronometru pentru a măsura durata fiecărei cifre formate, aşa cum era înregistrată pe bandă, apoi comparând-o cu…

— Scurteaz-o! Dă-i drumul!

— Acesta.

Şi îi întinse peste birou o foaie de hârtie.

— L-ai identificat? Al cui e numărul?

— Trebuie să vă spun că identificarea unui număr ca acesta nu este uşoară. Mai ales atunci când el nu se află în lista de telefoane. Din fericire, am câteva legături la societatea de telefoane…

Tony Ursul explodă. Izbi cu palma în birou, care răsună ca o detunătură de revolver.

— Nu te juca cu mine, lepădătură! Dacă ai căpătat informaţia, dă-mi-o!

— Ceea ce vreau să spun, insistă Wizard asudând şi mai tare, este că lucrul acesta costă. A trebuit să-l plătesc pe cel de la societatea de telefoane.

— Ai plătit mult mai puţin decât ai să storci tu de la mine! Dă-i drumul mai departe.

Wizard se linişti puţin, conştient că-şi atinsese scopul şi că Tony Ursul va fi de acord cu preţul cerut, fiecare dintre ei ştiind că s-ar putea să existe şi o a doua împrejurare asemănătoare.

— Telefonul aparţine doamnei Juanita Nunez, care locuieşte în Forum East. Iată numărul clădirii şi al apartamentului.

Wong îi strecură o altă foaie de hârtie. Marino o luă, se uită la adresă şi o puse jos.

— Mai este ceva care ar putea să vă intereseze. Evidenţele arată că telefonul a fost instalat cu o lună în urmă, ca o urgenţă. De obicei, există o listă lungă a celor care aşteaptă să li se instaleze telefoane în Forum East, dar acest număr n-a fost deloc pe listă; apoi, deodată, a fost trecut înaintea tuturor.

La auzul acestor lucruri, Marino se încruntă şi mai mult, în parte

din cauza nerăbdării, în parte din cauza furiei provocate de ceea ce auzise.

Wizard continuă repede:

— Înseamnă că s-au făcut anumite presiuni. Omul meu mi-a spus că există o notă în dosarul societăţii de telefoane, care arată că presiunea a fost făcută de un tip numit Nolan Wainwright, care este şeful securităţii la Banca FMA. Acesta a susţinut că era nevoie urgentă de telefon pentru afacerile băncii. Facturile respective urmau să fie trimise tot băncii.

Pentru prima oară de la sosirea tehnicianului-radio, Tony Ursul fu uluit. O clipă, faţa lui trădă surpriză, apoi aceasta pieri, pentru a fi înlocuită cu o totală lipsă de expresie. Sub această mască, mintea îi lucra, făcând legătura între ceea ce abia aflase şi anumite fapte pe care le ştia dinainte. Numele lui Wainwright era legătura dintre ele. Marino era la curent cu încercarea de acum şase luni de a introduce un informator, un spion numit Vie, care, după ce i s-au zdrobit testiculele, a spus „Wainwright”. Marino ştia de şmecherul de la bancă din renume, în acele întâmplări de atunci, Tony Ursul fusese implicat foarte mult.

Oare acum era un altul? Dacă aşa stăteau lucrurile, Tony Ursul ştia foarte precis care era acţiunea urmărită, deşi existau o mulţime de alte afaceri la Double-Seven, pe care n-ar fi dorit să le vadă descoperite. Tony Ursul nu-şi pierdu timpul cu speculaţii. Glasul celui care telefonase, o şoaptă doar, nu putea fi recunoscut. Dar cealaltă voce – a femeii – fusese descoperită, aşa încât orice altceva vor obţine de la ea. Nu-i intra în cap că femeia ar putea să nu coopereze, căci dacă făcea pe nebuna, existau o mulţime de metode.

Marino îl plăti repede pe Wong şi rămase pe gânduri. Câteva clipe fu credincios obiceiului de a fi prudent şi de a nu lua o hotărâre pripită, lăsându-şi gândurile să se aşeze câteva ore. Dar pierduse şi aşa prea mult timp, o săptămână.

Mai târziu, noaptea, convocă doi bătăuşi, le dădu adresa din *Forum East* şi răcni un ordin:

— Aduceţi-mi-o pe târfa de Nunez.

OPTSPREZECE

— Dacă tot ce mi-ai spus acum se dovedeşte adevărat, o asigură Alex pe Margot, îi voi administra eu personal cel mai mare picior în fund pe care l-a primit vreodată Nolan Wainwright.

Margot îl repezi:

— Sigur că totul e adevărat. De ce ar inventa doamna Nunez? În orice caz, cum ar putea să o facă?

— Nu, admise el. Nu cred că ar putea.

— Am să-ţi mai spun ceva, Alex. Vreau pe tavă mai mult decât capul – sau fundul – domnului Wainwright. Mult mai mult.

Se aflau în apartamentul lui Alex, unde Margot sosise cu o jumătate de oră în urmă, după convorbirea de luni seara cu Juanita Nunez. Ceea ce îi revelase Juanita o uluise şi o înfuriase. Juanita îi descrisese cu nelinişte înţelegerea, veche de o lună, prin care ea devenea legătura între Wainwright şi Miles Eastin. Dar, recent, îi mărturisise Juanita, începuse să-şi dea seama de riscul pe care îl întâmpina şi temerile ei crescuseră nu pentru ea, ci pentru Estela. Margot îi ceruse să repete de mai multe ori declaraţia, punându-i întrebări amănunţite. Apoi se duse direct la Alex.

— Ştiam că Eastin va fi informator.

Faţa lui Alex era îngrijorată, aşa cum fusese atât de des în ultimul timp; el păşea prin hol, ţinând în mână un pahar cu whisky neatins.

— Nolan mi-a spus ce plănuia. La început m-am împotrivit şi am spus nu, apoi am cedat, pentru că argumentele păreau convingătoare. Dar îţi jur că nu a fost menţionat vreodată vreun aranjament cu tânăra Nunez.

— Te cred, zise Margot. Probabil că nu ţi-a spus, deoarece ştia că te vei opune.

— Edwina ştie?

— S-ar părea că nu.

Alex se înfurie: Deci şi în această privinţă, Nolan sărise peste cal. Cum o fi *putut* să fie aşa de miop, chiar stupid? Alex ştia că, în parte, nenorocirea era că asemenea şefi de departamente ca Wainwright îşi depăşeau limitele, împinşi de propriile lor obiective,

fără să aibă o perspectivă mai largă.

Se opri din mers.

— Acum o clipă ai spus că doreşti „mult mai mult”. Ce înseamnă asta?

— Ceea ce doresc în primul rând este siguranţă imediată pentru clienta mea şi copilul ei şi prin siguranţă înţeleg să fie plasată undeva unde să se afle în afara primejdiei. După aceea, putem discuta despăgubirea.

— *Clienta ta?*

— Am sfătuit-o pe Juanita astă-seară să-şi asigure un ajutor legal. Ea m-a rugat s-o reprezint.

Alex rânji şi îşi sorbi whisky-ul.

— Deci, Bracken, tu şi cu mine suntem acum adversari.

— În ce priveşte acest caz, presupun că da. Vocea lui Margot se îmblânzi: Cu excepţia faptului că, după cum ştii, nu voi profita de convorbirile noastre particulare.

— Da, ştiu. De aceea îţi voi spune, în particular, că vom face ceva – chiar mâine – pentru doamna Nunez. Dacă asta va însemna să o trimit o vreme afară din oraş, ca să fiu sigur că este în siguranţă, atunci am să fiu de acord. Cât priveşte despăgubirea, nu mă angajez acum în această privinţă, ci după ce voi afla întreaga poveste şi, dacă se potriveşte cu a ta şi cu a ei, o voi lua în consideraţie.

Ceea ce nu mărturisi Alex era intenţia sa de a trimite a doua zi dimineaţă după Nolan Wainwright şi a-i ordona să pună capăt întregii operaţiuni clandestine. Aceasta ar include punerea sub pază a fetei, cum îi promisese lui Margot; de asemenea, trebuia să lichideze aranjamentul cu Eastin. Alex îşi dorea fierbinte să fi rămas la prima sa părere şi să fi interzis întregul plan; toate intuiţiile lui fuseseră împotrivă şi greşise cedând presiunii lui Wainwright. Riscurile, oricum le-ai fi luat, erau mult prea mari. Din fericire, nu era prea târziu să repare greşeala, din moment ce nu se întâmplase nimic rău, nici lui Eastin, nici lui Nunez.

Margot îl privi.

— Una din însuşirile care îmi plac la tine este corectitudinea. Deci recunoşti că banca are o obligaţie faţă de Nunez.

— O, Cristoase, zise Alex şi goli paharul cu whisky. În clipa de faţă avem atâtea obligaţii, încât ce naiba mai contează una în plus!

NOUĂSPREZECE

Încă o singură piesă. Doar una mai era necesară pentru a dezlega chinuitoarea ghicitoare. O singură lovitură norocoasă putea să orienteze cercetările pe drumul cel bun şi să răspundă la întrebarea: Unde se află bârlogul falsificatorului?

Atunci când Nolan Wainwright se gândise la a doua misiune de agent secret, nu se aştepta la rezultate spectaculoase. Îl considera pe Miles Eastin drept o primă tatonare, prin care ar fi putut să capete informaţii mărunte, chiar şi acestea urmând probabil să-i ia câteva luni. În schimb, Eastin făcuse progrese rapid, trecând dintr-o revelaţie în alta. Wainwright se întreba dacă însuşi Eastin îşi dădea seama ce extraordinar succes avusese.

Marţi, pe la mijlocul dimineţii, aflându-se singur în biroul său mobilat simplu, din blocul turn al Băncii FMA, Wainwright recapitulă progresele făcute:

Primul raport al lui Eastin menţiona: „Am pătruns la clubul sportiv Double-Seven în lumina întâmplărilor următoare, faptul acesta, în sine, fusese important. Urmase confirmarea că Double-Seven era o speluncă de infractori, incluzându-l pe cămătarul Ominsky şi pe Tony Marino Ursul.

Căpătând acces la camerele de joc clandestine, Eastin îşi îmbunătăţise infiltrarea.

Puţin după aceea, Eastin făcuse o „cumpărătură” de zece bilete falsificate a câte douăzeci de dolari. Acestea, atunci când fuseseră examinate de Wainwright şi de ceilalţi, se dovediseră de aceeaşi înaltă calitate ca cele care circulau în zonă în ultimele câteva luni şi proveneau, fără îndoială, din aceeaşi sursă. Eastin indicase numele celui care i le dăduse şi omul fusese urmărit.

Apoi, un raport cu trei elemente importante: permisul de conducere fals; numărul permisului de circulaţie al maşinii Chevrolet Impala, pe care Eastin o condusese până la Louisville, având probabil un transport de bani falşi în portbagaj şi cotorul biletului de avion dat lui Eastin pentru călătoria sa de înapoiere. Din cele trei obiecte, biletul de avion se dovedise cel mai folositor. Fusese cumpărat, împreună cu celelalte, cu o

carte de credit Keycharge falsificată. În cele din urmă, şeful securităţii avea sentimentul că intrase în posesia principalului său obiectiv – conspiraţia care storsese şi încă mai storcea, de mari sume de bani sistemul Keycharge. Permisul de conducere fals confirma existenţa unei organizaţii suple, eficiente, care avea acum un conducător în plus – fostul puşcăriaş, Jules LaRocca. În urma cercetărilor, s-a constatat că maşina Impala fusese furată. Câteva zile după călătoria lui Eastin, ea fusese găsită abandonată la Louisville.

În sfârşit, lucrul cel mai important fusese identificarea falsificatorului Danny, împreună cu abundenţa de informaţii cuprinzând faptul că sursa falsificării cărţilor de credit Keycharge era cunoscută acum cu certitudine.

Pe măsură ce cunoştinţele lui Wainwright se acumulaseră, datorită informaţiilor furnizate prin intermediul lui Miles Eastin, crescuse şi obligaţia sa de a împărtăşi ceea ce ştia. În consecinţă, cu o săptămână în urmă, îi convocase pentru o consfătuire la bancă pe agenţii de la FBI şi de la Serviciul Secret al Statelor Unite. Trebuise să includă şi Serviciul Secret, din cauză că era implicată o falsificare de bani şi acestuia îi revenea răspunderea constituţională de a ocroti sistemul monetar al Statelor Unite. Agenţii speciali care reprezentau FBI-ul erau aceeaşi, Innes şi Dalrymple, care investigaseră şi lipsa numerarului de la Banca FMA şi îl arestaseră pe Miles Eastin cu aproape un an în urmă. Pe oamenii de la Serviciul Secret, Jordan şi Quimby, Wainwright nu îi cunoscuse până acum.

Innes şi Dalrymple se arătară elogioşi şi-şi exprimară aprecierea faţă de informaţiile furnizate de Wainwright, însă oamenii de la Serviciul Secret fură mai puţin elogioşi. Nemulţumirea lor provenea din faptul că Wainwright ar fi trebuit să-i anunţe mai de mult – imediat după primirea celor dintâi bancnote false de la Eastin – şi că Eastin ar fi trebuit să-i avertizeze, prin Wainwright, despre călătoria sa la Louisville.

Agentul Serviciului Secret, Jordan, scund, intransigent, cu privirea aspră, al cărui stomac ghiorăia mereu, se plânse:

— Dacă am fi fost preveniţi, am fi putut să facem o intercepţie. Aşa cum stau lucrurile, omul vostru Eastin poate fi vinovat de un delict important, avându-te pe dumneata drept complice.

Wainwright repetă cu răbdare:

— V-am mai explicat că Eastin n-a avut nici o posibilitate să

anunţe pe careva, inclusiv pe mine. Şi-a asumat un risc şi o ştia; mi se pare că a făcut ceea ce trebuia. Cât despre infracţiune, nici măcar nu suntem siguri că în maşină se aflau bani falşi.

— Erau acolo, bine sănătoşi, mormăi Jordan. De atunci au început să iasă la iveală la Louisville. Ceea ce nu ştiam era cum de au ajuns acolo.

— Bine, acum ştiţi, interveni Innes, agentul de la FBI. Şi, mulţumită lui Nolan, am înaintat destul de mult.

Wainwright adăugă:

— Dacă aţi fi făcut o intercepţie, e sigur că aţi fi putut da de un lot de bani falşi. Dar nu cu mult mai mult. Iar utilitatea lui Eastin ar fi încetat.

Într-un fel, Wainwright era de acord cu punctul de vedere al Serviciului Secret. Agenţii erau suprasolicitaţi, hărţuiţi; serviciul lor ducea lipsă de oameni şi, în plus, cantitatea de bani falşi aflaţi în circulaţie crescuse uimitor în ultimii ani. Se luptau cu un monstru cu capete de hidră. Abia apucau să localizeze o sursă de fabricaţie, că se ivea o alta; altele rămâneau în permanenţă nedescoperite. În scopuri publicitare, se menţinea legenda că falsificatorii erau totdeauna prinşi şi că tipul lor de fărădelege nu merita atenţie. În realitate, Wainwright o ştia, merita cu vârf şi îndesat.

În ciuda fricţiunilor iniţiale, organele de control dădură un important ajutor prin probele puse la dispoziţie. Indivizii numiţi de Eastin fură identificaţi şi li se întocmiră dosarele pentru momentul când vor putea fi efectuate unele arestări. Falsificatorul Danny a fost identificat ca fiind Daniel Kerrigan, în vârstă de şaptezeci şi trei de ani.

— Cu multă vreme în urmă, raportă Innes, Kerrigan a suferit trei arestări şi două condamnări pentru falsificare, dar de cincisprezece ani nu am mai auzit de el. Fie că a respectat legea, fie că a fost norocos sau abil.

Wainwright îşi aminti şi repetă o observaţie a lui Danny – transmisă de Eastin – în sensul că lucrase cu o organizaţie eficientă.

— Se poate, zise Innes.

După prima lor consfătuire, Wainwright şi cei patru agenţi menţinură legături frecvente şi el le promise că îi va informa de îndată despre orice nou raport primit de la Eastin. Toţi fură de acord că următoarea informaţie-cheie era localizarea bârlogului falsificatorilor. Până atunci, nici unul nu avea vreo idee unde ar putea să fie. Totuşi, existau mari speranţe de a obţine un nou

indiciu şi dacă – sau când – lucrul acesta se va întâmpla, FBI-ul şi Serviciul Secret erau gata să intervină.

Deodată, în vreme ce Nolan Wainwright reflecta, telefonul zbârnâi. O secretară îi spuse că domnul Vandervoort dorea să-l vadă cât mai curând posibil.

Wainwright era neîncrezător. Privindu-l pe Alex Vandervoort peste biroul acestuia, protestă:

— Nu se poate să fii serios!

— Sunt serios, zise Alex. Deşi îmi vine greu să cred că tu ai fost acela care te-ai folosit de tânăra Nunez în felul în care ai făcut-o. Dintre toate ideile nesăbuite…

— Nesăbuite sau nu, au dat rezultate.

Alex nu luă în seamă comentariul.

— Ai băgat-o pe fată în primejdie, neconsultând pe nimeni. Drept rezultat, suntem obligaţi să avem grijă de ea şi se poate chiar să ne trezim cu o urmărire în justiţie.

— Am lucrat bazându-mă pe supoziţia, argumentă Wainwright, că cu cât eram mai puţini cei care ştiam ceea ce făcea, cu atât era mai în siguranţă.

— Nu! Ăsta îţi este raţionamentul acum, Nolan. Gândul tău adevărat era că, dacă eu sau Edwina D'Orsey am fi ştiut, te-am fi oprit. Eu ştiam despre Eastin. Se putea oare presupune că aş fi fost mai puţin discret în ceea ce o priveşte pe fată?

Wainwright îşi frecă bărbia cu mâna.

— Mă rog, să zicem că ai marcat un punct.

— Te cred că am marcat.

— Totuşi, ăsta nu-i un motiv de a abandona întreaga operaţiune, Alex. Pentru prima oară suntem aproape de o mare descoperire în investigarea fraudelor Keycharge. Mă rog, raţionamentul meu a fost greşit când am folosit-o pe Nunez. Sunt de acord. Dar nu a fost rău în ceea ce-l priveşte pe Eastin şi rezultatele obţinute o dovedesc.

Alex negă clătinând din cap cu hotărâre.

— Nolan, o dată te-am lăsat să-mi schimbi hotărârea. De data asta n-am să te las. Treaba pe care o avem noi aici sunt afacerile bancare, nu suprimarea fărădelegilor. Vom căuta ajutor la organele legale de control şi vom colabora cu ele atât cât vom putea. Dar nu vom întreprinde pe cont propriu acţiuni agresive de luptă împotriva fărădelegii. Aşa că îţi spun: lichidează combinaţia cu Eastin chiar azi dacă e posibil.

— Uite, Alex…

— M-am uitat şi nu-mi place ceea ce văd. Nu am să fac răspunzătoare banca pentru riscarea vieţilor omeneşti – nici chiar aceea a lui Eastin. Ţi-o spun categoric, aşa că să nu mai pierdem timpul cu alte discuţii.

Cum Wainwright arăta abătut şi morocănos, Alex continuă:

— Şi mai vreau să ne reunim într-o consfătuire în după-amiaza asta – tu, Edwina D'Orsey şi cu mine – pentru a discuta ce e de făcut cu doamna Nunez. Poţi să începi prin a te gândi la ceva. Ceea ce poate fi necesar…

O secretară apăru în uşa biroului. Alex zise iritat:

— Oricare ar fi, mai târziu.

Fata protestă:

— Domnule Vandervoort, e domnişoara Bracken la telefon. Spune că este extrem de urgent şi că aţi dori să fiţi întrerupt, indiferent ce treabă aţi avea.

Alex oftă şi luă receptorul.

— Da, Bracken?

— Alex, se auzi vocea lui Margot, e vorba de Juanita Nunez.

— Ce-i cu ea?

— A dispărut!

— Aşteaptă! Şi Alex apăsă un buton, trecând legătura la un difuzor, în aşa fel încât Wainwright să poată auzi. Dă-i drumul!

— Sunt teribil de îngrijorată. Când m-am despărţit aseară de Juanita, ştiind că mă duceam să te văd mai târziu, am stabilit să-i telefonez astăzi la bancă. Era foarte îngrijorată. Am sperat să o pot încuraja.

— Şi?

— Alex, n-a venit la lucru.

Vocea lui Margot sună alarmată.

— Mă rog, poate…

— Te rog, ascultă. Acum mă aflu în *Forum East.* M-am dus acolo când am aflat că nu venise la bancă şi n-am putut să capăt nici un răspuns prin telefonul de acasă al Juanitei. De atunci am vorbit cu alţi câţiva oameni din clădirea unde locuieşte. Doi dintre ei au spus că Juanita a părăsit apartamentul azi-dimineaţă cu fiica sa Estela, la ora obişnuită. Juanita o duce totdeauna pe Estela la grădiniţă, în drum spre bancă. Am găsit numele grădiniţei şi am telefonat. Estela nu era acolo. Nici ea, nici mama ei nu au sosit azi-dimineaţă.

Urmă o tăcere. Vocea lui Margot întrebă:

— Alex, mă mai asculţi?
— Da, sunt aici.
— Apoi am telefonat din nou la bancă şi de data asta am vorbit cu Edwina, care a controlat personal. Nu numai că Juanita nu a venit, dar nici nu a telefonat, fapt care nu-i stă în obicei. De aceea sunt îngrijorată. Sunt convinsă că s-a întâmplat ceva teribil, teribil de rău.
— Ai vreo idee?
— Da, zise Margot. Aceeaşi pe care o ai şi tu.
— Aşteaptă, zise el. Nolan e aici.
Nolan se aplecase în faţă ascultând. Acum, se îndreptă şi zise liniştit:
— Nunez a fost răpită. Nu există nici o îndoială în privinţa asta.
— De cine?
— De cineva din gaşca de la Double-Seven. Probabil că îl caută şi pe Eastin.
— Crezi că au dus-o la clubul acela?
— Nu, e ultimul lucru pe care l-ar face. Este undeva, în altă parte.
— Ai vreo idee unde?
— Nu.
— Şi ăla, care o fi el, a luat şi copilul?
— Mi-e teamă că da. În ochii lui Wainwright se citea îngrijorarea: Îmi pare rău, Alex.
— Tu ne-ai băgat în asta, zise Alex fioros. Pentru numele lui Dumnezeu, acum va trebui să-i scoţi pe Juanita şi pe copil de acolo.
Wainwright se concentrase şi reflectă cu voce tare:
— Mai întâi să vedem dacă există vreo posibilitate să-l prevenim pe Eastin. Dacă putem să dăm de el şi să-l scoatem afară, ar putea să ştie ceva care să ne pună pe urmele tinerei femei.
Wainwright deschise un carneţel negru şi apucă un alt telefon.

DOUĂZECI

Totul se petrecuse atât de fulgerător şi atât de neaşteptat, încât uşile maşinii fuseseră trântite cu zgomot şi limuzina mare, neagră pornise, înainte ca ea să fi putut ţipa. Juanita ştiu din instinct că era prea târziu, dar, totuşi, strigă: *Ajutor! Ajutor!* Până când un pumn o lovi sălbatic, urmat de o mână înmănuşată care îi astupă gura. Chiar şi atunci, auzind strigătele de groază ale Estelei, aflată alături de ea, Juanita continuă să se zbată, până când pumnul o lovi a doua oară puternic şi vederea i se tulbură, în vreme ce sunetele se auzeau tot mai depărtate.

Ziua – o dimineaţă limpede, proaspătă, de noiembrie timpuriu – începuse normal. Juanita şi Estela se îmbrăcară la timp pentru micul dejun, apoi urmăriră ştirile zilei, „NBC astăzi", la televizorul lor portabil în alb-negru. După aceea se grăbiră să plece ca de obicei la şapte jumătate, oră care îi îngăduia Juanitei să aibă destul timp ca s-o ducă pe Estela la grădiniţă înainte de a prinde autobuzul spre centru, la bancă. Juanitei îi plăcuseră totdeauna dimineţile şi a fi cu Estela însemna un început vesel pentru orice zi.

Ieşind din clădire, Estela o luase la fugă înainte, strigând:

— Mami, mami, am ocolit toate liniile.

Juanita surâse, căci ocolirea crăpăturilor şi a spărturilor din trotuar era un joc pe care îl jucau deseori. Cam atunci observă Juanita, destul de vag, limuzina cu ferestre întunecate, parcată chiar în faţa lor, având portierele din spate deschise. O observă încă mai bine atunci când Estela se apropie de maşină şi cineva dinăuntru îi vorbi. Estela se apropie mai mult. Atunci, o mână ieşi din maşină şi trase micuţa înăuntru. În acelaşi timp, din spate, un om pe care ea nu-l observase, veni spre ea şi o împinse brutal, făcând-o să se împiedice şi să cadă în maşină, julindu-se tare la picioare. Înainte de a-şi putea reveni, Juanita fu târâtă înăuntru şi azvârlită jos, împreună cu Estela. Portiera pocni în urma lor, o dată cu portiera din faţă şi maşina se puse în mişcare.

Acum, pe măsură ce capul i se limpezea şi îi revenea cunoştinţa, auzi o voce spunând:

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce l-ai cărat şi pe nenorocitul

de ţânc?

— Trebuia. Dacă n-aş fi făcut-o, puştoaica ar fi făcut gălăgie, apoi agitaţia ei i-ar fi alarmat pe poliţişti. Aşa, plecăm curaţi, repede, fără bătaie de cap.

Juanita se frământa. Durerea foarte ascuţită din locul unde fusese lovită îi sfredelea capul. Gemu.

— Ascultă, căţea! zise o a treia voce. Dacă faci gălăgie, o s-o încasezi cu vârf şi îndesat. Să nu-ţi închipui că te vede cineva de afară. Maşina are ferestre prin care poţi să vezi numai dinăuntru.

Juanita stătea liniştită, luptându-se cu panica, făcând eforturi să chibzuiască. În maşină erau trei oameni, doi pe scaunele din spate, deasupra ei, unul pe scaunul din faţă. Observaţia în legătură cu ferestrele prin care vezi numai dinăuntru explica impresia ei anterioară: o maşină mare, cu ferestre întunecate. Deci, ceea ce fusese spus era adevărat: nu ajuta la nimic să atragi atenţia. Unde vor fi duse, ea şi Estela? Şi de ce? Juanita nu avea nici cea mai mică îndoială că răspunsul la a doua întrebare avea legătură cu aranjamentul lui Miles. De ceea ce îi fusese frică nu scăpase. Se afla, îşi dădea seama, în cel mai mare pericol. *Dar, Maică a Domnului, de ce Estela?* Amândouă zăceau una lângă alta pe podeaua maşinii, trupul Estelei cutremurându-se de sughiţuri disperate. Juanita se mişcă, încercând să o susţină, să o liniştească.

— Haide, *amorcito!* Fii curajoasă, micuţo.

— Tacă-ţi fleanca! porunci unul din oameni.

O altă voce – bănui că era aceea a şoferului – zise:

— Mai bine pune-le căluş şi leagă-le la ochi.

Juanita simţi agitaţie, auzi cum se sfâşia o bucată de pânză. Ea imploră cu disperare:

— Vă rog, nu! Am să…

Cuvintele următoare se pierdură, căci o bandă adezivă lată îi fu lipită şi apăsată pe gură. Câteva minute mai târziu, o cârpă neagră îi acoperea ochii şi simţi că o legaseră strâns. Mâinile îi fură apucate şi legate la spate. Sforile îi tăiau încheieturile. Juanita adulmecă praful de pe podeaua maşinii, incapabilă să vadă ceva sau să se mişte; înecându-se sub căluş, suflă cu disperare pentru a-şi elibera nasul şi a respira. Celelalte mişcări din jurul ei o făcură să înţeleagă că Estelei i se aplicase acelaşi tratament. Fu cuprinsă de disperare. Lacrimi de furie şi neputinţă îi umplură ochii. *Blestemat să fii, Wainwright! Blestemat să fii, Miles! Unde sunteţi acum?… De ce acceptase oare?… De ce a fost posibil?… Oh, de ce? De ce?… Maică a*

Domnului, te rog, ajută-mă! Şi dacă nu pe mine, salveaz-o pe Estela!

Pe măsură ce trecea timpul, iar durerea şi neputinţa creşteau, gândurile Juanitei o luau razna. Avea conştiinţa vagă că maşina mergea încet, oprindu-se şi pornind, ca şi când ar fi fost în mijlocul traficului, apoi, după un lung parcurs în viteză, urmă o şi mai mare încetineală, răsuciri şi viraje. Călătoria, oricare îi va fi fost ţinta, părea fără sfârşit. După o oră poate – sau mult mai mult, sau chiar mult mai puţin? – Juanita simţi că se pune brusc o frână. O clipă, motorul maşinii se auzi mai puternic, ca şi când s-ar fi aflat într-un spaţiu închis. Apoi, motorul se opri. Ea auzi un bâzâit electric, un fâsâit, ca şi când s-ar fi deschis automat o uşă grea, apoi o bufnitură, în vreme ce hârşâitul se opri. În acelaşi timp, portierele limuzinei se deschiseră, balamalele scârţâiră şi ea fu trasă cu brutalitate în sus şi împinsă înainte. Juanita se împiedică, lovindu-se din nou dureros la picioare şi ar fi căzut dacă n-ar fi prins-o nişte mâini. Una din vocile pe care o mai auzise porunci:

— Mişcă, afurisito!

Cu ochii încă legaţi, mişcându-se cu grijă, temerile îi rămâneau concentrate asupra Estelei. Era conştientă de paşii – ai ei şi ai altora – care răsunau pe ciment. Deodată, nu mai simţi podeaua şi se împiedică, în parte susţinută, în parte trasă în jos pe scări. La capătul lor, încă o porţiune de mers. Fu împinsă spre spate, îşi pierdu echilibrul, picioarele dibuiră până când căderea îi fu oprită de un scaun tare de lemn. Aceeaşi voce dinainte spuse cuiva:

— Scoate-i legătura de la ochi şi leucoplastul.

Simţi mişcarea mâinilor şi o nouă durere atunci când fâşia îi fii trasă brutal de pe gură. Legătura de la ochi slăbi şi deodată Juanita se simţi orbită când întunericul lăsă loc luminii puternice, îndreptată asupra ochilor ei.

Ea şopti doar:

— *Por Dios!* Unde e… când fu lovită de un pumn.

— Lasă ciripitul, zise una din vocile din maşină: Când ţi-om zice, o să scuipi totul.

Existau anumite lucruri care îi plăceau lui Tony Marino Ursul. Unul era erotismul. În concepţia lui, erotismul însemna unele lucruri pe care i le făceau femeile, ajutându-l să se simtă superior, iar ele degradate. Al doilea, erau luptele de cocoşi – cu cât mai sângeroase, cu atât mai bine. Savura, totodată, rapoartele detaliate, precizările legate de luptele dintre bandele de escroci şi execuţiile

pe care le poruncea el însuşi, deşi avea grijă să stea deoparte pentru ca să nu fie implicat. O altă preferinţă, deşi mai inofensivă, era pentru geamurile prin care se vede într-un singur sens. Lui Tony Martin Ursul îi plăceau atât de mult geamurile prin care se vedea într-un singur sens (geam-oglindă), care îi îngăduiau să observe fără a fi văzut, încât le plasase în multe locuri – în maşinile sale, la sediile de afaceri, în spelunci, inclusiv clubul sportiv Double-Seven şi în locuinţa sa izolată, bine păzită. Acasă, în baie şi la closetul pe care îl utilizau femeile care îi făceau vizite, era un perete întreg cu geam-oglindă. În partea dinspre baie era o oglindă frumoasă, dar pe cealaltă parte se afla o cameră mică, închisă, în care stătea Tony Ursul, savurându-şi trabucul şi intimităţile ce i se revelau involuntar.

Din cauza obsesiei sale, fusese instalat un geam-oglindă şi la centrul de falsificare şi deşi, dintr-o firească prudenţă, mergea rar acolo, acesta se dovedea a fi când şi când util, aşa cum era cazul acum.

Geamul era încastrat într-o jumătate de perete – de fapt, un ecran. Prin el putea să o vadă pe tânăra Nunez stând cu faţa spre el, legată de un scaun. Faţa îi era tumefiată şi plină de sânge, iar părul îi era răvăşit. Alături se afla fetiţa ei, legată de un alt scaun. Faţa fetiţei era albă ca varul. Cu câteva minute mai înainte, când Marino aflase că fetiţa fusese adusă înăuntru, el explodase supărat, nu pentru că îi păsa de copii – nu-i păsa – ci pentru că presimţea că asta îi va aduce necazuri. Un adult putea fi eliminat, dacă era nevoie, în fond fără nici un risc, dar să omori un copil era altceva. Lucrul acesta ar provoca nemulţumiri printre propriii săi oameni, emoţie şi, ulterior, pericol, dacă ştirea ar răzbate în afară. Tony Ursul luase o hotărâre în acest sens, dând dispoziţii să fie legate la ochi înainte de a veni aici. Era totodată mulţumit că el însuşi rămânea nevăzut.

Acum aprinse un trabuc şi aşteptă.

Angelo, unul din oamenii de pază ai lui Tony Ursul, care fusese însărcinat cu operaţiunea de răpire, se aplecă asupra femeii. Angelo era un fost campion de lupte care nu fusese niciodată de prima mână, dar era clădit ca un rinocer. Avea buze groase, răsfrânte; rolul lui era acela de bătăuş şi îi plăcea rolul acesta.

— Ei bine, târfă de două parale, dă-i drumul!

Juanita, care se străduise s-o vadă pe Estela, întoarse capul către el.

— *De que?* Să vorbesc despre ce?

— Cum îi zice ăluia de ţi-a telefonat de la Double-Seven?

O rază de înţelegere străbătu faţa Juanitei. Tony Ursul o văzu şi ştiu că ar fi doar o chestiune de timp, nu prea lung, până când vor căpăta informaţia.

— Stricatule!... Bestie! se stropşi Juanita la Angelo. Canalia! Nu ştiu de nici un Double-Seven.

Angelo o lovi tare, astfel încât sângele îi şiroi din nas şi din colţul gurii. Capul Juanitei căzu spre spate. El o luă de păr, ridicându-i faţa, în vreme ce repetă:

— Cine-i tipul care ţi-a telefonat de la Double-Seven?

Ea răspunse înfundat printre buzele umflate.

— Ticălosule! N-am să-ţi spun nimic până când n-ai să-mi laşi fetiţa să plece.

Era deşteaptă târfa, recunoscu Tony Ursul. Dacă ar fi fost altfel clădită, s-ar fi putut să-l amuze să o frângă în alt mod. Dar era prea costelivă pentru gustul lui – şolduri care nu făceau nici un ban, un fund mic şi nişte sâni ca vai de ei.

Angelo îşi trase înapoi braţul şi o lovi în stomac. Juanita îşi pierdu răsuflarea şi se îndoi atât cât îi permiteau legăturile. Alături de ea, Estela care putea să vadă şi să audă, hohotea spasmodic. Plânsul ei îl enervă pe Tony Ursul. Dura prea mult timp. Exista o cale mai rapidă. Chemă la el pe al doilea om de pază, Lou şi îi spuse ceva în şoaptă. Lou făcu o mutră ca şi când nu i-ar fi plăcut ceea ce i se spunea, dar încuviinţă. Tony Ursul îi întinse trabucul din care fuma.

În vreme ce Lou trecu dincolo de despărţitură şi îi vorbi cu glas scăzut lui Angelo, Tony Marino Ursul se uită în jurul lui. Se aflau la subsol, cu toate uşile închise, ceea ce excludea posibilitatea de a fi auziţi, deşi chiar dacă ar fi fost, n-ar fi contat. Casa veche de cincizeci de ani, căreia îi aparţinea subsolul, se afla pe terenurile unui cartier rezidenţial cu pretenţii şi era apărată ca o fortăreaţă. O organizaţie, condusă de Tony Marino Ursul, cumpărase casa acum opt luni şi mutase acolo instalaţiile pentru tipărirea de bani falşi. Curând, ca măsură de precauţie, urmau să vândă casa şi să se mute în altă parte; de fapt şi fusese aleasă o nouă reşedinţă, care va avea aceeaşi înfăţişare banală şi aparent inocentă ca aceasta. Iată, se gândea uneori Tony Ursul satisfăcut, care fusese secretul unei activităţi îndelungate şi pline de succese; mutări frecvente în locuri liniştite şi respectabile, cu o circulaţie minimă spre şi dinspre

centru. Precauţia extremă avea două avantaje: numai câţiva oameni ştiau exact unde se afla sediul; de asemenea, totul fiind pus la punct, vecinii nu erau bănuitori. În plus, îşi luaseră precauţii amănunţite în cazul mutării dintr-un loc în altul. Una dintre ele: ambalaje de lemn concepute astfel încât să arate ca piese de mobilier casnic, care erau potrivite pentru fiecare maşină în parte. Un observator ocazional avea impresia că nu se petrece altceva decât o mutare obişnuită. Pentru a executa mutarea, era folosit un camion banal de mutări, de la una din întreprinderile oficiale de transport legal. Existau chiar aranjamente, oricând la îndemână, pentru deplasarea cu camioane ultrarapide în caz de urgenţă, dacă era necesar.

Mobila falsă care să inducă în eroare fusese ideea lui Danny Kerrigan. Bătrânul mai avusese şi alte idei bune, tot aşa cum se dovedise a fi un maestru al falsificărilor de când Tony Marino Ursul îl adusese în organizaţie, cu doisprezece ani în urmă. Cu puţin înainte de a-l angaja, Tony. Ursul auzise de reputaţia lui Kerrigan ca specialist şi de faptul că devenise un alcoolic, căzând în tagma declasaţilor. La ordinele lui Tony Ursul, bătrânul fusese recuperat, dezalcoolizat şi apoi pus la treabă, cu rezultate spectaculoase.

Tony Ursul ajunsese să creadă că nu exista ceva pe care Danny să nu-l fi putut tipări cu succes: bani, timbre poştale, certificate de acţiuni, cecuri, permise de conducere, legitimaţii de asigurări sociale. Fusese ideea lui Danny să se confecţioneze mii de cărţi de credit bancare false. Prin mituire şi spargeri pregătite cu grijă, izbutiseră să obţină foile de plastic din care erau făcute cărţile de credit Keycharge, cantitatea fiind suficientă pentru a ajunge ani de zile. Până acum, profitul fusese imens.

Singura supărare pe care o aveau cu bătrânul era faptul că, din când în când, recădea în vechea patimă a băuturii şi nu mai era bun de nimic timp de o săptămână sau mai mult. Atunci când se întâmpla asta, exista pericolul să pălăvrăgească, aşa că era ţinut închis. Dar uneori era ingenios şi făcea în aşa fel încât să se strecoare afară, după cum fusese cazul ultima oară. În vremea din urmă, lipsise, totuşi, de mai puţine ori, mai ales pentru că era fericit să poată depune partea lui de bani la o bancă elveţiană şi visa să ajungă acolo într-un an sau doi, să-şi ridice câştigul şi apoi să se retragă. Numai că Tony Ursul ştia că această retragere a bătrânului beţiv nu va avea loc niciodată. Intenţiona să-l folosească atâta vreme cât putea să fie util. Şi apoi, Danny ştia prea multe pentru ca

să fie lăsat cândva să plece.

Dar cât timp Danny Kerrigan rămânea util, organizaţia era aceea care îl proteja şi îi valorifica munca. Fără un sistem de distribuire eficient, bătrânul ar fi fost, ca cei mai mulţi din tagma sa, un lucrător ocazional sau un nimic.

Ceea ce îl îngrijora pe Tony Ursul foarte mult era ameninţarea care pândea Organizaţia. Se infiltrase oare în ea un spion, un agent secret? Dacă da, de unde? Şi cât de mult aflase el sau ea?

Atenţia îi fu atrasă de ceea ce se întâmpla de cealaltă parte a geamului-oglindă. Angelo avea trabucul aprins. Buzele lui groase se arcuiau într-un rânjet. Cu laba piciorului, împinse cele două scaune astfel încât tânăra Nunez şi fetiţa ei să se afle una în faţa celeilalte. Angelo trase din trabuc până când vârful acestuia străluci. Nebăgat în seamă, se îndreptă către scaunul de care stătea legată fetiţa.

Estela se uită în sus, tremurând vizibil, cu ochii sălbăticiţi de frică. Fără să se grăbească, Angelo îi luă mânuţa dreaptă, o ridică, îi controlă palma, apoi o întoarse. La fel de tacticos, îşi scoase trabucul aprins din gură şi îl apăsă, ca într-o scrumieră, pe dosul palmei fetiţei. Estela ţipă – un răcnet ascuţit de durere. În faţa ei, Juanita, înnebunită, plângând, scoţând strigăte fără înţeles, se lupta disperată cu legăturile. Trabucul nu era stins de tot. Angelo pufăi de mai multe ori până când vârful străluci din nou, apoi, cu aceeaşi nepăsare ca mai înainte, ridică cealaltă mână a Estelei.

Juanita urlă:

— Nu, nu; *dejela quieta*[20]. Am să vă spun.

Angelo aştepta cu trabucul pregătit, în vreme ce Juanita şopti:

— Omul pe care îl vreţi este… Miles Eastin.

— Pentru cine lucrează? Vocea îi era un murmur disperat.

— Banca FMA.

Angelo zvârli trabucul şi îl strivi cu călcâiul. Se uită întrebător spre locul unde ştia că se află Tony Marino Ursul, apoi trecu dincolo de ecran.

Faţa lui Tony Ursul era crispată. El spuse încet:

— Pune mâna pe el. Du-te şi prinde-l pe trădător şi adu-l aici.

DOUĂZECI ŞI UNU

— Milesy, zise Nate Nathanson neobişnuit de ursuz, oricare ar fi prietenul tău de tot telefonează, spune-i că localul ăsta nu e la dispoziţia personalului, ci a membrilor.

— Care prieten?

Miles Eastin, care fusese plecat de la Double-Seven o parte din dimineaţă ca să se ocupe de treburile clubului, îl privi îngrijorat pe director.

— Cum dracu' vrei să ştiu? Acelaşi tip a telefonat de patru ori întrebând de tine. Nu a lăsat nume; nici mesaj. Nathanson zise impacientat: Unde e registrul depozitului?

Miles i-l întinse. Printre telefoanele pe care le dăduse, fusese unul adresat unei bănci pentru a depune cecuri.

— Transportul de conserve a sosit tocmai acum, zise Nathanson. Lăzile sunt în depozit. Verifică-le cu facturile.

Şi îi întinse lui Miles câteva hârtii şi o cheie.

— Desigur, Nate. Şi îmi pare rău de telefoane.

Dar directorul plecase spre biroul său de la etajul doi. Miles resimţi o oarecare simpatie pentru el. Ştia că Tony Marino Ursul şi Ominsky, care stăpâneau împreună Double-Seven, tăbărâseră rău pe Nathanson în ultimul timp, plângându-se de felul cum era condus clubul.

În drumul său către depozitul care era la parter, în spatele clădirii, Miles se întreba ce era cu telefoanele acelea. Cine să-l fi chemat? Şi cu insistenţă? Din câte ştia, doar trei oameni care aveau o legătură cu viaţa lui anterioară erau la curent cu faptul că el se afla aici: funcţionarul însărcinat cu supravegherea eliberării lui pe cuvânt; Juanita; Nolan Wainwright. Oare să fie funcţionarul care îl supraveghea? Foarte puţin probabil. Ultima oară când Miles făcuse vizita obligatorie lunară şi dăduse raportul, funcţionarul fusese grăbit şi nepăsător; tot ce părea să-l intereseze era să nu-i facă neplăceri. Funcţionarul îşi notase undeva unde lucra Miles şi asta fusese tot. Să fie oare Juanita? Nu. Ea ştia că nu trebuia să-l caute; de altfel, Nathanson spusese un bărbat. Rămăsese Wainwright.

Dar nici Wainwright nu l-ar fi chemat… *Sau poate că el era*. Nu

şi-ar fi asumat riscul dacă n-ar fi fost ceva cu adevărat urgent… *ca un avertisment.*

Avertisment pentru ce? *Că Miles era în primejdie? Că a fost demascat drept spion, sau că ar putea fi?* Deodată, fu cuprins de o frică de gheaţă. Inima îi bătea în piept repede. Îşi dădu seama că în ultimul timp se socotise invulnerabil, se considera în siguranţă. Dar în realitate aici nu exista nici un fel de siguranţă, niciodată nu existase; doar pericol – chiar mai mare acum decât la început, căci în clipa de faţă ştia prea multe.

În vreme ce se apropia de depozit, cum gândurile nu-i dădeau pace, mâinile începură să-i tremure. Trebui să facă eforturi ca să bage cheia în broască. Se întreba: Oare nu se înfricoşase fără motiv, reacţionând cu laşitate faţă de închipuiri? Poate. Dar un fel de presentiment îl avertiză: Nu! *Deci, ce ar trebui să facă?* Oricine fusese cel care telefonase, va încerca probabil să telefoneze din nou. Dar era oare înţelept să aştepte? Miles se hotărî: Riscant sau nu, îi va telefona direct lui Wainwright.

Deschise uşa depozitului. Începuse tocmai să o închidă pentru a se duce la un telefon public apropiat, acela de la care o chemase pe Juanita cu o săptămână şi jumătate în urmă. În clipa aceea auzi o agitaţie în holul central al clubului, la capătul celălalt al coridorului de la parter care traversa clădirea. Mai mulţi oameni intrară din stradă. Păreau grăbiţi. Fără a şti de ce, Miles se strecură în depozit spre a nu fi văzut. Auzi câteva voci greu de distins, apoi una care întrebă tare:

— Unde-i netrebnicul de Eastin?

Recunoscu vocea: unul din oamenii de pază ai lui Marino.

— Cred că sus în birou, răspunse Jules LaRocca.

Miles îl auzi întrebând:

— Ce-i cu el?…

— Tony Ursul îl caută…

Vocile se pierdeau pe măsură ce oamenii se grăbeau să ajungă sus. Dar Miles auzise destul şi înţelese că lucrul de care îi era teamă devenise realitate. Într-un minut, poate mai puţin, Nate Nathanson îi va spune lui Angelo şi celorlalţi unde se afla. Apoi ei vor fi aici jos.

Îşi simţi tot trupul tremurând, totuşi făcu efortul de a reflecta. Să plece prin holul central era imposibil. Chiar dacă nu-i va întâlni pe oameni revenind de sus, lăsaseră probabil pe cineva de pază afară. Atunci, prin ieşirea din spate? Era utilizată rar şi dădea spre o

clădire părăsită. În jur se afla un teren viran, apoi arcada trenului aerian. De partea cealaltă a căii ferate era o încâlceală de străduţe fără însemnătate. Ar fi putut încerca să se piardă prin aceste străzi, deşi şansa de a scăpa unei urmăriri era redusă. S-ar fi putut să fie mai mulţi urmăritori şi unii să aibă o maşină sau mai multe. Miles nu avea nici una. Mintea îi transmise fulgerător mesajul: *E singura ta şansă! Nu mai pierde timpul! Pleacă acum!* Trânti uşa depozitului, o închise şi luă cheia; poate că ceilalţi vor pierde minute preţioase spărgând uşa, în credinţa că el se afla înăuntru.

Apoi o luă la fugă.

Bâjbâi la uşa mică din spate, încercând să deschidă un zăvor… Afară se opri să încuie uşa; n-avea nici un sens să lase un indiciu pe unde a ieşit… Apoi în jos, pe străduţa de lângă casa părăsită… Clădirea fusese odinioară o fabrică; străduţa era plină de deşeuri, lăzi de ambalaj vechi, cutii de conserve, scheletul ruginit al unui camion aflat lângă o rampă de încărcare deteriorată. Era ca la o alergare într-o cursă cu obstacole. Şobolanii mişunau în toate părţile… Traversă locul viran, poticnindu-se de cărămizi, de gunoaie, de un câine mort. La un moment dat, se împiedică şi căzu, răsucindu-şi glezna; îl durea grozav, dar continuă să alerge… Până acum nu auzise pe nimeni urmărindu-l… Apoi, când ajunsese la podul de cale ferată, având în faţă străzile care îi ofereau o relativă siguranţă, auzi în spatele său zgomot de paşi grăbiţi şi un strigăt:

— Uite-l pe ticălos!

Miles iuţi pasul. Se afla acum pe terenul ferm al străzilor şi al trotuarelor. O luă brusc la stânga, cotind la primul colţ la care ajunse, apoi la dreapta, apoi aproape imediat din nou la stânga. În spatele lui auzea încă zgomot de paşi… Străzile erau noi pentru el, dar simţul orientării îi spuse că se îndrepta către centrul oraşului. Măcar dacă ar izbuti să ajungă acolo; s-ar pierde în îngrămădeala de la prânz, câştigând timp pentru a gândi, a-i telefona lui Wainwright, poate şi pentru a cere ajutor, între timp alerga repede şi bine, cu o respiraţie bună. Glezna îl supăra puţin, nu prea mult. Antrenamentul pe care îl făcuse, orele petrecute pe terenul de handbal de la Double-Seven, îşi arătau efectul… Zgomotele paşilor din spatele său se îndepărtau, dar absenţa lor nu-l păcăli. Pentru că o maşină nu putea să meargă pe drumul pe care venise, prin străduţa impracticabilă şi de-a lungul terenului viran, existau drumuri de ocol. Ocolul făcut de ei pentru a traversa calea ferată i-ar da un răgaz. Totuşi, nu prea mult… Poate chiar acum, cineva,

într-o maşină, încerca să i-o ia înainte şi să-l dibuiască. Coti iar la stânga şi la dreapta, sperând, aşa cum sperase de la început, să găsească vreun mijloc de transport, un autobuz, chiar mai bine, un taxi. Dar nu apăru nimic… *De ce nu era niciodată în jur vreun taxi tocmai atunci când aveai mai multă nevoie de el?…* Sau un poliţist… Ar fi dorit ca străzile prin care trecea să fie mai animate. Fuga îl făcea să atragă atenţia, dar nu-şi putu îngădui să încetinească pasul. Puţinii oameni pe lângă care trecu se uitară la el curios, dar aici cetăţenii obişnuiau să-şi vadă de treburile lor.

Totuşi, pe măsură ce fugea, aspectul împrejurimilor se schimba. Acum semănau mai puţin cu un ghetou, arătând semne de o mai mare prosperitate. Trecu pe lângă câteva magazine mari. În faţă erau clădiri şi mai mari, iar la orizont îşi făcu apariţia oraşul. Dar înainte de a ajunge acolo, trebuia să traverseze două străzi mari care se întretăiau. Acum putea să vadă prima stradă, foarte aglomerată, tăiată de un bulevard central. Apoi, văzu altceva. La celălalt capăt al bulevardului, un Cadillac negru, lung, cu ferestre întunecate, înaintând încet. *Era al lui Marino!* Când maşina traversă strada pe care se afla Miles, păru să ezite, apoi mări viteza, pierzându-se din vedere. Nu mai era timp să încerce să se ascundă. Fusese oare văzut? Maşina dispăruse ca să se întoarcă apoi în ulicioare? Sau fusese norocos şi rămăsese neobservat? Frica îl cuprinse din nou. Deşi transpirase, Miles tremura, dar nu se pierdu cu firea. Nu avea nimic altceva de făcut. Se îndreptă către alte clădiri, încetinind pasul atât cât îndrăzni. Un minut şi jumătate mai târziu, la numai cincizeci de paşi de intersecţie, un Cadillac – aceeaşi maşină îşi făcu apariţia la colţ. În clipa aceea ştiu că norocul îl părăsise. Oricare ar fi fost în maşină – cel mai probabil Angelo, de pildă – nu putea să nu-l vadă; probabil îl şi văzuse. Deci ar fi câştigat oare ceva rezistând în continuare? N-ar fi fost mai simplu să renunţe, să le îngăduie să-l prindă şi să lase să se întâmple ceea ce trebuia să se întâmple? Nu! Căci îi fusese de ajuns cât văzuse la Tony Marino Ursul şi la cei de teapa lui, în puşcărie şi de atunci încoace, pentru a şti ce se întâmplă cu oamenii care atrag răzbunarea lor. Maşina neagră încetini. *Îl văzuseră. Disperarea îl copleşi.*

Unul din magazinele pe care Miles îl observase cu câteva minute mai devreme se afla în imediata apropiere. Întrerupându-şi cursa, o luă la stânga, împinse uşa de sticlă şi intră. Înăuntru, constată că se afla într-un magazin cu articole de sport. Un vânzător palid, înalt şi

subţire, cam de vârsta lui Miles, îi ieşi înainte.

— Bună ziua, domnule. Ce-aţi dori să vă arăt?

— Păi… da. Şi spuse primul lucru care îi veni în minte: Aş vrea să văd nişte bile de popice.

— Desigur. Ce preţ şi ce greutate?

— Cele mai bune. Circa şaisprezece funzi.

— Culoarea?

— Indiferent care.

Miles pândea spaţiul de câţiva paşi de pe trotuarul din dreptul uşii de la intrare. Câţiva pietoni trecură pe acolo. Nici unul nu se opri şi nu se uită înăuntru.

— Dacă veniţi aici, am să vă arăt ce avem.

Îl urmă pe vânzător dincolo de rafturile cu schiuri, de dulapurile de sticlă şi de o expoziţie de pistoale. Apoi, uitându-se înapoi, Miles văzu silueta unui singur om care se oprise afară şi se uita prin fereastră. Acum un al doilea i se alătură celui dintâi. Rămăseseră amândoi acolo, fără să se mişte din faţa magazinului. Miles se întreba: Oare putea să iasă prin spate? Chiar în clipa în care gândul îl fulgerase, îl îndepărtă. Oamenii care îl urmăreau nu vor face de două ori aceeaşi greşeală. Orice ieşire din spate trebuie să fi fost depistată şi păzită.

— Iată o bilă excelentă. Se vinde cu patruzeci şi doi de dolari.

— Am s-o iau.

— Avem nevoie de dimensiunile mâinii dumneavoastră pentru ca…

— Nu e nevoie.

Să încerce să-i telefoneze lui Wainwright de aici? Dar era sigur că, dacă se va apropia de un telefon, oamenii de afară vor pătrunde imediat înăuntru. Vânzătorul părea uimit.

— Să vă luăm măsura…

— Am spus că nu e nevoie.

— Cum doriţi, domnule. Ce-aţi spune de un sac pentru bilă? Poate şi nişte pantofi de popice.

— Da, zise Miles, da, foarte bine.

În felul acesta amâna momentul întoarcerii în stradă. Abia dacă îşi dădea seama ce face; cercetă sacii ce i se puseseră în faţă, alese unul la întâmplare, apoi se aşeză ca să încerce pantofii. Atunci când îşi trase o pereche de pantofi, îi Veni ideea. Cartea de credit Keycharge! Pe care Wainwright i-o trimisese prin Juanita… cartea de credit cu numele H.E.Lyncolp… H-E-L-P.

Arătă bila de popice, sacul şi pantofii pe care îi alesese.

— Cât fac?

Vânzătorul se uită într-o factură.

— Optzeci şi şase de dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi plus impozitul.

— Ascultă, zise Miles. Vreau să le pui pe cartea de credit Keycharge pe care o am.

Scoase portofelul şi îi arătă cartea de credit LYNCOLP, încercând să-şi stăpânească tremurai mâinilor.

— Se poate, dar…

— Ştiu, ai nevoie de o aprobare. Poftim, cere-o la telefon. Vânzătorul luă cartea de credit şi factura şi se duse într-o boxă cu geam din magazin. După câteva minute se întoarse. Miles întrebă îngrijorat:

— S-a făcut?

— Desigur. Totul este în ordine, domnule Lyncolp.

Miles se întreba ce se întâmpla acum la Centrul cărţilor de credit Keycharge din blocul turn al Băncii FMA. Îl vor ajuta? Poate să-l mai ajute ceva?… Apoi îşi aminti a doua instrucţiune transmisă de Juanita. După ce foloseşti cartea de credit, tergiversează cât poţi de mult. Dă-i timp lui Wainwright să intervină.

— Semnaţi aici, vă rog, domnule Lyncolp.

O foaie de cont Keycharge fusese completată cu suma pe care o cheltuise. Miles se aplecă deasupra tejghelei ca să adauge semnătura.

Ridicându-se, simţi cum o mână îi atingea uşor umărul. O voce zise încet:

— Milesy.

Când se întoarse, Jules LaRocca zise:

— Nu face gălăgie. N-o să-ţi ţină de cald şi o să fii pocit şi mai tare.

În spatele lui LaRocca, cu feţele impasibile, se aflau Angelo, Lou şi un al patrulea – alt tip de bătăuş pe care Miles nu-l văzuse înainte. Cei patru îl înconjurară, apucându-l şi imobilizându-i mâinile.

— Mişcă, lepădătură.

Porunca o rostise Angelo cu glas înfundat.

Miles se gândi să strige, dar cine îl putea ajuta acolo? Vânzătorul, care îi urmărea cu gura căscată, nu putea s-o facă. Vânătoarea se încheiase. Braţele îi erau strânse tot mai tare. Se

simţi împins fără nădejde către uşa de ieşire.

Vânzătorul înspăimântat fugi după ei.

— Domnule Lyncolp, v-aţi uitat bila de popice.

LaRocca fu acela care îi spuse:

— Păstrează ţi-o, amice. Tipul ăsta n-o să mai aibă nevoie de nici o bilă.

Cadillacul negru era parcat la câţiva paşi în josul străzii. Îl împinseră pe Miles cu brutalitate înăuntru şi porniră.

Activitatea la centrul de autorizare a cărţilor de credit Keycharge era aproape de ora de vârf zilnică. O echipă obişnuită de cincizeci de operatoare se afla la post în încăperea semiîntunecată, în formă de amfiteatru, fiecare aşezată la o claviatură cu un ecran catodic deasupra ei, ca un televizor.

Pentru tânăra operatoare care primi apelul, cererea de credit pe numele H.E.LYNCOLP era doar una dintre miile de cereri prelucrate în activitatea obişnuită a unei zile de lucru. Toate erau absolut impersonale. Nici ea, nici celelalte ca ea n-au ştiut vreodată de unde veneau telefoanele primite, nici chiar din ce oraş sau stat. Creditul cerut ar fi putut să achite un bon de băcănie pentru o gospodină din New York, să procure îmbrăcăminte pentru un fermier din Kansas, să permită unei matroane bogate din Chicago să se încarce cu bijuterii de care nu avea nevoie, să avanseze cheltuielile pentru taxele de studii ale unui student din Princeton, sau să-i îngăduie unui beţiv din Cleveland să cumpere lada cu băuturi care, în cele din urmă, îl va ucide. Dar operatoarei nu i se dădeau niciodată detalii. Dacă avea cu adevărat nevoie de ele, detaliile unei cumpărături puteau fi urmărite ulterior, deşi lucrul acesta se întâmpla rareori. Motivul: nu interesa pe nimeni. Ceea ce conta erau banii care treceau dintr-o mână în alta. Posibilitatea de a restitui creditul acordat – asta era totul.

Apelul a început cu aprinderea unei lumini la pupitrul operatoarei. Ea apăsă un buton şi vorbi la microfon:

— Care este numărul dumneavoastră comercial, vă rog?

Cel care chemase, vânzătorul de articole sportive din magazinul unde fusese servit Miles, i-l dădu, iar operatoarea bătu la claviatură numărul. Acesta apăru simultan pe ecranul catodic.

Ea întrebă:

— Numărul cărţii de credit şi data de expirare?

Alt răspuns. Din nou apărură detalii pe ecran.

— Costul cumpărăturii?

— Nouăzeci de dolari şi patruzeci şi trei de cenţi.

Operatoarea îl bătu la claviatură şi el apăru pe ecran.

Apăsă apoi o clapă, punând în funcţiune calculatorul electronic ce se afla cu multe etaje mai jos.

În câteva miimi de secundă, calculatorul digeră informaţia, căută în evidenţele sale şi transmise răspunsul:

APROBAT

URGENT… PRIMEJDIE… NU, REPET, NU ALARMA VÂNZĂTORUL… INFORMEAZĂ-L PE SUPRAVEGHETOR… APLICĂ IMEDIAT INSTRUCŢIUNILE DE URGENŢĂ 17…

Operatoarea îi spuse celui care chemase:

— Cumpărătura se aprobă. Număr de autorizaţie…

Vorbea mai rar decât în mod obişnuit. Chiar înainte de a începe să vorbească, transmisese un semnal către cabina de pe podium a supraveghetorului. În cabină se afla în momentul de faţă o tânără femeie, una dintre cei şase supraveghetori de serviciu. Citi comunicarea de pe ecranul ei catodic, conectat în derivaţie. Scoase apoi un index de fişe, căutând instrucţiunea de urgenţă şaptesprezece.

Prima operatoare ezită în mod deliberat asupra numărului de autorizaţie şi începu din nou. Semnalele de alarmă nu apăreau deseori, dar atunci când se produceau, existau procedee tip pe care operatoarele le ştiau. Unul dintre ele era de a trage de timp. În trecut, au fost prinşi criminali, a fost salvată o victimă răpită, s-au descoperit lipsuri, s-au găsit opere de artă furate, un fiu a fost adus mamei aflate pe patul de moarte – toate datorită alertării calculatorului că o anumită carte de credit ar putea să fie folosită. În acest caz, împrejurarea şi locul unde era utilizată determinau intervenţia promptă, care era esenţială.

În astfel de situaţii, în vreme ce alţii luau măsurile necesare, câteva secunde de tergiversare din partea unui operator pot fi de foarte mare ajutor.

Supraveghetoarea puse imediat în aplicare instrucţiunea şaptesprezece, care preciza că N. Wainwright, vicepreşedintele pentru probleme de securitate, trebuia să fie avertizat imediat prin telefon că s-a prezentat cartea de credit specială Keycharge eliberată pe numele de LYNCOLP şi unde anume. Prin apăsarea

unor clape de la claviatura ei, supraveghetoarea obţinu de la calculator următoarea informaţie suplimentară: MAGAZINUL SPORTIV AL LUI PETE şi adresa. În acelaşi timp, ea formă numărul de la biroul domnului Wainwright, care răspunse personal. Interesul său se trezi brusc. Răspunse cu însufleţire la informaţia supraveghetoarei şi ea îi simţi încordarea atunci când îşi notă detaliile.

Câteva minute mai târziu, scurta urgenţă se încheiase pentru supraveghetoarea de la Keycharge, pentru operatoare şi calculatorul electronic.

Nu însă şi pentru Nolan Wainwright.

De la întrevederea explozivă de acum o oră şi jumătate cu Alex Vandervoort, când aflase de dispariţia Juanitei Nunez şi a fetiţei sale, Wainwright dăduse telefoane fără încetare, uneori câte două deodată, încercase de patru ori să-l obţină pe Miles Eastin la clubul sportiv Double-Seven, pentru a-l preveni de primejdia în care se afla. Avusese consultaţii cu FBI-ul şi cu Serviciul Secret al Statelor Unite. Drept rezultat, FBI-ul cerceta acum în mod intens ceea ce părea să fie răpirea Juanitei Nunez şi furniza poliţiei locale şi poliţiei statului descrieri ale celor două dispărute. Se stabilise că o echipă de urmărire de la FBI va supraveghea intrările şi ieşirile la Double-Seven de îndată ce se puteau obţine oamenii necesari, probabil chiar după-amiază.

Pentru moment era tot ce se putea face în privinţa clubului Double-Seven. Aşa cum se exprimase agentul special de la FBI, Innes: „Dacă ne ducem acolo şi începem să punem întrebări, ne vom da de gol, iar cât despre o percheziţie, nu avem motive să obţinem un mandat. Pe deasupra, potrivit omului dumitale Eastin, este mai ales un loc de întâlnire, neavând nimic ilegal care să se petreacă acolo – cu excepţia unor jocuri de noroc”.

Innes fu de acord cu concluzia lui Wainwright că Juanita Nunez şi fiica sa nu fuseseră duse la Double-Seven.

Serviciul Secret, având mai puţine disponibilităţi decât FBI-ul, lucra cu informatorii, verificând orice urmă de fapt sau zvon care s-ar fi dovedit un fir conducător putând folosi organelor legale complexe de aplicare a legii. Pentru moment, în mod neobişnuit, rivalităţile şi geloziile dintre acestea fură lăsate deoparte.

Când Wainwright primi cartea de credit Keycharge H.E LYNCOLP de alarmă, telefonă imediat la FBI. Fu informat că agenţii speciali Innes şi Dalrymple erau plecaţi, dar că se putea lua legătura

cu ei prin radio. Dictă un mesaj urgent şi aşteptă până sosi răspunsul: Agenţii se aflau în centrul oraşului, nu departe de adresa dată şi porniră spre ea. Dorea oare Wainwright să-i întâlnească?

Acţiunea însemna pentru el o uşurare. Se grăbi să străbată clădirea, îndreptându-se către maşina sa.

Când Wainwright sosi la magazinul de articole sportive al lui Pete, Innes punea întrebări trecătorilor. Dalrymple era încă înăuntru pentru a completa declaraţia vânzătorului. Innes se întrerupse, îndreptându-se către şeful securităţii băncii.

— Am dat-o în bară, îi spuse morocănos. Totul se terminase când am ajuns aici. Şi relată puţinul pe care-l aflase.

Wainwright întrebă:

— Descrieri?

Omul de la FBI clătină din cap.

— Tipul de la magazin care l-a servit pe Eastin a fost atât de speriat, încât nu e sigur dacă înăuntru au intrat patru oameni sau trei. Zice că totul s-a întâmplat aşa de repede, că nu poate să descrie sau să identifice pe nici unul. Şi nimeni, din magazin sau din afară, nu-şi aminteşte să fi văzut o maşină.

Faţa lui Wainwright se lungi, lăsând să se vadă încordarea provocată de spaima şi de frământarea conştiinţei.

— Ce va urma după asta?

— Ai fost poliţist, zise Innes. Ştii cum se întâmplă în viaţa reală. Aşteptăm, sperând că se va ivi ceva.

DOUĂZECI ŞI DOI

Juanita auzi zgomot de paşi şi voci. Acum ştia că l-au prins pe Miles şi că îl aduceau înăuntru.

Habar n-avea cât timp se scursese. Nu avea nici o idee câtă vreme trecuse de când dăduse în vileag numele lui Miles Eastin, trădându-l pentru a pune capăt groaznicei torturări a Estelei. Puţin după aceea i se puse din nou căluşul şi legăturile care o fixau de scaun fură verificate şi strânse. Apoi oamenii plecară.

O bucată de vreme, îşi dădu seama de asta, moţăise, sau mai precis trupul o scuti de a mai fi conştientă, căci orice adevărată odihnă era imposibilă, aşa cum era legată. Trezită de noul zgomot, simţi că mâinile şi picioarele amorţite o dureau atât de tare, încât vru să strige, deşi căluşul o împiedica. Îşi impuse să nu se lase cuprinsă de panică, să nu se zbată în legăturile ei, ştiind că amândouă aceste manifestări ar fi inutile şi i-ar înrăutăţi situaţia.

Putea încă s-o vadă pe Estela. Scaunele de care erau legate fuseseră lăsate unul în faţa altuia. Ochii fetiţei erau închişi în somn, iar căpşorul îi căzuse pe piept. Zgomotele care o treziseră pe Juanita nu o deranjaseră. Şi Estela avea căluş în gură. Juanita spera ca această epuizare s-o scutească de realitate cât mai mult posibil.

Pe mâna dreaptă a Estelei se vedea oribila arsură roşie lăsată de trabuc. Puţin după ce oamenii plecaseră, unul dintre ei – Juanita auzise că i se spusese Lou – se întoarse. Avea un tub cu un fel de alifie. Apăsând tubul, unse arsurile Estelei, aruncând o privire fugară Juanitei ca spre a-i spune că asta era tot ce putea să facă. Apoi plecă şi el.

Estela tresărise atunci când alifia îi fu aplicată pe mână, scânci câtva timp cu căluşul în gură, dar puţin după aceea o cuprinse somnul binefăcător.

Sunetele pe care le auzise Juanita se produseseră în spatele ei, probabil într-o cameră alăturată. Bănui că o uşă de comunicaţie era lăsată deschisă. Pe scurt, auzi vocea lui Miles protestând, apoi o bufnitură, un geamăt şi tăcere.

Poate că trecu un minut. Vocea lui Miles încă o dată, acum mai distinctă:

— Nu, o, Doamne, nu! Vă rog! Voi…

Auzi un sunet ca o lovitură de ciocan, metal pe metal. Cuvintele lui Miles nu se mai auziră, preschimbându-se într-un răcnet ascuţit, pătrunzător, demenţial. Strigătul, mai cumplit decât orice auzise vreodată, nu mai contenea.

Dacă Miles ar fi putut să-şi ia viaţa în maşină, ar fi făcut-o fără îndoială. Ştiuse de la începutul înţelegerii sale cu Wainwright – şi acesta fusese de atunci încoace cauza temerilor sale – că o moarte subită ar fi fost mai uşoară în comparaţie cu ceea ce îl aştepta pe un informator demascat. Chiar şi aşa, lucrul de care se temuse era nimic faţă de pedeapsa neînchipuit de sălbatică, de înspăimântătoare care îi era acum aplicată.

Picioarele şi coapsele îi erau legate strâns, cu cruzime. *Braţele îi fuseseră întinse pe o masă de lemn negeluit. Mâinile şi încheieturile mâinilor erau prinse în cuie pe masă… Ţintuite cu piroane de dulgher… bătute tare, până la fund, cu ciocanul… Un cui fusese înfipt la încheietura mâinii stângi, alte două în partea lată a mâinii, între încheietură şi degete, înţepenind-o acolo… Ultimele câteva lovituri de ciocan îi spărseseră osul… Un cui era înfipt în mâna dreaptă, un altul pregătit ca să sfâşie şi să pătrundă prin carne şi muşchi… Nici o durere nu fusese, nu ar putea să fie vreodată… Oh, Doamne, ajută-mă!… Nu va fi vreodată mai mare.*

Miles se zvârcoli, ţipă, se rugă, ţipă din nou. Dar mâinile care îi ţineau trupul se încordară. Loviturile de ciocan, care încetaseră o clipă, reîncepură.

— Nu a răcnit destul de tare, îi zise Marino lui Angelo, care mânuia ciocanul. Când termini, încearcă să baţi câteva cuie în degetele ticălosului.

Tony Ursul, care pufăia din trabuc în vreme ce asista şi asculta, nu se mai străduise de data asta să se ascundă. Eastin nu va putea să-l identifice, pentru că va muri în curând. Totuşi, mai întâi era necesar să i se amintească lui – şi altora cărora le va ajunge la urechi vestea celor întâmplate aici – că niciodată moartea nu va fi uşoară pentru un spion.

— Aşa mai merge, aprobă Tony Ursul.

Răcnetele de moarte ale lui Miles deveniră mai puternice atunci când un nou cui pătrunse în degetul mijlociu al mâinii stângi şi fu bătut cu ciocanul până în fund. Se auzi trosnetul osului sfărâmat. Când Angelo era pe punctul de a trece la degetul mijlociu al mâinii

drepte, Tony Ursul porunci:

— Opreşte-te! îi spuse lui Eastin: Termină cu gălăgia, pentru numele lui Dumnezeu! Hai, ciripeşte.

Strigătele lui Miles se preschimbară în hohote sfâşietoare de plâns, în vreme ce trupul se încovoia. Mâinile care îl ţineau se îndepărtară. Nu mai era nevoie de ele.

— Foarte bine, zise Tony Ursul către Angelo. Nu s-a potolit. Daţi-i drumul mai departe.

— Nu! Nu! Am să vorbesc! Am s-o fac! Am s-o fac!

Miles îşi înghiţi suspinele. Sunetul cel mai puternic era acum respiraţia sa greoaie, gâfâită.

Tony Ursul îl dădu deoparte pe Angelo. Ceilalţi oameni din cameră rămaseră strânşi în jurul mesei. Erau Lou, Punch Clansy, omul de pază suplimentar, unul din cei patru care se aflaseră în magazinul de articole sportive cu o oră mai devreme; LaRocca, posomorât, preocupat să nu fie învinuit că l-a patronat pe Miles; şi bătrânul tipograf Danny Kerrigan, stânjenit şi nervos. Deşi acesta era în mod normal domeniul lui Danny – se aflau în principalul atelier de tipărire şi gravare – prefera să nu le stea în cale în momente ca acestea, dar Tony Ursul trimisese după el.

Tony Ursul mârâi la Eastin:

— Vasăzică ai fost tot timpul informator pentru o bancă puturoasă?

— Da.

— First Mercantile?

— Da.

— Cui îi dădeai raportul?

— Lui Wainwright.

— Cât de mult ai aflat? Ce i-ai spus?

— Despre… club… jocuri… cine venea pe acolo.

— Inclusiv eu?

— Da.

— Ticălosule!

Tony Ursul întinse mâna şi izbi cu pumnul în faţa lui Miles.

Trupul acestuia se smuci sub puterea loviturii; dar din cauza mâinilor prinse, reveni disperat la poziţia dureroasă, încovoiată, pe care o avusese înainte. Urmă o tăcere, întreruptă doar de suspine şi gemete răscolitoare. Tony Ursul pufăi din trabuc de mai multe ori, apoi continuă interogatoriul.

— Ce altceva ai mai aflat, gunoi puturos?

— Nimic… Nimic!

Fiecare părticică din trupul lui Miles tresări nestăpânit.

— Minţi! Tony Ursul se întoarse către Danny Kerrigan: Dă-mi zeama aia pe care o foloseşti la gravat.

Până acum, în timpul interogatoriului, bătrânul tipograf îl privise pe Miles cu ură. Acum, dădu din cap.

— Sigur, dom' Marino.

Danny se îndreptă către o etajeră şi dădu jos un vas de un galon, cu dop de plastic. Pe borcan se afla scria: Acid AZOTIC. *A se folosi* doar la gravat. Scoţând dopul, Danny vărsă cu atenţie din borcan într-un recipient de sticlă de o litră. Atent să nu verse din conţinutul recipientului, îl aduse la masa unde Tony Ursul stătea în faţa lui Miles. Îl puse jos, apoi aşeză alături o mică pensulă de gravat.

Tony Ursul luă pensula şi o muie în acidul azotic. Ca din întâmplare, întinse mâna şi trase cu pensula pe unul din obrajii lui Miles. O secundă sau două, până când acidul pătrunse dincolo de suprafaţa pielii, nu se văzu nici o reacţie. Apoi Miles urlă cu groază, în vreme ce arsura se împrăştia şi muşca în adâncime. Pe când ceilalţi îl observau fascinaţi, carnea se încreţi sub influenţa acidului, preschimbându-şi culoarea într-una cafenie-neagră.

Tony Ursul muie din nou pensula în recipient.

— Am să te întreb încă o dată, netrebnicule. Dacă nu primesc răspuns, am să fac la fel şi pe obrazul celălalt. Ce altceva ai mai aflat şi ai mai transmis?

Ochii lui Miles erau sălbăticiţi, ca ai unui animal fugărit. Se bâlbâi:

— Banii… falşi.

— Ce ai aflat despre ei?

— Am cumpărat câţiva… i-am trimis la bancă… apoi am condus maşina… am dus mai mulţi la Louisville.

— Şi?

— Cărţile de credit… permisele de conducere.

— Ştii cine le-a făcut? Cine a tipărit banii falşi?

Miles îşi întoarse capul cât putu.

— Danny.

— Cine ţi-a spus?

— El mi-a apus.

— Şi după aia ai picurat informaţiile copoiului de la bancă? El ştie toate astea?

— Da.

Tony Ursul se repezi cu furie spre Kerrigan.

— Mă beţiv tâmpit! Nu eşti mai bun decât el.

Bătrânului îi tremurau picioarele.

— Domnule Marino, nu eram beat. Am crezut doar că el…

— Tacă-ţi fleanca!

Tony Ursul păru că e pe punctul de a-l lovi pe bătrân apoi renunţă. Se întoarse către Miles.

— Ce altceva mai ştii?

— Nimic altceva.

— Ştii unde se face tipărirea? Unde e tipografia?

— Nu.

Tony Ursul luă iar pensula şi o băgă în acid. Miles îi urmărea fiecare mişcare. Experienţa îi indică răspunsul aşteptat. Strigă:

— Da! Da, ei ştiu!

— I-ai spus asta haimanalei de securist al băncii?

În disperare de cauză, Miles minţi:

— Da, da!

— Cum ai aflat?

Pensula stătea pregătită deasupra vasului cu acid.

Miles ştiu că trebuia să găsească un răspuns. Orice răspuns care ar putea să-i satisfacă… îşi întoarse capul către Danny.

— El mi-a spus.

— Eşti un mincinos! Eşti un mincinos, ticălosule! Puturos blestemat.

Faţa bătrânului se schimonosise, gura i se deschisese, iar falca îi tremura pe măsură ce emoţia punea stăpânire pe el. Îl imploră pe Tony Ursul:

— Domnule Marino, minte! Jur că minte! Nu-i adevărat. Dar ceea ce văzu în ochii lui Marino făcu să-i crească disperarea. Se repezi la Miles: Spune-i adevărul, ticălosule! Spune-i-l!

Înnebunit, ştiind ce pedeapsă îl aştepta, bătrânul se uită în jur după o armă. Văzu recipientul de acid şi apucându-l, azvârli conţinutul în faţa lui Miles.

Un nou răcnet se dezlănţui, apoi se făcu brusc linişte. Pe măsură ce mirosul acidului se combina cu duhoarea greţoasă de carne arsă, Miles se prăbuşi inconştient pe masa pe care mâinile lui mutilate, sângerânde, erau bătute în cuie.

Deşi nu înţelegea pe de-a întregul ce i se întâmpla lui Miles, Juanita suferea auzindu-i strigătele şi rugăminţile şi, în cele din

urmă, vocea care i se stingea. Se întrebă dacă nu cumva murise – dar o făcu indiferentă, căci simţurile îi erau amorţite acum, dincolo de punctul în care o emoţie mai mare putea s-o afecteze. Îşi făcea socoteala cât timp va trece până când ea şi Estela vor împărtăşi soarta lui Miles. Faptul că vor muri amândouă părea acum inevitabil.

Juanita era recunoscătoare pentru un singur lucru: Estela nu dădea semne de trezire, în ciuda vacarmului. Măcar dacă somnul ar continua, poate că ea ar fi scutită de orice suferinţă care rămânea de îndurat înaintea sfârşitului. Aşa cum n-o mai făcuse de mulţi ani, Juanita se rugă Fecioarei Maria să-i aducă Estelei o moarte uşoară.

Îşi dădea seama că în camera de alături avea loc o nouă activitate. Se auzeau zgomote ca şi când ar fi fost mutate mobilele din loc, s-ar fi deschis şi închis sertare, s-ar fi trântit pe jos lăzi. O dată se auzi zornăială de metal răsturnat pe ciment, apoi înjurături.

Pe urmă, spre surprinderea ei, omul pe care începu să-l ştie ca purtând numele de Lou apăru alături de ea şi începu să-i dezlege legăturile. Bănui că va fi dusă în altă parte, spre a schimba un calvar cu altul. Când termină, o lăsă acolo unde se afla şi începu s-o dezlege pe Estela.

— Sus! le porunci la amândouă.

Estela se supuse, deşi somnoroasă. Începu să plângă uşor, sunetul fiind înăbuşit de căluş. Juanita încercă să se îndrepte către ea, dar nu putu încă să înainteze, trebuind să se sprijine cu toată greutatea de scaun. Era cuprinsă de dureri, pe măsură ce sângele reîncepea să circule prin membrele amorţite.

— Ascultă-mă, îi spuse Lou Juanitei. Ai noroc datorită copilului. Şeful o să-ţi dea drumul. O să fii legată la ochi şi dusă cu maşina pe un drum lung, departe de aici şi lăsată acolo. Nu ştii unde ai fost, aşa că n-ai să poţi aduce pe nimeni înapoi. Dar *dacă* ai să ciripeşti, dacă o să spui *cuiva,* o să te găsim oriunde ai fi şi o să-ţi omorâm copilul. Pricepi?

Fiind cu greu în stare să creadă ceea ce i se spunea, Juanita dădu din cap.

— Hai să mergem.

Lou arătă spre uşă. În mod evident nu avea intenţia s-o lege încă la ochi. În ciuda inerţiei sale de acum câteva minute, ea îşi regăsi ascuţimea de minte obişnuită.

Pe la jumătatea drumului, urcând o scară cu trepte de beton, ea se rezemă de zid şi îi veni să vomite. În camera alăturată pe lângă

care tocmai trecuseră îl văzuse pe Miles – sau ceea ce rămăsese din el – cu trupul prăvălit pe masă. Mâinile erau o carne sângerândă, faţa, părul şi ţeasta capului arse, imposibil de recunoscut. Lou le împinse, pe Juanita şi pe Estela, să treacă repede, dar nu destul de repede pentru a o împiedica pe Juanita să-şi dea seama de cumplita realitate. Observă că Miles nu murise încă, deşi era fără îndoială pe moarte. El se mişcă şi gemu.

— Mişcă! o grăbi Lou şi continuă să urce scările.

Groaza de a-l fi văzut pe Miles în halul acesta o copleşi pe Juanita. *Ce-ar putea face ea ca să-l ajute?* În mod limpede, aici – nimic. Dar dacă ea şi Estela urmau să fie eliberate, nu era oare vreo cale de a-i aduce vreun ajutor? Se îndoia. Nu avea idee unde se aflau; şi nu părea să existe vreo şansă să afle. Totuşi, trebuie să facă ceva. Ceva prin care să ispăşească – cel puţin în mică măsură – teribilul ei sentiment de vinovăţie. Ea îl trădase pe Miles. Indiferent care fusese motivul, îi rostise numele şi el fusese prins şi adus aici cu urmările pe care le văzuse.

Scânteia unei idei, nu în întregime gândită, o străbătu. Se concentra, adânci ideea, suprimând orice alte preocupări din mintea ei, chiar şi pe Estela pentru moment. Juanita raţionă: s-ar putea să nu reuşească, totuşi, exista o slabă şansă. Succesul depindea de acţiunea simţurilor ei şi de memoria pe care o avea. Era totodată important să nu fie legată la ochi decât *după* ce ajungea în maşină.

La capătul scărilor, o luară la dreapta şi intrară într-un garaj. Având pereţii de beton, arăta ca un garaj obişnuit de două maşini aparţinând unei locuinţe sau unei întreprinderi şi, aducându-şi aminte de sunetele pe care le auzise la sosire, Juanita presupuse că veniseră pe acelaşi drum. Înăuntru se afla o maşină. Nu maşina mare cu care veniseră dimineaţa, ci un Ford verde închis. Încercă să vadă numărul maşinii, dar era în afara câmpului ei vizual.

Aruncând o privire rapidă în jur, ceva o uimi pe Juanita. Lângă zidul garajului se afla un scrin cu sertare de lemn lustruit, închis la culoare, dar care nu semăna cu nici un scrin pe care-l văzuse înainte. Părea să fi fost tăiat vertical pe jumătate, cu cele două jumătăţi despărţite şi putu să vadă că interiorul era gol. Lângă scrin se afla ceva care semăna cu un bufet de sufragerie tăiat în acelaşi mod ciudat, cu excepţia faptului că jumătate din bufet era cărată afară printr-o altă ieşire de doi oameni, unul mascat de uşă, iar celălalt, cu spatele spre ea.

Lou deschise portiera din spate a Fordului.

— Intră! ordonă el.

Ţinea în mâini două cârpe groase de culoare închisă – legăturile pentru ochi.

Juanita intră prima. Făcând asta, se împiedică în mod intenţionat şi căzu înainte, sprijinindu-se de speteaza scaunului din faţă al maşinii. Aceasta îi dădu posibilitatea pe care o urmărea: să se uite la panoul de bord al maşinii şi să citească kilometrajul. Nu avu decât o secundă pentru a înregistra cifrele: 25 714,8. Închise ochii, încredinţând cifrele, spera, memoriei.

Estela o urmă pe Juanita. Lou intră după ele, le legă strâns la ochi şi se aşeză pe scaunul din spate. O apăsă pe Juanita pe umăr.

— Jos pe podea, amândouă. Să nu faceţi scandal şi n-o să păţiţi nimic.

Lungită pe podea, lipită de Estela, Juanita îşi îndoi picioarele şi făcu în aşa fel încât să rămână cu faţa înainte. Auzi cum intra în maşină o altă persoană, cum porni motorul şi hârşâiră uşile garajului. Apoi plecară.

Din clipa în care maşina porni, Juanita se concentra aşa cum nu făcuse niciodată până atunci. Intenţia ei era să memoreze timpul şi direcţia, dacă putea. Începu să numere secundele, aşa cum o învăţase cândva un prieten fotograf. *O mie şi UNA; o mie şi DOUĂ; o mie şi TREI; o mie şi PATRU…* Simţi că maşina întoarce şi coteşte, apoi numără opt secunde, vreme în care merse înainte. Apoi încetini şi se opri. Să fi fost o alee de intrare? Probabil. Una lungă? Maşina înainta din nou încet, cel mai probabil făcându-şi loc să intre pe o stradă… *Viraj la stânga. Acum repede înainte. Ea reîncepu să numere. Zece secunde, încetinire. Viraj la dreapta… O mie şi UNA; o mie şi DOUA; o mie şi TREI… Viraj la stânga, viteza creste… Un parcurs mai lung… O mie PATRU'ŞNOUĂ; o mie CINCIZECI… Nici un semn de încetinire… Da, acum încetineşte. O aşteptare de patru secunde, apoi drept înainte. S-ar putea să fie un stop… O mie şi OPT.*

Sfinte Doamne! Spre binele lui Miles, ajută-mă să-mi amintesc!

… O mie şi NOUA; o mie şi ZECE. Viraj la dreapta… îndepărtă alte gânduri. Reacţionă la fiecare mişcare a maşinii. Socoti timpul – sperând, rugându-se, ca aceeaşi memorie bună care o ajuta să ţină socoteala banilor la bancă… care o salvase odată de înşelătoria lui Miles… îl va salva acum pe el.

O mie DOUĂZECI; O mie şi douăzeci de dolari! NU!… Maica Domnului! Fereşte-mi gândurile s-o ia razna…

Un parcurs drept, lung, drum neted, viteză mare… îşi simţi trupul

clătinându-se… Drumul o lua la stânga. O curbă lungă, uşoară… Oprire, oprire. Trecuseră şaizeci şi opt de secunde… Viraj la dreapta. Începe iarăşi. O mie şi UNA; o mie şi DOUĂ…

Şi aşa mai departe.

Pe măsură ce timpul trecea, probabilitatea de a-şi aminti şi a reconstitui drumul părea a fi din ce în ce mai mică.

DOUĂZECI ŞI TREI

— Aici e sergentul Gladstone, de la dispeceratul central al poliţiei oraşului, anunţă la telefon vocea nazală, lipsită de intonaţie. Mi s-a spus să semnalez imediat oamenilor dumneavoastră dacă Juanita Nunez sau copila Estela Nunez au fost depistate.

Agentul special Innes se ridică ţeapăn, încordat. În mod instinctiv, trase mai aproape telefonul.

— Ce s-a întâmplat, sergent?

— Chiar acum ne-a raportat o maşină-radio. O femeie şi o fetiţă corespunzând descrierii şi numelor au fost găsite rătăcind aproape de întretăierea dintre Cheviot Township şi Shawnee Lake Road. Au fost luate în custodie. Agenţii le aduc acum la circumscripţia doisprezece.

Innes acoperi microfonul cu mâna. Lui Nolan Wainwright, care stătea în faţa biroului la sediul FBI, îi spuse încet:

— Poliţia oraşului le-a găsit pe Nunez şi pe fetiţă.

Wainwright îşi încordă mâinile pe marginea biroului.

— Întreabă în ce stare sunt.

— Sergent, zise Innes, sunt bine?

— V-am spus tot ce ştiu, şefule. Dacă doriţi mai multe lămuriri, e bine să chemaţi circumscripţia doisprezece.

Innes căută numărul de telefon al circumscripţiei doisprezece şi îl formă. Obţinu legătura cu locotenentul Fazackerly.

— Sigur, am recepţionat mesajul, confirmă Fazackerly, însufleţit. Rămâneţi pe recepţie. Urmăriţi raportul telefonic pe care tocmai îl primim.

Omul de la FBI aşteptă.

— Potrivit oamenilor noştri, femeia a fost bătută niţel, zise Fazackerly. Faţa este tumefiată şi lovită. Fetiţa are o arsură urâtă pe una din mâini. Agenţii le dau primul ajutor. Nu s-au semnalat alte brutalizări.

Innes îi transmise noutăţile lui Wainwright, care îşi acoperise faţa cu o mână, ca şi cum s-ar fi rugat.

Locotenentul vorbi din nou:

— Aici se întâmplă ceva ciudat.

— Despre ce e vorba?

— Agenţii din maşină spun că femeia Nunez nu vrea să vorbească. Tot ce doreşte este un creion şi hârtie. I-au dat. A început să mâzgălească ca o nebună. Spunea ceva despre lucruri pe care le-a memorat şi trebuie să nu le uite.

Agentul special Innes exclamă:

— Iisuse Hristoase!

Îşi aminti de lipsa de numerar de la bancă, de ceea ce se ascundea în spatele ei, de incredibila precizie a fenomenalei memorii a Juanitei Nunez.

— Ascultă, zise el. Te rog, fă cum îţi spun. O să-ţi explic mai târziu şi vom veni imediat la voi. Dar transmite ce-ţi spun maşinii-radio. Chiar acum. Spune-le agenţilor dumitale să nu-i vorbească lui Nunez, să nu o tulbure, să o ajute în orice chip ar cere. Şi când va ajunge în clădirea circumscripţiei, să se procedeze la fel. Faceţi-i pe plac. Lăsaţi-o să scrie dacă doreşte. Purtaţi-vă cu ea ca şi când ar fi un caz special. Se opri şi apoi adăugă: Ceea ce şi este.

Scurtă întoarcere. De la garaj.
Înainte, opt sec. Aproape stop. (Alee?).
Viraj stânga, zece sec. Viteză med.
Viraj dreapta, trei sec.
Viraj stânga, cincizeci şi cinci sec. Lin, repede.
Oprire, patru sec. (Semafor?).
Drept înainte, zece sec. Viteză med.
Viraj dreapta. Drum rău (dist. mică) apoi neted optsprezece sec.
Încetinire. Stop. Pornire imediată. Curbă dreapta.
Stop – start douăzeci şi cinci sec.
Viraj stânga. Drept, neted, patruzeci şi şapte sec.
Încet. Viraj dreapta…

Rezumatul făcut de Juanita cuprindea şapte pagini scrise de mână.

Lucrară intens vreme de o oră, într-o cameră din spate a comisariatului, folosind hărţi la scară mare, dar rezultatul nu era concludent, însemnările Juanitei îi uimiseră pe toţi – pe Innes şi Dalrymple, pe Jordan şi Quimby de la Serviciul Secret al Statelor Unite care se alăturară celorlalţi după o chemare urgentă şi pe

Nolan Wainwright. Însemnările erau incredibil de complete şi Juanita susţinea că erau absolut exacte. Explică faptul că nu fusese niciodată sigură dacă tot ceea ce înmagazina în mintea ei putea fi reprodus până venea momentul s-o facă. Dar de îndată ce efortul fusese făcut, ştia cu siguranţă dacă amintirile ei fuseseră corecte. Acum era convinsă că fuseseră.

În afară de însemnări, ei aveau şi altceva de urmărit: kilometrajul.

Căluşurile şi legăturile de la ochi ale Juanitei şi Estelei fuseseră îndepărtate cu câteva minute înainte de a fi împinse afară din maşină, pe o şosea suburbană izolată. Prin simularea unei stângăcii şi cu oarecare noroc, Juanita făcu în aşa fel încât să-şi arunce ochii pe kilometraj: 25 738,5. Merseseră 23,7 mile.

Dar merseseră oare în acelaşi sens, ori maşina revenise, făcând în aşa fel încât călătoria să pară mai lungă decât era în realitate numai pentru a provoca confuzie? Chiar şi cu însemnările Juanitei, era imposibil să fii sigur. Îşi dădură toată silinţa, reluând lucrul până la epuizare şi având în vedere faptul că maşina putea să o fi luat pe un drum sau pe altul, să fi ocolit pe aici şi pe acolo, să parcurgă astfel o mare parte din acelaşi drum. Totuşi, fiecare din ei ştia cât erau de nesigure aceste indicaţii din moment ce vitezele puteau fi doar ghicite, iar simţurile Juanitei, atunci când era legată la ochi, ar fi putut să o înşele, aşa încât greşeala aceasta să se fi adăugat altor greşeli, făcând ca toată operaţiunea să fie zadarnică, doar o pierdere de timp. Dar exista o şansă de a găsi drumul înapoi către locul unde fusese prizonieră, sau să se ajungă pe aproape. Până acum – fapt semnificativ – exista o concordanţă generală între diferitele posibilităţi elaborate.

Agentul Jordan de la Serviciul Secret a fost acela care făcu o apreciere pentru toţi. Pe o hartă a zonei, trase o serie de linii reprezentând direcţiile cele mai probabile pe care le putuse lua maşina cu Juanita şi Estela. Apoi, în jurul locului de unde porneau liniile, trase un cerc.

— Cam pe aici, arătă el cu degetul. Undeva, cam pe aici.

În tăcerea care urmă, Wainwright auzi stomacul lui Jordan ghiorăind, la fel ca în toate ocaziile în care se mai întâlniseră. Wainwright se întrebă cum se descurca Jordan atunci când trebuia să stea ascuns şi să tacă. Sau stomacul său gălăgios îl scutea de acest tip de misiuni?

— Zona asta, sublinie Dalrymple, se întinde pe cel puţin cinci

mile pătrate.

— Atunci s-o luăm la scărmănat, răspunse Jordan. Pe echipe, în maşini. Unitatea noastră şi a voastră. Vom cere ajutor de la poliţia oraşului.

Locotenentul Fazackerly, care li se alăturase, întrebă:

— Şi ce vom căuta noi toţi, domnilor?

— Dacă vrei adevărul, zise Jordan, să fiu al naibii dacă am habar.

Juanita se afla într-o maşină a FBI-ului, cu Innes şi Wainwright. Wainwright conducea, lăsându-l pe Innes liber să mânuiască cele două radiotelefoane portative, unul din cele cinci puse la dispoziţie de FBI prin care se putea comunica direct cu celelalte maşini printr-o legătură bilaterală, conectată permanent cu sediul FBI.

Înainte de asta, sub conducerea locotenentului de la poliţia oraşului, împărţiseră zona în sectoare şi cinci maşini le străbăteau acum în lung şi în lat. Două aparţineau FBI-ului, una Serviciului Secret şi două poliţiei oraşului. Personalul se împărţise. Jordan şi Dalrymple mergeau fiecare cu câte un detectiv de la poliţia oraşului, pe care îl puseră la curent cu situaţia în vreme ce conduceau maşina. Dacă va fi necesar, alte patrule ale forţei municipale vor fi chemate ca întăriri.

Asupra unui singur lucru erau cu toţii de acord: locul unde fusese ţinută Juanita era centrul în care se tipăreau banii falşi. Descrierea generală şi cele câteva detalii pe care le observase ea făcuseră din asta aproape o certitudine. Totuşi, instrucţiunile date tuturor unităţilor speciale erau acestea: să se caute şi să se comunice orice activitate neobişnuită care ar fi putut să aibă vreo legătură cu un centru de infracţiune organizată, specializat în falsificare. Toţi cei vizaţi recunoşteau că instrucţiunile erau vagi, dar nici unul nu fu capabil să aducă o indicaţie cu caracter mai specific. Aşa cum se exprimase Innes:

— Ce dracu' putem face altceva?

Juanita stătea pe canapeaua din spate a maşinii FBI-ului.

Trecuseră aproape două ore de când ea şi Estela fuseseră brusc eliberate. Li se ordonase să stea cu spatele şi Fordul verde închis pornise în viteză lăsând un miros de cauciuc încins. De atunci, Juanita refuzase orice îngrijire medicală – în afară de primul ajutor – pentru figura sa tumefiată şi zgâriată rău şi pentru tăieturile şi rănile de la picioare. Era conştientă că arătau oribil, cu îmbrăcămintea murdară şi mototolită, dar ştia totodată că, dacă

Miles putea fi găsit la timp pentru a fi salvat, orice altceva trebuia să aştepte, chiar şi grija sa pentru Estela care fusese dusă la un spital spre a i se trata arsura şi a fi ţinută sub observaţie. În vreme ce Juanita făcea ceea ce trebuia să facă, Margot Bracken – care ajunsese la circumscripţie îndată după Wainwright şi FBI – avea grijă de Estela.

Era pe la jumătatea după-amiezii.

Cu puţin înainte, Juanita se simţise obosită – după ce trecuse pe hârtie călătoria sa, limpezindu-şi mintea ca şi când ar fi golit centrul supraîncărcat de mesaje. Totuşi, după aceea răspunse la ceea ce părea a fi un interogatoriu fără sfârşit al oamenilor de la FBI şi Serviciul Secret, care continuau s-o întrebe despre cele mai mici amănunte ale întâmplării, în speranţa că vreun fragment neluat în seamă ar putea să-i apropie de ceea ce doreau cel mai mult: o localizare precisă. Până acum nu obţinuseră nimic.

Dar nu la detalii se gândea Juanita stând în spatele lui Wainwright şi Innes, ci la Miles, aşa cum îl văzuse ultima oară. Imaginea lui rămăsese gravată adânc în mintea ei – cu remuşcare şi durere. Se îndoia că imaginea va dispărea cu totul vreodată. O chinuia o întrebare: dacă centrul de bani falşi ar fi fost descoperit, va fi oare prea târziu ca să-l salveze pe Miles? Să fie oare de pe acum prea târziu?

Zona din cuprinsul cercului pe care îl trasase agentul Jordan – situată aproape de marginea estică a oraşului – prezenta o înfăţişare eterogenă. În parte era comercială, având câteva fabrici, depozite şi o mare regiune industrială destinată industriei uşoare. Aceasta din urmă, zona cea mai probabilă, era porţiunea căreia patrulele îi acordau cea mai mare atenţie. Erau mai multe cartiere şi magazine. Restul cuprindea locuinţe, întinzându-se de la grupuri de vilişoare până la un ansamblu de locuinţe impunătoare de tip vilă.

Celor doisprezece urmăritori, care comunicau des prin aparatele de radio portabile, totul li se înfăţişa ca o activitate obişnuită, de rutină. Chiar şi puţinele întâmplări ieşite din comun aveau aerul unor lucruri banale. Într-unul din cartierele comerciale, un om care îşi cumpărase un dispozitiv de siguranţă pentru zugravi se împiedicase de el şi-şi rupsese un picior. Prin apropiere, o maşină cu acceleratorul blocat se sfărâmă intrând în holul gol al unui teatru.

— Poate că şoferul şi-a închipuit că era un cinematograf în aer liber, zise Innes, dar nimeni nu râse.

În zona industrială, pompierii răspunseră apelului unei făbricuţe care luase foc şi îl stinseră repede. Fabrica confecţiona saltele pneumatice; unul dintre detectivii oraşului o inspectă ca să se asigure. La o vilă rezidenţială începuse o serată de binefacere. La o alta, un tractor cu remorcă de la întreprinderea de transporturi Alliance Van Lines încărca mobilier casnic. Între clădirile de locuit, o echipă de întreţinere repara o conductă de apă spartă. Doi vecini se certaseră şi se băteau pe trotuar. Agentul Jordan de la Serviciul Secret ieşi din maşină şi îi despărţi.

Şi aşa mai departe.

Vreme de o oră. La sfârşitul ei, nu ştiau mai mult decât atunci când începuseră.

— Am o senzaţie ciudată, zise Wainwright. Senzaţia pe care o aveam uneori în activitatea mea de la poliţie, atunci când scăpăm ceva din vedere.

Innes întoarse capul spre el.

— Ştiu ce vrei să spui. Ţi se pare că ceva se află chiar sub nasul tău şi că ar trebui doar să iei cunoştinţă de el.

— Juanita, zise Wainwright peste umăr, există ceva, orice lucru cât de mic pe care să nu mi-l fi spus?

Ea zise hotărât:

— V-am spus totul.

— Atunci, hai să reluăm totul încă o dată.

După o clipă, Wainwright spuse:

— Cam în timpul în care Eastin a încercat să mai strige şi când tu erai încă legată, ne-ai spus ceva despre o grămadă de zgomote.

Ea îl corectă:

— Nu, *una conmocion!*{21} Zgomot şi activitate… Auzeam oamenii mişcându-se, lucruri mutate din loc, sertare ce se deschideau şi se închideau, lucruri de felul ăsta.

— S-ar putea să fi căutat ceva, sugeră Innes. Dar ce?

— Când te îndreptai către ieşire, întrebă Wainwright, ţi-ai dat seama despre ce activitate era vorba?

— *Por ultima vez, yo no se*{22}. Juanita scutură din cap. V-am spus că eram prea şocată văzându-l pe Miles pentru ca să mai observ altceva. Şovăi: şi-apoi, erau oamenii din garaj care deplasau mobila aia ciudată.

— Da, zise Innes. Ne-ai spus asta. E ciudat într-adevăr, dar nu ne-am gândit ce explicaţie să-i dăm.

— Aşteaptă o clipă! S-ar putea să existe una.

Innes şi Juanita se uitară la Wainwright, care încruntase sprâncenele. Părea să se concentreze, reflectând la ceva.

— Activitatea pe care a auzit-o Juanita… să presupunem că nu căutau ceva, ci împachetau şi se pregăteau să plece?

— Probabil, încuviinţă Innes. Dar ceea ce mutau ei ar fi putut să fie maşini. Maşini de imprimat, nu mobilă.

— Doar dacă, zise Wainwright, mobila era o deghizare… Mobilă goală.

Se uitară unul la altul. Răspunsul le veni la amândoi în acelaşi timp.

— Pentru numele lui Dumnezeu! strigă Innes. Camionul acela pentru mutări!

Wainwright şi întorsese maşina răsucind brusc volanul, într-un viraj scurt, rapid. Innes apucă microfonul radiotelefonului portativ, începând să transmită încordat:

— Aici şeful grupului Strongthrust, către toate unităţile speciale, îndreptaţi-vă către casa mare, cenuşie, din spatele extremităţii estice a bulevardului Eariham. Căutaţi camionul de mutări Alliance Van Lines. Opriţi-l şi arestaţi ocupanţii. Echipele urbane cheamă toate maşinile ce se află prin apropiere – cod 10-13.

Codul 10-13 însemna: viteză maximă, faruri şi sirene în plin. Innes dădu drumul sirenei lor. Wainwright apăsă puternic cu piciorul pe accelerator.

— Hristoase! zise Innes, părând gata să izbucnească în plâns. Şi am trecut pe acolo de două ori. Şi ultima oară totul era aproape încărcat.

— Când pleci de aici, îi dădu Marino instrucţiuni şoferului din cabina tractorului, îndreaptă-te către coasta de vest. Mergi încet, procedează ca şi când ai duce o încărcătură obişnuită şi opreşte-te în fiecare noapte. Dar ţine legătura – ştii unde să suni. Şi dacă nu primeşti noi ordine pe drum, ai să le găseşti în Los Angeles.

— Foarte bine, domnule Marino, zise şoferul.

Era un tip de încredere care ştia ce era în joc, ştiind totodată că va primi o răsplată regească pentru riscul personal pe care şi-l asuma. Mai făcuse acelaşi lucru şi alte daţi, când Tony Ursul ţinuse echipamentul centrului de tipărire a banilor falşi pe şosea, în afara pericolelor, plimbându-l prin ţară ca pe un spectacol ambulant până trecea alarma.

— Atunci, e în ordine, zise şoferul, totul este încărcat. Pot să

plec. Rămâneţi cu bine, domnule Marino.

Tony Ursul dădu din cap cu un sentiment de uşurare. Fusese neobişnuit de îngrijorat în timpul operaţiunilor de împachetare şi încărcare, un sentiment care îl făcuse să rămână aici, supraveghindu-le şi grăbindu-le, deşi ştia că nu era indicat să rămână. În mod normal, se ţinea la o depărtare sănătoasă de prima linie a oricărora dintre acţiunile sale, asigurându-se că nu exista nici o dovadă care să-l implice în cazul când se întâmpla ceva rău. Alţii erau plătiţi ca să-şi asume acel gen de riscuri şi învinuiri, dacă era necesar. Totuşi, lucrurile stăteau astfel, încât maestrul falsificator, care începuse cu mici găinării, devenise un fabricant de bani atât de mare – în înţelesul adevărat al cuvântului – încât de unde până acum fusese cea mai mică dintre preocupările sale, în clipa de faţă se afla aproape în capul listei. Buna organizare o făcuse ceea ce era; aceasta, precum şi *ultraprecauţiile* luate – un termen care îi plăcea lui Tony Ursul – aşa cum era mutarea de astăzi.

La drept vorbind, nu credea că actuala mutare era necesară – cel puţin nu încă – fiind sigur că Eastin minţise când spusese că aflase de la Danny Kerrigan locul unde era situată clădirea şi că transmisese informaţia mai departe. În această privinţă, Tony Ursul îl crezuse pe Kerrigan, deşi beţivanul bătrân vorbise prea mult şi urma să aibă în curând câteva surprize neplăcute, care îl vor vindeca de pălăvrăgeală. Dacă Eastin *ar fi ştiut* ceea ce spunea că ştie şi ar fi transmis mai departe, poliţiştii şi detectivii băncii ar fi viermuit pe aici de multă vreme. Tony Ursul nu era surprins de minciună. Ştia că, la disperare, oamenii supuşi la torturi treceau prin diferite stări sufleteşti, de la minciună la adevăr, apoi din nou la minciună dacă socoteau că era vorba de ceva pe care cei ce-l torturau doreau să-l audă. Să le ghiceşti gândurile era totdeauna un joc interesant. Lui Tony Ursul îi plăcea genul ăsta de jocuri. Totuşi, mutarea, folosirea aranjamentelor de mare urgenţă cu compania de transport, care era proprietatea bandei, însemna un lucru inteligent. Ca totdeauna ultrainteligent. Dacă sunt îndoieli, *mutarea.* Acum se terminase cu încărcatul, venise momentul să scape de ceea ce mai rămăsese din spionul Eastin. Un gunoi. Un detaliu de care se va ocupa Angelo. Până atunci, decise Tony Ursul, era de mult timpul să plece şi el naibii de aici. Chicoti cu excepţională bună dispoziţie. *Ultrainteligent.*

Chiar atunci se auzi sunetul slab, dar tot mai tare, al unor sirene apropiindu-se din mai multe direcţii şi câteva minute mai târziu, el

ştiu că nu fusese deloc inteligent.

— Dă-i drumul, Harry! îi spuse şoferului tânărul însoţitor al ambulanţei. Asta de aici nu are timp de pierdut.

— După cum arată, zise şoferul – se uita întruna drept înainte, folosind farurile şi sirenele ca să se strecoare repede prin înghesuiala orei de trafic maxim – după cum arată, i-am face amândoi un serviciu amărâtului dacă am trage pe dreapta la o bere.

— Taci din gură, Harry.

Însoţitorul, a cărui calificare era ceva mai mică decât aceea a unui infirmier, aruncă o privire Juanitei. Era cocoţată pe strapontină, străduindu-se să-l vadă pe Miles, cu faţa încordată şi muşcându-şi buzele.

— Îmi pare rău, domnişoară. S-ar părea că am uitat că sunteţi aici. În meseria asta, devenim puţin cam nesimţitori.

Juanitei îi trebui un moment ca să înţeleagă ce spune, apoi întrebă:

— Cum îi este?

— Rău. N-are rost să vă păcălim.

Tânărul însoţitor îi injectase subcutanat şaisprezece miligrame de morfină. Îi pusese aparatul de tensiune şi acum stropea cu apă faţa lui Miles. Acesta era pe jumătate conştient şi, în ciuda morfinei, gemea de durere. Însoţitorul vorbea tot timpul:

— Este şocat. Asta poate să-l omoare, dacă arsurile n-au făcut-o. Îl stropesc cu apă ca să se îndepărteze acidul, deşi e cam târziu. Cât despre ochii lui, n-aş vrea să… Spuneţi-mi, ce naiba s-a petrecut acolo?

Juanita clătină din cap, nedorind să piardă timp şi energie cu vorba, întinse mâna, încercând să-l atingă pe Miles prin cearşaful care îl acoperea. Ochii i se umplură de lacrimi. Îl rugă, fără a fi sigură că era auzită:

— Iartă-mă! O, iartă-mă!

— E bărbatul dumitale? întrebă însoţitorul.

Şi începu să pună în jurul mâinilor lui Miles aţele fixate cu bandaje de bumbac.

— Nu.

— Prieten?

— Da.

Lacrimile începură să-i curgă. Era oare încă prietena *lui? Trebuise* să-l trădeze? Dorea să fie iertată imediat, deşi nu trecuse mult timp

de atunci. Ştia că era zadarnic.

— Ţineţi asta, zise însoţitorul.

Aşeză o mască pe faţa lui Miles şi-i dădu ei o butelie de oxigen portabilă. Juanita auzi un fâsâit, când ieşi oxigenul şi strânse butelia în mâini ca şi când, prin atingerea ei, ar fi putut să comunice cu el, aşa cum o dorise mereu din clipa când îl găsiseră pe Miles fără cunoştinţă, sângerând, ars, încă bătut în cuie pe masă.

Juanita şi Nolan Wainwright îi urmaseră pe agenţii federali şi poliţia locală în impunătoarea vilă cenuşie, Wainwright ţinând-o în urma lui până când se asigurase că nu se trăgeau focuri de armă. Nu se întâmplase nimic din toate astea, nici chiar o rezistenţă aparentă, oamenii dinăuntru dându-şi seama că erau înconjuraţi şi inferiori numericeşte.

Wainwright fu acela care, cu o figură mai încordată decât îl văzuse ea vreodată, începu cu atenţie şi cât putu mai blând să tragă cuiele şi să elibereze mâinile zdrobite ale lui Miles. Dalrymple, pământiu la faţă, înjurând încet, îl ţinu pe Eastin în vreme ce cuiele fură scoase unul după altul. Juanita îi observă vag pe ceilalţi oameni care fuseseră în casă, puşi la zid şi în cătuşe, dar nu-i păsa. Când veni ambulanţa, rămase lângă targa adusă pentru Miles. Apoi plecă în urma lor şi intră în ambulanţă. Nimeni nu încercă să o oprească.

Acum începu să se roage. Cuvintele îi veneau cu uşurinţă pe buze, cuvinte ştiute de mult… *Acordaos, oh, piadosisima Virgen Maria…*[23] *căci nimeni care s-a pus vreodată sub protecţia ta, ţi-a implorat ajutorul, sau ţi-a căutat sprijinul n-a rămas neajutorat. Plină de încredere, mă îndrept către tine…*

Însoţitorul ambulanţei spusese ceva, dar ea nu-şi dădu seama. Acum însă îşi reaminti. Ochii lui Miles. Erau arşi o dată cu ceea ce rămăsese din fata lui. Vocea Juanitei tremură:

— Va rămâne orb?

— Specialiştii vor răspunde la întrebarea asta. De îndată ce ajungem la Urgenţă, va primi cel mai bun tratament. Aici nu pot face nimic mai mult.

Juanita reflectă: nu era nimic altceva pe care ea ar fi putut să-l facă. Cu o singură excepţie: să rămână cu Miles, aşa cum o voia, cu dragoste şi devotament, atâta vreme cât el o va dori şi va avea nevoie de ea. Atâta şi să se roage… *Oh, Fecioară Maria!… Către tine mă îndrept, în faţa ta mă prosternez, păcătoasă şi îndurerată. O, Mamă a Cuvântului întrupat, nu întoarce faţa Ta de la rugăminţile mele, ci*

ascultă-le şi răspunde-mi. Amin.

Trecură pe lângă nişte clădiri cu coloane.

— Aproape am ajuns, zise însoţitorul, ţinând degetele pe pulsul lui Miles. Trăieşte încă.

DOUĂZECI ŞI PATRU

În cele cincisprezece zile de când începuse ancheta oficială, condusă de SEC, în labirintul finanţelor corporaţiei Supranational, Roscoe Heyward se ruga să se întâmple o minune pentru a evita catastrofa totală. Luase el însuşi parte la reuniuni împreună cu alţi creditori ai SuNatCo, având drept obiectiv să menţină – dacă vor putea – gigantul multinaţional în funcţiune şi în viaţă. Lucrul se dovedi imposibil. Cu cât se investiga mai adânc, cu atât dezastrul financiar se arăta a fi mai mare. Părea probabil, de asemenea, ca unii dintre conducătorii de la SuNatCo, inclusiv G.G. Quartermain, să fie eventual învinuiţi de infracţiuni criminale. Marele George putea oricând să fie adus cu forţa din refugiul său aflat în Costa Rica – deocamdată o perspectivă improbabilă.

De aceea, la începutul lui noiembrie, se depuse o cerere de declarare în stare de faliment a corporaţiei Supranational, conform paragrafului şaptezeci şi şapte din legea privitoare la falimente. Deşi erau aşteptate şi temute, repercusiunile imediate avură o amploare mondială. Câţiva mari creditori, ca şi companiile asociate şi mulţi particulari, se văzură pe punctul de a se prăbuşi împreună cu SuNatCo. Rămânea deschisă problema dacă Banca FMA va fi una dintre ele sau dacă ar putea supravieţui uriaşei pierderi.

Problema carierei sale – după cum îşi dădea foarte bine seama Heyward – nu mai era de actualitate. De fapt, era desfiinţat la FMA – ca fiind autorul celei mai mari calamităţi în cei o sută de ani de existenţă ai băncii. Ceea ce rămăsese să se stabilească era dacă el personal va fi în mod legal susceptibil de a se încadra în normele Rezervei Federale, ale Inspectoratului devizelor şi ale SEC. Neîndoios, existau unii care gândeau astfel. În ajun, un funcţionar al SEC pe care Heyward îl cunoştea bine îl sfătuise:

— Roscoe, îţi sugerez, ca prieten, să-ţi angajezi un avocat.

În biroul său, puţin după începerea zilei de lucru, mâinile lui Heyward tremurau când citi în *The Wall Street Journal* editorialul de pe prima pagină, despre cererea de declarare în stare de faliment a corporaţiei Supranational. Fu întrerupt de secretara-şefă, doamna Callaghan:

— Domnule Heyward, a sosit domnul Austin.

Fără a aştepta să i se îngăduie, Harold Austin năvăli înăuntru. În contrast cu aerul său obişnuit, craiul tomnatic arăta azi mai curând ca un bătrân împopoţonat. Figura îi era trasă, gravă şi palidă; pungile de sub ochi aveau cearcănele vârstei, dovedind lipsa de somn.

Nu-şi pierdu timpul cu introduceri:

— Ai auzit ceva de Quartermain?

Heyward îi arătă ziarul.

— Doar ceea ce am citit…

În cele două săptămâni care trecuseră, încercase de mai multe ori să-i telefoneze Marelui George în Costa Rica, fără succes. Preşedintele corporaţiei SuNatCo era de negăsit. Informaţiile care parveneau îl descriau ca trăind într-o splendoare feudală, cu o mică armată de ucigaşi care să-l păzească, declarând că nici nu se gândeşte să se întoarcă vreodată în Statele Unite. Era ştiut faptul că, aşa cum au dovedit-o până acum alţi escroci şi fugari, Costa Rica nu va accepta convenţiile de extrădare ale Statelor Unite.

— Simt că mă prăbuşesc, zise Onorabilul Harold şi glasul lui era aproape să se frângă. Am angajat toţi banii familiei mele în SuNatCo şi eu însumi sunt înglodat în datorii pentru cumpărare de acţiuni ale Investiţiilor Q.

— Ce ştii *despre* Investiţiile Q?

Heyward încercase mai înainte să afle situaţia grupului particular care datora două milioane de dolari Băncii FMA, pe lângă cele cincizeci de. Milioane datorate de corporaţia Supranational.

— Vrei să spui că n-ai auzit?

Heyward luă foc:

— Dacă aş fi auzit, te-aş fi întrebat?

— Am aflat aseară de la Inchbeck. Acest afurisit de Quartermain a vândut toate acţiunile Investiţiilor Q – cele mai multe stocate în întreprinderi afiliate corporaţiei SuNatCo – atunci când preţul acţiunilor grupului avea valoarea maximă. Trebuie să fi fost o piscină plină cu bani numerar.

Inclusiv cele două milioane ale Băncii FMA, se gândi Heyward. Întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Nemernicul a transferat totul societăţilor petroliere străine care îi aparţineau, apoi şi-a retras banii, aşa încât toate acţiunile Investiţiilor Q au rămas neacoperite, hârtie fără valoare. Spre

dezgustul lui Heyward, Austin începu să se văicărească: Bani buni, banii mei… pot să fie în Costa Rica, în Bahamas, în Elveţia… Roscoe, trebuie să mă ajuţi să-i capăt înapoi… Altfel sunt un om sfârşit… distrus.

Heyward zise laconic:

— Nu pot să te ajut în nici un fel, Harold.

Era destul de îngrijorat de propriul lui plasament în Investiţiile Q, fără a-şi mai bate capul cu ale lui Austin.

— Dar dacă auzi ceva… Dacă mai este vreo speranţă…

— Dacă mai este, am să te anunţ.

Heyward îl expedie pe Austin din biroul său cât putu mai repede. Abia plecase, când doamna Callaghan îi spuse prin interfon:

— Vă caută un reporter de la *Newsday.* Numele lui este Endicott. Este vorba de Supranational şi spune că e important să vă vorbească personal.

— Spune-i că nu am nimic de declarat şi să se adreseze departamentului relaţiilor cu publicul.

Heyward îşi aminti avertismentul lui Dick French pentru conducătorii băncii. *„Presa va încerca să ia legătura cu fiecare din voi… Trimiteţi orice solicitant la mine”.* Cel puţin asta era o povară pe care nu era obligat să o poarte.

Câteva minute mai târziu, auzi din nou vocea doamnei Callaghan:

— Îmi pare rău, domnule Heyward.

— Ce mai este?

— Domnul Endicott se află încă pe fir. Mă roagă să vă spun: Doriţi să discute despre domnişoara Avril Deveraux cu departamentul relaţiilor cu publicul, sau doriţi să vorbiţi dumneavoastră personal despre ea?

Heyward smulse unul din telefoane:

— Ce înseamnă toate astea?

— Bună dimineaţa, domnule, zise o voce liniştită. Îmi cer scuze că vă deranjez. Sunt Bruce Endicott de la *Newsday.*

— I-aţi spus secretarei mele…

— I-am spus, domnule, că sunt unele lucruri pe care cred că aţi prefera să le discut cu dumneavoastră personal, mai curând decât să le dau în vileag lui Dick French.

Să fi fost oare o subtilă accentuare în expresia: „dau în vileag”? Heyward nu era sigur. Zise:

— Sunt extrem de ocupat. Pot să vă acord câteva minute. Asta e

tot.

— Vă mulţumesc, domnule Heyward. Voi fi cât se poate de scurt. Ziarul nostru face unele investigaţii cu privire la corporaţia Supranational. După cum ştiţi, există un foarte mare interes al publicului şi pregătim pentru mâine articolul de fond pe această temă. Printre altele, suntem la curent cu marele împrumut pe care SuNatCo l-a făcut la banca dumneavoastră. Am vorbit despre asta cu Dick French.

— Atunci aveţi toate informaţiile necesare.

— Nu tocmai, domnule. Am înţeles din alte surse că dumneavoastră personal aţi negociat împrumutul cu Supranational. Şi întrebarea este când s-a pus pentru prima oară această problemă? Înţeleg prin asta, când a cerut SuNatCo pentru prima oară banii? Puteţi să vă amintiţi?

— Mi-e teamă că nu. M-am ocupat de multe împrumuturi mari.

— Desigur că nu prea multe de cincizeci de milioane dolari.

— Cred că v-am mai răspuns la întrebare.

— Mă întreb dacă n-aş putea să vă ajut, domnule. Nu s-a întâmplat cumva în timpul unei călătorii în insulele Bahamas, în martie? O călătorie în care aţi fost cu domnul Quartermain, vicepreşedintele Stonebridge şi câţiva alţii?

Heyward ezită.

— Da, s-ar putea să fi fost aşa.

— Puteţi să-mi spuneţi în mod precis că a fost atunci?

Tonul reporterului suna politicos, dar era limpede că nu putea fi expediat cu răspunsuri evazive.

— Da, îmi amintesc acum. Atunci a fost.

— Vă mulţumesc, domnule. În acea călătorie particulară aţi mers cumva cu avionul personal Jet 707 al domnului Quartermain?

— Da.

— În compania mai multor tinere?

— Abia dacă pot spune că eram în compania lor. Îmi aduc vag aminte că se aflau în avion câteva însoţitoare de bord.

— Una dintre ele nu era cumva domnişoara Avril Deveraux? Aţi întâlnit-o atunci în cele câteva zile care au urmat în Bahamas?

— Se poate să o fi făcut. Numele de care aţi pomenit mi se pare familiar.

— Domnule Heyward, iertaţi-mă că vă pun astfel întrebarea, dar domnişoara Deveraux nu v-a fost cumva oferită ca să vă distraţi cu ea, în schimbul patronării împrumutului pentru Supranational?

— În mod sigur nu!

Heyward asuda acum, iar mâna care ţinea telefonul tremura. Se întrebă: Cât de multe ştia în realitate acest inchizitor cu voce catifelată? Desigur, putea să încheie imediat conversaţia; poate că ar fi trebuit, deşi dacă ar fi făcut-o, ar fi rămas cu presupuneri, dar nu cu certitudini.

— Dar nu cumva, domnule, ca urmare a călătoriei în Bahamas, aţi legat o prietenie cu domnişoara Deveraux?

— Cred că puteţi s-o numiţi astfel. Este o persoană plăcută, fermecătoare.

— Deci v-o amintiţi?

Căzuse într-o cursă. Recunoscu:

— Da.

— Vă mulţumesc, domnule… Apropo, aţi mai întâlnit-o pe domnişoara Deveraux după aceea?

Întrebarea fusese pusă ca din întâmplare. Dar omul acesta Endicott ştia. Încercând să nu lase tremurai să i se trădeze în voce, Heyward insistă:

— Am răspuns tuturor întrebărilor la care am intenţionat s-o fac. Aşa cum v-am spus, sunt extrem de ocupat.

— Cum doriţi, domnule, dar cred că ar trebui să vă spun că am vorbit cu domnişoara Deveraux şi că ea a fost extrem de înţelegătoare.

„Extrem de înţelegătoare”? Heyward reflectă că Avril putea să fie, mai ales dacă ziarul o plătea. Şi bănui că o plătise. Dar nu avea nici un resentiment faţă de ea. Avril era aşa cum era şi nimic nu ar putea vreodată să umbrească drăgălăşenia pe care i-o arătase.

Reporterul continuă:

— Ea ne-a furnizat detalii ale întâlnirilor cu dumneavoastră şi avem câteva din notele de plată de la hotelul Columbia Hilton. Notele dumneavoastră de plată pe care le-a achitat corporaţia Supranational. Nu doriţi cumva, domnule, să vă reconsideraţi declaraţia că nimic din toate astea nu are vreo legătură cu împrumutul pe care l-a acordat Banca FMA corporaţiei Supranational?

Heyward rămase tăcut. Ce ar fi putut să spună? *La naiba* cu toţi gazetarii şi scriitorii! Obsesia lor de a invada viaţa particulară cu veşnica lor iscodire şi iar iscodire. Era neîndoios că cineva din SuNatCo fusese convins să vorbească şi şterpelise sau copiase câteva acte. Îşi amintea că Avril spusese ceva despre o „listă”, un

repertoriu confidenţial al celor care puteau fi distraţi pe cheltuiala corporaţiei Supranational. O bucată de vreme şi propriul său nume figurase acolo. Probabil că deţineau şi informaţia asta. Ironia, desigur, era că Avril nu influenţase în nici un fel hotărârea cu privire la împrumutul pentru SuNatCo. El luase hotărârea să-l recomande cu mult înainte de legătura cu ea. Dar cine l-ar fi crezut?

— Mai este ceva, domnule, urmă Endicott, presupunând că nu exista răspuns la ultima chestiune. Pot să vă întreb de o companie de investiţii particulară, denumită „Investiţiile Q”? Ca să nu pierdem timpul, am să vă spun că am izbutit să obţinem copii de pe unele registre şi dumneavoastră apăreţi ca deţinând două mii de acţiuni. Este corect?

— Nu am de făcut nici un comentariu.

— Domnule Heyward, aceste acţiuni nu v-au fost date cumva drept comision pentru aranjamentul cu împrumutul acordat corporaţiei Supranational şi pentru împrumuturile următoare, totalizând două milioane de dolari pentru Investiţiile Q?

Fără să rostească vreun cuvânt, Roscoe Heyward puse telefonul în furcă.

În ziarul de a doua zi. Aşa spusese reporterul care îl chemase. Vor tipări totul deoarece, în mod evident, posedau dovada şi ceea ce un ziar apucă să publice este preluat apoi de restul mijloacelor de informare. Nu-şi făcea iluzii, nu avea îndoieli asupra a ceea ce va urma. Un articol de ziar, un reporter, însemnau dizgraţie – totală, absolută. Nu numai la bancă, dar şi printre prieteni, în familie, la biserica sa, pretutindeni. Prestigiul, influenţa, mândria sa vor fi distruse; pentru prima oară, îşi dădu seama ce mască fragilă constituiau ele. Dar şi mai rău era că avea siguranţa urmăririi judiciare pentru că acceptase mită şi posibilitatea altor acuzaţii, probabilitatea de a fi închis.

Se întrebase uneori ce vor fi simţit acoliţii lui Nixon, odinioară aroganţi, doborâţi din locurile lor înalte pentru a fi urmăriţi în justiţie, a li se lua amprentele, pierzându-şi demnitatea, fiind judecaţi de juraţii pe care, nu cu multă vreme înainte, i-ar fi tratat cu dispreţ. Acum ştia. Sau în scurt timp avea să ştie.

Îi veni în minte un citat din Geneză: *„Pedeapsa mea e mai mare decât pot s-o îndur.”*

Un telefon de pe birou sună. Nu-l băgă în seamă. Nu mai era nimic de făcut aici. Nicicând.

Aproape fără să-şi dea seama, se ridică, ieşi din birou, trecu pe

lângă doamna Callaghan, care îl privi ciudat şi îi puse o întrebare pe care el nici nu o auzi, nici nu o înregistră şi nici nu i-ar fi răspuns chiar dacă ar fi auzit-o. Parcurse coridorul de la etajul treizeci şi şase, trecu de camera consiliului, cu atât de puţin timp în urmă o arenă pentru propriile sale ambiţii. Mai mulţi oameni i se adresară. Nu îi luă în seamă. Nu departe de sala de consiliu, era o uşă mică rareori folosită. O deschise. Se afla în faţa unor trepte care duceau în sus şi le urcă, parcurgând mai multe scări şi paliere. Urca hotărât, fără să se grăbească, dar nici nu se opri din mers.

Odinioară, pe când blocul turn al sediului FMA era nou, Ben Rosselli îşi adusese directorii aici. Heyward era unul dintre ei. Ieşiseră cu toţii printr-o altă uşă mică. Aceasta îi apăru acum în faţă. Heyward o deschise şi ieşi afară, pe un balcon îngust, aproape de vârful clădirii, mult deasupra oraşului.

Vântul aspru de noiembrie îl lovi cu forţa lui năvalnică. Se aplecă spre a-l înfrunta şi se simţi mai reconfortat, de parcă ar fi fost îmbrăţişat, îşi aminti cum, cu cealaltă ocazie, Ben Rosselli întinsese mâinile către oraş şi spusese:

„Domnilor, ceea ce se întindea odinioară aici era ţara promisă a bunicului meu. Ceea ce vedeţi astăzi este al nostru. Ţineţi minte – aşa cum a făcut-o şi el – că pentru a profita, în sensul adevărat, trebuie să-i dăm, tot aşa cum îi luăm.” I se părea foarte îndepărtat, atât preceptul, cât şi timpul când fusese rostit. Heyward privi în jos. Vedea clădirile mici, râul şerpuitor, omniprezent, circulaţia, oamenii mişcându-se ca nişte furnici în Piaţa Rosselli, departe jos. Sunetele ajungeau la el înăbuşite şi confuze, datorită vântului.

Trecu un picior peste balustrada înaltă până la piept ce separa balconul de marginea îngustă, neprotejată. Îi urmă al doilea picior. Până în clipa aceasta nu simţise nici o frică, dar acum tremura din tot corpul, iar mâinile se agăţară strâns de balustrada din spatele său.

Undeva, în spatele lui, auzi voci agitate, paşi alergând pe scări. Cineva strigă:

— Roscoe!

Penultimul său gând a fost un citat din Samuel, I: *Du-te şi Domnul va fi cu tine. Cel din urmă gând fu la Avril: O, tu cea mai mândră între femei… Ridică-te, iubirea mea, frumoasa mea şi vino…*

Apoi, când prin uşa din spatele lui năvăliră câţiva oameni, închise ochii şi păşi în gol.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Există zile în viaţă, gândi Alex Vandervoort, care, atâta vreme cât respiri şi îţi aminteşti totul, îţi vor rămâne adânc şi dureros întipărite în memorie. Una dintre ele era ziua – petrecută cu ceva mai mult de un an în urmă – când Ben Rosselli îşi anunţase moartea iminentă. Cealaltă era ziua de astăzi.

Era seară. Acasă, în apartamentul său, Alex – încă şocat de ceea ce se întâmplase mai înainte, nesigur şi descumpănit – o aştepta pe Margot, care urma să sosească în curând. Îşi pregăti al doilea whisky cu sifon şi aruncă o bucată de lemn în focul care se stingea.

În dimineaţa asta, fusese primul care trecuse prin uşa ce ducea la balconul din blocul turn, după ce urcase în goană scările la auzul îngrijorării exprimate în legătură cu starea de spirit a lui Heyward şi deducând – dintr-o rapidă chestionare a altora – unde putea să se fi dus Roscoe. Alex strigase atunci când se repezise prin uşa ce dădea în balcon, dar fusese prea târziu.

Imaginea lui Roscoe – părând agăţat o clipă în aer, apoi dispărând din raza privirii cu un strigăt teribil, care se stingea repede – îl îngrozi pe Alex, făcându-l să tremure şi împiedicându-l câtva timp să scoată o vorbă. Tom Straughan, care era în urma lui pe scară, fu acela care preluă comanda, dând ordinul să se elibereze balconul, un ordin cu care Alex fu de acord.

Mai târziu, dintr-o iniţiativă care nu mai avea utilitate, uşa care dădea în balcon fusese încuiată.

Reîntors la etajul treizeci şi şase, Alex îşi recăpătă stăpânirea de sine şi se duse să-l informeze pe Jerome Patterton. După aceea, restul zilei fu un talmeş-balmeş de întâmplări, decizii, amănunte succedându-se şi învălmăşindu-se unele cu altele, până când totul deveni un epitaf al lui Heyward, care nici până acum nu era încheiat, iar a doua zi va fi la fel. Dar, deocamdată, soţia şi fiul lui Roscoe fuseseră căutaţi şi li se transmiseră condoleanţe; se răspunse la întrebările poliţiei – cel puţin în parte; se făcuseră pregătiri pentru înmormântare. Deoarece trupul era de nerecunoscut, coşciugul urma să fie sigilat de îndată ce procurorul îşi va fi dat acordul; o declaraţie de presă fusese redactată de Dick French şi

aprobată de Alex, iar altor întrebări li se răspunsese sau fuseseră amânate. Răspunsurile la alte întrebări se clarificară pentru Alex după-amiaza târziu, puţin după ce Dick French îi dădu sfatul că ar trebui să accepte să stea de vorbă la telefon cu un reporter de la *Newsday,* numit Endicott.

Când Alex vorbi cu el, reporterul părea descumpănit. Îi dădu explicaţia că citise cu câteva minute înainte, într-o ştire a agenţiei *Associated Press,* despre ceea ce părea a fi fost sinuciderea lui Roscoe Heyward. Endicott continuă descriindu-i convorbirea pe care o avusese în dimineaţa aceea cu Heyward şi ceea ce se putuse deduce din ea.

— Dacă mi-aş fi închipuit… sfârşi el cu stângăcie.

Alex nu făcu nici o încercare de a-l ajuta pe reporter să se simtă mai bine. Principiile morale ale profesiunii acestuia erau un lucru cu care ar fi trebuit să se descurce singur. Dar îl întrebă:

— Ziarul dumneavoastră va mai publica articolul?

— Da, domnule. Redacţia scrie o nouă introducere. În afară de aceasta, va apărea mâine după cum se intenţionează.

— Atunci, de ce m-aţi mai sunat?

— Cred că tocmai pentru că doream să spun cuiva că îmi pare rău.

— Da, zise Alex. Şi mie îmi pare.

În seara aceasta, Alex reflectă încă o dată la convorbire, compătimindu-l pe Roscoe pentru chinul moral care trebuie să-l fi frământat în acele ultime minute.

Pe de altă parte, era neîndoios că articolul din *Newsday* va face băncii un mare rău când va apărea a doua zi. Va fi un rău adăugat altui rău. În ciuda succesului obţinut de Alex prin stăvilirea invaziei de la Tylersville şi a absenţei altor invazii vizibile în altă parte, avusese loc o scădere a încrederii publice în Banca FMA şi o reducere a depunerilor. În ultimele zece zile, fuseseră ridicate aproape patruzeci de milioane de dolari prin retrageri, iar fondurile ce intrau în bancă erau mult mai mici decât volumul obişnuit. În acelaşi timp, cota acţiunilor Băncii FMA scăzuse mult la bursa din New York.

Desigur, Banca FMA nu era singura căreia i se întâmpla aşa ceva. De când cu ştirile iniţiale despre nesolvabilitatea corporaţiei Supranational, o atmosferă de deprimare pusese stăpânire pe cei care făceau investiţii şi pe cercurile de afaceri, inclusiv bancherii. Ele făcuseră ca preţurile stocului de acţiuni, în general, să scadă; se

iviseră noi îndoieli pe plan internaţional în ceea ce priveşte valoarea dolarului şi lucrul acesta le apărea unora ca ultimul avertisment clar înainte de marea furtună a recesiunii mondiale.

Alex reflecta că era ca şi cum prăbuşirea unui uriaş dusese la concluzia că şi alţi uriaşi, consideraţi odinioară invulnerabili, ar putea să se prăbuşească; că nici individul, nici corporaţiile, nici guvernele nu vor putea să scape vreodată de cea mai simplă lege a contabilităţii: ceea ce datorezi trebuie să plăteşti într-o zi.

Lewis D'Orsey, care propovăduise această doctrină vreme de două decenii, scrisese aproape acelaşi lucru în ultimul său buletin. Alex îl primise cu poşta de dimineaţă, se uitase prin el, apoi îl pusese în buzunar pentru a-l citi cu atenţie diseară. Acum îl scoase.

> „Să nu credeţi în mitul gălăgioşilor reclamagii (scria Lewis), că, în ceea ce priveşte corporaţiile financiare, naţionale sau internaţionale, există ceva complet şi insesizabil, care să sfideze o analiză lesnicioasă.
>
> Toate sunt pur şi simplu activităţi casnice, banale activităţi casnice, la o scară mai mare.
>
> Implicaţiile atribuite, eclipsările şi sinuozităţile sunt un hăţiş imaginar. În realitate, ele nu există, ci au fost create de politicienii care cumpără voturi (ceea ce înseamnă toţi politicienii), de manipulatorii şi de economiştii îmbolnăviţi de keynesism. Ei îşi folosesc vraciul-minune pentru a ascunde ceea ce fac şi au făcut. De ceea ce le e frică în mod deosebit este simpla noastră examinare amănunţită a activităţii lor, în lumina limpede şi cinstită a bunului simţ. Căci ceea ce au creat în primul rând – mai ales politicienii – sunt munţi de datorii pe care nici ei, nici noi, nici stră-stră-strănepoţii noştri nu le vor putea plăti vreodată. Pe de altă parte, au tipărit, ca şi când ar fi fost vorba de hârtie igienică, o avalanşă de bilete de bancă, devalorizând bunii noştri bani, mai ales cinstiţii dolari cu acoperire în aur pe care i-au posedat odinioară americanii.
>
> Repetăm: Totul este o simplă activitate casnică – cea mai flagrantă, incompetentă, necinstită activitate casnică din istoria omenirii.
>
> Acesta şi numai acesta este motivul fundamental al inflaţiei."

Şi aşa mai departe. Lewis prefera să spună în multe cuvinte ceva ce ar fi putut spune în puţine.

De asemenea, ca totdeauna, Lewis oferea o soluţie racilelor financiare.

> „Asemenea unei căni de apă pentru un călător însetat şi muribund, o soluţie este gata şi la îndemână, aşa cum a fost totdeauna şi cum va fi totdeauna.
>
> Aurul.
>
> Aurul, încă o dată, ca temelie a sistemelor monetare ale lumii.
>
> Aurul, cel mai vechi, singurul bastion al integrităţii monetare.
>
> Aurul, singura sursă, incoruptibilă, a disciplinei fiscale.
>
> Aurul, pe care politicienii nu îl pot tipări sau produce, sau falsifica, sau devaloriza în alt fel.
>
> Aurul care, din cauza rezervelor sever limitate, stabileşte propria sa valoare adevărată, durabilă.
>
> Aurul care, din cauza valorii lui solide şi atunci când constituie o temelie pentru bani, ocroteşte economiile oneste ale tuturor oamenilor împotriva furturilor comise de hoţi, şarlatani, incompetenţi şi de visătorii din administraţia publică.
>
> Aurul care, de-a lungul secolelor, a demonstrat că:
>
> - fără el, ca bază monetară, se ajunge la o inevitabilă inflaţie urmată de anarhie.
>
> - cu el, inflaţia poate fi înfrânată şi vindecată, stabilitatea menţinută.
>
> Aurul pe care Dumnezeu, în înţelepciunea Sa, trebuie să-l fi creat cu scopul de a restrânge excesele omului.
>
> Aurul despre care americanii declarau odinioară cu mândrie că dolarul lor era «tot atât de bun» ca şi el.
>
> Aurul la care cândva, în curând, America trebuie să revină în mod onorabil, acceptându-l ca etalon de schimb. Alternativa – care pe zi ce trece devine mai evidentă – este dezintegrarea fiscală şi naţională. Din fericire, chiar şi acum, în ciuda scepticismului şi fanaticilor adversari ai aurului, există semne de maturizare a concepţiilor în guvern. Semnele unei reveniri sănătoase…”

Alex puse jos *The D'Orsey Newsletter:* Asemenea altor oameni din bancă şi din alte locuri, râsese uneori de gălăgioşii fanatici ai aurului – Lewis D'Orsey, Harry Schultz, James Dines, congresmenii Crane, Exter, Browne, Pick, Richard Russell şi câţiva alţii. Totuşi, de curând începuse să se întrebe dacă nu cumva vederile lor simpliste n-ar putea să fie, la urma urmei, adevărate. Aşa cum credeau în aur, credeau în libertate, în rolul nestingherit şi liber al pieţei, în care companiilor neeficiente li se îngăduia să se prăbuşească, iar celor eficiente să câştige. Reversul medaliei erau teoreticienii keynesişti, care urau aurul şi credeau în cochetări cu economia, inclusiv în subsidii şi verificări, numindu-le pe toate „acordări subtile". Alex se întreba dacă keynesiştii pot fi eretici, iar D'Orsey, Schultz şi ceilalţi, adevăraţii profeţi? Posibil. În alte ere, profeţii erau singuri şi luaţi în râs. Totuşi, unii dintre ei au trăit ca să-şi vadă profeţiile împlinite. Punctul de vedere pe care Alex îl împărtăşea întru totul cu Lewis şi cu alţii era că, în curând, aveau să vină vremuri grele. Într-adevăr, pentru Banca FMA ele şi apăruseră.

Auzi sunetul unei chei răsucite în broască. Uşa exterioară a apartamentului se deschise şi Margot intră, îşi scoase pardesiul din păr de cămilă, prins cu cordon şi îl aruncă pe un scaun.

— Oh, Dumnezeule, Alex! Nu-mi poate ieşi din minte Roscoe. Cum a putut s-o facă? De ce?

Şi se duse direct la bar, unde pregăti o băutură.

— Se pare că existau unele motive, zise el încet. Au început să iasă la lumină. Dacă nu te superi, Bracken, nu mă simt încă în stare să vorbesc despre asta.

— Înţeleg.

Ea veni spre el. O ţinu strâns lipită în vreme ce se sărutau. După o clipă, Alex spuse:

— Spune-mi de Eastin, de Juanita, de fetiţă.

De ieri, Margot făcuse o mulţime de aranjamente foarte bine gândite, pentru toţi trei.

Se aşeză în faţa lui, privindu-l, în vreme ce îşi sorbea băutura.

— S-au întâmplat atât de multe… deodată…

— Deseori lucrurile se întâmplă astfel.

El se întreba ce s-ar mai putea întâmpla înainte ca ziua să se încheie.

— În primul rând, Miles, începu Margot. E în afară de pericol şi vestea cea mai bună este că, printr-o minune, nu va orbi. Ceea ce cred doctorii este că probabil a închis ochii cu o clipă înainte ca

acidul să-i atingă faţa, astfel încât pleoapele l-au salvat. Sunt, bineînţeles, cumplit de arse, ca şi restul feţei şi multă vreme încă va avea de îndurat operaţiuni estetice.

— Ce-i cu mâinile lui?

Margot îşi scoase un carneţel din poşetă şi îl deschise:

— Spitalul a luat legătura cu un chirurg de pe coasta de vest, un oarecare doctor Jack Tupper din Oakland. Are reputaţia de a fi unul dintre cei mai buni specialişti din ţară în refacerea chirurgicală a mâinilor. A fost consultat prin telefon. S-a convenit să vină aici cu avionul şi să-l opereze pe la mijlocul săptămânii viitoare. Presupun că banca va plăti.

— Da, zise Alex, va plăti.

— Am stat de vorbă, continuă Margot, cu Innes, agentul de la FBI. Spune că, în schimbul mărturiilor lui Miles Eastin în instanţă, ei îi vor oferi protecţie şi o nouă identitate în altă parte în ţară.

Ea lăsă jos carneţelul de notiţe.

— Nolan a stat de vorbă cu tine astăzi?

Alex negă clătinând din cap.

— N-ar fi avut prea multe şanse s-o facă.

— O s-o facă. Doreşte să te roage să foloseşti influenţa ta pentru a-l ajuta pe Miles să-şi găsească o slujbă. Nolan zice că, dacă va fi nevoie, o să bată cu pumnul în masă spre a te determina să o faci.

— Nu va fi nevoie, zise Alex. Compania noastră anonimă, care deţine majoritatea acţiunilor, posedă magazine de bani în Texas şi în California. O să găsim ceva pentru Eastin în vreunul din ele.

— Poate că o s-o angajeze şi pe Juanita. Ea spune că oriunde se va duce Eastin, va merge cu el. Estela de asemenea.

Alex suspină. Era bucuros că până la urmă va exista cel puţin un sfârşit fericit.

— Ce spunea Tom McCartney despre fetiţă?

Alex avusese ideea s-o trimită pe Estela Nunez la doctorul McCartney, psihiatrul de la Centrul de Refacere. Cu ce tulburări mintale – dacă există vreuna – s-o fi ales fetiţa, se întreba Alex, ca urmare a răpirii şi torturării ei?

Dar gândul la Centrul de Refacere i-o reaminti în mod dureros pe Celia.

— Am să-ţi spun ceva, zise Margot. Dacă tu şi cu mine am fi atât de întregi la minte şi echilibraţi ca micuţa Estela, am fi amândoi oameni mai buni. Doctorul McCartney spune că a discutat cu fetiţa toată întâmplarea. Drept rezultat, Estela nu-şi va întipări

întâmplarea în subconştient. Ea şi-o va aminti cu limpezime – ca pe un coşmar groaznic, nimic mai mult.

— Sunt bucuros de asta, zise el domol. Cu adevărat bucuros.

— A fost o zi încărcată. Margot se întinse, azvârlindu-şi pantofii din picioare. Un alt lucru pe care l-am făcut a fost să vorbesc cu departamentul vostru juridic, în legătură cu despăgubirea pentru Juanita. Cred că putem să aranjăm ceva fără să te dau în judecată.

— Mulţumesc, Bracken.

Alex luă paharele, ca să le umple din nou. În vreme ce era astfel ocupat, sună telefonul. Margot se ridică şi răspunse.

— Este Leonard Kingswood. Pentru tine.

Alex traversă camera şi luă receptorul.

— Da, ce e Len?

— Ştiu că te relaxezi după o zi grea, zise preşedintele corporaţiei *Northam Steel*. Şi eu sunt cutremurat de întâmplarea cu Roscoe. Dar ceea ce trebuie să-ţi spun nu poate aştepta.

Alex se strâmbă.

— Dă-i drumul.

— A fost un conciliabul secret al consilierilor. Încă de azi după-amiază am avut două consfătuiri şi alte consultări intermediare. Pentru mâine la prânz a fost convocată o şedinţă a consiliului de administraţie FMA.

— Şi?

— Primul subiect pe ordinea de zi va fi acceptarea demisiei lui Jerome din funcţia de preşedinte. Unii dintre noi au cerut-o. Jerome a fost de acord. De fapt, cred că s-a simţit chiar uşurat.

Da, gândi Alex, era probabil să fie aşa. Patterton nu avea tăria să reziste unei bruşte avalanşe de probleme, ca şi hotărârilor vitale, necesare acum.

— După aceasta, zise Kingswood cu obişnuita lui sinceritate brutală, vei fi ales tu preşedinte, Alex. Numirea intră în vigoare imediat.

În timp ce vorbea, Alex îşi proptise microreceptorul cu umărul şi îşi aprinsese pipa. Acum pufăia din ea reflectând.

— În legătură cu acest punct, Len, nu sunt sigur că mai doresc funcţia asta.

— Se vântura ideea că ai putea să spui aşa ceva şi, de aceea, am fost însărcinat să te înştiinţez. Ai putea crede că pledez pentru mine şi pentru ceilalţi din consiliu.

Kingswood se opri şi Alex îşi dădu seama că îi venea greu să

vorbească. Unui om de felul lui L. Kingswood nu-i era uşor să se roage astfel, totuşi, se strădui s-o facă.

— Ştim cu toţii că ne-ai prevenit în privinţa corporaţiei Supranational, dar ne-am crezut mai deştepţi. Ei bine, n-am fost. N-am ţinut seama de sfatul tău şi ceea ce ai prezis s-a adeverit. De aceea acum, Alex, îţi cerem – cam târziu, recunosc – să ne scoţi din încurcătura în care am intrat. Aş putea spune că unii dintre consilieri se simt sub povara propriei lor răspunderi. Cu toţii ne amintim că ne-ai prevenit şi în privinţa asta.

— Dă-mi puţin timp de gândire, Len.

— Nu te grăbi.

Alex presupunea că ar trebui să resimtă o satisfacţie personală, poate un fel de sentiment de superioritate, pentru că fusese răzbunat şi era înclinat să zică: *V-am spus eu;* că ar trebui să fie conştient de puterea de a avea în mână atuurile aşa cum ştia că le are.

Nu simţea nimic din toate astea. Doar o mare tristeţe, la gândul inutilităţii şi al risipei, atunci când cel mai bun lucru care se putea întâmpla, pentru mult timp de acum încolo – presupunând că el va reuşi – era ca banca să revină la situaţia în care o lăsase Rosselli.

Oare pentru aşa ceva ar fi meritat? Ce însemnau toate astea? Ar putea ele oare să justifice efortul extraordinar, profunda implicare şi sacrificiile, încordarea şi efortul? Şi pentru ce? Ca să salvezi de la prăbuşire o bancă, un depozit de bani, o maşină de adunat bani? Nu era oare activitatea lui Margot, printre cei săraci şi năpăstuiţi, mult mai importantă decât a lui? Nu aducea ea o mai mare contribuţie în viaţa lor? Totuşi, lucrurile nu erau atât de simple, căci băncile erau necesare, în felul lor, tot atât de esenţiale şi de urgente ca hrana. Civilizaţia ar fi distrusă fără un sistem monetar; băncile, deşi imperfecte, puneau în funcţiune sistemul monetar.

Acestea erau speculaţii abstracte; exista însă una practică. Chiar dacă Alex accepta conducerea Băncii FMA în stadiul de acum, nu oferea nici o garanţie de succes. El nu putea decât să asiste neputincios la prăbuşirea Băncii FMA sau la preluarea ei de către altă bancă. În acest caz, numele îi va fi legat de prăbuşire, iar reputaţia lui de bancher va fi distrusă. Pe de altă parte, dacă era cineva care putea să salveze Banca FMA, Alex ştia că numai el putea fi acela. Pe lângă abilitate, poseda cunoştinţe specifice pe care cineva din afară nu ar fi avut timp se le capete. Mai important chiar: în ciuda tuturor dificultăţilor, până şi acum avea convingerea

că putea să reuşească.

— Dacă accept, Len, stărui să mi se dea mână liberă ca să pot face schimbări, inclusiv în consiliul de administraţie.

— Vei avea mână liberă, răspunse Kingswood. Ţi-o garantez personal.

Alex trase din pipă, apoi o puse jos.

— Am să mă gândesc la noapte. O să-ţi dau răspunsul cu privire la hotărârea mea mâine dimineaţă.

Închise telefonul şi îşi reluă băutura de la bar. Margot şi-o luase pe a ei. Acum îl privi cu un aer critic.

— De ce n-ai acceptat? Când amândoi ştim foarte bine că o să accepţi?

— Ai ghicit despre ce a fost vorba?

— Bineînţeles.

— De ce eşti aşa sigură că o să accept?

— Pentru că nu poţi rezista ispitei. Pentru că banca esta însăşi viaţa ta. Orice altceva trece pe planul al doilea.

— Nu sunt aşa sigur, zise el pe gânduri, că aş dori să fie aşa cum spui tu.

Totuşi, fusese adevărat, gândi el, atunci când era împreună cu Celia. Mai era şi acum? Poate că răspunsul va fi afirmativ, aşa cum zisese Margot. Probabil, de asemenea, că nimeni n-a izbutit vreodată să-i schimbe firea.

— Există o întrebare pe care doream să ţi-o pun, zise Margot. Se pare că momentul acesta e tot aşa de potrivit ca oricare altul.

El aprobă, dând din cap.

— Dă-i drumul.

— În seara aceea la Tylersville, în ziua invadării băncii, când bătrâna pereche, cu economiile ei de o viaţă ţinute în sacoşă, ţi-a pus întrebarea: *Banii noştri sunt absolut siguri în banca dumneavoastră?* Ai răspuns da. Ai fost într-adevăr sigur?

— Asta m-am întrebat şi eu, zise Alex. Imediat după aceea şi de atunci încoace. Dacă mă gândesc bine, cred că n-am fost sigur.

— Dar astfel ai salvat banca, nu-i aşa? Şi asta a contat în primul rând. Pentru bătrânii aceia şi pentru toţi ceilalţi; chiar înaintea cinstei, căci „afacerile, ca de obicei, erau mai importante”. Deodată, în glasul lui Margot se simţi o emoţie: De aceea vei continua să încerci a salva banca, Alex, înainte de orice. Astea erau relaţiile dintre tine şi Celia. Şi, continuă ea încet, aşa se va întâmpla, dacă va trebui să iei o hotărâre, cu tine şi cu mine.

Alex tăcea. Ce putea spune, ce-ar putea spune oricine când este confruntat cu purul adevăr?

— Aşa că, până la urmă, zise Margot, nu te deosebeşti câtuşi de puţin de Roscoe şi nici de Lewis. Ea apucă *The D'Orsey Newsletter* cu scârbă: Stabilitate în afaceri, bani siguri, aur, cote mari la acţiuni. Toate acestea având întâietate. Oamenii – mai ales cei mărunţi, neînsemnaţi – rămân cu mult în urmă. Există o mare prăpastie între noi, Alex. Şi întotdeauna va exista.

Alex observă că ea plângea.

Undeva, dincolo de camera de zi, se auzi apelul interfonului.

Alex ocări:

— Fir-ar să fie de întreruperi!

Se îndreptă către aparatul interfonului, aflat în legătură cu portarul de la parter.

— Da, ce este?

— Domnule Vandervoort, o doamnă care întreabă de dumneavoastră. Doamna Callaghan.

— Nu cunosc pe nimeni… Se opri: să fie secretara lui Heyward? Întreab-o dacă este de la bancă.

O pauză.

— Da, domnule, este.

— Foarte bine. Trimite-o sus.

Alex o lămuri şi pe Margot. Amândoi aşteptau curioşi. Când auziră ascensorul oprindu-se la palierul lor, se duse la uşa apartamentului şi o deschise.

— Te rog, intră, doamnă Callaghan.

Dora Callaghan era o femeie atrăgătoare, bine făcută, care se apropia de şaizeci de ani. După câte ştia Alex, lucrase la Banca FMA timp de mulţi ani, cel puţin zece pentru Roscoe Heyward. De obicei era echilibrată, demnă de încredere. Astă-seară însă arăta obosită şi nervoasă.

Purta o haină din piele de căprioară, cu guler de blană şi avea o servietă de piele. Alex recunoscu servieta ca fiind a băncii.

— Domnule Vandervoort, îmi pare rău că vă deranjez.

— Sunt sigur că ai avut un motiv puternic ca să vii.

El o prezentă pe Margot, apoi întrebă:

— Vrei să bei ceva?

— Într-adevăr aş bea.

Un Martini. Margot îl pregăti, Alex îi luă haina. Se aşezară cu toţii lângă şemineu.

— Poţi vorbi deschis în prezenţa domnişoarei Bracken.

— Mulţumesc. Dora Callaghan luă o înghiţitură din Martini, apoi puse paharul jos. Domnule Vandervoort, azi după-amiază am făcut ordine în biroul domnului Heyward. M-am gândit că ar putea fi unele lucruri de rezolvat, poate hârtii care ar trebui să fie trimise unor persoane. Începu să se bâlbâie şi se opri; apoi şopti: îmi pare rău.

Alex îi spuse cu blândeţe:

— Nu fi necăjită. Avem tot timpul.

După ce îşi reveni, ea continuă:

— Erau câteva sertare încuiate. Atât domnul Heyward, cât şi eu, aveam chei, deşi pe a mea n-am folosit-o de multe ori. Azi am folosit-o.

Din nou tăcere, în timp ce ei aşteptau.

— Într-unul din sertare… domnule Vandervoort, am auzit că mâine dimineaţă vor veni nişte anchetatori. M-am gândit că ar fi mai bine ca dumneavoastră să vedeţi ce era acolo, că ştiţi mai bine decât mine ce e de făcut.

Doamna Callaghan deschise servieta de piele şi scoase două plicuri mari. În timp ce i le înmâna lui Alex, el observă că fuseseră deschise. Fiind foarte curios, scoase conţinutul.

În primul plic se aflau patru certificate de acţiuni, fiecare pentru cinci sute de acţiuni din stocul normal al Investiţiilor Q, semnate de G.G. Quartermain. Cu toate că erau certificate nominale, gândi Alex, nu exista nici o îndoială că aparţinuseră lui Heyward. Îşi aminti de afirmaţiile nedovedite făcute după-amiază de reporterul de la *Newsday.* Aceasta era dovada. Fără îndoială, dacă problema va fi cercetată, vor fi necesare dovezi în plus. Părea însă sigur faptul că Heyward, funcţionar superior al băncii, demn de încredere, acceptase o mită josnică. Dacă ar fi trăit, darea în vileag ar fi implicat urmărire judiciară.

Deprimarea lui Alex de mai înainte se accentuă. Nu-l agrease niciodată pe Heyward. Erau adversari aproape încă din timpul când Alex fusese angajat la Banca FMA. Cu toate acestea, până astăzi nu se îndoise nici măcar o clipă de integritatea lui Roscoe. Asta dovedea, aşa cum îşi dădu seama, că oricât ai crede că îl cunoşti de bine pe un om, de fapt nu-l cunoşti niciodată.

Dorind să nu se fi întâmplat nimic din toate astea, Alex scoase conţinutul celui de-al doilea plic. Erau fotografii mărite ale unui grup de oameni lângă un bazin de înot: patru femei şi doi bărbaţi

goi, iar Roscoe Heyward îmbrăcat. Într-o clipă, Alex ghici că fotografiile erau o amintire de la mult lăudata călătorie a lui Heyward în insulele Bahamas, împreună cu Marele George Quartermain. Alex numără douăsprezece poze, pe măsură ce le aşeza pe o măsuţă, în timp ce Margot şi doamna Callaghan îl urmăreau. Surprinse în treacăt expresia feţei Dorei Callaghan: obrajii îi erau îmbujoraţi, se înroşise. *Se înroşise?* Alex îşi închipuia că nimănui nu i se mai întâmplă aşa ceva.

Pe măsură ce examina fotografiile, îi venea să râdă. Fiecare dintre ei părea ridicol – nu exista alt cuvânt spre a-i descrie. Într-unul din instantanee, Roscoe fixa fascinat femeile goale; în altul, era sărutat de una dintre ele în timp ce mâinile lui îi atingeau sânii. Harold Austin etala un trup veştejit, cu pielea fleşcăită şi un zâmbet şmecheresc. Un alt bărbat, cu fundul spre aparatul de fotografiat, le privea pe femei. Cât despre femei, ei bine, gândi Alex, unii le-ar fi putut socoti atrăgătoare, în ceea ce îl priveşte, ar fi preferat-o în fiecare zi pe Margot cu hainele pe ea.

Nu râse, totuşi, din respect pentru Dora Callaghan, care îşi băuse paharul cu Martini şi se ridicase.

— Domnule Vandervoort, ar fi mai bine să plec.

— Ai procedat corect aducând aceste lucruri la mine, îi spuse el. Apreciez iniţiativa dumitale şi o să mă ocup de ele personal.

— Să te conduc, îi zise Margot.

Aduse haina doamnei Callaghan şi merse cu ea până la ascensor.

Alex stătea la fereastră privind luminile oraşului când Margot se înapoie.

— O femeie drăguţă, zise ea. Şi cinstită.

— Da, răspunse el şi gândi: Orice modificări s-ar face mâine şi în zilele următoare, va avea grijă ca doamna Callaghan să fie tratată cu consideraţie. Vor exista şi alte persoane de care să aibă grijă. Alex îl va avansa imediat pe Tom Straughan în propriul său post anterior ca vicepreşedinte activ. Orville Young ar putea foarte bine să ia locul lui Heyward. Edwina D'Orsey va trebui să fie promovată prim-vicepreşedinte, având în grijă departamentul de credit; era un post pe care Alex îl avusese în vedere de multă vreme pentru Edwina şi în curând avea de gând s-o avanseze şi mai sus. Până atunci, ar trebui să fie numită imediat în consiliul de administraţie. Brusc, îşi dădu seama că luase drept sigur faptul că accepta preşedinţia băncii. Ei bine, era tocmai ce-i spusese Margot. Fără îndoială că ea avea dreptate.

Se îndepărtă de fereastră şi de întunericul de afară. Margot stătea în picioare lângă măsuţă, privind fotografiile. Deodată ea chicoti şi atunci făcu şi el ceea ce dorise de mult – şi începu să râdă împreună cu ea.

— Oh, Doamne, zise Margot. Ce tragicomedie!

După ce isprăviră de râs, el se aplecă, strânse fotografiile şi le puse la loc în plic. Era ispitit să arunce pachetul în foc, dar ştia că nu trebuia să o facă. Ar însemna distrugere de dovezi care ar putea fi necesare. Dar o să facă tot ce va putea, hotărî el, ca să ţină fotografiile departe de ochii altora. În amintirea lui Roscoe.

— Tragicomedie! repetă Margot. Nu-i aşa?

— Da, fu de acord Alex.

Şi în acel moment ştiu că avea nevoie de ea şi că întotdeauna va avea. Îi luă mâinile, amintindu-şi de ceea ce vorbiseră înainte de sosirea doamnei Callaghan.

— Orice prăpastie care ar exista între noi este lipsită de importanţă, stărui Alex. Avem o grămadă de punţi. Tu şi cu mine suntem potriviţi unul cu altul. Hai să rămânem mereu împreună, Bracken, începând de acum.

Ea obiectă:

— Probabil că nu vom reuşi până la urmă. Previziunile sunt împotriva noastră.

— Atunci, vom încerca să dovedim că sunt greşite.

— Bineînţeles, *există* un singur lucru în favoarea noastră şi ochii lui Margot scânteiară şiret. Cele mai multe perechi care se angajează: „să ne iubim şi să ne însoţim până când moartea ne va despărţi”, cel mult într-un an se reped cu paşi mari către instanţele de divorţ. Poate că dacă noi, pornind fără să credem sau să ne aşteptăm la prea mult, vom reuşi mai bine decât alţii.

Cuprinzând-o în braţe, îi spuse:

— Uneori bancherii şi avocaţii vorbesc prea mult.

Cuprins

COLECȚIA BABEL

Comerț la negru cu mii de cărți de credit, negocieri secrete îndulcite cu sex, lovituri mai mult decât îndrăznețe și o dorință nesecată de putere se ascund în spatele ușilor de bronz ale uriașei bănci First Mercantile American – scena principală a cărții lui Hailey. Pentru omul de pe stradă această instituție financiară este la fel de solidă și de sigură ca Fort Knox. Dar înăuntru corupția și rivalitățile sălbatice se transformă într-un vârtej de violență care sfâșie, deopotrivă, viețile cinicilor mânuitori de bani și pe cele ale milioanelor de cetățeni nevinovați. Cetățeni care se dovedesc – în ciuda faptului că trăiesc dincolo de Atlantic – mult prea naivi...

{1} Prima Bancă Americană de Comerţ, prescurtat FMA (n. tr.).

{2} Joc cu rachete şi mingi, asemănător tenisului (n. tr.).

{3} V-o jur, pe fiica mea! (span.) (n. tr.).

{4} N-o să mai spun nimic! (span.) (n. tr.).

{5} Amoraş, îngeraş (span.) (n. tr.).

{6} Electronic Funds Transfer System (engl.) (n. tr.).

{7} Internai Revenue Service (Serviciul Veniturilor Interne) (n. tr.).

{8} Dacă nu, la ce bun (span.) (n. tr.).

{9} Securities and Exchange Commission (Comisia de Efecte Comerciale şi Schimb) (n. tr.).

{10} Ce drăguţ, Cerule! (span.) (n. tr.).

{11} Estelita, hai, draga mea (span.) (n. tr.).

{12} Ai suferit destul (span.) (n. tr.).

{13} Ajutor (n. tr.).

{14} Blestemată fie ziua în care l-am cunoscut (span.) (n. tr.).

{15} Nu-ţi face griji, îngerul meu (span.) (n. tr.).

{16} Nu-mi pasă! (span.) (n. tr.).

{17} De ce nu? (span.) (n. tr.).

{18} Dragul meu (span.) (n. tr.).

{19} Vrăjitor (n. tr.).

{20} Lăsaţi-o în pace (span.) (n. tr.).

{21} O zguduire (span.) (n. tr.).

{22} Pentru ultima oară, nu ştiu (span.) (n. tr.).

{23} Nu ne părăsi, oh, prea milostivă Fecioară Maria (span.) (n. tr.).